Ma Phi Khuynh Thế, Độc Sủng Nàng

Contents

Ma Phi Khuynh Thế, Độc Sủng Nàng **4**

1. Chương 1: Một Đạo Lôi Tình Thiên . . . 4
2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Hồ Yêu . . . 5
3. Chương 3: Bị Sợ Xuất Ra Nguyên Hình . . . 6
4. Chương 4: Mất Mặt Hồ Ly . . . 8
5. Chương 5: Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Rồi Hay Không . . . 9
6. Chương 6: Làm Nữ Nhân Của Ta . . . 11
7. Chương 7: Bị Giam Trong Thạch Động . . . 12
8. Chương 8: Nữ Quan Dạy Dỗ . . . 13
9. Chương 9: Yêu Vương Trừng Phạt . . . 14
10. Chương 10: Cấp Bậc Hồ Đan . . . 16
11. Chương 11: Linh Chi Ngàn Năm . . . 17
12. Chương 12: Ta Làm Sao Còn Chưa Chết . . . 18
13. Chương 13: Mỗ Nữ Muốn Chuồn Đi . . . 20
14. Chương 14: Đụng Vào Phượng Giá . . . 21
15. Chương 15: Đại Vương Nhẹ Một Chút . . . 23
16. Chương 16: Nguyên Nhân Vì Một Chiếc Chìa Khóa . . . 24
17. Chương 17: Phải Ngoan Ngoan Nghe Lời . . . 25
18. Chương 18: Nội Đan Của Yêu Vương . . . 26
19. Chương 19: Vô Ý Gặp Xà Vương . . . 27
20. Chương 20: Xà Vương Nổi Giận . . . 29
21. Chương 21: Ma Quân Là Quỷ Sao? . . . 30
22. Chương 22: Kẻ Địch Hai Đời . . . 31
23. Chương 23: Nữ Nhân Của Bổn Vương . . . 33
24. Chương 24: Thành Công Chọc Tới Ta . . . 34
25. Chương 25: Ban Thưởng Ở Ý Phượng Các . . . 35
26. Chương 26: Hỏa Linh Tức Giận . . . 37
27. Chương 27: Một Nơi Gọi Là Thế Kỷ 21 . . . 38
28. Chương 28: Hỏa Linh Tìm Đến Tra Hỏi . . . 39
29. Chương 29: Gặp Phải Mẫu Dạ Xoa . . . 40
30. Chương 30: Đóng Cửa Suy Nghĩ Ba Ngày . . . 41
31. Chương 31: Tội Danh Bịa Đặt Vô Căn Cứ . . . 42
32. Chương 32: Đột Nhiên Trở Nên Dịu Dàng . . . 44
33. Chương 33: Quân Vô Hí Ngôn . . . 45
34. Chương 34: Thế Nào Là Phương Pháp Cầu Xin . . . 46
35. Chương 35: Ưng Vương Thích Nhất . . . 48
36. Chương 36: Cũng Muốn Để Cho Nàng Chết . . . 49
37. Chương 37: Chết Cũng Rất Tốt . . . 50
38. Chương 38: Hoa Cơ Bách Hoa Các . . . 51
39. Chương 39: Cũng Sẽ Không Quá Lâu . . . 53
40. Chương 40: Còn Không Học Được Nghe Lời . . . 54
41. Chương 41: Ép Buộc Nàng Bơi . . . 55

42. Chương 42: Ngu Mỹ Nhân Bên Hồ . . . 56
43. Chương 43: Lôi Đình Điện Ngu Cát . . . 58
44. Chương 44: Sẽ Lưu Tâm . . . 59
45. Chương 45: Chuyện Không Gấp Được . . . 60
46. Chương 46: Làm Khách Bách Hoa Các . . . 62
47. Chương 47: Vị Trí Trong Lòng . . . 63
48. Chương 48: Không Có Kết Quả Tốt . . . 64
49. Chương 49: Sợ Bổn Vương Chạm Vào Ngươi? . . . 65
50. Chương 50: Thứ Bị Phong Ấn . . . 66
51. Chương 51: Nguyên Nhân Phong Ấn . . . 68
52. Chương 52: Không Còn Mặt Mũi Để Sống Tiếp . . . 69
53. Chương 53: Sống Không Vui, Chết Không Được . . . 70
54. Chương 54: Nữ Oa Đến . . . 71
55. Chương 55: Nữ Chiến Thần Bích Lạc . . . 73
56. Chương 56: Lôi Công Điện Mẫu . . . 74
57. Chương 57: Gọi Tôi Là Mã Tiểu Thư . . . 75
58. Chương 58: Hai Kẻ Dở Hơi . . . 76
59. Chương 59: Đi Cục Cảnh Sát . . . 77
60. Chương 60: Trái Tim Biến Mất . . . 79
61. Chương 61: Kết Quả Nghiệm Thi . . . 80
62. Chương 62: Di Hoa Tiếp Mộc Thuật . . . 81
63. Chương 63: Cảm Ứng Của Yêu Vương . . . 82
64. Chương 64: Trái Tim Đau Đớn . . . 84
65. Chương 65: Ba Điều Kiện . . . 85
66. Chương 66: Tích Phong Tự Mình Nướng Thịt . . . 86
67. Chương 67: Bổn Vương Cho Ngươi Ăn . . . 87
68. Chương 68: Sợi Tua Màu Trắng . . . 89
69. Chương 69: Thất Thải Phượng Hoàng (phượng Hoàng Bảy Màu) . . . 90
70. Chương 70: Cơn Lốc Xoáy Mạnh . . . 91
71. Chương 71: Hỏa Hoàng Băng Phượng . . . 92
72. Chương 72: Bị Coi Là Thích Khách . . . 94
73. Chương 73: Chó Cậy Gần Nhà . . . 95
74. Chương 74: Trừng Phạt Ta Sao? . . . 96
75. Chương 75: Nổi Sát Tâm . . . 98
76. Chương 76: Ma Quân . . . 99
77. Chương 77: Tứ Đại Thần Thú (1) . . . 100
78. Chương 78: Tứ Đại Thần Thú (2) . . . 103
79. Chương 79: Tứ Đại Thần Thú (3) . . . 106
80. Chương 80: Máu Của Bạch Hổ . . . 109
81. Chương 81: Máu Của Bạch Hổ (2) . . . 111
82. Chương 82: Máu Của Bạch Hổ (3) . . . 113
83. Chương 83: Thân Thể Khác Thường (1) . . . 116
84. Chương 84: Thân Thể Khác Thường (2) . . . 117
85. Chương 85: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (1) . . . 119
86. Chương 86: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (2) . . . 122
87. Chương 87: Khéo Lừa Gạt Lạc Băng . . . 124
88. Chương 88: Ta Sẽ Ở Lại . . . 127
89. Chương 89: Chỉ Yêu Một Mình Hắn . . . 130
90. Chương 90: Ngày Tuyết Tháng Sáu . . . 133
91. Chương 91: Mối Quan Hệ Khó Nói . . . 137
92. Chương 92: Nhất Định Phải Tự Cứu . . . 140
93. Chương 93: Yên Yên Nương Nương Ở Ngọc Tiêu Cung . . . 143
94. Chương 94: Ngân Châm Khắc Rồng . . . 146
95. Chương 95: Màu Sắc Của Sinh Mệnh . . . 149

96. Chương 96: Ngược Lại Bổn Vương Hầu Hạ Nàng . . . 152
97. Chương 97: Yên Yên Khổ Sở Cầu Xin . . . 157
98. Chương 98: Cổ Trùng Chui Vào Tay . . . 160
99. Chương 99: Xà Vương Không Chịu Nổi . . . 164
100. Chương 100: Bi Kịch Nam Nam . . . 167
101. Chương 101: Thanh Long Bị Thương Nặng . . . 170
102. Chương 102: Không Thể Bỏ Lại Hắn . . . 174
103. Chương 103: Thần Ma Nguyệt Tiểu Điệp . . . 177
104. Chương 104: Tuyết Phi Không Dễ Chọc . . . 180
105. Chương 105: Khả Năng Bị Hủy Dung . . . 184
106. Chương 106: Thương Thế Của Hoa Cơ . . . 188
107. Chương 107: Không Để Cho Hậu Cung Hổ Thẹn . . . 191
108. Chương 108-1: Tuyết Phi Không Nhận Tội . . . 195
109. Chương 108-2: Tuyết Phi Không Nhận Tội 2 . . . 197
110. Chương 109: Lẻn Vào Thủy Lao Cứu Người . . . 199
111. Chương 110: Tầng Tầng Lợi Dụng . . . 202
112. Chương 111: Tìm Kiếm Tử Long Bắc Hải . . . 206
113. Chương 112: Đợi Ngươi Mấy Vạn Năm . . . 209
114. Chương 113: Ba Vạn Năm Luân Hồi . . . 212
115. Chương 114: Hoa Cơ Chết Đi Hoa Niệm Sống . . . 216
116. Chương 115: Thiên Xuyên Vạn Xuyên Mã Thí Bất Xuyên* . . . 220
117. Chương 116: Tử Long Hiện Thân Cứu Người . . . 224
118. Chương 117: Đứa Bé Không Được Sinh Ra . . . 229
119. Chương 118: Sự Ngu Dại Điên Rồ . . . 235
120. Chương 119: Đến Ma Giới Chuộc Lỗi . . . 241
121. Chương 120: Tấn Công Yêu Giới Cứu Ma Phi . . . 244
122. Chương 121: Trừng Phạt Sống Không Bằng Chết . . . 254
123. Chương 122: Hài Tử Vẫn Còn . . . 258
124. Chương 123: Một Ngày Hai Trăm Tu Vi . . . 261
125. Chương 124: Sáo Ngọc Trong Điểm Tâm (thực Ra Ta Không Hiểu Lắm :(() . . . 268
126. Chương 125: Thật Sự Trách Lầm Hắn . . . 273
127. Chương 126: Thân Thể Hắn Tan Biến . . . 278
128. Chương 127: Cửa Thời Không Mở Ra . . . 282
129. Chương 128: Ba Ngày Này Ta Trả Nợ . . . 285
130. Chương 129: Ta Vẫn Luôn Thích Ngươi . . . 290
131. Chương 130: Thân Thể Vô Cùng Yếu . . . 294
132. Chương 131: Chết Trong Lòng Của Ngươi . . . 301
133. Chương 132: Mười Vạn Năm Đạo Hạnh . . . 305
134. Chương 133: Xin Nàng Hãy Tha Thứ Cho Ta . . . 309
135. Chương 134: Rốt Cuộc Bạn Tốt Cũng Gặp Nhau . . . 312
136. Chương 135: Thần Giới Dẫn Quân Tấn Công . . . 317
137. Chương 136: Tình Cảm Thầy Trò Ngày Trước . . . 321
138. Chương 137: Sẽ Không Tin Tưởng Ngươi Nữa . . . 326
139. Chương 138: Cuối Cùng Hồn Phách Biến Mất . . . 329
140. Chương 139: Dùng Cả Thế Giới Để Bồi Táng . . . 333
141. Chương 140: Đá Nữ Oa Khống Chế Sống Chết . . . 337
142. Chương 141: Thanh Long Tội Đáng Chết Vạn Lần . . . 341
143. Chương 142: Linh Miêu Quốc Bị Diệt Tộc . . . 345
144. Chương 143: Bị Làm Công Cụ Sinh Con . . . 351
145. Chương 144: Ta Muốn Ngươi Phục Vụ Ta . . . 354
146. Chương 145: Mượn Một Hạt Giống . . . 358
147. Chương 146: Những Ký Ức Kiếp Trước . . . 362
148. Chương 147: Điều Chế Bảy Ngày Độc Tình . . . 367
149. Chương 148: Sau Khi Thi Độc Tình . . . 375

150. Chương 149: Bảy Ngày Trôi Qua 382
151. Chương 150: Tình Yêu Cảm Động Trời Đất 386
152. Chương 151: Nàng Đã Mang Thai Bảy Ngày (đại Kết Cục Hoàn Mỹ) 393
153. Chương 152: Ngoại Truyện: Dị Thế Đào Nguyên 1 401
154. Chương 153: Ngoại Truyện Dị Thế Đào Nguyên 2 404

Ma Phi Khuynh Thế, Độc Sủng Nàng

Giới thiệu
Thể loại: xuyên không, huyễn huyễnTình trạng: 145 chương + ngoại truyệnConvert: ngocquynh520Editor: Vô Phong +

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ma-phi-khuynh-the-doc-sung-nang

1. Chương 1: Một Đạo Lôi Tình Thiên

Duyên tụ duyên tan duyên như nước, lưng mang vạn trượng cõi trần, chỉ vì một câu, chờ đợi một lần gặp lại.

"Phía dưới thông báo một tin nhanh: ngày hôm qua, trong vườn thú một con hồ ly mẹ sanh ra một con cáo nhỏ, nhưng kỳ quái là, tiểu hồ ly kia lại có chín cái đuôi, làm cho người ta không nhịn được nghĩ đến Cửu Vĩ Yêu Hồ trong truyền thuyết. Nhưng mà, chuyên gia có liên quan cho biết, đây chỉ là một loại hiện tượng nhiễu sóng sinh vật rất bình thường, chẳng có gì lạ. Người phụ trách vườn thú cũng tiết lộ, cửu vĩ tiểu hồ ly, hứa hẹn sẽ ra mắt mọi người dân trong thành phố vào cuối tuần này, đến lúc đó mọi người có thể đến vườn thú công viên hồ ly để nhìn dáng vẻ của cửu vĩ tiểu hồ ly của chúng ta……"

……

"Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, nhanh lại đây, ở phía trước rồi."

"Ai da, Toa Toa, không phải là một con hồ ly sao, có cái gì hay mà nhìn."

"Chín cái đuôi đó, cậu không cảm thấy rất mơ hồ sao? Ngộ nhỡ là Cửu Vĩ Yêu Hồ thật, nói không chừng còn có thể đánh vài hiệp với yêu quái đấy."

"Được rồi, dựa vào lá gan của cậu, nếu như thực sự là yêu, nhất định sẽ bị dọa sợ đến ngất đi thôi."

"Phi phi phi, đừng xem thường mình như vậy, kỳ thực lá gan của mình rất lớn, chỉ là…… Không thể để cho các người biết mà thôi."

"Ách……"

……

Diệp Tuyết và Mã Toa Toa là bạn tốt từ nhỏ, cùng nhau lớn lên trong cô nhi viện, cả hai đều coi đối phương là người nhà.

Tình cảm của hai người vô cùng tốt, tốt tới trình độ nào nhỉ? Ví như chuyện bạn trai, phải vừa mắt đối phương mới nói, nếu không, không bàn nữa.

"Đến rồi, oa…… Đúng thật là có chín cái đuôi…… Quá thần kỳ……" Mã Toa Toa nắm tay vịn lồng sắt lớn hưng phấn kêu to.

"Toa Toa, chú ý hình tượng." Diệp Tuyết bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Nhưng khi ánh mắt cô nhìn thẳng vào ánh mắt của cửu vĩ tiểu hồ ly thì không nhịn được mà run rẩy một trận……

Rất quen thuộc……

Ánh mắt kia, dường như đã thấy qua ở đâu đó……

……

Trời trong mây trắng.

Lôi Công Điện Mẫu nhận được thánh chỉ, có yêu ẩn hiện nhân gian, kêu bọn họ buổi trưa canh ba tiến về phía kia lùng bắt.

"Nương tử, thời gian cũng không còn sai biệt lắm, dù sao kết quả cũng giống nhau, không nhất thiết phải đợi đến lúc đó đâu." Lôi Công nhuộm một đầu tóc vàng thịnh hành nhất lúc bấy giờ, tóc trên trán che kín một nửa mắt, thỉnh thoảng lấy điện thoại di động ra nhìn thử: "Các huynh đệ vẫn chờ ta trở về hát karaoke đấy."

Điện Mẫu một đầu áo choàng tóc thẳng, tóc dài phất phới, phong tình vạn chủng: "Tử tướng, cũng biết ngang ngạnh. Thu đi thu đi, buổi chiều ta cũng còn một cuộc hẹn, bọn tỷ muội nói muốn cùng nhau đi làm đẹp, Vương Mẫu nương nương mời khách."

"Được rồi." Lôi công vừa nghe, liếc Cửu Vĩ hồ ly trong vườn thú một cái, sau đó liền giáng một búa xuống……

Chỉ nghe "A" một tiếng, Diệp Tuyết bị sét đánh trúng, ngã trên mặt đất……

"A!"

Đồng thời, mỗ thần trên không cũng không nhịn được a ra tiếng.

"Làm sao, làm sao rồi? Gào quái gì vậy?" Điện Mẫu không nhịn được quát lớn.

Vẻ mặt Lôi công mếu máo: "Không cẩn thận, đánh trật……"

"Cửu Vĩ Yêu Hồ đâu?"

"(o) a!" Lôi Công lập tức vào trong vườn thú tìm, nhưng con tiểu hồ ly kia đã sớm không thấy bóng dáng: "Được rồi…… Coi như không thấy……"

"A……" Điện Mẫu muốn khóc cũng không khóc được……

2. Chương 2: Xuyên Qua Thành Hồ Yêu

"Đói quá……"

Ở một vùng hoang dã, Diệp Tuyết núp dưới một cây đại thụ vừa lạnh vừa đói.

Đã là ngày thứ ba vô duyên vô cớ đi tới nơi quỷ quái này rồi, ba ngày qua, nàng chưa được uống giọt nước nào, chớ nói chi là no bụng gì đó chứ.

"Toa toa, bạn đang ở đâu? Mình rất sợ……"

Rõ ràng đang xem hồ ly ở trong vườn bách thú, đến khi tỉnh lại đã ở nơi hoang vu này rồi.

Điều này còn chưa tính, nhưng vì sao còn muốn nàng biến thành một bộ dáng người không ra người như vậy chứ?

Diệp Tuyết đưa móng vuốt đầy lông lá ra, dùng sức gãi gãi lỗ tai hồ ly trên đầu.

"Hu hu…… Trời ơi, rốt cuộc con đã làm sai điều gì, mà người phải bắt nạt con như vậy…… A……"

"Cứu mạng…… Hu hu…… Có ai không…… Phụ thân, mẫu thân, mọi người ở đâu…… Tề Nhi sợ…… Hu hu……"

Cách đó không xa có tiếng người truyền đến, không suy nghĩ nhiều, Diệp Tuyết liền men theo âm thanh đi tìm, chỉ thấy một bé trai mười mấy tuổi đang nằm khóc trên một cây đại thụ, nhìn dáng dấp, hẳn là lạc đường, nhưng cũng may, còn biết chạy lên trên cây để bảo vệ mình.

Diệp Tuyết muốn đi cứu cậu bé, nhưng trong giây lát nghĩ đến, hình như mình đã biến thành hồ ly, nếu cứ đi ra ngoài như vậy, không phải sẽ hù dọa cậu bé sao. Thôi, đến lúc đó ngộ nhỡ hù dọa hắn, ngược lại mất nhiều hơn được.

Chỉ là nàng vừa định lặng lẽ rời đi, bé trai trên cây kia lại gọi: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tiên nữ tỷ tỷ, đừng đi…… Tiên nữ tỷ tỷ, cứu, cứu ta……"

Tiên nữ tỷ tỷ?

Diệp Tuyết trốn đến sau một cây đại thụ, nhìn quanh bốn phía, đồng thời vểnh tai cẩn thận lắng nghe.

Giống như không phát hiện ra điều gì khác thường.

"Tiên nữ tỷ tỷ, không cần trốn, ta vẫn có thể nhìn thấy tỷ."

Diệp Tuyết len lén nhìn về phía đứa bé trên cây, lúc này mới phát hiện ra bé trai kia đang nói chuyện với mình.

Không dám tin, Diệp Tuyết chỉ chỉ chính mình, khi thấy đối phương thật sự gật đầu lia lịa, nàng mới thật sự xác định là cậu bé đang nói chuyện với nàng.

"Tiên nữ tỷ tỷ, cứu ta……"

Diệp Tuyết đi tới dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn: "Ngươi không sợ ta sao?"

"Tiên nữ tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, Tề Nhi tại sao phải sợ tỷ?" Bé trai cười hắc hắc, nhìn ra được, nụ cười kia phát ra từ nội tâm, rất thuần khiết, rất tự nhiên.

Diệp Tuyết phản xạ có điều kiện sờ sờ lỗ tai, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, mình đã khôi phục dáng vẻ con người, không nhịn được vui vẻ một trận.

Mặc dù nói không biết tại sao, đột nhiên mình lại biến thành người rồi, trong tiềm thức cảm thấy nhất định có liên quan đến tâm tình.

Chỉ có điều, những thứ này nàng đều không quản được, hiện tại nàng nóng lòng muốn ăn nhất, bụng thật sự rất đói, rất rất đói rồi.

Mà chỉ cần là nơi có người, nhất định có thể tìm được đồ ăn.

Quyết định, trong mắt Diệp Tuyết lóe lên một tia ánh sáng giảo hoạt: "Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đưa đệ về nhà có được không?"

"Dạ, được."

……

3. Chương 3: Bị Sợ Xuất Ra Nguyên Hình

Kỳ thực nơi này đã cách thôn của loài người không xa, Diệp Tuyết men theo khói bếp trên không trung, thuận lợi đưa bé trai về nhà.

"Cha, nương…… Con đã về rồi……" Bé trai đứng ở ngoài cửa viện gọi.

"Tề Nhi?" Cửa một gian phòng nhỏ bằng gỗ đơn sơ mở ra, một người phụ nữ từ bên trong bước nhanh ra ngoài. Nhìn xung quanh cửa viện một chút, nước mắt rơi xuống: "Tề Nhi, con đã đi đâu, có biết làm nương lo lắng muốn chết hay không? Nương còn tưởng…… Từ nay về sau không nhìn thấy con nữa rồi……"

"Nương, đừng khóc, không phải Tề Nhi đã bình an trở về rồi sao?" Bé trai nhào vào trong lòng người phụ nữ, hai người khóc thành một trận.

Diệp Tuyết đứng ở bên cạnh…… Chán gần chết!

Đang lúc nàng nhàm chán ngồi chồm hổm vẽ vòng vòng trên đất, sau lưng vang lên một hồi trận tiếng chó sủa.

Ngay từ khi còn ở thế kỷ 21, Diệp Tuyết sợ nhất chính là chó, chỉ cần chó vừa sủa, hai chân của nàng đã nhũn ra. Giờ phút này phản xạ có điều kiện xoay người, đối diện lại là một con chó săn lớn màu vàng, mặc dù con chó săn kia bị xích lại, một đầu sợi dây được giữ trong tay một hán tử cao lớn thô kệch, nhưng thân thể nàng vẫn không khống chế được mà run rẩy.

"Cha đứa nhỏ, tổ tông phù hộ, Tề Nhi không có việc gì." Người phụ nữ quệt quệt nước mắt, giống như là đang báo bình an với hán tử.

Hán tử kia chỉ đơn giản gật đầu một cái, toàn bộ lực chú ý đặt lên con chó của mình: "A Hoàng, đừng có sủa, ngươi làm gì đấy."

Con chó săn từ trước đến giờ luôn nghe lời, nhưng giờ phút này càng sủa thêm lợi hại, bốn chân chồm lên, liều mạng muốn nhào về phía Diệp Tuyết……

"A Hoàng, sử nữa ta sẽ đánh ngươi……" Hán tử nhìn sắc mặt Diệp Tuyết một chút, thấy nàng đã bị hù dọa đến xanh lét, cầm một nhánh cây lên, quất một cái dạy dỗ con chó của mình.

Vốn tưởng rằng như vậy nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không ngờ con chó săn lại xoay người phản pháo về phía hán tử……

Hán tử cả kinh, lui nhanh về phía sau, lại bị tảng đá trật chân, ngã nhào trên đất, sợi dây trong tay cũng rớt ra ngoài.

A Hoàng xoay người, giống như tia chớp, nhe răng, toét miệng nhào tới Diệp Tuyết……

"A Hoàng, đừng……" Bé trai bị dọa sợ đến thét chói tai, lảo đảo muốn đi lên kéo A Hoàng nhà mình ra.

Nhưng làm sao có tốc độ của người có thể nhanh như chó, con chó săn tung mình một cái, áp đảo Diệp Tuyết trên mặt đất……

"A……" Diệp Tuyết tay mắt lanh lẹ bắt được miệng A Hoàng, tận lực đẩy nó cách xa mình một chút, nhưng trên người vẫn bị móng vuốt của chó cào ra từng vết máu……

Đáng chết, rốt cuộc mình đã đắc tội vị Thần Tiên nào trên trời chứ, xa xứ, xuyên qua đến thời không lung tung lộn xộn này còn chưa tính, lại còn bị một con súc sinh ức hiếp, còn có thiên lý hay không!!!

"Cứu mạng…… Cứu ta……" Nàng lộ ra ánh mắt cầu khẩn, nhờ mọi người chung quanh giúp đỡ.

Thôn dân nghe thấy tiếng động, từ bốn phương tám hướng xúm lại, chẳng những không ra tay giúp đỡ, mà còn nhặt đá từ trên đất lên, nhẫn tâm ném về phía nàng, vừa ném vừa kêu: "Yêu quái, giết nàng, giết nàng……!!!"

Yêu quái……!!!

Đang tránh né, phía sau cái mông bất chợt bị thứ gì đó gác qua, nàng không biết hơi sức từ nơi nào tới, một tay đẩy con chó săn ra, lấy tay sờ đến, rõ ràng là một chiếc đuôi hồ ly dài……

"Ta không phải yêu quái, không phải……" Diệp Tuyết tuyệt vọng nhìn về phía những người đó hô to.

Nàng không muốn làm yêu quái, chỉ muốn sống thật tốt, làm người bình thường khoái khoái lạc lạc cả đời, ông trời ơi, tại sao ngay cả nguyện vọng đơn giản như vậy, ngươi cũng không để cho con thực hiện!?

Trên người bị đá ném đau, trán cũng bị ném xước mất một miếng da, máu đỏ thẫm từ trên mặt chảy xuống, chảy vào trong miệng của nàng.

A Hoàng bị đẩy ra ngoài, giống như được tiếng kêu của một số người khích lệ, càng thêm hung mãnh mà nhào về phía nàng……

"A……"

Diệp Tuyết hét lên một tiếng, mới vừa rồi chỉ là bị A Hoàng hù dọa lòi ra một cái đuôi, lúc này, đôi tai trên đầu và móng vuốt cùng lông lá cũng đều đã hiện ra.

Thôn dân vây xem bị dọa đến mất hồn, Diệp Tuyết nắm lấy cơ hội, giành đường chạy trốn……

Có câu hát: "Em chỉ biết rằng em yêu anh, tình yêu của chúng ta sẽ vĩnh viễn không già". Người viết bài hát này nhất định rất trẻ. Tuổi trẻ không biết tình yêu sẽ chết, trái tim sẽ già, và trên đời này còn có một thứ mong manh, gọi là "vĩnh viễn".

4. Chương 4: Mất Mặt Hồ Ly

Giờ phút này, là lần đầu tiên Diệp Tuyết cảm thấy làm hồ yêu cũng có chỗ tốt, đúng là chạy trốn tốt hơn so với trước kia nhiều.

Nhìn đi, nhìn đi, nếu là thường ngày, con chó săn này đã sớm làm mình té nhào xuống đất rồi.

Nhưng nghĩ lại một chút, không đúng, nếu là trước đây, con chó kia dám đuổi theo mình như vậy sao? Những người đó sẽ cầm đá ném mình sao? Nói thế nào đi nữa cũng tại chuyện xuyên qua nên mới gặp họa!!!

Diệp Tuyết liều mạng chạy về phía trước, A Hoàng có thể vẫn đuổi theo ở phía sau.

Cho đến khi –

"A……" Diệp Tuyết hét lên một tiếng, đột ngột dừng lại, bản thân mới không có rơi từ trên vách núi đen xuống.

Một tay vuốt ngực, ghé đầu nhìn xuống vách núi bên dưới, nàng bị dọa sợ đến đầu óc choáng váng.

Trời ạ, thật là cao a, từ nơi này nhìn xuống đều là một mảnh trắng xóa, nghĩ đến độ cao của cái thôn kia so với mặt biển thật không thấp! Nếu từ nơi này ngã xuống, đừng nói tan xương nát thịt, phải đợi đến lúc nào mới có thể rơi xuống đất cũng chưa biết.

"Gâu…… Gâu gâu gâu……"

Diệp Tuyết đang định lui về phía sau, con chó săn đáng chết đã đuổi đến.

Vừa chạy như bay tới đây, vừa sủa inh lên.

Giọng nói của thôn dân ở ngoài xa cũng càng ngày càng gần.

Đáng chết, chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở xứ người, sẽ mất mạng sao?

Hai chân Diệp Tuyết không tự chủ lui về phía sau, A Hoàng lúc này đại khái cũng biết rõ nàng không còn đường để chạy, cũng không vội nhào lên cắn nàng, mà là nhe răng nanh sắc bén ra, gầm gừ sủa gâu gâu.

"Ở đây, ở đây…… Hồ ly tinh kia ở đây……" Tiếng người đến gần, các thôn dân giơ cuốc, xẻng … Xông tới.

Lần này, thật sự chặn nàng không còn đường chạy rồi.

"Đánh chết nàng, giết con hồ yêu này……"

"Giết nàng……"

"Giết nàng……"

"Ta không phải yêu quái, ta là người……" Diệp Tuyết hô to về phía mọi người, nàng muốn nói cho bọn họ biết, nàng là người từ thế kỷ 21 xuyên qua, chỉ sợ là mình vừa nói, thôn dân sẽ chỉ coi nàng như một con hồ yêu thần kinh có vấn đề mà thôi!!!

Bốn năm thợ săn từ trong đám người đi ra, Diệp Tuyết đang suy nghĩ bọn họ muốn làm gì, đối phương đã lấy cung tên từ trên lưng xuống, sau đó rút tên, kéo căng dây cung……

"Đừng……" Diệp Tuyết liều mạng lắc đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cung tên, lui về phía sau một chút.

Không để ý dưới chân, đạp phải khoảng trống, thân thể lập tức ngã về phía sau……

"A……"

Tiếng hét to thê mỹ phá vỡ bầu trời……

Thân thể nhanh chóng rơi xuống, gió bên tai chà xát thậm chí làm cho da nàng đau rát……

Đang lúc nàng cho rằng mình sẽ chết chắc, sau lưng cứng rắn, sau đó thay đổi quỹ đạo rơi tự do.

Đưa mắt nhìn lại, dưới thân nàng rõ ràng là một ngọn lửa hừng hực, chỉ có điều là lửa kia không có nhiệt độ, lông hồ ly trên người nàng không mất một sợi lông.

Diệp Tuyết lập tức kéo cái đuôi hồ ly của mình quay, hào hứng bừng bừng thử dò xét, bên tai lại vang lên một giọng nói kỳ ảo: "Làm hồ yêu như ngươi, cũng coi như mất hết mặt mũi của hồ ly rồi."

"Là ai?" Nàng bị dọa đến giật mình một cái, từ trên bề mặt vật gì đó đứng lên, lúc này mới phát hiện thì ra mình rơi vào đuôi của một con Hỏa Phượng, mà trên lưng Phượng, một nam tử đứng chắp tay, đưa lưng về phía nàng.

Tóc bạch kim bồng bềnh, thân khoác hắc bào.

Nam tử ngoái đầu nhìn lại, nhìn nàng một cái, lần nữa quay lưng lại: "Người cứu ngươi!"

Mới như vậy đã có thể đem linh hồn bé nhỏ của Diệp Tuyết rời khỏi thân thể, nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung……

Đây là người sao? Dáng dấp con người làm sao có thể hoàn mỹ như thế? Thậm chí những hình ảnh trai đẹp cực kỳ thần cấp ở hiện đại nàng từng xem, cũng không bằng một phần vạn hắn.

5. Chương 5: Có Phải Chúng Ta Đã Từng Gặp Nhau Rồi Hay Không

Bình tĩnh nhìn bóng lưng trước mặt này, môi son của Diệp Tuyết khẽ mở, bật ra một câu: "Không phải là chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi chứ?"

Một câu nói này, chính nàng cũng cảm thấy khác thường.

Rõ ràng chưa từng thấy gương mặt hoàn mỹ như thế, tại sao lại nói đã từng gặp?

Chờ giây lát, lại không thấy hắn trả lời, thế mới biết, người trên lưng Phượng vốn không coi nàng như một sự việc.

Ngẫm nghĩ, mới vừa rồi ngoái đầu nhìn lại, trong mắt của hắn một tia tình cảm cũng không có, lạnh lẽo như là muốn đông lạnh nàng.

Rõ ràng cưỡi Hỏa Phượng, lại lạnh như băng vậy, khó trách ngọn lửa Phượng Hoàng không có một chút năng lực bùng cháy.

Diệp Tuyết cũng không tiếp tục tự chuốc lấy mất mặt, lần nữa ngồi xếp bằng xuống, cầm cái đuôi hồ ly của mình kích động mấy ngọn lửa giải buồn……

Sau lưng hình như không còn động tĩnh gì nữa, Tích Phong không tiếng động xoay người, đối diện rõ ràng là dung nhan ngủ say.

Khẽ cuộn thân thể, trên tay còn đang nắm cái đuôi của mình, bộ dáng kia rất trẻ con, thật đáng yêu.

Dưới chân sức lực thoáng tăng thêm, Hỏa Phượng nhận được tín hiệu, ngao một tiếng, đáp xuống.

Trong giấc mộng Diệp Tuyết chỉ cảm thấy thân thể trong lúc bất chợt mất đi trọng tâm, sau đó không khống chế được mà bị lăn xuống.

Hoảng sợ mở mắt, phát hiện mình lại rơi tự do trong không trung lần nữa.

"A……" Khi ý thức được tình huống này, nàng không nhịn được phát ra một tiếng gào khóc thảm thiết.

Bên tai lại truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, xen lẫn tiếng gió: "Ngươi là hồ yêu, lại ném không chết, gào gào cái gì."

Ném không chết sao?

Diệp Tuyết còn chưa hiểu rõ, thân thể đã nặng nề rơi xuống đất, nhất thời, thắt lưng liền truyền đến đau đớn tan lòng nát dạ, trong cổ họng cũng dâng lên mùi máu tươi.

Mà khi nàng rơi xuống đất, Tích Phong đứng ngạo nghễ, giống như không mảy may phát hiện ra.

"Này, thấy ta té xuống, ngươi không thể đưa tay cứu một chút sao?" Diệp Tuyết ác độc trừng người bên cạnh.

Nói thầm trong lòng, tự cho là bộ dạng xinh xắn thì ngon hả, kẻ không tim không phổi, nhất định là thiếu tình thương của mẹ từ bé, lớn lên bà ngoại không yêu, cậu không thương. Trời sanh tâm lý không trọn vẹn, lớn lên không đủ dinh dưỡng, Hừ!

Tích Phong cũng để lời nói của nàng vào tai này ra tai kia, lạnh lùng liếc nhìn nàng, lời nói cũng lạnh hơn 30 độ so với người khác: "Dù sao cũng không chết được, Bổn vương cần gì lãng phí hơi sức của mình."

"Ngươi……" Diệp Tuyết tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

Thật là một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có, không biết làm nam sĩ, phải kính già yêu trẻ, bảo vệ phái nữ sao?

Quả nhiên là thời đại dã man, rõ ràng kỳ thị phái nữ.

"Không chết thì đứng lên cho ta, theo Bổn vương đi vào trong." Tích Phong sao chịu được ánh mắt so với laser của nàng, bình tĩnh xoay người, đi vào đại điện.

Diệp Tuyết vừa nhỏ giọng mắng, vừa cố nén đau từ dưới đất đứng dậy.

Hồ yêu quả nhiên là hồ yêu mà, mạnh mẽ hơn so với con người nhiều, té từ trên cao như vậy, thậm chí gân không bong, xương không gãy.

Nhìn quanh bốn phía một vòng, lúc này mới phát hiện ra mình bị vây trong một vùng biển hoa, màu sắc, hình dạng của hoa đủ loại, tranh nhau đua nở.

Nhìn người nào đó đã đi xa mấy chục bước, Diệp Tuyết giận dữ xoay người, chạy như điên về hướng ngược lại.

Tại sao hắn nói cái gì thì nàng phải làm cái đó, nàng cũng không phải là chó con hắn nuôi, mới không cần nghe lời như vậy.

Khi Tích Phong xoay người nhìn người phía sau có đuổi theo hay không thì vừa lúc thấy bóng dáng màu trắng đang hòa vào trong một biển hoa màu hồng.

Mắt nguy hiểm nheo lại, lẳng lặng chờ đợi một khắc hồ ly kia hối hận.

Nha đầu này, thật đúng là không sợ chết mà!!!

6. Chương 6: Làm Nữ Nhân Của Ta

"A…… Cứu mạng……" Như Tích Phong đoán, bóng dáng vừa mới biến mất, trong không khí liền truyền ra một tiếng hét chói tai khoa trương của hồ ly, đâm vào tai người đều đau.

"Đây là nơi quỷ quái gì chứ!!!" Nhìn những dây leo rắn chắc vững vàng cuốn lấy tứ chi mình, hơn nữa có khuynh hướng càng thu càng chặt, Diệp Tuyết bị dọa sợ đến muốn ngất đi. Nhưng bản năng nói cho nàng biết, nếu cứ ngất đi như vậy, nhất định sẽ bị những thứ dây màu đỏ quái quỷ này ăn hết, hơn nữa rất có thể ngay cả xương cốt cũng sẽ không còn.

Không được, không được, không được, nàng cũng không muốn chết sớm, nàng vẫn đợi tìm ra cách trở về, đoàn tụ cùng Toa Toa đấy.

Ngay khi nàng khóc đến không còn nước mắt, một luồng ánh sáng bạc thoáng qua ngay trước mắt, sau đó khối băng nào đó lơ lửng trên những dây leo màu đỏ, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn nàng. Không đúng, là nhìn nàng còn lạnh lẽo hơn so vừa rồi trên lưng Phượng.

"Cứu ta……" Nếu như có thể, nàng thật không muốn mở miệng với khối băng lớn này, tuy nhiên dõi mắt bốn phía, chỉ có hắn là sinh vật sống duy nhất. Cố gắng chớp mắt, bày ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, hi vọng khối băng này có thể nhìn bộ dạng đáng thương của nàng mà động lòng trắc ẩn, cứu nàng từ trong nước lửa.

Chỉ là đối phương hoàn toàn coi mỹ nữ như cặn bã, nhìn dây leo màu đỏ siết cổ tay nàng rỉ ra từng vết máu, hắn chẳng những không có một chút cảm giác gấp gáp, hơn nữa còn bỏ đá xuống giếng: "Bổn vương và ngươi không quen không biết, nếu cứu ngươi…ngươi phải báo đáp Bổn vương như thế nào đây?"

Mẹ nó!

Diệp Tuyết không nhịn được nghĩ bạo nói tục.

Rõ ràng mình mới là hồ ly, tại sao lại cảm thấy người trước mắt này mới là lão hồ ly đây.

Chỉ là lúc này, mạng nhỏ quan trọng nhất, vẫn là uất ức cầu toàn thì tốt hơn: "Chỉ cần ngài cứu ta, ta nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài, giặt quần áo quét sân, dùng những việc đó báo đáp ân cứu mạng của ngài."

"Đầy tớ bên cạnh Bổn vương rất nhiều, không cần ngươi làm những chuyện như vậy." Nói xong, làm bộ muốn rời đi.

"Ai, đợi chút." Diệp Tuyết cuống quít gọi hắn lại: "Ta có thể vì ngài bưng trà rót nước, hơn nữa thức ăn ta nấu vô cùng ngon, tin tưởng ngài nhất định chưa từng được ăn."

"……" Tích Phong tiếp tục muốn rời đi.

Lần này Diệp Tuyết nóng nảy, dây leo đã xâm nhập da thịt, nàng tựa như đã cảm nhận được máu bị hút ra khỏi thân thể: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới chịu cứu ta?" Chỉ cần có thể sống tiếp, nàng nhịn. Có đôi lời trầm trồ khen ngợi chết không bằng còn sống, đây chính là lời nàng răn mình. Bằng không, cuộc sống ở cô nhi viện khổ như vậy, nàng không thể nào trải qua được.

Nói vậy dường như có tác dụng, Tích Phong đang muốn rời đi thì thân thể dừng hẳn ở giữa không trung, đôi mắt hồ ly thon dài nheo lại, bên trong là hài lòng khẽ quét qua: "Làm nữ nhân của Bổn vương."

"Cái gì?" Diệp Tuyết cật lực nuốt một ngụm nước bọt.

Mặc dù dáng dấp người này rất đẹp trai, rất có tiềm chất khiến nữ nhân ôm ấp yêu thương, nhưng lớn lên đẹp trai thì nhất định là người người cũng muốn làm nữ nhân của hắn, cũng muốn leo lên giường của hắn sao?

Thật xin lỗi, Diệp Tuyết nàng chủ nghĩa tự do, không thích bị người bao nuôi.

"Người đây là không đồng ý sao?" Nhìn ánh mắt nàng hiện vẻ khinh bỉ, ánh mắt của Tích Phong lạnh thấu xương. Thân là vương của Yêu Giới, muốn nữ nhân nào không có. Chỉ cần một câu nói của hắn, lập tức có cả đoàn lớn mỹ nữ nằm rạp dưới chân của hắn, xin hắn lâm hạnh.

Diệp Tuyết vô cùng muốn có cốt khí lớn tiếng nói cho hắn biết: kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục, nàng tình nguyện bị đám dây leo màu đỏ này ăn hết, cũng không muốn làm nữ nhân của hắn. Lời có thể nói ra ngoài lại trở thành một tiếng mềm nhũn: "Ta đồng ý……"

---

7. Chương 7: Bị Giam Trong Thạch Động

"Không còn sai biệt lắm." Tay áo Tích Phong vung lên, dây leo quấn ở trên người nàng lập tức rụt trở về.

Thân thể mất đi chống đỡ, lập tức nặng nề ngã xuống đất.

Thế nhưng hắn lại nhìn cũng không nhìn nàng một cái, rơi xuống bên người nàng, trở lại đường lúc tới.

Diệp Tuyết lập tức đứng dậy từ dưới đất, tra xét hai bên, nhìn có phải hay không có thể thừa cơ chạy đi, trong không khí liền vang lên âm thanh lạnh như băng: "Nếu ngươi còn dám lén chạy trốn, ta nhất định đem ngươi biến thành phân bón cho Hấp Huyết thảo."

"……" Diệp Tuyết nghe được, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn lại bên chân mấy cái dây leo kia dường như lại bắt đầu rục rịch chộn rộn, hét lên một tiếng, đi theo.

"Này, ta nói, ngươi thật để cho ta làm nữ nhân của ngươi sao? Ta chính là muốn vóc người không có vóc người, muốn gương mặt không có gương mặt, hơn nữa da của ta cũng không nhẵn nhụi, trên người còn có rất nhiều lông tơ, vừa thô vừa dài, so với nam nhân còn đáng sợ hơn, ngươi nhất định sẽ không thích. Ta thấy, chúng ta không bằng đổi lại điều kiện được không?" Cùng nhau đi tới, thật là dài dăng dẳng a, Diệp Tuyết cảm giác chân mình cũng mau đi đứt, lại còn không tới, vì vậy cúi đầu nói với khối băng lớn trước mặt.

Nhưng không nghĩ tới đối phương sau khi nghe được lời của nàng, lập tức ngừng lại, nàng chỉ chú ý cúi đầu nói xong, không chú ý trước mặt, mạnh mẽ đụng vào.

"A, ngươi làm gì đấy……" Vuốt cái mũi bị đụng đau của mình, Diệp Tuyết oán trách nhìn hắn, cũng chạm phải sắc mặt trầm thấp như giông bão sắp tới của đối phương, lập tức uhm một tiếng, giống như đứa bé đã làm sai chuyện, hoảng sợ nhìn hắn.

Chẳng lẽ mới vừa rồi lời mình nói lại kích động hắn?

Không phải chứ, nàng là dùng giọng thương lượng để nói, không hề cứng rắn bảo hắn phải làm thế nào, nam tử hán đại trượng phu, tại sao có thể ngay cả chút khoan dung cũng không có đây?

Tích Phong chỉ là bình tĩnh nhìn nàng gần nửa phút, sau đó lộ ra gương mặt vẻ chán ghét: "Tại sao ngươi chính là bộ dáng hồ ly? Lập tức thu móng vuốt cùng đuôi của ngươi trở về cho Bổn vương."

"Cái này…… Co lại thế nào?" Diệp Tuyết vừa nghe, thật muốn mắng to hắn hai tiếng "Khốn kiếp", nhưng mà trên mặt lại là vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo.

Hắn cho là nàng thích cái dáng vẻ không giống người không giống yêu, dở dở ương ương thế này à? Nàng cũng muốn mang bộ dạng con người giống như hắn, sau đó mặc quần áo đẹp đẽ, phong tình vạn chủng chụp ảnh post hình. Thế nhưng cái đuôi cùng móng vuốt này, xuất hiện hay không nàng cũng không thể nắm trong tay, biến mất cũng không phải là nàng nói một chút mà có thể.

"!!!" Tích Phong bày ra biểu tình bị sét đánh, thật không biết con hồ ly này làm thế nào sống được mấy trăm năm, thế nào không gọi những kẻ đặc biệt bắt yêu đến thu phục chứ?

Hướng lên trời phất một cái, lập tức, cách hắn ba bước liền quỳ một người: "Yêu Vương có gì phân phó."

"Đem con hồ ly này đưa đến cho nữ quan hảo hảo dạy dỗ, buổi tối Bổn vương để cho nàng thị tẩm."

"Dạ!"

Thị tẩm? Không phải như vậy chứ?

Nàng còn chưa chuẩn bị xong đâu rồi, thậm chí còn không biết tên gia hỏa tự xưng Bổn vương này là thứ gì, sẽ phải cùng hắn lăn lên giường?

Ô ô, nàng mới không cần.

Ngộ nhỡ là con sói, hoặc là sư tử, thậm chí là con rắn, còn không ghê tởm chết nàng.

Nhưng không đợi nàng nói kháng nghị, thị vệ quỳ trên mặt đất đã đem nàng nhấc lên, sau một hồi xốc xếch trong gió, nàng bị đẩy vào trong một thạch động, cửa động ngay sau đó đóng lại, khoảng không gian trong động đen kịt.

"Ô ô, đây là nơi quỷ quái nào a……" Diệp Tuyết sờ lên vách tường, thận trọng đi về hướng có ánh sáng. Đợi đi tới chỗ sâu, trước mắt ánh sáng rộng mở, thật không nghĩ tới, thạch động nho nhỏ lại còn cất dấu một thế giới thần tiên như vậy.

8. Chương 8: Nữ Quan Dạy Dỗ

Thì ra ánh sáng bên trong thạch động, là từ đỉnh một thác nước cao mấy trăm mét chiếu nghiêng xuống, rơi vào trong hồ phía dưới. Nhìn chiếc hồ cũng không lớn, nhưng nước bên trong lại không tràn ra ngoài, cũng không biết phía dưới cấu tạo như thế nào.

"Ngươi chính là hồ ly Yêu Vương nhặt từ bên ngoài về?"

Diệp Tuyết đang tò mò dò đầu tra xét tình hình ở trong chỗ sâu thạch động, một đạo âm thanh nghiêm nghị đột nhiên từ phía sau truyền đến, bị sợ đến nàng không nhịn được nhảy bật lên. Cuống quít quay đầu lại, thấy là một nữ tử xinh đẹp, bộ dáng gần ba mươi tuổi, phong hoa tuyệt đại. Nuốt ngụm nước miếng, gian nan mở miệng: "Xin hỏi ngài là……"

"Cũng đã tới đây, chẳng lẽ còn không biết ta là ai?" Nữ nhân cũng không đem Diệp Tuyết để ở trong mắt, nhìn thoáng qua nàng, cứ thế đi về phía thác nước, một lúc sau, đột nhiên quay đầu lại, "Ngươi còn đứng ngốc ở đó làm gì? Đi theo ta."

"Nha." Diệp Tuyết nghe lời đáp một tiếng, sau đó chạy chậm đi theo.

Hai người vừa đứng lại bên cạnh hồ, nữ tử lại chán ghét lên tiếng: "Cởi y phục trên người xuống."

"Hả?"

"Đừng để cho ta lại nói lần thứ hai."

"Nha." Thấy được hung quang trong mắt đối phương, Diệp Tuyết chỉ đành phải ngoan ngoãn đem y phục làm từ da con gì đó trên người cởi xuống, cho đến khi còn dư lại cái yếm nhỏ tận cùng bên trong: "Như vậy được rồi chứ?"

"Cởi hết!"

"……" Diệp Tuyết lần này liền a cũng không dám a, con cọp mẹ này, hung hăng thật là đáng sợ, ô ô.

Cắn môi, đem cởi sạch đồ không còn mảnh vải che thân.

Móng vuốt màu trắng, đuôi màu trắng, cùng với thân thể tuyết trắng của nàng hấp dẫn lẫn nhau, càng nhìn về phía trên thêm óng ánh trong suốt, cũng làm cho Diệp Tuyết cảm thấy vô cùng nhục nhã.

“Hiện tại dạy ngươi bài học đầu tiên, làm thế nào khiến Yêu Vương vui vẻ……”

……

Cung điện nguy nga lộng lẫy, Diệp Tuyết mặc sa y mỏng như cánh ve nằm trên giường bạch ngọc, thân thể mê người như ẩn như hiện. Nàng đã có thể tự do khống chế móng vuốt cùng đuôi của mình, về sau sẽ không bao giờ bởi vì một con chó mà khiến chính mình trở nên chật vật như vậy nữa. Được như vậy, nàng nên vui mừng, nên đốt pháo ăn mừng mới đúng. Nhưng nàng lại không vui mừng nổi, mặc dù có linh hồn của thế kỷ 21, nhưng đối với chuyện sắp xảy ra kế tiếp, nàng biết cũng chỉ là từ tiểu thuyết mà thôi, không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến nào.

Huống chi, nàng ngay cả hắn rốt cuộc là cái giống gì còn không rõ ràng lắm.

Nàng trước kia trừ sợ chó, vẫn còn rất sợ rắn.

Ngộ nhỡ tên Yêu Vương này khi đang cùng mình làm cái kia đột nhiên hiện nguyên hình, biến thành một con rắn lơna, còn không dọa nàng chết tươi? Hoặc là, Yêu Vương “này nọ í é í é” đến một nửa đói bụng rồi, hiện nguyên hình nuốt nàng một hớp vào trong bụng……

“A a a…… Ta không muốn, không muốn bị Xà Yêu ăn hết……” Nghĩ đến mình có thể phải gặp phải vận mệnh bi thảm, Diệp Tuyết không nhịn được nước mắt rơi như mưa. Đầu tiên là nức nức nở nở nhỏ giọng nức nở, sau lại định co đến góc giường, lớn tiếng than vãn.

Vì vậy Tích Phong từ bên ngoài đi vào, thấy chính là một con hồ ly vừa khóc lớn vừa đem nước mắt nước mũi lau lên màn……

“Đến tột cùng có chuyện gì, khiến ngươi phải đau lòng như vậy?” Hắn vung tay một cái, thân thể liền đứng bên trong, lạnh lẽo trên mặt giờ phút này nhiều hơn một tia đùa cợt, nhìn xuống nàng giống như đang nhìn con mồi.

“A!” Diệp Tuyết bị người đột nhiên xuất hiện này làm giật mình, trái tim thiếu chút nữa từ trong miệng nhảy ra.

Bất quá giật nảy mình, cũng đem nước mắt nước mũi dọa trở về, thậm chí quên luôn khóc thút thít.

“Ngươi…… Làm sao ngươi biết chỗ này?”

“Chuyện cười, nơi này là tẩm cung của Bổn vương, ngươi nói Bổn vương tại sao lại ở đây? Tới đây, cởi áo cho Bổn vương.” Tích Phong nói xong, lui về phía sau liền ngã xuống, nằm ngửa trên giường bạch ngọc. Chỉ là chờ nửa ngày, cũng không thấy nàng có bất kỳ động tĩnh gì, nghiêng người sang, trên mặt đã đeo đầy bất mãn: “Chẳng lẽ một buổi chiều, nữ quan không thể dạy dỗ tốt ngươi? Có ai không…..

9. Chương 9: Yêu Vương Trừng Phạt

“Không…… Không cần……” Nghe được hắn gọi người, Diệp Tuyết cơ hồ là nhào tới, một tay bịt miệng Yêu Vương.

Buổi chiều trong sơn động đó, nàng đã chịu đủ rồi.

Cái gì tôn nghiêm, cái gì nhân cách, ở nơi đó tất cả đều là dùng để chà đạp.

Nàng đời này cũng không muốn trở lại chỗ đó.

Tích Phong kéo tay của nàng ra, âm thanh lạnh lẽo lại đặc biệt có hứng thú: “Nói như vậy, ngươi là không muốn đến chỗ của nữ quan?”

“Ừ.” Tuyết ra sức gật đầu.

“Ha ha……” Hắn cười khẽ, đưa tay cợt nhả nâng cằm của nàng lên: “Vậy thì phải xem ngươi có bản lãnh hay không chặn miệng Bổn vương lại.”

” (_)?”

“Người tới……”

“Không cần.” Diệp Tuyết không phải người hiểu biết chậm, cúi người, dùng môi của mình ngăn miệng đối phương. Áo mỏng trên người bởi vì động tác nhanh chóng mãnh liệt này mà từ trên vai trượt xuống……

Thấy thân thể mềm mại phơi bày trong không khí, trong mắt Tích Phong đều là ý châm chọc. Quả nhiên là hồ ly, coi như chỉ có hơn 400 năm tu vi, cũng đã biết như thế nào khiến người khác phái hoan tâm. Mới vừa rồi bộ dạng điềm đạm đáng yêu, là cố ý giả bộ cho hắn nhìn sao? Muốn khiến cho hắn thương hại, sau đó vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn?

Hừ, quả thật si tâm vọng tưởng, có thể cùng hắn vĩnh vĩnh viễn viễn không xa cách ở bên nhau, chỉ có Vương Hậu.

Dao Nhi a, ngươi ở một thời không khác có mạnh khỏe không? Yên tâm, Bổn vương nhất định sẽ mở ra Thời Không Chi Môn, đón ngươi hồi cung.

Lật người đem Diệp Tuyết đè ở phía dưới, nhìn nàng sợ đến run rẩy, trong lòng hắn chán ghét không nói ra lời.

Hắn không thích nhất loại nữ nhân làm bộ, rõ ràng có thể nghênh hợp khẩu vị của hắn, lại liều mạng muốn giả bộ làm ra một bộ ngọc nữ trinh tiết.

Nhưng mà nếu nàng thích diễn trò, vậy hắn liền làm chuyện tốt, theo nàng vui đùa một chút là được.

“Tiếp tục chuyện mới vừa rồi, giúp Bổn vương cởi quần áo.”

Diệp Tuyết run rẩy giơ tay lên, vụng về giúp hắn cởi nút áo khoác……

“Động tác có thể nhanh lên một chút hay không? Chưa ăn no cơm sao?”

“Ta…… Sẽ mau……” Nàng thật là muốn khóc a, y phục rách rưới này, có nhiều nút áo như vậy làm gì? Hơn nữa còn không biết nút áo kiểu gì, mở một cái nút áo đều phải dùng toàn bộ sức mạnh của nàng.

Yêu Vương không nói gì nữa, chỉ là chán ghét liếc nhìn nàng, sau đó nhắm mắt lại, mặc cho nàng dùng tay cật lực đấu tranh với đống nút áo……

Rốt cuộc cởi xong áo ngoài, Diệp Tuyết đã bị mệt đến đầu đầy mồ hôi, mà vị ngồi ở trên người nàng kia hình như cũng mất kiên nhẫn. Bàn tay lớn vồ một cái, liền đem nàng lật người.

Nơi mềm mại trước ngực đụng vào giường bạch ngọc, đau đến nàng hít khí lạnh.

Thế nhưng hắn lại không cho nàng cơ hội kêu đau, kéo quần của mình, trực tiếp từ phía sau nàng tiến vào……

“A…… Đau……”

Biết sẽ đau, lại không nghĩ rằng sẽ kịch liệt như thế, hơn nữa bởi vì mới vừa rồi không hề chuẩn bị, Từ trong miệng Diệp Tuyết kêu ra âm thanh đặc biệt thê thảm.

“Im miệng cho ta.” Tích Phong rất không hài lòng với phản ứng của nàng, gắt gao giữ chặt eo thon của nàng, càng thêm hung mãnh tiến công……

Diệp Tuyết bị hắn rống không dám phát ra một chút âm thanh nào nưaz, chỉ là đau đớn thêm nhục nhã khiến cho nàng liều mạng cắn môi của mình, máu tươi theo khóe miệng chậm rãi mà chảy xuống……

Tóc dài buông xõa, mắt to thủy linh giờ phút này ảm đạm không ánh sáng.

Vẻ mặt như thế, có một loại vẻ đẹp thê thảm quỷ dị không nói ra được……

Từng cỗ lực từ dưới dâng lên, sau đó tản ra đến xương cốt tứ chi, thật là đau…… Thật khó chịu……

"Ta…… Có phải hay không phải chết……" Trong ý thức mơ hồ, Diệp Tuyết lẩm bẩm ra tiếng. Ngực một hồi dời sông lấp biển, sau đó "Oa" một tiếng, một vật gì đó từ trong miệng nàng bay vụt ra ngoài……

10. Chương 10: Cấp Bậc Hồ Đan

Vốn tưởng rằng thổ huyết, sau khi nhìn thấy mới biết, rõ ràng là một hạt châu màu đỏ, lơ lửng trong không trung, phát ra ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt.

Diệp Tuyết còn chưa hiểu rõ đây là vật gì, người nào đó ở trên người nàng "này nọ í é í é" đã rút người khỏi, duỗi tay ra, hạt châu màu đỏ ngoan ngoãn bay vào trong tay hắn. Sau đó giống như vứt rác đem nàng từ trên giường ném xuống, trong mắt mang theo khinh bỉ: "Tu vi chỉ có hơn 400 năm, không ngờ hồ đan đã là màu đỏ, hơn nữa còn là đỏ cam, linh tính quả nhiên không sai."

Nội đan phân 9 cấp bậc, là đen, đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím, bảy màu, màu đen là cấp bậc thấp nhất, sau đó chừng một ngàn năm thăng cấp lên màu đỏ, qua một ngàn năm nữa thăng cấp lên màu cam, theo thứ tự suy ra, thời điểm 7 ngàn năm tu vi, là đạt tới màu tím. Mà còn muốn thăng cấp đến bảy màu, thì phải trên vạn năm, hơn nữa còn phải lịch kiếp vạn năm, ngày lịch kiếp, tu vi vạn năm phút chốc biến mất, trở nên như người bình thường. Lúc này, kẻ thù trong vạn năm nay sẽ tùy thời trả thù. Cho nên, yêu quái có thể bình yên vượt qua lịch kiếp vạn năm ít lại càng ít.

Nghe nói, tự Bàn Cổ Khai Thiên Địa tới nay, yêu quái thuận lợi vượt qua lịch kiếp vạn năm còn không tròn mười đầu ngón tay.

Theo lý giường cũng không phải là cao, coi như trải qua trận giẫm đạp giày vò mới vừa rồi, nàng là hồ yêu, ngã xuống cũng không có gì đáng ngại, nhưng Diệp Tuyết nằm trên mặt đất liền giơ tay lên cũng cảm thấy khó khăn.

"Ngươi đã làm gì ta?" Nàng cố hết sức mở miệng.

Có chất vấn, càng nhiều hơn là sợ hãi.

Người không nên sợ chết, nhưng cũng không thể quá coi nhẹ sự sống.

Bây giờ mặc dù là hồ ly, hơn nữa còn bị một con gia hỏa yêu quái không biết là loại súc sinh gì làm nhục, nàng cũng còn chưa muốn chết. Nàng phải sống, hơn nữa phải sống cho thật tốt, sau đó tìm được đường trở về, đoàn tụ cùng Toa Toa.

Nàng tin tưởng, Toa Toa ở một thời không khác, khẳng định cũng là vô cùng nhớ nhung mình.

"Yên tâm, chỉ là lấy đi hồ đan của ngươi, ngươi tạm thời không chết được." Tích Phong đã lần nữa mặc y phục, vừa vuốt ve hạt châu trong tay, vừa từ trên giường đi xuống. Đi tới bên người nàng liền ngồi xổm xuống, sửa lại mái tóc dài có chút xốc xếch của nàng: "Phải đợi 12 canh giờ sau, ngươi mới có thể chết."

"Tại sao phải đối xử với ta như vậy?" Diệp Tuyết hoảng sợ: "Nếu muốn giết ta, cần gì thời điểm ta rơi xuống vách đá cứu ta?" Là sợ nàng bị chết quá mức thoải mái, cho nên mới tới hành hạ nàng như thế này?

"Ha ha, bởi vì ta rất muốn nếm thử một chút mùi vị của ngươi." Tích Phong đưa tay, từng chút lau đi vết máu nơi khóe miệng nàng, trên mặt từ đầu chí cuối treo một nụ cười gằn: "Muốn ngươi nhào vào thân thể của ta, hảo hảo thương ngươi."

"……" Diệp Tuyết quay đầu không nhìn hắn.

Nói láo.

Rõ ràng một đường tới đây, hắn đối với nàng đều là vẻ mặt chán ghét, ngay cả thời điểm xâm chiếm thân thể nàng, trên mặt đều là mang theo chán ghét, hắn căn bản cũng không muốn nàng, ngay cả vui đùa nàng một chút cũng khinh thường.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn làm ra chuyện như vậy, chỉ có thể nói rõ…… Hắn có mưu đồ khác!

Chẳng lẽ……

Cái hắn muốn chính là hạt châu, hạt châu gọi là hồ đan?

Bỗng nhiên ngẩng đầu, muốn mở miệng hỏi cho ra nhẽ, lại phát hiện trong nháy mắt nàng đang trầm tư, hắn đã không thấy bóng dáng. Tẩm cung thật to chỉ còn lại nàng cô linh linh nằm ở lạnh lẽo trên mặt đất.

Vật vã mấy lần, muốn từ trên mặt đất đứng dậy, lại không thể thành công.

Thời gian chầm chậm trôi qua, khí lực trong thân thể càng ngày càng ít, cho đến một lúc sau, nàng hoảng sợ phát hiện, mình thậm chí cử động ngón tay cũng không thể.

Chẳng lẽ mình sẽ chết như thế này sao?

Lấy bộ dạng khuất nhục này, không mảnh vải che thân chết chết mặt đất cảm thạch này?

Không muốn……!!

Diệp Tuyết trong đáy lòng tuyệt vọng gào thét ra tiếng, hai hàng nước mắt trong suốt, theo gương mặt chảy xuống, chậm rãi chảy vào hai bên tóc mây……

11. Chương 11: Linh Chi Ngàn Năm

Không biết nằm trên mặt đất bao lâu, dù sao Diệp Tuyết đã không cảm giác được cái lạnh, thân thể đã sớm chết lặng.

Mắt mở thật to, không có tiêu điểm nhìn nóc nhà.

Toa Toa, ta không trở về được, chúng ta kiếp sau làm chị em tiếp đi!

……

Cửa "ken két" một tiếng bị người đẩy ra, một nữ tử mặc bạch y bước vào, tóc búi thanh hai búi tròn.

Sau khi nhìn thấy nàng, cũng không lộ ra vẻ mặt bất ngờ, mà là nâng nàng đang chết lặng dậy, cái gì cũng không nói, mang ra ngoài.

Diệp Tuyết thế mới biết, thì ra là trời đã sáng rồi, hơn nữa nhìn vị trí mặt trời, cũng nhanh đến buổi trưa.

Mình còn có thể sống bao lâu?

Mấy tiếng nữa sao?

Trên đường nàng ngất đi một lần, đợi thời điểm tỉnh lại, phát hiện mình lại một lần nữa trở lại sơn động kia.

A ~!

Nàng không nhịn được tự giễu, lời nói của nam nhân quả nhiên không thể tin, nghe lời thì thế nào, không phải vẫn bị đưa đến nơi này!

Nhưng nàng cũng phải chết, hắn làm sao còn không chịu buông tha nàng đây?

Chẳng lẽ trước khi chết, còn muốn nàng tới nơi này nữa bị người nhục nhã lần nữa sao?

Người nam nhân kia rốt cuộc là ai? Mình và hắn không thù không oán, tại sao muốn hành hạ nàng như vậy!!

"Nếu tỉnh cũng đừng giả chết."

Âm thanh quen thuộc mang theo khinh thường vang lên bên tai, Diệp Tuyết không cần nhìn cũng biết là người nào.

Nhưng nàng hiện tại khí lực động một ngón tay cũng không có, thế nào đứng lên đây?

Đang suy nghĩ, miệng bị người nắm được, ngay sau đó nữ quan đem một chén thuốc không biết là thuốc gì đổ vào trong miệng nàng.

"Ưm……" Tanh hôi nồng nặc trong nháy mắt tràn đầy mũi miệng nàng, sau đó lấy tốc độ như tia chớp tuôn vào trong dạ dày, ngay sau đó khuếch tán đến ngũ tạng lục phủ. Diệp Tuyết phản xạ có điều kiện kháng cự, tiếc rằng bên cạnh lập tức đi lên hai thị nữ, một trái một phải đè tay của nàng lại.

Cho đến cả chén thuốc rót xuống, thị nữ mới buông nàng ra, đứng ở bên cạnh.

"Khụ khụ…… Các ngươi cho ta uống cái gì…… Khụ khụ khụ……" Diệp Tuyết úp sấp bên giường bằng đá, muốn ói ra ngoài, nhưng thuốc vừa uống vào hình như tiêu hóa rất nhanh, trong dạ dày thứ gì cũng không có, chỉ có thể phát ra từng tiếng nôn ọe.

Nữ quan chán ghét lau vết thuốc không cẩn thận rớt trên người nàng đi, hừ lạnh một tiếng: "Đồ tốt." Sau đó giống như lầm bầm lầu bầu nho nhỏ nói thầm, "Linh chi ngàn năm quý báu như vậy, cư nhiên cho một con hồ ly 400 năm ăn, thật là phí của trời."

Linh chi ngàn năm sao?

Đó không phải là loại thực vật thần kỳ trong truyền thuyết có thể kéo dài tuổi thọ sao?

Diệp Tuyết lúc này mới phát hiện ra, trên người mình khí lực đã sớm trở lại, thấy vậy Linh Chi thật đúng là đồ tốt.

"Theo ta tới đây." Nữ quan lạnh lùng mở miệng, sau đó đi về chỗ sâu trong thạch động.

Trải qua dạy dỗ ngày hôm qua, Diệp Tuyết biết, trước mặt lão nữ thân này, tốt nhất an phận, bằng không, nàng sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.

Ngoan ngoãn đi theo phía sau lão nữ nhân, phía sau nàng, là hai thị nữ vừa rồi.

Đi vào phía sau thác nước, là một cửa đá, chỉ thấy lão nữ nhân ở trên cửa đá sờ soạng, cánh cửa đá ngàn cân liền từ từ mở ra, từ bên trong truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

"Các ngươi muốn dẫn ta đi đâu?" Nghe được tiếng kêu này, tóc gáy Diệp Tuyết toàn bộ dựng đứng.

Theo bản năng lui về phía sau đi, lập tức bị hai thị nữ sau lưng vững vàng chống chọi.

Lần này, nữ quan không nói gì, chỉ là thêm chán ghét trừng mắt nhìn nàng, tiếp tục đi vào bên trong.

Diệp Tuyết liều mạng giãy giụa, vừa vặn hai người bên người khí lực lớn quá cỡ, nàng căn bản không phải là đối thủ. Vô luận nàng kháng cự như thế nào, cũng không chút nào ảnh hưởng đến tốc đọ đi của hai thị nữ!

Thần a, có thể hay không cho nàng biết, bên trong có chuyện kinh hãi như thế nào đang chờ nàng a

Toa Toa, ô ô, nơi này thật là khủng khiếp a……

12. Chương 12: Ta Làm Sao Còn Chưa Chết

Càng đi sâu vào trong, tiếng kêu thảm thiết bên trong càng ngày càng gần, trong mơ hồ…… Còn có thể nghe được âm thanh roi quất lên da thịt.

Lờ mờ đi tới cuối con đường bằng đá, bên trong là một thạch thất hình tròn, trên thạch bích trói lại 5 nữ nhân, quần áo trên người đã sớm bị roi quất nát tan tành, lộ ra vóc người mỹ lệ. Nếu không phải bởi vì hiện tại là dáng vẻ rách da rách thịt, chắc cũng là mấy mỹ nữ.

Trước mặt từng nữ nhân đều đứng một tráng hán hai tay cầm roi da, một trái một phải, rất có tiết tấu quất vào trên người họ. Bởi vì dùng sức, mồ hôi trên người tráng hán giống như nước chảy xuống dưới.

Sắc mặt Diệp Tuyết từ từ biến trắng, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ đây chính là kết cục trước khi chết của mình?

Cho nên cho nàng uống linh chi ngàn năm kia, là vì muốn nàng trước khi chết có thể giữ vững thần chí tỉnh táo sao?

Đang kinh hãi ngàn vạn nghĩ tới, chỉ nghe "ọe" một tiếng, từ trong miệng một nữ nhân phun ra một hạt châu màu đỏ.

Nội đan?

Thời điểm Diệp Tuyết đang suy nghĩ nội đan của mình đã bị lấy đi, bọn họ còn bắt mình tới nơi này làm gì, nữ quan đã nhận lấy nội đan từ tay tráng hán, liếc mắt nhìn hai thị nữ, Diệp Tiếp lần nữa bị họ giữ được.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ăn đi." Nữ quan đem nội đan đưa đến bên miệng nàng.

"Không cần." Diệp Tuyết quay đầu đi chỗ khác, nàng mới không cần ăn thứ trong miệng người khác nhổ ra. Hơn nữa, trải qua một buổi sáng như vậy, nàng đã biết, vật này đối với yêu mà nói là cực kỳ quan trọng, nàng ăn nội đan của người khác, con yêu kia nhất định phải chết.

"Xem ra ngươi cho đến bây giờ không học được thông minh." Nữ quan không khách khí một phen khóa miệng nàng lại: "Chính ngươi ăn, hay là ta nhét vào, hả?"

"Ta ăn, nàng kia làm thế nào?" Nàng nhìn nữ nhân kia đã hấp hối.

"Nàng tự có chỗ đi của nàng, không cần ngươi quan tâm."

Từ trong tầm mắt lạnh lùng của nữ quan, Diệp Tuyết biết, chỗ đi của nàng ta, rất có thể chính là địa ngục: "Ta không ăn, ta không muốn dùng mệnh của người khác để đổi lấy mệnh của mình." Mặc kệ là người cũng được, yêu cũng được, đều là sinh mạng sống.

Phật viết: chúng sinh bình đẳng.

"Ngươi sai lầm rồi, họ cũng không phải để dùng cho ngươi kéo dài tính mạng." Nữ quan nói xong, bàn tay giữ cằm nàng hơi buộc chặt, "Họ chỉ là để cho ngươi dưới thời điểm thừa hoan với Yêu Vương, không đến nỗi đột tử!"

Mặc kệ Diệp Tuyết thế nào không muốn, miệng vẫn bị nặn ra, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn hạt châu màu đỏ bay vào trong miệng của mình.

Đồng dạng, nội đan của bốn nữ nhân khác cũng lần lượt bị bức ra từ trong thân thể, sau đó nhét vào trong miệng của nàng.

Thân thể từ từ nóng lên, năm viên nội đan ở trong cơ thể nàng sôi trào, hành hạ đến nàng nghĩ muốn xé lồng ngực của mình, sau đó lấy vật bên trong ra, tiếc rằng đôi tay bị người ta tóm lấy, chỉ có thể khổ sở giãy dụa thân thể.

Mồ hôi lạnh như mưa chảy xuống, năng lượng trong cơ thể đột nhiên bộc phát, Diệp Tuyết hô to một tiếng, đem hai thị nữ trói buộc nàng hất ra thật xa, nặng nề đụng vào trên thạch bích. Mà chính nàng cũng là bị phản lực làm bắn ra xa sáu, bảy mét……

Thời khắc ngã xuống trên mặt đất, ngũ tạng lục phủ giống như bị lửa cắn nuốt……

Cũng nhịn không được nữa, thần trí vừa mất, té xỉu ở trên đất……

***

Chờ tỉnh lại lần nữa, đã là vài canh giờ sau.

Cảm giác đầu tiên chính là đau.

Thật là đau, toàn thân từ trên xuống dưới đều đau, giống như bị người phá hủy rồi gắn lại.

"Ngươi rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?" Âm thanh lạnh lùng, không mang theo bất luận cảm tình gì, giống như đang trần thuật một sực thực.

Diệp Tuyết chợt mở mắt ra, đối diện chính là khuôn mặt hoàn mỹ đến người thần cùng phẫn, há miệng, nửa ngày khạc ra mấy chữ: "Ta làm sao còn chưa chết?"

13. Chương 13: Mỗ Nữ Muốn Chuồn Đi

"Ngươi rất muốn chết sao?" Tích Phong ngồi vào trên giường, hai tay chống đến hai bên nàng, khóe miệng nâng lên một nụ cười mông lung.

Hắn cười, Diệp Tuyết nhìn không hiểu: "Không có."

Nàng không muốn chết, hơn nữa, chưa từng có ý nghĩ muốn chết.

"Vậy thì tốt." Mở lòng bàn tay, bên trong là một hạt châu màu đỏ, không biết có phải bởi vì kia vốn là vật trên người Diệp Tuyết hay không, nàng cư nhiên lập tức liền nhận ra đó là hồ đan của nàng, không nguyên do, chỉ là nhận ra.

"Ăn đi." Hắn nhàn nhạt phân phó, cũng là cái loại giọng điệu không để cho bất luận kẻ nào xen vào.

Diệp Tuyết cũng không nghĩ gì, lấy tới liền nuốt xuống.

Hắn nói qua, sau khi mất hồ đan chỉ có thể sống 12 canh giờ, mặc kệ bây giờ đã là bao lâu, ăn vào sẽ không sai.

"Ngươi rất nghe lời, cái này ta thích, hi vọng ngươi từ nay về sau vẫn luôn có thể nghe lời như vậy." Tích Phong ý vị sâu xa nhìn nàng một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, thời điểm đến cửa mới dừng chân lại: "Tối nay khi thị tẩm, hi vọng ngươi đã biết mình nên làm gì."

Âm thanh lạnh lùng như cũ, Diệp Tuyết nghe mà không nhịn được rụt thân thể gầy yếu một cái. Cho đến khi hắn mở cửa đi ra ngoài, biến mất ở trong phạm vi tầm mắt, nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Lại muốn nàng thị tẩm?

Hắn không phải tự xưng Yêu Vương sao? Sẽ có rất nhiều phi tử mới đúng, tại sao phải bắt được nàng không thả đây? Rõ ràng chán ghét nàng như thế, như vậy nếu, luôn ngủ chung, sẽ không ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của mỗi người sao?

Không được, nàng mới không cần ngồi chờ chết như vậy, nàng muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi tên gia hỏa biến thái này.

Hạnh phúc là của mình, nàng muốn chính mình tự nắm bắt.

Nghĩ tới đây, cả người Diệp Tuyết kích động giống như cắn thuốc lắc, từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng mang giày xong, sau đó rón rén chạy đến cửa, thò cái đầu nhỏ đi ra ngoài –

Rất tốt, bốn phía sạch sẽ ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy.

Sau khi kết luận, trong lòng nàng có chút kích động a, xem ra tên kia cũng không phải là Yêu Vương gì đó, hoặc là, dù là Yêu Vương, cũng là vị vương cuối cùng của một vương triều suy tàn rồi, ngay cả thủ vệ cũng không thấy được một ai.

Ha ha…… Trời cũng giúp ta!

Diệp Tuyết không nhịn được cười đến méo mặt, còn kém thêm ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng để diễn tả sự hưng phấn trong lòng mình!

Xách váy lên, nàng liền nghênh ngang từ đường lớn đi ra ngoài……

Vốn không biết cử động vừa ngu xuẩn vừa buồn cười của mình, đã sớm rơi vào mắt một người trên nóc nhà sau lưng.

Tích Phong phất phất tay, lập tức có thị vệ từ đâu xuất hiện: "Vương, có gì phân phó."

"Nói cho tướng sĩ tuần tra dùng thuật ẩn thân giấu đi thân hình, mặc kệ nàng làm cái gì đều không cho nhúng tay vào."

"Vâng"

"Nữ nhân, Bổn vương thật muốn xem, ngươi có thể có thủ đoạn gì." Vừa vặn, năm viên nội đan mới ăn ban ngày cần nàng vận động nhiều hơn, mới có thể hấp thu tốt.

Mỗ nữ đang chạy chậm trên đường, không nhịn được hướng lên trời hắt hơi một cái.

……

Sau một phút đồng hồ, Diệp Tuyết không nhịn được quay đầu lại nhìn quanh.

Đáng chết, nếu không phải cung điện sau lưng đang từ từ thu nhỏ lại, nàng đại khái muốn hoài nghi mình có phải rơi vào mê hồn trận hay không. Nhìn hai bên vẫn là đống cây cối quái dị không biết tên cùng cửa cung điện giống nhau như đúc, nàng thật con mẹ nó muốn mắng người: không có việc gì xây cụng điện lớn như vậy làm gì! Mệt chết lão nương ~!

Nâng cổ tay lau lau mồ hôi rịn ra trên trán, tiếp tục cuộc hành trình chạy trốn của mình!

Đường lớn về phía tây, trước khi trời tối, nàng cũng không tin mình đi ra không được!

14. Chương 14: Đụng Vào Phượng Giá

Chỉ là sự thật chứng minh, suy nghĩ của Diệp Tuyết là cỡ nào ngây thơ.

Mắt thấy mặt trời sẽ phải xuống núi, nàng lại liền bóng dáng nửa cửa chính cũng không nhìn thấy, thậm chí ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy một ai, hai bên trừ đám cây cối quái dị vẫn là quái dị.

Ông trời ơi, nơi quỷ quái này đến cùng rộng lớn bao nhiêu a?

Diệp Tuyết ở trong lòng khóc thút thít, có chút hoài nghi mình vừa rồi có phải nên chạy ra ngoài này hay không. Nơi này cứt chim cũng không có, ngộ nhỡ gặp phải hấp huyết thảo lần trước, chết thế nào cũng không biết!!!

Ô ô……

Có cần phải hãm hại như vậy không a!

"Ọc ọc ọc……"

Bụng cũng rất không có tiền đồ kêu lên một trận.

Diệp Tuyết không nhịn được xoay người, nhìn về phía đường lúc đến……

Chẳng lẽ, mình phải trở về sao?

Như vậy cũng quá không có cốt khí phải không?

Đang rối rắm, nơi xa truyền đến một hồi tiếng động khác thường, Diệp Tuyết đang muốn xem rõ ngọn ngành, một đạo hồng quang thẳng tắp hướng nàng đánh tới.

"A……" Khi nàng ý thức được giờ phút này vô cùng nguy hiểm, thời điểm nên né người sang bên cạnh né tránh, eo thon căng thẳng, người đã bay lên trời. Dưới chân một trận gió thổi qua, quần dài bị gió thổi tung.

"Nữ nhân, quả thật ngốc đến cái gì cũng tệ!" Tích Phong trầm thấp giọng nói xong, hé miệng cắn một cái trên vành tai nàng.

"Ngươi……" Diệp Tuyết ảo não giơ tay đánh, cũng ở một giây kế tiếp thân thể mất đi chỗ dựa, thẳng tắp mà rơi xuống trên đất, bên cạnh, hai con linh miêu kích cỡ như con hổ lộ ra móng vuốt bén nhọn bất an nhìn nàng.

Dây thừng trên người Linh Miêu, kéo theo một chiếc xe hoa màu đỏ chót.

Xe hoa hình bán cầu, có điểm giống nhà bạt [1], so với nhà bạt lại xa hoa tinh xảo hơn rất nhiều. Chừng hai thước, không có bánh xe, trôi lơ lửng giữa không trung. Phía trên tua cờ mềm mại như tơ lụa, chiết xạ ra ánh sáng giống như kim cương.

[1]: nhà của dân tộc Mông Cổ

Đạo hồng quang nàng mới vừa thấy, chính là bóng dáng cỗ xe hoa này di động.

Xe hoa giật dây kéo lại, một nữ tử đẹp đến độ muốn nhỏ ra máu bước xuống: một thân quần dài màu đỏ chót, hồng mâu, tóc tím. Ma ấn khóe mắt kéo dài đến huyệt Thái Dương, khiến cho đôi tròng mắt kia càng nhìn về phía trên càng thêm yêu dị cùng mê hoặc lòng người.

Diệp Tuyết đang suy nghĩ nữ nhân này là ai, hai thị nữ theo nữ nhân kia xuống xe đã đứng ở bên cạnh nàng, một tay kéo nàng từ mặt đất dậy, vung tay chính là hai bạt tai: "Yêu nữ lớn mật, lại dám đụng vào phượng giá của Hỏa Linh nương nương, thật là to gan lớn mật."

"Nhìn ta không lột da của ngươi……"

"Đừng!" Diệp Tuyết trước kia chưa từng thấy qua ác nhân như vậy, nói cái gì đều không nói, đi lên liền đánh, trong lúc nhất thời bị sợ đến chỉ biết tránh né.

"Khoan." Chỉ thấy nữ nhân áo đỏ nhẹ nhàng phất phất tay, không nhanh không chậm mở miệng: "Bổn cung bình thường dạy dỗ các người thế nào? Phải khiêm tốn đối đãi với mọi người, mặc kệ địa vị tôn ti, đều phải đối xử như nhau, các ngươi đem lời nói của Bổn cung vào tai này ra tai kia phải hay không?"

"Nô tỳ biết sai, xin nương nương thứ tội." Hai người thị nữ lập tức buông Diệp Tuyết ra, quỳ rạp dưới đất.

"Lần này niệm tình các ngươi vi phạm lần đầu, chuyện cũ sẽ bỏ qua, như nếu có lần sau nữa, nhất định chặt đứt bàn tay ức hiếp người của các ngươi, còn không mau lui ra."

"Tạ nương nương ân điển."

Diệp Tuyết cảm kích ngẩng đầu lên, muốn biểu đạt lòng biết ơn của mình một chút, lại thấy Hỏa Linh nương nương đó ngay cả con mắt cũng không liếc nhìn nàng một cái, trên mặt cười yếu ớt, lấy lòng nhìn người trong không trung.

Tích Phong chậm rãi từ giữa không trung hạ xuống, mặt mũi mỉm cười, chỉ là nụ cười, cũng không đạt tới đáy mắt: "Ái phi không hổ là công chuá Linh Miêu quốc, xử lý chuyện chính là hiền huệ thỏa đáng. Nhưng yêu nữ này ngăn ở giữa đường, làm ái phi kinh sợ, tội này không thể tha. Người tới, đem yêu nữ không biết điều này giải vào địa lao, chờ đợi xử trí."

"Vâng"

Dứt lời, trên đường mới vừa còn một mảnh trống trải, trong khoảnh khắc hiển hiện hai đội binh lính tuần tra, không nói hai lời, áp giải nàng đi.

"Buông ta ra, buông ta ra……" Diệp Tuyết liều mạng giãy giụa, nàng không muốn bị giam lại, không muốn đi địa lao……

Trên phim truyền hình, trong địa lao âm sâu đáng sợ, trừ rắn, còn có vô số gián, ô ô…… Nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn nôn a a a……

15. Chương 15: Đại Vương Nhẹ Một Chút

"Tạ Đại Vương quan tâm." Hỏa Linh thụ sủng nhược kinh cúi cúi người, còn chưa đứng lên, thân thể nghiêng một cái, đã rơi vào trong ngực Yêu Vương.

"Ái phi hiền huệ như thế, không biết Bổn vương nên ban thưởng như thế nào mới phải?" Tích Phong nói xong, tay dùng sức ôm mỹ nhân, hung hăng ở ngang hông của nàng bấm một cái.

"A…… Đại Vương ngươi xấu lắm." Hỏa Linh nũng nịu đẩy hắn một cái, ngay sau đó thân thể mềm nhũn dán vào, đưa tay vẽ vài vòng tròn trên bộ ngực nở nang của hắn: "Có thể được Vương tán dương, là vinh hạnh lớn nhất của nô tì, không cần phần thưởng. Ngược lại ca ca của nô tì biết Vương thích rượu hoa đào của Linh Miêu quốc chúng ta, mấy ngày trước đây đặc biệt cho người đưa tới, đang để ở Hỏa Vân Điện của nô tì, chi bằng vương theo nô tì trở về, coi như nô tì tẩy trần đón gió cho Đại Vương được không?"

"Ha ha…… Ái phi nói như thế nào thì như thế đó." Tích Phong trên mặt xuyên thấu qua một tia không tốt. Dứt lời, cổ tay căng thẳng, đem người trong ngực quăng vào trong xe hoa, ngay sau đó mình cũng bước lên xe.

Hai con đại linh miêu biết điều xoay người, sau đó vung bốn vó, quay trở về.

Bên trong Hỏa Vân Điện, giờ phút này đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, sơn trân hải vị, ngọc lộ quỳnh tương, tản ra mùi thơm mê người.

"Ái phi đã sớm đoán được Bổn vương sẽ tới phải không?" Tích Phong ngồi vào trên ghế đệm, cười xấu xa nhìn nữ nhân bên cạnh.

Hỏa Linh giãy dụa eo thon đổ vào trong ngực hắn, trong tay cầm bầu rượu hồng ngọc: "Vương ngươi thật là hư a, biết rất rõ lần này người rời đi hơn nửa tháng, khiến nô tì nhớ nhung biết bao, còn cố ý cười nhạo nô tì, xấu lắm xấu lắm……"

"Ha ha ha……" Ý cười xấu xa trên mặt Tích Phong càng sâu hơn: "Nếu ái phi nhớ nhung như thế, vậy không biết đã an bài tiết mục gì cho Bổn vương đón gió đây?"

Hỏa Linh không nói gì, mà là giang rộng hai chân ra ngồi lên đùi Yêu Vương, sau đó ngửa đầu, đổ rượu vào trong miệng mình, kéo đầu của hắn, đem môi mình dán lên, rượu trong miệng, từng chút rót vào trong miệng nam nhân……

Chờ một ngụm rượu chuyển đưa xong, nàng cũng không có ý tứ rời đi, mà là đem cái lưỡi thơm tho của mình to gan thăm dò trong miệng nam nhân, từng chút một, từ từ đầu độc.

Đôi tay cũng không nhàn rỗi, thành thạo ở trên người của hắn vuốt ve, từng tấc, từng tấc, từ trước ngực đến sau lưng, rồi đến……

Cảm thấy bụng dưới một hồi nóng ran, Tích Phong duỗi tay ra, một tay đè lại đầu của nàng, đổi bị động thành chủ động, một tay thô lỗ xé áo ngoài của nàng, mảng lớn da thịt màu trắng, liền bạo lộ tại trong không khí.

Thị nữ hầu hệ bên cạnh, đã sớm lặng lẽ lui ra.

"Ừ ~ Đại Vương……" Nữ nhân thở dốc gay gắt, đưa tay muốn cởi thắt lưng của hắn, lại bị hắn tự tay ngăn lại, đột nhiên sau đó đứng lên, một tay liền đem nàng chặn ngang xốc lên, một tay khác vừa tung, yếm hồng của nữ nhân liền rơi xuống đất, hai bầu ngực nhảy lên nhảy vào trong mắt của nam nhân.

Hỏa thiêu thân thể Yêu Vương càng thêm lợi hại, không kịp chờ đợi khiêng nữ nhân vào nội thất, gần như thô lỗ vứt nàng đến trên giường, xé đi quần lót của nàng……

Tóc dài màu tím tản ra trên giường lớn màu đỏ, đặc biệt yêu dị.

Không có bất kỳ báo trước nào, Tích Phong tách bắp đùi của nàng ra, tìm đúng vị trí, trực tiếp tiến vào……

"Ử…… Đại Vương nhẹ một chút…… A…… Nô tì không chịu nổi…… Đại Vương……" Đôi tay nữ nhân gắt gao giữ chặt lưng của hắn, vừa yêu vừa hận.

Đại Vương quả nhiên là anh minh thần võ, càng ngày càng thần dũng rồi, chỉ là hôm nay, so với thường ngày càng thêm hung mãnh, chẳng lẽ là bởi vì sau khi Vương Hậu không còn, toàn bộ tình yêu của Đại Vương chuyển dời đến trên người mình……

16. Chương 16: Nguyên Nhân Vì Một Chiếc Chìa Khóa

Hỏa Linh si ngốc nghĩ tới, thân thể càng thêm ra sức, linh hoạt lấy lòng nam nhân trên người……

Yêu Vương bị thân thể mềm mại như nước của nàng trêu chọc càng thêm kích động, ra sức rong ruổi ở trên thân nữ nhân, mồ hôi từng hạt theo gương mặt nguội lạnh của hắn rơi xuống, hội tụ ở trước ngực, sau đó theo từng đụng chạm của hắn rơi xuống da thịt trắng nõn như ngọc của nữ nhân……

"Ử…… A……" Nữ tử được làm cho vui sướng.

Chỉ là yêu quá tha thiết, Yêu Vương trên người lại đột nhiên rời khỏi, lật người xuống giường.

"Đại Vương…… Người làm sao vậy? Nô tì làm gì sai sao?" Hỏa Linh khẽ đứng dậy, không để ýtới thân thể đang lạnh lẽo của mình chút nào, sâu kín nhìn nam nhân đã mặc quần áo tử tế. Trong mắt, đều là bởi vì thân thể không được thỏa mãn mà hiện lên chút u oán.

"Không có, chỉ là ta trong lúc bất chợt nhớ tới còn có một việc cần xử lý, ái phi sớm nghỉ ngơi một chút." Tích Phong nói xong, sải bước một bước, đã mở cửa đi ra ngoài.

"Đại Vương……"

……

Tích Phong ngự gió trên không trung, hắc bào cùng bóng đêm hòa làm một thể, mái tóc dài màu bạc nhảy múa trong gió, giương nanh múa vuốt như rắn độc mãnh thú, chỉ là cùng tâm tình hắn giờ khắc này ngược lại tương đối phù hợp!

Tại sao? Mới vừa rồi ở phía dưới hắn thừa hoan rõ ràng là Hỏa Linh, nhưng trong mắt hắn xuất hiện lại là nữ nhân chết tiệt kia, là Diệp Tuyết hắn hận không được một phen bóp chết nàng! Cũng bởi vì sự xuất hiện của nàng, Thời Không Chi Môn đột nhiên đóng cửa, Vương Hậu bị khóa ở không gian dị thế, không cách nào trở lại.

Thời Không Chi Môn, chỉ cần hơi biết một chút pháp thuật, liền có thể qua được, bất quá trước lúc xảy ra đại nạn, Thời Không Chi Môn sẽ tự động đóng lại. Nếu muốn lần nữa mở ra, chỉ có tìm được chìa khóa của thời không.

Mà khi hắn đánh nát hồn phách của nàng, lúc tâm tính của hắn tan thành mây khói tìm được nàng, lại không ngờ phát hiện, nàng cư nhiên chính là vật dẫn của chiếc chìa khóa thời không.

Cái gọi là chìa khóa, chính là hồ đan của nàng.

Dĩ nhiên, hiện tại, hồ đan của nàng tối đa cũng chỉ có thể coi là phôi thai của chìa khóa, chỉ có khi hồ đan biến thành màu tím, mới có năng lực mở ra Thời Không Chi Môn!

Vì vậy, hắn thiếu chút nữa cắn nát sự một chiếc răng của mình, mới kìm nén kích động muốn đem nàng lăng trì xử tử, dẫn nàng trở lại cung điện của mình.

……

Đôi tay Diệp Tuyết ôm lấy đầu gối, trong lòng run sợ núp trong góc phòng âm u, trên đất mặc dù trải cỏ khô, nhưng nàng vẫn cảm thấy có một cỗ ẩm ướt từ trên mặt đất bốc lên, xông vào quần áo của mình.

Cách nàng không xa trên đất, nằm mấy thi thể con gián bị nàng đập chết……

Nếu như nói có gì khiến cho nàng cảm thấy coi như may mắn, đó chính là phòng giam của thế giới này…… Không có chuột. Tại sao vậy chứ? Bởi vì ngoài cửa sắt lớn, hai ngục tốt đang uống rượu, phía sau cái mông cũng treo một cái đuôi chuột thật dài, giống như vừa lòng lên xuống trái phải lắc lắc……

Thời điểm nàng mới vừa phát hiện, nổi da gà từng hồi một, hiện tại đại khái là sinh ra kháng thể miễn dịch rồi, chỉ là cảm thấy có chút ghê tởm mà thôi……

Có lẽ thật sự là quá mệt, Diệp Tuyết tựa vào góc tường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Nhưng dù sao trong lòng tồn tại tràn đầy kinh hoảng, cũng không ngủ được quá sâu. Cho nên khi cảm thấy thứ gì đó bắt được mắt cá chân của mình thì mắt chợt mở lớn, đồng thời thét chói tai ra tiếng: "A……"

"Câm miệng cho ta, ầm ĩ muốn chết!" Tích Phong Nhất che miệng của nàng lại, đồng thời động tác vô cùng thô lỗ nắm lấy chân nàng, kéo lê nàng trên đất.

17. Chương 17: Phải Ngoan Ngoan Nghe Lời

"Ưmh ưmh……" Miệng không nói được, Diệp Tuyết chỉ có thể trừng lớn mắt hoảng sợ, phát ra âm thanh sợ hãi nghẹn ngào.

Thời điểm cánh tay đập xuống mặt đất, vừa tê dại vừa đau, khiến cho mắt nàng một hồi chua xót, nước mắt mông lung……

Thấy dáng vẻ nàng uất ức, trong lòng Tích Phong lại bốc lên một tia không đành lòng, giọng nói không tự chủ liền mềm xuống: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ khiến ngươi ít chịu khổ, nghe chưa?"

Muốn cho hồ đan từ màu đỏ thăng cấp đến màu tím, trừ an phận tu luyện 7000 năm, thật ra thì cũng có đường tắt có thể đi. Nhưng loại đường tắt này, thường thường đều là chuyện nghịch thiên, nhẹ thì tổn hại giảm dương thọ, nặng thì có thể đột tử.

Nhưng hắn tuyệt đối không có nhiều kiên nhẫn như vậy, chờ đợi 6000-7000 năm, mới đưa Vương Hậu trở lại. Cho nên, cơ hồ không suy nghĩ nhiều, hắn liền sử dụng một con đường khác, cũng chính là bắt đầu từ tối qua, tính mạng của nàng lại bắt đầu giảm giá.

Cho nàng chịu ít khổ một chút, cũng coi là bồi thường cho nàng không còn sống lâu nữa.

"Ừ ừ."

Thấy nàng biết điều gật đầu một cái, Tích Phong mới lấy tay của mình ra.

Miệng rốt cuộc đạt được tự do, Diệp Tuyết thở mạnh, con ngươi sáng như sao lo lắng nhìn người đang quỳ trên người mình người: "Ngươi tìm…… Tìm ta có chuyện gì không?"

Chẳng lẽ là tới thả nàng ra?

Nếu quả thật như thế, vậy cũng quá làm phiền lão nhân gia ông ta. Nhưng hắn là Yêu Vương a, tùy tiện phân phó một tiếng hoặc giống như Hoàng Đế cổ đại hạ một đạo thánh chỉ gì đó, tự có người giúp hắn làm việc!

(Ngữ Phàm: làm ơn, con mắt nào của ngươi nhìn ra người ta muốn thả ngươi đi đây?

Mỗ Tuyết: hai con mắt đều thấy được.)

"Ngươi nói xem?" Trên mặt Tích Phong nâng lên một nụ cười đùa cợt, Diệp Tuyết thấy vậy trực tiếp sợ hãi. Chẳng qua ngay sau đó, lời hắn nói ra, càng làm cho nàng trực tiếp kích động đến hôn mê: "Tối qua là

ngươi giúp Bổn vương cởi áo, hôm nay, liền đổi lại Bổn vương phục vụ ngươi như thế nào?" Nói xong, bàn tay đã sờ đến cổ áo của nàng.

"Không cần……" Diệp Tuyết theo bản năng đưa tay ngăn lại móng vuốt của hắn.

Tối qua đã đủ chịu tội rồi, nàng cũng không muốn lại trải qua một lần nữa.

"Hả?" Ánh mắt Yêu Vương trong lúc bất chợt trở nên sâu không lường được, âm thanh cũng lạnh xuống mười mấy độ: "Mới vừa rồi không phải đồng ý với Bổn vương sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao? Thế nào, mau liền quên mất hay sao?"

"Không…… Không phải vậy……" Nhìn thấy hắn nói biến sắc mặt liền biến, trên trán Diệp Tuyết lập tức rỉ ra chằng chịt mồ hôi hột, lắp ba lắp bắp giải thích: "Chủ yếu là…… Là…."

"Là cái gì, hả?"

"Là…. Nơi này dơ bẩn, ta sợ làm bẩn thân thể vô cùng tôn quý của Yêu Vương ngài."

"Không sao, Bổn vương cảm thấy như vậy tương đối có tình thú." Sắc mặt của hắn thoáng chuyển biến tốt: "Buông tay ra."

"Nhưng……"

"Hả?"

Diệp Tuyết còn muốn nói điều gì, lại bị hắn một tiếng hắng giọng bất mãn lập tức ngừng miệng, rất không có cốt khí buông bàn tay đang che cổ áo của mình ra.

"Như vậy mới đúng chứ!" Tích Phong nhếch miệng lên một đường cong không nhỏ. Nam nhân rất thích chinh phục người khác, thấy nàng nghe lời nằm ở dưới người mình không nhúc nhích, tâm tình của hắn liền đặc biệt tốt.

Ngón tay thon dài lần nữa dò vào cổ áo nàng, từng chút một cởi cúc áo của nàng, mu bàn tay hữu ý vô ý chạm vào trước ngực bóng loáng của nàng……

Chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, y phục liền bị cởi ra, cảnh tượng lớn lộ ra trước mặt.

Tích Phong chỉ cảm thấy hạ thân một hồi nóng ran, trong thân thể dòng máu bắt đầu sôi trào, kêu gào muốn nàng……

Được, rất tốt!

Hắn đang trong lòng âm thầm tự giễu, chỉ sợ mình đối với nàng không có phản ứng gì, việc ban ngày đã có thể toàn bộ thành phí công.

18. Chương 18: Nội Đan Của Yêu Vương

Diệp Tuyết bị buộc thừa nhận sủng hạnh của hắn, đôi tay nắm cỏ khô phía dưới, muốn khóc, lại không dám khóc.

Nàng sợ, sợ không cẩn thận sẽ đắc tội tên cầm thú này…… Không đúng, bản thân hắn chính là cầm thú, phải nói tên cầm thú này không bằng gia hỏa.

"Ngươi chịu đựng, không khó chịu sao?" Thấy nàng quật cường cắn môi dưới, Tích Phong cúi người, dùng một đôi mắt đưa tình đắm đuối nhìn nàng, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ: "Kêu đi, kêu đi sẽ không khó chịu như vậy nữa."

"……" Nàng tiếp tục cắn chặt hàm răng, chính là không chịu phát ra một chữ.

Người trên người đầu tiên là sững sờ, sau đó ánh mắt lộ ra một tia hung quang, đột nhiên co rút thân thể, tăng nhanh động tác của mình.

Diệp Tuyết thân thể nhỏ yếu, nơi nào chịu được hành hạ như thế, mồ hôi lạnh như mưa rơi xuống, đau đến nàng chỉ muốn hôn mê. Chỉ tiếc trời không chiều ý người, đầu óc rất tỉnh táo, so với bất kỳ lúc nào đều nhạy cảm.

Trong miệng không tự chủ kêu ra riếng, nàng cũng không chịu nổi nữa, đưa tay liều mạng đẩy hắn: "Không cần…… Cầu xin ngươi…… Dừng lại…… Thật là đau……"

"Đau không? Là ngươi tự chuốc phiền, không trách được ta!" Tích Phong từng câu từng chữ nói xong, động tác phía dưới chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm dùng sức.

Hắn vốn định hảo hảo vuốt ve nàng, đợi sau khi thân thể nàng thích ứng, làm động tác kế tiếp. Nhưng nữ nhân chết tiệt này cố tình không theo ý của hắn, không tự trọng đối nghịch với hắn, vậy thì thật xin lỗi, hắn cũng không còn tính khí tốt như vậy để cho nàng từ từ tiêu tan.

"Ô ô…… Cái tên cầm thú này…… Súc sinh…… Ngươi buông ta ra……" Diệp Tuyết cảm giác thân thể mình sắp nát tan rồi, máu huyết trong thân thể lần nữa từ dưới bốc lên, cảm giác kia…… Cùng tối qua giống nhau như đúc. Chẳng lẽ lại là vì hồ đan của mình sao? Hắn rốt cuộc muốn làm gì

Tích Phong thấy nàng phản ứng, biết thời cơ không sai biệt lắm, cúi đầu, trực tiếp ngậm môi của nàng, sau đó đầu lưỡi linh xảo bá đạo cạy hàm răng của nàng ra, phát công đem nội đan của mình bức ra, chậm rãi chuyển vào trong miệng nàng……

Diệp Tuyết chỉ cảm thấy cổ họng một hồi bế tắc, sau đó liền có thứ gì trượt vào, mỗi nơi trải qua, đều là đau nhói như thiêu như đốt……

Ngũ tạng lục phủ giống như bị xé mở, sau đó từng chút từng chút bị thứ gì đó cắn nuốt sạch……

"Ưmh……" Nàng phát điên giãy giụa, nhưng bị hắn gắt gao ấn xuống, miệng đối miệng, một kẽ hở cũng không có.

Sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, ngón tay bấm trên tay hắn từ từ mất đi khí lực, rốt cuộc ngất đi……

Tích Phong trong lòng kêu to không ổn, nữ nhân đáng chết này, thể chất cũng quá yếu đi, ăn linh chi ngàn năm, rõ ràng nhanh như vậy đã hôn mê. Tay phải vận khí, một đoàn bạch quang từ từ ở lòng bàn tay hội tụ, sau đó từng tia một đưa vào trong cơ thể nàng.

Diệp Tuyết nhíu mày một cái, lập tức có thứ gì ngưng kết.

Hắn vội vàng hấp khí, đem nội đan từ trong cơ thể nàng dẫn ra, nhân tiện lấy theo cả nội đan của nàng.

"Uhm……" Diệp Tuyết cảm thấy trên người chợt nhẹ, đau đớn mới vừa rồi trong lúc bất chợt liền biến mất không thấy, thân thể cũng nhẹ nhàng hơn. Khẽ mở mắt ra, phát hiện trong tay Yêu Vương, hai hạt châu bay lên không xoay tròn, một viên là bảy màu, một viên kháclà màu cam!

Bên cạnh hạt châu màu sắc rực rỡ, hạt châu màu cam có vẻ đặc biệt tầm thường.

Chỉ là dần dần, màu cam ở hạt châu từ từ phai đi, từ từ chuyển hóa thành màu vàng.

Mà hạt châu màu sắc rực rỡ không có thay đổi gì, chỉ là tản mát ra ánh sáng yếu hơn một chút……

19. Chương 19: Vô Ý Gặp Xà Vương

Nữ nhân đáng chết, làm hại mình không công mất đi một ngàn năm công lực.

Tích Phong đang trong lòng mắng thầm, miệng hơi mở, nội đan bảy màu nghe lời bay vào trong miệng của hắn, trong tay chỉ còn lại viên nội đan màu vàng: "Há miệng ra."

Giọng điệu của hắn thật không tốt, tuy nói một ngàn năm công lực đối với hắn mà nói không coi vào đâu, lấy tu vi của hắn bây giờ, rất nhanh sẽ có thể tu bổ lại, nhưng hắn vẫn là tức giận! Tức giận nữ nhân này nhìn qua khúm núm, thế nhưng trong xương so với ai khác đều kiêu ngạo!

Thấy mặt của hắn thúi như viên đá trong nhà xí, Diệp Tuyết nghe lời chậm rãi mở miệng, tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Vừa mới đem hồ đan nuốt vào, người bên cạnh đã sớm chẳng biết đi đâu.

Đi là tốt nhất, tránh khỏi còn muốn nghĩ ra cách gì tới hành hạ nàng!

Trong con ngươi trống rỗng, Diệp Tuyết ngơ ngác nhìn nóc phòng, thật lâu sau mới phát hiện trên người có chút lạnh, lấy tay vừa sờ, giật mình cư nhiên mình quên mặc áo vào. Cuống quít đứng dậy, đem y phục xốc xếch của mình kéo lên, cũng cùng thời khắc đó, liếc thấy lối vào địa lao, một đạo bạch quang chợt lóe lên.

Mặc dù rất nhanh, nàng lại là thấy rõ ràng.

Từ nhất thời tò mò, hơn nữa nàng phát hiện, cửa phòng giam cư nhiên không đóng, liền vội vã cầm quần áo mặc vào, sau đó đẩy cửa ra, cẩn thận đi về phía bạch quang lóe lên.

Ánh sáng này hình như là cố ý hướng dẫn nàng đi tới một nơi nào đó, thời điểm mỗi khi nàng muốn dừng lại, sẽ đột nhiên ở trước mặt nàng nhảy lên hai cái, sau đó vọt đến một đường khác.

Cứ như vậy từng bước một, Diệp Tuyết đi theo ánh sáng kỳ quái này không biết quẹo bao nhiêu khúc quanh, rốt cuộc dừng lại trước một bức tường đá. Bạch quang cũng bất động trong không trung, từ từ biến ảo thành một con tiểu tinh linh có cánh, hươ tay múa chân y y nha nha kêu với nàng, chỉ là nàng căn bản nghe không hiểu đối phương rốt cuộc đang nói loại ngôn ngữ gì.

Cuối cùng Tiểu Tinh Linh hình như đã hiểu rõ giữa hai bên có vấn đề về giao tiếp, trên không trung vòng hai vòng, làm ra động tác đẩy tường.

Diệp Tuyết cũng thấy rõ rồi, trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng theo ý nó đi làm.

Tay đẩy tại trên tường, đầu tiên là thô sáp, bức tường không thay đổi bao nhiêu, chỉ là sau khi dùng sức, vách tường trong lúc bất chợt trở nên mềm đi, bên trong truyền ra một đạo lực lượng, lập tức hút lấy nàng.

Sau khi thấy rõ hoàn cảnh của mình, Diệp Tuyết thiếu chút nữa hai chân như nhũn ra ngã xuống đất.

Một hố to sâu mười mấy thước rộng vài chục thước, chi chít bò đầy rắn, con nào con ấy đều lè lưỡi, liều mạng hướng về một cây cột chữ thập đứng sững trong hố, trên cột buộc một nam tử, đầu buông xuống, tóc dài xốc xếch khoác lên người.

Diệp Tuyết nuốt ngụm nước miếng, theo bản năng lui về phía sau, cho đến khi thân thể dán lên vách tường lạnh lẽo.

Người trên cột tựa hồ nghe được động tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt nửa bên đeo mặt nạ……

Mặc dù chỉ có thể nhìn nửa bên mặt, nhưng Diệp Tuyết như cũ không nhịn được hít vào một hơi, trong lòng âm thầm cảm thán: nam tử rất đẹp trai! Khuôn mặt kia, giống như được điêu khắc, đặc biệt rõ ràng.

"Ngươi chính là nữ nhân Tích Phong mới tìm nữ nhân?" Nam tử đột nhiên mở miệng, âm thanh lại già nua như lão nhân trăm tuổi.

Diệp Tuyết bị sợ đến giật mình một cái, nửa ngày sau mới một lần nữa nhìn về phía hắn: "Ngươi là ai?"

"Ta là Xà Vương."

"Xà…… Xà Vương?" Nàng nhìn đấy hố kia toàn là rắn, lại nhìn hắn một chút, trên mặt rõ ràng là vẻ mặt không tin: "Xà Vương sẽ bị vây ở trong một đám rắn? Ngươi dọa đứa trẻ ba tuổi sao?"

"Ngươi không tin?"

"Quỷ mới tin!" Nàng nói xong, lại thấp giọng bổ sung một câu: "Tám phần chính là người điên."

Thử nghĩ xem, nếu mình bị vây trong nhiều rắn như vậy, nghĩ đến những con rắn kia nhân lúc mặt trời lặn bò lên ăn mình, mình cũng sẽ điên mất đấy!!!

20. Chương 20: Xà Vương Nổi Giận

"Nữ nhân, ngươi dám đem lời nói mới rồi lặp lại một lần nữa sao?" Nam tử trên cột đột nhiên lạnh mặt, khàn khàn âm thanh giống như dẫn theo nọc độc, làm cho người nghe toàn thân không thoải mái.

Khóe miệng Diệp Tuyết giật giật, người này, cư nhiên so với Yêu Vương kia còn biến sắc mặt nhanh hơn. Thôi, ta không chọc nổi còn không trốn thoát sao?

"Thật xin lỗi, ta không có thời gian rỗi rãi để chơi với ngươi, đi trước một bước, ngươi đã nói ngươi là Xà Vương, vậy thì từ từ nói chuyện phiếm với thần dân của ngươi đi thôi."

Chỉ là đáng tiếc gương mặt đó, cả ngày hướng về phía những động vật máu lạnh kia, lãng phí a!!!

"Đứng lại!" Nam nhân khẽ quát một tiếng: "Tới đã muốn đi, cũng không dễ dàng như vậy."

"Hừ……" Diệp Tuyết không để ý tới hắn, nàng cũng không tin, một tên gia hỏa hai tay hai chân bị cột vào cột, còn có thể làm gì nàng!

Chẳng qua một khắc sau, nàng lập tức liền hối hận, hắn thật vẫn có thể làm gì nàng!

Hai chân như bị dính ở trên mặt đất, nàng dùng toàn bộ sức mạnh, cũng không thể di động một bước.

"Các con dân của ta, có con hồ ly cư nhiên không tin lời vương của các ngươi, các ngươi nói nên làm gì đây?"

Âm thanh nam tử vừa rơi xuống, Diệp Tuyết liền nghe được sau lưng âm thanh huyên náo trong nháy mắt trở nên to hơn, cứng ngắc chậm rãi xoay người……

Thật là sợ hãi, những con rắn lúc trước nhiệt tình bò lên cây cột, bây giờ đã thay đổi phương hướng, nhanh chóng bò lại bên hố to, động tác nhanh chóng, đã sắp bò đến dưới chân của nàng.

"Không cần……" Nàng sợ, khóc, nghiêm mặt hướng đến nam tử trên cột nhờ giúp đỡ: "Thật xin lỗi, là ta sai lầm rồi, ta không nên hoài nghi thân phận của ngươi, lại càng không nên vu oan ngươi… ngươi đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với ta được không?"

"Đã muộn!" Nam tử không chút nào có ý tứ muốn thay đổi chủ ý, đột nhiên đón đầu cười to.

Cười đến trái tim nhỏ bé của Diệp Tuyết rút gân!

Tiếng cười đột nhiên dừng lại, nam tử mang theo âm thanh tiêu sát vang lên: "Thay Bổn vương ăn nữ nhân không biết sống chết này."

Tích Phong đáng chết, đem Bổn vương nhốt ở nơi không thấy mặt trời đã ba ngàn năm rồi, Bổn vương ăn nữ nhân của ngươi, cũng không tính là quá đáng đi!!!

Một ngày nào đó, Bổn vương sẽ thoát khỏi địa ngục này, tìm ngươi báo mối huyết hải thâm thù ba ngàn năm trước!

"A…… Cứu mạng……" Lúc này, biết rõ hô cứu mạng đã không có tác dụng, nhưng nàng vẫn nhịn không được hô lên. Khi thấy rắn độc dưới chân rối rít ngẩng đầu lên, hướng nàng lộ ra răng nhọn chứa đầy độc tố, nàng trong lúc bất chợt hiểu một câu nói: số mạng phụ trách xào bài, lấy bài ra do chính chúng ta, nhưng chúng ta ai cũng không thể bảo đảm, số mạng khi xào bài có thể chơi bẩn hay không!

Thời điểm mình bị sét đánh trúng, nên chết.

Nhưng mình lại trở thành một con hồ ly, sống lâu thêm hai ngày. Hai ngày nay, coi như là ông trời ban ơn sao?

Nếu như vậy, nàng thật muốn chỉ vào ông trời nói cho hắn biết: TMD ngươi làm Thượng Đế rất giỏi a, nghĩ làm sao chỉnh người liền làm sao chỉnh người, coi chừng ta bay lên, phá hủy hang ổ của ngươi!!

Vì vậy nơi nào đó ngoài chín tầng mây, Nữ Oa đang nằm trên ghế dưỡng thần, trong lúc bất chợt lỗ mũi chợt ngứa, che miệng hắt hơi hai cái.

Bất quá thương tiếc xong, trên đùi cũng không truyền đến đau đớn theo dự đoán, cúi đầu xem xét, những con rắn kia toàn bộ bị đóng băng lại, trên thân rắn, là một tầng sương trắng lòa. Một giây kế tiếp, con rắn đóng băng phát ra tiếng "tạch tạch tạch", ngay sau đó, biến thành mảnh bột nhỏ, tiêu tan trên mặt đất.

"Ma Quân Lạc Băng!!!"

Diệp Tuyết còn chưa hiểu rốt cuộc chuyện gì xảy ra, đống rắn gớm ghiếc kia làm sao lại biến thành bột, Xà Vương cũng đã thất sắc cả kinh, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm phía trên nàng……

21. Chương 21: Ma Quân Là Quỷ Sao?

Diệp Tuyết theo tầm mắt Xà Vương nhìn về hướng đỉnh đầu của mình……

(o) a!

Không có ai a!

Chẳng lẽ Ma Quân là quỷ, mình nhìn không thấy??

A a, không cần a, gặp phải một Xà Vương biến thái cũng đã đủ xui xẻo rồi, lại thêm một con quỷ…… Nàng tình nguyện bị lũ rắn vừa rồi cắn chết!

Bên cạnh trong lúc bất chợt lạnh, nàng theo bản năng nhìn về hướng bên cạnh……

"A…… Quỷ a……"

Chỉ thấy cách bên cạnh một bước, không biết lúc nào thì xuất hiện một dáng người như ẩn như hiện. Mặc dù không thấy được ngũ quan, mình lại có thể rõ ràng cảm nhận được tầm mắt hắn đưa tới.

"……" Lạc Băng im lặng nhìn nữ nhân trước mắt.

Nếu như nàng không phải là nàng năm đó luân hồi chuyển thế, mình sớm đã đem nàng biến thành vụn băng, biến mất trên đời này, làm sao cho phép một nữ nhân ở trước mặt mình vô lễ như thế!!!

Năm đó nàng cao cao tại thượng như vậy, pháp lực vô biên, trong ngũ giới, người có thể thắng được nàng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng cuối cùng khốn khổ vì tình, không cách nào lựa chọn giữa mình và người nam nhân kia, xong khi cư nhiên lựa chọn mình, tiến vào đường luân hồi.

Sau khi biết được cái chết của nàng, mình cùng người nam nhân kia vung tay, trong lúc nhất thời long trời lở đất, nhật nguyệt điên đảo, mà sau bảy bảy bốn chín ngày đánh nhau, hai người rơi xuống từ không trung, người nam nhân kia bị mất mạng, đầu thai chuyển thế. Mà mình cũng bởi vì thương thế quá nặng, pháp lực mất hết, không thể không biến trở về nguyên hình, một lần nữa tu luyện.

Có lẽ bị thương thật sự quá nặng, chờ thời điểm hắn lần nữa tỉnh lại, không ngờ là ba vạn năm sau.

Hắn phá băng ra, nóng nảy đi tìm luân hồi của nàng, lại ngoài ý muốn phát hiện, ba vạn năm trôi qua, nàng cũng không chuyển thế đầu thai, hơn nữa trong ngũ giới, đã sớm không có khí tức của nàng, hồn phách của nàng tựa như biến mất trên đời này.

Cho đến…… Hai ngày trước, hắn mới đột nhiên cảm ứng được sự tồn tại của nàng, liền bất chấp tất cả bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc ở chỗ này tìm được nàng chuyển thế.

Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn người bên cạnh từ từ rõ ràng, đầy đặn hình dáng: không giống Yêu Vương hoàn mỹ, cũng không giống Xà Vương thô cuồng, mà là loại khí phách hiển lộ ra ngoài. Khóe mắt phải có một ấn ký ma hóa, như ẩn như hiện phía dưới mái tóc dài.

"Ngươi không phải là quỷ?" Nàng ngơ ngác hỏi.

Quỷ hẳn là không thể đẹp trai như vậy!

Thế nhưng hắn lại tự động xem thường lời nói của nàng, xoay người sang chỗ khác nhìn người trên cột.

"……" Diệp Tuyết thất bại.

Được rồi, câu hỏi của nàng quả thật rất nhàm chán, người ta vừa nhìn chính là loại đại quý nhân chuyên bận rộn, nơi nào có thời gian để ý đến câu hỏi nhàm chán của nàng. Người nào đó ngồi chồm hổm trên đất, u oán bắt đầu vẽ vòng vòng!

Cho đến khi bên tai vang lên thanh âm khủng hoảng khàn khàn của Xà Vương: "Lạc Băng…… Ngươi…… Ngươi muốn làm gì?"

"Muốn ngươi chết."

"Tại sao?" Xà Vương rõ ràng không ngờ hắn sẽ nói như vậy. Yêu Giới cùng Ma giới, cho tới nay đều là nước giếng không phạm nước sông, coi như mình bây giờ là tù nhân của Yêu Vương, nhưng Yêu Vương không giết mình, nhất định là có nguyên nhân: "Chẳng lẽ Ma Quân không sợ lại khơi lên phân tranh giữa hai giới?"

"Sợ? Cũng sẽ không tới nơi này." Dám đả thương nàng, mặc kệ là ai, hắn đều sẽ không để cho có kết cục tốt.

Vừa rồi nếu mình xuất hiện chậm một khắc, nàng có phải hay không lại biến mất trên cõi đời này?

"Ngươi……" Xà Vương trơ mắt nhìn cột đá dưới chân mình từng tấc từng tấc đóng băng, băng lăng hiện ra ánh lạnh, như bọn chiến sĩ Xà Tộc dũng mãnh nhất mở rộng miệng, muốn một hớp đem hắn nuốt trọn.

Đang thời điểm hắn cho rằng mình lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bên trên thạch thất u ám đột nhiên ánh sáng đại chấn, Yêu Vương Tích Phong giống như thần xuất hiện, ánh sáng chiếu lên băng lăng. Băng lăng vừa rồi còn giống như là có sinh mệnh, đột nhiên chấp nhận mất sức sống, im lìm bất động: "Ma Quân thật hăng hái, sáng sớm liền đến địa lao của Bổn vương đe dọa tù nhân của Bổn vương, rất là thỏa mãn?"

22. Chương 22: Kẻ Địch Hai Đời

"Phải!"

……

Hai bên vì vậy cứng đờ, một bên trên cao một bên ở dưới, cách không khí sử dụng ánh mắt răng rắc đánh nhau. Sau đó tầm mắt hai người không hẹn mà cùng rơi vào trên người Diệp Tuyết.

Mỗ hồ ly bị tầm mắt hai người này nhìn không giải thích được, nhưng có một chút vô cùng rõ ràng, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt!

Đang hết sức lo sợ, thân thể rơi vào một lồng ngực lạnh như băng, sau đó bên tai vang lên trận trận tiếng gió, gào thét khiến nàng không nhịn được đưa tay lên che lỗ tai của mình.

"Sợ?" Mang theo âm thanh mê hoặc từ bên tai vang lên.

Diệp Tuyết ngẩng đầu lên, đối diện chính là đôi mắt dịu dàng như nước của Ma Quân……

Trong khoảnh khắc, thế giới bất động, nàng lâm vào trong sự dịu dàng của hắn, không cách nào tự kềm chế, vô ý thức trả lời: "Không sợ."

"Ngoan."

Hắn nói xong, siết chặt vòng tay đang ôm eo nàng, thân thể của hai người dán vào chặt hơn.

Thân thể của hắn vẫn lạnh như hàn băng, nhưng trong lòng Diệp Tuyết cũng là từ sau khi rơi vào dị thế này, lần đầu tiên cảm nhận được ấm áp. Không tự chủ đưa tay, nắm lấy y phục của hắn, thật giống như bắt được sự an toàn của mình.

……

"Lạc Băng, để nữ nhân kia xuống cho ta." Tích Phong cưỡi Hỏa Phượng, mang theo binh sĩ Yêu Giới ngăn chận đường đi của hai người.

Yêu Giới cùng Ma giới từ trước đến nay phân biệt rõ ràng, chưa bao giờ vi phạm. Hôm nay Ma Quân đột nhiên xuất hiện, thật đúng là khiến cho mình bất ngờ. Chỉ là hắn giành nữ nhân này để làm gì? Chẳng lẽ cũng là vì mở ra Thời Không Chi Môn?

"Không được." Lạc Băng ôm Diệp Tuyết trong ngực trôi lơ lửng giữa không trung, mắt lạnh nhìn hơn vạn yên binh trước mặt, thở khẽ ra hai chữ.

Mình đã cùng hắn đấu mấy ngàn năm, không ngại cùng hắn trở thành kẻ địch một đời. Bất quá lần này, mình tuyệt sẽ không khiến cho Tuyết Nhi khó xử nữa, bởi vì chính mình nhất định sẽ giải quyết xong tình cảm của nàng và hắn!

"Lạc Băng, vì một nữ nhân không không hề có quan hệ với ngươi, ngươi làm như vậy, đáng giá?" Tích Phong không hiểu. Băng Hồn biến ảo Lạc Băng, cho tới bây giờ đều là Vô Tình Vô Dục, tại sao…… Cư nhiên mình thấy được trong mắt hắn đối với nữ nhân kia tràn đầy trìu mến.

"Đáng giá!" Ma Quân vẫn như cũ trả lời kiên định.

Nếu như đối phương có thể khôi phục trí nhớ của kiếp trước, liền sẽ rõ ràng mình bây giờ tại sao phải làm như vậy rồi. Nhưng là…… Rất tiếc, mình tuyệt sẽ không giúp hắn nhớ được chuyện tình đời trước, nhớ được ân oán tình cừu đời trước giữa ba người bọn họ.

Ngoài miệng yên lặng niệm động chú ngữ, bầu trời vừa mới còn tảng sáng nhanh chóng tụ đầy mây đen đông nghẹt, thế giới lần nữa mờ mờ đi xuống. Màu đen kình phong cuốn theo bông tuyết trắng noãn từ tầng mây gào thét mà xuống, thẳng về hướng Hỏa Phượng đứng giữa không trung……

Khóe miệng Tích Phong khẽ nâng lên, không trốn không tránh, chỉ là thúc giục ngọn lửa trên người Hỏa Phượng.

Trong nháy mắt, bông tuyết giương nanh múa vuốt cư nhiên bị thiêu đốt, trên không trung xẹt qua một đạo độ cong thê mỹ, sau đó trước khi rơi xuống đất hóa thành một mảnh tro bụi……

Chỉ là một phần tuyết bị cháy hết, lập tức có nhiều bông tuyết sinh ra hơn, sau đó dày đặc hơn, càng thêm mau bổ nhào tới hắn……

……

Trời đất mù mịt, cho đến phía sau, bông tuyết đầy trời đã không còn là từng mảnh từng mảnh, mà là thành một đoàn một đoàn tuyết cầu, bay thẳng đến phía hắn.

Lửa Hỏa Phượng lớn hơn nữa, cũng không cách nào lập tức thiêu đốt được hết tuyết, Tích Phong không thể không thúc giục chân khí, tạo nên một lá chắn trong không trung. Nhưng vẫn có một ít bông tuyết xuyên thấu qua lá chắn, hạ xuống trên đất……

Trong lúc nhất thời, yêu binh trên đất bắt đầu xôn xao, những binh lính bị tuyết kia bám vào, toàn bộ nhào lộn trên mặt đất, gào khóc thảm thiết, hơn nữa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, từ chỗ bông tuyết bắt đầu bám vào bắt đầu rữa nát……

23. Chương 23: Nữ Nhân Của Bổn Vương

Lời đồn đại Ma Quân lấy tuyết làm vũ khí, hôm nay gặp mặt quả nhiên không sai chút nào.

Cứ tiếp như thế, vì một nữ nhân hao binh tổn tướng, thật sự không phải là chuyện tốt. Chủ yếu nhất chính là, vào giờ phút này, chư quốc Yêu Giới còn chưa hoàn toàn dẹp yên, nếu giờ phút này trở mặt cùng Ma giới, thua thiệt chính là mình.

Tích Phong đang trong lòng âm thầm nghĩ ngợi.

Xem ra phải nghĩ cách mới được!

"Lạc Băng, dừng tay!"

Ma Quân vung tay lên, Mạn Thiên Phi Tuyết cứng rắn dừng ở không trung, như thời không bất động: "Chuyện gì?"

"Ngươi tại sao muốn nữ nhân này, cho ta một lý do."

"Ta thích nàng."

"Nhưng nàng cũng chỉ là một con hồ lytu luyện mới hơn 400 năm."

"Này chuyện không liên quan đến ngươi." Thích chính là thích, về phần nguyên nhân thích, mình tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết!

Ngón trỏ Lạc Băng cong thành hình móc câu, ngậm tại trong miệng nhẹ nhàng vừa thổi, tiếng huýt phá thiên liền xông lên trời.

Tích Phong biết hắn đây là đang cho gọi tọa kỵ, tính toán rời đi. Tầm mắt rơi vào trong ngực đối phương, nữ nhân chết tiệt kia cư nhiên ôm hắn chặt như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ tàn nhẫn. Thái độ trên mặt chuyển biến lớn, mặt mũi mỉm cười: "Được, nếu Ma Quân có hứng thú như thế với nữ nhân hư hỏng bản vương đã dùng qua, bản vương liền làm chuyện tốt, tặng nàng cho ngươi là được. Không phải Bổn vương khoe khoang, nữ nhân được dạy dỗ dưới thân Bổn vương, cũng không phải là nữ thân bình thường có thể so sánh. Ma Quân, ngươi trở về hảo hảo hưởng thụ đi, nếu như không đủ, Bổn vương có thể suy tính cho ngươi thêm mấy người!"

Dứt lời, bầu trời vang lên một tiếng hổ gầm, sau đó một con dực hổ [1] màu trắng xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, bay hai vòng quanh Ma Quân, cuối cùng dừng lại sau lưng hắn, chờ đợi Ma Quân sai bảo.

[1]: hổ có cánh

Lạc Băng cũng không nhìn nó, chỉ một mực dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người trong ngực.

Tích Phong biết lời nói của mình có tác dụng.

Là nam nhân, cũng sẽ tự nhiên có sự kiêu ngạo của bản thân.

Có lẽ có thể tiếp nhận nữ nhân không thuần khiết, nhưng tuyệt sẽ không tiếp nhận nam nhân khác dùng phương thức ban ơn đem nữ nhân đã dùng qua đưa cho hắn.

Thừa dịp một khắc đối phương kịch liệt đấu tranh tư tưởng, Tích Phong đột nhiên từ trên lưng Phượng bay lên, trong chớp mắt liền đến bên cạnh đối phương……

Chờ Lạc Băng phát hiện có gì đó không đúng, Diệp Tuyết đã rơi vào trong ngực đối phương. (Phong: ta mệt với 2 tên này quá ~,~)

"Tích Phong, ngươi buông nàng ra." Lạc Băng giận dữ, vung ống tay áo, những bông tuyết đang tĩnh lặng lại bắt đầu vũ động, biến thành bàn tay to, ngăn cản đường đi của bọn họ.

Yêu Vương niệm động chú ngữ, dựng lên kết giới quanh thân, trên mặt mang theo nụ cười tùy ý: "Ma Quân đừng hiểu lầm, sở dĩ Bổn vương làm như vậy, là không muốn ngươi sau khi trở về bị khó xử." Nói xong, đột nhiên một phen lột y phục trên người Diệp Tuyết xuống, lộ ra hơn nửa bờ vai ngọc của nàng……

Không phải là trơn bóng không tỳ vết, cũng không phải là làn da trắng nõn nà, mà là hiện đầy dấu vết mập mờ lớn nhỏ, hình dáng không đồng nhất.

Diệp Tuyết vừa thẹn vừa cáu, liều mạng nghĩ tránh khỏi trói buộc của hắn, cũng hoàn toàn ngược lại đem cảnh xuân lộ hết ra ngoài.

"Ái phi, ngươi cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn cởi áo nới dây lưng rồi hả? Đừng nóng vội, chờ Bổn vương tiễn khách, chắc chắn hảo hảo thỏa mãn ngươi."

Không phải vậy, không phải như thế……

Diệp Tuyết muốn lớn tiếng kêu lên, nhưng há miệng, lại phát hiện cổ họng giống như bị thứ gì khóa lại, một âm cũng không phát ra được.

Chỉ có thể quay đầu, muốn dùng ánh mắt hướng Lạc Băng nhờ giúp đỡ.

Nhưng Tích Phong làm sao sẽ cho nàng cơ hội, duỗi tay ra, vùi đầu nàng vào trong ngực của mình: "Ái phi, biết ngươi đã không thể chờ đợi, nhưng cũng không thể quá thất lễ trước mặt khách nhân." Nói xong, hắn vẫn không quên cắn một ngụm lên vai thơm của nàng……

Khí lạnh trên người Lạc Băng càng ngày càng nặng, bông tuyết biến ảo thành bàn tay trên không trung giật giật, đột nhiên sau đó nổ tung, tản mát về bốn phía. Bên trong tiếng nổ tung, xen lẫn một tiếng hổ gầm xông lên trời……

24. Chương 24: Thành Công Chọc Tới Ta

Lạc Băng rời đi như làm việc nghĩa không được chùn bước, liền đầu cũng không quay lại.

Nói thật, hắn bị chọc tức. Tức giận che giấu tất cả, bao gồm lý trí cùng trí khôn!

Nghĩ tới nữ nhân mình yêu sâu đậm như vậy thừa hoan phía dưới nam nhân khác đã khiến hắn khó có thể chịu được, đáng chết bọn họ lại còn mập mờ ngay trước mặt hắn, hắn liền……

Bạch hổ phía dưới hắn trong mây nhanh như điện chớp, nhưng hắn vẫn cảm thấy không đủ, trong mắt vẫn như cũ là những dấu vết sau một trận mây mưa trên người nàng.

Trong tay chẳng biết lúc nào đã cầm một chiếc roi dài, "Ba ba……" mây trắng rút ra quanh người.

Bạch Hổ cảm nhận được chủ nhân tức giận, hai cánh khổng lồ vỗ vỗ càng nhanh, gầm nhẹ xông về phía trước……

***

"Nữ nhân, nhanh như vậy liền muốn di tình biệt luyến rồi, không quá tốt." Tích Phong tiện tay khẽ vung, chán ghét ném nàng lên lưng Hỏa Phượng, ngay sau đó cũng đứng ở bên cạnh.

Hỏa Phượng quanh quẩn trên không trung hai vòng, bay về hướng cung điện.

Diệp Tuyết hai tay chống ở phía sau, tức giận nhìn chằm chằm tên gia hỏa một bộ cao cao tại thượng đang nhìn xuống nàng: "Ngươi không cần quá tự kỷ, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thích ngươi, ở đâu ra di tình biệt luyến."

"Nói như vậy, ngươi thích tên Lạc Băng đó?"

"Đó là chuyện của ta, không cần báo cáo cho ngươi." Diệp Tuyết nói xong, quay đầu đi không nhìn tới hắn.

Thích chưa nói tới, nhưng cảm kích vẫn phải có. Mặc dù hắn cuối cùng vẫn là bỏ lại mình bực tức rời đi, nhưng mới vừa rồi ở trước mặt Xà Vương, nếu không phải hắn, mình đã trở thành cơm trưa của những con rắn độc kia rồi.

Nhưng lời của nàng, Tích Phong nghe tới chính là ý tứ thừa nhận. Tức giận ngồi xổm xuống, một phen nắm cằm của nàng, ép buộc nàng hướng mặt về phía mình: "Nói cho ngươi biết, ngươi là nữ nhân của Bổn vương, bây giờ như vậy, tương lai cũng thế. Về sau coi như Bổn vương chơi chán rồi, không cần ngươi nữa, ngươi cũng không thể đi trêu chọc bất kỳ nam nhân nào khác, có nghe hay không?!"

Hơi sức của hắn lớn như vậy, cằm bị nắm tới trận trận đau nhức, đau đến Diệp Tuyết không nhịn được rơi nước mắt, nhưng nàng chính là quật cường không chịu yếu thế: "Tại sao ngươi có thể tam thê tứ thiếp, ta liền phải chỉ vì một mình ngươi vứt bỏ hạnh phúc cả đời? Nói cho ngươi biết, tuyệt đối không có khả năng. Một ngày nào đó, ta sẽ chạy khỏi nơi này, chạy trốn tới một nơi ngươi không tìm được!!"

Một chuỗi lời nói xong, miệng thư thái, trong lòng lại bắt đầu hối hận.

Nhìn đến trên mặt hắn đen như mây đen trong cơn mưa rào có sấm chớp sau giờ ngọ vào ngày hè, Diệp Tuyết theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, thậm chí cho là khẩn trương quá độ, đau đớn trên cằm cũng đều quên!

Chỉ là đối phương liền giống bị định thân, thật lâu sau mới đột nhiên thu hồi tay của mình, ngồi dậy trên cao nhìn xuống nhìn nàng, trong mắt ý lạnh, so mới thân thể Ma Quân vừa rồi còn muốn kinh người hơn.

"Rất tốt, nữ nhân, ngươi thành công chọc tới ta!!!"

Từng chữ từng câu, như ma chú.

Diệp Tuyết bị sợ đến không ngừng lui về phía sau, nhưng không nghĩ tới mình đang ở trên cánh Hỏa Phượng, nơi đó nhấp nhô tương đối lớn, sơ ý một chút, liền từ trên trời rơi xuống……

"A……" Nàng không nhịn được thét chói tai.

Mặc dù biết mình là hồ yêu, ngã xuống sẽ không chết, nhưng vẫn sẽ rất đau!!!

Đôi tay tùy tiện vung loạn trong không trung, nhưng đều là phí công.

Chỉ nghe "Rầm rầm" một tiếng, con hồ ly nào đó hoa lệ rơi vào trong một hồ nước lớn.

"A…… Cứu mạng a…… Cứu mạng…… Cứu……"

Từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, mặc dù trước cửa có một con sông, nhưng đó là nơi tuyệt đối không được phép đến gần, bởi vì viện trưởng từng nói, nếu ai dám xuống sông bơi lội, về sau cũng đừng bước vào cửa cô nhi viện. Cho nên từ trước đến giờ nàng là đứa bé ngoan, ngay cả khi đi bộ cũng đều tận lực cách bờ sông xa xa, sợ mình không cẩn thận rơi xuống sông, sau đó bị hiểu lầm đuổi khỏi Cô Nhi Viện.

Cho tới sau khi trưởng thành, đối với việc bơi lội cũng sinh ra kháng cự, khi học đại học có khóa học bơi lội, nàng lại chưa bao giờ tham gia!

25. Chương 25: Ban Thưởng Ở Ỷ Phượng Các

Hai chân đạp lung tung, đôi tay ở trong nước quào loạn, thân thể không giữ được trầm xuống.

Bởi vì sợ, nàng há mồm kêu cứu, đổi lấy chỉ là nước tràn vào trong miệng.

"Cứu…… Cứu mạng……"

Dục vọng cầu sinh, chống đỡ cho Diệp Tuyết đến một hơi khí lực cuối cùng, dùng chút hơi sức cuối cùng hơi trên người, vươn tay về hướng Yêu Vương trong không trung, hi vọng hắn có thể mở lòng từ bi, cứu mình một lần.

Cứu một người, đối với hắn mà nói, chỉ là thời gian một cái phất tay.

Nhưng không có……

Tích Phong chỉ là đứng trên lưng Phượng, mắt lạnh nhìn nàng từng chút chìm xuống……

Nữ nhân, không cho nàng chút dạy dỗ, cũng không biết trời cao đất rộng. Uống mấy ngụm nước cũng tốt, chẳng qua là chút trừng phạt nhỏ đối với nàng.

Cho đến khi Diệp Tuyết chỉ còn lại hai cái tay trên mặt nước, hắn mới không nhanh không chậm động thân, một tay kéo nàng từ trong nước lên.

"Khụ khụ…… Khụ khụ khụ……" Diệp Tuyết vô lực nằm ở bên chân của hắn, nhếch nhác ho, đôi môi bởi vì thiếu dưỡng khí mà biến thành màu tím.

"Dễ chịu không?" Tích Phong lạnh như băng hỏi, trong giọng nói tràn đầy mỉa mai.

"……" Diệp Tuyết không trả lời, chỉ là nằm thở mạnh.

"Ta bảo ngươi trả lời câu hỏi của ta? Dễ chịu không?" Hắn đột nhiên kẹp cổ nàng, một tay nâng nàng lên, để cho nàng hai chân không chạm đất.

Diệp Tuyết hai chân vô lực đung đưa, đôi tay bắt lại bàn tay hắn, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, muốn lắc đầu, cũng là không thể động đậy, chỉ có thể cật lực ép buộc mình nặn ra ba chữ: "Không dễ chịu……"

Tích Phong lúc này mới buông nàng ra, dường như đối với phản ứng của nàng tương đối hài lòng, thái độ hòa hoãn không ít: "Vậy sau này còn dám lại đi trêu chọc nam nhân khác hay không?"

"Không dám." Diệp Tuyết che cái cổ bị bóp đau của mình, đầu lắc như đánh trống chầu.

Ngươi cường đại, ngươi lợi hại, con gái tốt không chịu thiệt trước mắt! Dù sao lời hứa cũng tựa như rắm thúi, chờ một ngày kia mình tìm được đường trở về, nhất định ban cho hắn một phong hưu thư, hơn nữa còn phải nói cho hắn biết, nàng chẳng những muốn đi tìm nam nhân, hơn nữa còn muốn tìm rất nhiều rất nhiều, Hừ!

"Lúc này mới nghe lời." Tích Phong trên mặt rốt cuộc lộ ra một nụ cười. Nhẹ nhàng kéo tay của nàng, vuốt vài sợi tóc ướt còn dính trên mặt nàng ra sau tai: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, Bổn vương tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi, nghe chưa?" Sau này thời gian chung đụng nói dài cũng không dài lắm, nhưng nói ngắn cũng sẽ không quá ngắn. Cho dù đi đường tắt, đem hồ đan của nàng tăng lên tới màu tím, cũng cần vài chục năm đến trăm năm. Hai người nếu như quá cứng ngắc, ai cũng không dễ chịu!

"Uhm uhm." Lúc này, nàng chỉ có gật đầu.

Hỏa Phượng ré dài một tiếng, đã đến cung điện trên không, lao xuống.

Lần này, hắn ngược lại không tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt đẩy nàng xuống, mà là ôm thật chặt hông của nàng, chờ thời điểm chuẩn bị đến mặt đất, lại cánh tay căng thẳng, mang theo nàng nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống.

Dọc theo đường đi, nàng tựa như người đầu gỗ, mặc cho hắn lôi kéo đi về phía trước.

Cho đến khi lấy lại tinh thần ngẩng đầu lên, phát hiện đã đến trước một cung điện xa lạ, trên cửa chính cung điện treo một bảng hoàng kim, phía trên ghi ba chữ "Ỷ Phượng Các".

Diệp Tuyết trong lòng mặc dù tò mò hắn mang mình tới nơi này làm gì, nhưng căn cứ theo nguyên tắc bớt nói ít gây chuyện, cái gì cũng chưa nói, ngoan ngoãn đi vào theo.

Cung nữ thị vệ bên trong nhìn thấy bọn họ đi vào, rối rít quỳ đến bên cạnh thỉnh an.

Tích Phong tùy ý phất phất tay, ra hiệu với mọi người, sau đó lôi kéo nàng đứng ở chỗ cao: "Từ hôm nay trở đi, Bổn vương sắc phong Diệp Tuyết là Tuyết phi, ban thưởng ở Ỷ Phượng Các. Các ngươi phải hảo hảo phục vụ Tuyết phi, nghe chưa?"

"Bọn ta nhất định tận tâm tận lực phục vụ tốt Tuyết phi nương nương."

……

26. Chương 26: Hỏa Linh Tức Giận

Trong Hỏa Vân Điện, Hỏa Linh phiền não tát vào mặt thị nữ mới vừa dâng trà: "Nóng như vậy, ngươi muốn bỏng chết Bổn cung hay sao?"

"Thật xin lỗi nương nương, thật xin lỗi, nô tỳ không phải cố ý."

"Nương nương……"

Hỏa Linh làm sao chịu tha cho, chỉ là vừa muốn mở miệng, thị nữ thiếp thân phái đi dò xét tình hình vội vã trở lại, nàng liền đem thi nữ dâng trà kia tạm thời vứt qua một bên, vội vàng hỏi: "Nói mau, thăm dò được như thế nào?" Có thủ hạ báo lại nói tối qua nửa đêm, Vương cư nhiên đến địa lao nhìn nữ nhân kia, hơn nữa thật lâu mới rời khỏi, điều này làm cho trong lòng của nàng vô cùng khó chịu.

Chẳng lẽ lúc ấy Vương vội vã từ nơi của mình rời đi, chính là vì đi cưng chiều nữ nhân kia sao?

Vương Hậu thật vất vả biến mất, mình rốt cuộc có thể trở thành người đứng đầu hậu cung, nàng tuyệt không cho phép nửa đường nhảy ra nữ nhân tới giành vị trí của mình.

"Nương nương, tối qua, Yêu Vương quả thật đến địa lao, nhưng đến cùng có phải đi cưng chiều nữ nhân kia hay không, không ai biết. Chỉ là sáng nay, Yêu Vương lại vì nữ nhân kia mà ra tay với Ma Quân."

"Ma Quân? Yêu Giới cùng Ma giới cho tới bây giờ nước giếng không phạm nước sông, hắn làm sao sẽ đột nhiên tới cửa gây chuyện?" Hỏa Linh cau chặt đôi mày thanh tú, như thế nào cũng nghĩ không thông.

"Nô tỳ cũng nghĩ như vậy, vì vậy hỏi tướng sĩ cùng Yêu Vương xuất chiến một chút, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, cũng là không ai dám nói. Nô tỳ vất vả đi hết một vòng, mới rốt cuộc hỏi thăm được, thì ra Ma Quân đến địa lao để đoạt nữ nhân kia, Yêu Vương mới chặn đường đánh Ma Quân……"

"Không xong, nương nương, việc lớn không tốt rồi……" Đang nói, lại một người thị nữ vội vội vàng vàng chạy vào.

"Làm gì mà vội vàng như vậy, trời sập hay sao?" Hỏa Linh giận dữ mắng mỏ. Nha đầu Lưu Vân này, trước kia cũng không phải là không có quy củ như vậy.

"Đúng…… Thật xin lỗi nương nương, nô tỳ cũng là nhất thời gấp gáp, Yêu Vương hắn…… Hắn……"

"Có lời gì từ từ nói."

"Vâng!" Lưu Vân vội vàng hít sâu hai cái, trì hoãn hô hấp của mình: "Yêu Vương phong nữ nhân ngày hôm qua làm Tuyết phi, hơn nữa ban thưởng ở Ỷ Phượng Các."

"Cái gì!" Tin tức này, đối với Hỏa Linh mà nói, không khác nào sấm sét giữa trời quang.

Ỷ Phượng Các cùng Tê Phượng Các chia ra tọa lạc ở hai bên tẩm cung của Yêu Vương, một trái một phải, nhất định là chỉ có nữ nhân may mắn được vương sủng nhất mới có thể vào ở. Qua nhiều năm như vậy, Vương Hậu ở Tê Phượng Các, mà Ỷ Phượng Các vẫn luôn trống không. Mình từng nhiều lần ở trước mặt Vương nhắc tới, hy vọng có thể ở đến ở trng Ỷ Phượng Các, nhưng đều bị hắn trực tiếp cự tuyệt.

Truyền thuyết Vương Hậu là sư muội của Vương, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm tốt vô cùng, vương không muốn nữ nhân khác ngồi ngang hàng với Vương Hậu, cũng là có thể hiểu.

Cho nên, sau mấy lần bị cự tuyệt, nàng cũng liền không hy vọng xa vời có thể ở Ỷ Phượng Các nữa, chỉ cần trừ Vương Hậu, người vương thích nhất là nàng là đủ rồi.

Nhưng tại sao, nữ nhân kia mới vào cung ba ngày, liền dược ban thưởng ở Ỷ Phượng Các, tại sao?

Thời điểm hôm qua ở trên đường, vương đối với nữ nhân kia rõ ràng vẫn là cực kỳ chán ghét, trong một đêm, lại có thể xảy ra chuyển biến lớn như vậy? Trong này…… Nhất định là có vấn đề.

Ác độc nhìn chằm chằm thị nữ đang quỳ trên mặt đất kia: "Kéo nha đầu này xuống, loạn côn đánh chết."

"Nương nương không cần, nương nương tha mạng a……" Thị nữ rất nhanh bị hai thị vệ kéo xuống, chỉ còn lại loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết.

Trong lòng Hỏa Linh lúc này mới dễ chịu hơn một chút: "Có biết Yêu Vương bây giờ đang ở nơi nào không?"

"Nghe thị vệ báo lại, hôm nay Ưng Vương Bách Điểu quốc có việc gấp tới tấu, Yêu Vương cùng hắn thương nghị đại sự đi."

"Được, rất tốt." ánh mắt Hỏa Linh lộ ra một tia ác độc: "Lưu Vân, Lạc Hà, các ngươi đi chuẩn bị chút lễ vật, Bổn cung muốn đích thân đi xem Tuyết phi một chút."

"Dạ, nương nương."

27. Chương 27: Một Nơi Gọi Là Thế Kỷ 21

Thật vất vả thấy được Yêu Vương rời đi, Diệp Tuyết cuối cùng có thể tỉnh táo lại.

Nàng vẫn tương đối thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nếu không còn cách nào khác, trước khi rời đi cứ theo sắp xếp của hắn đi.

Nếu Yêu Vương cho mình một danh hiệu đường hoàng, mình không hảo hảo lợi dụng, chẳng phải là đáng tiếc?

Ít nhất vấn đề no ấm cũng không cần lo!

"Có ai không." Nàng hướng cửa hô.

Hai thị nữ lập tức chạy chậm đi vào, cung kính đứng thẳng bên cạnh nàng: "Nương nương có gì phân phó?"

"Nơi này không có đồ ăn sao? Ta thật đói a." Nàng sờ sờ bụng của mình, là thật thật đói. Tối qua đến bây giờ, cũng hơn một ngày một đêm rồi, nàng lại giọt nước cũng chưa uống. Cái gì mà phá thời không, thật là so với mình lúc trước ở cô nhi viện còn muốn bi thống hơn, khi đó một ngày ba bữa là hy vọng xa vời, một ngày hai bữa vẫn có thể bảo đảm đấy!

Hai người thị nữ nghe được, phù phù một tiếng quỳ trên đất: "Nương nương thứ tội, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết."

"Các ngươi làm gì vậy?" Diệp Tuyết bị hành động đột ngột của hai người làm sợ, lập tức đi lên dìu các nàng: "Mau dậy đi, có lời gì hảo hảo nói."

"Nương nương là thân thể vạn thánh, tụi nô tỳ không phục vụ chu đáo, khiến nương nương nhịn đói, xin nương nương trách phạt."

"Phốc……" Diệp Tuyết rất không hiền hậu cười ra tiếng, cái này gọi là tội danh chó má gì a, hai nha đầu này có phải quá 'thấy gió sẽ có mưa' hay không, nàng mới vừa rồi hình như cũng là mỉm cười nói chứ?

"……" Hai người thị nữ bị nàng cười đến càng thêm không biết làm sao.

"Được rồi được rồi, bụng của ta thật sự rất đói, các ngươi đáng chết đáng chết nữa, ta liền thật sự phải chết đói đó. Liền phạt các ngươi bằng tốc độ nhanh nhất đi chuẩn bị đồ ăn cho ta."

"Vâng." Thấy nàng rất dễ nói chuyện, hai người lá gan mới hơi lớn một chút: "Không biết nương nương muốn ăn những gì?"

"Có cái gì liền lên cái đó." Dù sao mình cũng không kén ăn.

"Nô tỳ đi chuẩn bị ngay."

Hai người thị nữ cung kính lui ra, chưa tới mười phút, trên bàn liền lên hơn mười món ăn, đều là thịt, Diệp Tuyết nhìn thấy liền một hồi hoa cả mắt. Cho ra một kết luận duy nhất chính là — nơi này nghề chăn nuôi đặc biệt phát đạt.

Biết, hay không biết, quản nó dùng cái gì nấu thành, Diệp Tuyết cũng ăn ngấu ăn nghiến, không thể không nói, đầu bếp nơi này tiêu chuẩn thật là khá.

Một bữa cơm, không chỉ có cho ăn no bụng, cũng làm cho nàng đối với hoàn cảnh của mình có nhận biết nhất định, giống như Yêu Vương thống lĩnh Yêu Giới, hậu cung giai lệ vài ngàn, đều là các tộc Yêu Giới chọn lựa hiến tặng cho Yêu Vương, nhưng có thể được hắn cưng chiều cũng là ít lại càng ít, chớ nói chi là phong làm phi, cơ hồ dùng mười ngón tay đếm được.

Trừ Vương hậu đột nhiên mất tích, Hỏa Vân Điện Hỏa Linh nương nương tương đối được sủng ái, Bách Hoa Các Hoa Cơ nương nương, Lôi Đình điện Ngu Cát nương nương, cùng với Ngọc Tiêu cung Yên Yên nương nương. Nghe nói sau lưng những vị nương nương này, đều có chỗ dựa lớn người bình thường không cách nào so sánh được.

Lừa bịp a lừa bịp, không ngờ không chỉ ở thế kỷ 21, ngay cả nơi xa xưa không biết là thời không nào, cư nhiên cũng lưu hình kiểu này.

Cho nên khi hai nha đầu bên cạnh mặt tò mò dò thăm thân thế bối cảnh của nàng, nàng chỉ có thể có hồn nói cho các nàng biết, mình đến từ một nơi gọi là thế kỷ 21, nơi đó có 60 tỷ người địa cầu.

Hai nha đầu rõ ràng không biết thế kỷ 21 ở nơi nào, càng không biết người địa cầu là vật gì, nhưng có một chút nghe hiểu, chính là 60 tỷ, thật là một gia tộc cỡ nào cỡ nào khổng lồ a……

Cho nên đợi sau khi nàng nói xong, trong mắt của các nàng nhiều hơn một tia nghi hoặc: Tuyết phi này, đầu óc có phải bị kích thích gì hay không.

Cả Yêu Giới, cũng không có nhiều con dân như vậy!

28. Chương 28: Hỏa Linh Tìm Đến Tra Hỏi

Ăn uống no đủ, nghỉ ngơi đủ rồi, giữa chủ và tớ cũng có cá đại khái hiểu rõ.

Nha đầu thật cao gầy teo, dáng dấp thanh tú gọi Triêu Lộ, mà nha đầu còn lại tròn tròn, mập mạp, nhìn đáng yêu khả ái gọi Thân Tịch, đều là tỳ nữ thiếp thân cấp cho nàng, chủ yếu chăm sóc cuộc sống thường ngày của nàng ở chỗ này.

Hai nha đầu mặc dù cảm thấy đầu óc của nàng có thể không tỉnh táo lắm, nhưng chân thành đối với nàng ngược lại không chút nào suy giảm. Bởi vì trong cung này, rất ít có thể gặp được chủ tử dịu dàng thiện lương, thương cảm thuộc hạ như nàng.

Bây giờ đã vào buổi trưa, Diệp Tuyết tối qua ở trong địa lao, căn bản không ngủ được, cho nên sau khi ăn xong, liền không nhịn được buồn ngủ. Nhưng trên người dính nước hồ, vì vậy liền để cho người chuẩn bị nước, dự định tắm một cái sau đó sẽ ngủ bù.

Cho nên khi Hỏa Linh mang theo một đại đội người trùng trùng điệp điệp đến đây, mỗ Tuyết đang thư thư phục phục ngâm mình trong thùng tắm.

"Tiện nhân lớn mật, Hỏa Linh nương nương giá lâm, ngươi ngăn ở cửa không cho chúng ta vào là đạo lý gì?"

"Thật xin lỗi nương nương, nương nương nhà ta đang tắm rửa, thật sự không tiện, nếu không chờ nô tỳ đi vào bẩm báo……"

"Bốp bốp." Hai tiếng tát tai vang dội: "Hỏa Linh nương nương thánh thân thể, há lại theo các ngươi nói đợi thì đợi? Ta xem các ngươi rõ ràng chính là cố ý không để cho nương nương đi vào."

"Không phải vậy nương nương……"

Thần Tịch cùng Triêu Lộ bị đánh nằm trên mặt đất, như cũ muốn nhào tới ngăn bước chân của một đội người, nhưng bị tùy tùng phía sau kéo ra.

"Bùm!" Một tiếng, một đội người nơi nào đều không đi, liền cố tình đá văng tấm phòng cửa.

Diệp Tuyết nghe động tĩnh phía bên ngoài, vừa định đứng dậy mặc quần áo xem rõ ngọn ngành, chỉ thấy mười thị nữ vây quanh một hồng y nữ tử nghênh ngang đi vào. Nàng theo bản năng lùi người về trong thùng tắm, cảnh giác nhìn mọi người: "Các ngươi muốn làm gì?"

Con mắt màu đỏ của Hỏa Linh đảo qua, khi thấy dấu vết lớn nhỏ không đều sau khi hoan ái trên người nữ nhân kia, một hàm răng ngà thiếu chút nữa cắn nát: "Lôi nàng ra ngoài cho ta."

Bàn về vóc người, bàn về tướng mạo, cho đến tu vi, mình chỗ nào không thể so với tiện nữ nhân này? Tại sao nàng mới đến trong cung ba ngày là có thể ở trong Ỷ Phượng Các. Chẳng lẽ bởi vì nàng là hồ ly, cùng gia độc với Yêu Vương?

Mình hôm nay ngược lại muốn nhìn một chút, rốt cuộc là bộ dạng gì, có thể thu phục Yêu Vương trong vòng ba ngày.

"Các ngươi đừng đụng vào ta, cút ngay, cút ngay a……" Diệp Tuyết hoảng sợ nhìn ba nha đầu lưng hùm vai gấu vươn tay đến, thân thể theo bản năng chìm vào trong nước. Mặc dù một phòng đều là nữ, nhưng dưới ánh mắt trêu tức cộng thêm ác độc của đối phương, cảm giác trần trụi bị nhìn cũng không phải là quá tốt.

Ba nha đầu kia thấy nàng phản kháng lợi hại như vậy, trong lòng vẫn hơi có một chút sợ, dù nói thế nào người ta cũng là nương nương Yêu Vương chính miệng phong, người bình thường không đắc tội nổi. Nhưng thấy chủ tử nhà mình không nói gì, bình thản ung dung đứng, gan chó của bọn họ cũng lớn thêm lần nữa: "Kêu la cái gì, Hỏa Linh nương nương ở đây, coi như ngươi kêu rách cổ họng cũng không có người dám tới cứu ngươi."

"Ngay cả Yêu Vương cũng không dám?" Diệp Tuyết không biết mình tại sao lại hỏi ra lời như vậy, có lẽ là những người này quá kiêu ngạo, quá ương ngạnh rồi. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng liền hối hận.

Thấy mặt Hỏa Linh đó lập tức đen xuống, biết là mình tự vạch áo cho người xem lưng rồi.

"Kéo nàng ra ngoài cho ta, hảo hảo dạy dỗ, xảy ra chuyện gì, do Bổn cung chịu trách nhiệm." Mới leo lên giường Yêu Vương ba ngày, liền dám như vậy kêu gào cùng mình? Hôm nay nếu không hảo hảo dạy dỗ, chèn ép nàng xuống, ngộ nhỡ ngày nào đó nếu được thế, còn không tới bò lên trên đầu mình làm nhục?

29. Chương 29: Gặp Phải Mẫu Dạ Xoa

Diệp Tuyết lớn như vậy, cũng chưa từng bị khi dễ như thế, trong lúc nhất thời vừa thẹn vừa tức, liều mạng vung đôi tay nhỏ bé, không để cho họ nhích lại gần mình. Nhưng nàng không chút nào hiểu pháp thuật, căn bản cũng không phải đối thủ của ba con Dạ Xoa kia, rất nhanh bị chế phục, hai người lôi kéo cánh tay của nàng, một người khác thắt cổ của nàng, kéo nàng từ trong nước ra.

"Buông ta ra, buông ta ra, các ngươi bọn Mẫu Dạ Xoa, Lão Vu Bà này……" Mắt thấy mình sẽ phải trần truồng đứng trước mặt nhiều người như vậy, nàng phát điên quào loạn cắn loạn, nhưng đổi lấy là hoàn trả gấp đôi của đối phương, vài đôi tay mang theo vết chai, "Rắc rắc rắc rắc" nhéo lên người của nàng, khiến cho nàng đau đến nước mắt rào rào rơi xuống: "Cứu mạng a…… Cứu mạng……"

Giờ phút này, nàng không biết trừ hô cứu mạng, mình còn có thể làm gì.

"Hừ ~" Hỏa Linh lạnh lùng cười, "Ngươi là muốn gọi Yêu Vương tới cứu ngươi sao? Nói cho ngươi biết, bị vọng tưởng rồi, Yêu Vương đang ở tiền điện thương nghị đại sự cùng Ưng Vương, nhất thời tuyệt sẽ không

tới được. Ba người các ngươi, buổi sáng chưa ăn cơm sao? Nhanh chút cho ta, kéo người còn cần lâu như vậy!"

Ba Mẫu Dạ Xoa kia thấy chủ tử của mình như không vui, lực đạo trên tay càng không ngừng tăng thêm.

Diệp Tuyết chỉ có thể nắm chặt thành thùng tắm, không để cho mình bị kéo ra, bầm tím trên người cũng là càng ngày càng nhiều.

"Xem ra thật đúng là không phải ti tiện bình thường, không để cho ăn chút đau khổ, cũng không biết trời có bao nhiêu cao đất có bao nhiêu dày." Hỏa Linh nói xong, từ trên đầu thị nữ bên cạnh rút ra một cây trâm bạc, tiện tay ném cho một Dạ Xoa trong đó: "Nếu lực đạo trên tay nàng lớn như vậy, liền khiến cho nàng trong vòng nửa tháng cũng không cầm được đồ."

"Vâng" Mẫu Dạ Xoa nhận lấy trâm, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, sau đó không chút do dự ghim xuống mu bàn tay nàng.

"A……" Diệp Tuyết kêu thảm một tiếng, tay nắm thành thùng lập tức nới lỏng, thân thể bị kéo lên, ném tới trên mặt đất lạnh lẽo.

Đầu gối đập xuống mặt đất, đau đến nàng toàn thân một hồi co rút. Trên mu bàn tay bị đâm một lỗ nhỏ, máu đỏ thẫm giống như ôn tuyền mới vừa được khai phát, ngăn không được trào ra bên ngoài.

Ba Mẫu Dạ Xoa bên cạnh đang muốn vung quyền cước, chỉ nghe bên ngoài người báo: Yêu Vương giá lâm

~Hỏa Linh nảy sinh ác độc trợn mắt nhìn bên ngoài một cái, tên đáng chết nào, lại dám chạy đi cầu cứu Yêu Vương, nếu để cho nàng biết, nhất định lột da đối phương. Con mắt đỏ đẹp đẽ nhìn chòng chọc vào người trên đất: "Tiện nhân, bản lĩnh gì cũng không biết, dựa vào gương mặt này cũng dám tới quyến rũ Yêu Vương, ngươi thật là ngại mình sống được quá lâu. Bổn cung hạn cho ngươi trong vòng ba ngày tự động biến mất trước mặt Yêu Vương, nếu không, gặp ngươi một lần liền đánh ngươi một lần, nghe chưa?"

Vừa mới dứt lời, Yêu Vương đã đến cửa. Thấy người nằm trên đất không mảnh vải che thân, chân mày không tự chủ nhíu xuống, ngay sau đó khôi phục lại bình tĩnh, vẻ mặt không hiểu nhìn Hỏa Linh bên cạnh: "Ái phi, buổi trưa mặt trời lớn như vậy, ngươi không ở tẩm cung của mình hảo hảo nghỉ ngơi, tới nơi này làm gì? Nếu bị cháy nắng, Bổn vương sẽ đau lòng."

Hỏa Linh nghe được hắn nói câu này, tức giận liền trào dâng. Coi như ban thưởng ở Ỷ Phượng Các thì thế nào, Yêu Vương thích vẫn là mình không phải sao: "Đại Vương, người ta cũng không phải là nghe nói Đại Vương mới nạp phi tử, nghĩ tới ngày sau muốn cùng nhau phục vụ Đại Vương, liền tới xem một chút, Tuyết Nhi muội muội có gì không hiểu, nô tì có thể chỉ cho nàng. Không ngờ Tuyết Nhi muội muội chính là không cảm kích, chẳng những không để cho nô tì vào cửa, còn nói thủ hạ cung nhân nói lời độc ác với nô tì. Nô tì bị chửi còn chưa tính, nhưng cứ như vậy, tất cả quy củ hậu cung đều lộn xộn rồi, cho nên……"

30. Chương 30: Đóng Cửa Suy Nghĩ Ba Ngày

"Được rồi, không cần nói, Bổn vương biết." Tích Phong ngắt lời nàng, thân mật ôm chầm eo nữ nhân, còn mập mờ ở ngang hông của nàng bấm một cái: "Ái phi thay Bổn vương suy nghĩ như thế, không biết muốn phần thưởng gì đây?"

"Duy trì yên ổn của hậu cung, là trách nhiệm của mỗi vị phi tử." Hỏa Linh đem thân thể như linh xà của mình ma sát trên thân thể nam nhân, khóe mắt dư quang, ngạo mạn nhìn Diệp Tuyết nằm trên mặt đất.

"Ừ ừ, ái phi thật là càng ngày càng khiến Bổn vương vui lòng rồi, nơi nào giống như nữ nhân này, chỉ biết cho Bổn vương thêm phiền." Tích Phong dùng âm thanh lạnh băng nói: "Truyền Bổn vương ra lệnh, Tuyết phi phạm thượng, chọc giận Hỏa Linh nương nương, phạt đóng cửa suy nghĩ ba ngày, trong vòng ba ngày ai cũng không được cho nàng ăn, người vi phạm, trảm lập quyết."

……

Diệp Tuyết không biết bọn họ khi nào rời đi, càng không biết mình là thế nào đến trên giường, dù sao khi đầu óc nàng tỉnh táo lại, trên người đã mặc y phục, vết thương trên tay cũng đã được người xử lý qua, băng băng gạc thật dầy.

"Có ai không……" Lật người từ trên giường, miệng khô gay gắt, cũng là một chút hơi sức đều sử không được, chỉ có thể dựa vào đầu giường, hướng cửa kêu.

Cửa một tiếng cọt kẹt đẩy ra, tiến vào cũng không phải nha hoàn nàng biết. Gương mặt lạnh lùng, tức giận đứng ở đầu giường: "Làm gì? Khuya khoắt kêu la cái gì!"

Diệp Tuyết kinh hãi, muốn nổi giận, cũng là hơi sức để tức giận cũng không có, chỉ có thể khoát khoát tay: "Ta khát, cho ta uống nước."

"Nước? Ngươi còn muốn uống nước? Yêu Vương đã phân phó, trong vòng ba ngày không cho ngươi ăn gì, nô tỳ cũng không muốn bị trảm lập quyết." Đối phương nghễnh đầu, một bộ nhìn cũng không muốn nhìn nét mặt nàng.

Một phi tử thất sủng nghèo túng, cũng không biết xấu hổ muốn được hầu hạ?

"Nhưng…… Ta giống như bị sốt." Đầu choáng váng mờ mịt, cổ họng cũng đau dữ dội, có lẽ là nằm trên mặt đất quá lâu, gặp lạnh.

"Vậy thì chịu đựng, ba ngày sau đó, tự sẽ có người xem bệnh cho ngươi! Ta mệt chết rồi, ngủ đi, không có việc gì đừng gọi ta!"

"……" Diệp Tuyết hận muốn cắn răng nghiến lợi, lại không thể làm gì nàng ta. Nhìn cửa nặng nề đóng lại, chỉ có thể ôm một tia hi vọng, hi vọng trong ấm nước trên bàn có nước. Kiên cường chống thân thể từ trên giường xuống, cũng là không cẩn thận chân mềm nhũn, ngã nhào trên mặt đất. Cú ngã này khiến nàng đầu óc mờ mịt, thiếu chút nữa ngất đi.

Nằm trên mặt đất thật lâu, rốt cuộc khôi phục một chút hơi sức, mới lảo đảo nghiêng ngả bò dậy, nắm lấy cái ghế ngồi vào. Trong miệng đã sớm thở hồng hộc, tay phải bị băng bó cực chặt, chỉ có thể dùng tay trái đi lấy bình nước.

Khi cảm thấy bình nước nặng trĩu, bên trong chứa không ít nước, trên mặt tái nhợt không nhịn được treo lên nụ cười thảm đạm. Giống như người trong sa mạc khát chừng mấy ngày rốt cuộc tìm thấy một vũng nước.

Nhưng nàng mới vừa đưa tay tự mình rót một chén nước, cửa phòng lại một lần mở ra, nha đầu mới vừa rồi rời đi trừng mắt nổi giận đi vào, một tay giành lấy bình nước trong tay nàng, trong miệng hùng hùng hổ hổ: "Người là muốn hại chết ai đó? Ta không muốn chôn theo cùng ngươi."

"Nhưng nước này vốn ở đây, cũng không phải từ bên ngoài đưa vào, van cầu ngươi, coi như không thấy có được hay không?" Cổ họng thật sự rất khô rất khát, giống như muốn toát ra khói.

"Ta thương ngươi, đến lúc đó ai tới thương ta đây? Tuyết phi nương nương, ngươi liền tự cầu nhiều phúc thôi." Nha hoàn kia ôm bình nước cùng cái chén trên bàn bưng đi.

31. Chương 31: Tội Danh Bịa Đặt Vô Căn Cứ

Diệp Tuyết chỉ có thể trơ mắt nhìn hi vọng cách mình một chút xíu đi xa, rời đi, cuối cùng chỉ còn lại trống rỗng tuyệt vọng.

Đây rốt cuộc là một thế giới đáng sợ như thế nào? Giữa người với người trừ ngươi lừa ta gạt, cá lớn nuốt cá bé, sẽ không còn thứ khác sao?

Thân thể mềm nhũn nằm ở trên bàn, nhúc nhích cũng không muốn nhúc nhích.

Mí mắt càng ngày càng nặng, không biết từ lúc nào cư nhiên ngủ thiếp đi, cho đến khi cảm giác có thứ gì đó cào lên mặt mình, làm cho mình hết sức không thoải mái, mới cố hết sức mở mắt ra……

"A…… Ngươi là ai? Tại sao lại ở trong phòng ta?" Trong phòng rất tối, nhìn không rõ lắm mặt mũi của đối phương, thế nhưng một thân chi khí thuần dương cương liệt khiến cho nàng thế nào cũng không thể coi thường. Suy nghĩ một chút mình mới vừa ngủ giống như heo, nếu đối phương muốn chiếm tiện nghi, vậy thì……

Trong lúc nhất thời, không nhịn được ảo não.

"Tuyết phi nương nương đang băn khoăn về thân phận của tại hạ?" Nam tử nhìn nàng thoáng cái cau mày thoáng cái lắc đầu, dáng vẻ rất đáng yêu, không nhịn được nghĩ muốn trêu chọc nàng: "Không sao, dù sao ban đêm gió lớn, cho dù giữa chúng ta xảy ra chút gì chuyện, cũng không ai biết." Dứt lời, cố ý vươn tay về phía nàng.

"Cút ngay!" Diệp Tuyết dùng toàn bộ hơi sức của mình đẩy tay hắn ra, nhưng bởi vì dùng sức quá lớn, đưa đến thân thể không vững, ngã xuống bên cạnh.

"Nương nương, người không kịp chờ đợi muốn ngã vào lồng ngực của tại hạ sao? Ngộ nhỡ bị Yêu Vương biết, chúng ta sẽ xuống vạc dầu nha." Lời tuy nói như vậy, nhưng giọng nói của nam tử, cũng là không có nửa điểm ý sợ, ngược lại thêm vài phần đùa giỡn.

"Ngươi buông ta ra." Diệp Tuyết ra sức đẩy hắn, nhưng bởi vì phát sốt, trên người vốn không có chút hơi sức nào, huống chi ngực của đối phương cứng miệng như tường, móng vuốt của nàng cào lên, tựa như đang gãi ngứa.

"Nương nương, mới vừa rồi rõ ràng là ngươi chủ động, hiện tại lại muốn ta buông ra, có phải quá gượng ép hay không?"

"Ngươi……" Diệp Tuyết đánh không lại hắn, cũng chạy không thoát, cấp hỏa công tâm, liền hôn mê bất tỉnh.

Nam tử nhìn người trong ngực mềm xuống, khẽ thở dài một cái: "Như vậy liền hôn mê? Thật là không có chút nào hảo hảo chơi."

Xem ra Yêu Vương này thật không có chút nào hiểu được thương hương tiếc ngọc.

Nhẹ nhàng ôm nàng lên, đặt vào trên giường, đang muốn dụng công lực thay nàng chữa bệnh, lỗ tai bén nhạy thu được động tĩnh ngoài cửa, một cái xoay người, biến mất trong không khí.

Tích Phong không mở cửa, mà trực tiếp xuyên qua cửa đi vào, thấy ngủ trên giường một nữ nhân thơm mát, trong lòng bất giác kích thích một gợn sóng.

Tối hôm nay Đại Pháp Sư vội vã tới nói cho hắn biết, quẻ tượng vài ngày trước đó sai lầm, Diệp Tuyết không phải người khiến cho Thời Không Chi Môn đóng cửa.

Thời Không Chi Môn đóng cửa, chìa khóa thời không xuất hiện chỉ là một điều tất nhiên.

Nói cách khác…… Tội danh mình tự dưng thêm ở trên người nàng, đều là bịa đặt vô căn cứ.

Mặc dù có thể khiến cho Vương Hậu sớm ngày trở về, mình sớm muộn sẽ tìm tới nàng, nhưng tuyệt cũng sẽ không tàn nhẫn đối với nàng như vậy.

Nhìn nàng cứ mặc y phục nằm như vậy, hắn sợ nàng cảm lạnh, liền đưa tay lấy chăn nghĩ thay nàng đắp lên, thời điểm ngón tay chạm vào thân thể nóng ran của nàng, mới giật mình, nàng cũng không phải ngủ thiếp đi, mà là ngất đi.

"Tuyết Nhi, tỉnh?" Hắn vỗ vỗ gương mặt hồng đến không bình thường của nàng, lại thấy nàng không có phản ứng chút nào, liền vội vã đỡ nàng dậy, một tay kéo y phục trên lưng nàng xuống, một tay vận chuyển chân khí, chậm rãi truyền vào trong cơ thể nàng……

Khí tức mát mẻ hòa tan vào trong thân thể, khiến Diệp Tuyết rốt cuộc dễ chịu hơn một chút, chân mày xiết chặt dần dần giãn ra.

Tích Phong thu chưởng, cẩn thận đỡ nàng muốn đặt nàng xuống giường, nàng lại vô ý thức đưa tay ôm lấy hông của hắn, ở hắn trong ngực tìm vị trí thoải mái ngủ, trong mơ mơ màng màng, khạc ra mấy chữ: "Đừng rời khỏi ta…… Cứ như vậy……"

32. Chương 32: Đột Nhiên Trở Nên Dịu Dàng

Tích Phong đưa tay muốn đẩy ra nàng, nhưng thời khắc tay nắm chặt bả vai nàng, trong lòng lại đột nhiên mềm nhũn.

Nàng sở dĩ sốt cao như thế, đều là chính mình là một tay tạo thành.

Nhưng đã bước lên con đường này, cũng không có cơ hội quay đầu lại.

Nâng đầu nàng lên, cẩn thận đặt trong ngực mình, ôm nàng giống như ôm con nít: "Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ hảo hảo chăm sóc ngươi, sẽ không để cho ngươi chịu khổ nữa." Cho đến thời khắc có thể đón Vương Hậu trở về!

Trong giấc mộng, Diệp Tuyết nằm mơ thấy người mẹ mình chưa từng thấy qua, gắt gao ôm nàng vào trong ngực, thật là ấm áp, thật thoải mái……

……

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tuyết từ trong mơ hồ tỉnh lại, muốn duỗi người một cái, lại phát hiện trên người có thứ gì, ép tới nàng đau nhức toàn thân. Cật lực mở mắt ra, đập vào mắt cư nhiên là khuôn mặt hoàn mỹ đến mức làm cho người ta không dứt mắt ra được. Mà đang đè trên người mình, lại là đùi của người này. Mặc dù chân của hắn nhìn qua thon dài cao lớn, nhưng vẫn nặng nề a……

"A……" Diệp Tuyết không nhịn được thét chói tai.

Vừa sáng sớm liền bị người đánh thức, hơn nữa còn là âm thanh om sòm ở khoảng cách gần như vậy, hỏa khí của Tích Phong bùng phát lập tức từ trên giường ngồi dậy: "Nữ nhân, ngươi muốn chết sao?"

"……" Diệp Tuyết bị dọa đến lập tức che miệng mình, ánh mắt hoảng sợ chỉ nhìn chằm chằm hắn.

Tích Phong lắc lắc đầu, đem cơn buồn ngủ cưỡng chế di dời.

Tối qua nàng giống như bị sốt, sau đó mình liền ôm nàng tựa vào giường, tiếp đó…… Cư nhiên bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ đặc biệt sâu giấc……

Đã bao nhiêu năm, mình không an ổn ngủ như vậy rồi? Thân thể hoàn toàn rơi vào trạng thái buông lỏng, thế cho nên……

Xem một chút vị trí hiện tại của hai người, nữ nhân này bị chen lấn rúc vào trong góc, ngay cả chân cũng duỗi không thẳng, mà mình thì vốn tay chân mở rộng ra, mới vừa rồi giống như chân còn đè trên bụng của nàng……

Tối hôm qua rõ ràng là đồng tình với nàng, nên mới hảo tâm lưu lại ôm nàng, hi vọng nàng có thể nằm thoải mái một chút, không ngờ…… Ngược lại khiến cho nàng ngủ càng thêm không thoải mái.

Thô bạo trên mặt vì chút áy náy này mà phai nhạt không ít, xoay người từ trên giường, thời gian trong nháy mắt đã đến trên đất, tiện tay sửa lại y phục có phần xốc xếch của mình: "Cái này…… Ngươi khá hơn chưa?"

"A?" Diệp Tuyết đầu óc có chút ngắn mạch, bởi vì vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không nghĩ tới người này lại có thể biết quan tâm đến nàng.

"Ta nói thân thể ngươi khá hơn không?" Tích Phong khó có khi nhẫn nại hỏi lại một lần nữa.

"A a, tốt hơn nhiều." Không dám có bất kỳ chần chờ nào, học gà con mổ thóc gật đầu.

Nhưng mà trong lònglại là thế nào cũng nghĩ mãi không rõ, người này là uống lộn thuốc sao, hay là tối qua đầu bị cửa kẹp rồi hả? Làm sao trong lúc bất chợt trở nên quan tâm mình??

Không đúng, chồn chúc tết gà, khẳng định không có hảo tâm gì, mình ngàn vạn lần không thể trúng kế.

Vì vậy, đáy lòng đối với hắn phòng bị sâu hơn.

"Ừ, vậy thì tốt." Tích Phong có chút cứng ngắc gật đầu, bước đi tới cửa.

Ánh mắt nữ nhân này nhìn mình, tựa như đang nhìn rắn độc mãnh thú, thấy vậy hắn cả người không thoải mái, vẫn là kịp thời rời khỏi thì tốt hơn.

Tay khoác lên khắc hoa bên trên cửa gỗ, "ken két" một tiếng kéo ra, một cước mới vừa bước ra cửa, lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, xoay người nhìn nàng: "Có đói bụng hay không, có muốn ăn gì hay không?"

"(o)…" Diệp Tuyết nhìn chòng chọc hắn một lúc lâu, mới mặt mũi vặn vẹo nức nở nói: "Ngươi sẽ không phải là muốn độc chết ta chứ?" Tính mạng của mình cường, hệ thống miễn dịch tốt, phát sốt nghiêm trọng như vậy, cư nhiên ngủ một buổi tối là đỡ, hắn sẽ không bởi vì nhìn thấy như vậy mà muốn ban cho nàng một chén canh độc chứ?!

33. Chương 33: Quân Vô Hí Ngôn

"……" Tích Phong bị một câu nói của nàng nói xong nửa ngày không biết nên phản ứng như thế nào. Cho đến khi trong phòng an tĩnh vang lên một tiếng "rắc rắc" thanh thúy, hai người đồng thời đem tầm mắt tập trung đến trên tay của hắn, chỉ thấy khắc hoa trên cửa gỗ cư nhiên bị hắn làm gãy xuống.

"Ngươi……" Diệp Tuyết không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn sắc mặt hắn thúi như vậy, là tức giận sao? Mình giống như không nói gì a. A a a…… Yêu Vương thì ngon sao? Yêu Vương mà có thể tùy tiện lúc nào muốn tức giận liền tức giận sao? Như vậy rất đáng sợ có biết hay không?

Ô ô, mặc dù mình rất không muốn chết, nhưng mà xem ra…… sống không lâu rồi.

"Ta thoạt nhìn kinh khủng như vậy sao?" Tích Phong rốt cuộc không nhịn được, nhất là thấy ánh mắt nàng nhìn mình càng ngày càng quái dị, lửa giận trong lòng vô cớ bừng bừng xông lên.

"À ừ…… Không…… Không phải." Diệp Tuyết đầu tiên là trung thực mà gật gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu một cái.

"Hả?" Tích Phong đột nhiên trở lại bên giường, kéo gần hơn khoảng cách của hai người: "Ngươi là đang cố ý trêu Bổn vương sao?"

"Không có…… Không có……" Diệp Tuyết chẳng dám thở mạnh. Bởi vì nàng cảm thấy, chỉ cần mình hơi hô hấp lớn một chút, sẽ đem hơi thở phun đến trên mặt đối phương.

"Nói cho Bổn vương biết, muốn ăn cái gì?" Sau nửa ngày nhìn nàng chằm chằm, hắn rốt cuộc chịu từ trước mặt nàng rời đi, đứng ở cạnh giường, hai tay chắp sau lưng.

"Cái này……" Diệp Tuyết cắn răng, nếu dù sao đều là chết, không bằng làm quỷ ăn no: "Có, có gì ăn ngon, tất cả đều muốn."

"Người tới." Tích Phong ngồi trên ghế dựa.

Lập tức có người chạy vào phòng: "Yêu Vương có gì phân phó?"

"Gọi phòng ăn mang thức ăn lên."

"Vâng"

Trong khi chờ món ăn, Thần Tịch, Triêu Lộ đi lên làm vệ sinh cá nhân cho nàng, sau đó lại giúp nàng chải một kiểu tóc phiêu dật, cả người lập tức nhẹ nhàng khoan khoái.

……

Yêu Vương không hổ là Yêu Vương, tốc độ phòng ăn mang thức ăn lên phải nói là rất nhanh. Rửa mặt xong, liền bắt đầu mang thức ăn lên.

Rất nhiều món đều là thứ Diệp Tuyết chưa từng thấy qua, sơn trân hải vị, Linh Chi tiên thảo, nàng đau lòng nghĩ tới, nếu những thứ này mang tới hiện đại, hẳn là trị giá giá tiền một building đi.

Hừ hừ, bất quá càng đắt càng tốt, tốt nhất là ăn chết hắn, khiến cho hắn không thể ngông cuồng nữa.

"Ăn ngon không?" Tích Phong ngồi ở bên cạnh, nhìn nàng ăn đến miệng đầy dầu mở, không nhịn được lên tiếng hỏi. Hắn hoài nghi có phải hay không mình xuất hiện ảo giác, tại sao thời điểm nhìn nàng ăn, ánh mắt lại hung ác như thế?

"Ừ ừ, ăn ngon vô cùng." Diệp Tuyết gật đầu. Lần này là nói thật, tay nghề của sư phụ này so với tay nghề sư phụ trưa hôm qua còn cao hơn: "Chỉ là……"

Nàng đột nhiên dừng động tác trên tay lại, đem thức ăn trong miệng cố gắng nuốt xuống: "Ngươi ngày hôm qua nói, trong vòng ba ngày, ai dám cho ta ăn liền trảm lập quyết, vậy bây giờ ngươi…… Là muốn chém chính ngươi sao?"

"……" Nghe được lời nói có chút hả hê này của nàng, đôi mắt Tích Phong híp lại một cái: "Ngươi cứ như vậy muốn nhìn Bổn vương chết?"

"Có đôi lời gọi quân vô hí ngôn."

"Tốt." Hắn gật đầu một cái, hướng phía cửa kêu: "Người tới."

Mấy thị vệ vội vã đi vào: "Yêu Vương có gì phân phó."

"Đem người mới vừa đưa đồ ăn, kéo ra ngoài chém."

"Vâng"

"Này, đợi chút." Diệp Tuyết luống cuống, đứng dậy liền ngăn ở cửa không để cho những thị vệ kia đi ra ngoài, mắt nhìn chằm chằm người phía sau bọn họ: "Ngươi nói không giữ lời."

"Làm sao sẽ, Bổn vương từng nói, ai dám đưa đồ ăn cho ngươi, trảm lập quyết, Tuyết phi mới vừa rồi cũng không phải là như vậy nhắc nhở Bổn vương hay sao?"

"Nhưng rõ ràng là ngươi bảo bọn họ mang thức ăn lên."

"Vậy thì thế nào? Bổn vương lại không nói xóa bỏ lời nói lúc trước."

34. Chương 34: Thế Nào Là Phương Pháp Cầu Xin

"Ngươi……" Diệp Tuyết nhìn chằm chằm con ngươi sáng như tuyết: "Ngươi làm như vậy rõ ràng chính là lạm sát kẻ vô tội."

"Bổn vương chỉ nói là nói được làm được." Tích Phong ngẩng đầu, nhìn về phía thị vệ vẫn đang đứng: "Các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không đi!"

"Vâng" thị vệ chắp tay, xoay người muốn đi xuống, bị Diệp Tuyết kéo lại: "Đợi chút."

Chút hả hê trên mặt đã sớm biến mất không thấy gì nữa: "Xem như ta chưa nói gì, không cần giết bọn họ có được hay không?" Nếu như bởi một câu nói của mình mà khiến những người vô tội kia dâng mạng, nàng đời này đều sẽ băn khoăn.

"Tại sao ta phải nghe ngươi?"

"Ta van cầu ngươi."

"Tốt, xem ngươi cầu xin như thế nào?" Tích Phong nháy mắt với bọn thị vệ, bảo bọn họ lui ra, sau đó vừa lòng khẽ dựa lên ghế, trên mặt mang theo ý cười đùa giỡn. Muốn tính toán hắn, nữ nhân này vẫn còn quá non.

Thị vệ đã sớm lui ra, Diệp Tuyết vẫn giữ vững tư thế đứng yên như cũ.

"Thế nào, không muốn cầu ta? Suy nghĩ một chút, bọn họ cùng ngươi không quen không biết, ngươi cần gì vì tính mạng của những người đó mà chà đạp tôn nghiêm của mình. Dù thế nào đi nữa tính mạng của bọn họ nhẹ như lông hồng, chết cũng chẳng qua như bọt sóng trên biển rộng, không ai biết bọn họ đã từng tồn tại." Tích Phong cố ý tỏ vẻ không sao cả nói xong. Bởi vì hắn biết rõ, hắn càng nói tính mạng những người này mỏng manh, không nhẫn nại trong lòng nàng càng mãnh liệt.

Quả nhiên, Diệp Tuyết sau khi nghe xong đầu lập tức lắc như lắc trống: "Không phải vậy, không phải như vậy, cầu xin ngươi bỏ qua cho bọn họ, chỉ cần ngươi không giết bọn hắn, muốn ta làm gì cũng có thể, van ngươi." Chúng sinh bình đẳng, sinh mạng sao có thể người nặng người nhẹ.

"Thật sự làm gì cũng có thể?" Tích Phong nghiêng đầu qua, hài hước nhìn nàng.

Diệp Tuyết bị hắn nhìn đến phát lo lắng, thật sự muốn nhấc chân chạy trốn, nhưng nàng nhịn được, nàng không thể liên lụy người vô tội tìm cái chết vô nghĩa. Nặng nề gật đầu: "Thật."

"Vậy thì tốt, ngươi qua đây." Tích Phong vẫy vẫy tay.

Diệp Tuyết không chút nào do dự, đi tới trước mặt hắn, đứng lại, trên mặt cố ra vẻ trấn định, nhưng đôi tay khẽ run lại bán đứng tâm tình của nàng giờ khắc này.

"Ngươi rất sợ ta?"

"Ta…… Không có."

"Vậy ngươi run cái gì?" Hắn đột nhiên cảm thấy, nữ nhân này, hình như luôn thích nói dối trước mặt hắn.

"Ta…… Ta chỉ là có chút lạnh."

"Là vậy sao? Được, Bổn vương biết." Khóe miệng Tích Phong khẽ giơ lên, dùng cằm chỉ chỉ cái ghế bên cạnh: "Ngồi xuống."

Diệp Tuyết không dám làm trái ý chút nào, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, đôi tay đặt trên đầu gối, rối rắm vặn chéo quần.

Hắn thật cũng không nói gì, mà là hướng phía cửa phân phó: "Người tới."

"Vương có gì phân phó."

"Ngươi đi nói cho phòng ăn, nói……" Tích Phong tiến tới bên tai thị vệ, như thế như thế dặn dò từng câu.

"Vâng" thị vệ đồng tình liếc nhìn Diệp Tuyết không hiểu chuyện gì bên cạnh, sau đó lui ra ngoài.

Diệp Tuyết chỉ cảm thấy da đầu tê dại một hồi, dự cảm xấu đặc biệt mãnh liệt……

Yêu Vương biến thái này, lại muốn chỉnh ra chuyện kỳ quái gì tới hành hạ nàng sao??

Quả nhiên, sau khi người thị vệ kia khi rời khỏi đây không lâu, thực ăn trên bàn lúc đầu cũng bị mang đi, thay bằng mười mâm ngọc bích. Nắp đậy trên mỗi mâm lần lượt mở ra, Diệp Tuyết thấy mà lập tức nổi da gà. OMG, đây là trò gì?

Thịt om rết! Rau trộn bò cạp! Thằn lằn xào lăn!……

"Ngươi ăn hết toàn bộ mười món ăn này, Bổn vương sẽ bỏ qua cho bọn họ." Khóe miệng Tích Phong chứa đựng nụ cười, không chút áp lực nói xong.

Diệp Tuyết lại bắt đầu ngổn ngang trong gió, khóe mắt gay gắt rút gân: "……"

Yêu Vương khốn kiếp, ngươi rõ ràng chính là muốn chỉnh chết ta có phải hay không!!!

35. Chương 35: Ưng Vương Thích Nhất

"Thế nào không ăn? Chẳng lẽ ái phi muốn thay đổi chủ ý? Được, Bổn vương có thể thành toàn ngươi……"

"Ta ăn." Diệp Tuyết nhanh chóng cầm đùa ngà trên bàn lên, cũng không ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Gia hỏa biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn, nếu là ở hiện đại, một chọi một, Diệp Tuyết nàng bảo đảm dùng giày cao gót trực tiếp đập chết hắn! Nhưng bi kịch là….. Hiện tại hắn là Yêu Vương pháp lực vô biên, nàng lại là tiểu hồ ly tay trói gà không chặt, muốn đối nghịch cùng hắn, ô ô…… So với lên trời còn khó hơn! Cho nên, thế nào cũng là ngoan ngoãn ăn đám con trùng có độc kia thì hơn……

Không phải là bò cạp, nhện, rết sao? Nhắm mắt lại, nàng đang ăn đậu rang!

Gắp con nhện rán bóng loáng dầu mỡ lớn chừng đồng tiền xu, Diệp Tuyết nỗ lực nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hai mắt nhắm lại, nhét vào trong miệng……

Hàm răng khẽ cắn xuống, đầu lưỡi còn chưa cảm thấy bất kỳ mùi vị gì, trong dạ dày đã bắt đầu dời sông lấp biển. Cả người nhịn không được, "ọe" một tiếng muốn phun ra.

Thấy phản ứng của nàng, Tích Phong cũng là lạnh nhạt mở miệng: "Ói một lần, ta liền giết một người."

"!!!" Diệp Tuyết nghe được, cứng rắn đem con nhện đã ói ra tay nhét vào trong miệng.

Nếu lựa chọn ăn đám côn trùng có độc này, ghê tởm hơn nữa cũng phải nuốt xuống. Huống chi làm người thế kỷ 21, cũng biết rõ những thứ này kỳ thực cũng được phục vụ ở những nhà hàng cao cấp, hơn nữa giá tiền còn rất đắt. Mình ở đây có thể được ăn miễn phí, chẳng phải được lợi sao?

Nghĩ như vậy, phản ứng trong dạ dày không dữ dội như trước nữa.

Thần kinh căng thẳng, nhanh chóng nhai vài miếng, rất nhanh sau đó nuốt xuống.

Mặc dù thời điểm con nhện lướt qua thực quản, da đầu của nàng một trận tê dại, nhưng nói thế nào…… Nàng đều là ăn hết không phải sao?

"Rất tốt, tiếp tục." Thấy ánh mắt tiểu nữ nhân mắt lộ ra vẻ đắc ý, hài lòng trong mắt Tích Phong càng sâu. Mười món ăn, mặc dù không phải rất nhiều, nhưng đủ cho nàng từ từ nuốt rồi. Hắn thật muốn xem, nước miếng của nàng rốt cuộc có bao nhiêu!

"……" Diệp Tuyết không để ý tới hắn, cúi đầu ăn của mình.

Nhưng khi một mâm nhện ăn hết một nửa, nàng thật sự rất giống như mắng to.

TMD, rốt cuộc ai nói phàm là lúc đầu khó khăn, chỉ cần có lần đầu tiên, lần thứ hai, lần thứ ba thì không phải là vấn đề. Nàng hiện tại rõ ràng là càng lúc càng khó khăn nuốt xuống, đến phía sau, quả thật chính là cổ họng bị thứ gì đó ngăn lại, vô luận nàng cố gắng như thế nào, chính là ăn không trôi……

Khóc ~!

Đang lúc nàng không biết nên như thế nào mới có thể giải quyết xong một bàn độc trùng, một nam tử tuấn dật cười vang đi vào, trên tay cầm một chiếc quạt lông vũ. Không phải loại quạt lông vũ của Gia Cát Lượng, mà là quạt lông vũ trắng tinh được làm tỉ mỉ từ những sợi lông mềm mại giống như đám ca sĩ Đại Thượng Hải dùng. Vốn là, một đại nam nhân cầm loại quạt này, sẽ khiến người cảm thấy dở dở ương ương, nhưng không biết vì sao, nam tử trước mắt cầm chiếc quạt này lại vô cùng hài hòa, có loại ý tứ cương nhu hỗ trợ.

"Ha ha ha…… Ta nói Đại Vương sớm như vậy đi nơi nào rồi, thì ra là ở chỗ này ăn ngon. Chúng ta tuy phân chia quân thần, nhưng không đến nỗi hẹp hòi như vậy chứ, đồ tốt như vậy, cư nhiên không coi trọng gọi ta." Ưng Vương nói xong, đã tự động ngồi ở bên bàn, không đợi Tích Phong nói gì, cầm đùa lên liền ăn.

"Lôi Ngao, ngươi muốn ăn sẽ không biết tự phân phó phòng ăn làm sao?" Thái độ của Tích Phong hết sức rõ ràng, khó chịu!

"Đại Vương, ngươi cũng không phải không biết, mười món ăn này là tộc ta thích nhất, đã không kịp đợi muốn ăn rồi." Ý tại ngôn ngoại, nhưng thật ra là nói – hồ ly các ngươi lại không thích ăn côn trùng, cần gì khiến dạ dày mình áy náy!

36. Chương 36: Cũng Muốn Để Cho Nàng Chết

Tích Phong còn muốn nói điều gì, nhưng lại tức giận phát hiện, mười món trên bàn trong một khắc đã bị gió cuốn mây tan, đảo qua quét sạch!

"(o)…" Diệp Tuyết trợn to hai mắt, đáy mắt không che giấu được cảm kích.

Mặc kệ đối phương là từ nguyên nhân gì, nhưng giải quyết hết một bàn độc trùng này, chính là giúp nàng thu dọn.

Bất quá Yêu Vương tính tình quá khó, không biết có thể lại cho người chuẩn bị mười món ăn đưa tới đây nữa hay khôgn. Cho nên với tình huống trước mắt, chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, trầm mặc không nói, chờ hắn mở miệng trước.

Ai ngờ Yêu Vương nhất thời bị mất lời nói, chỉ là mặt băng bó ngồi đó.

Người mù đều nhìn ra, hắn đây là đang tức giận.

Yêu Vương rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chỉ là Ưng Vương lại trợn tròn mắt không thấy, sờ sờ miệng của mình, có chút ý tứ vẫn chưa thỏa mãn: "Đại Vương, vô công bất thụ lộc, nếu ăn no, chúng ta không phải nên đi thảo luận chuyện ngày hôm qua một chút chứ? Tối qua, ta nghĩ ra biện pháp mới."

"Đi." Thôi thôi thôi, nếu đã ăn, cũng coi như bỏ qua cho nữ nhân này một con ngựa.

Tích Phong đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi tới cửa.

"Tuyết phi nương nương, bảo trọng nha." Ưng Vương hướng Diệp Tuyết giơ giơ cây quạt, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Diệp Tuyết nghi ngờ cau chặt đôi mày thanh tú, âm thanh này…… nghe rất quen tai, chính là không nghĩ ra đã nghe được ở đâu……

Một ngày vô sự.

Sáng sớm đã bị con nhện kia đầu độc, Diệp Tuyết mãi cho đến buổi tối khẩu vị còn thiếu thiếu, chỉ ăn một chút điểm tâm nhỏ liền lên giường ngủ.

Mới vừa nằm xuống, toàn bộ dạ minh châu trong phòng liền lập tức nổ tung, chung quanh lập tức tối đen như mực, bên cạnh cửa sổ, phản chiếu ra một bóng người mơ hồ.

"Là ai ở đó?" Diệp Tuyết kéo chăn, lớn tiếng hỏi, cho mình thêm can đảm: "Là ai?"

Bóng dáng không động.

Cổ họng của nàng cấp bách khô khốc, lòng bàn tay cũng rỉ ra tầng mồ hôi mịn: "Có ai không, người tới……"

"Mặc dù ngươi kêu, sẽ không ai nghe được." Một âm thanh xa lạ vang lên, mang theo nồng đậm hỏa khí.

"Ngươi là ai? Tại sao ở trong phòng của ta?"

"Ta là ai, ngươi không cần phải biết. Ngươi chỉ cần hiểu, từ nay về sau, trong cung sẽ không còn có Tuyết phi là được." Quanh bóng người bốc lên đoàn đoàn ngọn lửa, đem gian phòng chiếu sáng.

Lửa đỏ xuyên qua, con ngươi màu lửa đỏ, cộng thêm tóc dài màu tím, giống Hỏa Linh như đúc, chỉ là…… Vị trước mắt này là nam.

"Ngươi và Hỏa Linh quan hệ thế nào?" Đây là điều đầu tiên Diệp Tuyết nghĩ tới.

"Xem ra ngươi rất thông minh, như vậy nếu, ngươi càng phải chết." Ánh lửa quanh người Hỏa Diễm lớn hơn, cũng từng bước một đi tới gần phía nàng. Kẻ địch của muội muội, chính là kẻ địch của mình. Vì tương lại của muội muội, hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào giúp muội muội tiêu diệt chướng ngại.

Diệp Tuyết cuốn chăn lui về phía trong giường: "Ngươi đừng tới đây…… Ngươi muốn làm gì…… Đừng tới đây, buông ta ra…… Buông ra……"

"Thả ngươi ra? Hắc hắc, đời sau đi." Hỏa Diễm thắt cổ của nàng, một tay liền xách nàng từ trên giường lên. Nhìn ánh mắt nàng trừng lớn ngàn vạn hoảng sợ, khóe miệng của hắn dâng nên nụ cười lạnh nhạt: "Đừng trách ta, muốn trách chỉ có thể trách Yêu Vương không nên cưng chiều ngươi!"

"Thả…… ta…… ra……" Diệp Tuyết chỉ có cảm giác cổ mình muốn cắt đứt, phổi cũng muốn nổ tung. Đôi tay liều mạng ở hắn trên cánh tay quào loạn, cũng là không có một chút tác dụng……

Đại não bắt đầu thiếu dưỡng, ý thức đang dần dần mơ hồ……

Nàng không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao…… Nơi này mỗi người đều nghĩ biện pháp muốn cho nàng chết đây?!

37. Chương 37: Chết Cũng Rất Tốt

Tay dần dần mất hết sức, mí mắt cũng càng ngày càng nặng.

Diệp Tuyết cho rằng lần này mình chết chắc, trong phòng đột nhiên nổi lên gió lớn, trực tiếp quét đến ngọn lửa trên người Hỏa Diễm, không thể không thả người trong tay xuống.

"Lôi Ngao?" Có thể làm cho gió lớn như thế, trừ Ưng Vương, còn có thể là ai?

"Là ta." Ưng Vương cầm chiếc quạt lông tơ, xuất hiện trước mắt. Nhìn về phía nữ nhân miệng mở to thở hổn hển nằm trên giường, sau đó mới hài hước nhìn về phía hắn: "Đường đường là Miêu Vương Linh Miêu quốc, cư nhiên khuya khoắt chạy tới giết Tuyết phi nương nương, phải bị tội gì?"

"A!" Hỏa Diễm cười lạnh, thu hồi ngọn lửa quanh người, con ngươi chuyển một cái nói: "Ngươi có chứng cứ gì nói ta muốn giết Tuyết phi nương nương?"

"Tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn không đủ?" Cây quạt của Ưng Vương vừa thu lại, cảnh giác nhìn người trước mắt. Truyền thuyết Miêu vương Linh Miêu quốc giảo hoạt vô cùng, hôm nay…… Chẳng lẽ muốn nguỵ biện như thế để thoát thân?

"Ha ha…… Nếu ta nói rằng, là ngươi cùng Tuyết phi lén lút tằng tịu với nhau, xui xẻo bị ta bắt gặp, mới cố ý vu oan cho ta, ngươi nói xem…… Đại Vương sẽ tin tưởng người nào?"

"Ngươi…… Quả nhiên đủ vô sỉ."

"Lôi Ngao, thông minh một chút đi đừng xen vào việc của người khác, nếu không đối với ngươi mà nói không phải là việc tốt." Hỏa Diễm chê cười. Bởi vì thực lực của Linh Miêu quốc, Yêu Vương thấy mình cũng phải lấy lễ tiếp đãi. Đừng nói đến việc xảy ra hôm nay, cho dù mình trước mặt Yêu Vương giết phi tử của hắn, hắn cũng làm như không thấy thì như thế nào!

"Có ta ở đây, ngươi đừng mơ tưởng đả thương nàng."

"Tốt, vậy ngươi có bản lĩnh thì một khắc không rời khỏi nàng, bằng không, nàng sớm muộn cũng sẽ chết ở trong tay của ta." Hỏa Diễm nói xong, một cái xoay người, hóa thành một đốm lửa bay ra ngoài cửa sổ.

Đơn đả độc đấu, hắn biết mình không phải là đối thủ của Ưng Vương, trong 36 kế, chạy là thượng sách.

Lôi Ngao không đuổi theo, trong lòng hắn cũng biết rất rõ, nếu như không có Yêu Vương cố kỵ cùng dung túng, tên Hỏa Diễm kia không thể nào lớn lối như thế được. Quay đầu lại, lại thấy Diệp Tuyết xuất thần nhìn về nơi người nọ biến mất, đôi mày thanh tú nhíu lại. Nội tâm dâng lên một tia thương tiếc, nàng…… đang lo lắng sao?

"Nương nương yên tâm, ta sẽ nói được là làm được, bảo vệ ngươi thật tốt."

"Tại sao muốn đối xử với ta tốt như vậy?" Diệp Tuyết trong lúc bất chợt cảm thấy, kỳ thực chết cũng tốt vô cùng. Chết cũng sẽ không có phiền não, sẽ không có khổ sở, sẽ không có nhục nhã, mọi chuyện sẽ kết thúc.

"Nương nương nên nghỉ ngơi sớm một chút." Lôi ngao cũng không trả lời, mà là hướng nàng chắp tay, liền lui ra ngoài.

Tại sao muốn đối xử với nàng tốt như vậy?

Kỳ thực trong lòng hắn cũng không phải là rất rõ ràng, đại khái… Là cảm thấy nàng đáng thương thôi. Tối hôm qua, nhìn nàng mơ mơ màng màng, mạng treo lơ lửng, cũng không có người chăm sóc thì hắn lại có một loại kích động muốn nàng mang rời khỏi nơi này.

Chỉ là một tiểu hồ ly hơn 400 năm, hắn không hiểu, Yêu Vương tại sao cố ý đẩy nàng đến trên đỉnh ngọn sóng. Ban thưởng cho Ỷ Phượng Các, nếu như không chiếm được sự che chở Yêu Vương, không thể nghi ngờ chính là để cho nàng trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Lòng ghen tị của nữ nhân mạnh như vậy, chuyện gì cũng làm ra được!

Không được, mình phải nghĩ biện pháp mới phải……

Diệp Tuyết cuốn chăn núp ở góc giường, ánh mắt trống rỗng nhìn gian phòng đen thùi lùi, cả đêm chưa chợp mắt……

Ngày tiếp theo, Thần Tịch cùng Triêu Lộ đúng giờ vội tới sửa soạn cho nàng.

"Nương nương, ngài tối qua không nghỉ ngơi tốt sao? Có phải thân thể không thoải mái hay không?" Triêu Lộ nhìn thấy quầng thâm nồng đậm quanh mắt nàng, đau lòng nói.

"Không có việc gì." Diệp Tuyết nhẹ nhàng nói. Nói cho các nàng biết cũng chỉ làm cho hai nha đầu này thêm phiền não mà thôi, nên không thể nói.

Hai nha đầu nhìn ra nàng tâm tình không tốt, nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Đang bề bộn sửa soạn, chỉ nghe bên ngoài báo lại: Hoa Cơ nương nương giá lâm ~

38. Chương 38: Hoa Cơ Bách Hoa Các

Dưới sự giúp đỡ của hai nha đầu này, quy củ cung đình của Yêu Giới, Diệp Tuyết cũng biết không ít.

Vừa muốn đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, Hoa Cơ đã đến cửa.

Một khắc kia, tròng mắt của Diệp Tuyết thiếu chút nữa bị mù.

Nghe Triêu Lộ nói qua, Hoa Cơ này là hoa yêu, vóc người giống như bông hoa, kiều diễm ướt át, xinh đẹp. Vì vậy nàng đã ở trong đầu tưởng tượng diện mạo đại khái của Hoa Cơ. Hôm nay gặp mặt, mới biết…… Trí tưởng tượng của mình thiếu thốn cỡ nào. Hoa Cơ do mình tưởng tượng so sánh với Hoa Cơ thực tế, dung mạo không bằng một phần vạn.

"Đại Vương nạp phi, tỷ tỷ nên sớm đến thăm, nhưng bị chuyện trì hoãn, xin Tuyết Nhi muội muội tha lỗi mới đúng." Hoa Cơ nhàn nhạt cười một tiếng, khuynh quốc khuynh thành.

Diệp Tuyết trong lúc bất chợt hiểu được, cái gì gọi là cười một tiếng khuynh thành, cười một tiếng nữa khuynh quốc.

Trong đầu trống rỗng, chỉ ngơ ngác nhìn.

Thật may là Triêu Lộ bên cạnh lôi kéo vạt áo của nàng, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nương nương……"

"A a, Hoa Cơ nương nương nói quá lời. Nương nương tự mình đến xem Tuyết Nhi, là phúc khí Tuyết Nhi ba kiếp tu được, nương nương xin mời ngồi." Diệp Tuyết cuống quít đứng dậy nghênh giá.

Hoa Cơ thật cũng không từ chối, tùy ý ngồi xuống ghế dựa bên cạnh: "Nếu ta xưng hô với ngươi một tiếng muội muội, ngươi kêu ta nương nương chẳng phải là xem thường ta sao?"

"Hoa Cơ tỷ tỷ." Diệp Tuyết lập tức đổi lời.

"Ai, lúc này mới tốt." Hoa Cơ cười yếu ớt tiếp tục nói: "Nghe nói Tuyết Nhi muội muội bệnh nặng mới khỏi, tỷ tỷ ta không có đồ gì tốt, nhân sâm linh chi các loại cũng không phải thiếu, hôm nay đặc biệt đem hai củ nhân sâm ba ngàn năm tới cho muội muội dưỡng sinh." Dứt lời, hai thị nữ đi theo sau lưng nàng bưng hộp gấm trong tay mở ra, hai củ nhân sâm đã thành hình người hiện ra.

"Hoa Cơ tỷ tỷ, quà tặng quý như thế, ta sao dám nhận."

"Muội muội không cần từ chối, ta và ngươi mới quen đã thân, tỷ tỷ ta rất vui mừng, muội muội nếu như không nhận, là xem thường tỷ tỷ sao?"

"Không…… Không phải như thế……"

"Vậy thì nhận đi." Giọng nói của Hoa Cơ mặc dù mềm mềm, yếu đuối, nhưng lại không cho bất luận kẻ nào cự tuyệt.

"Người muội muội này cung kính không bằng tòng mệnh."

"Ừ." Hoa Cơ hài lòng gật đầu, đứng dậy nhìn một vòng bốn phía chung quanh, đứng lại bên cạnh án kỷ: "Gian phòng này của muội muội thiếu sinh khí, đợi lát nữa tỷ tỷ cho người đưa mấy chậu hoa tới đây, trang điểm đến."

"Tạ tỷ tỷ."

Hai người rảnh rỗi hàn huyên một hồi, Hoa Cơ liền cáo từ rời đi. Chậu hoa rất nhanh liền đưa tới, không biết tên gọi là gì, chỉ là Diệp Tuyết cảm thấy thật sự rất đẹp mắt, đóa hoa hồng hồng, lá cây xanh xanh. Trong phòng ngăn lại, đúng là sinh khí ánh mặt trời rất ít.

"Nương nương, Hoa Cơ nương nương cho tới bây giờ đều không thích giao thiệp với người khác, nàng bất chợt thân thiết với người như vậy, có thể hay không có mục đích khác?" Diệp Tuyết dùng bữa sáng xong, Thần Tịch rốt cuộc không nhịn được nói ra nghi ngờ của mình.

"Không biết." Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng Diệp Tuyết chính là cảm thấy, nàng…… Không giống người xấu.

……

Bách Hoa Các.

Trong vườn hoa, Hoa Cơ ngồi trên xích đu, cây leo quấn quanh trên dây xích đu, nghe lời phe phẩy, khiến cho sợi tóc màu xanh lục của nàng nhẹ nhàng bay trong không trung.

Đối diện với nàng, là Ưng Vương Lôi Ngao, tay cầm nụ hoa làm thành ly rượu, từ từ thưởng thức.

"Ngao ca ca, Diệp Tuyết đó chẳng qua là một con hồ ly bình thường, ngươi vì sao để ý đến nàng như thế?"

"Chuyện bảo ngươi làm xong chưa?" Lôi Ngao không trả lời mà hỏi lại.

"Ừ, yên tâm, đã làm xong." Chậu hoa kia, thực ra là ánh mắt của nàng. Chỉ cần bên kia xảy ra chuyện gì, nàng trước tiên có thể biết, hơn nữa có thể trong nháy mắt chạy tới.

"Vậy thì tốt." Lôi Ngao hài lòng đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, đứng dậy liền đi: "Cám ơn muội muội."

Nhìn hắn rời đi, Hoa Cơ không ngăn trở, chỉ là trên mặt dâng lên một nụ cười ý vị sâu xa: người nghĩa huynh này, tuy là Vương của Bách Điểu quốc, lại đến bây giờ còn chưa nạp phi. Cũng sắp 8000 tuổi rồi,

khiến cho rất nhiều người hoài nghi hắn có phải là không thích nữ nhân. Bất qua hôm nay xem ra…… Giống như chưa chắc đã phải……

39. Chương 39: Cũng Sẽ Không Quá Lâu

Hỏa Vân Điện.

Lạc Hà cùng Lưu Vân canh giữ cửa, bên trong phòng khách, Hỏa Linh cùng Hỏa Diễm ngồi đối mặt nhau.

"Ca ca, Lôi Ngao đó không biết phân biệt, không bằng hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp thu thập hắn, cũng tránh làm hỏng đại sự của chúng ta." Sau khi biết ca ca ám sát Diệp Tuyết không thành công, cả sáng này Hỏa Linh đều ở đây tức giận, con ngươi lửa đỏ như nhuộm một màu máu tươi, đẹp đẽ đến muốn phun ra lửa!

Hỏa Diễm nghe được ý cực kỳ phẫn nộ trong lời nói của muội muội, khóe miệng nhướn lên, một độ cong vô cùng giảo hoạt: "Muội muội yên tâm, ca ca ta tự có an bài. Mặc kệ là Diệp Tuyết hay là Lôi Ngao, cũng sẽ sống không quá lâu!"

"Nói được là làm được?" Hỏa Linh giơ cái ly bạch ngọc lên, tâm tình tốt rất nhiều.

"Ca có bao giờ từng nuốt lời?" Cái ly nhẹ nhàng va chạm, hai người uống một hơi cạn sạch.

Hỏa Diễm sờ sờ lên cằm, lau đi rượu tràn ra nơi khóe miệng, sau đó nghiêm mặt nói: "Hiện tại Vương Hậu mất tích, ngươi ở trước mặt Yêu Vương phải càng thêm cố gắng mới đúng, đến lúc đoạt vương vị hắn, mới có thể phát huy nhiều tác dụng, biết không?"

"Muội muội xin tuân theo dạy bảo."

……

Ỷ Phượng Các.

Diệp Tuyết dùng qua bữa trưa, chán đến chết ngồi ở bên cạnh bàn ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời xanh thẳm, ánh mặt trời nhu hòa, là một ngày tốt để ra ngoài du ngoạn. Hơn nữa đã ở trong nhà buồn bực hai ngày, nàng cần gấp đi ra ngoài hóng mát một chút. Nhưng lại sợ vừa đi ra ngoài lại lỡ chọc phải người không nên dây vào, cho nên chỉ có thể ngốc ngốc ngồi đó.

Chợt nghe được bên ngoài thị vệ báo: Đại Vương giá lâm

~Nàng vội vã thu soạn, mới vừa đứng dậy, Tích Phong đã vào trong phòng.

"Nghỉ ngơi lâu như vậy, thân thể ái phi còn chưa khôi phục?" Thấy nàng mặt mũi tiều tụy, ánh mắt không ánh sáng, hắn nhịn không được mở miệng hỏi.

"……" Nghe được trong lời của hắn có ý quan tâm, mặc dù phần quan tâm này rất nhỏ, nhưng cũng khiến cho nàng trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn rõ ràng hận nàng như thế, chán ghét nàng như thế, làm sao sẽ quan tâm nàng?

Chuyện này…… chắc là ảo giác thôi.

"Làm sao vậy?" Nhìn ra sự phức tạp trong mắt nàng, Tích Phong không nhịn được quan sát y phục của mình một lần, giống như nhìn xem có gì không đúng.

"Không có…… Không có gì." Diệp Tuyết không được tự nhiên thu hồi ánh mắt, cúi đầu, lắc lư làn váy của mình.

"Oh." Tích Phong đáp nhẹ một tiếng, sau đó nhớ tới mục đích của mình tới đây, liền bước nhanh đi tới bên cạnh nàng, kéo tay của nàng liền đi về phía ngoài cửa.

"Ngươi muốn đưa ta đi đâu?" Nàng không hề nghĩ ngợi, phản ứng đầu tiên chính là tránh thoát trói buộc của hắn. Tiếc rằng khí lực hiện tại của đối phương quá lớn, nàng giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng.

"Đừng hỏi, đợi chút sẽ biết."

"……" Diệp Tuyết thức thời im miệng. Nàng sớm đã học được nghe lời, chuyện lấy trứng chọi với đá, nhất định sẽ thua thiệt, một mình nàng làm sao qua được. Chỉ là vừa tới cửa, lòng bàn chân liền đột nhiên giống như ở trên không, khiến nàng nhịn không được lên tiếng kinh hô: "A……" Âm thanh vừa ra ngoài, đôi tay liền như dây leo, quấn lấy hông của hắn.

"……" Trán của hắn xuất hiện ba vạch đen. Ngự phong mà thôi, phản ứng của nàng có phải có phần hơi quá rồi hay không: "Ta thật sự hoài nghi, ngươi có phải hay không sinh ra trong thế giới này đấy!"

Hồ yêu 400 năm, cư nhiên một chút xíu pháp thuật cũng không hiểu, Tích Phong lần nữa cảm thán: nàng có thể còn sống sót, quả thật chính là kỳ tích trong số kỳ tích! Nàng vô năng như vậy, cũng là một loại cảnh giới.

"!!!" Diệp Tuyết nhắm chặt mắt, trong lòng hồi hộp: Yêu Vương này thật thông minh, nàng thật sự không phải là người của thế giới này!

Chỉ là…… Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết, chuyện phiền toái, càng ít càng tốt!

40. Chương 40: Còn Không Học Được Nghe Lời

Bên tai là tiếng gió "vù vù", Diệp Tuyết bị dọa sợ đến hai chân như nhũn ra, chỉ biết càng thêm dùng sức ôm chặt hông của hắn.

"Ái phi, ngươi ôm Bổn vương chặt như vậy, là muốn truyền đạt ý tứ gì sao?"

Không biết đã trải qua bao lâu, tiếng gió đột nhiên dừng lại, thay vào đó là hơi thở ấm áp cùng lời nói mập mờ của Yêu Vương.

Bên tai ngứa một chút, Diệp Tuyết chợt mở hai mắt ra, một giây kế tiếp chính là một tay đẩy hắn ra, từ trong lòng hắn rời đi.

Chỉ tiếc hai chân còn chưa khôi phục từ trong cảm giác mềm nhũn, thời điểm vừa rời khỏi hắn, liền trọng tâm không ổn ngã lăn quay trên đất. Hắn quỳ một chân trên đất, cúi xuống lanh lảnh nói bên tai nàng, làm cho nàng không nhịn được cũng rút khí lạnh.

"Ái phi, coi như bị ta nói trúng, cũng không cần phản ứng mạnh như thế chứ?" Tích Phong buồn cười nhìn nàng, chỉ khẽ vươn tay, liền lôi nàng từ trên mặt đất dậy, tự nhiên ôm hông của nàng.

Hai người cự ly gần hơn, nàng cư nhiên không hề phòng bị nhìn hắn đến xuất thần.

Không thể không nói, người này hoàn mỹ như thế. Mặc kệ nhìn từ xa hay là gần nhìn, đều có thể khiến người ta mất hồn.

Lông mi thật dài như cánh chim che chở đôi mắt; làn da màu lúa mì vô cùng khỏe mạnh, trơn bóng tinh tế đều tìm không ra một lỗ chân lông; đôi môi thật mỏng khêu gợi, vừa đúng hiển lộ ra khí phách duy ngã độc tôn của hắn……

Nếu như nói sinh linh thế gian là thành quả lao động của Nữ Oa, Yêu Vương kia chính là tác phẩm nghệ thuật cực kỳ trân quý, không tìm được một chút tỳ vết nào.

"Ngươi đây là yêu ta sao?"

Khi gương mặt tuấn tú của hắn lần nữa đến gần, mũi cơ hồ muốn áp vào mũi cười hỏi nàng, Diệp Tuyết mới đột nhiên thức tỉnh, đôi tay chống đỡ ở trước ngực hắn, trên mặt như lửa đốt: "Ngươi đừng nói bậy, buông ta ra."

"Nói bậy? Vậy ngươi nói cho ta biết, nơi này tại sao đập lợi hại như vậy?" Tích Phong giơ một tay đặt lên nơi bên trái mềm mại của nàng.

"(o)…" Thân thể Diệp Tuyết lập tức cứng lại, đầu óc chậm nửa nhịp cúi đầu nhìn móng vuốt trước ngực.

Thấy vẻ mặt nàng, hắn càng thêm muốn trêu chọc nàng, ngón tay cố ý giật giật, ở trên bộ ngực mềm mại của nàng cào cấu một hồi.

"A……" Đầu óc của nàng cuối cùng thanh tỉnh lại, hét lên một tiếng, dựa vào bản năng phòng lang sói 20 năm ở thế kỷ 21 dưỡng thành, hất tay chính là một cái tát, không chút lưu tay bay đến khuôn mặt tuấn tú.

Tích Phong bị một tát này đánh cho quay đầu đi, mấy sợi tóc có chút xốc xếch che ở nửa bên mặt bị đánh……

"Ngươi……"

Không biết vì sao, tốc độ của nàng đối với hắn mà nói, căn bản không tính là nhanh, nhưng hắn chính là không thể né tránh.

"Ta…… Đúng…… Thật xin lỗi……" Thấy ánh mắt muốn giết người trong mắt đối phương, Diệp Tuyết vội vàng dấu tay ra phía sau, lắp ba lắp bắp nói xin lỗi, thân thể bởi vì sợ hãi, cư nhiên nhịn không được run rẩy.

Thật là không có tiền đồ!

Nàng ở trong lòng hung hăng nói mình.

Rõ ràng là hắn có lỗi trước, hắn ăn đậu hũ của mình trước, tại sao nàng còn phải nói xin lỗi?! Uất ức a uất ức!

Dĩ nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ kêu gào trong lòng của nàng mà thôi. Cả người bị hắn ăn sạch sẽ rồi, ăn chút đậu hũ lại coi là cái gì chứ?

"Một tiếng thật xin lỗi là được sao?" Mặt Tích Phong bị tức thành màu xanh lá cây, một phen kẹp chặt cánh tay của nàng, kéo nàng sải bước đi về phía trước: "Xem ra ngươi còn không học được nghe lời!"

"Ta không phải cố ý…… Xin ngươi nhẹ một chút, ngươi nắm đau ta……" Hơi sức của hắn thực lớn, Diệp Tuyết cảm giác xương trên cánh tay mình đều bị hắn bóp nát. Lảo đảo bị hắn kéo đi, trong mắt đều là hoảng sợ……

41. Chương 41: Ép Buộc Nàng Bơi

"Ngươi cũng biết đau sao?" Tích Phong cười lạnh. Nếu biết sẽ đau, mới vừa rồi còn xuống tay nặng như vậy?

"Ta…… Ta không phải cố ý……" Nước mắt Diệp Tuyết đều muốn chảy ra. Cổ nhân nói: gần vua như gần cọp, chẳng lẽ đúng là như vậy sao? Mới vừa rồi còn cợt nhả, trong nháy mắt liền thay đổi thành còn kinh khủng hơn Tử Thần.

Tích Phong không nói chuyện nữa, chỉ là nụ cười trên mặt, càng thêm âm lãnh.

Nơi bọn họ vừa rơi xuống, thật ra là ở bên hồ. Đây là hồ nước rất lớn, liếc nhìn lại, có thể nhìn thấy bờ hồ bên kia ở một chỗ rất xa.

"Ngươi muốn mang ta đi nơi nào? Buông ta ra…… Buông ta ra……" Diệp Tuyết hoảng sợ phát hiện, tên kia cư nhiên kéo nàng đi về phía trong hồ. Nước hồ ướt nhẹp đôi giầy, cả trái tim nàng nhảy đến cổ họng.

Hắn muốn làm gì? Dìm chết nàng sao?

"Thả ngươi ra? A, tốt, như ngươi mong muốn." Hai người đã cách bờ bảy tám thước, trong lúc bất chợt hắn buông lỏng tay ra.

Ban đầu có hắn kéo, hai người là trôi lơ lửng trên mặt nước, giờ phút này vừa buông tay, Diệp Tuyết liền "bõm" một tiếng lọt vào trong nước. Nương theo tiếng rơi của nàng, thân thể chìm chìm nổi nổi.

"Cứu mạng a…… Cứu…… Cứu mạng……" Nàng sợ, tư vị chết chìm, thật vô cùng không tốt.

"Bơi tới, nếu có thể bắt được chân của ta, ta liền cứu ngươi." Tích Phong lơ lửng ở trên mặt nước, đứng cách nàng 2 thước, mặt không chút thay đổi nói.

Diệp Tuyết nghe nói, lập tức ra sức bơi về phía hắn……

Nhưng kỳ quái là, vô luận nàng nỗ lực nhích về phía hắn đến cỡ nào, khoảng cách giữa hai người thủy chung duy trì không thay đổi. Hậu tri hậu giác rốt cuộc phát hiện, thì ra hắn vẫn luôn lùi lại. Nàng đến gần bao nhiêu, hắn liền cách xa bấy nhiêu.

Nếu nàng mới vừa rồi trực tiếp bơi vào bờ, giờ phút này có lẽ đã lên bờ rồi, nhưng bây giờ…… Cách bờ càng xa……

"Thế nào, nhanh như vậy muốn từ bỏ sao? Ngươi chỉ có chút khả năng này thôi sao? Nhanh qua đây, ta chờ ngươi đấy." Thấy động tác tay chân của nàng chậm dần, thân thể trầm xuống, đôi tay Tích Phong nhàn nhã vòng ở trước ngực, nói lời châm chọc.

Bị lời nói của hắn kích thích, thân thể trong lúc bất chợt nhẹ rất nhiều, tiếp tục "bơi" về phía hắn……

Trong mũi nước tràn vào thật nhiều, xót khiến cho nàng muốn rơi nước mắt.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, đối với bơi lội, nàng thật vẫn rất có thiên phú. Tính cả ngày đó rơi xuống nước, đây là lần thứ hai nàng tiến vào nước sâu, thế nhưng chìm chìm nổi nổi không bị ngộp nước…..

Chỉ là hơi sức có hạn, cộng thêm nước rót vào trong thân thể, đến cuối cùng chống đỡ không nổi, từ từ chìm xuống sau đó không còn hơi sức nổi lên nữa……

Thật ra mục đích hôm nay hắn dẫn nàng ra đây đúng là dạy nàng bơi lội, ngày đó thấy nàng rơi vào trong nước thiếu chút nữa mất mạng, làm cho hắn nghĩ lại mà sợ. Ngộ nhỡ nàng chết rồi, chìa khóa thời không phải lần nữa tiến vào luân hồi, đến lúc đó không biết sẽ đầu thai đi nơi nào, càng không biết chờ đến lúc nào mới có thể đầu thai chuyển thế, cho nên vì để ngừa ngộ nhỡ, hắn quyết định dạy nàng bơi.

Chỉ là không ngờ nữ nhân này không biết trời cao đất rộng, rõ ràng dám động thủ đánh hắn, trong cơn tức giận mới trực tiếp ném nàng vào trong nước.

Hiện tại tức giận căn bản tiêu đã mất, nhìn nàng chìm xuống, đang muốn kéo nàng lên, mặt nước đột nhiên nổi lên nước xoáy, có nhiều bọt nước màu sắc khác nhau nhô ra từ trong nước xoáy, bay lên không trung, thế giới lập tức trở nên sặc sỡ bảy màu.

Càng thêm thần kỳ là, Diệp Tuyết được bao bọc trong một bọt nước vô cùng lớn, mang theo nàng lên tới mặt nước, trôi lơ lửng cách mặt nước cao một thước……

Thấy cảnh tượng này, trên mặt Tích Phong lộ ra một tia đùa giỡn: "Ngu Mỹ Nhân, ngươi như thế nào cũng ở nơi này?"

42. Chương 42: Ngu Mỹ Nhân Bên Hồ

Lời nói vừa dứt, nước xoáy bỗng dừng lại, mặt hồ ngay sau một khắc bình lặng như mặt gương, ngay cả sóng gợn cũng cực ít thấy.

Chỉ là chốc lát sau, một cột nước phá tan bình lặng, phóng lên trên trời. Trên cột nước, lại có một nữ tử, thân người đuôi cá, tóc lam mắt biếc, trên người là vảy màu xanh dương nhạt phiếm ánh huỳnh quang, từ ngực đến đuôi, màu sắc từ từ đậm hơn.

Mỹ Nhân Ngư sao?

Diệp Tuyết ở trong lòng lẩm nhẩm.

Truyền thuyết Mỹ Nhân Ngư có thể sử dụng tiếng hát đầu độc thủy thủ tàu thuyền, khiến bọn họ bị lạc trên mặt biển mịt mờ, nhưng bây giờ xem ra, những thủy thủ kia bị lạc phương hướng, là bởi vì bị khuôn mặt đẹp đến hút hồn của Mỹ Nhân Ngư, không muốn về nhà thôi.

"Vừa vặn đi qua." Trên cột nước, Ngu Cát khẽ gật đầu, coi như là hành lễ với Yêu Vương, âm thanh tốt đẹp như tiếng trời. Tầm mắt rũ xuống, rơi vào trên người Diệp Tuyết: "Nàng chính là Tuyết phi Đại Vương mới vừa nạp sao?"

"Chính thế." Tích Phong gật đầu.

"Rất đẹp." Ngu Cát lạnh nhạt nói: "Nhưng nếu là chết rồi, sẽ dơ bẩn hồ nước này."

Diệp Tuyết trong lúc bất chợt hiểu ra, thì ra đối phương cứu nàng, cũng không phải vì giúp nàng, mà là sợ nàng làm dơ hồ nước này!

"Ngu Mỹ Nhân nói rất đúng, là Bổn vương sơ sót."

"Đại Vương cùng Tuyết phi tiếp tục, nô tì còn có việc, xin được cáo lui trước."

"Tốt."

Thấy hắn đồng ý, Ngu Cơ lần nữa khẽ gật đầu.

Phía dưới cột nước như thác nước ào ra, mang theo những bọt khí bảy màu kia, đập ra một cái hố lớn trên mặt hồ. Sau một trận sóng, mặt nước khôi phục lại bình lặng, duy chỉ còn dư lại bọt khí bao lấy Diệp Tuyết lẳng lặng lơ lửng.

Diệp Tuyết hết sức lơ sợ nhìn Yêu Vương có chút mất hồn, hắn khó đoán như vậy, nàng căn bản cũng đoán không ra hắn sau một khắc sẽ làm ra chuyện gì. Chỉ là có một chút nàng nhìn ra, Ngu Mỹ Nhân này không đơn giản, rõ ràng nàng là phi hắn là vương, nhưng thái độ nàng đối với Yêu Vương…… Hình như rất lạnh nhạt.

Tình huống như thế, sau khi nàng gặp phải hắn, lần đầu tiên đụng phải.

Bất quá nàng lo lắng hình như là dư thừa, sau khi thấy Ngu Mỹ Nhân, Yêu Vương gương mặt tâm sự nặng nề, nơi nào còn có ý định trở lại chỉnh nàng. Sau khi lấy nàng từ trong bọt nước ra ngoài, liền đem nàng nhét vào bên hồ, mình ngự phong đi mất.

"……" Nhìn điểm đen phía xa từ từ biến mất, mỗ Tuyết vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nơi này không biết là nơi nào, nàng nên trở về như thế nào đây.

Nàng đã biết nơi này là Yêu Giới, nói cách khác, bây giờ nhìn lại tất cả bình yên, nhưng rất có thể sau một khắc liền từ bên cạnh nhảy ra một con dã thú, một ngụm nuốt nàng.

Ngắm nhìn bốn phía nửa ngày, nàng sửng sốt chưa xác định được nên đi phương hướng nào.

"Yêu Vương khốn kiếp, chỉnh người cũng không ai như ngươi!!" Không thể nhịn được nữa, Diệp Tuyết ngửa đầu mắng to. Dĩ nhiên chủ yếu nhất phải là….. Yêu Vương không nghe được.

"Tuyết phi dường như ý kiến rất lớn đối với Đại Vương?" Từ sau lưng truyền đến âm thanh tự nhiên.

Diệp Tuyết vội vàng quay đầu lại, quả thật là Ngu Mỹ Nhân đó: "Ngu…… Ngu Cát nương nương……" Nàng không phải đi rồi sao? Thế nào vẫn còn ở đây? Chủ yếu nhất là…..

Diệp Tuyết đem tầm mắt dừng lại ở đôi chân ngọc thon dài của nàng……

Mới vừa rồi nơi đó, rõ ràng là đuôi cá……

"Làm sao ngươi còn không trở về?" Ngu Cát bỏ qua ánh mắt ngạc nhiên của nàng, nhàn nhạt mở miệng.

"Cái này……" Diệp Tuyết thở dài một tiếng, đầy bất đắc dĩ từ trên mặt bò dậy: "Ta không biết trở về thế nào……"

"Ngự phong thẳng về hướng đông, rất nhanh liền đến. Nhanh lên đi, trễ nữa, thủy quái sẽ xuất hiện, ta không muốn máu của ngươi dơ bẩn mảnh đất này!"

43. Chương 43: Lôi Đình Điện Ngu Cát

"……" Diệp Tuyết rốt cuộc hiểu rõ, Ngu Cát này có bao nhiêu thích sạch sẽ. Nếu như có thể, nàng thật không muốn phiền toái nàng ta, tốt nhất có thể giống như Yêu Vương, Ưng Vương gì đó, một cái xoay người, là có thể biến mất trước mặt nàng không thấy gì nữa. Nhưng…… Với tình huống trước mắt, người có thể giúp đỡ…… Chỉ có nàng Ta: "Cái này…… Ta không biết ngự phong……"

"Vậy thì độn thổ." Ngu Cát hình như có chút không tin, đường đường phi tử của Yêu Vương, ngat cả ngự phong cũng không biết?

Nhưng lời tiếp theo của Diệp Tuyết, khiến nàng có kích động muốn nhảy sông tự vẫn: "Độn thổ là gì?"

"…… Cùng ta tới đây." Nhìn trời sắc đã không còn sớm, lại kéo dài nữa, thủy quái thật sự sẽ xuất hiện. Được rồi được rồi, coi như mình làm chuyện tốt, đưa nàng trở về là được.

"Ngươi…… Ngươi muốn đưa ta đi đâu?" Diệp Tuyết sợ hãi. Tại…… Tại sao lại kéo nàng vào trong nước? Không biết thủy tính của nàng không tốt sao?

"Im mồm, bình tĩnh."

"Nhưng Ngu Cát nương nương, ta…… Ta là hồ ly, không có mang cá……" Ngụ ý chính là, nếu như ngươi kéo ta xuống nước nữa, chết đuối sẽ dơ bẩn hồ nước của ngươi.

"Có biết hay không, ngươi rất ồn ào."

"Bởi vì ta không muốn chết……"

"Ngươi nói nữa, hiện tại ta liền giết chết ngươi."

"Nhưng Ngu Cát nương nương……" Diệp Tuyết sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. Chết đuối rất khó chịu, sau khi so sánh, nàng tình nguyện bị đối phương giết chết.

"!!!" Ngu Cát hình như bị sự dài dòng của nàng cảm phục, nắm chặt tay của nàng, tung người một cái nhảy vào trong nước sâu, thuận tiện dẫn nàng vào trong nước……

"(o)…" Diệp Tuyết vừa nghĩ tới lần này chết chắc, lại phát hiện nước quanh người cũng không nuốt nàng, mà giống như có sinh mệnh, tự động tách ra phía trước hai người, nhường đường: "Ngu Cơ nương nương, ngươi thật lợi hại!"

"Im miệng."

"……"

Sau khi xuống nước không lâu, trước mặt xuất hiện một cột nước xoáy bảy màu, sắc màu như lưu ly. Đợi hai người tới gần, liền bị hút vào. Sau một hồi trời đất quay cuồng, Diệp Tuyết còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, thân thể đã rơi vào trong một cỗ nước ấm, một giây kế tiếp, đỉnh đầu vang lên thét chói tai: "Có ai không…… Có thích khách……"

Âm thanh này…… Như thế nào giống của Hỏa Linh vậy?

Diệp Tuyết đang suy nghĩ, đã bị Ngu Cát túm khỏi mặt nước: "Hỏa…… Hỏa Linh nương nương……"

"Ngươi…… Làm sao ngươi lại ở trong thùng tắm của ta?" Hỏa Linh tức giận quát, khi thấy Ngu Cát xuất hiện phía sau, toàn bộ tức giận trên mặt bất chợt biến mất, thay vào đó là thất sắc kinh hoảng, giọng nói chuyện đột nhiên trở nên cung kính: "Ngu Mỹ Nhân, ngươi…… Ngươi tới chỗ ta không biết có chuyện gì?"

Lôi Đình điện Ngu Cát, trông coi tất cả thủy hệ, bao gồm cả tứ hải Long Vương, đều phải nghe sự điều khiển của nàng.

Chỉ cần là hai nơi có nước, mặc kệ giữa hai nơi có liên thông hay không, nàng đều có thể trong nháy mắt từ một chỗ chuyển dời đến nơi còn lại.

Hơn nữa còn có truyền thuyết, thân phận của Ngu Cát vô cùng đặc biệt, cũng không phải tế nhị bình thường, đến nay cũng không người biết, nàng rốt cuộc thuộc về yêu, hay thuộc về ma, hoặc thuộc về thần?

Hỏa Linh chỉ biết, lúc trước Ngu Cát trở thành phi của Yêu Vương, là bởi vì thời khắc nàng nguy nan, Yêu Vương đã cứu nàng một mạng, vì báo ân, nàng mới ở lại bên cạnh Yêu Vương. Về phần giữa hai người có vợ chồng chi thực hay không, cũng chỉ có người trong cuộc biết.

Đối phương hỏi thành tâm thành ý, Ngu Cát lại trả lời vô cùng nhạt, từ trong bồn tắm ra ngoài, trên người không hề dính nước: "Đi ngang qua."

Cửa phòng tắm bị người vội vã đụng vỡ, mấy thị nữ nóng nảy đi vào, các nàng nghe được tiếng hét của nương nương: "Nương nương, thích khách ở đâu?"

44. Chương 44: Sẽ Lưu Tâm

"Ai bảo các ngươi tiến vào? Cút ra ngoài cho ta!" Hỏa Linh mặc dù kính sợ Ngu Cát, nhưng mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta, cảm giác không phải quá tốt, chỉ có thể đem tức giận phát tiết đến trên người người vô tội.

"Dạ dạ." Mấy người vội vàng tiến vào, lập tức cúi đầu thưa dạ lui ra.

"Ngươi còn đứng ngốc ở đó làm gì? Muốn tắm lại?" Tầm mắt Ngu Cát rơi vào trên người Diệp Tuyết ngơ ngác đứng ở trong thùng tắm.

Diệp Tuyết lập tức tỉnh ngộ, nằm thành thùng nước tắm, thử nhiều lần mới bò ra ngoài. "Ào ào" nước tung tóe đầy đất: "Ta……"

"Đi."

"Vâng" Diệp Tuyết cẩn thận liếc trộm một cái khuôn mặt bị tức thành màu xanh lá cây của ai kia, sau đó không nói hai lời, theo Ngu Cát rời đi.

Lại nói, thấy được bộ dạng kinh ngạc của Hỏa Linh, trong lòng thật đúng là thoải mái khác thường.

Hai người mới ra khỏi Hỏa Vân Điện, Ngu Cát liền hỏi nàng hiện tại có biết làm sao để trở về hay không, nàng gật đầu, Ngu Cát liền bỏ lại nàng, một mình rời đi.

Mới đến cửa Ỷ Phượng Các, Thần Tịch cùng Triêu Lộ liền vội vàng tiến lên đón, quan sát nàng từ trên xuống dưới một lần.

"Nương nương ngươi không sao chứ?"

"Chúng ta thấy nương nương muộn như thế còn chưa trở lại, cho rằng xảy ra chuyện gì, hù chết chúng ta."

"Ha ha…… Không có việc gì, ta không phải vẫn khỏe mạnh sao." Diệp Tuyết an ủi họ, sau đó một tay kéo hai người vào trong.

Nhưng không nghĩ tới hai nha đầu vội vàng tránh thoát từ trong tay nàng, cung kính cúi người: "Nương nương, Hoa Cơ nương nương đang ở trong chờ ngươi."

Mặc dù nương nương phân phó, giữa các nàng không cần quá nhiều quy củ, nhưng thời điểm có người ngoài ở đây, họ vẫn là không dám quá phận.

Diệp Tuyết cũng biết ý của các nàng, liền không hề miễn cưỡng nữa, đi vào trong trước.

"Hoa Cơ tỷ tỷ." Diệp Tuyết khẽ gọi một tiếng.

Trong đại sảnh, Hoa Cơ ngồi dựa trên ghế thái sư khắc hoa, một thân quần dài tơ tằm màu hồng mềm nhẹ, kiều diễm như nụ hoa tường vi chớm nở. Nhất là trên vai còn dùng vải làm thành vài đóa mẫu đơn màu vàng, vì vậy sự kiều diễm ướt át của nàng tăng thêm ba phần cao quý lộng lẫy.

"Tuyết Nhi muội muội, ngươi đã đi đâu? Gấp chết tỷ tỷ có biết hay không?" Hoa Cơ nghe tiếng, lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng bước liên tục đến bên cạnh nàng, kéo tay của nàng ân cần nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng. Thấy nàng chỉ là quần áo có chút ướt, ngoài ra cũng không có gì đáng lo ngại mới thoải mở miệng: "Nghe nô tỳ trong phủ ngươi nói, ngươi bị Đại Vương mang ra ngoài, làm sao lại làm cho ướt nhẹp trở lại?"

Thật ra lúc Yêu Vương mang nàng ngự phong rời đi, mình cùng nghĩa huynh vừa lúc ở vườn hoa thấy rõ ràng. Không lâu sau, Yêu Vương liền trở lại, lại chậm chạp không thấy bóng dáng Tuyết Nhi. Vì vậy nghĩa huynh liền phái nàng tới đây, chính hắn là ngự phong ra ngoài tìm kiếm.

"Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận, rơi vào trong nước thôi." Diệp Tuyết cố ý nói rất thờ ơ. Nàng biết, Hoa Cơ nương nương này đối tốt với nàng, nhưng nàng cũng biết, ở chỗ này, Yêu Vương là lớn nhất, nàng không muốn gây phiền toái cho người quan tâm đến mình.

"Thật không có việc gì?"

"Đương nhiên là thật, Hoa Cơ tỷ tỷ đối với Tuyết Nhi tốt như vậy, Tuyết Nhi làm sao lại gạt ngươi chứ, phải hay không?"

"Ha ha……" Hoa Cơ mỉm cười, nắm tay nàng: "Như vậy nếu, trước tiên muội muội hãy đi tắm nước nóng, thay y phục sạch sẽ, đừng để cho hơi lạnh xâm nhập thân thể. Tỷ tỷ về trước."

"Được, tỷ tỷ đi thong thả." Ánh mắt Diệp Tuyết lần nữa bị nụ cười của nàng lung lay, trái tim không khỏi lại toát ra bốn chữ khuynh quốc khuynh thành! Hoa Yêu a, không biết nguyên hình của nàng rốt cuộc là loại hoa gì, cư nhiên đẹp đến mê hoặc lòng người như thế.

Đối phương mới đi xa, hai nha đầu yên lặng đứng một bên lập tức líu ríu nói với nàng.

"Nương nương, cảm giác Hoa Cơ nương nương này quan ngươi có chút quá mức, nô tỳ cảm thấy nương nương nên lưu tâm."

"Đúng vậy nương nương, Thần Tịch cũng cho rằng như vậy. Mặc dù danh tiếng của Hoa Cơ nương nương ở trong cung không tệ, không thấy nàng cố ý gây khó khăn hoặc trách phạt cung nhân, nhưng sự lạnh lùng của nàng cũng nổi danh. Hiện tại trong lúc bất chợt thân thiện với nương nương như thế, trong đó nhất định có điểm kỳ lạ."

"Được rồi được rồi, ta biết rồi." Diệp Tuyết liền đáp hai tiếng, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Ta thật đói a, nhanh đi chuẩn bị chút gì ăn đi." Chỉ là trong lòng đã có tính toán, từ nhỏ đã được nghe một câu nói, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người. Lời nói của hai nha đầu này cũng không phải là không có đạo lý. Sau này, nàng sẽ lưu tâm.

45. Chương 45: Chuyện Không Gấp Được

Đêm khuya yên tĩnh, trong Hỏa Vân Điện, cũng là đèn đuốc sáng rõ.

"Ca, ta một ngày cũng không đợi nổi nữa rồi, không giết Diệp Tuyết đó, khó tiêu mối hận trong lòng của ta." Hỏa Linh hung hăng ném chiếc đĩa làm từ noãn ngọc bên cạnh xuống đất, ngực phập phồng gay gắt.

Trên đất đầy mảnh vụn của ngọc thạch.

Hỏa Diễm nghiêng người dựa vào bên trên giường không chút biểu tình nhìn nàng, thích ý vuốt ve nhẫn ngọc trên ngón tay cái.

"Ca, ngươi thật ra nên nói một câu." Đập phá hồi lâu, cũng không thấy ca ca mở miệng, Hỏa Linh hiện tại không nhìn nổi nữa: "Ngươi có phải sợ Lôi Ngao đó hay không?"

"Ta sợ hắn? Qua nhiều năm như vậy, ngươi thấy ca ca ngươi từng sợ ai chưa?"

"Vậy tại sao ngươi không nói lời nào?"

"Ta chỉ là hy vọng chính ngươi có thể nghĩ ra, rất nhiều chuyện không gấp được." Suy nghĩ một ngày, Hỏa Diễm cư nhiên cảm thấy vui mừng vì Lôi Ngao đã ngăn cản hành động tối hôm đó của hắn, nếu không, những việc mình làm mấy năm nay đều phó cho dòng nước cuốn trôi rồi.

"Ta không hiểu, ta cũng không muốn hiểu, ta chỉ biết, trong cung này, có ta không có nàng, có nàng không có ta."

"Muội muội, nếu ngươi nghĩ như vậy, cũng khiến cho ta quá thất vọng." Hỏa Diễm đột nhiên từ trên giường êm đứng dậy, vẻ mặt thành thật nhìn nàng, trong mắt đã không có dung túng cùng thương yêu thường ngày.

"Ca……" Khí thế của Hỏa Linh lập tức yếu đi. Bình thường, ca ca coi nàng như bảo bối, mặc kệ nàng nói yêu cầu gì, hắn đều dốc hết toàn lực thỏa mãn nàng, hơn nữa sẽ rất ít khi khiến cho nàng thất vọng. Nhưng nàng cũng biết, nếu ca ca gặp phải chuyện thực sự, nàng tuyệt không muốn đi chọc giận hắn, nếu không, hậu quả khó mà lường được: "Ca, đừng nóng giận, ta biết rõ sai lầm rồi, ta không so đo cùng Diệp Tuyết kia nữa còn không được sao?"

"Haizz." Thái độ của Hỏa Diễm mềm xuống một chút, nhìn nàng tình ý sâu xa nói: "Hậu cung của Yêu Vương giai lệ tam thiên, nhưng ngươi từng gặp qua người có tu vi thấp hơn 3000 năm sao?"

"Cái này…… Dường như không có." Hỏa Linh nỗ lực nhớ lại. Mỗi lần có mỹ nhân mới đưa vào cung, nàng đều cho người đi điều tra thân phận của các nàng, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Trong ấn tượng, nữ nhân được đưa vào cung hơn nữa có thể thành công lưu lại, cũng có chút tài năng, tu vi cùng pháp lực song tu.

"Vậy ngươi gặp qua người nào vừa vào cung liền được phong làm phi, hơn nữa còn không có bối cảnh không có thân thế hay sao?"

"Cái này…… Càng thêm không có." Suy nghĩ một chút lúc trước, sau khi mình vào cung ba tháng mới có may mắn nhìn thấy Yêu Vương, trở thành phi tử, càng thêm hao gần thời gian mười năm. Ngay cả Vương Hậu Yêu Vương cực kỳ yêu thương cũng phải mất một thời gian thật dài mới đến bên cạnh Yêu Vương.

Bị ca ca nhắc nhở như thế, Hỏa Linh lập tức hiểu mới vừa rồi tại sao ca ca muốn nói "Rất nhiều chuyện không gấp được", Diệp Tuyết này, muốn động đến nàng, tuyệt không dễ dàng như trong suy nghĩ: "Ca, vậy ngươi nói xem, kế tiếp chúng ta nên làm gì?"

"Bàn bạc kỹ hơn." Hỏa Diễm mặt ngó cửa sổ, đưa lưng về phía nàng: "Trước tiên ta tra rõ quan hệ của nàng cùng Yêu Vương, ngươi cái gì cũng không được làm, hơn nữa còn phải đi nịnh bợ nàng."

"Nịnh bợ nàng?" Kiêu ngạo như Hỏa Linh, nghe xong lời này, tựa như nghe được đầm rồng hang hổ. Nhưng lúc thấy ca ca đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng trừng nàng thì tâm tình vẫn bị ép xuống: "Được rồi, ca ngươi nói cái gì chính là cái đó, ta toàn bộ nghe lời ngươi."

"Đây mới là muội muội tốt của ta." Hỏa Diễm khôi phục thái độ cưng chiều, hướng nàng ngoắc ngoắc tay: "Tới đây."

Hỏa Linh ngoan ngoãn đi qua.

Hắn liền ôm nàng vào trong ngực, tựa như ôm một con mèo, đặt cằm ở đỉnh đầu nàng nhẹ nhàng cọ: "Nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, chờ ca ca làm Vương Yêu Giới, dù điều kiện gì, cũng nhất định thỏa mãn ngươi……"

46. Chương 46: Làm Khách Bách Hoa Các

"Nương nương, vậy ngươi nghỉ ngơi, nô tỳ đi xuống trước." Thần Tịch cúi cúi người, nói với người trên giường.

"Ừ, đi xuống đi, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi một chút." Diệp Tuyết hướng nàng khoát tay, sau đó nằm xuống. Chỉ là thân thể vừa mới nằm xuống, mới đột nhiên nhớ tới một việc, thấy Thần Tịch còn chưa rời đi, liền mở miệng hỏi: "Tịch Nhi, ngươi biết được bao nhiêu về Ngu Cát nương nương?"

Nhưng nàng không ngờ rằng, mình tùy tiện hỏi một câu, cũng khiến tiểu nha đầu bị sợ đến kinh hoảng thất sắc: "Nương nương…… Ngươi…… Ngươi…… Gặp qua Ngu Cát nương nương?"

"Làm sao vậy? Tại sao khẩn trương như vậy?"

Lúc này Thần Tịch đã chạy đến bên giường, Diệp Tuyết kinh ngạc phát hiện, vẻ mặt nha đầu này cư nhiên cũng bị hù dọa đến trắng không còn chút máu: "Nàng không đưa ngươi đi sao?"

"Ta đây không phải đang hảo hảo ngủ ở đây sao? Tại sao hỏi như thế?"

Nhìn nàng chân thực như thế, Thần Tịch mới chậm rãi thở phào một cái: "Thật ra nô tỳ cũng chỉ nghe người ta nói, sát tính của Ngu Cát nương nương này lớn vô cùng, thời điểm nổi điên, mặc kệ là ai, đều không thể cản trở nàng. Nghe nói, gặp thần giết thần, gặp ma giết ma."

"Có kinh khủng như vậy sao?" Diệp Tuyết nghe, cảm thấy tám phần là hiệu ứng lời đồn. Bởi vì Ngu Cát hôm nay nàng gặp được, mặc dù có chút nhạt lạnh, nhưng người kia cũng rất tốt, đặc biệt là thời điểm nàng câu nói đầu tiên đã khiến Hỏa Linh đó kinh ngạc, mình thật muốn hô to vạn tuế.

Thần Tịch cũng coi như lanh lợi, nhìn thấu ý tứ trong mắt nàng: "Nương nương, mặc dù không loại bỏ nhân tố quá lời trong lời đồn, kiến thức của nô tỳ cũng không nhiều, nhưng không có lửa làm sao có khói, nếu mọi người đều nói Ngu Cát nương nương đáng sợ, khẳng định có nguyên nhân."

"Ừ ừ, được, ta biết rồi, vậy ngươi đi xuống trước đi." Diệp Tuyết khoát khoát tay, bởi vì nàng biết, không ngăn cản nữa, nha đầu này lại sẽ nhắc nhở nàng chú ý đề phòng cái gì đấy.

Quả nhiên, sau khi Thần Tịch quỳ an đi ra ngoài, đến cửa do dự chốc lát, vẫn là mở miệng, bất quá là một chuyện khác: "Nương nương, nô tỳ cảm thấy, ngươi nên học chút pháp thuật phòng thân."

"Hả?"

"Nương nương, nô tỳ lưu lại trong cung này cũng đã hơn trăm năm, lòng người hiểm ác, hơi không cẩn thận một chút vẫn có thể vạn kiếp bất phục. Nương nương là người tốt, nô tỳ không muốn nương nương gặp chuyện không may."

"Được, ta biết rồi." Nhìn nàng nói đúng trọng tâm như vậy, Diệp Tuyết cũng ngại nói cho nàng biết, làm sao nàng không muốn học, nhưng mình mới đến, ai chịu dạy nàng đây?

……

Ngày kế rời giường, mới vừa rửa mặt xong, Hoa Cơ nương nương liền phái người tới mời nàng đến Bách Hoa Các làm khách.

Diệp Tuyết nghĩ, kể từ khi vào cung này, đối phương đã tới thăm mình hai lần, theo tình theo lý mình cũng nên đến thăm nàng một chút, liền hớn hở đồng ý. Mặc dù ở Ỷ Phượng Các xa xỉ, nhưng lễ vật có thể dùng được không có lắt một món nào, vì vậy đành phải thôi, tay không rời đi.

Vừa tới cửa Bách Hoa Các, liền có hai tiểu hoa yêu ra nghênh tiếp nàng.

Tại sao khẳng định là tiểu hoa yêu? Bởi vì Diệp Tuyết thấy y phục các nàng mặc trên người rất kỳ quái, đều là dùng hoa và lá cây quấn quanh mà thành, nhìn kỹ, mới phát hiện hoa lá kia cư nhiên sinh trưởng ở trên người các nàng, bất quá được bọn họ làm cho rất tự nhiên, không có chút nào cảm thấy kinh khủng, ngược lại…… Còn có một loại xinh đẹp lạ thường. Nhìn họ, như nhìn một chậu hoa đặc biệt……

Hai tiểu hoa yêu đưa nàng đi vòng vèo, xuyên qua một biển hoa. Đại khái sau một khắc đồng hồ, liền nghe người báo: "Nương nương, Tuyết phi nương nương đến."

Diệp Tuyết ngẩng đầu tìm kiếm, lúc này mới phát hiện ra trong một hàng mẫu đơn, Hoa Cơ thoải mái nằm trên một chiếc giường được làm bằng dây leo đang lay động, khép hờ mắt, tựa hồ rất hưởng thụ sương sớm. Nghe báo, mới chậm rãi mở mắt ra, đứng dậy đi về phía nàng.

47. Chương 47: Vị Trí Trong Lòng

Người nào đó rất không có định lực lần nữa sáng mắt.

Thời điểm Hoa Cơ nằm trên giường dây leo dao động, quả thật cùng không gian hoa cỏ ở nơi này hoàn toàn dung hợp lại với nhau. Trong lúc bất chợt, trong lòng của nàng dâng lên nghi ngờ, nữ tử trước mắt…… Thật chỉ là Hoa Yêu đơn giản như vậy sao? Hoặc là…… Ở nơi dị thế này, Hoa Yêu chính là Hoa tiên tử, có được sự kiều diễm cùng mỹ lệ của bách hoa thế gian.

"Tuyết Nhi muội muội, ngươi ngẩn người cái gì vậy? Ngồi đi."

Diệp Tuyết bị nàng lôi kéo, có chút ngượng ngùng đem tầm mắt từ trên mặt nàng dời đi: "Hoa Cơ tỷ tỷ, ngươi thật xinh đẹp."

"Ha ha…… Không ngờ Tuyết Nhi muội muội cũng sẽ nói những lời này."

"Ách……" Diệp Tuyết có chút xấu hổ: "Ta không kìm hãm được, tỷ tỷ thật quá đẹp."

"Được rồi, chúng ta không nói những thứ này, hôm nay khiến muội muội tới đây, là muốn mời muội muội nếm thử một chút bánh ngọt năm nay mới ra." Hoa Cơ nói xong, đã lôi kéo nàng ngồi xuống cái bàn bên cạnh. Rất nhanh, bảy tám tiểu hoa yêu bưng mấy chiếc đĩa nhỏ tinh xảo đi lên, trong từng đĩa để năm sáu miếng bánh ngọt, màu sắc cùng hình dáng rất khác nhau, điểm duy nhất giống nhau là đều là hình những bông hoa trông rất sống động.

"Những thứ này……" Diệp Tuyết cầm một miếng, tỉ mỉ quan sát: "Hoa Cơ tỷ tỷ, bánh ngọt làm đẹp như vậy, ta cũng không nỡ ăn."

"Ha ha……" Hoa Cơ đang muốn nói gì, liền xuất hiện một người khách không mời mà đến.

Yêu Vương không hổ là Yêu Vương, đừng nói Diệp Tuyết, ngay cả Hoa Cơ cũng không biết hắn xuất hiện ở bên cạnh từ lúc nào: "Xem ra hai vị ái phi trò chuyện rất hợp nhau."

Diệp Tuyết vừa nhìn thấy người tới, nụ cười trên mặt liền cứng ngắc, chỉ biết cầm bánh ngọt cúi đầu chăm chú nhìn.

Hoa Cơ cười khẽ hai tiếng, phá vỡ sự lúng túng: "Đại Vương tới đây, tại sao không thông báo trước một tiếng, để nô tì gọi người chuẩn bị."

"Chuẩn bị cái gì? Như thế này không phải rất tốt rồi sao?" Tích Phong đáp lời Hoa Cơ, ánh mắt lại ở trên người Diệp Tuyết: "Xem ra Tuyết phi thích ứng vô cùng nhanh, cũng bắt đầu kết bạn." Vừa sáng sớm mình đã đến Ỷ Phượng Các tìm nàng, không ngờ cư nhiên chụp hụt, tra hỏi qua mới biết nàng tới Bách Hoa Các rồi. Ngày hôm qua không phải là một bộ ốm yếu sao? Chẳng lẽ là cố ý giả bộ để lừa gạt hắn?

"Là nô tì mời Tuyết Nhi muội muội tới." Hoa Cơ không hiểu, tại sao thời điểm Yêu Vương nhìn Tuyết Nhi…… Ánh mắt rối rắm như thế.

"A, là vậy sao?" Tầm mắt của Tích Phong dừng lại trên người Diệp Tuyết mấy giây, sau đó dời đến trên bánh ngọt: "Nhân sâm ba ngàn năm, linh chi ba ngàn năm, hà thủ ô 3500 năm, còn có mật ngọc phong ngàn năm, ha ha, ái phi, đãi ngộ cao như vậy, dường như ngay cả Bổn vương cũng chưa từng được hưởng thụ qua, xem ra vẫn là mặt mũi của Tuyết phi lớn nhất." Bất cứ đồ gì trong này đều là đồ tốt, hơn nữa

thích hợp sử dụng khi tu luyện pháp thuật. Nhưng Hoa Cơ cũng đã nhìn ra, Diệp Tuyết căn bản không có pháp thuật gì, cho nàng ăn những thứ này, không cảm thấy lãng phí sao?

"Đại Vương nói như vậy, ngại chết nô tì rồi."

"Chẳng lẽ Bổn vương nói không đúng sao?"

"Rõ ràng là Đại Vương quá bận rộn, nô tì nào dám quấy rầy." Hoa Cơ nói đúng sự thực. Nếu như mình không phải là vương của Bách Hoa, trông coi tất cả hoa cỏ cây cối trên thế gian, hắn cũng sẽ không cưới mình, càng sẽ không phong mình làm phi.

Nàng cũng đã từng nghĩ, đi theo Yêu Vương thật tốt, hầu hạ bên cạnh hắn, giúp hắn giữ vững Yêu Giới, không cầu hắn chỉ yêu một mình nàng, chỉ hy vọng hắn có thể lưu lại một vị trí trong lòng hắn cho nàng. Nhưng sau đó nàng hiểu được, mình là cỡ nào si tâm vọng tưởng, trong tim của hắn…… Trừ Vương Hậu, không thể chấp nhận nữ nhân khác.

48. Chương 48: Không Có Kết Quả Tốt

Bi kịch nhất của nữ nhân là gì?

Là quyết một lòng yêu một nam nhân, cộng thêm còn là đơn phương.

Cho nên kết cục là, nhận được chỉ có thể là thương tích đầy mình cùng một trái tim tan vỡ, hơn nữa bi kịch đến mức ngay cả khí lực liếm láp vết thương của mình cũng không có.

"Ý của ái phi là đang trách Bổn vương không có thời gian cùng ngươi sao?" Tích Phong di chuyển tức thời đến sau lưng Hoa Cơ, cũng không quản bên cạnh còn có nhiều người như vậy, cợt nhả nâng cằm của nàng lên: "Nói cho Bổn vương, có phải như vậy hay không?"

"Đại Vương, tất cả lấy đại sự làm trọng." Hoa Cơ quay đầu đi, muốn tránh khỏi sự trêu chọc của hắn.

Bất quá Yêu Vương đâu dễ nói chuyện như thế, bàn tay nắm cằm nàng dùng sức, mạnh mẽ để cho nàng nhìn thẳng vào mắt mình: "Gần đây không có việc gì lớn, Bổn vương quyết định hôm nay liền lưu lại cùng ngươi, ái phi cảm thấy thế nào?"

"Không cần……" Nhìn thấy hắn lại gần người, Hoa Cơ không suy nghĩ liền đưa đôi tay chống đỡ ở ngực của hắn, trên mặt một mảnh ửng hồng. Không phải là bởi vì xấu hổ, chỉ bởi vì tức giận.

Nàng đã sớm không còn là Hoa Cơ tràn đầy ảo tưởng với hắn nữa, càng không phải là Hoa Cơ vì một câu quan tâm thuận miệng của hắn, mà vui mừng suốt mấy tháng trời, nàng hôm nay, chỉ cầu hắn có thể cách xa mình. Hắn là vương, nàng là phi, cũng rốt cuộc sẽ không cùng xuất hiện.

"Hả?" Ánh mắt Tích Phong lập tức sắc bén, hơi thở lạnh lùng phả trên mặt nàng: "Ngươi dám cự tuyệt Bổn vương?"

"Nô tì…… Chỉ là thân thể không thoải mái."

"……" Tích Phong ngưng mắt nhìn nàng hồi lâu, mới vung tay một cái, ném nàng ra, đứng chắp tay: "Ngươi đừng quên, ngươi còn có đồ ở trong tay ta."

Tim Hoa Cơ cứng lại, nhịn đau nói: "Nô tì thật sự là thân thể không thoải mái."

Nếu không phải bởi vì vật kia ở trong tay hắn, nàng như thế nào còn có thể ở lại chỗ này? Thâm cung này đối với nàng, đã sớm giống như nhà giam.

"Ngươi đến cửa kết bạn xong chưa? Có phải hay không cần phải trở về?" Tích Phong dời sự chú ý đến trên người Diệp Tuyết, trên mặt lạnh lẽo, Diệp Tuyết bị dọa sợ đến cũng không dám ngẩng đầu lên nữa.

Bánh ngọt cầm trong tay đã bất tri bất giác bị nàng bóp thành không còn hình dáng.

Thấy nàng chỉ cúi đầu, không có ý muốn đứng dậy, Tích Phong càng giận: "Ngươi cũng muốn cãi lời Bổn vương hay sao?"

"Không có…… Không có……" Diệp Tuyết lắp ba lắp bắp biện bạch. Yêu Vương ngày thường đã đủ đáng sợ, nhưng hôm nay kinh khủng hơn rất nhiều, nàng có dự cảm mãnh liệt, mình cùng hắn trở về, tuyệt đối không có kết quả tốt.

Yêu Vương biến thái này, nói không chừng lại nghĩ ra cách gì tới hành hạ nàng.

"Hay là nói, ngươi cũng thân thể không thoải mái?"

"Ta……"

"Tuyết Nhi, ngươi hãy đi về trước đi, ngày khác trở lại Bách Hoa Các làm khách." Hoa Cơ cũng biết rất rõ, Diệp Tuyết lần này đi, Yêu Vương nhất định đem lửa giận bên này của mình phát tiết lên trên người Diệp Tuyết. Nếu như có thể, mình tuyệt không để cho nàng đi. Nhưng hắn là Yêu Vương, mình tự vệ còn khó, làm sao có thể bảo vệ được nàng! Diệp Tuyết giằng co, sẽ chỉ làm hắn hỏa khí lớn hơn.

Diệp Tuyết hình như cũng nghe hiểu ý của nàng, chậm rãi đứng lên……

"A……" Sau một khắc, thân thể đã bị hắn ôm ngang lên.

Sau một trận gió, bên người Diệp Tuyết đã là cảnh tượng quen thuộc.

"Đại Vương! Nương nương?" Thần Tịch đang bận rộn ở sân trong, liền thấy Yêu Vương ôm nương nương từ trên trời giáng xuống, vội cúi người thỉnh an.

Tích Phong chỉ là sải bước đi về phía trước, một cước đá văng cửa phòng: "Không có sự phân phó của ta, ai cũng không cho phép vào."

"Dạ….." Thần Tịch còn chưa nói xong, cửa phòng lần nữa bị một cước, nặng nề đóng vào.

---

49. Chương 49: Sợ Bổn Vương Chạm Vào Ngươi?

Tích Phong một tay ném người trong ngực tới trên giường, thời khắc rơi xuống trên giường kia liền kéo màn phù dương xuống, Diệp Tuyết bị quấn quanh trong màn. Cùi chỏ bị va đạp mãnh liệt, đau đến nàng toàn thân một hồi co rút.

"Ngươi muốn làm gì?" Thấy Yêu Vương từng bước một tiến tới gần, tim của nàng càng đập càng nhanh. Muốn trốn lui về sau, nhưng màn phù dung quấn quanh không cử động được.

"Ngươi cứ nói đi?" Trong mắt Tích Phong tỏa ra ánh sáng đùa bỡn, dường như cố ý đi đặc biệt chậm, khảo nghiệm năng lực chịu được của trái tim nàng.

"Ngươi…… Ngươi không cần tới đây……"

"Ngươi sợ Bổn vương chạm vào ngươi?"

Bị hắn hỏi thẳng như vậy, Diệp Tuyết khổ sở chỉ có thể quay đầu đi chỗ khác.

Mặc dù nàng đến từ thế kỷ 21, nhưng nàng cảm thấy, loại chuyện đó phải giữa hai người yêu nhau mới có thể làm. Mà mình đối với Yêu Vương, trừ hận, nhiều hơn chính là sợ.

"Trả lời Bổn vương?" Tích Phong rốt cuộc nhích tới gần bên giường, nắm được cằm của nàng, nhỏ giọng ép hỏi. Những nữ nhân này, hôm nay từng người một đều ăn gan hùm mật gấu hay sao? Cư nhiên đều cãi lời hắn!!

"!!" Diệp Tuyết cắn chặt răng, quật cường không kêu một tiếng.

Sự kiên nhẫn của nàng, nghị lực của nàng, thậm chí nguyện vọng muốn sống, cũng đã trong vài ngày ở nơi này tiêu hao hầu như không còn. Nàng không biết loại cuộc sống này tới lúc nào mới kết thúc, chết rồi, có lẽ có thể xong hết mọi chuyện. Cho nên hôm nay, cho dù hắn bóp chết mình, nàng cũng không có ý định cúi đầu trước hắn.

Tích Phong thấy được quật cường cùng với mơ hồ quyết tâm muốn chết trong mắt nàng, nhếch miệng lên nở một nụ cười lạnh lẽo: "Xem ra, ngươi muốn chống đối Bổn vương?"

"Muốn giết cứ giết, tự nhiên muốn làm gì cũng được."

"Ngươi cảm thấy Bổn vương sẽ nhân từ như vậy?" Tích Phong buông bàn tay nắm cằm nàng ra, cười lạnh nói: "Bổn vương sẽ làm ngươi sống không bằng chết."

Cách không đánh hai chưởng, bên trong gian phòng lập tức xuất hiện một người thị vệ: "Vương có gì phân phó."

"Truyền lệnh của Bổn vương, mời Lôi Ngao cùng Hỏa Diễm đến đại điện chờ, nói Bổn vương có chuyện quan trọng thương lượng."

"Vâng" thị vệ quay người lại, biến mất không thấy gì nữa.

"Ái phi, đợi lát nữa biểu hiện tốt vào nhé." Tích Phong phất tay, màn phù dung quấn trên người nàng hóa thành mảnh vụn bay múa trên không trung, như từng mảnh bông tuyết, thê mỹ, động lòng người.

Diệp Tuyết mới vừa vội muốn đứng dậy, tránh về phía sau, mới phát hiện ra mình cư nhiên không thể cử động: "Ngươi đã làm gì ta?"

"Định Thân Thuật mà thôi, không cần khẩn trương."

Yêu Vương nói xong, ung dung ngồi vào trên ghế đệm, như không có chuyện gì xảy ra vuốt vuốt viên dạ minh châu bên cạnh.

Diệp Tuyết thấy hắn không hề làm gì, thì ngược lại càng khẩn trương hơn, bởi vì trước khi bão táp xảy ra, thường thường cũng sẽ cực kỳ bình lặng.

Đợi qua đại khái thời gian một chén trà, hắn đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn nàng một lát sau nói: "Bổn vương cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi bây giờ cầu xin Bổn vương cưng chiều ngươi, Bổn vương liền hủy bỏ việc phải làm tiếp theo." Hắn cũng không muốn quá đoạn tuyệt, chỉ cần nàng cầu xin hắn, để cho lửa giận trong lòng hắn tiêu tan, hắn có thể tha cho nàng lần này. Dù sao, nàng còn có chỗ trọng dụng.

"Nghĩ hay quá nhỉ." Diệp Tuyết đã chuẩn bị tốt cho cái chết, giờ phút này để cho nàng cầu xin hắn, tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì nàng cho rằng, một người ngay cả chết cũng không sợ rồi, còn có cái gì có thể được uy hiếp được đây? Nhưng sự thật rất nhanh liền chứng minh, suy nghĩ của nàng có bao nhiêu buồn cười.

Yêu Vương nói qua có thể khiến người ta sống không bằng chết, liền nhất định sẽ nói được làm được.

"Được, Bổn vương đã cho ngươi cơ hội, là ngươi không biết quý trọng." Tích Phong nói xong, nhìn về phía chậu hoa trên bàn bên cạnh, đóa hoa màu đỏ, đang nở rộ xinh đẹp. Tay phải thành hình ưng trảo, lòng bàn tay lập tức tề tựu một cỗ khí lưu màu bạc, khi hắn nắm tay, khí lưu màu bạc trực tiếp bay về phía chậu hoa, trong nháy mắt liền bao quanh chậu hoa. Sau đó tay hắn một phen, khẽ hút, một màu hồng liền bị kéo ra từ trong khí lưu, hóa thành một hình người, nặng nề ngã trên mặt đất……

50. Chương 50: Thứ Bị Phong Ấn

Hoa Cơ đang cùng Ưng Vương ở trong nhà thương nghị như thế nào để cứu Diệp Tuyết, Yêu Vương đã phái người đến gọi hắn đi rồi. Nhìn người rời đi, nàng buồn bực thắc mắc hỏa khí của Yêu Vương có phải đã tiêu

tan rồi hay không, thân thể liền bị một cỗ lực lượng hút đi.

Nặng nề ngã trên mặt đất, đạo hạnh cao thâm như nàng, cũng nhịn không được kêu đau một tiếng.

Ngẩng đầu lên, mới phát hiện nơi này là phòng của Diệp Tuyết, mà Yêu Vương đang đứng ở trước mặt mình.

Chậm rãi từ dưới đất bò dậy, sửa sửa y phục: "Không biết Đại Vương gấp gáp kêu nô tì tới đây, có gì phân phó?"

"Biết thân thể ái phi không được khỏe, không có cách nào cùng Bổn vương làm chuyện mây mưa, chỉ có thể khiến Tuyết phi phải miễn cưỡng thế thân. Chỉ tiếc Tuyết phi vừa tới, rất nhiều nơi không hợp ý của Bổn vương, hi vọng một chút nữa ái phi ở một bên có thể chỉ điểm vài chỗ."

Lời này vừa nói ra, hai nữ nhân ở đây đồng thời ngây ngẩn cả người.

Tích Phong vô cùng hài lòng nhìn phản ứng của hai người, trong lòng cười lạnh: đây chính là kết quả dám không nghe lời hắn.

Hồi nãy ở Bách Hoa Các sở dĩ tha thứ cho Hoa Cơ như vậy, là bởi vì hắn nhận thấy được Lôi Ngao ở rất gần đây, hiện tại chính là thời cơ, hắn còn khuôn muốn gây ra quá nhiều chuyện.

"Đại Vương, ngươi làm như vậy có phải có chút không ổn hay không?" Đè nén lửa giận trong lòng, Hoa Cơ muốn bản thân mình phải bình tĩnh. Tình huống như thế, nếu chọc giận Yêu Vương, chỉ làm cho sự việc càng thêm hỏng bét.

"Có gì không ổn sao? Tại sao Bổn vương không cảm thấy?"

Nhìn tình hình xảy ra trước mắt, Yêu Vương không đạt được mục đích sẽ tuyệt đối không bỏ qua đâu. Nhưng nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn chuyện đó xảy ra được? Vô luận là đối với bản thân nàng hay là đối với Diệp Tuyết, đều sẽ không thể chịu được tổn thương này.

Thay vì khiến hai người đau đến mức không muốn sống, không bằng hy sinh một mình nàng thôi.

Hoa Cơ quyết định làm theo chủ ý của mình, đôi tay ở trong tay áo xếp thành hình hoa lan, âm thầm niệm chú, đợi chân khí quanh thân vận chuyển mở ra, nhanh chóng ra tay. Vô số hoa mai màu hồng từ tay áo của nàng bắn ra, hội tụ thành một tia sáng hoa mai mềm mại chạy dài, quấn quanh thân Yêu Vương thật chặt.

"Đây là ái phi muốn giết Bổn vương?" Mặc dù thân thể bị trói buộc, nhưng trên mặt của Tích Phong không nhìn ra một chút biểu cảm nào.

"Là ngươi buộc ta, ta không có lựa chọn nào khác."

"Ngươi sẽ không sợ ta giết chết ngươi?"

"Ta đã sống hơn bảy nghìn năm rồi, không sao cả." Hoa Cơ cũng rất rõ ràng, chỉ bằng pháp lực của mình, làm sao có thể vây được Yêu Vương. Nàng làm như vậy, chỉ là muốn chọc giận hắn, khiến hắn giết nàng mà thôi.

"Nói như vậy, vật kia…… Ngươi cũng không cần sao?" Trên mặt của Tích Phong thậm chí nổi lên một nụ cười như có như không. Hắn biết, đây chính là điểm yếu của nàng: "Nếu như ngươi không cần, ta sẽ không ngại đánh hắn phải hồn bay phách tán, không bao giờ siêu sinh."

"Không……" Hoa Cơ tuyệt vọng hô lên một tiếng, hoa mai quấn quanh trên thân hắn lập tức tan ra bốn phía, những cánh hoa mai vỡ trên mặt đất. Nàng như bị rút đi thần khí, lập tức khô héo. Trong mắt xuất hiện nước mắt long lanh, thân thể lung la lung lay bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống: "Ngươi không thể làm như vậy, không thể……"

"Tại sao không thể? Nếu như ngươi chết, một mình hắn tồn tại ở trên đời này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì."

"Nhưng dù sao hắn cũng là đứa nhỏ của ngươi……" Một câu nói đơn giản, cũng tốn mất tất cả sức lực của Hoa Cơ. Nàng mệt mỏi ngã xuống đất, bụm mặt ô ô nức nở.

Tại sao, mình yêu nam nhân tàn nhẫn như thế này? Tổn thương nàng xong cũng coi như hết, đều là do nàng tự tìm. Nhưng đứa bé là vô tội mà, hắn mới ra đời, đã bị Yêu Vương phong ấn. Hơn một nghìn năm đã qua, đáng lẽ phải lớn lên trở thành một nam tử anh tuấn, nhưng bây giờ…… vẫn là một đứa con nít như cũ.

51. Chương 51: Nguyên Nhân Phong Ấn

"Đứa bé của ta sao? Có thể sinh con cho Bổn vương, chỉ có thể là Vương Hậu." Ánh mắt của Tích Phong sửng sốt một chút, có ngoan tuyệt, có cũng có bất đắc dĩ.

Thật ra hắn làm sao không biết rằng Hoa Cơ có tình với mình, có nghĩa với mình, nhưng tựu như hậu cung này nhiều nữ nhân như vậy, hắn không thể động tâm với các nàng, càng sẽ không bao giờ động tâm với các nàng, bởi vì mệnh này đã không còn thuộc về chính hắn. Khi sư phụ vì cứu hắn mà mệnh tang ở tháp trừ yêu, cầu xin hắn chăm sóc đứa nhỏ duy nhất của hắn, tiểu sư muội Cửu Dao, hắn đã thề, đời này tất cả tình yêu chỉ dành cho nàng, để cho nàng trở thành một nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Sau khi hắn trở thành Yêu Vương của Yêu Giới, các quốc gia ở dưới liền đưa tới một đống mỹ nữ. Hắn đã từng cự tuyệt, bởi vì đời này có Vương Hậu là đủ. Nhưng như thế cũng khiến cho các quốc gia phía dưới sợ hãi, lo lắng, bọn họ cho rằng nguyên nhân mình cự tuyệt là do biểu hiện không tốt của bọn họ. Để cho Yêu Giới ổn định, hắn chỉ có thể tiếp nhận. Chỉ là, nếu đặt trong hậu cung, căn bản khi vào cung chỉ gặp qua một lần.

Mà Hỏa Linh, Hoa Cơ, Ngu Cát được mình phong làm phi, hoặc là thân phận đặc biệt, hoặc sau lưng là quốc gia có lực lượng cường đại. Hắn tuy là vương của Yêu Giới, cũng có thời điểm thân bất do kỷ.

Bởi vì chủng tộc khác biệt, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng những phi tử này sẽ cho mình thêm con cháu.

Nhưng hắn không ngờ rằng, bởi vì Hoa Cơ trông coi tất cả loài cây hoa của thế gian này, cho nên lực dựng dục (mang đẻ) mạnh nhất trên cõi đời này. Khi đó, nàng đại khái cũng đã biết mình vô tâm với nàng, nàng liền giấu hắn len lén mang thai đứa bé này. Đợi đến khi hắn phát hiện đám mây khác thường trên bầu trời Bách Hoa Các, thời điểm vội vàng vừa đi qua khỏi, đứa bé đã ra đời.

Tuy rằng hắn đối với nàng vô ý, nhưng dù sao cũng là con của mình, máu mủ tình thâm. Thời điểm khi thấy con nít hồng hào khỏe mạnh nằm ở bên cạnh Hoa Cơ, trong tim của hắn ấm áp, là hạnh phúc, nội tâm có một loại ngọt ngào hắn ba vạn năm qua lần đầu tiên thưởng thức.

Nhưng phần vui sướng này, ngay sau đó một khắc liền biến mất trôi qua hầu như không còn.

Bởi vì sau khi hai chủng tộc khác nhau kết hợp lại sinh hạ ra đứa bé, cũng là một hành vi nghịch thiên, nên sẽ bị trừng phạt, giữa cơ thể mẹ và cơ thể con chỉ có thể có một người còn sống. Mẹ khỏe thì con yếu, mẹ yếu thì con khỏe, xảy ra việc cướp đoạt giữa sinh mệnh của hai người, cho đến khi hao hết một bên mới thôi. Mà kết cục hao hết không phải là chết, mà là hồn bay phách tán, tan thành mây khói.

Cho nên hắn không do dự, cũng không còn thời gian do dự, bởi vì khi đó Hoa Cơ mới vừa sinh đứa bé, thân thể vô cùng suy yếu, đứa bé mới sinh đặc biệt cường tráng, rất có thể mấy canh giờ nữa sẽ khiến cho nàng vạn kiếp bất phục.

Hắn ở trước mặt nàng thu hồn phách của đứa bé, phong ấn thân thể của đứa bé.

Vì chuyện này, nàng liều mạng cùng hắn, cũng cố gắng tự sát, sau đó để cho nàng an phận, hắn mới đem đứa bé tới uy hiếp nàng. Mà nguyên nhân phong ấn thực sự của đứa bé, đại khái là cả đời này của hắn cũng sẽ không nói cho nàng biết. Nếu Hoa Cơ biết, nhất định sẽ vì đứa bé mà kết thúc tính mạng của mình!

"Hiện tại ngươi còn muốn chết sao?"

"Tích Phong, ngươi tại sao lại tàn nhẫn như thế, tại sao??"

"Rất nhiều chuyện, không có tại sao." Tích Phong chỉnh sửa một chút suy nghĩ của mình, "Nếu không muốn chết, vậy thì đứng lên hảo hảo mà chỉ điểm."

Hoa Cơ lảo đảo từ dưới đất bò dậy, mới đứng vững, thân thể liền bị Định Thân Chú định trụ.

Tích Phong đi vòng qua bên cạnh nàng, ngón tay lỗ mãng lướt qua trên mặt nàng: "Vì phòng ngừa ngươi lười biếng, trước hết ủy khuất ái phi rồi."

52. Chương 52: Không Còn Mặt Mũi Để Sống Tiếp

"Một ngày nào đó ngươi ngươi sẽ phải hối hận."

"Vậy thì chờ ngày đó rồi nói."

Tích Phong nhấc từng bước đi về phía người nằm trên giường.

Thời điểm vừa rồi Tích Phong đối phó với Hoa Cơ, Diệp Tuyết mới phát hiện ra mình chẳng những bị Định Thân Chú, hơn nữa miệng cũng bị khống chế, một âm cũng không phát ra được, chỉ có thể trừng mắt mà nhìn. Bây giờ nhìn tên khốn này đi về phía mình, trái tim liền chìm xuống đáy cốc, tay chân cũng trở nên lạnh lẽo.

"Tuyết phi, ngươi chảy thật là nhiều mồ hôi." Yêu Vương ngồi xuống bên giường, đưa ngón tay lạnh lẽo tới, đụng vào trên trán của nàng, giọng nói dịu dàng giống như tình nhân cuồng nhiệt trong tình yêu: "Thế nào, mặc ít như thế, vẫn cảm thấy nóng sao? Không có việc gì, Bổn vương giúp ngươi cởi áo ra." Ngón tay theo bên tai trượt xuống, phất qua xương quai xanh tinh sảo của nàng, sau đó dừng lại ở trước ngực của nàng.

"……" Không thể động cũng không thể nói, giờ phút này Diệp Tuyết tựa như một bức tượng gỗ, mặc cho người khác đùa bỡn.

Ngón tay của hắn chạm vào trên da thịt của nàng, làm cho Diệp Tuyết một hồi run rẩy, mồ hôi trên trán toát ra càng thêm lợi hại.

Chỉ nghe "Xoát" một tiếng, y phục được dệt từ tơ tằm thượng hạng bị kéo trượt từ trên bả vai xuống, kéo dài đến thắt lưng, lộ ra cái yếm màu đỏ chót bên trong.

Không cần……

Diệp Tuyết ở trong lòng hét lên một tiếng, đôi môi lay động gay gắt. Trong mắt ít đi gấp gáp cùng sợ hãi, thay vào đó là cầu khẩn, tha thiết cầu khẩn, hi vọng hắn có thể nhất thời phát lương tâm, tha cho mình một lần.

Nhưng…… Không có……

Ngạo mạn như Yêu Vương, há có thể dễ dàng mềm lòng. Tay nhè nhẹ cong lại, cái yếm đỏ thẫm rơi xuống đất, nửa người trên không hề che giấu hiển lộ trong không khí, cơ hồ trong cùng một lúc, váy cùng quần lót ở nửa người dưới cũng bị Yêu Vương dùng nội lực biến thành những mảnh vải vụn, tán lạc ở trên giường.

Chẳng lẽ hắn thật sự muốn ở trước mặt Hoa Cơ làm chuyện đó với mình sao?

Nàng đang hoảng sợ nghĩ, trong thân thể đã có một vật tiến vào……

"A……" Không có dạo đầu, không có dịu dàng, đột nhiên công kích, khiến cho Diệp Tuyết đau đến kêu thành tiếng, đôi tay cũng gắt gao bắt được đệm giường ở bên cạnh: "Ngươi khốn kiếp, súc sinh, ngươi đáng chết…… A……"

Vào giờ phút này, nàng không để ý thân thể mình đã khôi phục lại bình thường, chỉ biết là cảm giác tràn đầy sỉ nhục như dòng điện, trong nháy mắt tràn ngập cả người nàng……

Nước mắt như suối nhỏ khe núi, theo hai bên tóc mai của nàng chảy xuống, xông vào trong mái tóc dài……

Tại sao, tại sao lại đối với nàng như vậy? Tại sao nhất định phải ngay trước mặt Hoa Cơ tỷ tỷ làm loại chuyện bẩn thỉu này đối với nàng? Sau này…… Nàng còn mặt mũi nào xuất hiện ở trước mặt Hoa Cơ tỷ tỷ?

Trừ ngày đó Lạc Băng xuất hiện, Hoa Cơ là người thứ hai dịu dàng quan tâm, đối tốt với nàng. Chẳng lẽ Yêu Vương này nhất định phải tàn nhẫn như vậy, không thể trông thấy nàng được một nửa điểm tốt nào??

Càng nghĩ càng thấy đau lòng, đau đớn trong thân thể bất chợt trở nên không coi vào đâu, bóng người ở trên đung đưa cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ. Hoa Cơ có nhược điểm ở trên tay hắn, nhưng mình…… Giống như không có……

"Ha ha……" Trên khuôn mặt trắng bệch nổi lên một nụ cười buồn bã, tiếng cười mang theo một chút quỷ dị.

Tích Phong không hiểu nàng đang cười cái gì, chỉ thấy nàng há miệng, hung hăng cắn……

"Đáng chết." Hắn khẽ nguyền rủa một tiếng, một phen nắm được cằm của nàng, làm răng trên răng dưới của nàng không cách nào tiếp tục khép lại.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng khát vọng được chết như thế, cho nên mặc dù bị hắn ngăn lại kịp thời, trong miệng vẫn dâng lên mùi máu tươi nồng nặc, làm nàng không nhịn được buồn nôn……

Tích Phong cũng không hề thương tiếc kéo miếng vải bên trên, vò thành một cục nhét vào trong miệng của nàng, quả quyết lật người xuống giường, phơi bày thân thể tinh tráng, hình như không cảm thấy có bất kỳ ngượng ngùng gì: "Chớ có cố gắng tiếp tục làm việc ngốc này, sẽ chỉ làm ngươi chịu nhiều khổ hơn thôi, tự mình giải quyết cho tốt!"

53. Chương 53: Sống Không Vui, Chết Không Được

Phản ứng đầu tiên của Diệp Tuyết chính là muốn bò dậy, tìm cái gì đó che lấp mình lại, nhưng phát hiện rằng chuyện đó thật đáng buồn, mình cư nhiên vừa động đều không động được……

Nước mắt tràn ra không chút kiêng kỵ, mắt cũng trở nên vừa đau vừa xót, so với bị kim đâm còn đau hơn.

Nhưng nàng không muốn dừng lại, cũng không khống chế được nước mắt của mình rơi, có lẽ…… Khóc đến mù còn hơn, không cần đối mặt với thế giới hắc ám này nữa!

Thấy nàng khóc đến đau lòng tuyệt vọng như vậy, trong lòng của Tích Phong bỗng dâng lên một tia tình cảm khác thường. Khi ý thức được tình cảm này đối với nàng là đồng tình cùng không đành lòng thì hắn hung hăng hất tay áo lên, hóa giải định thân chú cho Hoa Cơ: "Tới đây thay Bổn vương mặc quần áo."

Trong lòng cho dù có một ngàn một vạn điều bất mãn, Hoa Cơ cũng không dám có ý không vâng lời hắn nữa.

Nàng thật không dám…… Không dám lấy mạng đứa bé của chính mình ra nói giỡn.

Từng bước một đi qua, tận lực để cho vẻ mặt của mình thoạt nhìn giống như thường ngày.

Bởi vì nàng biết, bây giờ Diệp Tuyết đã bên bờ sụp đổ, mặc kệ đồng tình cũng tốt, an ủi cũng được, Diệp Tuyết đều không cần. Gian nan vươn tay ra, từ trên giường cầm lên y phục của Yêu Vương, sau đó yên lặng trở lại, đứng ở bên cạnh Yêu Vương, từng cái từng cái giúp hắn mặc vào.

"Quả nhiên chỉ còn ái phi là hiền huệ dịu dàng, nhớ, về sau không cho không vâng lời của bổn vương lần nào nữa, bằng không, Bổn vương trừng phạt cũng sẽ không đơn giản giống mới vừa rồi đâu."

"Vâng." Hoa Cơ nhỏ giọng đáp một tiếng.

"Ha ha ha…… Rất tốt, đi, đi đến Bách Hoa Các nào." Yêu Vương dường như thấy nàng thuận theo cực kỳ hài lòng, cười lớn ôm bả vai của nàng, mang nàng rời đi. Thời điểm đi tới cửa, tựa hồ mới nhớ tới người trên giường: "Người tới."

"Đại Vương." Thần Tịch cùng Triêu Lộ vội vàng đẩy cửa ra, quỳ rạp xuống. Thấy Yêu Vương tức giận đằng đằng mang theo nương nương đi vào phòng, hai người liền vội như kiến bò trên chảo nóng, rồi lại chỉ có thể lo lắng suông. Thân là thị nữ hèn mọn nhất trong cung, chỉ có thể…… Đứng chờ đợi ở ngoài cửa.

"Đi vào hầu hạ chủ tử của các ngươi cho tốt, nhớ, Bổn vương muốn nàng thật tốt. Nếu nàng có chút gì ngoài ý muốn, tất cả mọi người ở Ỷ Phượng Các phải chết, có nghe hay không?"

"Vâng." Hai nha đầu nghe xong, bị sợ đến nỗi trán dán chặt trên mặt đất, không dám làm một cử động nhỏ nào.

Yêu Vương…… Hình như càng ngày càng đáng sợ……

Diệp Tuyết nằm ở trên giường, nghe được lời nói ở cửa ra vào rất rõ ràng. Nói lớn tiếng như vậy, là sợ nàng không nghe được sao?

A, cư nhiên hèn hạ dùng mạng của tất cả mọi người ở Ỷ Phượng Các tới uy hiếp nàng, muốn nàng không dũng cảm không sợ chết sao, Yêu Vương à Yêu Vương, ngươi không sợ sẽ bị thiên lôi đánh sao?

Tuyệt vọng nhắm mắt lại, sống không vui, chết lại không được……

Toa Toa, ta rốt cuộc nên làm cái gì??

……

Thế kỷ 21–

Hơn hai giờ sáng, Mã Toa Toa đang ngủ đột nhiên tim cứng lại, mở choàng mắt ra từ trên giường ngồi dậy, không kiềm hãm được gọi ra tiếng: "Tuyết Nhi……"

Nghe tới bốn phía yên tĩnh, thời điểm không chút động tĩnh nào, mới yên lặng bật đèn trên tủ đầu giường. Tầm mắt dừng lại ở chiếc giường trống trải lạnh băng không ai nằm……

Tuyết Nhi, cậu rốt cuộc đi đâu? Một năm cũng đã qua, vẫn không có tin tức về cậu. Bọn cảnh sát bên kia đã kết án, bọn họ nói…… Tinh thần của mình có vấn đề, nói mình có chứng vọng tưởng, vì vậy trên đời…… cậu căn bản cũng không tồn tại.

Không biết vì sao, mình đưa cho bọn họ xem ảnh chụp chung của chúng ta, lại phát hiện bên trong chỉ còn lại một mình mình, một mình mình lẻ loi trơ trọi, tái nhợt cười trong bức ảnh. Mình nói cho bọn họ biết cậu mất tích ở sở thú Cửu Vĩ hồ ly, nơi đó có camera, có thể điều tra cặn cẽ, nhưng điều tra tới băng ghi hình, bên cạnh mình…… Lại là một người xa lạ khác……

54. Chương 54: Nữ Oa Đến

Tất cả, thật giống như chứng minh sự tồn tại của cậu…… Là sự vọng tưởng của mình.

Nhưng mình hiểu rõ, cậu xác thật đã từng tồn tại, bằng không, phòng của mình tại sao lại có hai cái giường? Trong tủ quần áo của mình lại có quần áo không phải size của mình? Trong tủ giày của mình, có hai loại size giày là 36 và 38 sao?

Rõ ràng hơi thở của của đang ở bên cạnh mình, nhưng tại sao…… Cậu giống như chưa từng xuất hiện?

"Tuyết, cậu mau trở lại đi, chẳng lẽ cậu quên mất, chúng ta từng nói một ngày nào đó sẽ kết hôn cùng ngày, sau đó vài năm nữa sẽ sinh con, nếu là một nam một nữ, tương lai sẽ để cho bọn chúng kết hôn, nếu như là hai nam hoặc hai nữ, sẽ để chúng trở thành bạn bè thân thiết giống như chúng ta. Tuyết, cậu từng nói với mình, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, cậu sẽ không rời khỏi mình, tuyệt đối không giống cha mẹ chúng ta vứt bỏ chúng ta, chẳng lẽ…… cậu mau nuốt lời vậy sao? Tuyết, Tuyết Nhi…… Cậu nghe được lời của mình sao? Cậu mau trở lại, mau trở lại……" Âm thanh trong gian phòng vắng vẻ trống trải truyền ra, đụng vào trên tường rồi bắn ngược lại, phát ra một tiếng hồi âm……

Mã Toa Toa gào thét xong, càng cảm thấy trong lòng càng khó chịu, ôm đầu gối, ô ô khóc lớn lên.

Đang đau lòng, đột nhiên trên cửa sổ truyền đến một tia sáng mãnh liệt, đâm vào mắt cô cơ hồ mở không ra……

"Người nào ở đó?" Bởi vì khẩn trương, ngược lại quên mất sự đau lòng của mình, lau lau nước mắt, cảnh giác nhìn về hướng cửa sổ.

Ánh sáng dần dần tắt đi, một bóng người mơ hồ đi về phía cô……

Mình người đuôi rắn……

"Chẳng lẽ bà…… Bà…… Bà là……" Mã Toa Toa lắp bắp hiểu được suy nghĩ của mình thì bịt miệng lại, lời nói không lưu loát được.

"Không sai, ta là Nữ Oa."

Tia sáng hoàn toàn mờ đi, một cây châm giữ búi tóc thật cao, nữ tử đứng trước mặt mặc trên người bộ chiến bào màu vàng kim với chiếc đai lưng kim hoàng mỉm cười, nửa thân dưới là rắn, đuôi rắn dài có lực lay động trong căn phòng.

Có lẽ nhìn ra đối phương không có ác ý gì, thần kinh căng thẳng của Mã Toa Toa dần buông lỏng: "Bà tìm tôi làm gì?"

"Liên tiếp nhiều chuyện lạ, ngươi không muốn biết nguyên nhân hay sao?"

"Bà biết Tuyết Nhi ở nơi nào có đúng hay không?" Mã Toa Toa khẩn trương từ trên giường nhảy lên, tha thiết nhìn bà. Đúng vậy, Nữ Oa là người tạo ra vạn vật, chuyện gì mà nàng không biết?

"Nói cho tôi biết Tuyết Nhi ở đâu được không? Van cầu bà Nữ Oa nương nương!"

"Ta đương nhiên biết Diệp Tuyết ở nơi nào, nhưng nói cho ngươi biết cũng vô ích, bởi vì năng lực bây giờ của ngươi, căn bản không đến chỗ đó được."

"Chỉ cần bà nói cho tôi biết, mặc kệ là nơi nào, tôi nhất định sẽ tìm được Diệp Tuyết. Tôi có thể chịu khổ, cũng sẽ không sợ nguy hiểm, van cầu bà, Nữ Oa nương nương."

"Nàng ở một thời không khác."

"Một thời không khác?" Sắc mặt Mã Toa Toa lập tức trở nên xấu: "Chẳng lẽ…… ý bà nói là địa phủ?"

Nàng đã từng nói với Diệp Tuyết, nói rằng lá gan của mình thật ra rất lớn, chỉ là không để cho người khác biết mà thôi.

Đây là một bí mật, tuy có tình cảm tốt với Diệp Tuyết, mình cũng không nói ra.

Bởi vì sợ mình sẽ hù sợ nàng, từ nhỏ mình đều không giống những người khác, có thể nhìn thấy người chết đi lại, cũng chính là Quỷ Hồn trong truyền thuyết, hơn nữa còn có thể nói chuyện cùng những quỷ hồn kia.

"Không phải." Nữ Oa lạnh nhạt mở miệng, "Thế giới này do rất nhiều không gian khác nhau tạo thành, "thế giới" trong miệng của các ngươi, chẳng qua là một trong những thời không đó mà thôi."

Mặc dù không hiểu rõ, nhưng Mã Toa Toa mặc kệ, điều cô muốn biết chính là bí mật ở phía sau: "Vậy như làm sao tôi mới có thể đi đến thời không nơi Diệp Tuyết ở?"

"Ta nói rồi, lấy năng lực của ngươi bây giờ, không đi được."

"Vậy bà mau nói cho tôi biết, như thế nào mới có thể tăng cao năng lực của tôi?" Lúc trước cứ cho rằng Diệp Tuyết vứt bỏ nàng, rốt cuộc hiện tại biết là không phải, mà là đến một thời không khác, trong lòng vừa vui lại lo lắng, chỉ có thể tha thiết nhìn Nữ Oa ở trước mặt. Nếu Nữ Oa nương nương hạ thấp thân phận tìm đến mình, khẳng định không chỉ là vì muốn nói đến tình trạng của Diệp Tuyết thôi đâu.

55. Chương 55: Nữ Chiến Thần Bích Lạc

"Biết kiếp trước của ngươi là ai không?" Nữ Oa không trực tiếp trả lời, mà hỏi ngược lại.

"Kiếp trước?" Mã Toa Toa tìm trong trí nhớ, đầu mối gì cũng không có: "Tôi xác định khi tôi đầu thai chuyển thế có uống canh của Mạnh Bà."

"Ha ha, không ngờ sau khi chuyển thế, ngươi trở nên hài hước." Nữ Oa chỉ hướng trên tường: "Hãy để cho chúng ta xem một đoạn này."

Nhất thời, trên vách tường xuất hiện một cái bàn chải, từ trên hướng xuống quét một cái, hình ảnh liền xuất hiện.

Cô gái trong tấm hình có khuôn mặt giống như Mã Toa Toa, điều khách duy nhất chính là, khắp khuôn mặt của cô gái mang theo lạnh lùng tiêu sát, hai con ngươi đều lạnh như băng như trời tháng sáu. Một thân chiến bào màu bạc bạch kim, tay cầm Phương Thiên Kích, ngồi trên lưng con Băng Kỳ Lân màu xanh dương, uy vũ, thần dũng.

Băng Kỳ Lân chạy như điên về phía trước, cho đến khi xuất hiện một con quái vật bốn đầu, sáu tay, trên mỗi tay của con quái vật đều nắm thi thể của một con người, nàng liền tung người từ trên lưng Băng Kỳ Lân bay lên, trên không trung đá từng bước trực tiếp đến ngay phía trên quái vật, huy động Phương Thiên Kích, không chút nào do dự chém xuống……

Chỉ nghe một tiếng rống to làm đất rung núi chuyển, bốn đầu sáu tay của quái vật từng cái rớt xuống, nàng vẫn băng lãnh như vậy, quay trở lại trên lưng Băng Kỳ Lân, lên như diều gặp gió, biến mất ở trong tầng mây……

"……" Mã Toa Toa nãy giờ hoàn toàn thấy máu tanh mà giật mình, trong dạ dày co rút, thật buồn nôn!

"Trong tấm hình, Chiến thần Bích Lạc là kiếp trước của ngươi."

"Bích…… Lạc……" Mã Toa Toa líu ríu một câu, tâm tình có chút phức tạp. Bích Lạc, tên thật là dễ nghe. Hơn nữa còn là Chiến thần, khó trách khi giơ tay nhấc chân đều Vương Giả Phong Phạm, đao nâng đao rơi, không có chút nào mơ hồ. Mặc dù có điểm lạnh, nhưng cũng nhìn ra được, nàng có một tấm lòng từ bi. Mà mình, thật sự là nàng chuyển thế sao? Mặc dù tin tưởng Nữ Oa không thể nào sai được, nhưng vẫn có chút không thể tin được. Bích Lạc kia quá mạnh mẽ, quái vật đáng sợ như vậy, một đao liền giải quyết, mà mình…… Ngoại trừ có thể nhìn được vài quỷ hồn, cùng người bình thường không có gì khác biệt.

Chỉ là……

"Bà nói kiếp trước của tôi là Bích Lạc Chiến thần, nàng rất lợi hại mà, làm sao có thể chết?"

"Đây là Thiên Cơ, không thể tiết lộ."

"……" Mã Toa Toa từng nghe qua một chuyện cười của Internet, mỗi khi những thần kia tiên Bồ Tát kia không trả lời về vấn đề của đời người thì sẽ nói: Thiên Cơ Bất Khả Lộ. Len lén liếc ngay thượng thần ở trước mắt, suy đoán này càng thêm chắc chắn: "Bà còn chưa nói cho tôi biết, cách nào để tăng cao năng lực của tôi."

Tay áo Nữ Oa vung lên, một thanh thần khí phiếm kim quang đáp xuống trên giường, chính là Thiên Kích giống trong những hình ảnh hồi nãy: "Còn đây là vật tùy thân của ngươi, ta đã giúp ngươi quản lý 3 vạn năm, hiện tại vật quy nguyên chủ."

Phương Thiên Kích kia rơi trên giường, cô rõ ràng cảm nhận được sức giường trầm xuống. Có thể thấy rằng, vật này nặng bao nhiêu. Vươn tay, muốn thử một chút mình có thể cầm lên được không, dù sao bây giờ cô vẫn là người bình thường nha, ngộ nhỡ cầm cũng cầm không nổi, giữ ở bên người chẳng phải là phiền toái sao. Chỉ là thần khí chính là thần khí, cô mới đưa tay, thần khí kia từ trên giường bay đến, chủ động đến trên tay của cô.

(o)…

"Binh khí nhìn qua nặng như vậy, cầm ở trong tay cư nhiên một chút sức nặng cũng không có!" Mã Toa Toa tò mò tỉ mỉ tra xét một lần thần khí từ đầu đến chân, suy ra kết luận.

Cô ấy phải biết rằng, thần khí có thể nhẹ như vậy, là bởi vì thần khí thông linh, biết cô là chủ nhân của mình, mới có thể phối hợp với động tác của cô. Bằng không, có một trăm Mã Toa Toa, cũng không thể khiến nó di động chút nào.

56. Chương 56: Lôi Công Điện Mẫu

"Còn nhớ rõ con hồ ly ngươi nhìn thấy ở vườn thú chứ?" Nữ Oa đối với lời nói ngây thơ của nàng rất có sức chống cự, mắt điếc tai ngơ.

"Cửu vĩ tiểu hồ ly? Dĩ nhiên nhớ." Nếu không phải bởi vì con hồ ly này, Tuyết Nhi hiện tại có thể vẫn an lành ở đây cùng mình. Nghĩ tới điều này, cô liền hối hận ban đầu tại sao nhiều chuyện như vậy, ở nhà thật tốt, xem hồ ly cái gì!

"Đúng. Nếu như ngươi muốn đề cao pháp lực của ngươi, thì phải bắt được con hồ ly kia trước."

"Nhưng tiểu hồ ly kia ngày đó liền mất tích, tôi phải đi đâu để bắt nó đây?" Mã Toa Toa không hiểu: "Còn nữa, bắt con hồ ly đó có thể tăng pháp lực, trên đời có chuyện tiện nghi như vậy sao?"

"Thiên Cơ Bất Khả Lộ, ngày sau ngươi sẽ biết."

o( )o!

"……" Lại tới nữa: "Nữ Oa nương nương, bà còn gì phân phó sao?"

"Vì giúp ngươi sớm ngày khôi phục chân thân, Bổn cung phái hai Tiểu Thần làm trợ thủ cho ngươi." Nữ Oa nói xong, cách không hô: "Hai người các ngươi, còn không ra ngoài cho Bổn cung!"

"Dạ, nương nương."

Chỉ nghe tiếng của một nam một nữ vang lên, trong phòng bỗng có thêm hai người.

Nam nhuộm một đầu tóc vàng đương thời lưu hành nhất, trên trán tóc cắt ngang che kín một nửa mắt; nữ một đầu tóc thẳng xõa vai, tóc dài phất phới, phong tình vạn chủng.

Trừ đầu sỏ ngày đó đắc tội – Lôi công Điện Mẫu, còn có thể là ai.

"Bích Lạc, từ hôm nay trở đi, Lôi công Điện Mẫu liền nghe theo sự điều khiển của ngươi, Bổn cung đi trước một bước."

"Vậy nếu tôi có chuyện…… Có thể tìm bà không?" Biết rõ người ta là Nữ Oa, chính thần Thượng Cổ, ở đâu cũng có thể gặp được mình? Nhưng vẫn nhịn không được hỏi ra miệng, bởi vì cô sợ, sợ nếu đời này mình không bắt được con hồ ly kia, chẳng phải là vĩnh viễn không thấy được Tuyết Nhi sao?

"Thời điểm thời cơ chín muồi, Bổn cung tự nhiên sẽ tới tìm ngươi."

"Được rồi." Mã Toa Toa ở trong lòng nói thầm. Quả nhiên là chính thần, cự tuyệt đều đường hoàng như vậy.

Trong chớp mắt, Nữ Oa đã biến mất không thấy, trong phòng chỉ còn lại một người hai thần. Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không nói lời nào.

"Bích Lạc thượng thần, ngài nghỉ ngơi trước, nếu có dặn dò gì, hô một tiếng, chúng ta sẽ lập tức xuất hiện." Không biết đã trải qua bao lâu, thấy nàng có khốn ý, Điện Mẫu liền đi lên chào từ giã.

"Ừ ừ, đi xuống đi." Mã Toa Toa phất tay một cái, chờ Lôi công Điện Mẫu biến mất ở trong không khí, cô mới một cái tát tát lên mặt mình: "Oa, đau! Thì ra mình không phải đang nằm mơ!" Ôm gối đầu, ngã lệch ở trên giường: trời ạ, xem ra Ngày Tận Thế thật đã tới rồi, thế giới càng ngày càng không bình thường……

……

Sáng sớm hôm sau, Mã Toa Toa rời giường, sau khi đánh răng rửa mặt đang định ra cửa, bên cạnh bỗng xuất hiện hai người.

"A……" Cô phản xạ có điều kiện thét chói tai ra tiếng: "Hai người các người có cần dọa người như vậy hay không? Không phải nói tôi hô một tiếng, các người mới xuất hiện sao?" Vừa sáng sớm, trái tim của người ta rất yếu ớt, đây là muốn hù chết ai đây?

"Thật xin lỗi Bích Lạc thượng thần, chúng ta chỉ là muốn đưa điểm tâm cho ngươi mà thôi." Điện Mẫu lập tức nói xin lỗi, sau đó nhấc tới đồ ăn mua bên ngoài đang ở trong tay: "Tinh tinh…… Xíu mại, bánh bao chay, bánh bao nhân thịt."

"Còn có, bánh trứng sữa, bánh ngọt, sữa tươi, cà phê Latte, không biết người muốn ăn loại nào?" Lôi Công cũng rất là lấy lòng đưa đồ đến trước mặt cô.

Sớm biết cô gái ngày đó đánh trúng là bạn của Chiến thần Bích Lạc, cho bọn họ một vạn lá gan cũng không dám khinh thường như vậy. Cho nên trước khi nàng khôi phục pháp lực, biết được tất cả, bọn họ muốn hảo hảo lấy lòng nàng, như vậy đợi đến lúc đó tất cả bị vạch trần, có lẽ có thể xem xét bọn hắn vất vả phục vụ nàng lâu như vậy mà phân thượng cho được toàn thây……

57. Chương 57: Gọi Tôi Là Mã Tiểu Thư

"Các người…… Thật sự là Lôi công Điện Mẫu?" Sửng sốt thật lâu, Mã Toa Toa rốt cuộc hỏi ra nghi ngờ trong lòng. Từ nhỏ được nghe chuyện xưa, Lôi Công Điện Mẫu đều là hung thần ác sát, như vậy mới có thể kềm chế được người xấu. Mà hai vị trước mặt này…… Thật đúng là không biết thời điểm gặp gỡ người xấu, rốt cuộc là ai trị ai?

"Nếu Bích Lạc thượng thần không tin, chúng ta có thể tại chỗ chứng minh cho ngươi xem."

"Làm sao chứng minh?"

"Rất đơn giản." Hai người đem thức ăn cầm trong tay bỏ vào trên bàn bên cạnh, sau đó lấy thần khí của mình ra, hướng nàng chắp tay, như một làn khói biến mất không thấy gì nữa. Ngay sau đó bầu trời sấm sét vang dội, nhưng chỉ là ánh sét đánh mà không có mưa.

Đại khái kéo dài ba bốn phút, Lôi Công Điện Mẫu mới trở lại trước mặt nàng: "Như thế nào Bích Lạc thượng thần, như vậy có thể chứng minh thân phận của chúng ta chưa?"

"……" Mã Toa Toa cảm thấy thất bại. Thật ra cô cũng không phải thật sự hoài nghi thân phận của hai người, bởi vì cô cảm thấy, Nữ Oa chắc là sẽ không gạt người. Cô hoài nghi…… Phải nói là những truyền thuyết kia. Náo đủ rồi, nên làm chuyện chính: "Các người nói, cửu vĩ tiểu hồ ly sẽ ở nơi nào?"

"Cái này…… Chúng ta chỉ biết là ở thời không này."

"Nói như vậy chẳng khác gì không nói."

"Thật xin lỗi Bích Lạc Chiến thần, Tiểu Thần năng lực có hạn, cho nên……"

"Đúng rồi." Mã Toa Toa đột nhiên cắt đứt lời của bọn họ: "Bây giờ tôi không phải là Bích Lạc gì đó, càng không phải là Chiến thần, xin các người gọi tên tuổi của tôi, Mã Toa Toa hoặc là Toa Toa cũng có thể."

"Vậy làm sao có thể, Tiểu Thần thân phận hèn mọn, làm sao có thể gọi thẳng……" Lôi Công lắc đầu khoát tay.

"Nơi nào nói nhảm nhiều như vậy, tôi nói có thể là có thể."

"Thế nhưng vậy là bất kính với ngài!"

"Các người không nghe theo sự phân phó của tôi mới là sự bất kính lớn nhất đối với tôi, huống chi, tôi cũng không muốn sau khi ra cửa bị người bên ngoài nghe được mà đối xử như người bị bệnh thần kinh."

Thấy ý chí nàng đã quyết, Lôi công Điện Mẫu cũng không tiện nói gì nữa: "Tiểu Thần tuân lệnh." Hấp ta hấp tấp đi lấy điểm tâm mới vừa để xuống lần nữa dâng lên: "Bích…… Mã tiểu thư, xin dùng."

"……" Mã Toa Toa thấy thật chướng mắt. Hai người này…… Có thể chớ chỉnh ra dáng vẻ tiểu nô tài hay không?

Dáng vẻ Lôi Công Điện Mẫu uy phong lẫm liệt trong thần thoại đã sớm sâu tận xương tủy, nhất thời muốn thay đổi…… Thật đúng là không phải khó khăn bình thường!

"Trực tiếp gọi tên tôi."

"Bích Lạc thượng thần."

"Thôi…… Vẫn gọi tôi là Mã tiểu thư thôi."

"Vâng"

……

Ăn xong bữa sáng, tổ đội ba người ra cửa.

Mã Toa Toa thầm cảm thán ở trong lòng, thật may là hai người này ăn mặc không khác người hiện đại lắm, nếu giống như trong thần thoại mặc áo bào, râu tóc quái dị, mình thật đúng là không biết nên xử trí họ như thế nào nữa.

"Mã tiểu thư, bay giờ chúng ta sẽ đi đâu?" Điện Mẫu tha thiết che dù cho nàng, tò mò hỏi. Mặc dù khi ở trên trời đã sớm nhìn chán ghét chuyện phàm trần, nhưng chân chính gần người phàm như vậy, thời gian dài tiếp xúc, vẫn là lần đầu tiên, vì vậy trong lòng khó tránh khỏi hưng phấn.

"Đương nhiên là vườn thú." Nếu hai người bọn họ cũng không biết cửu vĩ tiểu hồ ly ở nơi nào, cũng chỉ có thể mò kim đáy biển, thử vận khí một chút!

"Nhưng ta cảm thấy được hồ yêu này, nơi không có khả năng đến nhất chính là vườn thú." Lôi Công lời thề son sắt nói. Bởi vì lần trước lúc thi hành nhiệm vụ đã mất tích, Cửu Vĩ Yêu Hồ hiện tại khẳng định đã biết Thần giới đang truy nã nó, cho nên sẽ tìm một chỗ kín đáo trốn đi, lẳng lặng chờ đợi Thời Không Chi Môn lần nữa mở ra……

58. Chương 58: Hai Kẻ Dở Hơi

"Nếu không đến vườn thú, vậy ông nói xem nó sẽ trốn ở đâu?" Mã Toa Toa đối mặt với hắn, hết sức chăm chú thẩm vấn nói.

"Cái này…… Tiểu Thần không biết." Nếu như mà biết rõ, bọn họ đã sớm lấy công chuộc tội, đem tróc nã quy án, giao cho Thiên Đình, chờ xử trí.

"……" Mã Toa Toa im lặng xoay người, trực tiếp đi đến trạm xe bus gần đây. Hiển như không biết, có ý tứ lãng phí của cô sao? Còn không bằng chạy tới nơi có thực đi.

"Bộp." Điện Mẫu vỗ vào đỉnh đầu Lôi Công: "Không biết có thể không nói được không? Ngươi không nói chuyện, không ai đem ngươi trở thành người câm, sẽ chọc người không vui." Sau khi mắng xong, đạp giày cao gót mười mấy cm hấp ta hấp tấp đi theo, "Mã tiểu thư, ngươi đừng tức giận, tên ngốc đó đầu óc không tốt chút nào, không nên chấp nhặt với hắn, chúng ta phải đến ngay vườn thú."

"……"

"Mã tiểu thư, chúng ta muốn đến vườn thú nào? Như thế nào đi đến?" Điện Mẫu lao thao cả đời.

"……" Đương nhiên là gần đây, sau đó sẽ từ từ mở rộng phạm vi ra xung quanh: "Xe tới rồi."

Xe buýt đến trạm, mọi người xếp hàng lên xe.

"Cho hai người, đây là tiền xu, biết rõ dùng thế nào chứ?" Cô cho mỗi người hai đồng tiền xu, không yên tâm hỏi.

"Hải, cái này có gì khó, biết biết." Lôi Công vung tay một cái, không biết sợ mà nói. Nhưng mà trong nội tâm lại có chút thấp thỏm, vật này từ trên trời nhìn xuống, cũng chỉ là một cái rương lớn di chuyển có thể chở người, mọi người lên cửa trước, xuống cửa sau, cũng không biết bên trong còn có gì ảo diệu. Nhưng trước mặt chiến thần, hắn tuyệt sẽ không nói ra được, bằng không, càng thêm khiến cho nàng cảm thấy bọn họ cái gì cũng tệ, nói không tốt, một cước liền đá bọn họ về Thiên Đình. Vậy quãng đời còn lại của vợ chồng bọn họ phải trải qua trong thiên lao mất: "Mã tiểu thư, ngài lên trước."

"Các người lên trước đi." Nói thật, mí mắt cô giật giật, thật đúng là có chút không yên tâm.

"Vậy cũng tốt." Lôi Công ở phía trước, Điện Mẫu ở phía sau, xếp hàng đi theo người khác lên xe.

"Thẻ học sinh." Đứng hàng trước mặt bọn họ vừa lúc là một học sinh tiểu học, cầm thẻ quét qua máy cảm ứng, sau đó liền đi lên.

Điện Mẫu nhìn hai đồng tiền xu trong tay mình một chút, lại nhìn nhìn tấm thẻ trong tay học sinh, nghiêng đầu tò mò hỏi Mã Toa Toa: "Mã tiểu thư, tại sao nàng không có bỏ tiền xu?"

"Cô ấy dùng thẻ học sinh."

"Cái gì là thẻ học sinh?" Khuôn mặt Điện Mẫu như đứa bé ngoan, vô cùng khiêm tốn thỉnh giáo.

Mắt thấy Lôi Công đã đem tiền xu bỏ vào hộp tiền trên xe, ánh mắt tài xế nhìn tới bên này, Mã Toa Toa nào có thời gian giải thích với nàng nhiều như vậy, vì vậy liền nghĩ cũng không nghĩ bật thốt lên: "Chính là quét qua máy, không cần bỏ tiền cũng có thể lên."

"A, như vậy a ~~" Điện Mẫu cái hiểu cái không cất bước lên xe.

Sau đó Mã Toa Toa chỉ thấy nàng rất là bình tĩnh đem tiền xu quét qua quét lại trước máy quét thẻ, trong miệng nói như thật: "Thẻ học sinh."

Đang lúc tài xế ngây ngốc đã đi về phía trong xe.

"……" Mã Toa Toa không biết mình là như thế nào bỏ tiền lên xe, chỉ biết là trong đầu thoáng qua một suy nghĩ kiên định, đó chính là – có một đôi dở hơi ở đây, những ngày sau này của mình nhất định sẽ "Muôn màu muôn vẻ".

Chuyện kế tiếp, lập tức chứng thực phỏng đoán của cô.

"Kế tiếp thông báo một tin tức mới nhất bản đài mới nhận được, sáng hôm nay ở khu A nhà trọ B tầng C phòng D, lại phát hiện một thi thể nam trần truồng. Đây đã là thanh niên nam độc thân thứ sáu bị giết trong nhà trọ, nguyên nhân vẫn còn đang được điều tra. Cảnh sát còn chưa đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cho chuyện này, bất quá dưới áp lực bức bách của dân chúng, các phía liên quan đã ra mặt, yêu cầu cảnh sát cần phải trong vòng nửa tháng đem hung thủ tróc nã quy án." Ti vi trên xe buýt di động, hiện trường sau lưng người chủ trì phát hiện án đặc biệt làm người khác chú ý, bởi vì hình ảnh mặc dù đã bị làm nhòe, nhưng thân thể trần truồng trắng lòa vẫn là cực kỳ rõ ràng……

59. Chương 59: Đi Cục Cảnh Sát

Về chuyện tình của nam thi trần truồng, vốn không tính là đề tài mới, hầu như mọi người đều biết. Nhưng mỗi lần có vụ án mới xảy ra, vẫn sẽ khiến cho một làn sóng lớn xảy đến.

Gần đây Mã Toa Toa cũng lo lắng về chuyện tình của Tuyết Nhi, cho nên không hiểu rõ, nhưng không sao, dưới tình huống này bát quái cường đại lập tức sẽ biểu hiện ra thôi.

Chỉ thấy một người phụ nữ bốn mươi năm mươi tuổi, lớn tiếng nói: "Nếp sống của xã hội bây giờ, thật sự càng ngày càng kém, chuyện giữa nam nữ cũng không biết khống chế một chút. Cái này gọi là cái gì, buông thả dục vọng mà chết."

"Bác gái, ngươi cũng đừng nói bậy nữa." Bên cạnh một chàng trai trẻ lập tức xuất hiện phản bác. Một gậy tre đổ một thuyền người, nói chuyện cũng không thể nói như vậy, huống chi bạn gái của mình còn đang bên cạnh mà, hắn cũng không muốn tối nay từ một đêm ba lần biến thành ba đêm một lần.

"Làm sao tôi có thể nói bậy." Giọng nói của bác gái cao hơn: "Nhà tôi có ba anh em, con gái, chồng, em họ, cậu đều làm ngành y, hơn nữa còn phụ trách vụ án này, tin tức này là do chính miệng hắn nói, trước khi chết nam thi cũng xảy ra chuyện nam nữ kịch liệt này."

"Là thật sao? Thảo nào những cảnh sát kia đến giờ vẫn chưa có kết quả gì, không ngờ chuyện này lại xấu xa đến mức đó, nói ra sợ tâm lý của dân thành phố chịu không nổi." Một phụ nữ đã có chồng ôm đứa bé chen miệng nói, nói xong, còn lo lắng nhìn đứa bé trong ngực.

"Tôi cho rằng, phía chính phủ chưa đưa ra bất kỳ kết luận gì, cũng đừng nghi ngờ lung tung thì tốt hơn." Một người đàn ông trung niên tốt bụng nhắc nhở. Nếu sự thực không phải như lời họ nói, họ có tính là sử dụng tà thuyết mê hoặc người khác hay không?

Tức khắc trong buồng xe trở nên lặng im, nhưng bởi vì Mã Toa Toa vừa mới nghe được những lời kia, trong đầu thoáng qua một tia bạch quang.

Xe vừa lúc sắp đến trạm, cô kéo tay Điện Mẫu trực tiếp xuống xe: "Không đi sở thú nữa."

"Mã tiểu thư, như vậy ngươi cũng đã tán thành lời của ta rồi đúng không, cảm thấy Cửu Vĩ Yêu Hồ không thể nào ở sở thú có đúng hay không?"

"Chỉ có thể có khả năng này."

"Vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?"

"Đi cục cảnh sát." Trong chuyện thần thoại xa xưa, hồ ly tinh ưa thích làm một chuyện đó là quyến rũ nam tử trẻ tuổi lên giường, sau đó hút sạch Tinh Nguyên của bọn họ, hơn nữa trong thời gian liên tục xảy ra những trường hợp giết người với lúc Cửu Vĩ Yêu Hồ mất tích ở sở thú rất khớp nhau. Nếu như lời nói của bác gái là thật, thì cách bọn họ tìm được Cửu Vĩ hồ ly có thể tiến triển lên một bước rồi.

Lần này Lôi Thần và Điện Mẫu không tiếp tục hỏi tại sao nữa, mà là ngoan ngoãn đi theo sau cô, một đường đến cục cảnh sát.

"Các người biết tàng hình không?" Mã Toa Toa hỏi như thế thôi chứ trong lòng đang nói: hai kẻ dở hơi này nếu nói không biết, cô lập tức bắt bọn họ quay về trời cho xem.

Cũng may, hai Tiểu Thần không quá ngu, còn biết một chút pháp thuật. Bởi vì cô vừa mới dứt lời, hai người trước mặt liền biến mất không thấy, mà giọng nói vẫn phát ra ở bên tai: "Mã tiểu thư, có nhìn thấy chúng ta không?"

"Không thấy được."

"Rất tốt." Chỉ nghe Điện Mẫu vô cùng hưng phấn nói: "Lâu rồi không dùng bí quyết tàng hình, sợ rằng mình đã quên."

"Nương tử, ngươi nên tin tưởng bản thân."

"Tướng công chết tiệt!"

"..... Làm cho tôi tàng hình luôn đi, sau đó chúng ta lẻn vào phòng hồ sơ."

"Tuân lệnh."

.....

Phòng hồ sơ cục cảnh sát, Mã Toa Toa không biết hai kẻ dở hơi này còn giở trò gì không, trong buồng trực ban, cảnh sát đang cầm con chuột, ngồi trước máy vi tính không hề nhúc nhích.

Một nơi mấy trăm thước vuông, đặt hồ sơ xếp thành dãy hàng chằng chịt, ba người thấy được kêu một cái trời đất quay cuồng.

"Mã tiểu thư, xin chỉ thị."

"Tìm từng cái một."

"Dạ!"

60. Chương 60: Trái Tim Biến Mất

Mười mấy phút sau, Mã Toa Toa đã điều tra rất nhiều hồ sơ, mà hai kẻ này lại như cũ dáng vẻ đung đưa.

Đáng ghét, lười biếng cũng đâu cần phải thể hiện rõ ra cơ chứ!

"Các người……" Bây giờ cô thực sự nhìn không nổi nữa rồi, không biết thời gian là thứ quý báu nhất trên đời sao? Bọn họ nói trước một giây phải bắt được Cửu Vĩ hồ ly, Tuyết Nhi ở một thời không khác có thể chịu tội thêm một giây.

Cô vừa mới mở miệng, Điện Mẫu bên kia liền cười lên: "Ha ha ha…… Con người thật đúng là thú vị, cư nhiên gọi tên của Ngọc đế, nếu như bị Ngọc Hoàng đại đế biết, có lẽ sẽ tức giận đến nỗi râu mép bị lệch sang một bên."

"Cái đó chưa là gì, chuyện của ta mới gọi là mắc cười nè. Nguyên nhân người này bị bắt lại là bởi vì đang trộm cắp trái cây cúng ở chùa chiền nhưng lúc đó bị hòa thượng, người canh chùa chiền phát hiện, phải chạy trối chết, nửa đường không cẩn thận đụng phải cây cột bị đổ giữa dọc đường, ngã xuống đất, đè chết hòa thượng! Rõ ràng là ông trời vì trừng phạt hòa thượng kia dám vô lễ với Phật tổ, mới đánh xuống kiếp này, muốn tính mạng của hòa thượng, nhưng không ngờ lại liên lụy đến người vô tội." Lôi Thần không chịu yếu thế.

"Còn nữa còn nữa, ở chỗ ta còn có một……" Điện Mẫu hưng phấn đung đưa một xấp hồ sơ trong tay, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt u ám của Mã Toa Toa, vẻ hưng phấn lập tức nuốt vào trong bụng: "Mã tiểu thư, ngươi làm ra sao rồi?"

"Làm sao rồi? Tôi gọi các người đến để giúp đỡ, không phải là gọi các ngươi tới làm càn rồi tìm thú vui, nếu đúng như vậy, các người đang làm và không làm thì có gì khác nhau? Tôi giữ lại các người còn có ích lợi gì?"

"Mã tiểu thư đừng nóng giận, chúng ta biết sai rồi." Lôi Thần và Điện Mẫu vội vàng cầu xin tha thứ, sau đó từ nách Lôi Thần lấy ra một phần tài liệu, đưa đến trên tay cô: "Mã tiểu thư, chúng ta chỉ là muốn trêu chọc cho ngươi vui vẻ, cả ngày ngươi cứ nản lòng, nản chí, chúng ta nhìn thấy trong lòng cũng không dễ chịu đâu."

"Đúng vậy đó Mã tiểu thư, có thể cùng ngươi trở thành bằng hữu, chắc chắn không phải là người bình thường, người cứ thoải mái đi, nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Nhớ đến Ngọc Đế biết được bọn họ đánh sai người, hơn nữa còn đánh trúng nữ tử trên Diệp Tuyết, lập tức giận dữ, hạ lệnh đem hai người nhốt vào Thiên Lao, trọn đời không thể ra ngoài. Thật may là có nữ Oa nương nương kịp thời chạy tới, ở trước mặt Ngọc đế đem hai người bảo vệ ra ngoài, để cho bọn họ lấy công chuộc tội. Cho nên đối với cơ hội lần này, bọn họ quý trọng vô cùng.

Nhận lấy tài liệu của hai người tìm ra, khi thấy phía trên tài liệu là sáu người gần đây bị hại thì tức giận trên mặt tan đi phân nửa, cầm đến máy photo một bản, mang hai người rời đi.

Vừa về tới nhà, bắt đầu nghiên cứu tài liệu tỉ mỉ.

Mã Toa Toa ngồi trước máy vi tính, một tay cầm tài liệu, một tay cầm con chuột, tìm kiếm tất cả các đầu mối. Còn lại Lôi Thần và Điện Mẫu một người nằm trên giường, một người đứng ở sau lưng nàng, trong tay cầm tài liệu nghiên cứu từng cái.

"Ta cảm thấy chúng ta cần đi tới phòng chứa thi thể ở bệnh viện xem một chút về thi thể bị hại, như vậy mới có thể đưa ra kết luận." Lôi Thần ăn không nói có từ trên giường bật dậy, kích động nói: "Ngươi xem trong tài liệu viết, những người bị hại này sau khi chết đều có một điểm giống nhau, đó chính là trái tim đều biến mất, nhưng trên người không có bất kỳ vết thương nào."

"Không có vết thương? Trái tim sao lại bị lấy đi?" Điện Mẫu theo lời của hắn nói tiếp.

"Vấn đề là ở chỗ này, cho nên chúng ta phải đi thăm dò sáu cỗ thi thể trước khi bị loài người mang đi thí nghiệm giải phẫu. Mã tiểu thư, ngươi thấy thế nào?"

"Phải, chúng ta nên đi ngay thôi."

……

61. Chương 61: Kết Quả Nghiệm Thi

Vì không có thời gian, ba người trực tiếp đi taxi, sau đó một đường đi đến phòng chứa thi thể.

"Tướng công, bên trong âm khí rất nặng nề, ta rất sợ hãi."

"Nương tử, ta cũng rất sợ, ngươi xem những thứ âm khí kia đều giống như đúc, màu trắng, rất rõ rệt."

Hai người đứng trước một đống thi thể "run lẩy bẩy".

Mã Toa Toa nhìn theo hướng chỉ của hai người đang bốc lên âm khí, đầu óc trở nên hỗn loạn: "Đó là máy lạnh, cám ơn. Tôi van xin các người có thể đừng đùa giỡn thiếu dinh dưỡng như vậy không?"

"Chúng ta chỉ thấy thời gian này cực kì vô vị nên mới tìm một chút vui vẻ thôi mà!"

"Vào vấn đề chính."

Nói là kẻ dở hơi, thì chính là kẻ dở hơi, ở trong phòng chứa xác còn có thể tìm vui vẻ, có lẽ chỉ có hai người này thôi.

"Vâng" nghe được lời của cô, hai Tiểu Thần khôi phục lại gương mặt nghiêm túc, tìm được vài thi thể bị hại sau đó bắt đầu kiểm tra cẩn thận.

"Như thế nào?" Thấy hai người rốt cuộc ngồi dậy, lực chú ý từ trên thi thể dời đi, Mã Toa Toa không kiên nhẫn hỏi. Theo lý thuyết, nếu như có đầu mối, vẻ mặt hai người phải là hưng phấn, bởi vì có manh mối thì ám chỉ rằng thì cách tìm được Cửu Vĩ Yêu Hồ không còn xa nữa. Nhưng khi nhìn vẻ mặt của hai người này, cô rất khó xác định được.

"Có hai tin tức, muốn nghe tin tức tốt trước hay nghe tin tức xấu trước?" Nét mặt của Lôi Thần chưa từng nghiêm túc như vậy.

"Tin tốt nói trước." Mặc dù không biết tin tức gì, nhưng khi nhìn bộ dáng như vậy, cảm giác đầu tiên chính là rất nghiêm trọng.

"Tin tức tốt chính là người này đích thực bị hồ yêu giết chết, chỉ có hồ yêu mới có thể đem trái tim của người ta trực tiếp từ trong miệng hút ra."

"Còn tin tức xấu?" Được rồi, mặc dù chỉ biết là hồ yêu, nhưng cũng coi như là tiến triển thêm một bước.

"Tin tức xấu là……" Điện Mẫu dừng lại một chút, trên mặt lo lắng: "Con hồ yêu này cũng có trên vạn năm, dù ta và tướng công kết hợp lại với nhau, cũng không phải là đối thủ của nàng."

"Trên vạn năm……" Mặc dù đối với mấy cái chữ này không nhiều khái niệm lắm, nhưng nghe nói Lôi Thần và Điện Mẫu kết hợp lại đều không thể đối phó, trong lòng vẫn là âm thầm hít khí lạnh. Trong lúc này cô bất chợt hiểu, tại sao Nữ Oa nói chờ mình bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, pháp lực có thể tăng lên, bởi vì chuyện này tuyệt đối không thể làm được.

Lời nói của Nữ Oa, tựa như đang giăng bẫy.

Nàng nói muốn tăng pháp lực lên, thì phải bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Nhưng phải bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, trước hết phải tăng pháp lực lên!

Cứ quay vòng, trên đời này có gà trước hay là có trứng trước, bên trong tuần hoàn thật mâu thuẫn……

"Đúng vậy a, nếu như Mã tiểu thư vẫn là Chiến thần của năm đó, bắt được hồ yêu kia nhất định không vấn đề gì, nhưng mà bây giờ…… Ai, chúng ta nên làm cái gì đây?"

"Không sao, sẽ có biện pháp thôi."

……

Lúc trở về ngồi xe buýt, vòng tới vòng lui, đợi gần về đến nhà đã hơn mười giờ đêm.

Bây giờ Mã Toa Toa mới biết, thì ra mặc kệ là người hay là thần, tất cả đều sẽ có lo lắng, có khi phiền não. Nhìn kẻ dở hơi sau khi rời khỏi bệnh viện lại không nói một câu nào, không còn hơi sức, phờ phạc rũ rượi, không khác gì hai quả cà héo úa.

"Có phải các người biểu hiện quá thấp kém hay không?" Nhưng bọn họ là thần nha, ít nhất bọn họ mạnh hơn mình mới phải chứ? Tại sao bọn họ lại uể oải như vậy, kêu mình làm sao mà chịu nổi nha!

"o(n_n)o~" hai người nghe xong, hướng nàng nặn ra một nụ cười cứng ngắc.

đổ mồ hôi!©¸®!

"Thôi, không muốn cười thì đừng cười." Cười còn khó coi hơn khóc, làm cô vốn căng thẳng giờ phút này giống như bị tấm thép đè bẹp, trực tiếp hít thở không thông mà chết!

---

62. Chương 62: Di Hoa Tiếp Mộc Thuật

Hai thần cũng không có cách nào, bị một con hồ yêu còn chưa xuất hiện dọa thua, mình làm một người phàm bất lực, còn có thể thế nào?

Mặc dù trong lúc bất chợt xuất hiện một nữ nhân Oa, nói cô là chiến thần chuyển thế, thế nhưng thế giới có giả dối nào không có, người nào tin tưởng, người đó liền thua. Huống chi, lui thêm bước nữa mà nói, cho dù cô thật sự là Chiến thần chuyển thế thì thế nào? Cô đã làm một người phàm bình thường sinh sống hai mươi năm rồi, đừng nói là pháp lực của Chiến thần, ngay cả dũng khí của Chiến thần cũng một chút xíu không thừa kế được. Hôm nay sở dĩ kiên trì, so với Lôi Công Điện Mẫu nhìn qua nhiều lòng tin như vậy, cũng chỉ bởi vì trong lòng mang theo một phần nhớ thương, cũng chỉ bởi vì sinh mạng của Tuyết Nhi còn quan trọng hơn so với sinh mạng của cô!

Ba người họ không nói chuyện nữa, yên lặng đi về phía trước.

Vào thời khắc này, một tiếng tiếng kêu thảm thiết phá tan bầu trời đêm tĩnh mịch……

Ba người đồng thời dừng bước, nhìn về phía hẻm nhỏ nơi truyền ra âm thanh.

Trong ngõ hẻm không có đèn đường, ánh đèn phía ngoài cũng không thế nào chiếu vào được, cho nên bọn họ nhìn từ bên ngoài vào, cái gì cũng không nhìn thấy. Mới âm thanh thảm thiết vừa rồi cũng không phát

ra nữa, tất cả tựa như ảo giác, khiến cho người ta cũng không dám xác định mới vừa rồi nghe được có phải thật hay không.

Nhưng ngay khi bọn họ do dự không quyết, thần khí Phương Thiên Kích đã thu nhỏ nằm trong túi của Mã Toa Toa phát ra một tiếng hí, sau đó tự bay ra từ trong túi của cô, sau khi biến trở về lớn thì toàn thân phát ra một đạo ánh sáng mãnh liệt, bay vòng quanh ba người hai vòng, trực tiếp bay về phía hẻm ngõ đưa tay không thấy được năm ngón.

Nơi đi qua, lưu lại một đường kim quang, đem ngõ hẻm chiếu sáng giống như ban ngày.

Chỗ sau trong ngõ hẻm, một cô gái quyến rũ muôn vàn cơ hồ toàn thân trần truồng nằm ở trên người của một người đàn ông, chính xác mà nói, là nằm trên thi thể của một người đàn ông. Ngoài miệng thi thể nam, còn phun đầy máu tươi đỏ sẫm, thanh âm thảm thiết mới vừa rồi hắn là do hắn phát ra.

Thấy Phương Thiên Kích kim quang đại chấn, cùng với một nam hai nữ vội vã theo tới, cô gái quyến rũ tung người từ dưới đất bò dậy, nhảy về phía sau hai bước. Sau lưng đột nhiên dài ra chín cái đuôi hồ ly mềm như nhung, đảm đương y phục che kín thân thể của cô.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ! Chính là nàng." Lôi Công hét lớn một tiếng, lấy ra vũ khí của mình. Có đánh thắng được hay không là một chuyện, nhưng lâm trận lùi bước cũng không phải chuyện hắn sẽ làm. Điện Mẫu cũng giống như vậy, giơ lên vũ khí trong tay, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Làm thần nhiều năm như vậy, mặc dù là một Tiểu Thần, nhưng chút thần cách vẫn phải có.

Như mọi người thường nói, 18 năm sau lại thêm một hảo hán, bọn họ tại sao có thể ngay cả một phàm nhân cũng không bằng?!

"Ha ha…… Ha ha ha…… Lôi Công Điện Mẫu, chỉ bằng hai người các ngươi cũng muốn bắt ta, quá không biết điều đi." Cửu Vĩ Yêu Hồ vừa đùa bỡn một cái đuôi hồ ly của mình, vừa cười ha ha.

Thật là trời không quên ta a.

Ban đầu Ngu Cát thừa dịp Yêu Vương không có ở trong cung, xuống tay ác độc với mình, tổn thương nặng nề nguyên khí của mình. Thật may là mình chạy trốn nhanh, tiến vào đường hầm Thời gian và Không gian, mới tránh thoát một kiếp. Vốn muốn chờ Yêu Vương hồi cung sẽ trở về, sau đó hảo hảo trị tội Ngu Cát. Nhưng vạn vạn không ngờ rằng, đường hầm Thời gian và Không gian đột nhiên xuất hiện khác thường, Thời Không Chi Môn cũng đóng lại, mình liền bị bỏ đến thời không xa lạ này.

Bởi vì nguyên khí tổn thương nặng nề, không thể không nương nhờ trên người một con cáo nhỏ. Vì để khôi phục nhanh hơn, ban ngày mình an phận chờ đợi ở vườn thú, buổi tối liền ra ngoài tìm kiếm nam tử trẻ tuổi, dựa vào dương khí hút trên người bọn họ chữa thương.

Vì sợ Thần giới phát hiện, nàng cố ý một đêm tìm nhiều nam tử, trên người mỗi người hút một chút dương khí, cũng không giết chết họ. Nhưng không nghĩ tới vẫn bị Thần giới phát hiện, mới một tuần lễ liền phái Lôi công Điện Mẫu tới thu phục nàng. Lúc ấy nàng đã khôi phục ba tầng pháp lực, nhưng vẫn không thể hoàn toàn chống lại hai thần, vì vậy liền dùng Di Hoa Tiếp Mộc thuật, đem thiên lôi của Lôi Công khéo léo chuyển dời đến người một cô gái trong vườn thú! Cũng thừa dịp Lôi công hoang mang sợ hãi, bỏ trốn mất dạng……

63. Chương 63: Cảm Ứng Của Yêu Vương

"Mặc kệ như thế nào, chúng ta đều phải dẫn ngươi trở về thiên đình, chờ đợi Ngọc đế xử trí." Lôi Công thúc giục thần khí trong tay, hướng về phía hồ yêu tấn công.

"Ha ha…… Quả thật chính là tự tìm đường chết." Cửu Vĩ Yêu Hồ cười đến càng thêm cuồng vọng, lấy ra móng vuốt sắc bén, một vuốt quạt tới……

Chính là một tiểu thần, cũng dám tới khiêu chiến cùng nàng, thật là không biết sống chết.

Hồ trảo trở nên to lớn trên không trung, vẫn lớn hơn 100 lần, trực tiếp áp xuống người Lôi công.

"Cẩn thận……" Điện Mẫu lên tiếng kinh hô.

Con hồ yêu này quả nhiên lòng dạ độc ác, đẳng cấp thần như bọn họ, một trảo này, 100% có thể muốn mạng của bọn họ, thậm chí thần hồn cũng có thể bị đánh diệt.

Lôi Công muốn mau tránh ra, lại phát hiện mình không thể động đậy. Móng vuốt chụp tới mang theo áp lực, khiến hắn nửa bước khó đi.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, Thiên Phương Kích mới vừa an tĩnh lại lần nữa phát ra cường quang, sau đó bắn thẳng về hướng hồ ly……

"A……" Cửu Vĩ Yêu Hồ thế nào cũng không nghĩ đến, một thanh Phương Thiên Kích không người khống chế lại đột nhiên đâm về phía mình, trong lúc bối rối chỉ có thể bỏ lại Lôi công, tránh né sang bên cạnh. Nhưng vẫn bị thần khí sát khí thương tổn, khạc ra một ngụm máu tươi.

Nhưng Phương Thiên Kích hình như không chịu vì vậy mà bỏ qua, lộ ra sát khí lớn hơn, đâm thẳng về phía trái tim nàng……

"Mã tiểu thư, mau ngăn cản, chúng ta muốn sống." Điện Mẫu hốt hoảng hô. Loại yêu tu hành vượt qua trên vạn năm này, cũng không phải là tùy tùy tiện tiện có thể giết. Bởi vì trong yêu thể của loại yêu này tồn tại một lực lượng không cách nào lường được, một kích đâm xuống, chắc chắn đưa tới một cuộc bạo phát năng lượng không nhỏ, uy lực không thua gì bom nguyên tử đương thời.

"Trở lại." Mã Toa Toa không biết mình làm như thế nào khiến thần khí nghe lời, bởi vì chính mình chưa từng thử qua, chỉ có thể dựa vào cảm giác hô to một tiếng.

Khiến cho người ta không ngờ chính là, Thiên Phương Kích mới vừa vẫn còn sát khí đằng đằng lập tức thu lại ánh sáng quanh thân, trên không trung lung lay hai vòng, sau đó ngoan ngoãn rơi vào trên tay của cô.

"Đây là……" Cửu Dao ngã xuống đất, ý vị lắc đầu: "Không thể nào…… Tuyệt không có khả năng này…… Nàng, nàng thế nào còn sống…… Không thể nào…… Không thể…… A……" Tiếng la hét sắc bén đâm thủng bầu trời, đâm vào tai Lôi Công Điện Mẫu cùng Mã Toa Toa, khiến họ không thể không đưa tay che tai của mình.

Chờ âm thanh biến mất, Cửu Vĩ Yêu Hồ đã sớm chẳng biết đi đâu.

"Đáng chết, lại để cho nàng chạy."

"Không sao." Mã Toa Toa nhìn Phương Thiên Kích trong tay, không giống như đang nhìn một thanh thần khí, mà là đang nhìn một người bạn thân thất lạc nhiều năm, ánh mắt dịu dàng như nước: "Mặc dù tao không hề biết những chuyện đã từng xảy ra, nhưng sự dũng mãnh mới vừa rồi của mày đã khiến tao khẳng định, đó là một đoạn quá khứ vô cùng huy hoàng. Cám ơn mày!"

"Hí!" Phương Thiên Kích phát ra một tiếng kêu to vang dội, kim quang dịu dàng chiếu khắp trên người cô. Như mộng như ảo, giống như khi chiến thần Bích Lạc năm đó đánh bại yêu ma khải hoàn, chói mắt, chói mắt!

Vào giờ phút này, cô không hoài nghi thân phận của Nữ Oa nữa, cũng không hoài nghi lời Nữ Oa nói nữa.

"Chúng ta nhất định có thể bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, có đúng hay không?"

"Hí ~!" Phương Thiên Kích lấy âm thanh vui sướng đáp lại……

Mà ở một thời không khác, Yêu Vương Tích Phong chợt từ trên giường bích ngọc ngồi dậy, cởi trần chạy đến cửa, hướng bầu trời đêm trống trơn hô to: "Dao Nhi……"

Dao Nhi……

Dao Nhi…… Dao Nhi……

Bốn phía truyền về từng tiếng vọng, rất đau đớn, rất đau!

Mới vừa đang ngủ nghe được một tiếng la hét sắc bén, nhưng hắn biết, đó không phải là mộng, mà là cảm ứng giữa mình cùng Vương Hậu. Cách thời không, lại còn có thể cảm ứng được, chỉ có thể nói rõ Vương Hậu gặp phải chuyện khiến cho nàng vô cùng lo sợ hoặc là chuyện ngoài ý muốn……

64. Chương 64: Trái Tim Đau Đớn

Editor: Tiêu Tương

"Dao nhi, nàng cố nhẫn nhịn chịu đựng thêm chút nữa, trước khi bổn vương trở lại đón nàng, nàng nhất định phải bảo vệ mình thật tốt." Tích Phong nhìn bầu trời đêm lẩm bẩm nói. Sau đó mới nhớ tới, kể từ ngày đó sau khi hắn rời khỏi Ỷ Phượng Các thì vẫn chưa từng trở lại thăm nữ nhân kia, không biết hiện giờ nàng ta thế nào.

Vung tay lên, y phục trên chiếc kệ bên cạnh hắn tự động mà bay đến mặc lên người hắn, sau đó xoay tròn một cái, hóa thành một vệt sáng màu trắng bay ra cửa sổ……

Đêm đã khuya, vậy mà Diệp Tuyết vẫn không tài nào ngủ được, khoanh tay ngồi ở góc giường. Mở cửa sổ ra, nơi nàng đang ngồi, vừa lúc có thể thấy được vầng trăng tròn phía bên ngoài.

Mái tóc có phần lộn xộn rũ xuống, sắc mặt nàng vô cùng tiều tụy.

Hai ngày nay, nàng vẫn luôn gặp ác mộng, đủ loại ác mộng. d.đ_lqđ Mơ thấy mình trượt chân rơi xuống hồ nước ở cổng cô nhi viện, bị viện trưởng mắng đến gần chết; mơ thấy Toa Toa bị một con Ngân Hồ còn cao to hơn so với voi một miếng nuốt vào bụng, sau đó, Ngân Hồ lắc mình một cái, biến ảo thành Yêu Vương, máu chảy từ trong miệng hắn ra mà cười dữ tợn; mơ thấy bên ngoài từng trận tuyết lớn thật lớn trút xuống, tất cả mặt đất đều bị phủ thành màu trắng. Sau đó, tất cả hoa yêu cùng với Hoa Cơ tỷ tỷ của Bách Hoa các, bởi vì không chịu đựng được giá lạnh, đều bị đông lạnh mà chết tươi ở trong đống tuyết……

Biết rõ là mơ, nhưng mỗi một cái so với sự thật, từng sực việc trong mơ ấy vẫn khiến cho lòng nàng sợ hãi. Vì vậy cho tới bây giờ đã khiến cho nàng bắt đầu sợ ngủ, chỉ cần vừa ngủ, trong đầu nàng chính là các loại ác mộng!

Khi Tích Phong xuất hiện ở bên cạnh Diệp Tuyết, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng nàng vô cùng tiều tụy.

Sâu trong trái tim, như bị bò cạp chích một cái, khiến hắn đau đến hít thở không thông. Mà khi hắn muốn tìm kiếm phần cảm giác lúc này cho rõ ràng, đau đớn vừa rồi lại giống như chưa từng xảy ra, biến mất không còn tăm hơi, chỉ nơi nào đó trong tim…… là còn lưu lại mất mát và trống rỗng.

Hắn cũng không lập tức hiện thân ra ngoài, mà là lặng lẽ đứng ở bên cạnh nàng, lẳng lặng ngắm nhìn. Nhất thời, lại quên mất mục đích mình tới đây.

Cho đến khi Diệp Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn chăm chú vị trí hắn vẫn đang nhìn nàng, Tích Phong mới giật mình biết bản thân bị phát hiện, hắn dứt khoát thu lại Ẩn Thân Quyết, quang minh chính đại đứng trước mặt nàng: "Tuyết phi, nửa đêm canh ba còn chưa ngủ, là đang nhớ bổn vương sao?" d.đ_lqđ Không thể không nói, ngộ tính và linh tính của nàng thật sự vô cùng cao, mới vài ngày như vậy, hồ đan đã từ đỏ biến thành màu vàng lục, chỉ cần dựa vào Đại Pháp Sư kết hợp với việc tiếp tục phục dụng đan dược ba bốn ngày nữa, lần tới hồ đan sẽ biến thành màu lục.

Chỉ là chờ sau khi hồ đan biến thành màu lục, dựa vào ngoại lực thì không có tác dụng tăng lên nữa. Từ nay về sau, ngoại lực chỉ có thể là phụ, tự mình tu luyện mới là chính. Cho nên hắn đã tính toán xong, đợi đến sáng ngày mai, hắn sẽ bắt đầu dạy pháp thuật căn bản cho nàng, dĩ nhiên, sẽ lấy tâm pháp làm chủ, tính thực dụng là phụ. Cái hắn muốn chỉ là một chiếc chìa khóa, mà không phải một đối thủ mạnh mẽ!

Sở dĩ mấy ngày trước hắn diễn trò ngay trước mặt Hoa Cơ như vậy, còn có một nguyên nhân tương đối quan trọng, đó chính là hắn không hy vọng sau khi hai người đi lại quá thân thiết Hoa Cơ sẽ phát hiện ra một chút đầu mối trong đó, từ đó phá hư chuyện của hắn. Cho nên hắn mới phải hoặc là không làm, còn

nếu đã làm thì phải làm đến cùng, dùng cách đó để giữa hai người sinh ra khoảng cách, sau này sẽ không còn đi lại quá thân thiết nữa!

"Ngươi…… Vào đây từ khi nào? Ngươi muốn làm gì?" Diệp Tuyết chỉ biết trong phòng giống như đang có người, lại không thể cảm ứng được người đó là ai, cho nên sau khi thấy Yêu Vương hiện thân ra ngoài, vẫn nhịn không được mà lộ ra ánh mắt hoảng sợ.

"Tuyết phi, vì sao nàng luôn sợ ta như vậy?"

"Ta chỉ hy vọng ngươi có thể cách xa ta một chút." Mỗi một lần hắn xuất hiện, nhất định sẽ là ngày nàng gặp tai nạn: "Rốt cuộc muốn tới khi nào, ngươi mới chịu buông tha cho ta?"

65. Chương 65: Ba Điều Kiện

Editor: Tiêu Tương

"Muốn ta buông tha cho ngươi, thật ra cũng không khó." Lúc này Yêu Vương bất chợt cảm thấy, cái gì nàng cũng không hiểu, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt: "Chỉ cần ngươi đáp ứng ta ba điều kiện."

"Điều kiện gì?" Diệp Tuyết cũng không ôm nhiều hi vọng. Thật ra thì theo ý nàng, ba với ba mươi, thậm chí là ba trăm điều kiện cũng không có gì khác biệt, bởi vì hắn là Yêu Vương cao cao tại thượng, pháp lực vô biên, còn nàng chẳng qua chỉ là một con tiểu hồ ly thấp kém muốn có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Là thứ đồ chơi trong tay người khác, chơi chán rồi, thì có thể tùy ý mà vứt bỏ, hủy diệt!

Thật ra bây giờ nàng đã không còn sợ chết nữa, nhưng nàng không đành lòng liên lụy đến nhiều người trong Ỷ Phượng các cùng chết chung với nàng như vậy.

Cho nên……

Hắn nói như thế nào thì chính là như thế!

"Thứ nhất, chưa có sự đồng ý của ta, không được tiếp xúc với bất kỳ người nào ở ngoài Ỷ Phượng các." d.đ_lqđ Thấy nàng ngoan ngoãn thỏa hiệp, Tích Phong biết gai nhọn quật cường trên người nàng lúc này đã bị hắn nhổ bẻ gãy hết, dã tính của nàng đã bị mình áp chế. Vốn dĩ, hắn nên rất hưởng thụ loại khoái cảm thuần phục này, nhưng trên thực tế lại không có. Thậm chí, hắn đã có chút hoài niệm thủa ban đầu sinh cơ bừng bừng, tiểu hồ ly không biết trời cao đất rộng kia, mặc dù cũng sẽ sợ hắn, nhưng ánh mắt của nàng chưa từng chịu thua, trong mắt của nàng, vĩnh viễn tràn đầy hi vọng.

"Ta sẽ thành thành thật thật sống ở Ỷ Phượng các, nơi nào cũng không đi." Cuộc sống đã không còn ý nghĩa, hắn cảm thấy nàng sẽ còn có lòng dạ ra khỏi cửa nhà mà đi lang thang bên ngoài sao?

"Thứ hai, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy ngươi pháp thuật, ngươi phải dốc lòng tu luyện."

"Đây là vì sao?" Diệp Tuyết không hiểu, chẳng lẽ hắn không sợ nàng học xong, sau đó tùy thời sẽ giết hắn sao?

"Ngươi không cần phải nghĩ quá nhiều, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi có cơ hội giết ta." Tích Phong giống như có thể nghe thấy suy nghĩ trong lòng nàng, nụ cười trên mặt hắn lạnh lẽo, nói: "Chẳng qua ta chỉ là không muốn trước khi ta chơi đùa ngươi chán, thì ngươi đã bị những kẻ mưu mô kia giết chết."

"Phải không? Không phải có nhiều thị vệ bảo vệ như vậy rồi sao? Chẳng lẽ còn chưa đủ!"

"Có nhiều nơi, không phải thị vệ có thể tùy tiện ra vào, chẳng hạn như…… Tẩm cung của Tuyết phi nàng." Nghe ra trong lời nói của nàng có ý nghi ngờ, Tích Phong không thể không ca ngợi trí thông minh của nàng, chỉ là…… Hắn nhất định sẽ không nói cho nàng biết sự thật: "Đây là điều kiện thứ hai, ngươi đồng ý hay là không đồng ý?"

"Đồng ý." Diệp Tuyết rất dứt khoát đáp. Thật ra thì, có đồng ý hay không nàng có thể tùy ý quyết định sao?

"Tốt." Tích Phong gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng: "Hôm nay nói hai điều kiện này trước, điều thứ ba, chờ ngươi tu luyện pháp thuật đến mức độ nhất định Bổn vương lại nói cho ngươi."

"Tất cả nghe theo Đại Vương phân phó."

"Ngươi cũng không chất vấn mức độ có thể tin tưởng trong lời nói của Bổn vương chút nào?"

"Đại Vương nói cái gì thì là cái đấy." Chất vấn có tác dụng sao? Nói một đằng, làm một nẻo, đây dường như mới đúng là tác phong của yêu vương chứ?!

"…… Rất tốt, tới đây." Tích Phong đứng ở bên cửa sổ, ngoắc ngoắc tay về phía nàng.

Diệp Tuyết nghe lời xuống giường, đưa tay mình đặt vào trong lòng bàn tay to lớn của hắn.

"Thật ngoan!" Thấy nàng giống như con rối, Tích Phong nói ra hai chữ này cũng là lạ.

Rõ ràng chỉ là một công cụ, tại sao mình lại có thể đau lòng cho nàng? Hơn nữa còn là một loại đau thương luyến tiếc xuất phát từ sâu trong linh hồn. So với lúc hắn vừa vào phòng thì cảm giác mất mát đau lòng này càng thêm chân thực hơn!

Bản thân mình đây là làm sao vậy?

Quên đi quên đi, có lẽ như vậy mới là tốt nhất. Nàng nghe lời, hắn mới có thể làm ít hưởng nhiều.

Hắn dắt tay nàng, nhẹ nhàng một cái, kéo nàng đến ngực mình, ôm lấy eo của nàng, mang theo nàng bay ra ngoài từ cửa sổ: "Thấy tâm tình của ái phi không được tốt, Bổn vương dẫn nàng đến một nơi."

66. Chương 66: Tích Phong Tự Mình Nướng Thịt

Editor: Tiêu Tương

Bị hắn ôm bay trên không trung, trong đầu Diệp Tuyết lại hiện lên bóng dáng của Ma vương Lạc Băng, cái ôm ấy rõ ràng là lạnh như băng, nhưng lòng của nàng lại cảm thấy ấm áp. Mà Yêu Vương ôm nàng trong ngực, rõ ràng là rất ấm áp, lại khiến nàng không rét mà run.

"Ngươi rất lạnh sao?" Cảm giác được người trong ngực run lên một cái, Tích Phong cúi đầu nhìn nàng.

"Có một chút." Gió thổi mạnh làm mái tóc dài của nàng rối loạn, phủ lên mặt, không nhìn ra vẻ mặt thật của nàng.

Tích Phong không nói gì nữa, mà là thả chậm tốc độ bay một chút, hắn ngẩng đầu, nhìn phương xa……

Cho đến khi bọn họ đi đến phía trên một rừng cây, hắn mới dẫn theo nàng hạ xuống, đứng trên thảm cỏ mềm mại. Hắn kéo tay nàng, dẫn nàng tìm đến một nơi tương đối trống trải, hắn ngồi xuống, nói: " Phong cảnh ở đây không tệ."

"!" Diệp Tuyết ngây ra. Đêm khuya, dẫn theo mình ra ngoài, chính là đến xem phong cảnh sao? Hơn nữa…… Là mình ảo giác sao? Tại sao Yêu Vương lúc này…… Nhìn qua dịu dàng như vậy?

Không thể nào! Yêu Vương làm sao có thể dịu dàng với nàng? Ảo giác, đây nhất định là ảo giác!

Nghĩ như vậy, nàng dùng sức dụi hai mắt của mình.

"Có thứ gì rơi vào trong mắt sao?" Giọng nói của hắn vang lên, không còn lạnh lẽo như vừa rồi: "Đến đây, Bổn vương xem giúp nàng."

"Không…… Không cần……" Diệp Tuyết vội vàng tránh né ánh mắt của hắn, ôm lấy đầu gối mình, cố ý kéo dãn khoảng cách giữa hai người. Cằm khoác lên trên đầu gối, nhìn ánh sao sáng trên bầu trời.

Tích Phong không muốn làm nàng mất hứng, khóe miệng khẽ nâng lên. Ngón tay búng một cái, trên không trung liền xuất hiện rất nhiều đom đóm, bập bùng, chúng vây quanh hai người, thỏa thích nhảy múa trong

màn đêm. Ngón tay hắn lại bắn ra, trên cỏ vang lên tiếng kêu vui sướng của đám côn trùng mùa hè, tiết tấu đều đặn, có thể so với dàn nhạc đàn sáo.

Tiếng nhạc đến cao trào nhất, đom đóm đầy trời xếp ra thành một hình người, tay áo bồng bềnh, tùy ý nhảy múa, như mộng như ảo.

"Thật là đẹp ~!" Diệp Tuyết không nhịn được lên tiếng than phục. Giờ phút này, nàng quên mất mấy ngày bất hạnh gần đây, quên mất những điều không vui trong lòng, cũng quên mất bản thân. Cả người hợp nhất, tất cả chú ý lực đều bị cảnh đom đóm nhảy múa cực kỳ lộng lẫy trước mắt hấp dẫn.

Trong lúc vô tình thoáng thấy nàng không kiềm chế được mà lộ ra nụ cười từ nội tâm, lòng của Tích Phong rung động. Lúc này, nàng…… Thật là đẹp!

"Có vũ điệu có âm nhạc, giờ phút thoải mái như vậy, há có thể không có rượu thịt góp vui?" Hắn phóng khoáng lớn tiếng nói: "Tuyết phi muốn ăn thịt gì?"

"Bất kì cái gì cũng được."

"Tốt." Thật ra thì hắn không cần hỏi cũng sẽ biết đáp án này của nàng, chỉ là Tích Phong cũng không để trong lòng. Đôi khi, nghĩ quá nhiều, sẽ chỉ tự tìm phiền não mà thôi: "Tuyết phi chờ." Nói xong, tung người một cái, hắn liền phóng lên trên trời, biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ một lát sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng hổ gầm từ trên trời giáng xuống, liền sau đó chính là tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Hai mắt Diệp Tuyết mở to, nơi xa cách nàng ba bốn thước, đã có thi thể một con hổ nằm đó, nhìn thịt nó toàn thân bền chắc, có thể tưởng tượng được vừa rồi nó còn oai phong dường nào.

Ngay một khắc sau đó, Tích Phong hạ xuống, trong tay ôm một bó củi đốt. Thuần thục gài củi đốt lên mặt đất xong, châm lửa, lúc này mới bắt đầu đi thu thập con hổ kia: "Tuyết phi muốn ăn chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng như nhau."

"Tốt." Tích Phong ngay cả chủy thủ cũng không cần, chỉ dùng tay đã lột da con cọp, lấy phần thịt ngực thượng hạng đặt lên trên mặt lửa: "Ngươi biết không? Nữ nhân có thể khiến cho Bổn vương tự mình đi nướng thịt, trên đời này chỉ có hai người. Một là Vương Hậu của Bổn vương, còn một kia…… Chính là ngươi!"

67. Chương 67: Bổn Vương Cho Ngươi Ăn

Editor: Tiêu Tương

"……" Diệp Tuyết nâng mắt lên, lén nhìn hắn một cái nói: "Cám ơn." Hắn nói như vậy là có ý gì? Nói bản thân nàng rất đặc biệt trong mắt hắn? Hay là nói nàng phải cảm kích hắn đến chảy nước mắt?

"Nàng cảm thấy một tiếng cám ơn là được rồi sao?"

"Vậy Đại Vương muốn như thế nào?"

"Lại đây." Tích Phong vỗ vỗ mặt cỏ bên cạnh: "Giúp Bổn vương nướng một miếng thịt."

"Vâng" Diệp Tuyết hết sức nghe lời đi đến, dè dặt ngồi ở bên cạnh hắn, nhưng vẫn tận lực cách ra xa xa.

"Chẳng lẽ trên người của Bổn vương có mùi gì lạ hay sao?" Tích Phong không đầu không đuôi hỏi một câu, dứt lời, còn làm như có thật mà ngửi ngửi y phục của mình một cái.

Diệp Tuyết không hiểu lí do, ngồi bên cạnh không nói một lời nào.

"Nói như vậy là trên người Bổn vương thật sự có mùi lạ rồi! Bằng không Tuyết phi nàng vì sao phải ngồi xa như vậy?"

"Ta……"

"Tuyết phi tự chọn đi, tự nàng ngồi lại gần đây một chút, hay là để Bổn vương kéo nàng lại đây?" Lông mày như lưỡi mác của Tích Phong nhíu lại, thảnh thơi mà đùa bỡn lửa than. Miếng thịt ngực thượng hạng ở trên lửa vang lên tiếng xèo xèo, hiện ra màu vàng kim, mùi thơm lan khắp bốn phía……

Đáng chết!

Trong lòng Diệp Tuyết thầm mắng bản thân một tiếng. Bởi vì hai ngày này chán ăn, không sao nuốt được cơm, dđ_lqđ cho nên bụng đã sớm trống rỗng. Chỉ là không ngờ lại đặc biệt có cảm giác đối với thịt nướng này, không ngừng réo lên kêu ùng ục, thật may là bốn phía có tiếng kêu của đám côn trùng mùa hè lấn át, nếu không…… Nàng đã mất mặt chết rồi. Vì tránh để hắn thật sự động tay kéo mình qua đó, Diệp Tuyết đành nhích lại gần bên cạnh hắn.

"Lại gần một chút nữa."

Nàng không còn cách nào khác, lại xê dịch qua.

"Gần thêm chút nữa."

"…… A……" Diệp Tuyết nhấc mông lên, định tiếp tục xê dịch một chút như vừa rồi, nhưng không nghĩ đến Yêu Vương lại đột nhiên đưa tay, bắt lấy cánh tay của nàng kéo lại, nàng kêu lên một tiếng, thân thể đã ngã vào lồng ngực rắn chắc của hắn: "Buông ta ra……"

Thấy nàng hoảng sợ, Tích Phong không làm khó dễ nữa, cười vang rồi buông nàng ra, chỉ là lời nói của hắn hết sức mập mờ: "Tuyết phi, nàng cũng đã là người của Bổn vương, lại thẹn thùng như vậy, đây không phải là không cần thiết hay sao?"

Diệp Tuyết đứng ở bên cạnh không nhúc nhích.

"Ngồi xuống đi." Tích Phong dùng mắt ra hiệu cho nàng ngồi xuống bên cạnh, lại thấy nàng tận lực trốn sang bên cạnh, trong mắt hắn thoáng hiện vẻ hài hước: "Tuyết phi nhất định phải để Bổn vương tự mình kéo nàng qua đây sao? Ngồi xuống sát bên ta!"

"……" Diệp Tuyết sợ hắn thật sự sẽ lại ra tay, chỉ có thể hết sức nghe lời ngồi xuống sát bên cạnh hắn, hơi động một chút, là có thể chạm vào nhau.

"Như vậy mới đúng chứ." Hắn cười, gỡ thịt nướng từ trên lửa xuống, miếng thịt vàng óng ánh, rất là mê người. dđ_lqđ Xé ra một miếng nhỏ, mùi thơm nồng lan khắp bốn phía. Hắn đưa đến bên miệng nàng: "Thổi một chút."

Diệp Tuyết phồng miệng lên, ngoan ngoãn thổi hai cái.

Trên mặt Tích Phong đầy vẻ dịu dàng, ngay cả nụ cười cũng rất dịu dàng: "Nào, hé miệng, nếm thử một chút xem mùi vị thế nào."

"……" Diệp Tuyết hơi sững sờ, đưa tay ra muốn nhận lấy: "Ta tự làm."

"Không được!" Tích Phong đưa tay tránh đi, vẻ mặt nghiêm túc: "Bổn vương cho ngươi ăn trước, đợi lát nữa đổi lại là ngươi cho Bổn vương ăn."

Diệp Tuyết biết mình không lay chuyển được, mất tự nhiên há miệng, mặc hắn đút cho mình ăn. Trong lòng lại thầm mắng Yêu Vương biến thái, quả thật so với cái loại nam nữ khoa trương trên ti vi kia còn muốn ghê tởm, buồn nôn hơn! Đút tới đút lui, chàng chàng thiếp thiếp!

Đột nhiên lúc này Diệp Tuyết chợt nghĩ, Yêu Vương đây là đang phát xuân sao?

Nàng từng nghe đám người Triêu Lộ nói, Yêu Vương độc sủng Vương Hậu, mà nguyên hình của Vương Hậu và Yêu Vương đều là hồ ly, hắn luôn bất chợt đối xử dịu dàng đặc biệt với nàng, là bởi vì nàng cũng là hồ ly, hắn lấy nàng làm thế thân cho Vương Hậu sao?

68. Chương 68: Sợi Tua Màu Trắng

Editor: Tiêu Tương

Thịt nướng thật giòn, thật thơm, là món ăn vô cùng ngon, nhưng mà Diệp Tuyết ăn xong hai miếng đã không muốn ăn nữa. Không có khẩu vị, cho dù hương vị có tốt cũng bằng không!

"No rồi?" Yêu Vương thấy thịt trên tay vẫn còn chưa động tới, nhìn nàng xác nhận.

"Ừ." Diệp Tuyết gật đầu một cái. Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho hắn biết, ngoại trừ không có khẩu vị, còn có một nguyên nhân quan trọng khác là nàng không muốn hắn đút cho ăn.

"Nếu đã như vậy, đổi lại nàng đút cho Bổn vương ăn."

Diệp Tuyết ngoan ngoãn đưa tay nhận lấy thịt từ trong tay hắn, nhưng hắn lại tùy tiện ném thịt nướng trong tay đi chỗ khác, lật người một cái, đè nàng ở phía dưới: "Bổn vương muốn ăn nàng."

"Không được……" Diệp Tuyết theo bản năng lấy tay đẩy hắn ra. Nàng sợ ở chung một chỗ với hắn, nhất là khi nhìn vào trong mắt hắn đang tràn ngập dục vọng!

"Sao?" Vẻ mặt Tích Phong bắt đầu nghiêm túc, không vui nhìn nàng.

"Ta……" Trái tim nho nhỏ của nàng co rút lại, không dám nhìn hắn, tay để ở ngực hắn cũng không nhúc nhích. Giờ phút này, nàng gần như mâu thuẫn mà phối hợp. Biết rõ chống cự là vô dụng, hơn nữa có thể vô tình chọc giận đến hắn, nhưng như vậy nàng vẫn ôm một chút chút hi vọng, muốn thử một chút.

"Tuyết phi vẫn chán ghét Bổn vương như vậy sao?" Chống hai tay ở trên đầu nàng rồi hỏi, hắn không chớp mắt nhìn nàng chằm chằm.

"Ta….. Ta chỉ là……" Diệp Tuyết cảm thấy bản thân hít thở không thông, giằng co một lúc lâu, nàng mới tìm được một lý do sứt sẹo: "Ta không thích ở bên ngoài….."

"Bên ngoài?" Vẻ mặt của Tích Phong cuối cùng cũng dịu xuống: "Vậy bây giờ Bổn vương đưa Tuyết phi hồi cung, thế nào?"

"Không….. Không cần….." Diệp Tuyết vội vàng lắc đầu, giật mình phát hiện lời nói của mình rất không ổn, lại vội vàng lắp bắp giải thích: "Ta….. Ý của ta là, việc ấy….. Việc ấy, hiếm khi được ra ngoài một lần, phong cảnh bên ngoài tốt như vậy, cứ trở về như vậy….. Chẳng phải là rất đáng tiếc sao?"

"Họ không dạy nàng phải xưng hô như thế nào ở trước mặt Bổn vương sao?" Tích Phong đưa tay ra, nâng cằm của nàng lên: "Hay là nói….. Nàng khinh thường làm phi tử của Bổn vương?"

"Ta….. Nô tì biết sai."

Dường như đã hài lòng với biểu hiện của nàng, hắn không làm khó nàng nữa. Từ trên người nàng đứng lên, ngồi xuống bên cạnh: "Nếu Tuyết phi không muốn trở về, vậy thì ở lại một lát nữa đi. Chỉ là ngồi không như vậy có chút nhàm chán, không biết Tuyết phi có tiết mục gì góp vui hay không?"

"Không có." Nàng mới sẽ không nói cho hắn biết, khi ở trường nàng học chuyên nghành âm nhạc cổ điển, ngoài ra còn học điệu múa dân tộc hơn hai năm. Không phải là nàng khoe khoang, bốn chữ ca hát nhảy múa, quả thật rất là phù hợp với nàng.

"Không sao, Bổn vương sẽ biểu diễn cho nàng một đoạn." Tích Phong ngược lại không thèm để ý, dứng dậy đứng ở bên cạnh đống lửa, vẫy tay một cái, lập tức có thêm một cây sáo ngọc màu đỏ, trên cây sáo còn treo một sợi tua trắng như tuyết.

Tua trắng đung đưa qua lại, không trơn nhẵn, rủ xuống như những tua khác, mà là lông tơ, rất mịn, hẳn là được làm từ lông thú nào đó.

Có điều, đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là….. sợi tua này nhìn rất quen mắt, hơn nữa….. Còn đặc biệt thân thiết…..

Yêu Vương đặt sáo ngọc bên miệng của mình, mười ngón tay thon dài ưu nhã nhảy trên cây sáo….. Giống như một đám tinh linh, nhảy vũ điệu đẹp mắt nhất ở trên cõi đời này…..

Tiếng sáo như nhạc tiên quanh quẩn trong không trung, Diệp Tuyết không thể không thừa nhận, hai mươi năm qua, đây là âm thanh tuyệt vời nhất nàng từng được nghe….

Một cây sáo ngọc, có thể diễn dịch được như thế, có thể hiểu được tài năng của hắn, không phải một kẻ phàm phu tục tử có thể nghĩ ra được, bao gồm nàng!

69. Chương 69: Thất Thải Phượng Hoàng (phượng Hoàng Bảy Màu)

Editor: Tiêu Tương

Bầu trời đột nhiên sáng rõ, hai luồng ánh sáng chói mắt từ phía xa bay nhanh đến.

Lúc đến gần, Diệp Tuyết mới phát hiện đó là một đôi Thất Thải Phượng Hoàng, chúng phát ra tiếng kêu to thúy… thúy…, lượn vòng trên bầu trời chỗ hai người Diệp Tuyết, màn đêm được chiếu sáng giống như ban ngày.

Quá sủng sốt, nàng không nhịn được mà cảm thán thế giới này thật kỳ diệu.

Lúc trước, khi nàng thấy Hỏa Phượng của Yêu Vương, đã cảm thấy là một Thần Thú vô cùng đặc biệt, còn có Dực Hổ của Ma Quân Lạc Băng kia cũng uy phong lẫm liệt. Nhưng so sánh với hai con Thất Thải Phượng Hoàng trước mắt này, bản lãnh ai lớn ai nhỏ, nàng không biết. die,n; da.nlze.qu;ydo/nn Nhưng từ cảm giác mà phán đoán, Phượng Hoàng này so với hai thần thú trước đó còn muốn cao hơn một cấp bậc.

Nàng nhìn đến xuất thần, trong lòng Tích Phong lại âm thầm kêu không tốt.

Thất Thải Lưu Ly Phượng Hoàng, trên đời này chỉ có tất cả chừng hai con, một mái một trống, từ trước tới nay vẫn không tách ra. Ngoại trừ có bộ lông vũ rực rỡ nhất thế gian, tiếng kêu to rung động lòng người nhất, còn là Thần Thú ăn thịt hung dữ, hiếu chiến nhất trên đời này. Trong thiên hạ, cho dù là ai, cứ nhìn thấy hai con thần điểu này, đều sẽ tẩu vi thượng sách, chuồn mất, ngay cả hắn cũng như vậy. Nếu không, cũng chỉ có một kết cục là: trở thành quỷ dưới miệng của chúng!

Hắn không biết tại sao đôi Phượng Hoàng này lại xuất hiện ở đây, nhưng hắn biết, bất cứ lúc nào chúng đều có thể phát động tấn công về phía bọn họ.

Vừa thổi sáo ngọc, Tích Phong vừa đến gần Diệp Tuyết.

Hai con Thần Thú nào đó vẫn đang chìm đắm trong tiếng sáo, tiếng sáo im bặt mà dừng lại, sau đó một cánh tay có lực ôm ngang hông nàng, dẫn theo nàng cách xa mặt đất. Tiếng gió gào thét lọt vào trong tai, quất lên mặt khiến mặt nàng đau đớn.

"Chậm một chút……" Theo bản năng, nàng rúc vào trong ngực hắn, cố gắng tìm một nơi khuất gió. Đáng tiếc tốc độ gió thật sự là quá nhanh, thổi trúng ba nghìn sợi tóc đen của nàng khiến chúng bay múa tán loạn, quất lên trên mặt như đang bị dao găm cắt vào: "Thật là đau, chậm một chút……"

"Cố gắng chịu đựng một chút." Thấy trên mặt nàng bị sợi tóc cứa ra vết máu, Tích Phong đưa bàn tay dày rộng ra, che ở trên ót nàng, khiến những sợi tóc dài không còn bay múa lung tung nữa, tốc độ hắn cưỡi gió cũng hơi chậm lại. Nhưng như vậy, Thất Thải Lưu Ly Phượng Hoàng ở phía sau rất nhanh đã đuổi kịp, một trái một phải, kẹp bọn họ ở giữa.

Chúng cùng nhau kêu lên một tiếng, hai con Thần Điểu vươn thẳng cổ lên, một con phun băng, một con khác phun lửa. Die nd da nl e q uu ydo n Quả là sự kết hợp hoàn mĩ, trước tiên đông lạnh con mồi, sau đó lại đến một đám lửa, trực tiếp nướng chín là có thể ăn.

"Đáng chết!" Tích Phong mắng một tiếng, nhanh chóng xoay tròn rồi đáp xuống đất thì một băng một lửa đã nổ tung ngay sát trên đỉnh đầu hắn! Nếu như chậm nửa bước nữa, một đầu tóc bạc của hắn đã bị thiệt thòi rồi.

Một chiêu vừa rồi thất bại, Thất Thải Phượng Hoàng nhanh nhẹn lượn vòng trên không trung hai vòng, rồi lập tức đáp xuống.

Một tay Tích Phong ôm lấy Diệp Tuyết, một tay đưa ra âm thầm vận khí, đợi đến khi Phượng Hoàng tới gần, hắn bổ tới hai con thần thú kia một chưởng……

Tốc độ của Phượng Hoàng nhanh, một chiêu vừa rồi của hắn chỉ đánh trúng cánh nhọn của một con trong đó, giống như gãi ngứa, rơi xuống hai chiếc lông vũ.

Nhưng bởi vì bị Tích Phong tấn công, mỏ của hai con Thần Điểu bỗng trở nên vừa nhọn lại vừa cứng, há hốc miệng, phát ra tiếng kêu "khang khang". Nếu như bị mỏ chim kia mổ trúng, nhất định là ngay cả xương cốt cũng sẽ bị mổ mất một khối lớn!

"Ôm chặt ta, dù thế nào cũng không được buông tay." Miệng Tích Phong vẫn nói như ra lệnh. Lúc nguy hiểm, không thể lại sảy ra một chút sai lầm nào nữa. Ngộ nhỡ lúc này vô ý tách ra khỏi hắn, ngay cả cơ hội giữ lại hắn cũng không có.

Nhanh chóng lao xuống, đến khi sắp tiếp xúc với mặt đất, đột nhiên hắn lại quẹo qua một góc 90 độ, bay thẳng sát mặt đất……

Không ngờ hai con Phượng Hoàng này lại càng nhanh nhẹn hơn, cùng nhau kéo ra một đường ánh sáng 90 độ ở trên không trung, lại thành công đuổi theo bọn họ lần nữa, chúng đè ép ở trên bầu trời……

70. Chương 70: Cơn Lốc Xoáy Mạnh

Editor: Tiêu Tương

Nếu như chỉ có một mình, hắn muốn bỏ rơi hai con chim phượng hoàng này cũng không thành vấn đề, nhưng mà bây giờ còn có thêm Diệp Tuyết, lại không thể để tốc độ ngự phong quá nhanh, sợ cuồng phong thổi nàng bị thương, cũng không thể hoàn toàn tập trung tinh thần vào chiến đấu, bởi vì một tay hắn phải che chở cho nàng. Tiếp tục như vậy nữa, hai người nhất định sẽ trở thành thức ăn cho hai con thần điểu này mất!

"Ta buông tay, nàng có thể ôm ta không?" Giờ phút này, chỉ có dành hai tay ra ứng chiến, may ra mới có thể đả thương chúng, sau đó phải tìm cơ hội chạy trốn.

"Ta……" Tốc độ nhanh như vậy, Diệp Tuyết thật sự không dám khẳng định.

"Trả lời ta?"

"Có thể!" Nàng không phải ngu ngốc, dĩ nhiên có thể nhận ra tình thế nghiêm trọng lúc này, cho nên…… Không được cũng phải được!

"Được, vậy nàng hãy ôm chặt vào, dù thế nào cũng không được nới tay, nghe rõ chưa? Ngộ nhỡ nếu nàng té xuống, sẽ bị Thất Thải Phượng Hoàng một hớp giải quyết sạch."

"Ta biết rồi." Diệp Tuyết nghe xong, đáy mắt chợt sáng lên. Một hớp giải quyết sạch sao? Nếu như nàng bỏ mình dưới loại tình huống ngoài ý muốn này, Yêu Vương hẳn là sẽ không có cớ gì để trừng phạt bất cứ người nào nữa!

"Nếu nàng không may gặp nạn, ta sẽ bảo tất cả thị vệ và thị nữ của Ỷ Phượng Các chôn theo nàng, tuyệt đối sẽ không để cho nàng một mình lẻ loi mà ra đi."

"……" Ánh mắt nàng vừa mới sáng lên thì lại lập tức u ám. Hắn là con giun rơi trong bụng nàng hay sao, vì sao lúc nào hắn cũng biết nàng đang suy nghĩ điều gì như vậy chứ: "Tuổi ta còn trẻ, vẫn chưa muốn chết!" die enda an le qu uys do on Nàng không nóng không lạnh khạc ra hai câu, sau đó giống như bạch tuộc tám chân, hai tay nàng cuốn lấy cổ của hắn, hai chân quấn chặt ở bên hông hắn, thân thể hai người dán sát lại một chỗ……

Dáng vẻ này muốn bao nhiêu ái muội, có bấy nhiêu ái muội……

Dưới bụng Tích Phong đột nhiên căng cứng, khí huyết dâng trào, hô hấp dồn dập……

Đáng chết, trong lúc như này, lại bởi vì một động tác như vậy, hắn lại có thể có phản ứng với nàng. Mới hai ngày không đụng chạm nữ nhân, chẳng lẽ hắn đã không thể chờ đợi được như vậy rồi sao?

Hung hăng khinh bỉ bản thân mình một trận, hắn lắc lắc đầu rồi hỏi nàng: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi." Hơi thở ấm áp của nàng vừa vặn phun đến chỗ cổ của hắn, làm cho tay chân hắn một trận rã rời.

Xong rồi xong rồi, là bởi vì Vương Hậu không có ở đây, định lực của mình mới càng ngày càng kém sao? Không được, đây cũng không giống mình, nhưng cho tới bây giờ mình đối với nữ nhân không phải đều kén chọn như vậy.

Nhắm mắt lại một giây, khi hắn mở mắt ra lần nữa, dục vọng trong mắt đã biến mất không thấy. Tốc độ ngự phong của hắn chậm lại, hai tay bắt đầu vận khí……

Phượng Hoàng theo sát bọn hắn trên không lúc này có lẽ đã mất kiên nhẫn, vỗ cánh mà lao xuống, trực tiếp công kích vào chỗ yếu……

"Xem chiêu!" Đột nhiên, Tích Phong xoay người một cái, mặt vốn đang hướng xuống đất, lưng hướng lên trời mà bay trên không, lúc này biến thành mặt hướng lên trời, lưng quay xuống đất. Thành ra lúc này Diệp Tuyết đã nằm sấp trên người hắn, rất có tư thế của một Bá Vương ngạnh thượng cung!

~~ Chú thích: Bá Vương ngạnh thượng cung là kẻ thô bạo, kẻ ngang ngược

~~Lần này hắn lại không thấy có cảm giác gì, hẳn là đang hết sức chuyên chú ra chiêu công kích. Mà Diệp Tuyết nào đó đã không thể bình tĩnh nữa rồi, đầu óc nàng trở nên trống rỗng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy mà lại còn ở loại tư thế này……..

Nam nhân này lớn lên vốn đã anh tuấn, lúc này vẻ mặt hắn còn đang nghiêm túc tập trung tinh thần, lại càng thêm có lực hấp dẫn!

Lúc nam nhân nghiêm túc, là có vị nam nhân nhất!

Hai đám lửa từ trong lòng bàn tay Tích Phong bay ra ngoài, chia ra đánh trúng đầu Phượng Hoàng, hai con Phượng Hoàng đau đến tức giận mà kêu loạn, dien~ dan le^ quy'don^ chúng điên cuồng vỗ hai cánh to lớn có lực của mình. Lập tức, không khí bốn phía bị quất lại đây, tạo thành một trận lốc xoáy lớn……

"Cẩn thận……"

Hai người bị cuốn vào bên trong, bởi vì sức gió thật sự quá lớn, ngay sau đó Diệp Tuyết từ trên người hắn liền bị văng ra ngoài. Hắn đưa tay ra kéo, nhưng lại bắt hụt……."

71. Chương 71: Hỏa Hoàng Băng Phượng

Editor: Tiêu Tương

Thất Thải Phượng Hoàng rối rít vỗ cánh mà xuống, Hỏa Phượng Hoàng bổ nhào về phía Diệp Tuyết, Băng Phượng Hoàng tấn công về phía Yêu Vương.

" (o) A." Tích Phong lớn tiếng kêu không ổn.

Lấy tu vi hơn 400 năm của Tiểu Bạch Hồ, còn chưa đủ cho Phượng Hoàng mổ một cái đấy chứ.

Không được, cho dù như thế nào, cũng không thể để nàng gặp chuyện không may, nếu không, quãng thời gian hắn đã cố gắng đều sẽ uổng phí. Huống chi, không có nàng, Vương Hậu sẽ trở về như thế nào?

Suy nghĩ lại thì hắn không thể nào không làm tiếp, tuỳ tiện đánh ra hai chưởng về phía Hỏa Phượng Hoàng, sau đó nhanh chóng bay về phía Diệp Tuyết…..

Có lẽ là cảm nhận được hắn đến cứu người, Băng Phượng Hoàng vỗ hai cánh, há miệng phun ra một ngụm băng khí, muốn trực tiếp đóng băng nàng lại.

May mà Tích Phong nhanh hơn một bước, kéo tay của nàng, nhanh chóng ném qua bên cạnh, đồng thời tay phải vận khí, vội vàng xuất ra một quả cầu lửa, đánh về phía Băng Phượng Hoàng.

Băng và hỏa va chạm vào nhau, không ngừng giằng co ở trên không trung.

Đáng chết, còn tiếp tục như vậy nữa, hai người đều sẽ chết! Sớm biết như thế, hắn nên dạy nàng pháp thuật phòng thân sớm một chút, ít nhất thì lúc này, nàng sẽ có năng lực chạy trốn. Hơn nữa bởi vì thất thải Phượng Hoàng là thần thú cấp cao nhất, các Thần Thú cấp bậc thấp khác chỉ cần nhìn thấy đôi Phượng Hoàng này, sẽ lập tức mất đi tất cả sự dũng mãnh thường ngày, như nai con bị hoảng sợ, d I e N d A n l E q U y d O n không còn bất kỳ chút thần lực nào, cho nên ý tưởng muốn dùng Hỏa Phượng của hắn chở nữ nhân này đi cũng trở nên không thực tế.

"Nếu như ta chết rồi, ngươi sẽ cảm thấy như thế nào?" Trong lúc bất chợt, hắn rất muốn biết, nếu hắn chết đi, phản ứng đầu tiên của nàng sẽ là gì? Hẳn là vui mừng đi, bởi vì từ đầu tới cuối, hình như hắn đều ức hiếp nàng.

Nhưng mà câu trả lời của Diệp Tuyết thật sự nằm ngoài dự đoán của hắn, nàng nói: "Ngươi sẽ không chết."

"Vì sao?"

"Bởi vì ngươi là Yêu Vương, ngươi không thể chết dễ dàng như vậy." Nàng gần như không cần phải suy nghĩ, đã trực tiếp nói ra.

Theo công, hắn là Vương của Yêu giới, gánh vác cả Yêu giới, thậm chí còn cả sự hòa bình và yên ổn của ngũ giới, hắn như vậy, làm sao có thể dễ dàng chết đi chứ?

Theo tư, mặc dù hắn nhiều lần ức hiếp nàng, thậm chí nàng còn bị hắn làm nhục, nhưng trong lúc nguy hiểm như vừa rồi, hắn vốn có thể bỏ nàng lại mà rời đi một mình, thế nhưng hắn lại không làm như vậy, mà là cứu nàng giữa lúc nguy hiểm. Mặc kệ là hắn có mục đích gì mới ra tay giúp đỡ, nàng cũng nên biết ơn mới đúng!

Ha ha… Ngươi thật sự là tiểu Hồ Ly vô cùng ngốc nghếch." Ngay cả bản thân Tích Phong cũng không phát hiện, lúc hắn nói ra câu này, ẩn chứa bao nhiêu cưng chiều cùng yêu mến: "Đúng, ta chính là Yêu Vương, chúng ta ai cũng sẽ không chết." Hắn nhất định sẽ dùng hết tất cả hơi sức của mình, để hai người thoát khỏi nguy hiểm.

Hỏa Phượng Hoàng đã tiến tới gần, há to miệng, bày ra tư thế chuẩn bị tiến công……

Tích Phong cũng chuẩn bị xong phòng ngự cuối cùng, di,e.nd;an.l/eq;uy,don chỉ cần Thất Thải Phượng Hoàng đồng thời tấn công, hắn sẽ dùng sinh mệnh dựng lên kết giới. Kết giới còn, người còn; kết giới bị phá vỡ, người chết.

Thời khắc nguy cấp, một tiếng hét dài phá vỡ bầu trời, một con chim Điêu màu trắng xuất hiện ở trên bầu trời, lượn quanh hai vòng ở trên đầu bọn họ, sau đó đáp xuống! Móng vuốt sắc bén trực tiếp đánh tới sau lưng, cắm thật sâu vào Hỏa Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng bị thương nặng, càng thêm nóng nảy, duỗi cánh ra đánh trả. Một Điêu một Phượng Hoàng, ở một bên mà đánh nhau.

"Lôi Ngao?" Tích Phong mừng rỡ, thời khắc như này, có Ưng Vương hỗ trợ, không khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

"Vương, người mang Tuyết phi đi trước, thần sẽ giữ chân Thất Thải Phượng Hoàng." Giọng nói phát ra từ trong miệng của Ưng Vương, mang theo chút vội vàng.

"Được."

"Vậy sao được chứ?" Nghe thấy Yêu Vương không chút do dự mà đồng ý, Diệp Tuyết giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn. Thần Điểu này lợi hại, nàng lúc nãy cũng đã nhìn thấy. Ngay cả Yêu Vương cũng không phải là đối thủ của chúng, một mình Ưng Vương ở lại đây, chẳng phải là chết chắc rồi sao?

72. Chương 72: Bị Coi Là Thích Khách

Editor: Tiêu Tương

"Ngoan ngoãn đi theo Bổn Vương, Bổn Vương tự có chừng mực."

"Không được, ta tuyệt không thể vì cuộc sống tạm bợ của mình, mà để người khác phải trả giá lớn bằng cả sinh mạng, muốn đi thì ngươi tự đi." Sống chết trước mắt, Diệp Tuyết lại nổi tính bướng bỉnh. Thấy Ưng Vương đọ sức với Phượng Hoàng, lòng nàng khẩn trương đến thủng cổ họng, bản thân nàng lúc này không có bản lĩnh gì, nếu không, đã có thể đi lên giúp hắn một chút. d I e N d A n l E q U y d O n

"Ngươi lưu lại, chỉ làm gia tăng gánh nặng cho người khác, mau theo Bổn Vương đi." Tích Phong tức giận. Thật là một nữ nhân không biết trời cao đất rộng, không biết sống chết! Nàng muốn ở lại đây? Ở lại, đây là muốn hại ai vậy???

"Không đi, không đi, ta sẽ không đi. Cho dù phải chết, ta cũng phải chết ở chỗ này." Nhưng thật ra trong lòng nàng là muốn như này: Diệp Tuyết nàng không đi, Yêu Vương cũng sẽ không đi, mà chỉ cần Yêu Vương không đi, hai người bọn họ sẽ đối phó với Thất Thải Phượng Hoàng, nên cũng sẽ không có vấn đề lớn.

"Tuyết phi nương nương, người hãy nghe lời Vương, đi nhanh đi. Sau khi các người đi, ta sẽ tự có cách thoát thân." Giọng nói của Ưng Vương từ không trung truyền đến.

"Nhưng ngươi……" Diệp Tuyết vẫn cảm thấy không ổn. Sau khi bọn họ đi, hắn thật sự có thể toàn thân mà lui không? Nếu sảy ra vấn đề ngoài ý muốn nào đó, lương tâm nàng làm sao có thể vui vẻ đây?

"Đi mau!"

"Ta……"

"Đi theo Bổn Vương." Mặt Tích Phong đen lại, kéo tay của nàng, không để nàng kháng cự nữa, dẫn theo nàng cưỡi gió mà đi.

Dọc đường đi, tốc độ của Tích Phong rất nhanh, mặc dù mái tóc dài của nàng bị hắn giữ lại, sẽ không cứa lên mặt của nàng được nữa, nhưng tốc độ gió kia quá mạnh, đánh lên người, lên mặt, vẫn khiến cho Diệp Tuyết không nhịn được mà kêu đau.

Nhưng mặc kệ nàng kêu náo như thế nào, gương mặt lạnh lung của hắn vẫn không có chút phản ứng nào, ngược lại tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh……

Đột nhiên trọng tâm hạ xuống, một giây sau đó, hai chân đã giẫm trên mặt đất. Tay bên hông không biết đã rút đi từ lúc nào, làm hại nàng đầu gối mềm nhũn, ngã trên mặt đất: "Ui da……"

Lúc này đã qua nửa đêm, tiếng kêu của nàng vô cùng rõ ràng, như trên mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên bị một viên đá ném xuống, dẫy lên vô vàn gợn sóng.

"Người nào!" Nghe được tiếng vang, thị vệ tuần tra từ nơi khác vọt ra: "Có thích khách! Đừng động!"

"Ta không phải thích khách!" Diệp Tuyết nói xong, giãy dụa muốn đứng lên, thì đã bị đại đao kề lên cổ.

"Đừng lộn xộn, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."

"Ta thật sự là không phải là thích khách, là Đại Vương dẫn ta về, ta là Tuyết phi." Diệp Tuyết nhìn bốn phía xung quanh, lại phát hiện Yêu Vương đã sớm không biết đi đâu rồi, mà chỗ nàng đang ở bây giờ, dường như cũng không phải là Ỷ Phượng Các. di,e.nd;an.l/eq;uy,don Nhưng từ kiến trúc đến nhìn ăn mặc của những

thị vệ này ở nơi này, đúng là ở trong cung không sai: "Xin hỏi đây là nơi nào? Ta làm sao mới có thể trở về Ỷ Phượng Các đây?"

"Ha ha…… Mọi người có nghe hay không, nàng ta cư nhiên xưng mình là Tuyết phi? Đúng là chuyện nực cười mà."

"Đúng thế, đúng thế, nghe đồn Tuyết phi da trắng nõn nà, khuynh quốc khuynh thành, cho nên mới được Đại Vương hoàn toàn sủng ái, vào cung ba ngày đã được phong phi. Thì người không ra người, quỷ không ra quỷ như nàng, đây là muốn hù dọa ai vậy?"

"Này, không phải ngươi vừa mới nói là Đại Vương dẫn ngươi về sao? Vậy Đại Vương đâu?"

"Theo ta thấy tám phần chính là kẻ điên, hơn nửa đêm, phí gì lời gì với nàng, đưa đến địa lao, chờ ngày mai sẽ giao cho Hỏa Linh nương nương xử lý."

Một đội thị vệ, ồn ào lộn xộn nói.

"Được, cứ làm như vậy đi."

Nói xong, mấy thị vệ thu hồi đại đao gác ở trên cổ nàng lại, hai người đi lên muốn tóm nàng đến địa lao.

Diệp Tuyết vừa nghe thấy bọn họ nói ngày mai muốn đem mình giao cho Hỏa Linh nương nương xử lý, nhất thời hoảng sợ đến túm loạn, đá loạn, liều mạng muốn chạy trốn: "Cút ngay, các ngươi không có quyền bắt ta, cút ngay, ta không muốn đến địa lao, ta muốn gặp Đại Vương, các ngươi cút ngay cho ta……"

73. Chương 73: Chó Cậy Gần Nhà

Editor: Tiêu Tương

Hỏa linh đã lưu lại ám ảnh ở trong lòng Diệp Tuyết, trong tâm thức nàng cảm thấy, một khi nàng rơi vào trong tay của nữ nhân kia, chắc chắn kết quả sẽ rất thảm.

"Nữ nhân điên, cũng không phải ngươi." Thị vệ dẫn đầu hất tay chính là một cái tát đánh lên mặt của nàng, trực tiếp đánh cho nàng mắt nổ đom đóm nằm trên mặt đất: "Dẫn đi xuống cho ta."

"Vâng"

"Các ngươi buông ta ra!" Mặc dù bị đánh một cái tát khiến nàng thiếu chút nữa té xỉu, Diệp Tuyết vẫn không quên phản kháng. Nàng há miệng, đưa cánh tay ra bắt được cánh tay của một người thị vệ trong đó không chút lưu tình cắn xuống.

"A…… Nữ nhân điên, ngươi tự đâm đầu vào chỗ chết!" Thị vệ kia nói xong, nâng một chân lên, nặng nề đá lên bụng của nàng. di,e.nd;an.l/eq;uy,don Nhìn nàng đau đến co rúc trên đất, hắn vẫn chưa hết giận, đi lên, hai chân đá liên tục: "Nữ nhân chết tiệt, có tin bây giờ lão tử sẽ giết chết ngươi hay không?"

"Chuyện gì ồn ào như vậy?" Một giọng nói nghiêm nghị vang lên, theo sau là một nha hoàn từ phía xa đi tới.

Đợi nàng đến gần, bọn thị vệ rối rít ôm quyền, thái độ vô cùng nịnh hót: "Thì ra là Lưu Vân tỷ tỷ. Chúng ta mới vừa bắt được một nữ thích khách, đang muốn dẫn nàng đến địa lao, không ngờ lại quấy nhiễu đến tỷ tỷ người, xin tỷ tỷ tha thứ mới đúng."

"Nữ thích khách?" Lưu Vân ỷ vào bản thân là đệ nhất nha hoàn của Hỏa Linh nương nương, chó cậy gần nhà, cho tới bây giờ vẫn luôn kiêu căng hơn so với con gà chọi trên sân chọi gà. Từ lúc tới đến bây giờ, ngay cả nhìn cũng không nhìn những người đó một cái, ngược lại cái vị trên mặt đất kia…… Nàng ta lại nhìn lâu thêm vài lần.

Nếu như nàng không nhìn lầm, y phục mặc trên người nữ nhân kia đều là dùng Thiên Tàm Ti thượng hạng dệt thành. Cõi đời này, người được ăn mặc quần áo trân quý như thế, cũng không nhiều: "Nâng đầu nàng lên cho ta xem."

"Vâng" Thị vệ lĩnh mệnh, giữ chặt cằm Diệp Tuyết, ép nàng ngẩng đầu lên.

Cảm giác đầu tiên của Lưu Vân chính là nữ nhân này rất nhìn quen mắt, có điểm giống……

Nửa ngồi xổm xuống, đưa tay vạch mái tóc dài xốc xếch ra, hai con mắt lập tức trừng lớn: "Là ngươi!" Trời ạ, nửa đêm canh ba, Tuyết phi này tại sao lại ở chỗ này? Hơn nữa còn với bộ dáng chật vật không chịu nổi này chứ, chỉ nhìn đầu tóc kia, người không biết coi nàng là tên ăn mày cũng không có gì đáng trách. Nếu không phải đôi mắt Diệp Tuyết trong veo như nước, rất ấn tượng, có lẽ nàng cũng không nhận ra được rồi.

"Lưu Vân tỷ tỷ, tỷ biết nàng ta sao? Nàng ta tự xưng mình là Tuyết phi nương nương, không biết có phải là sự thực hay không?" Lòng của thị vệ trầm xuống, nhưng là chỉ là hơi sợ một chút mà thôi.

Mọi người đều biết, mặc dù Tuyết phi ba ngày được phong phi, nhưng sủng ái này tới nhanh, đi còn nhanh hơn. Chuyện Hỏa Linh nương nương công khai khiêu khích Tuyết phi nương nương, người khác có lẽ không biết, nhưng người làm thị vệ của Hỏa Vân Điện lại biết rất rõ ràng. d I e N d A n l E q U y d O n Hỏa Linh nương nương chỉnh Tuyết phi thảm như vậy, ngay cả nửa chữ Đại Vương cũng không nói.

"Chuyện này còn có người khác biết hay không?" Lưu Vân cũng không có ý muốn trả lời, mà là một bộ dáng vẻ cao cao tại thượng hỏi thăm.

"Bẩm báo Vân tỷ tỷ, chỉ mấy người chúng ta biết."

"Được, chuyện này cũng đừng làm ầm lên nữa, các ngươi dẫn nàng tới đại sảnh đi, ta đi bẩm báo nương nương."

"Vâng"

"Các ngươi buông ta ra, ta không đi, ta muốn về nhà…… Buông ra……"

"Tuyết phi nương nương, đắc tội." Loáng một cái, Lưu Vân điểm á huyệt của nàng: "Dẫn đi, hầu hạ cho tốt."

"Vâng"

Trước trướng phù dung đỏ thẫm, Lưu Vân vội vã bước từng bước nhỏ đi tới.

"Nương nương, nương nương, Lưu Vân có việc gấp bẩm báo."

"Nửa đêm canh ba, ngày mai hãy nói." Giọng nói khó chịu của Hỏa linh vang lên. Đêm khuya bị người đánh thức, ai cũng sẽ không vui.

"Nương nương, Tuyết phi kia bị thị vệ ở trong cung chúng ta bắt làm thích khách, bây giờ đang trong đại sảnh, nô tỳ tới đây chính là muốn hỏi nương nương một chút nên xử trí như thế nào!"

74. Chương 74: Trừng Phạt Ta Sao?

Editor: Tiêu Tương

"Tuyết phi? Tại sao nàng ta lại ở trong Hỏa Vân Điện của ta?" Hỏa Linh nghe nói vậy, lập tức xoay người từ trên giường đứng lên, mái tóc dài màu tím bởi vì động tác này mà lay động dữ dội, lưu loát quấn quanh cơ thể lồi lõm của nàng, chín phần kiều diễm, một phần đáng sợ.

"Nô tỳ cũng không rõ lắm, nương nương, hiện tại nên xử trí như thế nào."

"Dẫn bổn cung đi xem một chút."

“Dạ nương nương.”

……

“Đừng động, người còn lộn xộn nữa, cẩn thận chúng ta không khách khí với người.” Mấy thị vệ trói gô Diệp Tuyết lại sau đó ném lên trên ghế, còn bọn họ thì đứng ở bên cạnh, bao vây bốn phía xung quanh. Tư thế như vậy, đừng nói là Diệp Tuyết nàng, cho dù là một yêu tinh có đạo hạnh cao hơn một hai ngàn năm, cũng không thể thoát được!

“Ưmh…… Hu hu……” Miệng nàng bị điểm á huyệt, một chữ cũng không thể nói, chỉ có thể nức nức nở nở mà phát ra âm thanh kháng nghị. Liều mạng giãy dụa thân thể, muốn làm đứt dây thừng.

“Tuyết phi nương nương, người đừng uổng phí hơi sức nữa. Chúng ta cũng không muốn tổn thương người, nhưng hi vọng người cũng đừng ra vẻ buộc chúng ta không khách khí với người!”

“Ưmh ưmh…… Ưmh hu hu……” Diệp Tuyết không có ý muốn dừng lại.

Yêu Vương đưa nàng đến Hỏa Vân Điện này, là cố ý sao? Lúc này hắn lại đi đâu? Ưng Vương có thể gặp chuyện không may hay không? Rốt cuộc bây giờ như thế nào?……

Nhiều chuyện như vậy, bảo nàng làm sao có thể yên lặng bị trói ở chỗ này chứ?

“Ồn ào chết mất! Bị điểm á huyệt rồi mà vẫn có thể như vậy, trên đời này có lẽ chỉ có một mình nàng thôi.” di,e.nd;an. l/eq;uy,don Thị vệ tính tình nóng nảy, lửa giận trong lòng bốc lên bừng bừng: “Ta thấy, trực tiếp đông nàng ấy thành khối băng là được rồi.”

“Đây tuyệt đối không thể, lúc Lưu Vân đi, chính là bảo chúng ta coi chừng cho tốt, nếu như xảy ra điều gì ngoài ý muốn, tất cả mọi người gánh vác không nổi đâu.” Thị vệ vừa rồi kia đang định ra tay thì bị một thị vệ khác ngăn lại, kéo qua bên cạnh, nhỏ giọng nói.

“Điều này cũng đúng.” Người thị vệ kia suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có đạo lý: “Không thể đông lạnh người nàng, thì ta đông cứng miệng của nàng lại, vậy được rồi chứ.” Nói xong, trên tay hắn đều đã là hàn khí, trực tiếp đưa về phía miệng của nàng……

“Ưmh……” Diệp Tuyết nghiêng đầu muốn né tránh, lại bất đắc dĩ bị thị vệ khác túm được tóc, không thể động đậy: “Ưmh ưmh……”

Không được, nàng cũng không muốn giống như một con chuột để cho người khác đùa bỡn!

“Hỏa Linh nương nương giá lâm!” Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhỏ bé, càng ngày càng gần, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, một hàng thị nữ theo hầu đi vào.

Những thị vệ trông chừng Diệp Tuyết kia, lập tức quỳ rạp xuống đất vấn an: “Nương nương!”

Lưu Vân, Lạc Hà vây quanh Hỏa Linh đi vào, liếc nhìn nữ nhân bị trói chặt, đầu tóc rối bời: “Nàng chính là Tuyết phi?”

“Đúng, nương nương.” Lưu Vân tiến lên, giải á huyệt cho Diệp Tuyết, sau đó nắm cằm của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên.

“Buông ta ra.” Diệp Tuyết tức giận quát lên: “Bỏ tay ngươi ra.”

“Ơ, thật đúng là Tuyết Nhi muội muội rồi.” Tiếng cười của Hỏa Linh khiến người nghe không nhịn được sợ hãi trong lòng: “Đêm khuya, vì sao muội muội lại nhếch nhác như vậy?”

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, là Đại Vương dẫn ta tới đây, tốt nhất ngươi nên thả ta ra ngay lập tức, nếu không……” d I e N d A n l E q U y d O n Diệp Tuyết vốn muốn mượn danh nghĩa của Yêu Vương làm tăng khí thế cho mình, nhưng vừa nghĩ tới thái độ sủng ái của Yêu Vương đối với Hỏa Linh này, sức lực nói chuyện liền mất hết.

“Nếu không sẽ thế nào?” Mặc dù chưa nói xong, nhưng Hỏa Linh đoán một chút cũng biết phía sau nàng muốn nói cái gì, vẻ giễu cợt trong nụ cười càng nhiều thêm: “Kêu Đại Vương trừng phạt ta sao?” Nếu không phải gần đây ca ca bảo mình an phận một chút, không cần tìm Diệp Tuyết này gây phiền phức, mình đã sớm khiến nàng đi đời nhà ma rồi.

75. Chương 75: Nổi Sát Tâm

Editor: Tiêu Tương

"Ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại muốn nhằm vào ta?" Diệp Tuyết đã hết cách, càng ngày nàng càng cảm thấy, ở trong thời điểm này, có pháp lực là quan trọng cỡ nào.

"Không thù không oán sao? Ngươi mưu đồ chiếm được sự sủng ái của Đại Vương, chính là khiêu khích lớn nhất đối với ta." Trong mắt Hỏa Linh đều là vẻ tức giận. Thật vất vả Vương Hậu mới mất tích, rốt cuộc có thể đưa nàng lên địa vị cao nhất hậu cung, nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim.

Đêm hôm đó, Đại Vương cư nhiên bỏ lại nàng mà đến địa lao tìm nữ nhân này, chuyện này…… Quả thật chính là vũ nhục lớn đối với nàng!

Sau đó còn ban thưởng ỷ Phượng Các cho nữ nhân này ở, càng tạo thành uy hiếp lớn nhất đối với địa vị của nàng.

Thật may là thời gian Đại Vương hứng thú đối với nữ nhân kia chỉ duy trì có vài ngày như vậy, tiết kiệm không ít hơi sức để nàng ra tay!

"Nhưng đây cũng không phải là mong muốn của ta!" Cái gì mà sủng ái, cái gì mà nương nương gì đó, đều không phải là điều nàng quan tâm, thứ nàng muốn chỉ đơn giản là tự do, là an an ổn ổn mà sống tiếp. Nhưng có người cố tình không để nàng được như ý, nàng còn có thể thế nào? dI3N d A n lE q U y d0n

"Có phải là điều ngươi muốn hay không ta mặc kệ, ta chỉ biết, để ngươi ở lại đây, sớm muộn gì cũng sẽ uy hiếp đến địa vị của ta." Trong mắt Hỏa Linh nổi lên sát ý, nghiêng đầu hỏi thị vệ kia một chút: "Các ngươi bắt được nàng lúc nào, bên cạnh còn có kẻ nào khác hay không?"

"Hồi nương nương, trừ nàng, không phát hiện bất kỳ ai ở bên cạnh nữa."

"Được, đã như vậy, Tuyết Nhi muội muội, là muội tự mình đưa tới cửa, cũng đừng trách tỷ tỷ ta không khách khí với muội." Ca ca dặn đi dặn lại hàng nghìn, hàng vạn lần, nói nàng mấy ngày nay nhất định phải thu liễm lại một chút, tốt nhất nên tìm cách gần gũi với Diệp Tuyết này, bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không còn cần thiết nữa rồi. Chỉ cần thần không biết quỷ không hay một đao giết chết nàng, sẽ không còn phiền toái gì nữa.

"Ngươi muốn làm gì?" Vẻ mặt Diệp Tuyết khẩn trương. Nhìn dáng vẻ này, là muốn giết mình sao?

"Muội muội yên tâm đi, nể mặt chúng ta đều là phận phi tử, tỷ tỷ ta sẽ cho muội được toàn thây." Hỏa Linh nói xong, lắc lắc tay: "Xử phạt nàng ngay tại chỗ cho ta." Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, giết nàng ta lúc này, tránh cho đêm dài lắm mộng, sinh ra rắc rối.

"Dạ, nương nương." Thị vệ rút đao ra, từng chút một đưa đến gần nàng.

"Đừng…… Không được…… A, cứu mạng……" Thân thể bị trói vô cùng chặt, Diệp Tuyết ngay cả cơ hội tránh né cũng không có. Mắt thấy đao sắp đến trên cổ, giữa điện Quang Hỏa Thạch, một tiếng hét to vang lên ở trong phòng: "Dừng tay!" Giọng nói như ma chú, như có như không, nghe không rõ phương hướng từ đâu truyền đến. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

Mọi người hoảng sợ tra xét, chỗ mấy thị vệ bên cạnh Diệp Tuyết đã bị đóng băng, chỉ nghe tiếng băng nứt ra kêu tạch tạch tạch, thị vệ kia liền hóa thành vụn băng, vỡ tung ở trên mặt đất.

"Là ai? Kẻ nào to gan như vậy, lại dám làm càn ở trước mặt bản cung?" Hỏa Linh từ trên ghế da hổ lập tức đứng lên, lớn tiếng quát. Ánh mắt tìm kiếm trong đại sảnh, cũng không phát hiện ra cái gì: "Có bản lãnh thì ra ngoài cho Bổn cung."

"Kẻ nào tổn thương Tuyết Nhi, chết!" Giọng nói trên không trung hội tụ, cuối cùng tập trung đến bên cạnh Diệp Tuyết. Vài bông tuyết thổi qua, một thân hình trong suốt như có như không hiện ra.

Nhiệt độ trong đại sảnh lập tức bị hạ xuống, những thị nữa đạo hạnh thấp không nhịn được cái lạnh, run lẩy bẩy.

"Ngươi là ai?" Hỏa Linh bị khí thế của hắn chấn động. Nam tử khí phách, lại lạnh lẽo như thế, trong thiên hạ, nàng chỉ biết một người: "Chẳng lẽ ngươi là……" Nghe nói lần trước Đại Vương và Ma Quân vì Diệp Tuyết này mà ra tay đánh nhau một trận, sau đó chẳng biết tại sao, Ma Quân lại bực tức rời đi. Vậy lần này…… Vẫn là vì nữ nhân này sao?

76. Chương 76: Ma Quân

Editor: Tiêu Tương

"Người lấy mạng ngươi." Lạc Băng chậm rãi nói từng chữ từng chữ, trong ánh mắt hiện lên sát khí, còn bức người hơn so với hàn khí quanh thân hắn.

Thật ra thì lần trước rời đi không lâu, hắn liền hối hận.

Yêu một người, thì phải yêu tất cả mọi thứ thuộc về nàng.

Yêu một người, chính là có thể vì nàng, chuyện gì cũng không để ý.

Yêu một người, chính là mặc kệ nàng làm gì, ngươi cũng phải đứng ở lập trường của nàng mà suy nghĩ cho nàng.

Mặc dù làm như vậy, sẽ khiến một số người cho rằng hắn rất ngốc, cho là ngu xuẩn, nhưng chỉ có như vậy, hắn mới có thể bảo vệ thật tốt người mình yêu, để nàng trở thành nữ nhân vui vẻ nhất trên đời này. d I e N d@n l E q U y d0n

Ngày ấy, rõ ràng hắn đã nhìn thấy vẻ khổ sở trên mặt nàng, nhưng vì cái gọi là mặt mũi của nam nhân, cùng với lòng tự ái cao ngạo của mình, lúc nàng núp ở ngực, rõ ràng hắn đã cảm nhận được cảm giác tim đập, nhưng vẫn trúng kế của Yêu Vương, tức giận rời đi mà bỏ lại nàng.

Đến khi hắn tỉnh táo lại, lúc muốn trở lại tìm nàng, thì giữa đường lại bị một nữ tử ngăn lại, cái gì cũng không nói, liền ra tay đánh hắn. Đáng nhẽ, một nữ tử nho nhỏ, mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải đối thủ của hắn, nào ngờ, nữ tử này lại có thể gọi Thất Thải Phượng Hoàng đến cho nàng sử dụng.

Như vậy, một nữ hai chim, hắn chỉ có thể chống đỡ.

Đánh một trận, chính là mười ngày. Nếu không phải hôm nay đôi Thất Thải Phượng Hoàng kia không biết có chuyện gì lại đột nhiên không nghe theo sự chỉ huy của nữ tử kia nữa, vỗ cánh rời đi, thì hắn còn không biết lúc nào mới có thể thoát thân đấy!

Bởi vì trong lòng nhớ nhung Tuyết Nhi, cho nên hắn cũng không ham chiến, sau khi đánh lui nữ tử không rõ thân phận kia, một phút cũng không dừng lại liền vội vã chạy tới đây. Nhưng không nghĩ tới, mình lại đến kịp lúc như vậy. Nếu như chậm một giây nữa, sợ rằng Tuyết Nhi đã lành ít dữ nhiều rồi!

Kẻ dám làm Tuyết Nhi bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ!

"Ma Quân, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ. Ngươi cũng đừng quên, nơi này là Yêu Giới, mà ta là công chúa nước Linh Miêu, hơn nữa lại là phi tử may mắn được Yêu Vương sủng ái nhất, nếu như hôm nay ngươi làm ta bị thương… ca ca ta và Yêu Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi." di,e.nd;an. l/eq;uy,don

"Ngươi cho rằng ta sẽ sợ sao?" Lạc Băng chính là Băng Hồn biến ảo mà thành, hấp thu linh khí trời đất, mang khí phách trời sinh không ai khác có thể sánh được. Lúc này, hắn vừa mang vẻ đau lòng đối với Tuyết Nhi cùng với vẻ chán ghét đối với nữ nhân trước mắt, chỉ với giọng điệu nhàn nhạt, lại có thể dọa cho những người có mặt ở đây sợ hãi đến nỗi trái tim co rút thành một cục.

Thân hình hoàn toàn hiện ra, áo trắng hơn tuyết, tóc đen như mực. Bởi vì cơn thịnh nộ, tóc đen trên không trung điên cuồng bay múa, khóe mắt bên phải lộ ra một ấn ký ma hóa màu tím. So với lần trước tới Yêu Giới, hoa văn ấn ký ma hóa này lại phức tạp hơn một chút, chứng minh ma tính của hắn lại tăng lên,

công lực càng thâm hậu……

77. Chương 77: Tứ Đại Thần Thú (1)

Editor: Tiêu Tương

"Tuy ngươi là Ma Quân, pháp lực cao thâm, nhưng cũng không thể thắng được ca ca ta và Yêu vương cùng liên hợp tấn công. Hãy nhớ kỹ, nếu ta có mệnh hệ gì, ngươi cũng sẽ không có ngày tháng bình yên. Ta khuyên ngươi, chi bằng…… A……" Hỏa Linh còn chưa nói dứt lời, đã bị một luồng hàn khí làm bị thương, ngực lạnh lẽo, đánh nàng ta lui nhanh về phía sau, mãi đến khi phía sau có chiếc ghế ngăn lại: "Ngươi…… lại thật sự ra tay?"

Ca ca nói cho nàng biết nhiều nhất là về Yêu Vương lợi hại như thế nào, còn phần tin tức của Ma Quân, nàng chỉ nghe qua một chút, cũng không biết rõ. Chỉ là nghĩ đến hắn có thể ngồi lên vị trí Ma Quân, nhất định cũng là nhân vật không dễ chọc, nhưng nàng cũng không hề nghĩ đến, hắn lại lợi hại như vậy. Vừa rồi nàng còn chưa nói xong, ngay cả hắn ra tay như thế nào nàng cũng không nhìn thấy. Nếu không phải thấy trong mắt hắn ngập tràn sát khí, nàng thậm chí cũng không dám khẳng định đến cùng có phải là hắn đánh mình bị thương hay không!!

"Tại sao lại không dám?" Trên mặt Lạc Băng không biểu hiện ra, nhưng trong lòng đã có chút lo sợ. Một chưởng vừa rồi của hắn, đã dùng một nửa công lực, không ngờ lại chỉ đánh nàng ta lui về phía sau vài bước, cũng không có gì đáng ngại. Xem ra mười ngày đánh nhau, đã tổn hao không ít chân khí của mình, cần phải nghỉ ngơi thật tốt vài ngày mới được!

"Nhất định ngươi sẽ hối hận!"

"Tuyệt đối không!" Kể từ ngày Băng Hồn bắt đầu hình thành, hắn cũng chưa từng hối hận. Dù là kiếp trước chứng kiến Tuyết Nhi tự vẫn vì hai người bọn họ, hắn cũng không hối hận chút nào. Nếu chuyện đã xảy ra, hối hận gì đó, cũng chỉ là biểu hiện của kẻ hèn nhát: "Ngươi, phải chết!" di,e.nd;an. l/eq;uy,don

"Đừng! Ca ca, cứu muội……" Hỏa Linh muốn chạy trốn, lại phát hiện dưới chân đã bị đóng băng, không thể động đậy, chỉ có thể ôm hy vọng cuối cùng, xé giọng kêu cứu. Từ nhỏ, ca ca và nàng đã tâm ý tương thông, hôm nay gặp phải nguy hiểm, nàng kêu một tiếng, nhất định ca ca có thể lập tức cảm ứng được.

"Muội muội!" Quả nhiên, tiếng hét của nàng còn chưa tiêu tan, một quả cầu lửa lớn đã nhảy từ cửa sổ vào, cũng nhanh chóng ngăn ở trước mặt nàng. Kết giới quanh thân, ngăn cản Ma Quân tấn công: "Ma Quân bệ hạ, có gì từ từ nói. Muội muội ta trẻ tuổi, không biết đã đắc tội ngài chỗ nào, vẫn xin ngài bao dung, đừng chấp nhặt với nàng."

"Ca ca, ca đang làm gì vậy……" Hỏa Linh không ngờ ca ca của mình lại có thể biết dùng giọng điệu cầu khẩn này nói chuyện với Ma Quân nhiều lần như vậy. Kéo cánh tay của hắn, nàng muốn kéo ca ca ra khỏi trước mặt mình. Không sai, Ma Quân lợi hại, nhưng nơi này chính là Yêu Giới, có thể nói là địa bàn của nàng, có cần phải như vậy không? Con dân Yêu Giới nhiều như vậy, mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng có thể dìm chết hắn rồi!

"Muội muội không được vô lễ!" Nhìn nàng lớn lên từ bé, trong lòng muội muội nghĩ cái gì, Hỏa Diễm không cần đoán cũng biết: "Ma Quân bệ hạ là người rộng lượng, trọng tình trọng nghĩa nhất trong tam giới, xá muội vô lễ, ta nhất định sẽ dạy dỗ thật tốt, chỉ xin người có thể đại nhân đại lượng, tha cho nàng ấy một mạng. Sau này chúng ta nguyện vì Ma Quân làm trâu làm ngựa, để báo đáp ân tha mạng." Kết giới quanh thân từ từ trở nên yếu ớt, thế nhưng hắn vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, hắn chỉ có thể đánh cuộc, đánh cuộc Ma quân sẽ nhất thời mềm lòng, tha cho muội muội một con đường sống.

Nhìn qua tình thế ngày hôm nay, nếu chỉ dựa vào sức lực của hai huynh muội bọn họ mà muốn lật đổ Yêu Vương, thật khó khăn. Liên hợp với Ma Quân, lợi dụng mâu thuẫn giữa Ma Quân và Yêu Vương để hai người bọn họ đánh nhau, còn mình chỉ ngồi yên xem hổ đấu, có lẽ mới là kế sách tốt nhất.

Sự thật chứng minh, lần đánh cuộc này hắn đã thắng.

Con ngươi Lạc Băng trầm xuống, thu hồi hàn khí quanh thân: "Làm trâu làm ngựa, nguyện ý nghe ta điều khiển?" Mặc dù hắn rất muốn giết chết nữ nhân kia để xả giận cho Tuyết Nhi, nhưng mắt thấy Yêu Giới càng ngày càng lớn mạnh, theo đạo hạnh cao thâm của Tích Phong, một ngày nào đó sẽ nhớ lại chuyện của kiếp trước, khi đó…… Ma giới và Yêu Giới đại chiến, sẽ là điều khó tránh. Nếu như vậy, không bằng thừa dịp hiện tại, cài một quân cờ vào bên người Tích Phong, tốt cho sau này khi thật sự ra tay, hắn cũng sẽ có thêm một phần thắng.

"Vâng, tất cả xin nghe theo sự điều khiển của Ma Quân ngài."

"Vậy thì tạm thời tha chết cho nàng ta." Tạm thời để lại đầu ở trên cổ của nữ nhân kia, đợi khi nàng ta hết giá trị, sẽ giết chết xả giận thay Tuyết Nhi!

Thu hàn khí quanh thân lại, Ma Quân hủy bỏ ý đinh tấn công.

"Muội muội, còn không mau cám ơn ân điển của Ma Quân." Hỏa Diễm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa nói vừa kéo tay muội muội, cứng rắn đẩy nàng đến trước mặt, một tay kia âm thầm vỗ nhẹ hai cái lên hông nàng. Đó là ám hiệu giữa huynh muội bọn họ, ý là: "Nhẫn nại"!

Hỏa Linh cực kỳ không vui, nhưng cũng phải cúi mình: "Tạ ơn Ma Quân không giết."

"Há mồm."

"A……" Hai huynh muội ngoan ngoãn mở miệng ra, hai viên gì đó màu đen tuyền liền lập tức nhảy vào trong miệng của bọn họ, trượt xuống cổ họng.

"Ma Quân, ngài đã cho chúng tôi ăn cái gì?"

"Đừng lo, chỉ là cổ trùng bình thường mà thôi, chỉ cần các ngươi trung thành tậm tâm với ta, sẽ không có bất kỳ chuyện gì. Nếu không……"

"Nếu không thì thế nào?" Hỏa Linh không nhịn được mở miệng hỏi. Đáng chết, rốt cuộc hôm nay ca ca đang đùa cái gì vậy? Nàng không muốn từ nay biến thành con rối mặc cho người ta định đoạt khống chế đâu!

"Đến lúc đó sẽ biết."

"!!!"

Từ đầu đến cuối Diệp Tuyết vẫn luôn yên lặng đứng ở bên cạnh, nghe từng tiếng nói, nhìn cử động của bọn họ.

Ba người cũng không nói nhiều, nhưng người khác cũng đã có thể nhìn ra đại khái. Quốc vương nước Linh Miêu này, nhìn như gió chiều nào theo chiều ấy, trên thực tế lại không để bất kỳ ai lợi dụng, là một kẻ gian trá, giảo hoạt, lòng muông dạ thú. Mà Hỏa Linh, mặc dù hống hách ngang ngược, nhưng khi xảy ra chuyện lớn, ca ca nói gì nàng ta nhất định sẽ nghe nấy. Về phần Ma Quân, trời sinh ngang ngược, làm việc nghiêm túc, quả quyết, lại giỏi về tâm kế. Thử hỏi, khi một người trúng cổ độc, lúc cổ độc phát tác sẽ đáng sợ thế nào? Căn bản là họ không biết lúc nào cổ độc sẽ phát tác, đến khi phát tác thì tình huống sẽ còn đáng sợ đến chừng nào?

Hai huynh muội này muốn lợi dụng hắn, lại bị hắn tính kế lại, hạ cổ độc, thật sự có thể nói là là tiền mất tật mang!

"Sao vậy?" Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt dò xét của nàng, Ma Quân dời ánh mắt, nhìn nàng.

"Không…… Không có gì, ta chỉ cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, rất không chân thật." Sống chết, lại chỉ trong nháy mắt. Số mạng, thật là kỳ diệu!

"Bây giờ ta dẫn nàng rời đi, được không?"

"Được, được." Diệp Tuyết không biết có phải mình hoa mắt hay không, bởi vì nàng rõ ràng đã nhìn thấy vẻ khẩn cầu và mong đợi trong ánh mắt của Ma Quân. Đáy mắt dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với vẻ lạnh như băng vừa rồi!

Chỉ là nếu nàng biết được chuyện tình duyên giữa hai người ở kiếp trước, sẽ không kinh ngạc như vậy nữa. Bởi vì trên đời này, hắn chỉ dịu dàng với một mình nàng. Kiếp này, cũng vẫn như vậy!

Chậm rãi vươn tay ra, hắn ôm nàng vào trong ngực, sợ thân thể của mình làm nàng lạnh, cho nên cũng không ôm quá chặt: "Phải giữ chặt ta, nếu không, bị rơi xuống, ta sẽ không chịu trách nhiệm."

"Ừ." Nàng nghiêm túc gật đầu một cái. Cùng một ý, từ trong miệng của hai người nói ra, cảm giác lại không giống nhau. Yêu Vương là ra lệnh, mà Ma Quân…… Lại là cưng chiều.

"Ma Quân, ngài dẫnTuyết phi đi, nếu Yêu Vương hỏi tới, chúng ta……" Rất rõ ràng, Hỏa Diễm đây là đang xin chỉ thị.

"Nói thật." Hắn cũng sẽ không ngây thơ cho rằng chỉ cần thần không biết quỷ không hay dẫn Tuyết Nhi đi như vậy, Yêu Vương sẽ không có cách tìm ra được.

"Dạ!"

Một trận gió mát nổi lên, Ma Quân dẫn theo Diệp Tuyết biến mất ở bên ngoài cửa sổ……

"Ca, đều tại ca, không có chuyện gì sao lại thần phục Ma Quân! Lần này thì tốt rồi, bị hắn hạ cổ trùng, từ nay về sau, phải nghe theo quyết định của hắn rồi." Hỏa Linh đặt cái mông tê liệt ngồi xuống trên ghế da hổ, liên tục oán trách.

Thật ra thì đối với kế hoạch ca ca cướp lấy vị trí Yêu vương của Tích Phong, nàng cũng không phải hết sức tán thành. Bây giờ ngoại trừ Vương Hậu ra, nàng đã là phi tử được sủng ái nhất Yêu Giới, có thể nói là dưới hai người, trên vạn người rồi, quyền lực và hư vinh gì đó nàng đạt được đã rất thỏa mãn rồi. Mà nếu ca ca làm vương của Yêu Giới, nàng cũng chỉ là một công chúa, thân phận cũng không cao hơn so với hiện tại. Một khi gả cho vương của một nước nào đó dưới Vương Yêu Giới, địa vị lại càng không so được với hiện tại. d I e N d@n l E q U y d0n Hơn nữa, trong thiên hạ, rất khó có thể lại gặp được nam nhân hoàn mỹ như Tích Phong, nếu kế hoạch của ca ca thật sự thành công, nàng có thể đã thua thiệt lại thua thiệt hơn nữa, mất hết cả vốn rồi!

"Muội muội hãy yên tâm, chỉ bằng cổ trùng nho nhỏ, không làm khó ca ca muội được đâu."

"Ca ca có thể giải?"

"Cho ca chút thời gian, nhất định sẽ giải được." Hỏa Diễm nói chắc như đinh đóng cột, nhưng trong lòng lại không hề chắc chắn. Linh Miêu quốc vốn am hiểu thi cổ, nhưng hôm nay sau khi bị hạ cổ trùng, một chút cảm giác cũng không có, cho nên…… Rốt cuộc Ma Quân đã hạ cổ trùng gì lên người bọn họ, hắn không có chút đầu mối nào.

……

Trước đó, Tích Phong đưa Diệp Tuyết về cung hậu, chỉ vội vàng để nàng ở trên mặt đất, cũng không nhìn kỹ rốt cuộc là nơi nào đã vội vã rời đi, quay trở lại cứu Lôi Ngao.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước, đến khi hắn trở lại, Ưng Vương đã không còn sức lực chống đỡ, bị Thất Thải Phượng Hoàng đánh ngã ở trên mặt đất. Bộ lông vũ cứng cáp đầy sức sống, lúc này nhếch nhác không thể tả, rơi đầy đất……

Nếu hắn đến chậm một bước nữa, có lẽ Lôi Ngao đã bị đánh đến hồn phi phách tán!

Vất vả lắm mới tránh thoát được sự tấn công của Thất Thải Phượng Hoàng, sức cùng lực kiệt mà đưa Ưng Vương về cung, nhưng trên không trung lại gặp Lạc Băng đang ôm Tuyết Nhi lướt qua hắn.

"Đứng lại!" Tích Phong xoay người, ngăn đối phương lại: "Lạc Băng, rốt cuộc ngươi có ý gì? Nữ nhân bổn vương đã dùng qua, thực sự có sức hút như vậy sao?" Hắn ở bên ngoài chém giết địch, sao có thể tha thứ cho kẻ đã cướp nữ nhân trong cung của mình đi chứ!

Mặc dù không biết vì sao Ma Quân lại chỉ có tình cảm với một mình Diệp Tuyết, nhưng theo Tích Phong thấy, sau khi trải qua chuyện lần trước, đối phương sẽ không còn bất kỳ hứng thú gì với nàng nữa, nam nhân mà, mặt mũi và địa vị so với thứ gì khác cũng sẽ quan trọng hơn! Nhưng người trước mắt này lại……

"Bắt đầu từ hôm nay, Tuyết Nhi chính là nữ nhân của ta." Ma Quân bá đạo tuyên bố. Mặc kệ trước kia đã xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không để ý.

"Lượm giày rách của Bổn vương, ngươi không sợ người của ngũ giới chê cười?"

"Sẽ không có ai dám cười!" Kẻ nào dám cười, hắn sẽ làm cho kẻ đó vĩnh viễn không thể cười nổi nữa mới thôi!

Bầu trời truyền đến một tiếng Hổ gầm, Dực Hổ với con ngươi màu trắng trên trán đã đợi ở bên cạnh Lạc Băng.

Hắn lập tức dẫn theo Diệp Tuyết lên lưng hổ: "Đi trước một bước!"

"Đứng lại cho ta!" Tích gió giận dữ, mắt thấy Dực Hổ nhảy lên, phóng lên trên trời, hắn vội vàng đặt Ưng Vương lên trên mặt đất, ngay sau đó gọi Hỏa Phượng, đi theo.

……

78. Chương 78: Tứ Đại Thần Thú (2)

Editor: Tiêu Tương

Một Hổ một Phượng, đuổi nhau ở trên bầu trời vừa hửng sáng, vẽ ra hai đường dấu vết thật dài.

"Lạc Băng, để nữ nhân của Bổn vương xuống." Tích Phong vừa điều khiển Hỏa Phượng đuổi theo bằng tốc độ nhanh nhất, vừa dùng nội lực gọi với về phía trước.

Ma Quân cũng không để ý đến, chỉ lấy ra một chiếc áo choàng, khoác lên trên người Diệp Tuyết để tránh gió, lại dùng hai cánh tay có lực, ôm nàng thật chặt trong ngực: "Khó chịu sao?" Đạo hạnh của nàng vẫn còn rất kém, gió lớn như thế, hắn sợ nàng không chịu nổi.

"Không khó chịu." Diệp Tuyết khẽ lắc đầu. Trong lòng ngổn ngang, không biết là cảm giác gì!

Ma Quân dịu dàng, chu đáo làm cho nàng cảm thấy rất ngọt ngào, rất cảm động, thậm chí có thể nói là rất mê luyến. Nhưng nơi nào đó trong lòng, lại trống rỗng, giống như thiếu một thứ gì đó: "Yêu Vương đuổi đến rồi, làm sao bây giờ?" Ngoài miệng tuy lo lắng, nhưng nàng lại hoảng sợ phát hiện, bản thân nàng trong vô thức lại chờ mong!

Mong đợi điều gì? Ngay cả nàng cũng không biết nữa!

"Không sao, tất cả đã có ta." Lạc Băng gối cằm lên trên vai nàng, dịu dàng nói. Dường như vào giờ phút này, bọn họ không phải đang ở trong tình thế căng thẳng, mà là chàng chàng thiếp thiếp ngắm hoa ở dưới ánh trăng.

Hai người không tiếp tục nói chuyện nữa, bên tai chỉ còn lại tiếng gió vù vù.

Đến khi Tích Phong điều khiển Hỏa Phượng đuổi đến, chạy song song với họ, thì bầu không khí tốt đẹp này mới bị phá vỡ.

"Lạc Băng, ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, buông nữ nhân của Bổn vương ra." Đi tiếp nữa, sẽ là địa bàn Ma giới, trước đó, hắn phải đoạt lại nữ nhân này.

"Không buông." Lạc Băng trả lời vô cùng kiên định, cúi đầu, giọng nói dịu dàng: "Tuyết Nhi, nàng ngồi cho vững, đừng lộn xộn."

"Ừ."

Thấy nàng gật đầu, Lạc Băng mới ngạo nghễ đứng dậy từ trên lưng hổ, nhìn thẳng vào mắt Yêu Vương: "Ngươi không xứng đáng có được nàng." Tuyết Nhi ở trong cung của Yêu vương liên tục gặp nguy hiểm, nhưng Tích Phong lại không bao giờ có mặt ở đó. Như vậy, vị trí của nàng ở trong lòng hắn không đáng nhắc tới đến chừng nào! Nếu đã như thế, tại sao còn phải bám lấy không tha như vậy? di,e.nd;an. l/3q;uy,d0n

"Xứng hay không, không phải do ngươi quyết định." Tích Phong gầm nhẹ.

Hắn bắt đầu vận chuyển chân khí toàn thân, dồn đến lòng bàn tay.

Nếu đã nói không được, vậy cũng chỉ có thể đánh một trận mà thôi. Không chỉ vì nàng là chìa khóa thời không tái thế, mà còn một nguyên nhân quan trọng khác đó là….. Hắn là nam nhân, không được phép để người khác sau khi cướp nữ nhân của mình đi còn phách lối như vậy!

"Xem chiêu!"

Lòng bàn tay trống rỗng của hắn xuất hiện một quả cầu lửa, sau đó một biến thành hai, hai biến thành bốn, lại từ bốn biến thánh tám……

Lúc đến trước mặt Lạc Băng, đã biến thành một tấm lưới lửa, ngay cả Dực Hổ khổng lồ cũng bị chụp vào, vây ở bên trong……

Lạc Băng không chút hoang mang, tháo dây buộc tóc xuống, tóc dài như mực sau khi được thả ra, lập tức bay múa tán loạn trên không trung, chậm rãi trở nên trong suốt như băng. Một phút sau, tóc dài vô tận vươn dài, lượn vòng trên không trung, đập tan toàn bộ những quả cầu lửa.

Bàn tay vung lên, hàn khí lan ra.

Hàn khí lạnh đến mức từng mảng bông tuyết hiện ra. Nhưng mà một mảnh hoa tuyết có kích cỡ tương đương với đầu người, óng ánh trong suốt. Chẳng những lạnh lẽo đến cực điểm, một khi người phàm đụng vào, sẽ bị đông cứng rồi vỡ vụn thành bột phấn trong nháy mắt, mà còn vô cùng cứng rắn, binh khí bình thường đâm mạnh tới, căn bản không làm được gì.

Nếu lúc này đối thủ là người khác, nhất định sẽ không thể chống đỡ được.

Nhưng đối mặt với hắn là Yêu Vương Tích Phong, uy lực băng tuyết cũng không lớn như vậy.

Yêu Vương lấy công kích Hỏa Hệ làm chủ, còn Ma Quân lại dùng băng tuyết tấn công đến.

Hai người tương sinh tương khắc, hỏa sợ băng tuyết rét lạnh, băng tuyết lại sợ lửa nóng bỏng. Hơn nữa, tu vi và pháp lực của Yêu Vương với Ma Quân vốn không phân cao thấp, cho nên khi thấy Lạc Băng phóng toàn bộ hoa tuyết ra, Tích Phong há miệng, phun ra bảy quả cầu màu lửa. Quả cầu lửa nhanh chóng to ra, không phải tấn công, mà là bao bọc hắn vào bên trong. Lửa cháy hừng hực, nhiệt độ cao, ngay cả nhiệt độ của Hỏa Phượng cũng liên tục tăng lên.

Tích Phong cưỡi Hỏa Phượng tiến gần lên phía trước, chạm vào hoa tuyết không độ, lập tức phát ra tiếng xèo xèo, thiêu đốt hoa tuyết ở trong lửa……

Xem ra thực lực hai người với 3 năm trước vẫn không có gì chênh lệch.

Cứ tiếp tục như vậy, lại muốn đồng quy vu tận sao?

Không được, nếu hai người bọn họ chết rồi, Tuyết Nhi phải làm thế nào?

Lạc Băng khép hờ mắt, đợi lần nữa mở ra, hắn đã có biện pháp.

Con ngươi băng lãnh phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chứa đựng ý cười: "Dừng!"

"Làm gì? Muốn trả nữ nhân của bổn vương trở về sao?"

"Việc này không khó, chỉ cần ngươi trả lời một câu hỏi của ta."

"Câu hỏi gì?" Tích Phong tò mò. Hắn thật muốn xem, rốt cuộc Ma Quân có thể giở trò gì.

"Ta muốn biết, ngươi thích mỹ nữ, hay là thích mỹ nam nhiều hơn?"

"Ngươi đây là có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ!" Lạc Băng nhìn hắn chằm chằm, không bỏ qua một biểu hiện nào trên khuôn mặt của hắn.

Ba ngàn năm trước, trong ngũ giới đột nhiên lan truyền tin tức, nói Yêu Vương Tích Phong rất thích nam giới, hơn nữa vừa ý Xà Vương Đằng Vân, thích tận tình cưng chiều, đè đối phương ở bên dưới. Nhưng không ngờ Xà Vương không vừa lòng với số phận tiểu thụ, đã âm thầm nuôi rất nhiều xà nam sủng, bắt bọn họ biến thành hình dáng của Tích Phong, để hắn phát tiết **. di,3.n d;a.n. l/eq;uy,d0n

Sau khi chuyện bại lộ, Yêu Vương giận dữ, dẫn binh san bằng cung điện Xà quốc, xử tử ngay tại chỗ Xà Vương Đằng Vân và những nam sủng kia. Từ đó, Xà quốc vẫn chưa từng gượng dậy nổi. Chút chuyện vui của Xà Vương Đằng Vân năm đó, cũng nhạt dần theo thời gian.

Nếu không phải lần trước hắn lần theo khí tức của Tuyết Nhi đi tìm nàng, tình cờ nhìn thấy Xà Vương bị giam giữ, thì ngay cả Lạc Băng hắn cũng bị lời đồn lừa gạt rồi.

Nếu Xà Vương không chết, vậy cũng chỉ có thể nói rõ một vấn đề, những lời đồn kia là có thật, giữa Yêu Vương và Xà Vương thật sự có tình cảm mập mờ với nhau, nhưng sau đó vì hành động của Xà Vương, khiến Tích Phong hổ thẹn, vốn dĩ nên giết hắn cho sảng khoái. Nhưng Tích Phong vẫn còn tình cảm với Xà Vương, nên đã cố ý dựng một màn kịch, san bằng tất cả cung điện của Xà quốc, để mọi người cho rằng Xà Vương đã chết, trên thực tế thì nhốt hắn lại, hi vọng một ngày hắn sẽ hồi tâm chuyển ý!

"Câu hỏi nhàm chán như vậy, Bổn vương không có hứng thú trả lời!" Tích Phong nói sang chuyện khác: "Muốn tiếp tục đánh, ta nhất định sẽ theo đến cùng!" Mỹ nam? A ~! Đây thật sự là buồn cười, là lời đồn tức cười nhất. Cũng bởi vì lời đồn này, làm hại chỉ trong một thời gian ngắn, con dân Yêu Giới bắt đầu đưa các loại nam tử xinh đẹp vào cung, nhưng có một điểm giống nhau, chính là eo thon như rắn, đầy một nắm tay, hơn nữa eo còn mềm mại hơn so với nữ tử.

Nhìn những nam tử âm nhu trang phục lộng lẫy quá phận ở trước mặt mình liên tục liếc mắt, thật khiến hắn dở khóc dở cười!

"Không có hứng thú, hay là không dám nói?" Lạc Băng mới không phải là người dễ lừa như vậy, tuyệt đối sẽ không mắc mưu của hắn ta. Một câu nói của hắn, lại kéo đề tài trở lại.

"Không cần ngươi nói."

"Tích Phong, chuyện ngươi thích nam sắc, cũng không còn là bí mật gì nữa, ngươi vẫn che che giấu giấu như vậy là có ý gì?"

"Hả?" Nghe Lạc Băng nói như thế, lòng Diệp Tuyết không còn bình tĩnh nữa, bắt đầu cuộn sóng dữ dội.

Khó trách nàng luôn cảm thấy người này có chút biến thái, trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, thì ra là trong lòng vốn đã có vấn đề! Không phải là bởi vì nam nhân thích nam nhân có vấn đề, mà là nếu hắn thích nam nhân, còn phong nhiều phi tử, nuôi nhiều mỹ nữ ở hậu cung như vậy làm gì? Nuôi chút mỹ nam đẹp trai gì đó, còn cảm thấy bình thường một chút!

Thấy nàng khoa trương, dùng ánh mắt liếc nhìn trên người mình, Tích Phong thật muốn tát một cái, đánh cho tên nhanh mồm nhanh miệng kia bẹp dí trên mặt đất: "Lạc Băng, ngươi đừng có nói bậy."

"Sự thật này, mọi người trong ngũ giới đều biết!"

"Câm miệng của ngươi lại cho ta." Tích Phong tức sùi bọt mép. Cưỡi lên lưng Phượng bay lên trời, trực tiếp tấn công khuôn mặt của đối phương.

Lạc Băng cười lạnh, đợi đối phương đến gần, mới nhanh chóng tránh sang bên cạnh, hàn khí quanh thân cũng cùng lúc tăng vọt, hơi nước trong không khí trực tiếp bị đông lại. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

"Đáng chết……" Đến khi Tích Phong cảm thấy mình bị trúng kế đã không còn kịp nữa, toàn thân ngoại trừ phần đầu, đều bị đóng băng, không thể động đậy.

"Tích Phong, ngươi quá xúc động rồi." Lạc Băng thản nhiên nói. Lúc con người ta tức giận hoặc xúc động, là lúc chỉ số thông minh thấp nhất. Mà mình chính là cố ý chọc giận hắn, làm cho hắn trúng kế của mình.

"Lạc Băng, buông ta ra."

"Không thể nào!"

"Chẳng lẽ ngươi muốn vì một nữ nhân, mà từ nay không đội trời chung với Yêu Giới sao?"

"Không có gì to tát cả." Chỉ cần Tuyết Nhi thật tốt, thật vui vẻ, đừng nói chỉ là không đội trời chung với Yêu Giới, dù có phải trở mặt thành thù với cả thế giới, hắn cũng không ngại: "Ngươi cứ từ từ mà đứng, chúng ta đi trước một bước." Nói xong, nhẹ nhàng bước trở lại trên lưng Dực Hổ, dẫn Diệp Tuyết đi thẳng tới Ma giới.

Tích Phong giận đến mặt đỏ bừng, nhưng cơ thể bị chế trụ, không còn cách nào khác: "Lạc Băng, ta muốn giết chết ngươi!!!……"

……

79. Chương 79: Tứ Đại Thần Thú (3)

Editor: Tiêu Tương

"Chúng ta đến Ma giới rồi."

Diệp Tuyết nằm ở trong ngực Lạc Băng, chỉ nghe lời nói hắn vang lên dịu dàng, bầu trời vốn mờ mịt bỗng trở nên sáng rỡ, từng đóa hoa tuyết bay không ngớt, lưu loát, nhìn không thấy bờ: "Tại sao lại đột nhiên có tuyết rơi?" Nàng vươn tay, hứng hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay. Bông tuyết rất nhanh liền bị nhiệt độ lòng bàn tay nàng hòa tan, hóa thành những giọt nước nhỏ.

"Không phải, nàng quay đầu lại nhìn đi." Lạc Băng cho Dực Hổ dừng lại trên không trung, sau đó chỉ chỉ phía sau lung nàng.

Diệp Tuyết tò mò nghiêng đầu nhìn ra phía sau, vừa nhìn…… Không nhịn được bưng kín miệng mình: "Đây là……" Không phải đột nhiên thời tiết thay đổi, mà là trời đất như bị một khối pha lê vô cùng lớn ngăn thành hai bên, một bên pha lê có ánh nắng tươi sáng, còn bên kia lại là tuyết bay đầy trời.

"Nơi này chính là ranh giới giữa Ma giới và Yêu Giới." Lạc Băng chăm chú nhìn nàng: "Tuyết Nhi, làm phi của ta, nàng có bằng lòng không?"

"Ta……" Bị hắn thình lình hỏi như vậy, vẻ tò mò vừa rồi của Diệp Tuyết lập tức biến mất không còn nữa, mặt hốt hoảng phải không biết phải làm sao. Nàng quả thật có ấn tượng tốt với hắn, nhưng cũng không đại biểu nhất định phải làm phi tử của hắn chứ? di,e.nd;an.l/eq;uy,don

Chẳng lẽ nguyên nhân là vì nàng xuyên không đến, cho nên bất kể là Yêu Vương hay là Ma Quân, cũng đều thích phong nàng làm phi như vậy?

Thấy nàng khó xử, Lạc Băng vội vàng xin lỗi: "Thật xin lỗi, là ta quá nóng lòng, hù dọa Tuyết Nhi rồi. Nàng có thể từ từ suy nghĩ, suy nghĩ chắc chắn rồi thì trả lời ta." Cho dù không đồng ý, hắn cũng tuyệt đối không oán nàng! Tất cả, lấy mong muốn của nàng làm điều kiện tiên quyết.

"……" Diệp Tuyết không trả lời, mà chỉ càng cúi thấp đầu.

……

Đến đây, Diệp Tuyết mới biết, ngoại trừ nơi này có tuyết bay đầy trời thì Ma giới vàYêu Giới thật ra cũng không khác biệt lắm.

Ngẫm lại cũng đúng, trong cuộc sống, mọi người vẫn luôn coi Yêu và Ma cùng một dạng, gọi chung là yêu ma!

Ngồi ở bên lò lửa, im lặng ôm đầu gối của mình, Diệp Tuyết thất thần nhìn bên ngoài cửa sổ. Ngoại trừ màu trắng, vẫn là màu trắng……

Sau khi Ma Quân dẫn nàng tới đây liền đi ra ngoài, hiện tại đã qua mấy canh giờ, nàng vẫn chưa từng thấy qua một sinh vật sống. Con người sợ nhất chính là cô độc, lúc này, nàng không kiềm chế được mà nhớ đến Yêu Giới. Mình cứ đi như vậy, Yêu Vương có vì thế mà làm khó hai nha đầu Thần Lộ kia không? Hoa Cơ tỷ tỷ đến khi nào thì mới có thể đoàn tụ với con của mình đây? Rốt cuộc Ưng Vương hắn như thế nào rồi? Thất Thải Phượng Hoàng kia có làm hắn bị thương được hay không? Còn có Yêu Vương……

Hắn hẳn là hận chết nàng rồi! Bởi vì nàng, cho nên mới chọc đến Ma Quân, hại hắn bị đóng băng trên đường.

Nếu như gặp lại, hắn nhất định sẽ giết nàng chứ?

Nghĩ tới đây, Diệp Tuyết không nhịn được mà cười nhạo bản thân. Gặp lại sao? Nàng đây là đang mong đợi điều gì chứ?

Nàng lẩm bẩm: xem ra mình đúng là có có xu hướng thích bị ngược, thật đáng coi thường!

Bông tuyết vẫn tung bay, Diệp Tuyết vẫn ôm đầu gối như vậy, lưng tựa vào ghế ngồi, bất tri bất giác đã ngủ say……

……

Yêu Giới, Bách Hoa Các.

Trong phòng, bọn thị nữ bưng nước ra ra vào vào. Bên giường lớn, y sư đang cẩn thận băng bó vết thương cho người trên giường.

Ưng Vương nhắm chặt hai mắt, mặt mũi vốn anh tuấn rạng ngời, giờ phút này trở nên tiều tụy không chịu nổi, trắng bệch như giấy. Toàn thân đều là vết thương, nhìn thấy mà ghê.

Bên gối hắn đặt một chiếc đèn hoa sen, ngọn lửa bên trong vô cùng yếu ớt, giống như hơi thở nơi chóp mũi hắn, khiến người ta lo sợ ngay sau đó nó sẽ tắt!

Hoa Cơ được tiểu hoa yêu dìu đứng ở bên cửa sổ, nước mắt rơi như mưa.

Cõi đời này, đối xử tốt nhất với nàng chính là người ca ca này, mặc dù là kết bái, nhưng còn thân hơn so với huynh muội ruột. Cho nên khi hắn nói muốn nàng chăm sóc Diệp Tuyết thật tốt, nàng mới không chút do dự mà đồng ý.

Biết rõ đó là nữ nhân của Yêu Vương, nhưng chỉ cần ca ca có thể hạnh phúc, nàng không tiếc bất cứ giá nào giúp hắn thực hiện. Thậm chí nàng từng nghĩ, nếu Tuyết Nhi cũng thích ca ca, bằng lòng bỏ trốn cùng ca ca, nàng có thể bày ra một màn kịch, để Tuyết Nhi giả chết, sau đó lén dẫn nàng xuất cung, từ đó có thể ân ái với ca ca cả đời.

Chỉ là nàng thế nào cũng không nghĩ tới, hôm nay lại có thể xảy ra chuyện như vậy.

Cũng bởi vì Diệp Tuyết, là vì cứu nàng ấy, ca ca mới bị Thất Thải Phượng Hoàng làm cho bị thương thành như vậy!

"Đại Vương giá lâm ~"

Thị vệ bên ngoài lớn tiếng thông báo, sau đó, Tích Phong lập tức xuất hiện ở trong phòng.

"Nô tì tham kiến Đại Vương."

"Lôi Ngao hắn sao rồi?" Trong lòng Tích Phong không được vui, cho nên lễ nghi gì đó, ngay cả nói hắn cũng không muốn, trực tiếp đưa tay đỡ Hoa Cơ, mắt nhìn y sư ở bên cạnh. di,e.n d;an.l/eq;uy,d0n

"Đại Vương đã về, vết thương của Ưng Vương quá nặng, mất quá nhiều máu, chỗ vết thương lại bởi vì bị Thất Thải Phượng Hoàng mổ, rất khó khép lại, cho nên……"

"Đừng ấp a ấp úng với ta."

"Tình hình bây giờ, nếu muốn cứu Ưng Vương, chỉ có một cách."

"Cách gì?" Yêu Vương còn chưa nói gì, Hoa Cơ đã không chờ thêm được mà lên tiếng hỏi.

"Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Vết thương do Thất Thải Phượng Hoàng gây nên, chỉ cần thoa máu của tứ đại Thần Thú lên, là có thể nhanh chóng khỏi hẳn."

"Tứ đại Thần Thú?" Tích Phong nhíu mày kiếm lại: "Ngươi nói chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước?"

"Đúng thế." Y sư vội vàng gật đầu: "Chỉ tiếc là tứ đại Thần Thú này giỏi biến ảo, cũng không có ai biết bây giờ bọn họ đang ở nơi nào!"

"Đại Vương, cầu xin người hãy cứu cứu ca ca thiếp." Hoa Cơ vừa nghe vậy, lập tức quỳ trên mặt đất. Một lần vô tình, để cho nàng biết được tọa kỵ Hỏa Phượng của Yêu Vương chính là Chu Tước, một trong tứ đại Thần Thú trong truyền thuyết!

Tích Phong dĩ nhiên biết ý của nàng, mày kiếm càng nhíu chặt: "Cần máu của một Thần Thú là có thể, hay là cần phải hỗn hợp máu của tứ đại Thần Thú mới có thể có tác dụng?"

"Hồi Đại Vương, cần hỗn hợp của Tứ Thần Thú mới có thể đạt tới hiệu quả trị liệu tốt nhất. Nếu chỉ là máu của một con trong đó, chỉ có thể kéo dài tánh mạng cho Ưng Vương mà thôi."

"Đại Vương……" Cho dù thế nào, có thể kéo dài tánh mạng cho ca ca, cũng đã tốt rồi.

Kiếm đủ Tứ Thần Thú, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chỉ cần Yêu Vương có thể đồng ý dùng máu của Hỏa Phượng tới cứu ca ca, mà có thể có nhiều thời gian đi tìm hơn, thì tỷ lệ cứu sống ca ca cũng sẽ cao hơn.

"Không cần nhiều lời, Bổn vương chỉ có đúng mực." Tích Phong nói xong, liền xoay người biến mất trong tầm mắt của mọi người.

……

Uống vào một chén máu, ngọn lửa đèn hoa sen bên gối của Ưng Vương lập tức sáng rỡ, hô hấp của hắn cũng trở nên vững vàng.

"Tạ Đại Vương!" Hoa Cơ quỳ xuống đất dập đầu tạ lễ.

Lần này Tích Phong không tiến lên dìu nàng, mà là không nói gì liền đi ra ngoài. Ngoài cửa, Hỏa Phượng lượn vòng trên không trung, u oán nhìn Tích Phong như đang bất mãn tố cáo hắn!

Hắn tung người bay lên, đáp lên lưng của Hỏa Phượng, nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ ở cổ nó, im lặng an ủi, im lặng trao đổi, bầu không khí có chút lắng xuống……

Trong mắt hiện lên một bóng người mờ nhạt, mặc y phục Vương Hậu, từng bước một đi về phía hắn, đến khi hình ảnh rõ ràng, người nọ…… Lại là Diệp Tuyết……

Tại sao lại là nàng? Tại sao…… Người hắn nghĩ đến lúc này lại có thể nàng?

"Tiểu Hồng, dùng cảm ứng của ngươi, giúp ta tìm Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ." Tích Phong cố ý nói rõ suy nghĩ của mình, không để cho hình ảnh vừa rồi ảnh hưởng đến cảm xúc của mình. Người hắn thích, chỉ có thể là Dao nhi, còn những người khác, tất cả đều không có tư cách này, không có!!!

Hỏa Phượng kêu to một tiếng, cõng hắn bay vào trong mây. Giữa Tứ Thần Thú có sự cảm ứng kỳ diệu nào đó, chỉ cần hai bên dùng tâm, là có thể biết vị trí của nhau.

Bay thẳng về phía Bắc, mãi đến khi tuyết bay đầy trời xuất hiện trước mặt, Tích Phong mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Đây chính là Ma giới, cho dù là vì tìm ba con Thần Thú còn lại, bản thân hắn đường hoàng đi vào như vậy, vẫn không được tốt cho lắm? Hơn nữa bây giờ còn là thời kỳ rối ren, mặc dù hắn không sợ người Ma giới, nhưng nếu lỡ như bởi vì như vậy mà kéo dài thời gian, có thể Lôi Ngao đã chết ở trên giường rồi. di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"Tiểu Hồng, chúng ta đi tìm hai con khác trước đi, nơi này để sau cùng rồi tìm." Nói như vậy, đến lúc đó cho dù khó đối phó, buộc phải kéo dài thời gian, hắn không có cách nào chạy về Yêu Giới, cũng sẽ lập tức có máu của hai con Thần Thú khác kia cung cấp cho Lôi Ngao, kéo dài tánh mạng cho hắn.

Chỉ là Hỏa Phượng cũng không coi trọng đề nghị của hắn, trực tiếp lao đầu vào Ma giới, bay trong bầu trời tuyết. Tuy giữa các Thần Thú có cảm ứng, nhưng có thể cảm ứng được thường là nhờ gần đây từng tiếp xúc với con kia. Một khi tìm được, tìm con thứ ba sẽ trở nên tương đối dễ dàng. Mà con thứ tư cũng sẽ không cần tìm, trực tiếp cho gọi một tiếng nó sẽ xuất hiện.

Cho nên con này là khó tìm nhất, cũng quan trọng nhất.

Nói cách khác, bọn họ phải bắt tay từ Ma giới trước, không có lựa chọn nào khác?

80. Chương 80: Máu Của Bạch Hổ

Editor: Tiêu Tương

Tích Phong dùng bí quyết ẩn thân cho hắn và Hỏa Phượng, nếu không, ở bên trong thế giới trắng thuần này, một đoàn màu đỏ bay trên không trung, muốn người khác không chú ý cũng khó!

Nhưng mặc dù vậy, những Ma tộc có đạo hạnh cao thâm, vẫn nhận ra có khí tức khác thường xuất hiện. Nên nhớ, đứng trong đại điện bàn chuyện đại sự với Ma Quân vốn là những Ma Tướng rất đặc biệt, đám người ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua ngói lưu ly trên nóc nhà, nhìn bầu trời mờ mịt mà tìm tòi nghiên cứu.

"Ma Quân, ở trên có dị tộc……" Một người bốn tay, đầu có sáu mắt dẫn đầu mở miệng. Đại khái bởi vì nhiều mắt, nên thị lực của hắn từ trước đến nay vẫn luôn là tốt nhất trong số chúng Ma.

Lạc Băng khoát tay, ngăn lời nói tiếp theo của thủ hạ: "Ta biết."

Lúc này đã nằm ngoài dự đoán của hắn rất nhiều, không nghĩ ra được ngoài tình yêu, thì còn cái gì có thể khiến một người cố chấp như thế, lại có thể tìm tới đây nhanh như vậy. Đến còn chưa tính, vậy mà còn không thèm để mắt đến thực lực của Ma Tộc bọn hắn, dám một người một ngựa ra trận.

Tích Phong này không sợ mình sẽ giam giữ hắn, sau đó nhốt hắn ở Ma giới, cũng nhân tiện lấy đi vị trí yêu vương của hắn sao?

"Cứ bình tĩnh, chớ nóng vội." Cũng đã tới đây rồi, chẳng lẽ còn sợ hắn đột nhiên chạy mất sao? Trước tiên nhìn một chút, xem rốt cuộc hắn muốn làm gì rồi hãy nói.

Ma Quân đã nói như vậy, chúng Ma chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh, yên lặng chờ đợi.

Một tay Lạc Băng chống đầu, nghiêng người dựa vào long ỷ được điêu khắc từ khối đá băng, phía trên là chín con rồng băng với các tư thế khác nhau, trông rất sống động, giống như sau một khắc sẽ từ trên ghế ra ngoài, bay lên trời.

……

Tích Phong cưỡi Hỏa Phượng lượn vòng trên bầu trời Ma giới, một vòng lại một vòng, nhưng không có tình huống gì sảy ra. Lúc đầu, hắn cảm thấy đây chính là ám hiệu giữa các thần thú, lượn đến số vòng nhất định, là có thể gọi một con khác ra ngoài. Nhưng sau đó hắn dần dần hiểu rõ, chuyện cũng không phải như vậy. Đầu hắn bị quay đến choáng váng, xung quanh vẫn không có gì sảy ra! di,e.nd;an.l/eq;uy,d0n

"Tiểu Hồng, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Tích Phong mất kiên nhẫn, con chim này, không phải sẽ nhân cơ hội này báo thù một chén máu vừa rồi chứ?

Hỏa Phượng không để ý đến, tiếp tục lượn vòng.

"……" Được rồi, hiện tại, có bản lãnh làm phản, dám đùa bỡn chủ tử nhà mình: "Dừng lại cho ta." Còn tiếp tục lượn vòng thêm nữa, thức ăn trong dạ dày hắn đều sẽ bị phun ra mất.

Cũng không biết có phải là bị một tiếng quát lớn của hắn dọa sợ rồi hay không, Hỏa Phượng thu đôi cánh, trực tiếp lao xuống cung điện phía dưới……

"Ta nói……" Tích Phong còn chưa nói xong một câu, bỗng nhiên, Hỏa Phượng đã lao vào nóc cung điện, phát ra một tiếng nổ lớn. Nếu không phải tốc độ của hắn mau, né tránh nhanh một bước, giờ phút này có lẽ đã ngã nằm sấp trên nóc nhà rồi: "Có phải ngươi điên rồi không?"

Thấy Hỏa Phượng lắc đầu, tinh thần phấn chấn kêu to hai tiếng, Tích Phong tức đến đen mặt. Từ khi đến Ma giới, con chim ngu ngốc này đã không bình thường. Nó làm như vậy, là muốn cho tất cả người của Ma giới đều biết Yêu Vương hắn tới đây sao?

Hắn trợn mắt nhìn nó, nó ngẩng cao đầu bất mãn nhìn lại……

Diệp Tuyết ngồi ngủ ở trên ghế, không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy một tiếng nổ thật lớn truyền đến từ trên đỉnh đầu, sau đó là một ít ngói vỡ rớt xuống, rơi trên cái bàn tròn cách đó không xa, nơi kia vốn là ngói, lúc này lại xuất hiện thêm một lỗ hổng lớn bằng bồn tắm. Nàng sợ hãi co rụt cổ lại, thật may là nàng ngồi ở bên cạnh, nếu không những mảnh vỡ của ngói lưu ly này cũng có thể nện chết nàng. Yên lặng một lát, thấy phía trên cũng không có động tĩnh gì, mà chỉ truyền đến mấy tiếng chim êm tai, nàng mới can đảm ngẩng cổ lên xem rốt cuộc là thứ gì……

Vừa nhìn, ánh mắt nàng lập tức bị làm cho nhìn thẳng……

Yêu Vương hắn…… Tại sao lại ở đây? Hơn nữa còn đang mắt to trừng mắt nhỏ với tọa kỵ của hắn!

Chẳng lẽ……

Lòng nàng thoáng hồi hộp.

Là tới tìm nàng?

Nàng không hề muốn trở về với hắn, nhưng nàng lại rất rất muốn biết tình hình bây giờ của Ưng Vương thế nào!

"Uy……" Diệp Tuyết phất tay, muốn lên tiếng gọi hắn. Lại thấy một bóng dáng trắng như tuyết vụt qua bên cạnh, sau đó đứng đối diện với Tích Phong. Lời nói của nàng vừa đến miệng, đành miễn cưỡng nuốt trở về.

"Yêu Vương đại giá quang lâm, vậy mà không thông báo trước một tiếng, để ta bố trí yến tiệc chiêu đãi." Không biết Lạc Băng vô tình hay cố ý từ lỗ hổng chỗ nóc nhà nhìn vào trong phòng, thấy Diệp Tuyết ngồi ở trên ghế nhìn hắn, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thế nào cũng không ngờ tới, đang yên đang lành, Hỏa Phượng bay lượn trên cao lại đột nhiên lao xuống, lại còn trùng hợp lao vào nóc phòng của Tuyết Nhi. Nếu như nàng có mệnh hệ gì, ngay cả bản thân mình hắn cũng sẽ không tha thứ!

"Ma Quân quá khách sáo rồi, lần này bổn vương đi ngang qua. Chỉ vì Tiểu Hồng nhà ta mệt mỏi quá mức, mới không cẩn thận té rớt xuống." Chỉ với hai, ba câu nói, đã tỏ rõ lập trường, phủi sạch quan hệ. Hắn như vậy, chính là muốn nói rõ cho Lạc Băng biết, lần này hắn đến đây, cũng không phải vì chuyện của Tuyết phi. Mặc dù từng nói muốn giết hắn, để báo mối thù bị đóng băng, nhưng thời cơ chưa chín muồi, hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

Đại trượng phu có thể co cũng có thể dãn, việc báo thù, ngày khác tính cũng không muộn! Hơn nữa thấy hắn thật lòng yêu thích Diệp Tuyết, cho nên cũng không cần lo lắng hắn sẽ gây bất lợi cho nàng. Chỉ cần nàng sống thật tốt, để nàng ở bên ngoài mấy ngày thì đã sao?

"Nếu đã như vậy, hình như cũng không phải lúc để ta mời ngài xuống dưới ngồi uống trà rồi, vậy không tiễn, Yêu Vương đi thong thả." Lạc Băng đưa tay làm thành động tác mời. Hành động này nhìn qua rất lịch sự, kì thực là hạ lệnh đuổi khách!

Mâu thuẫn giữa các cao tầng chính là như vậy. Rõ ràng hai người đã sớm bất hòa, vậy mà vẫn giả bộ ra vẻ nho nhã lễ độ. Ngoài mặt tôn trọng nhau như khách, nhưng thật ra trong lời nói lại là ý châm biếm, mỉa mai, khẩu phật tâm xà.

"Ma Quân khách khí rồi." Tích Phong nhún người nhảy lên lưng Phượng, thúc dục Hỏa Phượng bay đi.

Nhưng không ngờ là, hôm nay Hỏa Phượng đến cùng vẫn dị thường khó bảo, bay vút lên trời, sau đó nhanh chóng đáp xuống, vọt thẳng về phía Ma Quân……

Nhưng Ma Quân là người như thế nào. Sao có thể dễ dàng bị Hỏa Phượng lao vào như thế?

Nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua bên cạnh, thuận lợi né tránh.

Đáng tiếc ngói lưu ly thượng hạng lại bị đụng nát một mảng lớn, nửa nóc nhà bị sụp xuống.

"A……" Nửa bên nóc nhà rớt xuống, mảnh vụn văng ra khiến Diệp Tuyết sợ hãi đến mức hét ra tiếng.

"Tuyết phi?" Con ngươi Tích Phong căng thẳng, ghé đầu nhìn xuống……

Quả nhiên là nàng!

Lạc Băng liền tung người một cái nhảy xuống, sau đó ôm eo của nàng, dẫn theo nàng đến nóc nhà. Thay vì để Yêu Vương nhớ thương, không bằng trực tiếp che chở nàng ở bên người, để xem hắn còn có thể làm gì!

"Tuyết Nhi nàng không có sao chứ? Có bị dọa sợ hay không?"

"Không có…… Không có việc gì." Diệp Tuyết lúng túng cúi đầu. Thật là không có tiền đồ mà, mỗi lần bị Lạc Băng ôm, đều không nhịn được mà chìm đắm trong trong lồng ngực của hắn. Nói thật, băng lạnh như vậy ôm nàng trong ngực, có cái gì mà mê luyến chứ? d I e N d@n l E q U y d0n

"Vậy thì tốt." Sau khi chắc chắn nàng thật không có việc gì, Lạc Băng mới một lần nữa dời mắt đến chuyện của Tích Phong bên kia: "Yêu Vương, xem ra nhà ngươi nên tìm tọa kỵ mới để thay thế rồi."

"Chuyện này không cần ngươi quan tâm." Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn vâng lời của Diệp Tuyết khi núp ở trong ngực đối phương, lòng của Tích Phong đã vô cùng khó chịu. Không còn vẻ ôn hòa nhã nhặn, vào giờ phút này, hắn có thể nhịn không đánh người đã là cực hạn rồi. Đá một cái lên thân con chim đần độn nào đó đang hả hê ở bên cạnh, hắn cười gió lên: "Trở về cho ta, nếu còn dám gây chuyện lung tung, ta sẽ một đao xử lý ngươi. Đi……"

81. Chương 81: Máu Của Bạch Hổ (2)

Editor: Tiêu Tương

Tích Phong bay trên không trung, trợn mắt nhìn con chim đần kia.

Hắn không đứng ở trên lưng của nó, nó chung quy sẽ không có cách gây họa để báo thù nữa!

Tích Phong đang dương dương đắc ý mà nghĩ, thì thấy Hỏa Phượng kêu to hai tiếng, giương hai cánh ra đập loạn, cuồng phong nổi lên từng trận, khiến người ta không thể mở nổi mắt. Nhất là Lạc Băng và Diệp Tuyết đứng đối diện với nó, thân thể lập tức lảo đảo. Suýt chút nữa bị gió thổi bay!

Lạc Băng chỉ cảm thấy trước ngực trống rỗng, Diệp Tuyết đã bị Hỏa Phượng ngậm ở trong miệng.

Hỏa Phượng hất đầu, vừa vặn ném nàng lên trên cổ. Diệp Tuyết vội vàng dùng cả tay lẫn chân, bám chặt lấy. Ngay sau đó, Hỏa Phượng gào thét, cõng Diệp Tuyết bay vào trong mây trắng……

Chứng kiến một màn vừa rồi, Yêu Vương và Ma Quân đầu tiên là sững sờ, không biết vì sao, sau đó cùng nhau hoàn hồn, một người ngự phong bay lên, một người vội vàng gọi Dực Hổ đuổi sát theo sau…… di,e.nd;an.l/eq;uy,don

Chuyện càng kỳ lạ hơn chính là, Hỏa Phượng cũng không bay xa, mà ngay khi nghe thấy tiếng hổ gầm ở phía sau, lập tức quay đầu bay trở lại, cũng thật nhẹ nhàng thả Diệp Tuyết xuống trên mặt đất. Xong xuôi, lắc lư trên không trung hai vòng, hình thể dần dần bị thu nhỏ lại, màu sắc phát ra càng trở nên tươi đẹp, lực lượng tinh thần của đầu Phượng này so với vừa rồi càng lớn hơn…… Tóm lại một câu, sau khi Tiểu Hồng biến trở về nguyên hình là Chu Tước thì bất kể là phương diện nào cũng đều mạnh hơn so với lúc trước.

Thấy tình hình đột nhiên thay đổi, Lạc Băng dự cảm được cái gì đó. Ánh mắt của Chu Tước, giờ phút này đang nhìn tọa kỵ của hắn mà không hề chớp mắt.

Tọa kỵ của Yêu vương là do Chu Tước biến ảo thành, chẳng lẽ tọa kỵ của mình cũng vậy……

Lạc Băng còn chưa suy đoán xong, Dực Hổ dưới thân của hắn đã dùng hành động thực tế chứng minh.

Ngẩng đầu lên trời gầm lên hai tiếng, rung trời lở đất. Chân trước chồm lên, Lạc Băng thông minh lật người đi xuống, để tránh bị tọa kỵ của mình hất văng xuống mà mất thể diện.

Thân thể thoáng cái trở nên to lớn, hai cánh trên lưng vỡ thành bột phấn màu trắng, rơi trên thân hổ, thần thú Bạch Hổ đột nhiên xuất hiện.

"Thì ra đây chính là Bạch hổ." Vào giờ phút này, rốt cuộc Tích Phong cũng đã hiểu rõ nguyên nhân khiến Tiểu Hồng vừa rồi liên tiếp bất thường, cũng chỉ là vì muốn dụ Ma Quân gọi tọa kỵ của hắn ra mà thôi!

Một chim, một hổ lấy hình ảnh thật sự của mình trở lại trước mặt chủ nhân.

"Tích Phong, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Khi biết tọa kỵ của mình là một trong tứ đại Thần Thú thì hắn thật sự lấy làm kinh hãi, nhưng rất nhanh liền hiểu ra, lần này đối phương tới Ma giới, hình như chính là đặc biệt đến tìm tọa kỵ của mình.

"Không có gì, chỉ là muốn mượn một chén máu từ trên thân Bạch hổ."

"Mượn? Vậy ngài định trả như thế nào đây?" Hắn đây là đang thu thập máu của tứ đại Thần Thú sao?

Khi tứ Thần Thú đơn độc xuất chiến, pháp lực ngang nhau. Nhưng khi tứ đại Thần Thú tập hợp thành một khối, sẽ có thể bộc phát ra năng lực không cách nào tưởng tượng được. Mà khi hòa máu của Tứ Thần Thú lại với nhau, thường sẽ sinh ra hiệu quả không thể tưởng được! Cho nên…… Hắn mới không phối hợp đưa máu của Tiểu Bạch cho hắn như vậy đâu.

"Ngươi muốn ta trả như thế nào cũng được." Biết rõ đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa máu của Bạch hổ cho hắn như vậy, nhưng mặc kệ như thế nào, hắn cũng phải có được máu trong tay.

"Thế nào cũng được? Nếu ta nói là muốn ngươi phục vụ quên mình để trả, vậy cũng được chứ?"

"Tuyệt đối không có khả năng."

"Vậy chúng ta cũng không còn gì để nói, lần khác gặp lại, không tiễn." Lạc Băng vuốt ve cái trán của Bạch hổ, chữ vương thật lớn rất có uy phong.

"Ngươi chờ đó, ta sẽ quay lại lấy." Nếu đã biết Bạch hổ ở đây, hắn sẽ không sợ nó chạy mất. Còn nhiều biện pháp, từ từ suy nghĩ, hắn cũng không tin vẫn không lấy được máu của nó.

Vốn nhìn Hỏa Phượng to lớn như vậy quen rồi lớn, hiện tại mặc dù không tính là quá nhỏ, nhưng vẫn khiến Tích Phong không đành lòng dùng nó làm tọa kỵ nữa. Hắn cưỡi gió bay lên, ý vị sâu xa liếc nhìn Diệp Tuyết trong ngực Ma Quân, hét lên một tiếng rồi bay đi. Chu Tước hót véo von, đuổi theo phía sau. di,e.nd;an.l/eq;uy,don

Một người một chim, rất nhanh liền biến mất không thấy……

"Tuyết Nhi, đói bụng chưa? Ta dẫn nàng đi dùng bữa." Lạc Băng kéo tay của nàng, dẫn theo nàng từ nóc nhà nhẹ nhàng bay xuống. Thật là uất ức cho nàng rồi, hắn vừa về tới đã bị công việc quấn thân, để mặc nàng ở chỗ này không quan tâm, thật là đáng chết: "Muốn ăn cái gì?"

"Bất kỳ cái gì cũng được." Diệp Tuyết sờ sờ bụng, đúng là rất đói.

"Được."

……

Tích Phong vội vã trở về Yêu Giới, Thần Điểu Chu Tước nhảy nhót, đi theo phía sau, làm người khác đặc biệt chú ý.

"Đại Vương." Thấy Yêu Vương trở lại, Hoa Cơ vội vàng nghênh đón: "Có tiến triển gì không?"

"Tìm được Bạch Hổ rồi." Tích Phong đi thẳng vào trọng điểm nói: "Chỉ là có thể lấy được máu của Bạch Hổ hay không, thì phải trông vào ngươi rồi." Trên đường về đây hắn đã từng nghĩ, trước mắt người có thể khiến cho Lạc Băng ngoan ngoãn dâng lên máu của Bạch Hổ, khẳng định chỉ có thể là Diệp Tuyết. Mà nếu muốn Diệp Tuyết mở miệng giúp một tay, còn phải xem quan hệ giữa Hoa Cơ với nàng sâu tới đâu, có đủ thân mật hay không rồi!

“Thần thiếp?” Hoa Cơ chỉ chỉ chính mình, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Đúng, lại đây, Bổn vương nói cho ngươi biết nên làm thế nào……”

……

Một canh giờ sau, Hoa Cơ thu xếp xong xuôi thì lên đường.

Khi nàng đến Ma giới, Diệp Tuyết đang luyện tập Ngự Kiếm Phi Hành dưới sự chỉ dẫn của Ma Quân.

“Lên!” Nàng đang vững vàng đứng ở trên thân kiếm, phát lệnh: “Qua trái, lên trên, dừng.” Từng lệnh, đều hoàn thành rất đúng tiêu chuẩn.

Lạc Băng đứng ở bên cạnh, rung động với năng lực tiếp thu học tập như thần của nàng.

Ngự Phong Phi Hành, hắn chỉ dạy một lần, nàng đã có thể từ một suy ra ba, tất cả bí quyết đều được suy nghĩ thông suốt.

Tu vi hơn 400 năm, mà một chút pháp thuật cũng không có, đã khiến hắn vô cùng bất ngờ; chỉ với tu vi hơn 400 năm, năng lực học tập của nàng đã có thể nhanh như vậy, lại càng khiến hắn bất ngờ hơn! di,e.nd;an.l/eq;uy,don

“Như thế nào, ta bay không tệ chứ?” Sau vài lần luyện tập, Diệp Tuyết liền bắt đầu đắc ý.

Vốn tưởng rằng thuật ngự kiếm rất khó nắm bắt, không ngờ lại đơn giản như vậy. Xem ra, những thứ pháp thuật lợi hại gì gì đó, cũng sẽ rất dễ học thôi.

“Rất tốt.” Lạc Băng rất đứng đắn khen.

“o(n_n)o~” Người nào đó vui vẻ đến ngay cả mình là ai cũng sắp quên mất.

Bầu trời truyền đến tiếng cười gió, Lạc Băng đưa tay ra vẽ lên không trung một cái, những bông tuyết bay múa được ban cho sinh mạng.

Tuyết tụ tập thành khối, biến ảo thành một chiếc mũi tên nhọn, bắn tới giữa không trung.

Hoa Cơ vội vàng né qua bên cạnh, trong lúc vội vàng tránh mũi tên, thân thể cũng mất đi thăng bằng, rơi từ không trung xuống: “Tuyết Nhi muội muội cứu ta……”

“Hoa Cơ tỷ tỷ?” Diệp Tuyết vội vàng ngăn lại đòn đánh tiếp theo của Ma Quân, ngự kiếm bay lên, đưa tay đón người đang rơi xuống. Nhưng nàng thật sự đã đánh giá quá cao năng lực của bản thân, một người bay cảm thấy rất đơn giản, nhưng mà muốn đỡ được người khác, lại không dễ dàng như vậy.

Lực trùng kích vô cùng lớn từ trên kiếm lập tức đánh tới nàng……

82. Chương 82: Máu Của Bạch Hổ (3)

Editor: Tiêu Tương

“A……” Nàng không nhịn được mà thét lên. Biết hồ ly ngã không chết, nhưng mà sẽ rất đau, nhức.

Chỉ là việc nàng thét lên có vẻ không cần thiết, trước khi rơi xuống đất, nàng đã được Lạc Băng kéo vào trong ngực trước một bước. Tuy cái ôm rất lạnh, nhưng cũng rất mềm rất có tính đàn hồi, chạm vào rất thoải mái!

Hoa Cơ lại không may mắn như vậy, mặt úp xuống, tay chân duỗi ra, tựa như một con rùa nằm sấp trên mặt đất.“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Diệp Tuyết từ trong ngực Lạc Băng đi ra, lòng vô cùng áy náy đỡ nàng dậy: “Đều tại muội vô dụng, không đỡ được tỷ.”

“Tuyết Nhi muội muội nói gì vậy, là tỷ tỷ ta vô dụng, ngự phong mà cũng có thể ngã xuống.”

“Nếu như không phải là Ma Quân hắn tấn công tỷ… chắc tỷ sẽ không……”

“Được rồi, muội muội, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa.” Hoa Cơ cũng không dám quên mục đích mình tới đây, nên không thể bỏ qua, một chữ không nên nói nàng cũng sẽ không nhiều lời: “Muội quyết định sau này sẽ ở lại Ma giới sao?”

“Muội……” Thật ra thì nàng vẫn chưa nghĩ xong. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

Diệp Tuyết không phải không nhớ, nhưng cũng sẽ không nói cho người ta biết, thật ra thì chỗ nào nàng cũng không muốn ở, nàng muốn trở lại thế kỷ 21, trở lại bên cạnh Toa Toa nhất.

“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ tới đây là có chuyện gì sao?”

“Ta là đặc biệt tới tìm muội.”

“Tìm muội?” Diệp Tuyết bất ngờ, lúc này Hoa Cơ tìm nàng là có chuyện gì. Chẳng lẽ là đến khuyên nàng trở về?

“Ừ.” Hoa Cơ gật đầu một cái, trên mặt mang theo vẻ khẩn thiết: “Ta có thể nói chuyện riêng với Tuyết Nhi muội muội một chút không?”

“Không được.” Lạc Băng mới không muốn cho các nàng có cơ hội ở riêng. Mặc dù nhìn người này rất nhiệt tình với Tuyết Nhi, nhưng người Yêu Giới, hắn vẫn không tin tưởng một ai.

“Hoa Cơ tỷ tỷ chính là người đã chăm sóc ta khi ta còn ở Yêu Giới, xin ngươi đừng làm khó tỷ ấy được không?” Diệp Tuyết kéo kéo tay áo của Lạc Băng, ra vẻ đáng thương nhìn hắn.

“…… Có chuyện gì lại không thể nói ngay trước mặt ta?” Ma Quân ra vẻ nhượng bộ. Chỉ cần nàng mở miệng, hắn tuyệt đối sẽ không làm nàng khó xử.

“Chuyện của nữ nhân chúng ta, có rất nhiều điều không tiện để cho nam nhân biết.”

“Vậy thì được, ta sẽ ở bên kia, có chuyện gì, gọi ta một tiếng là được.” Nàng cũng đã nói như vậy, hắn còn có thể làm gì? Nàng muốn tự do, hắn tuyệt đối sẽ không can thiệp.

“Biết rồi biết rồi, đi nhanh đi.” Ngay cả bản thân Diệp Tuyết cũng không nhận ra, khi nàng nói chuyện với hắn, lại mang theo vẻ nũng nịu.

Lạc Băng vừa đi, Hoa Cơ lập tức quỳ trên mặt đất: “Tuyết Nhi muội muội, muội nhất định phải cứu cứu ca ca của ta……”

“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ đang làm gì vậy? Tỷ làm như vậy, thật là hại chết muội, mau mau, có chuyện gì từ từ nói.” Diệp Tuyết luống cuống tay chân muốn kéo nàng từ trên mặt đất dậy, nhưng Hoa Cơ vẫn khăng khăng quỳ ở đó, cho dù nàng kéo thế nào cũng không được.

“Muội muội không đồng ý, tỷ sẽ quỳ mãi không dậy.” Mặc dù làm như vậy có chút khiến người ta khó chịu, nhưng nàng cũng là bị buộc, bất đắc dĩ rồi. Hơn nữa, nghĩa huynh bị thương nặng như vậy, đều là do nàng gây ra, chẳng lẽ nàng không nên làm chút việc gì để bồi thường sao?

“Hoa Cơ tỷ tỷ, muội đồng ý với tỷ là được rồi, tỷ mau dậy đi rồi nói sau.”

“Lời của muội muội là thật?”

“Là thật.” Nàng ấy cũng quỳ lâu sắp không dậy nổi rồi, mình còn có thể không đồng ý sao? Hết cách rồi, là bản thân nàng lòng dạ quá mềm yếu, không thể nhìn người đối xử tốt với mình chịu uất ức: “Tỷ tỷ mau dậy đi.”

“Ừ.”

“Hoa Cơ tỷ tỷ, tỷ nói đi, muốn muội làm thế nào?” di,e.nd;an.l/eq;uy,don

Hoa Cơ lau nước mắt một cái, để cho Diệp Tuyết lần nữa hiểu thêm một từ gọi là hoa lê đái vũ. Khó trách cổ nhân lại thích dùng hoa để hình dung những nữ tử xinh đẹp, chẳng những Hoa Cơ này khi cười khuynh quốc khuynh thành, mà lúc khóc lại càng khiến người thương yêu hơn. Làm cho người ta hận không thể lấy mọi thứ tốt nhất trên đời cho nàng, chỉ cần nàng có thể mãi mãi vui vẻ!

"Ca ca ta bị Thất Thải Phượng Hoàng làm bị thương, tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, bây giờ, cách duy nhất có thể cứu hắn chính là tập hợp đủ máu của tứ đại thần thú. Lúc trước đại vương tới đây, chính là vì muốn tìm Bạch Hổ, muốn lấy một chén máu của nó để cứu mạng ca ca. Nhưng muội cũng biết, nguyên nhân bởi vì muội, mà Ma giới và Yêu Giới bây giờ đã ở vào thế không đội trời chung, Ma Quân tuyệt đối sẽ không lấy máu Bạch Hổ đi cứu kẻ địch. Cho nên hiện tại, người có thể khuyên Ma Quân cũng chỉ có muội……"

"Ca ca của Hoa Cơ tỷ tỷ? Tỷ nói là Ưng Vương?"

"Đúng thế." Hoa Cơ nắm chặt tay Diệp Tuyết, nhìn nàng cầu xin: "Muội muội, ca ca ta là người tốt, không nên chết sớm như vậy, muội nhất định phải cứu huynh ấy."

"Hoa Cơ tỷ tỷ yên tâm, Ưng Vương là bởi vì muội mà bị thương, muội có trách nhiệm giúp đỡ hắn. Chỉ là muội cũng không biết Ma Quân có chịu giúp muội hay không, nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, muội cũng sẽ vẫn cố gắng hết sức mình để làm chuyện này."

"Cám ơn muội muội, ca ca ta sống hay chết, đều trông cậy vào muội."

"Ừm." Diệp Tuyết gật đầu, tỏ ra áp lực thật lớn!

"Vậy ta đi về trước, chờ tin tốt của muội muội."

"Được." Nàng rất muốn khách sáo hai tiếng, mời Hoa Cơ ở lại một đêm hoặc là ở lại dùng bữa, nhưng bản thân nàng cũng đang sống nhờ dưới mái hiên người khác, lấy đâu cái quyền cho người khác ngủ lại!

……

"Có lời gì cứ nói." Lúc ăn cơm tối, Lạc Băng rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng.

Từ sau khi Hoa Cơ đi, Tuyết Nhi tâm sự nặng nề, ánh mắt nàng vẫn luôn lén quan sát hắn. Nghĩ là đợi nàng chuẩn bị xong, sẽ nói với mình. Nhưng hắn chờ mòn chờ mỏi, vẫn không thấy nàng có hành động gì, đành phải mở miệng trước.

Kìm nén như vậy, không mệt sao?

Cho dù nàng không sợ mệt, hắn vẫn sợ nàng kìm nén mà bệnh mất!

"Chuyện này…… Ngươi…… Có thể gọi Bạch Hổ ra cho ta nhìn một chút được không?" Lấy hết dũng khí, cuối cùng nàng cũng nói ra.

"Nàng cũng muốn máu của Bạch Hổ?"

"Không…… Không phải……" Diệp Tuyết vội vàng ra sức lắc đầu. di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"Hả?"

"Đúng vậy." Được rồi, nàng thừa nhận, nàng thật sự không thích hợp để nói dối: "Phật viết, cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tòa tháp, ta cũng muốn dùng máu của Bạch Hổ đi cứu mạng một người, ngươi giúp một tay có được không?"

"Cứu mạng của ai?"

"Ưng vương Lôi Ngao."

"Hắn là người của Tích Phong." Lời hắn nói ý tứ rất rõ ràng, người của kẻ địch, hắn không thể cứu.

"Nhưng vì cứu ta hắn mới bị thương nặng như vậy, cầu xin ngươi, ngươi hãy giúp đỡ đi."

"……"

"Làm ơn, làm ơn đi mà

"

"Nàng muốn cứu hắn như vậy sao?"

"Nếu như hắn chết, cả đời ta cũng sẽ lương tâm cắn rứt." Diệp Tuyết chớp mắt to, nháy nháy nhìn hắn. Dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, vừa thấy đã thương.

"…… Để ta suy nghĩ một chút."

"Có thể, nhưng ngươi nhất định phải đồng ý, hơn nữa phải sớm đồng ý một chút. Cứu người như cứu hỏa, không thể chậm được."

"Biết rồi." Lạc Băng không có khẩu vị tiếp tục ăn nữa cơm nữa, đứng dậy, đi ra ngoài: "Nàng ăn đi, lát nữa ta sẽ trở lại." Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình. Nếu như hôm nay hắn cứu Ưng Vương kia, ngày sau nhất định sẽ nhiều thêm một kình địch. Nhưng ở trước mặt nàng…… Bản thân hắn lại không thể nói ra chữ "Không".

83. Chương 83: Thân Thể Khác Thường (1)

Editor: Tiêu Tương

Ma Quân sau khi đi ra ngoài, thì không trở lại nữa.

Ngay cả buổi tối lúc đi ngủ, cũng là hai tiểu nha đầu tới, dẫn nàng đi nghỉ ngơi.

Chẳng lẽ là vì không muốn đưa máu của Bạch Hổ cho mình, cho nên ngay cả gặp mặt cũng không dám sao?

Diệp Tuyết nằm ở trên giường suy nghĩ miên man……

……

Trong giấc ngủ, có thứ gì đó lạnh lạnh chạm lên mặt mình.

Diệp Tuyết đưa tay gạt, lại chạm phải một cánh tay cường tráng có lực.

"Sao ngài lại ở đây?" Vừa mở mắt ra, đập vào mắt nàng là gương mặt tuấn tú phóng đại của Lạc Băng, nhưng cho dù nhìn ở khoảng cách gần như thế, cũng không phát hiện chút tỳ vết nào.

"Đã tỉnh rồi sao?" Lạc Băng khẽ cười hỏi, ngón tay nhẹ nhàng vén tóc mai của nàng ra sau tai. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

"Ừm." Diệp Tuyết không để lại dấu vết kéo dãn khoảng cách của hai người. Mặc dù đối với việc hắn chạm vào, nàng không ghét, nhưng tư thế mập mờ như vậy, lại nàng cảm thấy có chút xấu hổ: "Ngài quyết định xong chưa? Lúc nào thì đưa cho ta?"

"Ta có thể cho nàng, nhưng nàng phải đồng ý với ta một yêu cầu."

Thấy mắt hắn sáng lên, Diệp Tuyết có dự cảm không tốt: "Ngài nói thử xem."

"Ta muốn ngủ chung với nàng."

"(o) Hả!" Đầu óc của Diệp Tuyết trở nên rối bời: "Ngài…… Ngài có ý gì?" Nàng cũng không phải là người tùy tiện như vậy, tuyệt đối sẽ không bán thân ** để đạt được mục đích của mình.

"Tuyết Nhi, ta chỉ muốn nằm chung một giường với nàng, không có ý gì khác." Mình là Băng Hồn biến ảo thành, cho nên toàn thân lạnh lẽo, không có nhiệt độ. Duy chỉ khi nằm chung với nàng, thân thể mới có thể ấm lên một cách lạ kỳ. Cảm giác kia, thật tốt, thật hạnh phúc.

"Bản thân ngài có giường, tại sao lại muốn nằm chung với ta? Chưa từng nghe nói nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Nàng có nên tin tưởng lời hắn nói không? Đều nói lời nói của nam nhân không thể tin, ngộ nhỡ đến lúc đó hắn không giữ lời hứa, động tay động chân với mình, vậy chẳng phải là……

"Như vậy nếu, Bạch Hổ cũng đỡ phải mất máu." Lạc Băng hiếm khi làm khó nàng: "Mặc dù nàng chỉ cần một chén máu, thế nhưng không phải chút máu này cũng phải cần bổ thật lâu mới có thể bù lại sao? Tiểu

Bạch trung thành tận tâm với ta, cố gắng hết lòng hết dạ làm việc, tội gì ta phải cắt một đao lên người của nó chỉ vì một người không liên quan chứ, đúng không?"

"Ta…… Ngài nằm ngủ nửa giường bên ngoài, ta ngủ nửa bên trong, không cho vi phạm." Diệp Tuyết vơ chăn đặt ra giữa giường, dọn ra hơn một nửa giường cho hắn nằm.

Hắn muốn ngủ chung với nàng, hơn nữa chỉ là nằm vậy, đây là sao? Biểu hiện điển hình nhất của người thiếu tình thương của mẹ sao!

"Ta biết rồi." Lạc Băng mừng thầm trong lòng, bắt đầu cởi y phục.

"Ngài làm gì vậy? Không cần cởi y phục đâu, cứ mặc như vậy ngủ đi." Tránh cho đến lúc đó không ngủ được, không cẩn thận đá chăn, nhìn thấy hình ảnh không nên thấy, sẽ rất lúng túng.

"Làm sao có thể như thế chứ, mặc y phục đi ngủ, sẽ làm y phục nhăn hết, hơn nữa ngủ cũng sẽ không thoải mái."

"……" Được rồi, coi như ngài nói đúng. Nhưng……

Nếu sợ mặc y phục đi ngủ sẽ bị nhăn, thì cởi áo khoác đi là được rồi, hắn làm gì mà ngay cả quần áo bên trong cũng đều cởi chứ? Không sai, cơ bụng rắn chắc này quả thật rất hấp dẫn; da thịt óng ánh trong suốt, thật sự rất kỳ lạ! Nhưng tất cả tới đây là được rồi, tại sao hắn vẫn còn tiếp tục cởi?

"Dừng tay!" Diệp Tuyết nhắm chặt hai mắt của mình, tay run run chỉ vào hắn: "Ngài…… Ngài…… Rốt cuộc ngài muốn làm gì?"

"Ngủ mà." di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"Cởi trần đi ngủ?" Không mảnh vải che thân?

"Có vấn đề gì sao?"

"Không có!" Nhìn hắn trả lời siêu tự nhiên, siêu bình thường, Diệp Tuyết không nhịn được mà nghi ngờ có phải mình lạc hậu quá rồi hay không. Có lẽ lúc này, cởi trần ngủ đã sớm trở thành một thói quen, chứ không phải mốt!

"Vậy thì ngủ đi." Lạc Băng chỉ kéo chăn che đi nơi cần che, khẽ cười với nàng một tiếng.

Diệp Tuyết lập tức choáng váng đến nỗi không phân biệt được Đông – Tây, Nam - Bắc, buộc mình nhắm mắt lại, không thèm nghĩ đến nam tử trần trụi ngủ bên cạnh mình nữa.

Không nghĩ đến nam tử lõa thể nữa, không nghĩ nam tử lõa thể nữa, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, nam tử lõa thể…… Nam tử lõa thể, nam tử lõa thể!

A a a a…… Một chuyện kích thích thần kinh như vậy, làm sao có thể không nghĩ đến nữa chứ? Hơn nữa vóc dáng của người này đẹp đến quá đáng, làm cho nàng nhìn thấy cũng không nhịn được mà chảy nước miếng.

Trái tim đập nhanh dữ dội, nàng có thể nghe được tiếng đập rõ ràng.

Đầu óc của nàng càng ngày càng mù mịt, ngược lại, tiếng hít thở của người nằm bên cạnh lại dần dần ổn định.

Đã ngủ rồi sao?

Nhẹ nhàng quay đầu lại nhìn, nhưng đối diện cũng là đôi mắt ưng lấp lánh có hồn, sâu trong con ngươi hiện lên ý cười nồng đậm: "Tuyết Nhi, không cần phải lén lén lút lút đâu." Muốn nhìn thì quang minh chánh đại mà nhìn, hắn nửa chữ cũng sẽ không nói.

84. Chương 84: Thân Thể Khác Thường (2)

Editor: Tiêu Tương

"Ngài mới lén lén lút lút, không ngủ sao lại giả bộ ngủ chứ." Diệp Tuyết tức giận quay đầu lại, ôm chăn quay mặt vào tường.

"Được rồi, là ta sai." Lạc Băng kéo kéo cánh tay của nàng: "Nằm ngửa, ngủ ngon."

"Tại sao ta phải nghe lời ngươi? Ta thích ngủ như thế nào thì ngủ như thế." Diệp Tuyết giận dỗi với hắn, còn cố ý kéo kéo chăn, lại càng tìm một tư thế thoải mái, nằm nghiêng.

"Nghe lời ta." Hắn không nóng không lạnh, đưa tay từ phía sau vuốt mái tóc dài của nàng.

"Không nghe, không nghe, nhất định không nghe." Tính tình của nàng mà bùng phát, chín trâu cũng kéo không lại.

"Vậy thì đừng trách ta ra tay đấy." Đột nhiên, Lạc Băng từ trên giường ngồi dậy, làm như sẽ nhào tới. di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"A…… Không được." Diệp Tuyết lập tức nằm ngửa, động tác so với binh sĩ được huấn luyện trong quân đội còn muốn nhanh hơn. Tính tình ngang bướng gì gì đó, đều như mây bay mất. Nữ nhân tốt không chịu thiệt trước mắt mới là chân lý!

"Bây giờ mới ngoan." Lạc Băng cũng nằm ngửa thân mình, vươn tay trái ra, nắm lấy tay phải của nàng: "Đừng động, cứ để như vậy đi."

"……" Diệp Tuyết thử nhiều lần, muốn rút tay lại khỏi cơ thể người bên cạnh mình, nhưng đều là vô dụng, chỉ có thể buông tha. Được rồi, bản thân mình cũng không phải là loại người cổ hủ, nắm tay gì đó, cũng không quá quan trọng: "Ngủ đi."

Mặc dù không thấy được thời gian, nhưng nhìn bầu tời này, hẳn là không còn sớm, nếu còn không ngủ, có lẽ trời sẽ sáng!

Lạc Băng không trả lời nàng, nhắm mắt lại làm bộ như đã ngủ. Cho đến khi tiếng hít thở đều đều đã vang lên ở bên cạnh, hắn mới chậm rãi mở mắt, nghiêng đầu ngưng mắt nhìn nàng: ba vạn năm, ngoài công lực và tu vi, hình dáng gì gì đó quả thật là giống nhau như đúc so với ba vạn năm trước.

Tu vi hơn 400 năm, ở trong thế giới hiểm ác này, thật sự là quá yếu. Mặc dù có mình bảo vệ, nhưng cũng không thể bảo đảm thời thời khắc khắc đều bảo vệ ở quanh nàng. Cho nên hắn mới có thể mặt dày mày dạn mà nói muốn ngủ với nàng một buổi tối, cũng chỉ vì truyền tu vi cho nàng một chút mà thôi.

Mà bởi vì khi truyền sẽ có một phần chân khí tiết ra ngoài, để tránh chân khí bị quần áo ngăn trở, bắn ngược lại sẽ làm mình bị thương, hắn mới không thể không cởi hết y phục, thế cho nên mới để cho nàng nghĩ là hắn là đang giở trò lưu manh.

Chân khí trong cơ thể vận chuyển, sau đó hội tụ đến trên tay trái, đi qua nắm tay của hai người, từng chút truyền qua cơ thể nàng……

Tu vi hai ba ngàn năm, đối với hắn mà nói cũng không đáng là gì, nhưng đối với Diệp Tuyết mà nói, chính là gấp mấy lần tu vi của bản thân nàng, vô cùng cao rồi.

Nếu như có thể, hắn thật muốn truyền cho nàng nhiều công lực hơn nữa, nhưng năng lực chịu đựng của một thân thể là có hạn, giống như một cái chậu, chỉ có thể chứa đựng một lượng nước nhất định, tiếp tục đổ vào nữa, cũng chỉ là lãng phí.

Nhưng truyền công lực được một nửa, hắn đã phát hiện ra có điểm khác thường. Trong cơ thể nàng lại có một luồng năng lượng mà bằng vào tu vi của nàng bây giờ tuyệt đối sẽ không thể có được. Hơn nữa năng lượng này, rất không ổn định, rục rịch, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, phá nát thân thể của nàng.

Chẳng lẽ có người động tay động chân với thân thể của nàng?

Lạc Băng bắt đầu lo lắng. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

Dự cảm xấu vô cùng mãnh liệt.

Lạc Băng nghiêng người, muốn đưa tay lay nàng tỉnh dậy, nhưng nghĩ lại, đêm khuya, hay là để cho nàng nghỉ ngơi trước. Chuyện lớn gì, cũng chờ ngày mai hãy nói.

……

Mỗi sáng sớm, chuyện đầu tiên Diệp Tuyết tỉnh lại chính là nhìn ra ngoài cửa sổ xem bầu trời có sáng hay không. Hôm nay cũng vậy, vừa mở mắt ra đã tìm kiếm nơi sáng sủa, mới chợt phát hiện mình đã đến Ma giới. Ngồi bật dậy, bên cạnh một mảnh trống không, chẳng biết Ma Quân đã đi đâu. Chân không bước xuống giường, bước đi mở cửa sổ.

Kết quả giống hệt như suy nghĩ của nàng: bầu trời tối tăm, tuyết vẫn đang rơi.

"Chẳng lẽ ở Ma giới, sẽ không có thời tiết khác sao?" Nàng ghé lên cửa sổ lẩm bẩm lầu bầu, gió lạnh như bang đánh vào, khiến nàng không nhịn được mà rùng mình một cái.

"Mặc y phục vào, kẻo cảm lạnh." Lạc Băng không biết đã đi vào từ lúc nào, trên tay bưng một chén canh thức ăn nóng hổi không biết tên gọi là gì, nhưng nhìn qua rất ngon. Hắn đặt thức ăn lên trên bàn, sau đó cầm y phục khoác lên người nàng, cũng thuận tay đóng cửa sổ lại: "Nhân lúc còn nóng qua ăn đi, để nguội thì mùi vị sẽ không ngon."

"Ừm." Diệp Tuyết mặc y phục Lạc Băng vừa khoác lên người nàng, nghe lời mà đi đến bên cạnh bàn, nâng cái chén nhỏ làm bằng ngọc bích lên, dùng cái muỗng múc, từ từ ăn từng miếng từng miếng một, năng lượng lập tức lấp đầy bụng, lại có thể ấm người, vô cùng dễ chịu.

"Đã có ai làm gì với thân thể của nàng hay chưa?" Kiên nhẫn đợi nàng ăn xong, Lạc Băng mới không nhanh không chậm mở miệng. Dùng giọng nói rất bình thản, làm cho người ta không rõ nguyên nhân lời hắn hỏi.

"Có ý gì?" Diệp Tuyết kinh hãi. Ý của hắn là sao? Là có người từng đụng chạm đến thân thể của nàng không sao?

Nếu đúng là như vậy, hắn đã biết rõ rồi còn hỏi. Lần trước trên không trung, Không phải Yêu Vương đã vạch vết hôn trên lưng nàng ra ngay trước mặt nhiều người như vậy rồi sao?

"Chính là…… Gần đây nàng có cảm thấy thân thể có chỗ nào không được thoải mái hay không? Hoặc là cảm thấy thân thể rất đặc biệt, rất khó chịu ở đâu?" Hắn hết sức chuyên chú phân tích, cho nên căn bản không biết suy nghĩ vừa rồi trong lòng nàng.

"Không thoải mái ở chỗ……" Diệp Tuyết từ suy nghĩ không tốt của mình tỉnh lại, đầu óc nhanh chóng tìm kiếm: "Hình như không có." Ngoài tâm trạng không được tốt, đối với thân thể của mình, từ trước đến nay nàng đều rất tự phụ cho là cực kỳ tuyệt vời đấy!

"Suy nghĩ cẩn thận lại một chút?" di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"Thật sự không có." Diệp Tuyết không nhịn được mà cao giọng nói. Nàng cũng không phải là đứa trẻ lên ba, làm sao mà ngay cả thân thể của mình có vấn đề hay không cũng không biết?

"Thôi được rồi." Thấy nàng bực mình, Lạc Băng không tiếp tục tìm hiểu vấn đề này nữa. Chỉ hi vọng cảm giác của mình là sai, thân thể của nàng cũng không có gì bất thường! Từ trên eo lấy ra một cái bình nhỏ, đặt lên bàn.

"Đây là?"

"Thứ nàng muốn."

"Máu của Bạch Hổ?" Nàng mừng rỡ. Không tệ không tệ, người này xem ra cũng có chữ tín.

"Ừm." Thấy nàng vui vẻ, trong lòng của hắn cũng vô cùng ấm áp: "Đợi lát nữa ta sẽ sai người đưa đi."

"o(n_n)o~ Lạc Băng, ngài thật tốt!"

85. Chương 85: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (1)

Editor: Tiêu Tương

“Hôm nay ngài muốn dạy ta pháp thuật gì vậy?”

Trên một vùng quê trống trải, hoa tuyết bay đầy trời như cũ. Diệp Tuyết khoác áo choàng màu trắng, dưới chân đạp một thanh kiếm, ngự kiếm dừng lại trên không trung.

“Tùy theo ý thích của nàng.” Lạc Băng mặc một bộ trường bào màu trắng, đứng ngạo nghễ ở trên mặt tuyết, nhẹ ngẩng đầu lên, vẻ mặt cưng chiều nhìn nàng.

“Theo ý ta thích……” Diệp Tuyết gãi gãi lỗ tai: “Ta cũng không biết là pháp thuật nào dùng tốt…… Nếu không, ngài chỉ ta pháp thuật đó là được! Chính là loại pháp thuật mà xoay người một cái, liền có thể thoáng cái biến mất ở trong không khí….” Pháp thuật kia nhìn qua rất lợi hại, sử dụng lúc chạy trốn khẳng định sẽ rất tốt.

“Được.” di,e.nd;an.l/eq;uy,don

……

Vì vậy nửa canh giờ sau, Diệp Tuyết liền bắt đầu mặt dày mày dạn quấn quýt lấy Lạc Băng chơi trốn tìm với nàng, quang minh chánh đại ăn gian. Cho dù bị đối phương bắt được tại chỗ, nàng lập tức không biết xấu hổ mà nói một câu: ta đây gọi là vừa học đã dùng, có học sinh chăm chỉ như ta đậy, đã là phúc ngài tu luyện ba đời rồi! Ván này không tính, đến đây, nhắm mắt lại, đếm tới mười sau đó lại đi tìm ta.

……

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Diệp Tuyết cũng đã hiểu rõ thuật di chuyển trong nháy mắt vô cùng rõ, tâm tình rất tốt.

Trên đường trở về cung ăn cơm, nàng hang hái đi ở phía trước, Lạc Băng thì vững vàng bước chân, cười yếu ớt theo sau. Cuộc sống có nàng làm bạn, thật tốt.

Chỉ khi ở cùng một chỗ với nàng, hắn mới biết ý nghĩa của nụ cười!

“Lạc Băng, Lạc Băng, Bạch Hổ của ngài là từ đâu tới?” Đột nhiên Diệp Tuyết bước chậm lại, cùng sóng vai đi với hắn.

“Tại sao lại hỏi như thế?”

“Chuyện này…… Chủ yếu là ta muốn biết…… Có phải tất cả mọi người ở đây đều có một tọa kỵ của mình không?” Nàng cười hì hì, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt. Cho dù là là Chu Tước của Yêu vương, hay là Bạch Hổ của hắn, đều rất phong cách…… Nàng cũng rất rất muốn có một con!

“Cái này còn phải xem ngươi cần.”

“Ý của ngài là, chỉ cần muốn, là sẽ có thể có?” Diệp Tuyết sốt ruột hỏi. Nói thật, đôi khi Ma Quân này thật sự quá tiết kiệm lời nói! Nói chuyện với hắn, chữ viết và năng lực liên tưởng phải hết sức phát triển!

“Cũng không nhất định, còn phải xem cấp bậc của tọa kỵ.”

“Ngài có thể nói rõ một chút không? Hoặc là nói thẳng cho ta biết, ta có thể có được một tọa kỵ cho mình không?”

“Nàng muốn?” di,e.nd;an.l/eq;uy,don

“Đúng đúng, ta muốn, vô cùng muốn.” Diệp Tuyết gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Trong lòng cũng rất khó chịu nghĩ: người này, không phải biết rõ rồi sao, vậy mà còn hỏi? Bản thân hắn thông minh như vậy, lại thấy ánh mắt nàng tha thiết như thế, chẳng lẽ thật sự không đoán ra được?

“Tốt.”

“……” Mỗ nữ nào đó lung túng: “Là có ý gì?” Làm ơn, có thể nói rõ ràng điều gì tốt được không?

“Ăn cơm trước, đợi lát nữa sẽ dẫn nàng đi.”

“Đi đâu?”

“Tọa kỵ!”

"……" Người này, ngày hôm qua khi khiêu chiến với Yêu Vương, không phải là nói rất nhiều sao? Hôm nay lại làm sao rồi? Giở trò tiết kiệm lời như vàng để chơi? Được rồi được rồi, chơi một buổi sáng, nàng đã sớm đói bụng đến kêu ùng ục, vẫn nên ít nói, tiết kiệm một chút hơi sức đi bộ thì hơn. Dù sao đi nữa hắn đã nói đợi lát nữa sẽ dẫn mình đi, là đi mua tọa kỵ sao? Không biết có phải Ma giới cũng sẽ họp chợ gì gì đó giống như trên thế giới con người hay không.

……

Ăn uống no đủ, chuẩn bị lên đường.

Khi bị Băng nắm tay đi đến cửa, dáng vẻ phía ngoài khiến cho nàng sợ hãi.

"Nhiều người cùng đi như vậy?"

Nhìn mười sáu người mặc khôi giáp xếp thành hai hàng ngang, tám hàng dọc mà đứng…… Đây là muốn đi quần ẩu sao?

"Trên núi rất nguy hiểm, bọn họ sẽ phụ trách an toàn của nàng."

Bạch Hổ đã biến về bộ dáng dực hổ lần nữa, ở bên cạnh đợi lệnh. Lạc Băng vừa định mang nàng bay lên, bị nàng đẩy ra trước một bước.

"Không cần, ta tự đi." Rút kiếm trong tay ra khỏi vỏ, mỗ nữ nào đó rất rắm thúi ngự kiếm bay đến trên lưng hổ, lúc hạ xuống, vẫn không quên bày ra thái độ kiêu căng: "Thế nào, có phải kỹ thuật của ta càng ngày càng thành thục rồi hay không?"

"Phải."

"……" Ngay cả lời khích lệ cũng không nói một câu, thật là mất hứng.

"Lên đường!" di,e.nd;an. l/eq;uy,don

……

Diệp Tuyết không biết đã bay bao lâu, chỉ biết nơi đó nhất định là rất xa. Bởi vì lúc này, bầu trời đã không còn có tuyết bay, cho thấy bọn họ đã ra khỏi Ma giới, hơn nữa còn đang tiếp tục bay nhanh về phía trước……

Dọc đường đi phong cảnh vô cùng đẹp, khiến nàng vô cùng tiếc nuối khi mình xuyên đến nơi đây, tại sao một vài thiết bị hiện đại cũng không mang theo. Nếu như có một chiếc máy ảnh hoặc là điện thoại di động, hoặc là một chiếc mp5 nữa thì tốt, chụp hình lại có biết bao nhiêu kỷ niệm ý nghĩa.

Vượt qua một vùng biển rộng mênh mông, trong một mảnh sương mù, đột nhiên một ngọn núi lớn cao vút hiện ra ở trong mây.

Trực giác nói cho nàng biết, mục đích của bọn họ đến đây!

Quả nhiên, đội ngũ hạ xuống một gò đất. Lạc Băng ra lệnh trước nghỉ ngơi tại chỗ, sau khi thu xếp ổn thỏa thì lên đường.

Trên đường đi đến, nàng đã miêu tả đại khái ý muốn của mình về tọa kỵ với hắn, chẳng hạn như thích diện mạo đáng yêu, càng đáng yêu càng tốt; chẳng hạn như phải có bản lĩnh cao cường, vừa có thể làm tọa kỵ, vừa có thể làm hộ vệ; ví dụ khác nữa như phải có hình thể cao lớn, tốc độ phi hành nhất định phải nhanh, như vậy ngộ nhỡ gặp phải kẻ địch, đe dọa trước, đe dọa không được thì chạy, ví dụ khác nữa……

Dọc đường đi nhàm chán, nàng nói một tràng thao thao bất tuyệt, cuối cùng nhận được ba chữ lạnh lẽo của hắn: "Không tồn tại!" Khiến nhiệt huyết sôi trào trong lòng nàng, từ trên chín tầng mây rơi xuống mười tám ầng địa ngục bên dưới.

86. Chương 86: Tọa Kỵ Từ Kiếp Trước (2)

Editor: Tiêu Tương

"Oa oa oa, mau nhìn mau nhìn, là Độc Giác Thú!" Lúc nghỉ ngơi, một bầy Độc Giác Thú đi qua bên cạnh, Diệp Tuyết vô cùng hưng phấn, không nhịn được kêu lên. Khi còn ở thế kỷ 21, nàng thích Độc Giác Thú nhất, có một bộ ảnh về Độc Giác Thú, mà không biết ngắm đi ngắm lại biết bao nhiêu lần.

"Không biết bay." Lạc Băng chỉ ra chỗ thiếu sót.

"Vậy ta không cần." Ánh mắt của nàng vừa mới sáng lên lập tức ảm đạm xuống. Không biết bay sao được chứ? Nàng muốn tìm một tọa kỵ lợi hại hơn: "Nghỉ ngơi xong chưa? Mau dẫn ta đi vào trong núi lớn xem một chút đi, mau lên mau lên."

"Lát nữa phải đi theo ta, không được đi lung tung."

"Biết rồi biết rồi, ta nhất định sẽ chăm chú đi theo ngài, ngay cả rắm cũng sẽ không phóng ra."

"Hả?" di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"Ha ha, ý của ta là ta sẽ vô cùng nghe lời." Để chứng minh cho lời nói của mình, nàng chủ động tiến lên, kéo tay áo của hắn: "Đi thôi đi thôi, ta sẽ bám vào ngài như này."

"Lên đường."

……

Rất nhanh, vẻ hưng phấn trên người Diệp Tuyết đã biến mất, tất cả chỉ còn lại vẻ khẩn trương.

Cuối cùng thì lúc này nàng cũng hiểu tại sao Lạc Băng lại muốn dẫn theo nhiều Ma Tướng như vậy, bởi vì nơi này thật sự quá nguy hiểm, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng đều có thể có một con thú dữ nhảy ra, không cẩn thận thì sẽ mất mạng!

Trong lúc nàng vừa ý một con thú đầu là chim ưng, mình ngựa có cánh, tiếc là dã tính quá lớn, thà bị bị đánh chết tươi, cũng không chịu khuất phục. Từ đó nàng biết, tọa kỵ gì đó, cũng cần dựa vào duyên phận. Rất nhiều thứ đều đã được ông trời định trước, một với một. Nếu là của mình, có chạy cũng không thoát; không phải là của mình, có cưỡng cầu nữa cũng vô dụng.

Bụng đói kêu ùng ục, nhưng mặt trời vẫn còn đang ở trên đỉnh đầu, ngay cả vị trí cũng chưa từng di chuyển chút nào, Diệp Tuyết cũng không biết là bởi vì lượng vận động lớn, bản thân sẽ rất mau đói, đúng là đã đến lúc nên ăn cơm chiều.

"Dừng lại nghỉ ngơi." Lạc Băng giống như con giun trong bụng, hiểu rất rõ tâm tư của nàng, lấy điểm tâm ra nói với nàng: "Ăn một chút đi."

"Cám ơn." Diệp Tuyết lập tức nhận lấy, không để ý đến hình tượng mà ăn ngấu nghiến. Trời đất bao la, nhét đầy bụng mới là quan trọng nhất.

"Ăn từ từ, còn có." Hắn duỗi tay, lau vụn bánh dính ở khóe miệng nàng, như là chuyện rất đỗi bình thường, rất tự nhiên.

Khiến Diệp Tuyết ngượng ngùng, động tác ăn cái gì cũng nhẹ nhàng từ tốn hơn rất nhiều.

Giữa bọn họ thân thiết như vậy sao?

Cảm giác thật là kỳ lạ, rõ ràng vừa mới quen biết được mười mấy canh giờ như vậy, nhưng lại quen thuộc giống như tình nhân ở cùng nhau đã rất lâu.

"Uống nước không?"

"Không cần, cám ơn."

"Đây, ăn thêm một chút nữa." Không phải là hỏi, mà là trực tiếp nhét điểm tâm vào trong tay của nàng. Hành động bá đạo như thế, nhưng nàng lại không có một chút xíu cảm giác hắn đang ra lệnh, thật lạ.

Nếu như lời này đổi thành từ miệng Yêu Vương nói ra, nhất định sẽ khiến người nghe vô cùng khó chịu!

Hai tay nhận lấy điểm tâm, yên lặng cúi đầu ăn. Vừa rồi quá đói, nàng ăn như hổ đói, vốn không nếm ra mùi vị gì; còn bây giờ là bởi vì trong lòng phức tạp khó hiểu, rối loạn cả lên, ăn không ngon.

Điểm tâm thượng hạng, ở trong tay nàng đúng là phí của trời. di,e.nd;an. l/eq;uy,don

Thật ra thì cũng chỉ có một mình nàng cần nghỉ ngơi, tất cả mọi người còn lại vẫn là tinh thần phấn chấn, thể lực dư thừa.

Nhưng cũng đúng, những người này đều là tinh anh của Ma giới, nếu như chỉ vận động một chút như vậy mà đã không chịu được mệt mỏi, còn lăn lộn trên đời này như thế nào nữa?

Bầu trời đang yên tĩnh đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, đất đá lập tức bay đầy trời, tầm nhìn chưa đến một mét.

"Tuyết Nhi." Lạc Băng theo bản năng nắm chặt tay của nàng, che chở nàng ở trong ngực mình: "Đừng sợ."

Bên trong làn bụi, bỗng xuất hiện một đôi mắt màu xanh biếc, vừa to vừa tròn, toát ra vẻ nguy hiểm.

Ngay cả Diệp Tuyết vốn là nữ nhân không biết khí thế là cái gì, lúc này cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Chúng Ma tiến vào trạng thái phòng bị cao độ, quây lại thành một vòng tròn, bao vây xung quanh, bảo vệ nàng ở bên trong.

Ngay cả nhìn cũng không thấy. Bụi dần dần tản đi, đột nhiên Thánh Kỳ Lân toàn thân liên tục phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ xuất hiện.

Thánh Kỳ Lân ngửa đầu hét lớn một tiếng, đất rung núi chuyển, Diệp Tuyết sợ hãi dùng hai tay che lỗ tai, liều mạng dựa vào người Lạc Băng.

Nhưng sau khi Lạc Băng nhìn thấy rõ ràng tình hình lúc này, thần kinh vốn căng thẳng lập tức thả lỏng.

Xem ra thật sự là thời gian trôi qua quá lâu, mình đã quên mất nó.

Ba vạn năm trước, Thánh Kỳ Lân đi theo Tuyết Nhi, không biết bao nhiêu lần đã dẫn theo mình bỏ rơi Tích Phong không thấy bóng dáng.

Cả đời Thánh Kỳ Lân chỉ nhận một chủ, nếu chủ nhân bất hạnh tiến vào vòng luân hồi đi đầu thai, chỉ cần nó không chết, sau khi chủ nhân chuyển thế nó sẽ tìm đến, tiếp tục chịu mệt nhọc, chờ đợi chủ nhân sai khiến. Mà nó, rõ ràng là tới tìm Tuyết Nhi.

"Đi lên sờ nó, nàng và nó nhận nhau." Lạc Băng đẩy nàng về phía trước, khích lệ nói: "Đừng sợ, nó là cố ý tới tìm nàng."

Có lẽ là thấy nàng đứng không nhúc nhích, Thánh Kỳ Lân lo lắng lấy chân cào đất, gầm gừ.

"Mau lên đi, không phải nàng muốn có tọa kỵ sao? Chính là nó." di,e.nd;an.l/eq;uy,don

"Nhưng……" Diệp Tuyết vẫn không có can đảm. Trong lòng vừa muốn vừa sợ, thật sự rất mâu thuẫn!

Thánh Kỳ Lân chờ đợi nàng nhưng không được đáp lại, ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ đau thương, chậm rãi xoay mình, muốn rời đi……

Lạc Băng nóng nảy: "Nếu không đi lên, nó sẽ cho là nàng không cần nó, sau này sẽ không thấy nó xuất hiện nữa!"

Dưới chân Kỳ Lân hiện ra một đám mây, nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất……

"Đừng đi……" Một giây cuối cùng, rốt cuộc dũng khí của nàng đã chiến thắng nỗi sợ hãi, nhào qua, ôm cổ của Kỳ Lân.

"Ta có tọa kỵ của mình rồi, sủng vật của ta…… Oa…… Vui quá……!"

87. Chương 87: Khéo Lừa Gạt Lạc Băng

Editor: An Khuynh Ca

Thời điểm Tích Phong thấy Ma Quân phái người đưa máu Bạch Hổ tới, trong lòng cảm thấy có điều không đúng không cảm thấy vui vẻ, mà là ê ẩm không thoải mái vô cùng.

Mình đoán không sai, quan hệ của Diệp Tuyết cùng Ma Quân quả nhiên không tầm thường, nhanh như vậy đã có thể khiến Ma Quân chủ động đưa máu Bạch Hổ tới.

Hai người bọn họ….. hẳn là phải biết nhau thật lâu rồi……

Đại Vương, máu này có vấn đề sao? Hoa Cơ đang hầu hạ ở bên cạnh hỏi, sau khi máu Bạch Hổ đưa tới, sắc mặt của hắn liền không vui, trong lòng nàng nổi lên nghi ngờ.

Ngay cả Yêu Vương tự mình đi cũng không làm được gì, Tuyết Nhi thật sự có thể thuyết phục Ma Quân sao?

Máu không có vấn đề Tích Phong để máu bạch hổ lên trên bàn, phất tay áo bỏ đi:"Ngươi cất nó cho tốt."

"Đại Vương muốn đi đâu?"

"Không nên hỏi thì đừng hỏi"

"Nô tì biết tội!"

……

Gió nhẹ nhàng thổi, mặt hồ Liên Y gợn sóng lăn tăn.

Tích phong đứng ở bên hồ, cầm thanh đao màu đen là bỏ đi nhé rạch ra một vết thương trên lòng bàn tay, máu đỏ tươi lập tức trào ra, một giọt lại một giọt nhỏ lên trên mặt hồ.

Sau đó, gió nổi lên cuồn cuộn, mặt hồ vắng lặng xuất hiện một cái lốc xoáy rất to, một cột nước dâng lên ở giữa lốc xoáy, hiện ra một bóng dáng màu xanh nhạt.

"Ngươi tìm ta sao?" Ngu cát đong đưa đuôi cá, ngồi ở phía trên cột nước thật cao mở miệng hỏi. Mặc dù trong giọng nói không mang theo chút cảm xúc nào, nhưng âm thanh vẫn vô cùng dễ nghe cứ như âm thanh của trời vậy. dđlqđ

"Ta muốn ngươi đi một chuyến đến Ma Giới, tìm Diệp Tuyết, nói cho nàng biết…." Tích Phong nhàn nhạt nói hết nhiệm vụ cho nàng.

Vẻ mặt Ngu cơ từ đầu tới cuối không thay đổi, chờ hắn phân phó xong, chỉ nhàn nhạt đáp nhẹ một tiếng: "Biết"

"Chú ý đừng để cho người của Ma giới phát hiện."

"Đây không phải là nguyên nhân mà ngươi phái ta đi sao?"Ma có mùi khác với yêu cho nên dù yêu có giả dạng thành ma lẫn vào Ma giới, cũng sẽ nhanh chóng bị phát hiện. Nhưng bởi vì thân phận nàng đặc biệt, nàng không phải là yêu không phải là ma cũng không phải là thần, tới nơi nào cũng sẽ không bị cho là ngoại tộc.

Ngu Cơ nói xong, đuôi cá cong lại, nhảy vào trong hồ. Lập tức hồ nước như bị mất đi lực chống đỡ, đổ ập xuống, ngay cả một gợn sóng cũng không…

……

Mang theo Thánh Kỳ Lân, tung hoàng cả bầu trời Ma giới, Diệp Tuyết cảm thấy đời này đã đủ thỏa mãn.

Mặc có chút tiếc nuối vì không thể quay về hiện đại, cuộc sống vẫn luôn không hoàn hảo không phải sao?

Chơi mệt rồi, một người một thú liền nằm song song ở trên mặt tuyết nghỉ ngơi.

“Tiểu Thánh thánh, Lạc Băng nói ngươi thần thánh như vậy, rốt cuộc là có thật không? Nếu không chúng ta tới thử một chút? Nghe nói ngươi biết biến thân, chỉ cần ngươi muốn thay đổi, không có cái gì biến không được. Vậy ngươi biến thành Pikachu cho ta nhìn một chút đi!”

“……” Thánh Kỳ Lân đứng ở bên cạnh, ánh mắt mờ mịt.

“Làm sao, ngươi không biến hình à?” Mỗ Tuyết mong đợi nhìn nó.

“……” Đối phương vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Làm sao vậy?” Tuyết không rõ chuyện như thế nào, sờ sờ đầu nó: “Xem ngươi cúi đầu ủ rũ, là bị bệnh sao? Không phải mới vừa còn tốt lắm sao? Được rồi được rồi, không muốn cũng không sao, ta không miễn cưỡng ngươi.”

“!” Đầu thánh kì lân rũ xuống tới tận đất. Nó buồn bực, siêu cấp siêu cấp buồn bực! Đã biết là sau khi chuyển thế, tính tình chủ nhân nhất định sẽ thay đổi, nhưng khác biệt kiểu này cũng quá lớn đi? Nếu là chủ nhân năm đó, thì khẳng định sẽ không làm cái loại chuyện nhàm chán này!

“Xem ra là ngã bệnh thật.” Diệp Tuyết thương yêu nhìn nó: “Nếu như vậy, chúng ta đi trở về đi, nghỉ ngơi thật tốt.”

……

“……” Ngu cát trốn ở phía dưới băng tuyết nghe được tất cả một cách rõ ràng

Ông nói gà bà nói vịt, quả nhiên là làm cho người ta dở khóc dở cười: “Tuyết phi, dừng bước.”

Nghe được có người sau lưng gọi mình, Diệp Tuyết vội vàng dừng bước, xoay người thấy rõ ràng: “Ngu Cơ nương nương, làm sao ngươi ở đây? Tiểu Thánh thánh, đừng lộ ra biểu tình dữ dội như vậy, đây là người bên mình.”

“Là ta đặc biệt tới tìm ngươi.” Trong đống tuyết tan ra một cái hố to, bên trong đầy nước, đuôi ngu cơ ở dưới nước, lộ ra nửa người trên.

“Tìm ta?”

“Tuyết nhi, có tâm sự gì à?” Lạc Băng mới từ bên ngoài trở về là đã thấy nàng ngồi bên cạnh bàn mặt ủ mày chau.

“Không……không có việc gì!” Diệp Tuyết vội vàng giấu đi biểu tình trên mặt, giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì. ddlqđ

“Ngươi chẳng giỏi nối dối tí nào.” Cho dù biểu tình trên mặt đã bị giấu đi, nhưng ánh mắt mâu thuẫn kia vẫn bán đứng nàng.

“Ta……. thật sự không có gì, ngươi đừng nói bừa.”

“Ngươi không tín nhiệm ta sao?” Lạc Băng tiến lên, đặt tay lên vai nàng, mặt đối mặt cùng nàng. Chẳng lẽ đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu, mặc kệ nàng muốn làm cái gì, hắn đều ủng hộ nàng vô điều kiện không phải sao?

“Ta không phải là không tín nhiệm ngươi, ta chỉ là…..”Diệp Tuyết cuối đầu day day vạt áo của mình.

“Chỉ là cái gì?”

“Chính là Tiểu Thánh Thánh nhà ta chơi không vui chút nào, chẳng những đần, lại không nghe lời, ta nhìn nó liền chán nghét.” Tiểu Thánh Thánh à, thực xin lỗi, tự mình chịu, ta cũng là bất đắc dĩ.

” Làm sao lại như vậy?” Lạc băng kinh ngạc. Nói Thánh Kỳ Lân vừa đần lại không nghe lời chủ nhân, trên đời này, ngoài nàng ra thì hẳn là sẽ không có người thứ hai đi?

“Dù sao ta chính là không thích.”

“Có thể là do tách ra lâu quá, giữa các người còn chưa thích ứng kịp.” Lạc Băng nghĩ, ba vạn năm, có thể phát sinh rất nhiều chuy ện, độ ăn ý của bọn họ vì vậy mà giảm xuống là không thể tránh được: Từ từ rồi sẽ tốt thôi.” ddlqđ

“Không cần, ta không cần nó làm tọa kỵ của ta, ngươi lấy nó đi đi.”

“Hồ đồ.” Lạc Băng thực bất đắc dĩ với nàng. Đây cũng không phải là trẻ con chơi đồ chơi, tọa kỵ cùng chủ nhân có mối ràng buộc nhất định, nếu có một ngày chủ nhân vứt bỏ tọa kỵ, tọa kỵ sẽ buồn bực không vui. Một là buồn bực mà chết, còn nếu không biến thành tà thú, thì cũng rơi vào trạng thái điên cuồng, nguy hại năm giới. Cho nên lời nói này, cũng không phải là có thể tùy tiện nói lung tung!

“Hừ.”Diệp Tuyết giãy ra khỏi tay hắn, giận dỗi đứng bên cửa sổ.

“Tuyết nhi, nghe lời, tiếp xúc với nó nhiều hơn, ngươi sẽ thấy Thánh Kỳ Lân thật tốt.”Lạc Băng nhẫn nại khuyên bảo.

“Ngươi chưa tiếp xúc cùng nó lần nào, làm thế nào mà biết nó tốt lắm? Nếu không như thê này, chúng ta trao đổi một chút, ngươi để Tiểu Bạch của ngươi cho ta sai khiến một vài ngày, mà ta liền giao tiểu Thánh cho ngươi tiếp xúc, nói không chừng tới lúc đó, cơn tức của ngươi còn lớn hơn so với ta.”

“Không có khả năng.”

“Xem đi xem đi, rõ ràng là ngươi lừa dối ta, ngươi khẳng định là đã biết Thánh Thánh nó tồi tệ cỡ nào. còn làm trò trước mặt ta nói là cái gì mà thánh thú thế gian hiếm thấy, ta thấy so với Bạch Hổ của ngươi quả thực là một trời một vực.” Móng vuốt nhỏ của Diệp Tuyết nắm chặt, Bĩu môi bất mãn trừng hắn.

May mắn là giờ phút này Thánh kỳ lân không ở quanh đây, bằng không, xác định là tức giận đến mất trợn trắng. ddlqđ

“Ý của ta không phải như vậy.” Lạc Băng biết, là nàng cô ý xuyên tạc ý tứ của hắn. Nàng thông minh như vậy, thế nào lại không nghe ra câu “không có khả năng” của hắn là nói cơn tức kia không thể nào lớn hơn của nàng.

“Không cần nói sạo, ý của ngươi chính là như vậy.” Diệp Tuyết chơi xấu. Nàng nói phải là phải, hắn có thể cãi sao?

“……” Lạc Băng bất đắc dĩ. Xem ra nếu không cho nàng tự mình thử một chút thì nàng sẽ không bỏ qua.

Để tay lên miệng, một tiếng huýt sáo to rõ vang lên. Chỉ chốc lát sau, Bạch Hổ gầm nhẹ chạy vào:“Tiểu Bạch, ngươi đi theo Tuyết nhi mấy ngày, mặc kệ nàng bảo ngươi làm cái gì, ngươi đều phải nghe theo nàng phân phó.”

Bạch Hổ đong đưa cái đuôi, lập tức nghe lời đứng bên cạnh Diệp Tuyết.

“Hoan hô~~” Diệp Tuyết nhảy cẫng lên, hai tay hợp lại hình cái loa, hướng cửa sổ hô to:” Tiểu Thánh Thánh mau tới, Lạc Băng có việc tìm ngươi.”

Một trận gió thổi qua, kim quang làm căn phòng chiếu sáng lên.

“Tiêu Thánh Thánh, Lạc Băng nói ngươi uy vũ dũng mãnh phi thường, hắn cực kì thích, hy vọng là ngươi có thể ở bên cạnh hắn vài ngày, cho nên mấy ngày này, ngươi cứ ở bên cạnh đợi hắn điều khiển nhé.”

“A ô.” Cái mũi Thánh Kỳ Lân phun khí, miễn cưỡng đi đến bên người Lạc Băng. Mới cùng chủ nhân gặp nhau, nó thật sự không muốn nhanh như vậy là đã tách ra!

” ha ha tốt lắm, bây giờ mọi người làm quen làm quen bạn đồng hành mới đi.” Trên Mặt Diệp Tuyết tươi cười cực kì thỏa mãn, thở hổn hển leo lên lưng Bạch Hổ, thét to một tiếng “Xuất phát”, Bạch Hổ liền chở nàng bay khỏi cung điện.

“Chúng ta cũng đi đi?” Lạc Băng sờ sờ đầu Thánh Kỳ Lân:” Nhưng mà hình như ngươi cũng không hăng hái lắm.”

Vậy mà có người lại ghét bỏ thánh thú, nói ra cũng không co người tin. Nó thông linh như vậy khẳng định cũng cảm thấy gì đó.

Thánh Kỳ Lân cụp lỗ tai, phờ phạc rã rượi nằm trên mặt đất. Nó mới không muốn ra ngoài để xem chủ nhân mật với bạch hổ, trực tiếp nhắm mắt làm ngơ!

"Vậy thì không đi. " Lạc Băng xoay người rời đi để giữ thanh tĩnh. Ai~, đầu năm nay, ngay cả tọa kỵ cũng học phát cáu rồi!

…….

Diệp Tuyết cưỡi Bạch Hổ bay trên trời, đến khi xác định phía sau không có ai theo đuổi theo, nàng mới thu hồi vẻ đắc ý trên mặt, lo lắng vuốt ve cổ Bạch Hổ….

Không phải nàng cố ý tính kế Lạc Băng, thật sự không phải. Nhưng vì cứu Ưng Vương, nàng không thể không làm như vậy!

Hôm nay Ngu Cát đến là để nói với nàng, muốn tìm ra hai con còn lại trong Tứ thần thú, thì Bạch Hổ với Hỏa Phượng phải cùng phối hợp, cho nên hy vọng nàng có thể nghĩ biện pháp mượn Bạch Hổ từ chỗ Ma Quân. Hơn nữa tốt nhất là đừng cho Ma Quân biết sự thật, bởi vì người nam nhân rộng lượng một lần, là sủng ái với nữ nhân này, không thể mỗi lần nàng nói gì đều nghe nấy được. Huống chi, người nàng giúp là kẻ địch của hắn! Lỡ như hắn không đồng ý, thì nếu muốn dùng biện pháp khác lấy Bạch Hổ từ tay hắn lần nữa, sẽ khó càng thêm khó hơn.

Diệp Tuyết cảm thấy lời nói của Ngu Cát cũng có đạo lý, vì thế tuồng diễn vừa rồi đã xảy ra.

Không phải chỉ cần phối hợp để tìm Thanh Long với Chu Tước thôi sao? Hẳn là không càn quá nhiều thời gian, nàng đi nhanh về nhanh là được.

" Tiểu Bạch, chúng ta đi yêu giới, ta muốn đi lấy đồ. Phải nghe lời, Ma Quân đã nói, mấy ngày này cái gì ngươi cũng phải nghe theo ta." ddlqđ

…….

Lướt qua biên giới yêu ma, rất nhanh Bạch Hổ đã ở trên Ỷ Phượng Các.

"Tuyết phi rất lợi hại, làm bổn vương bội phục không thôi." Tích Phong đứng trên lưng hỏa phượng, mặt đối mặt với nàng trên không trung. Lạc Băng đối với nàng, rốt cuộc là có bao nhiêu dung túng?

"Nói đi, cần ta làm như thế nào? Ta sẽ kêu Bạch Hổ toàn lực phối hợp." Diệp Tuyết dùng ngữ điệu giải quyết việc chung nói. Nếu không phải vì Ưng Vương, nàng tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này lần nữa.

"Vài ngày không gặp, ngươi không nhớ nhung bổn vương chút nào sao?" Bộ dạng xa lánh của nàng, làm hắn rất khó chịu. ddlqđ

"Rốt cuộc ngươi có muốn Bạch Hổ phối hợp hay không?" Tuy rằng bộ dáng hắn rất hoàn mỹ không thể soi mói, nhìn hắn cũng đặc biệt đẹp mắt, nhưng sao hắn không biết tự mình biết mình một chút chứ? Chẳng lẽ hắn không biết mình không muốn gặp hắn đến cỡ nào sao?

88. Chương 88: Ta Sẽ Ở Lại

Editor:An Khuynh Ca

"Đi xuống nói chuyện." Tích Phong phải điều khiển Hỏa Phượng trực tiếp đáp xuống, bỏ nàng lại phía sau. Được lắm, mới đi theo Ma Quân hai ngày liền giỏi đúng không? Hắn sẽ cho nàng biết, cùng hắn đối nghịch thì hậu quả sẽ như thế nào.

"Hừ." Diệp Tuyết ngẩng ngẩn đầu nhỏ lên cho hắn một ánh mắt xem thường. Người tự cho mình là đúng, ngươi nghĩ ai ai cũng đều nghĩ cách làm sao tới nịnh bợ ngươi chắc. Diệp Tuyết nàng liền cố tình không giống bình thường đó. ddlqđ

Hai người một trước một sau, Diệp Tuyết theo ở phía sau càng ngày càng thấy có cái gì đó không đúng.

"Ngươi tính dẫn ta đi đâu?" Hướng này, hình như là đi tới tẩm cung Yêu Vương.

"Đến rồi sẽ biết."

"Ngươi không nói ta liền không đi." Ra vẻ thần bí gì chứ, mặc dù đây là địa bàn của hắn, nhưng trong tay nàng lại có lá bài chủ chốt, nàng mới không sợ hắn đâu.

Chỉ là đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Nghe được lời của nàng..., Tích Phong cương quyết cước bộ không chậm lại, cũng không quay đầu lại mà nói: "Tùy ngươi, ta thấy ngươi cũng không thật long mà cứu Lôi Ngao. Ngươi và hắn không quen không biết, cho nên ngươi đến, cũng chỉ là hắn bởi vì cứu ngươi mà bị thương, ngươi chỉ không muốn thiên hạ chê cười ngươi vong ân phụ nghĩa mà thôi."

"Ngươi nói hưu nói vượn!" Diệp Tuyết vừa giận dỗi, vừa đi theo sát phía sau. Nếu không phải thật lòng tới cứu người, nàng đã không một mình mạo hiểm rồi? Nàng còn lâu mới giống như hắn, mặt người dạ thú! ddlqđ

……

Hắn đi thật nhanh, Diệp Tuyết cố hết sức nhưng vẫn thật chậm, liền rút kiếm ra, ngự kiếm đi theo phía sau hắn.

"Người nào dạy ngươi?" cước bộ của Tích Phong đột nhiên dừng lại, trong mắt đầy vẻ lo lắng. Kỳ thật không cần hỏi cũng biết, ngoại trừ Ma quân, còn có thể là ai khác? Cái hắn lo lắng hiện tại chính là đối phương có phát hiện dị thường trên người nàng hay không? Hai ngày nay, hồ đan của nàng chắc hẳn là sắp biến thành màu xanh biếc rồi.

"Không cần ngươi lo, dù sao cũng không phải ngươi dạy."

"Ngươi còn học những gì?"

"Không thể trả lời."

"……."Tốt, tốt lắm.

Tích Phong cũng ngự phong lên, trong chớp mắt liền đến phía sau nàng xoay ngang lại ôm nàng vào trong ngực.

"A, ngươi muốn làm….." Diệp Tuyết kinh hô một tiếng, lời nói còn chưa xong, miệng đã bị một bàn tay che lại.

Ngay sau đó, hắn vừa ôm nàng một cước đá bay tẩm cung, đợi sau khi bọn hắn đi vào, cửa phòng tự động đóng lại.

"Ngô……" Diệp Tuyết mở to hai mắt trừng hắn. Trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười, làm nàng không khỏi hoảng hốt. ddlqđ

Tích Phong vung tay lên, trong phòng bày ra kết giới, sau đó mới buông tay che miệng nàng ra, vung tay một cái liền ném nàng lên giường:"Hai ngày không thấy, xem ra ái phi đã quên thân phận của mình rồi."

"Ngươi muốn làm gì?"

"Đương nhiên là giúp ái phi ôn tập một ít chuyện, để cho ngươi biết, vua là như thế nào, phi là như thể nào." Tích Phong từng bước tới gần.

Diệp Tuyết cảm thấy không ổn, bò dậy muốn nhẩy xuống giường: "Bạch Hổ, Bạch Hổ, mau tới cứu ta……."

Hắn cản lại, kéo nàng trở về: "Ái phi, không cần tốn sức tức giận, cho dù ngươi có la hỏng cổ họng. thì bạch hổ cũng chẳng nghe được đâu." Nàng cho là, kết giới của hắn chỉ để chơi cho vui hay sao?

"Ngươi đừng tới đây." Trốn không thoát, nàng chỉ có thể tránh vào phía bên trong gường lớn "Nếu ngươi dám làm gì ta, ta nhất định sẽ không kêu Bạch Hổ phối hợp với ngươi!"

"Ái phi, chẳng lẽ ngươi thực sự cho là ta gọi ngươi tự đem Bạch Hổ lại đây, chỉ vì tìm những thần thú còn lại sao?" Trên mặt Tích Phong mang theo nụ cười hài hước. Đã đến như vầy rồi, hắn sẽ không cho nàng cơ hội rời đi.

Tuy rằng Lôi Ngao là vị tướng đắc lực của hắn, nhưng cùng so sáng với nàng, đương nhiên là nàng quan trọng hơn rất nhiều. Huống chi, có vẻ như nàng quan tâm Lôi Ngao hơn mình.

"Ngươi tên hỗn đản này, người cả cầm thú cũng không bằng, ngươi đừng qua đây……."

"Bổn vương mà không tới thì nhắc nhở ngươi thế nào?" Tích Phong bắt lấy cổ tay nàng, đè nàng ở trên giường: "Ái phi có nhớ rõ, cảnh tượng buổi tối hôm đó ngươi xin cởi áo cho bổn vương không?"

"Ngươi vô sỉ!"

"Ha ha….. Xem ra ái phi đã nhớ rồi." Hắn giam cầm hai tay nàng ở trên đỉnh đầu, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, sau đó từng chút đi xuống, ở xương quai xanh của nàng vẽ vòng tròn: "Nói, hắn dạy ngươi ngoại trừ ngự kiếm, còn dạy cái gì?"

"Không có." Ngực Diệp Tuyết phập phồng kịch kiệt: "Ngươi buông ta ra, ngươi muốn biết cái gì, ta nói cho ngươi biết là được!"

"Lời nói của ái phi, bổn vương không tin." Tay hắn dò xét đi vào trong cổ áo của nàng, cầm đẫy đã của nàng, dùng sức nhéo một cái.

"A……"Nàng bị đau kêu thành tiếng, chịu nhục nhã mở miệng: "Vậy…… Vậy ngươi muốn thế nào mới tin?" dđlqđ

"Tận mắt nhìn thấy."

"Cái gì……. A……"

Chỉ nghe "xoạt" một tiếng, đó là âm thanh quần áo bị xé rách, trong tay của hắn đang cầm lấy cái yếm mày trắng của nàng….

Cảnh xuân trước ngực nàng bại lộ không thể nghi ngờ……

Tích Phong vừa lòng mà nhìn thân thể sạch sẽ của nàng: " Xem ra Lạc Băng cũng không có chạm vào ngươi."

"Vậy hiện tại ngươi có thể buông ta ra rồi!" Chờ tới một ngày nàng có thể đánh thắng được hắn, nhất định phải lột hết sạch sau đó treo lên cửa thành làm khỉ cho tất cả người qua đường xem!

"Bổn vương phải kiểm tra toàn thân."

"Cái gì? Ưm…… Ngươi lưu manh……"

"Tuyết phi nương nương, cuối cùng ngươi cũng tỉnh? Âm thanh vang lên, Diệp Tuyết mới biết được bên cạnh mình còn có hai người, một nam một nữ, nữ nhân cầm một bầu nước, chỗ nước vừa rồi hắn là nàng dội. dđlqđ

"Ngươi là ai? Nơi này là đâu?"

"Nô tỳ là ai không quan trọng, nơi này là chỗ nào cũng không quan trọng, quan trọng là… Những người kia cũng sắp muốn chết, Đại vương nói chủ tớ nương nương cùng bọn họ cũng sắp chết, gọi các ngươi gặp mặt lần cuối."

Lảo đảo đi đến gần những người bị treo trên tường, vén lên mái tóc dài trên trán dính đầy máu loãng, mới biết được đây đều là người của Ỷ Phượng Các: "Triêu tịch? Thần lộ! Tiểu huyền tử……."

"Nương nương….. Ta cho là sẽ không được gặp lại người……. "

"Nương nương……Thần Lộ không muốn chết…… "

"Nương nương……."

"Tại sao lại có thể như vậy…… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Tuyết vô lực nhìn bọn họ, trong lòng đau xót.

"Đương nhiên là bởi vì Tuyết phi ngươi." Tích Phong như u linh xuất hiện tại phía sau của nàng, cười lạnh nói: "Bổn vương đã nói qua, ngươi dám rời khỏi bổn vương, bổn vương sẽ để bọn họ thay ngươi chịu tội. Ngươi rời đi bổn vương hai ngày, bọn họ ở đây chịu tội thay ngươi hai ngày, có gì là không đúng sao?"

"Ngươi lập tức thả bọn họ ra, bọn họ vô tội!"

"Thả bọn họ? Chẳng lẽ vừa rồi các ngươi không nói cho Tuyết phi biết, nguyên nhân bổn vương kêu nàng tới đây sao? Tích Phong nhìn về phía một nam một nữ kia.

"Bẩm Đại vương, nô tỳ đã nói cho nương nương, Đại vương gọi nương nương tới nơi này để nương nương thấy mặt bọn họ một lần cuối."

"Xin Đại vương khai ân…."

"Nương nương, chúng ta không muốn chết……"

"Nương nương cứu chúng ta……"

"Ta đã ở đây rồi, vì sao còn muốn giết bọn hắn?" Diệp Tuyết tuyệt vọng nhìn nam nhân trước mặt. Vì cái gì hắn luôn tàn nhẫn như vậy??!

"Bởi vì ngươi sẽ nhanh chóng rời đi."

"……Ta không đi, ta sẽ ở lại." Nàng cắn nát môi, buộc chính mình nói ra những lời này.

"Tuyết nhi muội muội, đừng…….đừng ngốc nghếch như vậy……. ngươi đi mau, không cần lo cho chúng ta……"Ở góc nhà tù, giọng nói của Hoa Cơ làm Diệp Tuyết càng thêm luống cuống.

"Hoa Cơ tỷ tỷ?" Khi xác định đúng là nàng, Diệp Tuyết hốt hoảng bắt lấy cánh tay của Tích Phong: "Vì sao…….vì sao ngay cả Hoa Cơ tỷ tỷ ngươi cũng không buông tha??"

89. Chương 89: Chỉ Yêu Một Mình Hắn

Editor: An Khuynh Ca

"Bởi vì nàng to gan lớn mật, mưu tính lén để cho ngươi chạy. Mặt Tích Phong hiện lên vẻ tàn nhẫn: "Người đối ngịch với bản vương, giết không tha!"

"Vậy sao ngươi không giết ta? Ngươi thích giết người như vậy thì sao không giết ta luôn đi cho sảng khoái?" Diệp Tuyết quát thật to về phía hắn. Giết không tha! Hừ~ Không phải là pháp lực cao hơn người khác một chút thôi sao? Còn tự phong vương cho chính mình? Bởi vì vậy mà có thể tùy ý làm bậy, muốn giết ai thì giết sao? ddlqđ

"Ngươi muốn chết, bổn vương chính là cố tình không cho ngươi chết, hơn nữa còn muốn ngươi sống cho thật tốt." Tích Phong nâng tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, đôi mắt lạnh lẽo sâu không thấy đáy: "Đừng khóc, nếu khóc hư cả mắt, lúc đi ra ngoài, tên kia sẽ tìm bổn vương liều mạng."

"……" Lòng Diệp Tuyết rung lên, dự cảm không tốt bao phủ toàn thân nàng: "Bên ngoài?"

Chẳng lẽ là Lạc Băng? Hắn……. đã phát hiện ra sao?

"Tuyết phi, đi ra ngoài thôi." Tích Phong nhấc tay mang nàng đi từng bước một đi ra khỏi địa lao.

"Không…..Không cần, ta không đi…… "Diệp Tuyết đột nhiên lấy lại tin thần, giãy tay hắn, nhếch nhác lui về phía sau. Không thể…. nàng không muốn để cho Lạc Băng nhìn thấy chính mình bây giờ, tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, nàng không muốn làm hắn thất vọng, lại càng không muốn để cho hắn đau lòng…….

"Vì sao? Lạc Băng đặc biệt tới đón ngươi, hơn nữa bổn vương cũng cũng đồng ý."Tích Phong đứng tại chỗ, cười nhìn nàng: "Hay là nói ngươi sợ bộ dáng của chính mình sẽ kích thích đến hắn, từ này về sau hắn sẽ chết tâm với ngươi? Suy nghĩ một chút cũng đúng a, hắn thiên tân vạn khổ mới từ người bổn vương mang ngươi đi, mà ngươi lại không để ý tất cả chạy trở về thân thiết cùng bổn vương, còn muốn mang tọa kỵ của hắn về hiến tặng cho bổn vương, cho dù Ma Quân có thích ngươi đi nữa, cũng sẽ hận không thể một phát bóp chết ngươi."

"Ngươi là ác quỷ! Ngươi sẽ không được chết tử tế!" Diệp Tuyết tuyệt vọng tê liệt ngã xuống trên mặt đất, tóc dài tán loạn trộn lẫn với nước mắt dính trên mặt. Thê thảm đến nỗi, làm cho người ta không đành lòng nhìn.

Vì cái gì mà hắn lại phải từng bước một sắp đặt mình như vậy? Đều nói nhân quả báo ứng, kiếp trước không biết mình đã làm sai cái gì, lại trêu chọc phải một tên ma quỷ ăn tươi nuốt sống người như vậy…..

"Muốn cho bổn vương chết, vậy mau đi ra, kêu tên kia tới giết chết bổn vương, có lẽ còn có cơ hội."

"……" Diệp Tuyết ngồi bất động dưới đất.

" Sao lại không ra?" Tích Phong ngồi xổm người, đẩy tóc dài trên mắt nàng ra, để cho nàng nhìn mình: "Hay là nói, ngươi đã yêu bổn vương, luyến tiếc rời đi?"

"….. " Nàng muốn quay đầu đi chỗ khác, nhưng cằm đã bị hắn nắm được, mặt ngước bốn mươi lăm độ: "Trả lời bổn vương!"

"Vâng" đau dài không bằng đau ngắn, nàng không muốn liên lụy Lạc Băng. ddlqđ

"Tốt, ha ha ha…." Tích Phong cười lớn, cười đến mức thỏa mãn, không chút kiêng kỵ gì. Lấy nỗi thống khổ của ngươi khác là niềm vui cho chính mình, đây chính là hậu quả của Lạc Băng khi dám đến dành nữ nhân cùng mình: "Để bổn vương cho ngươi ra ngoài chính miệng nói với Lạc Băng đời này kiếp này ngươi chỉ yêu một mình bổn vương, chỉ có bổn vương mới có thể cho ngươi hạnh phúc và vui vẻ, kêu hắn chết tâm đi, không cần si tâm vọng tưởng nữa."

"Được….. " Diệp Tuyết nhẫn tâm, đồng ý một tiếng. Nếu đã quyết định phải nhất đao lưỡng đoạn, cũng không nên dây dưa dài dòng, như vậy sẽ làm hắn bị tổn thương sâu hơn!

"Đến đây!" Tích Phong đưa tay, nàng mượn lực hắn từ trên mặt đất bò dậy. Tâm đã chết lặng, không có cảm giác, dưới chân nhẹ nhàng, chỉ là máy móc đi theo hắn ra ngoài…..

Hai ngày ở cùng một chỗ với Lạc Băng là khoảng thời gian vui vẻ nhất từ khi tới đây. Nàng sẽ lấy sự vui vẻ đó làm ánh mặt trời, để sau này cuộc sống có đen tối đi nữa thì trong lòng của nàng vẫn còn có ánh sáng!

……

"Tích Phong, mau giao Tuyết nhi ra đây, nếu không, ta nhất định sẽ gọi mười vạn ma binh đạp nát cái cung điện này của ngươi……" Ma Quân Lạc Băng mang theo quân đội trùng trùng điệp điệp bay trên bầu trời của Yêu Giới, che khuất cả bầu trời không thấy mặt trời.

Sau khi trao đổi tọa kỵ cùng mình Tuyết liền đi ra ngoài, sau đó không trở về, phái người tìm kiếm khắp nơi cuối cùng có người Ma tộc nói thấy nàng rời khỏi Ma giới đi Yêu Giới, liền biết rõ chuyện không ổn. Liên lạc với Bạch Hổ thì không có trả lời, liền lập tức tập hợp binh lính, đi tới nơi này.

Trong tiếng khiêu chiến, Tích Phong dắt Diệp Tuyết tiến lên từng bước một.

"Lạc Băng, bổn vương nói được thì làm được, nói mang người cho ngươi thì sẽ cho ngươi. Chính là làm việc thì phải để ý việc ngươi tình ta nguyên, bây giờ bổn vương đã mang Tuyết nhi tới đây, nàng có nguyện ý đi theo ngươi hay không, thì phải xem chính nàng."

Tuyết nhi mau tới đây, ta dẫn ngươi về." Lạc Băng không phải là ngươi mù, nhìn đến bộ dáng quần áo không chỉnh tề của nàng, không cần nghĩ cũng biết sau khi nàng tới đây đã xảy ra chuyện gì.

"Ma Quân ngươi trở về đi, ta sẽ không đi theo ngươi." Diệp Tuyết thu tất cả những tâm tình còn sót lại vào, trên mặt mang theo nụ cười, dùng châm chọc che đi bi thương trong đáy mắt. ddlqđ

"Vì cái gì Tuyết nhi? Có ta ở đây, nàng không cần phải sợ hắn. Theo ta đi, ta sẽ chiếu cố nàng cả đời, không xa không rời." Nàng sợ bộ dáng của nàng hiện tại sẽ dọa mình sao? Sẽ không, tuyệt đối sẽ không: "Ngươi bị người khác hại, là ta vô năng, hết thảy đều là ta sai! Tuyết nhi, theo ta trở về, về sau sẽ không ai dám khi dễ ngươi nữa, Tuyết nhi…."

Vài câu nói phát ra từ tận đáy lòng, đã đánh nát lá chắn của tấm mặt nạ Tuyết nhi tạo ra. Tuy rằng ddlqđ biết như vậy rất thái quá, nhưng nó là sự thật, thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn đã tiến vào chiếm giữ tâm nàng, đứng ở một vị trí rất quan trọng trong lòng của nàng: "Lạc Băng…. "Cái gì nàng cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng không muốn đi quan tâm, giờ này khắc này, nàng chỉ muốn nhào vào trong ngực hắn, vĩnh viễn ở chung một chỗ.

"Người không vì mình, trời tru đất diệt. Chúc mừng ngươi đã tìm được hạnh phúc của chính mình, để làm quà tặng, ta sẽ cho Hoa Cơ cùng bọn họ được toàn thây!" Tích Phong nhỏ giọng nói bên tai của nàng xong, nhìn qua rất mập mờ. "!!!"

Một tiếng sét giữa trời quang, đập vỡ vụn tất cả sự "không muốn" của Tuyết nhi.

Vì tình yêu, có lẽ nàng sẽ có thể che giấu lương tâm, ích kỷ buông tha tánh mạng của những ddlqđ người trong Ỷ Phượng Các, nhưng mà bây giờ lại tăng thêm một Hoa Cơ cùng Lôi Ngao, cho dù lòng của nàng có tàn nhẫn hơn nữa thì cũng không hạ thủ được.Đối với nàng Hoa Cơ tựa như tỷ tỷ ruột, mà Lôi Ngao lại xem nàng như muội, hai người đều đối xử với nàng rất tốt, nàng làm sao có thể lấy oán trả ơn?

"Đi đi, Bổn vương không tiễn."

"Tuyết Nhi……" Lạc Băng ở phía trước kêu gọi.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi…… Thật xin lỗi!

"Ma Quân, người ở đây đa tình cái gì? Nơi này không ai khi dễ ta, tất cả là ta tự nguyện. Người ta thích là Yêu Vương, hắn mới là ông trời của ta, thần của ta, đời này, ta chỉ thương hắn, một mình Tích Phong. Chẳng lẽ cho đến bây giờ ngươi vẫn không nhìn ra được sao? Cho nên ta đi theo ngươi, cũng chỉ là vì để lừa được Bạch Hổ trên tay ngươi, ddlqđ hiến tặng cho Yêu Vương, lấy được sủng hạnh của hắn." Thật xin lỗi, Lạc Băng, muốn oán muốn hận, nàng chỉ có thể nói tiếng: thật xin lỗi! ddlqđ

"Tuyết Nhi…… Ngươi…… Ngươi đang gạt ta đúng không? Ngươi căn bản không thích hắn, Tuyết Nhi……" Lời của nàng…, Lạc Băng làm sao tiếp nhận được.

Đời này, nàng chỉ yêu một mình Tích Phong!

Nàng có biết, một câu nói này ý nghĩa như thế nào không? Tích phong chuyển thế trước, hai người đã đấu với nhau gần năm vạn năm, giằng co, cũng chỉ là vì tranh một câu nói như vậy. Không ngờ, sau ba vạn năm chuyển thế nàng vậy mà lại có thể dễ dàng hứa hẹn với Yêu Vương như vậy. ddlqđ

"Lạc Băng, ngươi tỉnh ngộ đi. Lập tức mang theo quân đội của ngươi đi đi, ta không muốn các ngươi làm vướng mắt đại vương của ta nữa.

"Ma Quân……" Ma tướng hận nghiến răng nghiến lợi. Mấy vạn năm, mỗi lần Ma Quân nhếch nhác, đều là vì nữ nhân này. Tất cả khổ sở, đều là do nàng. Nếu như có thể, bọn họ thật muốn đi lên giết chết nữ nhân kia, cho nàng đời này kiếp này, vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh.

Lạc Băng xua tay, ý bảo chính mình không có việc gì. Vô thanh vô thức, cứ ngơ ngác như vậy nhìn nàng.ddlqđ

"Tại sao ngươi còn không đi? Không biết mình rất chướng mắt sao? Đúng rồi, cởi ngựa trả ta, Thánh Thánh, tới đây." Diệp Tuyết triệu hoán, Thánh Kỳ Lân nâng vó trước lên làm Ma Quân không hề phòng bị từ trên lưng mình vẫy ra, sau đó dạt chân ra, chạy tới bên người Diệp Tuyết.

Nó vốn là không thích rời đi chủ nhân của mình, bây giờ mới vừa nghe gọi, không kịp chờ đợi tự nhiên liền chạy về đi.

Lạc Băng bị vứt đi ra ngoài, vô lực thi triển pháp thuật để ổn định thân thể của mình, dựa vào Ma Tướng sau lưng ra tay, mới miễn cưỡng nhếch nhác té rớt trên đất.

“Ma Quân, mời người hạ lệnh, cho thuộc hạ đi xuống giết người Yêu Giới không còn mảnh giáp.”

“Ma Quân, thuộc hạ nguyện ý cùng người tiến lên, giết Yêu Vương, bắt nữ nhân kia trở về.”

“Ma Quân……”

Chúng Ma giận dữ, nữ nhân kia, thật quá phận, những thuộc hạ như bọn hắn cũng đều nhìn không nổi rồi!ddlqđ

“Câm mồm!” Âm thanh Lạc Băng suy yếu, nhưng khí thế cũng không giảm.

Vô luận nàng làm cái gì, hắn đều không thể nào hận nàng, càng không thể nào tổn thương nàng.

Nếu lựa chọn của nàng thật là như vậy, liền…. Chúc phúc nàng thôi.

90. Chương 90: Ngày Tuyết Tháng Sáu

Nhưng vậy mà tra tấn một ngàn năm, so ra cũng là kém một câu nói của nàng!

“Trở về.” Hắn sợ, sợ mình kiên trì không nổi mà ngã xuống.

Mỗi lần nhếch nhác đều là bởi vì nàng, nhưng có dđlqđ ai biết, người hắn cực kì không muốn thấy mình nhếch nhác cũng chính là nàng!

“Ma Quân, như vậy làm sao được!”

“Chúng ta không trở về!”

“Người trái lệnh, huỷ bỏ ma tịch, trục xuất.”

Chúng Ma không còn nhiều lời, bọn họ kháng lệnh, cũng chỉ là vì bất bình cho Ma Quân, muốn giúp hắn hả giận, bây giờ lại làm hắn càng thêm tức giận, vậy không phải là mất nhiều hơn được sao?

“Trở về.”

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh, thu binh, trở về Ma giới.”

Chiếc kiệu bay lên trên đỉnh đầu mái vòm, lưu tô màu trắng, màn che màu trắng, bên trong đặt nhuyễn tháp trắng thật êm……

Lạc Băng phi thân tiến vào trong kiệu, nằm nghiêng tại bên trong. Màn che rơi xuống, chỉ có thể nhìn một bóng người mơ hồ của hắn, rất cô tịch……

Phi kiệu bay lên, do 16 Ma binh nâng rời đi, đại quân lồng lộng hùng dũng kẻ theo gót cỗ kiệu đi, bầu trời Yêu Giới lần nữa khôi phục ánh sáng.

Giữa ánh nắng, một mảnh trắng xóa những bông tuyết từ trên trời bay xuống, lọt vào trong mắt Tuyết nhi, ngay sau đó là mảnh thứ hai, mảnh thứ ba……

Sau đó là càng ngày càng nhiều, chi chít bay theo chiều gió……

Yêu binh bốn phía như gặp đại địch, khẩn trương nhìn chằm chằm bầu trời nghĩ làm sao để tránh tuyết. Lần dđlqđ trước tuyết do ma quân hạ xuống uy lực cỡ nào, bọn họ cũng đã từng thử qua.

“Là tuyết thật……”

Không biết người nào hô một tiếng, binh tướng đang trong lúc bối rối lúc này mới trấn định lại, vươn tay thử dò xét một mảnh bông tuyết.

Man mát lành lạnh, nằm trên tay rất nhanh liền tan đi.

Quả nhiên là tuyết thật!

Ở nơi này hiện đang là ngày của tháng sáu, vậy mà tuyết lại rơi ở Yêu giới! Để ám chỉ cái gì, có phải là thương tiếc ai không?

Xem ra hắn thật sự thương tâm! Địa vị của nàng trong lòng hắn….. Quan trọng hơn chính mình tưởng tượng nhiều.

Tích phong dùng kết giới chặn lại những bông tuyết kia.

Hắn mới không để cho mắt của nam nhân kia rơi trên người của mình.

"Bây giờ ngươi có thể thả người chưa?" Nhìn hắn chán nản rời đi, Diệp Tuyết có nước mắt cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

Tích Phong hừ lạnh một tiếng, phủi tay bỏ đi: "Yên tâm, Bổn vương nói được làm được."

……

Ỷ Phượng Các.

Từ trên xuống dưới ai cũng cúi đầu làm việc, một chuyến bay tới nơi lao ngục làm cho bọn hắn cũng mất tinh thần.

Diệp Tuyết ngồi ở ngưỡng cửa, ôm cổ của Thánh Kỳ Lân đang nhìn bầu trời, ngẩn người nhìn những bông tuyết chậm rãi rơi trên không trung……

Đã sắp một ngày rồi, sắc trời đã tối xuống, nhưng những bông tuyết cũng không có ý muốn ngừng rơi. Ngày tháng sáu, vậy mà trên đất lại nổi lên một tầng tuyết thật dày.

"Nương nương, người ngồi ở đây lâu lắm rồi, trời đã tối rồi người đi vào đi nếu không sẽ bị cảm lạnh." Thần Tịch đỡ lấy một cánh tay của nàng, muốn kéo nàng lên: "Nô tỳ biết chắc chắn nương nương vì chúng ta mà đã chịu rất nhiều uất ức, cho nên xin nương nương nhất định phải bảo trọng thân thể của mình, ngàn vạn lần không được hành hạ chính mình."

"Chỉ là ta muốn ở một mình, ngươi đi xuống trước đi." Diệp Tuyết rút tay mình từ trong ngực đối phương về, tiếp tục ôm Thánh Kỳ Lân, ngồi lẳng lặng.

"Nương nương……"

"Hoa Cơ nương nương giá lâm ~"

Nghe người thông báo, Diệp Tuyết ngẩng đầu lên, chậm rãi từ ngưỡng cửa đứng dậy.

"Hoa Cơ tỷ tỷ, ngươi……"Nàng vừa lại làm như vậy? Ngươi bức bách Ma Quân đi, thật ra thì người đau lòng nhất chính là ngươi! Muội muội…… muội muội đáng thương của ta……"

"Hoa Cơ tỷ tỷ……"Âm thanh Diệp Tuyết run rẩy. Bị chạm đến phòng tuyến cuối, mắt đảo quanh cố nén đi nước mắt trong hốc mắt, nhưng bất kể nàng dung sức như thế nào, đều không thể sẽ đẩy nước mắt về lại được.

"Muội muội, nếu muốn khóc vậy hãy vui vui vẻ vẻ khóc, đừng cất ở trong lòng, khóc lên đi, có lẽ vậy sẽ còn dễ chịu hơn chút……"

"Tỷ tỷ…… Ta có lỗi với hắn…… Lạc Băng hắn là người tốt…… Tỷ tỷ……"Nước mắt rào rào rơi xuống, Diệp Tuyết nhào vào trong ngực Hoa Cơ, cuối cùng lớn tiếng khóc.

Một đạo sấm sét vang lên trên bầu trời, rạch ra cả một nửa bầu trời.

Một trận mưa to trút xuống, để bông tuyết hòa tan trong nước mưa……

"Ta hiểu rõ, ta hiểu……"Hoa Cơ vỗ lưng của nàng, không nhịn được cũng rơi lệ theo. Tâm của Yêu Vương, được làm bằng gì, tại sao nhất định phải hết lần này đến lần khác đi tổn thương chính nữ nhân bên cạnh của hắn!

……

Hạt mưa thưa dần, trên mặt ddlqđ đất khắp nơi đều là vũng nước, những bông tuyết lại một lần nữa chiếm cứ cả không trung.

Nhìn hai người bên cạnh, Yêu Vương lẳng lạnh đứng đó.

"A…… Tham kiến Đại Vương." Hoa Cơ thấy hắn đầu tiên, vội vàng lau nước mắt trên mặt mình và Tuyết Nhi đi, phúc thân thỉnh an.

"Tuyết phi, xem ra ba điều kiện Bổn Vương đã nói với ngươi, ngươi quên mất rồi?"Tầm mắt của Tích Phong rơi trên người của Diệp Tuyết, trong mắt là vẻ lo lắng.

"Hoa Cơ nương nương, người đi đi, về sau cũng xin đừng tới nữa." Diệp Tuyết tránh người Hoa Cơ ra như chạm phải điện, vội vã xoay người chạy vào gian phòng. Mình đã đồng ý với ba điều kiện của Yêu Vương, trong đó thứ nhất chính là từ đây sẽ không được tiếp xúc ai khác ngoài người của Ỷ Phượng Các. Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ ngoan ngoãn, vô dục vô cầu không tranh đua, bởi vì chỉ có như vậy, mới sẽ không liên lụy tới bất luận kẻ nào.

"Đứng lại." Tích phong nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi cho rằng bỏ như vậy liền xong chuyện?"

"Vậy, Đại Vương muốn như thế nào? Nô tì cam nguyện chịu phạt." Diệp Tuyết xoay người, quỵ xuống đất, một bộ dáng nghe theo người xử trí, thái độ mặc cho đánh cho mắng.

Hoa Cơ vừa thấy, vội vàng xông lên quỳ gối xuốnb phía trước của nàng: "Không, có lỗi gì, nô tì nguyện ý gánh chịu, xin Đại Vương trách phạt nô tì."

"Hoa Cơ nương nương, chuyện này không liên quan gì với ngươi."

"Muội muội, ngươi không phải nói nhiều lời, cho dù có chuyện gì, ta đều sẽ gánh chịu."

"Hai người các ngươi đây là đang làm gì? Tranh nhau chịu phạt sao?"Tích Phong cười: " Bổn vương trong mắt các ngươi, chính là một ác quỷ độc ác sao? Còn cái gì cũng không nói, liền tranh nhau chịu phạt!"

"……"Diệp Tuyết cúi đầu không nói. Hình tượng của hắn trong lòng mình, đâu phải chỉ là ác quỷ độc ác đơn giản như vậy?

"Đứng lên đi, hôm nay niệm tình ngươi vi phạm lần đầu tiên, chuyện này đến đây chấm dứt, nhưng mà lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa."

Diệp Tuyết không thể tin được, lời này…… Thật sự là từ trong miệng Yêu Vương nói ra được sao? Hay là nói hắn lại muốn giở trò gì?

"……"Không một tiếng vang phát ra từ trên mặt đất, mắt nhìn đất.

Bớt nói, bởi vì nói càng nhiều, sai càng nhiều.

"Ái phi, ngươi không có việc gì hãy đi về trước." Tích Phong liếc nhìn Hoa Cơ, Hoa Cơ lập tức tạ an, rời đi.

"Tuyết phi, cùng bản vương đi một nơi."

"Vâng"

Hắn ôm nàng trong ngực, một cái xoay người liền biến mất ở trong không khí……

Mặt Thánh Kỳ Lân hướng lên trời ngửi, ngay sau đó dạt ra chân cũng đi lên theo……

Ở một cái cửa sơn động, có trọng binh Yêu Giới canh giữ.

Diệp Tuyết theo hắn đi vào, thông qua một đạo một đạo cửa đá. Cuối cùng một đạo thạch môn mở ra, tiếng hổ gầm liền rơi vào trong tai của nàng.

"Tiểu Bạch?"

Một cái suối nước nóng thật lớn, Bạch Hổ bị một ống khóa lớn buộc cổ và móng vuốt trước sau lại. Ống khóa này có khả năng nhận biết, mặc kệ hơi sức của nó có lớn hơn nữa, cũng là không làm được gì.

"Ngươi làm gì đấy? Buông nó ra."

“Thả nó.” Tích phong phân phó thị vệ bên cạnh.

“Rắc rắc” một tiếng, tiếng cơ quan vang lên, ống khóa tự động tróc ra.

“Tiểu Bạch, không được.”

Bạch Hổ có được tự do, việc đầu tiên chính là lộ ra móng vuốt đánh về thị vệ bốn phía, tư thái rất có trước có sau. Nghe được nàng ngăn cản, nó mới gầm nhẹ hai tiếng, mặc dù bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn trở lại bên người nàng.

“Ngươi dẫn ta tới nơi này là có ý gì?”Hắn mang mình tới đây, cũng sẽ không phải chỉ để nàng mang Bạch Hổ ra ngoài.

“Khiến Bạch Hổ phối hợp Hỏa Phượng, tìm ra con thần thú tiếp theo.”

“Tốt.” Diệp Tuyết sảng khoái đồng ý.

Đúng như lúc trước hắn dự đoán, cứu Lôi Ngao, là nàng mong muốn.

……

Là vì lúc Tuyết Nhi mệt mỏi ngủ say như chết, Tích Phong sẽ dùng kế bắt Bạch Hổ lại xích ở đây, cho nên mệnh lệnh dđlqđ hiện tại của Bạch Hổ từ Lạc Băng vẫn là từ lúc hai người trao đổi tọa kỵ. Cho dù hiện tại Thánh Kỳ Lân đã trở lại bên người Tuyết Nhi, nhưng Lạc Băng không xuất hiện trước mặt nó, tự mình gọi nó trở về trước, nó vẫn đối với Tuyết Nhi nói gì nghe nấy.

Dưới sự điều khiển của hai người ở dưới, Bạch Hổ phối hợp cùng Hỏa Phượng, trực tiếp đi tìm địa lao.

Thời điểm khi đứng trước mặt của bức tường đó, Diệp Tuyết mới nhớ tới chuyện rạng sáng ngày hôm đó, cái nơi đang đóng này…… không phải là chỗ ở của Xà Vương sao?

Có lẽ là nghe được động tĩnh gì đó, tiểu tinh linh ngày đó dẫn dụ nàng đến trước mặt bức tường này lộ ra cái đầu ở phía trên vách tường.

Bạch Hổ thấy một cái đầu nhỏ chui ra, liền há mồm cắn. Chỉ là dùng sức quá mức, không cắn được tiểu tinh linh, ngược lại thân thể từ trên tường tuột ra một nửa, chỉ để lại một cái mông cọp thật to ở bên ngoài.

Tích phong giơ chân lên, đá một cước vào mông cọp, đá nó vào trong, sau đó hắn cùng Hỏa Phượng song song tiến vào.

Diệp Tuyết đi theo ở phía sau, cuối cùng là Thánh Kỳ Lân.

“Tiểu Bạch!”

Có lẽ là một cước đạp xuống kia quá nặng, thời điểm nàng đi vào, phát hiện Bạch Hổ đã đi đến trong hầm rắn, bị hơn cả trăm con rắn quấn trên người: “Tiểu Bạch, mau hất chúng nó ra, nếu không ngươi sẽ bị cắn chết, mau lên đây đi.”

“Yên tâm, nếu cả mấy con rắn kia cũng có thể tổn thương nó, thì nó đã không phải là Thần Thú rồi.” Tích Phong đối với sự ngạc nhiên của nàng lại tỏ ra khinh bỉ!

“Thật ư?”Diệp Tuyết không tin.

Nhưng sự thật chứng minh, nàng không tin thì đúng là không được.

Chỉ thấy quanh người Bạch Hổ toát ra bạch khí nhàn nhạt, ngay sau đó, những con rắn kia liền bị đông cứng, rớt xuống từ trên người nó.

Chỉ là giải quyết xong Xà Hậu cản trở trên người, Bạch Hổ cũng không có nghe lời nàng quay trở lại bên người nàng, mà lại bay lên trời, cùng với Hỏa Phượng bay đến bên người Xà Vương, xoay vòng vòng vòng quanh hắn.

“Chẳng lẽ ngươi chính là……”Tích phong thấy tình huống này, trong lòng đã có suy đoán.

"Ha ha ha……" Tiếng cười khàn khàn già nua từ trên nửa đọa của cây thánh giá truyền đến, Xà Vương dđlqđ tùy ý cười, hình như là bởi vì cười không ngừng, cười mà nước mắt tràn ra không chịu dừng lại. Mặt nạ màu bạc che lại nửa bên mặt lên bởi vì động tác kịch liệt này mà rớt xuống……

"A……"Diệp Tuyết bị nửa gương mặt này hù sợ. Một vết thương thật sâu thật dài, giống như dáng dấp của một con rết bò trên mặt của hắn. Nhìn nửa bên mặt hoàn hảo, lúc trước hắn phải là một chàng trai rất đẹp, dáng dấp nghiêng về cuồng dã, mang theo một ít tuấn tú. Rốt cuộc người nào có thâm thù đại hận với hắn như vậy, mới phá hủy hắn thành như thế! dđlqđ

Rốt cuộc tiếng cười dừng lại, ánh mắt Xà Vương vừa phức tạp lại rối rắm nhìn chằm chằm Tích Phong: "Xem ra những ngày tối tăm không ánh mặt trời của ta đây, đến hôm nay là chấm dứt."

91. Chương 91: Mối Quan Hệ Khó Nói

Editor: Melodysoyani.

Ba ngàn năm rồi, mình bị hắn phong ấn ở đây khoảng ba ngàn năm rồi.

Ba ngàn năm nay, nếu không phải là có các con dân của mình làm bạn, thật không biết phải vượt qua những ngày đó thế nào!

Hôm nay ông trời mở mắt, rốt cuộc cũng để mình có thể tự giải thoát rồi sao? Rốt cuộc cũng cho mình một cơ hội để báo thù sao?

"Tích Phong, ngươi mau chờ nhận lấy cái chết đi." Xà Vương Đằng Vân hét lớn một tiếng, kim quang trên người bừng sáng, chiếu sáng đến mức mọi người ở đây không thể mở mắt. Sau đó là tiếng rồng kêu hổ gú phượng hót, kèm theo tiếng cột đá sập ầm ầm, một tiếng rầm oai phong khiến người run sợ vang lên, đột nhiên một con rồng giương nanh múa vuốt xuất hiện. Đuôi rồng đảo qua, làm lòng đất thạch động rung động.

"Á……" Diệp Tuyết vừa định niệm chú dùng di chuyển tức thời, thân thể đã rơi vào trong ngực Tích Phong, hắn ôm nàng tránh đến chỗ an toàn. Nhìn lại, trên đỉnh thạch động đã xuất hiện một lỗ thủng to, Thanh Long, Bạch Hổ và Hỏa Phượng đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại Thánh Kỳ Lân đi theo phía sau hai người.

"Làm sao bây giờ?" Diệp Tuyết không biết làm sao nhìn hắn. Theo lý thuyết, thân là thú cưỡi, các thần thú bọn nó, không được chủ nhận ra lệnh, tuyệt sẽ không tùy tiện rời khỏi tầm mắt của chủ nhân. Ngày hôm nay, Bạch Hổ và Hỏa Phượng rõ ràng không tuân thủ.

"…… Đuổi theo." Tích Phong nhíu mày, ánh mắt là kì lạ.

Dĩ nhiên trong chuyện này có lý do riêng, nhưng dù sao nàng cũng không thể hiểu được!

……

Men theo mùi vị, Thánh Kỳ Lân mang hai người trực tiếp đuổi tới xà quốc.

Cũng không biết làm cách nào con dân xà tộc lại có thể nhanh chóng biết được tin Xà Vương của bọn họ trở về, toàn bộ tụ tập đến trên đường cái, nhảy nhót hoan hô.

"Phải mau chóng tìm được bọn họ!" Giọng nói của Tích Phong mang theo một chút gấp gáp.

Thánh Kỳ Lân nghe, rầm rì phun khí, mạnh mẽ dạt hai chân ra chạy nhanh hơn.

……

Ba thần thú rơi xuống đại điện của Xà cung, bởi vì đã bỏ hoang ba ngàn năm, nơi này này đã sắp biến thành đống hoang tàng, chỉ có các hình rắn được chạm khắc trên cột, còn có thể nhìn ra vẻ rực rỡ của ngày xưa!

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước chia ra đứng ở các chỗ trống phía Đông, Tây, Nam, Bắc.

Trên người phát ra ánh sáng của riêng mình, xanh, trắng, hồng, ba màu cùng phát sáng, cùng tụ tập lại một chỗ trên không trung……

Chỉ chốc lát sau, một luồn sáng từ trên trời bắn xuống, rơi về phía Bắc. Chờ ánh sáng mờ đi, Huyền Vũ đột nhiên xuất hiện ở đại điện……

……

Chờ tới lúc nhóm người Tích Phong đến Xà cung, cung điện hoang phế này đã âm thầm đổi mới với tốc độ mà mắt thường khó thể thấy được, từ bốn phía của đại điện dần lan rộng ra……

"Tích Phong, ngươi vội vàng đuổi tới đây như thế, không cảm thấy có chút lỗ mãng sao?" Đằng Vân đã biến thành hình người, ngồi ngay ngắn ở trên đại điện. Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước hoặc nằm sấp hoặc bay trên không canh giữ bên cạnh hắn.

Tích Phong ngẩng đầu nâng cằm lên, hơi nâng khóe môi: " Nhìn thấy Bổn vương không hành lễ, có phải ngươi thật không có quy củ rồi hay không?"

"Quy củ? Quy củ đều là do người định. Vị trí Yêu Vương này ngươi đã ngồi nhiều năm như vậy rồi, có phải nên lui ra nhường lại cho bọn ta rồi không?"

"Chỉ cần có bản lãnh, ngươi cứ tới lấy."

"Xem ra ba ngàn năm nay không phải lãng phí vô ích, ít nhất người ngươi thích đã thay đổi rồi." Trong mắt Tích Phong lộ ra vẻ chán ghét.

Lời nói lộ liễu như thế, làm Tuyết đứng ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ là Tuyết không biết, lời vừa nói ra này, thật ra chỉ có mình nàng rung động

Nghĩ lại. Còn có một cách kể lại khác khá phổ biến ở Xà Tộc, cũng là tương đối gần sát sự thật: Trước khi Tích Phong thu phục Yêu giới, từng chiến đấu bảy bảy bốn mươi chín ngày với Xà Vương, đến ngày thứ năm mươi thì hai người cùng mất tích. Ba ngày sau xuất hiện, Xà Vương đã tuyên bố đời đời thế thế Xà Quốc nguyện trung thành với bệ hạ Yêu Vương. Thời gian đó, Xà Vương thường rời Xà quốc đến cung của Yêu Vương, cứ thế kéo dài tới mấy tháng. Chỉ là sau lại không biết bởi vì chuyện gì, Xà Vương cãi nhau với vương hậu Yêu Vương, Xà Vương thiếu chút nữa đã giết chết Vương Hậu dưới cơn giận dữ. Không lâu về sau, Tích Phong dẫn theo Yêu Binh sang bằng Xà cung, còn đoạt Xà Hậu về, ban thưởng ở cung Ngọc Tiêu, cũng chính là Yên Điệt nương nương bây giờ.

Chỉ là truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, nguyên nhân chân chính, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết thôi.

Đằng Vân cũng không trốn không tránh, ngồi ngay ngắn ở phía trên. Bởi vì bên cạnh hắn, Bạch Hổ và Chu Tước đã đánh ra, lúc lên lúc xuống, chặn lại công kích của Yêu Vương. Sau đó Huyền Vũ ra chiêu, một luồn sáng trực tiếp tới trước mặt Yêu Vương……

Ép Yêu Vương hắn không thể không rút tay lại!

Cho dù tu vi của hắn cao hơn, nhưng cũng không thể chịu được một kích trí mạng kia của Huyền Vũ.

Thừa dịp hắn lui về phía sau, ba thần thú nắm lấy cơ hội cùng tiến công, mỗi một chiêu đều muốn đẩy hắn vào chỗ chết, không chút lưu tình. Tích Phong bị bọn họ ép lui về sau từng bước một, bởi vì ép quá chặt, nên đến cả thời gian vận khí hắn cũng không có!

Loại cảm giác luống cuống tay chân này thật không ổn, nhất là khi mình còn đang ngồi trên một đối thủ khác!

"Tiểu Bạch, đừng mà, mau trở lại đi." Diệp Tuyết thấy thế cả kinh sợ hãi, tim treo đến cổ họng. Mặc kệ Yêu Vương là người như thế nào, dù là trước đây hay bây giờ hắn cũng không thể chết được. Nhìn Xà Vương, cũng không phải người tốt lành gì, nếu Yêu Vương chết, ai sẽ tới hàng phục bốn thần thú cứu Lôi Ngao đây?

Nhưng sao Bạch Hổ có thể nghe lời nàng nói.

Bốn đại Thần Thú tề tựu, bọn họ đã khôi phục tự do của mình, từ đó lấy Thanh Long làm đầu, chỉ nghe phân phó của hắn.

"Tuyết Nhi, đứng bên cạnh đi, nơi đó nguy hiểm." Trong lúc cấp bách Tích Phong tìm được chút rảnh rỗi, lập tức hô với nàng.

Bây giờ chỗ nàng đang đứng, vừa lúc là giữa đại điện, bốn phía đều là đại trụ khắc hoa. Quyền cước không có mắt, không cẩn thận làm gãy cột đá, rất có thể sẽ đè xuống nàng. Lấy vóc dáng nhỏ bé yếu ớt của nàng, có lẽ phải đi đời nhà ma rồi!

"Ừm." Diệp Tuyết cũng ý thức được chỗ mình đứng quá không tốt, quá nguy hiểm, vừa gật đầu, vừa chạy về phía cửa.

"Thì ra là nàng!" Mới vừa rồi toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người Yêu Vương, bây giờ nghe được lời Yêu Vương, mới nhìn đến nữ nhân kia, phát hiện ra đó là nữ nhân mà đêm hôm đó Ma Quân đã ra mặt che chở! Thân hình di động, trong nháy mắt lập tức từ trên ghế đến trước mặt nàng: " Mỹ nhân, chúng ta lại gặp mặt. Mị lực của ngươi thật là lớn, lại có thể khiến Yêu Vương và Ma Quân cùng đối tốt với ngươi như vậy, ta rất muốn biết, có phải ngươi đã học tà thuật gì rồi hay không?"

"Cút ngay, làm ơn hãy tránh xa ta một chút." Bởi vì hắn xuất hiện quá đột ngột,lúc Diệp Tuyết nhìn thấy hắn đã không kịp dừng bước chân, đầu va vào trong ngực của hắn, đụng phải khiến trán nàng đau nhức! Lòng bàn tay trên ngực của hắn, một tay đẩy hắn ra, xoay người lập tức chạy ngược về.

Nam nhân này, lúc lần đầu tiên gặp mặt thiếu chút nữa lấy đi mạng của mình, cho nên có thể trốn xa bao nhiêu thì trốn bấy nhiêu.

Nhưng Đằng Vân lại muốn trêu chọc nàng.

Nàng xoay người chưa chạy được bao nhiêu bước, trong nháy mắt hắn đã dời đi, lại đến trước mặt nàng. Nhưng mà lần này cũng may nàng đã có phòng bị, kịp thời ngừng chân……

Lúc Diệp Tiếp đang thấy may mắn vì động tác nhanh nhẹn của mình, Đằng Vân đưa tay, lôi nàng trở lại.

Lại là cái đầu, nặng nề đụng vào trước ngực của hắn.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Nàng giận, mắt phượng trừng trừng. Thói đời này, không thể chọc vào, ngay cả muốn trốn cũng không trốn nổi!

"Hừm." Đằng Vân nói qua liền buông lỏng tay, khoanh tay trước ngực, vẫn ung dung nhìn nàng: "Chúng ta tiếp tục."

Hắn muốn bị đụng, cũng phải xem nàng nàng có muốn đụng hay không chứ. Lồng ngực kia rắn như vậy, cả người đụng phải, giống như đụng vào tản đá vậy, cũng không biết ăn cái gì mà rắn chắc như vậy: "Ta không có thời gian chơi với ngươi."

"Chỉ cần ta có thời gian là được rồi."

"……" Được lắm, ngực ngươi cứng rắn không sợ đụng, cùng lắm thì nàng không chạy, từ từ đi, như vậy sẽ không đụng phải nữa. Nghĩ đến đây, Diệp Tuyết xoay người lần thứ hai, đi về phía cửa. Từng bước một, giống như đang đi tản bộ vậy.

"Ha ha…… Quả nhiên là nữ nhân thú vị, khó trách có thể khiến Yêu Vương và Ma Quân bị quyến rũ." Đằng Vân cười một tiếng, nửa bên mặt càng thêm điên cuồng tuấn mĩ, nửa bên mặt là càng thêm kinh hãi dọa người. : "Ngươi không chạy à? Vậy chúng ta đổi cách chơi khác đi."

"(o)…" Diệp Tuyết tò mò quay đầu lại, định nhìn xem rốt cuộc hắn muốn giở trò gì, phát hiện tên kia đã đến sau lưng. Nàng kêu lên không ổn, vội bước nhanh hơn, nhưng mà đã không còn kịp nữa.

"A…… Buông ta ra……"

Hắn ôm chặt nàng từ phía sau, giam cầm trong ngực: "Đột nhiên ta cảm thấy, đụng một cái đáng là gì, thật không có cảm giác, không bằng ôm một cái thì chân thật hơn."

Tuyết giãy dụa không thoát, chợt giơ chân lên, một cước dậm lên mu bàn chân của hắn. Đáng tiếc hiệu quả không hề giống trên ti vi, lãnh một cước của nàng, ngay cả chân mày hắn cũng không nhíu một cái.

"Mỹ nhân, lúc ngươi và Tích Phong ở cạnh nhau, cũng không dịu dàng như vậy sao?" Nụ cười của Đằng Vân làm cho lòng người rét lạnh: "Đột nhiên ta nghĩ ra một cách chơi kích thích hơn, tin chắc Tích Phong cũng sẽ rất vui lòng tham gia!"

92. Chương 92: Nhất Định Phải Tự Cứu

Editor: Melodysoyani

Đằng Vân nói xong, đôi tay nắm chặt lại.

"A…… Bỏ tay ngươi ra……" Diệp Tuyết bị cử động bất ngờ của hắn hù dọa, không tự chủ đề cao giọng nói.

Trong lúc đánh nhau Tích Phong nghe được tiếng mắng to phẫn nộ của nàng, mới phát hiện nàng bị Xà Vương ôm vào trong ngực, lửa giận vụt vụt vụt tăng lên: " Đằng Vân, thả nàng ra."

Muốn tới đó, đáng tiếc lại bị ba con thần thú này vây chặt, không phân thân ra được.

"Ha ha…… Tích Phong, xem ra địa vị của nàng ở trong lòng ngươi không nhẹ." Đằng Vân cười hả hê: " Bị ngươi phong ấn ba ngàn năm, bụng của ta đã sớm đói, vừa đúng dung mạo của nàng vừa trắng vừa mềm, mùi vị hẳn rất tốt."

"Ngươi dám!"

"Tại sao ta lại không dám? Ngươi giết nhiều người trong tộc ta như vậy, ta ăn một nữ nhân của ngươi có tính là gì?"Nói xong vung một tay ra, chặn ngang gánh nàng lên vai, bay về phía ngai vàng của mình.

Lúc đang ở trên ngai vàng còn cố ý buông tay, để cho nàng nặng nề té xuống từ trên cao.

Diệp Tuyết đang thấy may mắn mình là con hồ yêu, sẽ không vì té mà bị thương, Đằng Vân đã hạ xuống, đôi tay đè bả vai của nàng lại, hai chân vác trên người của nàng, tư thế rất không hòa hài.

"Cút ngay, làm ơn hãy tránh xa ta đi……" Sức lực người này thật lớn, nàng cảm thấy xương bả vai của nàng sắp bị hắn bóp nát. Hắn mới vừa nói cái gì? Muốn ăn mình sao? Không muốn chơi trò đẫm máu như vậy đâu.

"Đằng Vân, ngươi thả nàng ra." Tích Phong đang lo lắng ở bên kia.

"Thả nàng ra thì ta ăn thế nào đây?"Xà Vương ngây ngất nhìn Diệp Tuyết, giống như đang nhìn một món ngon.

Khiến cả người Diệp Tuyết tê dại, vừa đau sống lưng lại lạnh cả người, da gà cũng dựng thẳng. Ẩm ướt, ngứa một chút, thật khó chịu.

"Ngươi muốn ăn thì ăn nhanh một chút đi!"

Mẹ nó, nàng muốn để hắn ăn tươi, còn không thống khoái à?

"Đột nhiên ta lại cảm thấy, bây giờ vẫn chưa muốn ăn. Ba ngàn năm rồi, chẳng những đói bụng, nơi đó của ta cũng đói."

"Ngươi thật đẹp."

Hình như Thánh Kỳ Lân đang ở cửa cung điện, tại sao mình lại quên nó chứ.

"Đợi chút." Diệp Tuyết mang theo một nụ cười quyến rũ trên mặt,

Xà Vương vốn là cố ý giả vờ giả vịt cho Tích Phong nhìn, tốt lắm, vui vẻ đồng ý: " Được, ta muốn xem một chút, rốt cuộc ngươi có thể phục vụ ta thoải mái đến mức nào!"

"Đương nhiên là rất thoải mái rất thoải mái á." Diệp Tuyết híp mắt cười, lộ ra hàm răng vừa trắng vừa sáng: " Xà Vương, ngươi nằm xuống trước đi."

"Được." Đằng Vân rất nghe lời nằm xuống từ trên người nàng, nằm ở bên cạnh.

"Ha ha……" Diệp Tuyết muôn vàng thùy mị.

"Ừ…… Thoải mái……" Xà Vương hài lòng rên rỉ, không kiềm hãm được nhắm hai mắt lại.

"O(_)O~"Trong mắt Diệp Tuyết thoáng qua ánh sáng hưng phấn. Lực đạo trên tay đột nhiên gia tăng, bóp một cái, nhéo một cái.

"A……" Xà Vương kêu thảm một tiếng, một cước đá vào trên người của nàng, khiến nàng bay đi thật xa.

"Thánh Thánh……" Diệp Tuyết hô to trên không trung.

Một ánh sáng vàng thoáng qua, Thánh Kỳ Lân vọt vào, vững vàng đón nàng ở trên lưng.

"Nữ nhân, ngươi nhất định phải chết." Tiếng gầm gừ vang lên, Đằng Vân tung người bay lên, đánh về phía nàng……

Tích Phong muốn xông lại giúp nàng, đáng tiếc thân bất do kỷ: " Cẩn thận……"

"Thánh Thánh, xem ngươi á." Diệp Tuyết ôm chặt lấy cổ của Thánh Kỳ Lân, nằm ở trên lưng nó.

Thánh Kỳ Lân rầm rì kêu nhỏ, dạt chân ra, đảo mắt nhìn đến Xà Vương ở phía sau, miệng há ra, phun một đám lửa về phía hắn……

"Kỳ Lân thánh hỏa?!"Xà Vương thầm kêu không ổn, cũng là tránh không kịp. Một đầu tóc phiêu dật bị cháy khét, mặt cũng bị đốt đến đen thùi lùi: " Đáng chết, chẳng lẽ đây chính là Thánh Kỳ Lân?"

"Ah, làm sao ngươi biết Thánh Thành nhà ta vậy?"Diệp Tuyết nhìn chiến tích huy hoàng này, không kìm được vui mừng. Không ngờ Tiểu Thánh Thánh nhà mình lợi hại như vậy, quá tuyệt vời!

"Ngươi là người nào, tại sao Thánh Kỳ Lân lại nghe theo lời chỉ bảo của ngươi?"

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết chuyện này chứ!"Thật ra thì…… Nàng cũng không biết tại sao Thánh Kỳ Lân phải đi theo mình, ngày đó là Lạc Băng nói cho nàng biết: Đây là thú cưỡi của nàng! Sau đó nàng mơ hồ có được thú cưỡi lợi hại này!

Diệp Tuyết kiêu ngạo ngẩng đầu lên, có chút giống như gà trống nhỏ đánh thắng trận.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"Vẫn cho là Thánh Kỳ Lân chỉ là sống ở trong truyền thuyết. Truyền thuyết nó Pháp Lực Vô Biên, hung hãn vô cùng, là thần thú duy nhất có thể một mình đấu với Thất Thái Phượng Hoàng. Truyền thuyết cả đời nó chỉ nhận một chủ nhân, hơn nữa còn tuyệt đối nghe lời chủ nhân, là thần thú trung thành nhất trên cõi đời này.

"…… Xin hỏi, câu hỏi này của người có gì khác với câu hỏi trước đó hả?"

"……"

Thấy hắn trầm mặc, tâm tình Diệp Tuyết tốt hơn, phát hiện trước ngực lành lạnh, mới nhớ tới y phục của mình bị rách: " Tiểu Thánh Thánh, đi bóc y phục của hắn tới đây." Muốn nàng xấu mặt trước nhiều ngươi như vậy à? Vậy nàng phải để hắn trần chuồng chạy trước mặt nhiều người như thế!

Wow, kha kha kha, tại sao mình lại tài giỏi như vậy chứ?

"Rầm rì rầm rì." Thánh Kỳ Lân có thể cảm thấy nàng vui vẻ, tiếng kêu cũng biến thành đặc biệt vui sướng. Chở Diệp Tuyết, bắt đầu vòng quanh Xà Vương, càng quay càng nhanh, vẫn lượn quanh khiến hắn đau đầu, như treo lơ lững giữa trời, nó đột nhiên dừng lại, há mồm phun một đám lửa ra, đốt rụi y phục của hắn……

b đổ mồ hôi!©¸®!

Xà Vương bị thiêu thành đen thùi lùi một mảnh, nhìn từ xa tới đây, giống như mộtcon quạ đen khổng lồ.

O( )o!

Gương mặt Diệp Tuyết bất đắc dĩ, hình như nàng nói là "bóc" y phục của hắn, không phải" đốt" y phục của hắn, từ đó, thị giác cũng bị kích thích, nhưng nàng nên lấy cái gì tới che thân thể đây?

Xà Vương run rẫy đứng tại chỗ, một vài món trang sức bằng kim loại bị đốt cháy rơi xuống, đột nhiên xoay người một cái, hiện ra nguyên hình, giương nanh múa vuốt một cái……" Hắc Long" xuất hiện ở trước mặt mọi người……

Đây là hắn muốn liều mạng với nàng sao?

Diệp Tuyết ngẹo đầu nghĩ: " Tiểu Thánh Thánh, trong phong thần bảng, Na Tra dùng gân rồng của phụ thân hắn làm đai lưng, hôm nay ta cũng muốn thử một chút."

Thánh Kỳ Lân nâng móng trước lên, đá lung tung trên không trung, tỏ rõ giờ phút này nó cảm xúc dồi dào, đầy lực chiến đấu!

"Được, vậy thì lên!"

Ra lệnh một tiếng, Thánh Kỳ Lân rầm rì kêu vọt tới, đánh nhau với Thanh Long.

Hung hăng cắn một cái lên đuôi rồng của nó, tiếp đó nó cắn ngược lại lên đùi của Kỳ Lân một cái.

Hai thú dây dưa ở một chỗ, Thánh Kỳ Lân sợ tổn thương tới Tuyết ở trên lưng, cũng không dám ham chiến, lý trí rời khỏi, kéo ra khoảng cách giữa hai bên.

Thanh Long cũng biết cứ lấn tới như vậy sẽ bị thương, nó mới lui ra, dù sao cũng không thể chết dễ dàng như vậy!

Đảo cái đuôi qua, một luồng khói đen toát ra, tản ra trong không khí.

Thánh Kỳ Lân vội vàng nhảy hai bước về phía khác, ánh sáng vàng trên người phát ra, ngăn trở khói đen, ánh sáng đến chỗ nào, khói đen dần dần tản đi. Chỉ là chờ tất cả khói đen tản đi, Thanh Long đã chẳng biết đi đâu.

"Tiểu Thánh thánh, mau đuổi theo." Diệp Tuyết hô to. Nếu để nó chạy, Lôi Ngao phải làm thế nào? Chẳng phải trận đánh này vô ích rồi sao?

"Đừng đuổi." Tích Phong lên tiếng ngăn cản. Mới vừa rồi Thanh Long bị đánh bại, ba thần thú bên này giống như bị mất đi trụ cột tinh thần, không còn đánh hăng hái như lúc đầu nữa, chịu một chưởng của hắn, toàn bộ choáng váng ngã ở trên đất: " Cứu Lôi Ngao quan trọng hơn."

"Cái gì cũng không có, làm sao cứu đây?"Diệp Tuyết ngồi ở trên lưng kỳ lân, không cam lòng chất vấn.

"Yên tâm, cái gì cũng đủ, ta không lừa nàng." Tích Phong khó được không tức giận, mà lại từ từ giải thích với nàng.

"Nhưng Thanh Long đã chạy!"

"Không sao, trong miệng Thánh Kỳ Lân có."

"Éc……" Diệp Tuyết nhìn theo tầm mắt hắn, trong lòng đột nhiên sáng tỏ. Thì ra là mới vừa rồi lúc cắn xé, máu Thanh Long chảy ra, dính rất nhiều ở cổ của nó. Bởi vì vảy Kỳ Lân tương đối đặc biệt, phía trên tích lại không ít máu. Thật tốt quá, rốt cuộc Ưng Vương cũng được cứu rồi, Hoa Cơ tỷ tỷ không cần lo lắng, áy náy trong lòng mình cũng có thể mất đi một ít.

……

Đưa tới Yêu Binh, mang ba con thần thú bị đánh ngất xỉu đi. Tích Phong ôm Tuyết ngồi trên lưng của Thánh Kỳ Lân: " Tuyết phi, không ngờ nàng lợi hại như vậy, cũng khiến Bổn Vương đổi cách nhìn rồi."

"……" Diệp Tuyết tận lực kéo ra khoảng cách của hai người, không nói. Lợi hại hơn nữa, cũng không thể chống lại lực sát thương đê tiện của hắn!!!

93. Chương 93: Yên Yên Nương Nương Ở Ngọc Tiêu Cung

Có máu của tứ đại thần thú, vết thương của Lôi Ngao đã được khiểm soát, những vết thương cứ mãi không chịu khỏi, rõ ràng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được bắt đầu khép lại……

Về phần Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ thì bị nhốt lại, Thanh Long dẫn đầu không có ở đây, hiện tại chỉ cần tách chúng nó ra, sau đó đợi ba chủ nhân đến tìm, đồng thời bày trận, là có thể thu phục bọn họ lần nữa.

Nhưng trước mắt, chủ nhân của Huyền Vũ không biết là ai; chủ nhân của Bạch Hổ là Ma Quân Lạc Băng, nhưng lúc này không thể nào hợp tác cùng hắn, cho nên trước mắt chuyện này chỉ có thể kéo dài như vậy.

……

Chuyện nên giải quyết đều đã giải quyết, không giải quyết được thì ngay cả sức mạnh của Diệp Tuyết cũng không giúp được gì, vì vậy hai ngày nay nàng vẫn rất yên tĩnh. Không cần gì, không vướng víu gì, cả ngày sống ở ỷ Phượng Các chỉ ăn cơm, ngủ, và ngẩn người.

"Mã Toa, cậu đang ở thế giới kia có mạnh khỏe hay không? Nếu cậu biết mình biến thành hồ yêu, sẽ phản ứng ra sao đây? Mã Toa, cậu nói đời này, mình và cậu còn có thể gặp nhau không? Tuổi thọ của con người không lâu, cũng sẽ đến một ngày cuối cùng, nhưng yêu thì khác, trừ khi chết một cách không bình thường, sinh mạng của yêu có thể không có giới hạn…… Mã Toa, mình rất nhớ cậu……"

Dưới ánh trăng, Diệp Tuyết ngồi ở dưới bụi hoa Tử Đằng, ngước nhìn bầu trời thì thầm.

Ở trên trời có một ngôi sao vô cùng sáng, sáng lấp lánh.

"Mã Toa, cậu đã đã nói, mỗi một vì sao trên trời tương ứng với một người trên mặt đất, giữa hai người quan hệ càng tốt, khi nhìn lên ngôi sao của người kia sẽ thấy vô cùng sáng. Ngôi sao kia sáng nhất, có phải là cậu hay không? Lúc này, có phải cậu đang ở thế giới kia nhìn mình phải không?"

……

"Tuyết Nhi, cậu thế giới khác có khỏe không? Cậu có biết hiện tại mình rất nhớ cậu không? Đều tại mình vô dụng, đã nhiều ngày như vậy, vẫn không bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ. Nhưng mà, con hồ ly kia thật sự giảo hoạt, chúng mình đã bố trí rất nhiều cạm bẫy, nhưng nàng vẫn không rời vào bẫy. Tuyết Nhi, cậu nhất định phải chăm sóc cho mình thật tốt, chờ mình tới đón cậu, nhất định phải chờ mình nha." Trên đỉnh núi, Mã Toa nằm trên một cây đại thụ, nhìn về ngôi sao sáng nhất trên bầu trời lặng lẽ nói.

Nhiều ngày như vậy theo dõi và đuổi bắt, không bắt được Cửu Vĩ Yêu Hồ, nhưng mà lại làm cho bản lĩnh của nàng đột nhiên tăng mạnh. Tòa nhà cao mười mấy mét, nàng có thể trực tiếp nhảy lên; theo dõi phải chạy cự li dài, nàng có thể đuổi theo vài cây số mà hơi thở không gấp; năng lượng trong cơ thể dường như dùng mãi cũng không hết……

Cái này chẳng lẽ chính là hiện tượng khôi phục thân phận Chiến thần sao?

"Tuyết Nhi, ngủ ngon."

Hai tay ôm ở trước ngực, nằm ngủ trên nhánh cây.

Ngày mai…… Lại là một ngày bận rộn……

……

"Người nào?" Diệp Tuyết đang ngồi dưới bụi hoa Tử Đằng không ngờ lại ngủ thiếp đi, trong giấc mộng, có người đẩy cánh tay nàng.

"Buồn ngủ đi vào trong phòng ngủ, đừng ngủ ở bên ngoài, dễ cảm lạnh." Tích Phong nhẹ nhàng nói. Trong giọng nói dịu dàng, ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện được. Mấy ngày gần đây, nữ nhân này thật sự rất ngoan, nghe lời đến mức làm cho người ta không đành lòng.

"Ừ." Diệp Tuyết gật đầu một cái rồi, không nói hai lời đứng dậy đi về phía gian phòng.

"Ngươi……"

"Còn có gì phân phó?"

"Không có…… Không sao, ngươi đi vào." Có lẽ nàng nghe lời như thế cũng rất tốt, ít nhất cứ như vậy mình chỉ cần kiên nhẫn chờ hồ đan của nàng biến thành màu tím, sau đó dùng hồ đan của nàng mở ra cánh cửa thời không, sẽ giảm đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

"Vâng"

Nhìn nàng xoay người, cho là mình có thể nhịn được không đi quan tâm nàng, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng gầy gò của nàng, mới biết tim của mình đã không khống chế được, không kiềm hãm được mở miệng: " Tuyết Nhi, vẫn còn sớm, ta dẫn ngươi ra ngoài đi dạo."

"Hiện tại?"

"Đúng, không phải ngươi muốn học thuật tấn công kẻ địch sao? Tối nay ta dạy ngươi sử dụng kiếm."

"Tốt." Thật ra thì Diệp Tuyết không muốn đi, nhưng khi nhìn đến đôi mắt tha thiết của hắn, trong lòng mềm nhũn, không đành lòng cự tuyệt. Có lẽ là không chỗ nào để đi, ngoài những người tiếp xúc buổi sáng và buổi tối, cho đến lúc này ở thời gian cùng với hắn là nhiều nhất, cho nên quan hệ giữa hai người trở nên rất khó nói.

……

Tích Phong dẫn Diệp Tuyết lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi mênh mông, có một tảng đá lớn rộng vài chục thước, trừ nó ra không còn vật gì khác, đến cỏ dại cũng không có.

"Ngươi ngồi xuống trước, nhìn ta múa một lần, sau đó ngươi học theo."

"Ừ, được." Diệp Tuyết ngoan ngoãn đến bên cạnh hòn đá to, tay ôm đầu gối mà ngồi……

Ra ngoài cũng rất tốt. Dưới ánh trăng, trên tảng đá trắng, nam tử mặc y phụ đen tóc bạch kim, tay cầm trường kiếm mà múa, toàn thân cô gái là y phục trắng, yên tĩnh ngồi ở bên cạnh nhìn hắn múa kiếm…… Một bức tranh người gặp người mê, bức tranh Thần Tiên Quyến Lữ mà thần tiên cũng ao ước.

Nếu như hắn là duyên trời định của mình thì tốt biết bao!

Đêm dịu dàng, hai người ngồi ở đỉnh núi ngắm những vì sao, thỉnh thoảng mà nói vài câu nói ngọt ngào, đây là cuộc sống hoàn mỹ mà nàng muốn trải qua. Hôm nay, cuộc sống này đang ở trước mặt mình, nhưng tất cả đều là ảo tưởng, hắn không cho nàng được, mà nàng cũng nhận không nổi!

Tích Phong kết thúc một chiêu cuối cùng, trường kiếm nhắm thẳng vào trời xanh, đứng đối diện nàng.

Áo trắng hơn tuyết, ánh trăng chiếu lên người của nàng, giống như là cho nàng một bộ trang phục Nghê Thường. Tích Phong khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, mềm mại như tơ, như mộng như ảo.

Giờ khắc này, hắn nhìn đến ngây dại.

Trong lòng lại sinh ra ý tưởng cứ như vậy cùng nàng trải qua cuộc sống phồn hoa này.

Nhưng ý tưởng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, như sao băng bay ngang qua bầu trời, chợt lóe lên. Hắn làm sao có thể ở cùng với nàng? Nàng chỉ là công cụ mà hắn dùng để mang Dao nhi từ dị thế trở về mà thôi.

……

Nhưng biết rõ giữa hai người là không thể nào, nhưng hai người vẫn không kìm hãm được chìm đắm vào trong.

Kiếm trong tay Tích Phong im lặng rơi xuống đất, di chuyển trong nháy mắt, đến bên cạnh nàng……

Tuyết Nhi ngẩng đầu nhìn hắn không chớp mắt, trong ánh mắt nóng rực của hắn bất ngờ bị kéo đứng lên, cùng hắn mặt đối mặt……

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có hình bóng của nhau.

Trong giờ phút này cả thế giới trở lên yên tĩnh, không nghe thấy âm thanh nào, không cần nói, bởi vì giờ phút này mọi lời nói đều trở lên dư thừa.

"Chúng ta trước kia thật sự là chưa từng gặp nhau sao?" Tích Phong nâng mặt nàng, cũng là hỏi chính mình. Vô cùng dịu dàng, cho dù đối với Vương Hậu cũng không như thế!

Nàng vừa sinh đẹp vừa thân thuộc, dường như nàng đã từng xuất hiện trong sinh mạng của hắn, nhưng khi cố nhớ lại, cái gì cũng không có.

Diệp

Đây…… Là nàng sao?

Cho dù có làm gì, hơi thở khi vẫn lạnh như băng, giống như Lạc Băng……

"Làm sao vậy?" Cảm thấy nàng dùng sức nắm chặt tay mình, Tích Phong bén nhạy cảm giác được khác thường. Theo tầm mắt của nàng nhìn vào trong bóng tối nhìn, đôi mắt sững sờ, lạnh lùng nói: "Người nào nào lén lén lút lút ở đây, ra ngoài!"

"……" Trong lòng của Diệp Tuyết cứng lại. Hắn…… Sẽ ra tới sao? Hắn tới nơi này, trong lòng của hắn không nỡ rời bỏ mình sao?

Hắn đường đường vua của Ma giới, quản lý tất cả Ma giới, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tội gì vì một người có thân phận thấp kém như mình nhớ mãi không quên!!!

Không nên xuất hiện! Hy vọng không phải hắn, không phải là hắn!

Diệp Tuyết thầm cầu nguyện ở trong lòng.

"Nếu không ra, đừng trách Bổn vương không khách khí." Tích Phong vung tay áo, một ngọn núi nhỏ cách đó không xa ầm ầm nổ tung, cây cối, bụi đất bay mù mịt.

Một con rắn lớn màu xanh cũng bị nổ bay lên……

Một chiêu của hắn, Thanh Xà như bị dây thừng buộc lại, bay nhanh tới đây, nặng nề rơi trên tảng đá lớn.

"A……" Diệp Tuyết lớn như vậy, chưa từng thấy con rắn lớn như vậy, theo bản năng lấp phía sau Tích Phong, trống ngực đập liên tục.

"Không có việc gì." Tích Phong rất tự nhiên nắm chặt tay của nàng, quan tâm và che chở giống như phu thê, cho nàng cảm giác vô cùng an toàn. Tầm mắt nhìn về con rắn lớn đang giãy giụa trên mặt đất, lạnh lùng nói: " Còn không biến trở về hình người cho Bổn vương, nếu hù dọaTuyết phi, ngươi nên biết sẽ phải nhận hậu quả!"

"Xin Đại Vương tha mạng, không phải nô tì cố ý muốn hù dọa Tuyết phi." Thanh Xà trên mặt đất động hai cái, đã hóa thành một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mặc bộ y phục màu xanh, hòa làm một với nàng. Sắc mặt có chút tái nhợt, khóe môi chảy ra tia máu, yếu đuối nằm trên mặt đất ngẩng đầu cầu xin tha thứ.

Nhịp tim của Diệp Tuyết vẫn không có bình ổn lại, nhưng mà những lo lắng trong ngược lại đã tiêu tan không còn nữa.

Xem ra vừa rồi là do mình hoa mắt!

Không phải là Lạc Băng, thật tốt. Nhưng mà, cũng bởi vì biết không phải là hắn mà có chút cô đơn……

Lắc đầu, Diệp Tuyết rất muốn cho mình một cái tát.

Mình ở đây làm gì? Còn ngại những người bị mình liên lụy còn không nhiều sao?

"Biết sai là tốt rồi!"Tích Phong hình như không có ý làm nàng khó xử, thấy nàng nhận lầm, giọng nói hơi hòa hoãn một chút: "Lúc này không còn sớm, ngươi trở về ngọc tiêu cung đi. Tuyết Nhi, chúng ta cũng trở về đi, đêm đã khuya, sẽ có sương."

"Vâng." Diệp Tuyết để mặc cho hắn nắm tay.

"Đại Vương……" Thấy bọn họ phải đi, Yên Yên mặc kệ những đau đớn trên người, nhào qua ngăn cản bước chân của hai người: " Đại Vương, cầu xin ngươi niệm tình Xà Vương trước kia một lòng trung thành với người, thu hồi mệnh lệnh đã ban, tha cho hắn một lần." Nhận được tin tức, Xà Vương đã chạy ra khỏi địa lao, nàng đã kích động đến mức khóc ngay tại chỗ. Nhưng ngay sau đó lại có thân tín báo lại, nói rằng Yêu Vương đuổi theo Xà Vương đến Xà quốc, cho dù Xà Vương may mắn chạy trốn, cũng sẽ bị trọng thương, hơn nữa khi trở lại Yêu Vương đã hạ lệnh truy nã, điều đi một lượng lớn cao thủ ra ngoài truy bắt!

"Yên Yên, thời gian ngươi ở bên cạnh Bổn vương cũng không ngắn, chẳng lẽ vẫn còn nhớ mãi không quên với Đằng Vân?"

"Đại Vương, van người tha cho hắn……" Yên Yên không dám ngẩng đầu, chỉ khóc cầu xin. Quên được sao? Mình và Xà Vương là vợ chồng gần năm ngàn năm, hắn đã sớm ăn sâu trong lòng của mình, há lại nói quên là có thể quên?

Tuy rằng hắn luôn thờ ơ đối với mình, nhưng cũng chưa từng đối xử tệ bạc với mình. Nàng không mong Xà Vương có thể yêu mình, chỉ mong mình có cơ hội để yêu hắn là được!

94. Chương 94: Ngân Châm Khắc Rỗng

"Vậy trước tiên ngươi nói cho Bổn vương, có phải ngươi còn chưa hết hy vọng với Đằng Vân hay không?" Tích Phong kiên nhẫn nhìn nàng. Nhưng mà từ ngôn ngữ và vẻ mặt của hắn, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng hắn đang nghĩ gì.

"Thiếp……"

"Bổn vương chỉ muốn biết là đúng hay không đúng?"

"Đúng" từ chối thật lâu, rốt cuộc Yên Yên vẫn phải trả lời thật. Nàng yêu Xà Vương, yêu hắn sâu đậm. Từ khi rời Xà quốc trở thành yêu phi đến bây giờ, tình yêu của nàng với Xà Vương cũng chưa từng thay đổi chút nào. Ba ngàn năm rồi, ba ngàn năm nay, nàng không lúc nào không nhớ tới phu quân của mình.

"Bổn vương đã biết, ngươi về nghỉ ngơi đi."

"Đại Vương, vậy người sẽ bỏ qua cho Đằng Vân phải không?" Yên Yên vội vàng nhìn hắn.

"Ngươi đi theo Bổn vương lâu như vậy, nên biết Bổn vương không thích người khác suy đoán suy nghĩ của Bổn vương, cùng không thích người khác áp đặt suy nghĩ của mình lên người của Bổn vương. Tuyết Nhi, chúng ta đi."

"Đại Vương……" Yên Yên đưa tay muốn cản Tích Phong lại, nhưng hắn đã mang theo Diệp Tuyết rời đi trước nàng một bước, chỉ để lại một giọng nói lạnh lẽo: " Tự giải quyết tất cả cho tốt……"

Tự giải quyết cho tốt…… Tự giải quyết cho tốt…… Tự giải quyết cho tốt……

Giọng nói lượn lờ bên tai Yên Yên, nàng mệt mỏi nằm trên tảng đá cứng rắn, nước mắt rơi lặng lẽ……

Đằng Vân, chàng đang ở đâu? Chàng có khỏe không?

……

Lạc Băng núp ở phía sau một cây đại thụ, đứng nhìn từ xa. Cho đến rạng sáng, nhìn nữ nhân nằm dưới đất biến thành một con Thanh xà rời đi, hắn mới bước từng bước đi tới chỗ tảng đá lớn, ngồi xuống chỗ mà Diệp Tuyết đã ngồi tối hôm qua.

Nếu như nói lúc trước, hắn còn có chút hoài nghi đối với lời nói của nàng, sau buổi tối hôm qua hắn không thể không đón nhận sự thật tàn khốc này: giữa hai người, nàng đã ra lựa chọn đúng đắn.

Nàng yêu Tích Phong, một mực yêu hắn, bằng không cho dù hắn đã thu lại hơi thở bao quanh người, nhưng chỉ cần dụng tâm, vẫn có thể phát hiện. Nhưng mà hai người họ hôn nhau say đắm như vậy, hoàn toàn không phát hiện được sự có mặt của hắn……

Nàng ra quyết định, hắn chỉ có thể tiếp nhận. Nhưng không có Tuyết Nhi, hắn không biết mình sống trên cõi đời này còn có ý nghĩa gì? Nàng là trụ cột tinh thần của hắn, mất đi nàng, cho dù vẫn là linh khí trước đây của Ma Quân, nhưng đối với hắn mà nói hoàn toàn không sự khác biệt gì……

"Ông trời, vì sao người lại đối xử phải tàn nhẫn với ta như vậy, đã có một Tích Phong, cần gì sinh ra thêm một Lạc Băng!!"

Giọng nói rơi vào sơn cốc, quanh quẩn thật lâu trong sơn cốc……

……

Bởi vì gần đây không chuyện gì để làm, buổi sáng Diệp Tuyết thường thường ngủ thẳng đến muộn mới rời giường, hôm nay cũng giống như vậy. Trời đã sáng, nàng vẫn ngủ trên giường không biết gì.

Ngoài cửa ——

"Hỏa Linh nương nương, thân thể nương nương nhà ta không thoải mái còn chưa rời giường, khó có thể ra ngoài gặp người, xin nương nương tha lỗi." ThầnTịch giữ đúng mực nói. Đại Vương đã phân phó, trong thời gian này trừ khi có lệnh của hắn, nếu không cho dù lai ai đến tìm Tuyết phi nương nương, nói cho bọn họ biết thân thể của nương nương không thoải mái, không thích hợp gặp khách. Nếu ai cố đi vào, phải lập tức bẩm báo cho hắn, hắn sẽ tới xử lý.

Hỏa Linh nổi giận ra hiệu bằng mắt cho hai nha đầu bên cạnh đi lên, tát Thần Tịch ngã trên mặt đất: "Tỳ nữ lớn mật, không nhìn xem người tới là ai, nhanh gọi chủ tử của các ngươi ra nghênh tiếp."

"Nương nương nhà ta trong người không khỏe……" Thần Tịch che mặt mình bị đánh bỏng rát, trong mắt ẩn dấu bất mãn. Nha đầu Sương Mai này, sao đi chuẩn bị bữa sáng lại lâu như vậy, nếu không thì hiện tại nàng có thể đi mật báo cho Đại Vương rồi.

"Có khỏe hay không, phải vào xem mới biết." Nha đầu đi theo bên cạnh nàng đi qua, sau đó che chở cho Hỏa Linh đi vào bên trong.

"Hỏa Linh nương nương…… Nương nương…… Hỏa Linh nương nương giá lâm……" Thần Tịch lớn tiếng vội vã thông báo. Một tiểu nha hoàn ở bên cạnh vừa lúc đi qua, nàng vội vã kéo qua, nói mấy câu bên tai tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn vội vàng hấp tấp chạy về phía cửa chính……

Diệp Tuyết nghe được thông báo, mới ngồi dậy từ trên giường, cửa phòng đã bị người đẩy ra thật mạnh." Bùm" một tiếng, Diệp Tuyết còn đang buồn ngủ nhưng lại sợ tới mức giật cả mình, đầu óc lập tức tỉnh táo: "Hỏa Linh nương nương, sao người lại tới chỗ này của ta sớm như vậy, không biết có chuyện gì?"

"Diệp Tuyết, thân là một Vương phi, Đại Vương đã ở đại điện thương nghị sự tình với các yêu tướng rồi, ngươi lại ở chỗ này ngủ say như chết, không cảm thấy có gì không ổn sao?" Hỏa Linh tự cho mình là người đứng đầu hậu cung, nghiêm túc phê bình việc làm của Diệp Tuyết.

"Có gì không ổn sao? Xin nương nương dạy bảo." Diệp Tuyết ngồi khom người, nhìn qua chỉ thấy dáng vẻ khiêm tốn xin chỉ bảo, nhưng trên thực tế nàng đang lo lắng.

"Thân là nữ nhân của Đại Vương, chúng ta phải lấy lỗ khổ của Đại Vương làm lỗi khổ của mình, mệt mỏi của Đại Vương làm mệt mỏi của mình. Cho dù không thể phục vụ Đại Vương mỗi ngày, nhưng phải chuẩn bị mọi lúc để nghênh đón Đại Vương. Ngươi cả ngày chỉ nằm trên giường, đợi lát nữa nếu Đại Vương xong việc tới bên này, chẳng lẽ ngươi định bảo Đại Vương chờ ngươi ở bên ngoài sao? Hay là, ngươi muốn Đại Vương nhìn thấy bộ dạng đầu bù tóc rối của ngươi mà ảnh hưởng đến tâm trạng một ngày của chàng?"

"Tạ nương nương dạy bảo, nô tì biết sai rồi." Nếu như ngoan ngoãn nghe lời nàng nói, nàng sẽ không đến làm khó mình, mình nghe lời thì có làm sao? Diệp Tuyết nói xong muốn đứng dậy.

"Biết sai là tốt rồi! Biết Tuyết phi đối với quy củ trong cung này không quen thuộc, cho nên Bổn cung hôm nay đặc biệt dẫn ma ma quen thuộc nhất lễ nghi quy củ trong cung mình tới chỉ bảo lại cho Tuyết phi. Ma ma."

"Có nô tỳ." Nghe được tiếng kêu, một nữ nhân sắp ba mươi tuổi từ trong đám người bước ra, đi về phía Tuyết Nhi. Dáng dấp của nữ nhân coi như đoan trang, cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà khi há miệng lại đen vô cùng, nhất là đôi môi, đen xì như được dùng mực vẽ lên.

"Tuyết phi nương nương, nhân dịp này, đầu tiên nô tỳ dạy nương nương mặc quần áo như thế nào."

"Mặc quần áo?" Cái này còn cần dạy sao?

"Đúng vậy, nương nương. Trong cung này phải để ý rất nhiều chuyện, mặc quần áo cũng là một cái trong những cái cần phải học, y phục mặc tốt, mới có thể làm cho Đại Vương vui vẻ, lấy lòng được Đại Vương." Từ ma ma nói xong hạ phù dung trướng xuống, một mình nàng đứng ở bên trong nhìn Diệp Tuyết: "Nương nương, xin người cởi đi y phục trên người xuống."

"Không phải học mặc y phục sao?"

"Nô tỳ từng được dạy, quan trọng nhất chính là y phục trong cùng."

"Nhưng ngươi nhìn ta, ta cởi thế nào?" Diệp Tuyết ở trong hậu cung này cũng không phải chỉ mới một hai ngày, cũng không phải là chưa từng được người hầu hạ mặc quần áo tắm rửa, nhưng chính nàng lại không muốn cởi hết y phục của mình trước mặt nữ nhân này. Không biết vì sao, nàng cảm thấy ánh mắt của đối phương nhìn của mình là lạ, khiến cho nàng rất không thoải mái.

"Xin nương nương cởi y phục." Ma ma nâng cao giọng nói lên gấp đôi: "Nương nương muốn tự mình cởi hay là để nô tỳ cởi giúp ngươi, người tự lựa chọn."

"Ta cởi là được." Diệp Tuyết nhanh chóng cởi hết y phục trên người. Dù sao chuyện như vậy cũng không phải là mới xuất hiện lần đầu, huống chi tất cả mọi người đều là nữ, không có gì phải xấu hổ! Lại nói, vóc người của nàng tốt như vậy, sẽ khiến cho lão bà này phải ao ước ghen tị đi!!

"Xin nương nương nằm xuống."

"Chẳng lẽ ngươi muốn dạy ta mặc y phục khi nằm?"

"Nô tỳ chỉ là muốn nhìn một chút, nương nương mặc y phục gì mới phù hợp."

"……" Diệp Tuyết nằm ngửa xong.

"Xin nương nương nhắm mắt lại."

"!" Nhắm thì nhắm, nàng lười nói nhảm với ma ma này. Bây giờ coi chính mình như đất mềm, bọn họ muốn chỉnh mình thế nào thì chỉnh, tốt nhất là có thể chỉnh chết nàng, nàng nhất định sẽ nói tiếng cám ơn với đối phương.

Mắt của Diệp Tuyết vừa mới nhắm lại, một cây ngân châm đã xuất ra từ trong tay áo của ma ma. Ngân châm cực nhỏ, được khắc rỗng, bên trong có rất nhiều trứng trùng nhỏ. Nhắm ngay trái tim của nàng, nàng độc ác đâm xuống……

"A……" Tuyết mở choàng mắt, nhưng mà phát hiện đối phương cũng chưa động chút nào.

"Nương nương làm sao vậy?"

"Không có gì." Mới vừa rồi chẳng lẽ là ảo giác của mình sao? Nhưng rõ ràng cảm thấy có cái gì đó đâm vào ngực mình. Theo bản năng nhìn trước ngực của mình một chút, quả thật không có cái gì.

"Tốt lắm nương nương, xin người mặc lại y phục, nô tỳ cần trở về nghiên cứu kỹ hơn." Ma ma nói xong, trực tiếp ra khỏi phù dung trướng, đi tới bên cạnh Hỏa Linh khom người một cái: "Nương nương, hôm nay đi về trước, ngày mai nô tỳ sẽ qua bên này của Tuyết phi nương nương."

"Tốt." Hỏa Linh nâng ma ma bên cạnh người đứng dậy, không nói hai lời, kiêu ngạo rời đi……

……

Khi mà Yêu Vương tới, Diệp Tuyết đã sớm mặc xong y phục, sau khi ăn sáng nàng đang ở trong sân nhìn mấy chú chim tước nhỏ trên cành cây nhảy về phía trước ca xướng.

"Tuyết Nhi, Hỏa Linh hôm nay tìm nàng có gây khó dễ cho nàng không?" Nhận được tin báo của tiểu nha hoàn ở ỷ Phượng Các, hắn đã muốn đến đây xem rốt cuộc Hỏa Linh muốn dùng thủ đoạn gì, chỉ tiếc chuyện ngày hôm nay dường như đặc biệt nhiều, nhất là Hỏa Diễm, hết chuyện này đến chuyện khác, giống như tích lũy thật lâu hôm nay cố ý lấy hết ra. Hắn đã nói ngày khác bàn lại, Hỏa Diễm nói đây chuyện khẩn cấp, cần phải xử lý ngay, hơn nữa nói muội muội này chính mình đã dạy dỗ qua, cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì. Tích Phong không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý, chờ giải quyết xong mọi việc, khi đến đây. Chịu thêm chút nữa, thì không bao lâu có thể dùng bữa trưa rồi.

"Tạ Đại Vương quan tâm, Hỏa Linh nương nương không có làm khó ta, chỉ là tới nói cho ta biết, sau này ta không nên ngủ nướng, đã đi từ sớm."

"Là thật?"

"Nô tì không dám lừa gạt Đại Vương, nếu Đại Vương không tin, nô tì cũng không có cách nào khác."

"Bổn vương chưa nói không tin nàng." Chỉ là cảm giác có chút không đúng lắm. Bởi vì với tính cách của Hỏa Linh, tuyệt đối sẽ không có chuyện không làm gì lại tự động rời đi! Bảo Tuyết Nhi sớm rời giường, không cần ngủ nướng, đây chắc là viện cớ: "Người tới."

"Đại Vương có gì phân phó." Sương Mai chạy chậm đi vào.

Ngươi đi." Bổn vương hôm nay dùng cơm trưa ở đây, truyền lệnh cho phòng ăn, bảo bọn họ chuẩn bị nhanh một chút, dùng xong cơm trưa Bổn vương muốn đi ra ngoài với Tuyết phi."

"Vâng"

"Muốn đi đâu?" Tuyết tò mò nhìn hắn.

"Tuyết phi không phải nàng muốn học pháp thuật sao? Tối qua còn chưa dạy xong kiếm, hôm nay tiếp tục."

95. Chương 95: Màu Sắc Của Sinh Mệnh

Như thế nào? Thiếp phải luyện như thế nào?" Trên mặt hồ, Diệp Tuyết người nhẹ như yến, đi lại nhanh chóng, đến mũi hài cũng không bị dính nước. Nắm kiếm trong tay dùng sức vung lên về phía xa, mặt nước như bị tách ra thành hai nửa, hiện ra bùn đất ở đáy hồ.

"Không tệ, rất tốt." Tích Phong chắp tay trong không trung, gật đầu tán dương một cái. Năng lực học tập của nữ nhân này, cường đại đến chính hắn cũng không tưởng tượng được, động tác kiếm pháp đơn giản, nàng hiểu ngay lập tức, vừa nhìn sẽ thuộc. Không biết khi tu hành tâm pháp, có thể học nhanh như vậy hay không: "Tuyết Nhi, những thứ hôm nay ta dạy nàng đã nắm vững, kế tiếp chúng ta sẽ luyện tập tâm pháp."

"Tâm pháp có ích lợi gì?" So với việc luyện một số thứ trừu tượng gì đó, nàng tương đối thích những thứ giống như ngự phong, loại ngự kiếm này có vẻ thực tế hơn, trò này còn mới chơi rất vui lại còn kích thích!

Tích Phong nghe nàng hỏi như thế, biết nàng không thích học lắm, đã hiện ngay ra bản tính hồ ly, ở bên cạnh dụ dỗ nàng từng chút: "Cái này có nhiều chỗ tốt hơn, tâm pháp càng cao, pháp lực của nàng lại càng cao, khả năng học tập lại càng nhanh. Nói thí dụ như, ta và nàng cùng ngự kiếm, nhưng là tại sao tốc độ của Bổn vương lại nhanh hơn nàng? Bởi vì tâm pháp của Bổn vương cao hơn nàng rất nhiều. Lại ví dụ như kiếm thuật, những chiêu thức nàng vừa luyện được cho dù tốt cũng chỉ là khoa chân múa tay, không có bao nhiêu lực sát thương, cũng là bởi vì tâm pháp của Tuyết nhi quá thấp."

"Như vậy sao……" Đầu óc của Diệp Tuyết nhanh chóng tính toán. Nếu quả thật như lời hắn nói, học tâm pháp kia mới quan trọng nhất. Học ngự phong ngự kiếm, không phải là vì chạy trốn sao? Nếu như tốc độ

chạy không bằng kẻ địch, trốn hay không trốn có gì khác nhau. Ngộ nhỡ một ngày thời cơ chín muồi, ông trời có mắt, để cho nàng có cơ hội rời đi, nàng cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất biến mất trước mặt hắn: "Được, thiếp muốn học, thiếp muốn học."

"Ừ, tới đây, Bổn vương dạy nàng." Tích Phong nói xong, vung tay lên, trên mặt hồ trống trải bỗng nhiên xuất hiện hai đóa hoa sen trong suốt, đường kính chừng hai thước, đang nở rộ. Từ trên cao chậm rãi hạ xuống, chàng đang ngồi xếp bằng trên hoa sen, sau khi vận khí điều tức, đóa hoa sen trong suốt bỗng nhiên biến thành màu thất thải, phát sáng rạng rỡ.

Diệp Tuyết nhìn thấy vậy hai mắt lập tức sáng lên, thật thần kỳ, thật là xinh đẹp, có loại cảm giác như nhìn thấy Phật ngay tại đây. Đạp trên mặt nước đi tới đây, đứng trên đóa hoa sen trống không bên cạnh: "Thiếp Phải làm sao? Chỉ cần ngồi lên là được à?"

"…… Dĩ nhiên không phải." Tích Phong không để ý đến nàng nói: "Tập trung chân khí trong cơ thể lại nhau, sau đó dẫn dắt nó từ từ chạy dọc theo tay chân, dần dần biến thành toàn thân, tuần hoàn như thế là được, nàng có thể thử xem."

"Được." Lòng bàn chân Diệp Tuyết khẽ chạm trên mặt nước, nhảy lên trên hoa sen, ngồi xếp bằng xuống, trong miệng lẩm nhẩm: "Chân khí tụ vào một điểm, một chút……" Hoa sen dưới người nàng xuất hiện màu xanh lá cây nhàn nhạt, nhưng mà còn chưa ổn định, chỉ lóe lên hai cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Làm như vậy mấy lần, cũng không thành công.

Trên trán đã thoát ra một tầng mồ hôi mỏng, đã có khi luyện Tuyết Nhi muốn mở miệng mắng to, nhưng mà cũng bị nàng tìm ra một đống lý do để ép xuống. Con người có lúc, cũng phải tàn nhẫn đối với chính mình một chút.

"Đừng nóng vội, mọi việc bắt đầu đều sẽ khó khăn, trước tiên để ta tìm cảm giác cho nàng." Tích Phong không nhìn nổi nàng ép buộc mình như thế, di chuyển hoa sen của hai người, chuyển thành đối diện nhau. Nâng tay của nàng lên, áp lòng bàn tay vào nhau.

Thứ tâm pháp này vốn không phải là tâm pháp tốt nhất để luyện, huống chi với tu vi mới hơn bốn trăm năm của nàng mà muốn nhận đạo hạnh gần bốn ngàn năm. Hiện tại tu luyện tâm pháp, thực chất là để tăng đạo hạnh, cũng chính là tạo thêm gánh nặng cho thân thể vượt qua khả năng chịu dựng, tiếp tục đến gần cực hạn của nàng, cho nên độ khó ngày càng tăng.

Được hắn dẫn dắt, mọi thứ trở lên vô cùng đơn giản, bông hoa sen mà Diệp Tuyết đang ngồi rất nhanh đã hiện ra xanh lá, nhìn qua giống như được điêu khắc từ Phỉ Thúy, rất là xinh đẹp: "Tại sao của người là thất thải, mà thiếp lại là loại màu sắc này?"

"Bởi vì tu vi của nàng không cao như ta, màu sắc phân tám loại, đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, xanh, xanh da trời, tím, cuối cùng chính là thất thải. Nếu như nàng muốn tốc độ ngự phong nhanh như ta, màu sắc của nàng phải lên tới màu thất thải mới có thể."

"Thật ra thì thiếp cảm thấy màu xanh này hiện tại khá là đẹp." Diệp Tuyết nói lảng ra chuyện khác: "Màu xanh lá cây là màu sắc của sinh mạng, đại biểu cho thanh xuân, sức sống và hi vọng." Hắn nói "Nếu như nàng muốn ngự phong tốc độ nhanh hơn ta, màu sắc lên tới thất thải mới có thể" là có ý gì? Chẳng lẽ hắn đọc được nội tâm của mình?

Tích Phong sẽ không nói nhảm với nàng, nhắm mắt lại, giúp nàng điều khí một chút: "Chờ nàng có khả năng biến màu sắc của hoa sen thành màu tím, Bổn vương sẽ trả tự do cho nàng."

"À?" Diệp Tuyết kinh ngạc nhìn hắn. Trả tự do cho mình là có ý gì? Để mình đi sao?

"Chờ đến khi biến thành màu tím, đến lúc đó nàng muốn đi nơi nào sẽ đi nơi đó, Bổn vương tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chút nào."

"!!" Nghe được lời nói đó, nội tâm Diệp Tuyết cuồn cuộn tuôn trào, nếu không phải là nàng liều mạng che giấu, có lẽ cả người đã run rẩy, nhưng nàng vẫn phải xác nhận một chút: "Người…… Nói thật?"

"Quân vô hí ngôn." Không biết vì sao, sau khi thấy nàng nghe được cam kết này lại vui vẻ như thế, trong lòng của hắn lập tức trống rỗng. Nếu không phải bị mình uy hiếp, nàng không kịp chờ đợi sẽ muốn nhào

vào trong ngực Lạc Băng?

Nhưng nếu như nàng biết, lấy được tự do đồng thời cũng chính là thời gian cuối cùng cuộc đời, nàng còn có thể chờ đợi như vậy sao?

"……" Diệp Tuyết nhắm mắt lại, chuyên tâm bắt đầu vận khí điều tức. Nói gì cũng lãng phí thời gian mà thôi, hiện tại nàng chính là muốn nâng cao tâm pháp. Màu tím! Có phải cũng rất nhanh hay không? Màu tím ơi, ta tới đây

……

Rất nhanh, Tích Phong đã cảm thấy chân khí trong cơ thể nàng vận hành càng ngày càng thuận lợi, càng ngày càng vững vàng.

Sau một canh giờ, hắn đột nhiên thu tay lại, chợt mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy ánh sáng rực rỡ của hoa sen mà nàng đang ngồi, sau đó màu vàng biến thành màu xanh lá cây. Quanh thân nàng, xuất hiện ánh sáng xanh nhạt, lấp lánh lấp lánh, thật là đẹp mắt. Ánh sáng màu xanh lá cây từ từ mở rộng, thành hình tròn, bao lấy nàng ở bên trong……

Thật ra thì những lời nói vừa rồi của nàng, có nói đúng một chút, màu xanh lá cây đúng là màu của sinh mạng. Trong đó khi mà màu sắc của nội đan biến thành màu xanh lá cây, ban đầu tích một chút nội thương trong cơ thể, độc tố hoặc là côn trùng cổ trùng gì đó còn sót lại, đều có thể bị loại bỏ, thân thể tràn đầy lực lượng, giống như con nít mới sinh khỏe mạnh bình thường.

Gần được rồi."Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi." Từ vị trí của mình rời đi, đương nhiên là hi vọng nàng dốc lòng tu luyện cả ngày lẫn đêm, sớm ngày thăng cấp hồ đan đến màu tím, để cho mình nhanh chóng cứu Vương Hậu trở về. Nhưng mà đối với nàng, thì quá mức tàn nhẫn. Mình tuyệt đối không thể nói cho nàng biết, mỗi khi màu sắc nội đan của nàng tăng lên một cấp, chính là tử vong lại đến gần thêm một bước. Bây giờ việc hắn có thể làm, chỉ là dùng hết khả năng của mình để cho nàng cuộc sống vui vẻ trong những ngày tháng còn lại, thoải mái một chút: "Ngày mai tiếp tục."

"Nhưng sắc trời vẫn còn rất sớm." Hiện tại Diệp Tuyết có thể nói là tràn đầy tinh thần, hơn nữa trong lúc bất ngờ thân thể trở nên vô cùng thoải mái, khí lực dùng cũng không hết, thừa dịp trạng thái đang tốt, không nắm chặt sử dụng thì thật lãng phí.

"Bổn vương còn có chuyện phải xử lý."

"Vậy thì Đại Vương trở về trước đi, thiếp ở chỗ này tự luyện tập cho tốt."

"Cùng Bổn vương trở về! Bây giờ nàng mới chuyển từ màu vàng thành màu xanh lá cây, vừa mới bắt đầu tu luyện tâm pháp, không thể quá nóng vội thành công được, nếu không nhất định sẽ mất nhiều hơn được."

"Vâng" Diệp Tuyết ngoan ngoãn đứng dậy từ trên hoa sen, đạp trên mặt nước bay đến bờ.

Có nghiêm trọng như vậy sao? Hay nói là hắn không muốn mình tiến bộ quá nhanh, cố ý hù dọa của mình như vậy?

Tích Phong cất hai đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay, kích cỡ không khác trứng chim là bao, sau đó lắc mình đến trước mặt nàng, kéo tay nàng đưa một đóa hoa sen vào trong lòng bàn tay của nàng: "Về sau lúc ta không có ở đây, tự mình tu hành. Nhưng không thể quá mức nóng vội, có thể nhớ kỹ hay không?"

"Dạ, dạ, nhớ, cám ơn Đại Vương." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tuyết đang cúi đầu ủ rũ ngay lập tức lại vui vẻ trở lại, tươi cười rạng rỡ.

Nhìn thấy vậy trong lòng Tích Phong ngũ vị tạp trần, không rõ cảm giác gì. Mình làm như vậy, không thể nghi ngờ là sẽ đẩy nhanh tốc độ tử vong của nàng, ngược lại nàng còn nói một tiếng cảm ơn với mình.

Hai chữ đơn giản này, đè nặng trong lòng, nặng nề mà buồn bực!

"Đi thôi, ngự phong trở về, chúng ta so tốc độ một chút, xem ai tới trước." Hắn dời đi sự chú ý của mình, không suy nghĩ thêm về chuyện tàn nhẫn này nữa.

"Được." Diệp Tuyết nâng cao ý chí chiến đấu, lập tức xuất kiếm cầm trong tay ra khỏi vỏ: "Chuẩn bị……"

"Đợi chút." Trên mặt Tích Phong hiện ra nụ cười gian xảo: "Nếu Bổn vương thắng, tối nay thì Tuyết phi phải thị tẩm."

"Vậy nếu là thiếp thắng thì sao?"

"Vậy thì Bổn vương cho Tuyết phi thị tẩm."

"……" Diệp Tuyết : "Hai cái này có gì khác nhau sao?" Cho dù là thua hay là thắng, cũng chỉ có mình nàng thua thiệt, "Thiếp không đồng ý……"

"Đương nhiên là có sự khác nhau…, ái phi cho Bổn vương thị tẩm, chính là Bổn vương ở trên nàng ở dưới; Bổn vương cho ái phi thị tẩm, sẽ cho phép ái phi ở trên Bổn vương ở dưới."

b đổ mồ hôi!!

Diệp Tuyết nghe vậy, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Không vô sỉ như vậy chứ? Nàng mới không cần ở phía trên, quá biến thái……

Không không không, không đúng, mặc kệ là ở phía trên hay là ở phía dưới, nàng đều không cần!

"Đổi điều kiện khác, nếu không thiếp bỏ cuộc."

Thấy nữ nhân này bày ra vẻ mặt "Ta không chơi với ngài, ngài có thể làm gì ta", Tích Phong nhíu mày, không nhanh không chậm mở miệng: "Có thể, Bổn vương trở về truyền lệnh, một tháng sau, đều do ái phi thị tẩm."

"…… Chúng ta bắt đầu tỷ thí thôi." Diệp Tuyết bày ra tư thế sẵn sàng xuất phát, trong miệng hô to: "Chuẩn bị, bắt đầu!" Tiếng nói vừa dứt, "Hưu" một cái bay ra ngoài.

Tại sao mình có thể quên, với trình độ vô sỉ của hắn, thương lượng cùng hắn, khác nào tự mình chuốc lấy cực khổ đâu! Vẫn là ngoan ngoãn theo ý tứ của hắn tương đối an toàn hơn.

Hiện tại vấn đề cần giải quyết ngay là —— rốt cuộc là thắng tốt hơn, hay thua tốt hơn? Là ở phía trên tốt hơn hay là ở phía dưới tốt hơn?

96. Chương 96: Ngược Lại Bổn Vương Hầu Hạ Nàng

Diệp Tuyết vừa tới ỷ Phượng Các, Tích Phong cũng đến ngay sau đó, không nhiều không ít, chậm hơn một chút so với nàng.

"Ái phi, thì ra là nàng là người thích được Bổn vương thị tẩm như vậy, bỗng nhiên tốc độ còn nhanh hơn so Bổn vương." Tích Phong không đứng đắn nói ở bên cạnh, vừa đáp xuống bên cạnh nàng, từ phía sau ôm nàng vào ngực: "Đã như vậy, Bổn vương tuyệt không làm cho ái phi thất vọng."

"Mới không phải." Diệp Tuyết bị lời nói của hắn là cho mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, mất tự nhiên đẩy hắn ra, đứng ở bên cạnh. Vừa rồi tốc độ của mình rõ ràng không nhanh, thế nhưng hắn lại rơi ra phía sau mình, là người đều có thể nhìn ra là hắn cố ý! Cố ý trêu mình!

"Nếu như không phải vậy, ái phi đỏ mặt làm cái gì?" Tích Phong cười xấu xa ôm hông nàng, cố ý kéo nàng thân thể mềm mại tựa vào người của hắn, giữa hai người chỉ cách hai tầng vải vóc mỏng manh, tựa vào nhau có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ và nhịp tim của đối phương.

"……" Diệp Tuyết chống hai tay trước ngực của đối phương, chỉ là của hắn sức lực lớn như vậy, sự chống cự của nàng không hiệu quả chút nào. Ngược lại trái tim bởi vì cử động mập mờ này mà đập thật nhanh, kiến cho mặt của nàng càng đỏ.

Hai người đã không phải là lần đầu tiên tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, nhưng chỉ cần một khi tới gần, nàng vẫn không khống chế mà căng thẳng.

"Ái phi, tại sao không trả lời câu hỏi của Bổn vương?" Tích Phong cúi đầu, mùi hương của riêng hắn trực tiếp nhạm vào mặt nàng.

Tuyết mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, tránh khỏi ánh mắt nóng rực của hắn: "Đại Vương, hiện tại…… Thời gian đã không còn sớm, dùng bữa trước đã."

"Được, tối nay Bổn vương muốn ăn trứng tôm." Hắn nhìn khuôn mặt đỏ dực của nàng nói một câu hai nghĩa, tâm tình thật tốt ôm nàng đi vào đại sảnh.

……

Một bàn trong thức ăn đầy đủ, Tích Phong ngồi đối điện Diệp Tuyết.

Cái bàn không lớn, đưa tay, vừa khéo có thể đút cho đối phương. Thức ăn cũng không ít, theo thường lệ có nhiều món thịt để ăn, tăng cảm giác thèm ăn cho người nhìn.

Ngày ngày ăn thịt, một bữa thịt, cho dù thiếu gia vị nào đó, khẩu vị vẫn tốt như thường.

Quả nhiên là hồ ly trước và sau thay đổi không giống nhau.

Diệp Tuyết cảm thán ở trong lòng!

Có lẽ là do luyện công cả một buổi chiều, đã sớm đói bụng đến mức bụng phải kêu ùng ục, món ăn vừa lên bàn, nàng đã cầm chiếc đũa động đũa gắp ăn. Bình thường đều là một mình ăn cơm, không để ý đến lễ nghĩa, hôm nay lại nhiều hơn một người, nhưng cũng không đặc biệt để ý, thậm chí ngay cả lời mời cũng quên mất.

"Các ngươi lui xuống hết đi." Tích Phong đuổi thị nữ bên cạnh xuống, để đũa xuống nghiêm túc nhìn nàng: "Ái phi, mùi vị thế nào?"

"Được, Được, không tệ." Diệp Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt không vui của hắn, chần chờ nuốt xuống thức ăn trong miệng, hoảng sợ nhìn hắn. Cổ nhân có câu, gần vua như gần cọp, thật là không sai chút nào. Thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, cũng không biết trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì!

"Nhưng Bổn vương không có chút khẩu vị nào."

"Vậy." Diệp Tuyết đáp nhẹ một tiếng, sau đó thì sao? Hắn không có khẩu vị, nói với nàng có ích lợi gì? Nàng cũng không phải là bác sĩ!

Thấy nàng không có phản ứng gì, một chút ý tứ quan tâm cũng không có, trong lòng Tích Phong càng thêm khó chịu: "Làm một phi tử, khẩu vị của Bổn vương không tốt, nàng có nghĩa vụ phải làm tăng cảm giác thèm ăn của Bổn vương lên." Mà không phải chỉ tự lo cho mình, càng không phải là biết khẩu vị của hắn không tốt, một câu quan tâm cũng không có!

Diệp Tuyết ở bên cạnh."…… Vậy Đại Vương có đặt biệt muốn ăn món nào? Thiếp sai trù phòng đi làm." Người lớn như thế rồi, khẩu vị không tốt có gì phải ngạc nhiên. Huống chi thân thể hắn cường tráng như trâu vậy, đói ba năm ngày cũng không thể xảy ra chuyện gì!

Dĩ nhiên, lời này Diệp Tuyết chỉ dám suy nghĩ ở trong lòng một chút, tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng.

"Bổn vương muốn ăn trứng tôm." Tích Phong chỉ chỉ vào chậu tôm đo đỏ trên bàn.

"Vậy thì ăn đi." Diệp Tuyết tranh thủ đưa chậu tôm tới chỗ gần hắn nhất. Yêu Vương lúc nào thì trở nên câu nệ như vậy rồi hả? Thích cái gì cũng không dám ăn?

Nhưng mà nói lại, tôm này nàng đã ăn một lần rồi, chỉ đơn giản là luộc ở trong nước một chút, mùi vị cũng vô cùng ngon. Có thể đây là lý do vì sao người ở thành phố lại vô cùng thích món ăn thôn quê, đúng là đồ mọc hoang ăn ngon hơn so với đồ được nuôi trồng. Huống chi nơi này tôm còn sinh trưởng trong môi trường không bị ô nhiễm, thiên nhiên trong lành, thuần túy hoang dại, vừa vào miệng, nụ vị giác trong khoang miệng đều đứng thẳng lên.

Chỉ có điều Diệp Tuyết không biết, chậu tôm được dâng cho Yêu Vương, tất cả đều tới từ đáy Đông Hải, hơn nữa đặc biệt chọn lựa những loại tôm sống lâu năm, khi ăn thịt tôm sẽ thấy có sức vô cùng.

"Chẳng lẽ ái phi muốn Bổn vương ăn như vậy?" Tích Phong liếc nhìn mỹ vị trong mâm, không có hề có ý định sẽ ra tay.

"(o)…" Diệp Tuyết không hiểu. Đều nói ý trời khó đoán, nhưng nàng cảm thấy ý của người này còn khó hiểu hơn: "Nếu không thiếp bảo trù phòng mang thêm gia vị vào?" Hạt Tiêu gì gì đó, không biết ở nơi này có không.

"……" Gặp qua kẻ ngốc, nhưng chưa từng thấy nữ nhân nào không thông suốt như vậy. Đều nói nữ nhân là động vật khéo léo nhất, nhưng tại sao nàng lại ngốc như vậy chứ: "Bổn vương không muốn tự mình ra tay, xin ái phi bóc hộ."

"À?" Không phải lười như vậy chứ?

"A……" Tích Phong há to miệng, chờ nàng đút cho.

"……" Được rồi, đút thì đút, nàng coi như có thêm một đứa con trai lớn vậy, mẫu thân cho nhi tử ăn, là thiên kinh địa nghĩa. Bê cả chậu tôm đến trước mặt mình, sau đó cầm một con, tỉ mỉ bóc sạch sẽ vỏ tôm, chấm một chút nước canh, đưa vào trong miệng hắn.

"Ha ha…… Mùi vị thật thơm." Tích Phong nhai hai ba lần rồi nuốt xuống, tiếp tục há mồm: "A……"

……

Liên tục ăn hơn mười con, Diệp Tuyết lại đưa lên, hắn ngậm miệng không ăn.

"Ăn no?" Trong lòng nàng âm thầm vui vẻ. Mệt quá, sao hắn ăn được nhanh như vậy, nàng lột vỏ đến đau cả ngón tay.

"Không, ăn như vậy vẫn không có khẩu vị gì, Bổn vương muốn đút cho ái phi như vậy." Nói xong đột nhiên đứng dậy, đi qua cái bàn lấy tay nâng đầu của nàng, chạm vào miệng của nàng, miệng đối miệng mớm con tôm đang nhai miệng vào trong miệng nàng.

"Ưmh……" Diệp Tuyết nhổ ra mà cần suy nghĩ.

Thật buồn nôn, nàng mới không cần ăn nước miếng của hắn.

Tích Phong tính trước một bước lấy tay che miệng của nàng, nghiêm túc nói: "Nếu nàng dám phun, lãng phí nước miếng của Bổn vương, Bổn vương sẽ dùng phương pháp giống nhau từng miếng từng miếng mớn hết tất cả thức ăn trên bàn cho nàng."

"……" Quả nhiên, nói thế một lần, Diệp Tuyết lập tức nuốt xuống thức ăn trong miệng. Đau dài không bằng đau ngắn, đừng nói hắn dùng loại phương pháp biến thái từng miếng từng miếng này, coi như chỉ bắt nàng ăn hết toàn bộ món ăn trên bàn này, cũng kiến cho nàng no chết đi được!

"Thật nghe lời, biết kế tiếp nên làm như thế nào chứ?" Tích Phong trở lại vị trí của mình, sau đó vỗ vỗ cái ghế bên cạnh: "Ngồi ở đây, tiện hơn."

"Đại Vương…… Có thể đổi phương pháp ăn khác được không?" Miệng đối miệng, thật…… Thật buồn nôn, nàng không làm được không làm được!!

"Không thể!" Hắn kiên định lắc đầu: "Nhanh tới đây ngồi xuống, Bổn vương đói bụng rồi."

"……" Diệp Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy đứng dậy ngồi xuống bên cạnh hắn, do dự thật lâu mới đưa tay ra bóc tôm rồi thả vào trong miệng mình, nhai một chút.

Tích Phong chờ ở bên cạnh, giống như sói đói nhìn thấy dê con, ngay cả ánh mắt cũng trở lên thiếu kiên nhẫn. Nhưng mà đợi thật lâu, đợi đến khi cổ họng nàng giật giật, nuốt tôm trong miệng vào bụng mình: "Ái phi, nàng có ý gì? Nàng ăn mất tôm, vậy Bổn vương ăn cái gì?"

"Chuyện này…… Thật xin lỗi thật xin lỗi……" Diệp Tuyết vội vàng nhận lỗi. Ô ô, thật ra thì cũng không thể trách nàng, thật! Thật sự là nàng quá căng thẳng, mới có thể không biết gì mà nuốt vào như thế.

"Nhanh lên một chút, Bổn vương còn đang đói bụng đây, không kiến cho Bổn vương ăn no, đợi lát nữa xem ta phục vụ ái phi thế nào đây?"

"……" Diệp Tuyết đột nhiên cảm thấy, Yêu Vương này nhất định đã làm gì thật có lỗi với Yêu Hậu, cho nên hậu cung nhiều mỹ nữ như vậy mới chỉ phong phi cho mấy vị phi tử. Bằng không, lấy bàn tính đói khát như sắc lang của hắn, tuyệt sẽ không thu liễm lại như vậy!

……

Một bữa cơm, đáng thương cho Diệp Tuyết môi vừa đỏ vừa tê dại. Đại sắc lang đáng chết, muốn nàng dùng miệng mớm còn chưa tính, mỗi lần đút một miếng, hắn đều phải thừa dịp ăn đậu hũ của nàng nửa ngày. Đầu lưỡi dò vào trong miệng của nàng, gió cuốn mây tan, ngay cả nước miếng cũng bị hắn ăn sạch sẽ!

Người này, thật là rất rất rất…… Đáng ghét!

Đáng tiếc nàng giận mà không dám nói gì!

……

Bát đũa mới vừa thu dọn, Tích Phong đã phân phó thị nữ chuẩn bị nước nóng để tắm.

"Đại Vương, thiếp đi chuẩn bị y phục cho ngươi." Diệp Tuyết tránh còn không kịp, kiếm cớ rời đi. Lấy tác phong của người này, nàng tuyệt sẽ không ngây thơ mà mong đợi hắn sẽ an phận tắm đâu.

"Trở lại." Nàng chạy còn nhanh hơn thỏ, Tích Phong cao giọng mở miệng, nở nụ cười gọi nàng lại: " Loại chuyện như chuẩn bị y phục này, gọi thị nữ đi làm là được rồi, ái phi tới đây giúp Bổn vương tắm." Nói xong, chầm chậm đi lên, dắt tay của nàng, kéo nàng đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm nóng hổi, hồ tắm thật to được xây từ bạch ngọc đang được đổ đầy nước, phía trên nổi lên rất nhiều cánh hoa, khiến cho không khí cũng tản mát ra mùi thơm thoang thoảng.

Ngày thường Diệp Tuyết ngại nơi này quá lớn, một người tắm quá phiền toái, cho nên cho tới bây giờ cũng chưa từng sử dụng qua.

"Cởi áo cho Bổn vương." Tích Phong kéo nàng đứng ở trên mép hồ tắm, giơ tay lên, vừa lòng phân phó.

"……" Diệp Tuyết ngoan ngoãn đi lên giúp hắn cởi quần áo. Trong lòng nổi giận nghĩ, nếu lúc này có cái kéo thì tốt biết bao, cắt nát y phục này, nhiều nút buộc còn chưa tính, còn khó cởi như vậy, mỗi khi cởi được một nút cũng kiến cho nàng mất sức rất lớn.

Nếu nàng biết, đây là Tích Phong cố ý dùng pháp thuật làm khó nàng, không biết nàng sẽ có ý kiến gì!

Thật vất vả giúp hắn cởi được áo choàng, cánh tay của nàng đã sớm mệt mỏi tê dại, mồ hôi đầm đìa.

"Ái phi, nàng giống như rất nóng, không bằng cũng cởi quần áo ra." Hắn rất tốt bụng nhắc nhở.

"Không cần." Nàng mới không ngốc như vậy, mắc mưu của hắn. Coi như nóng chết, nàng cũng không cởi.

"Vậy thì tùy nàng."

……

"Tốt lắm." Rốt cuộc cởi được hết y phục trên người hắn, Diệp Tuyết thoải mái thở ra.

Tích Phong nhìn món đồ che chắn cuối cùng trên người mình, chép miệng: "Còn có một cái."

"Cái này…… Cũng không cần cởi đi……" Chẳng lẽ thật sự muốn để cho mình nhìn hắn không mảnh vải che thân sao? Hắn nguyện ý để lộ, nhưng nàng lại không muốn làm bẩn mắt đâu!

"Tại sao? Mặc quần tắm sẽ bất tiện, cởi!"

"Nhưng……"

"Ái phi đây là muốn cãi lệnh của Bổn vương sao?"

"Không dám!"

"Cái đó…… Ái phi có gì không hài lòng với thân thể của Bổn vương sao?"

"Không…… Không phải vậy." Diệp Tuyết cúi đầu, che giấu khẩn trương trong mắt. Hắn thật là thông minh, cái này cũng đoán được!

"Vậy hãy nhanh ra tay đi." Con hồ ly vô liêm sỉ nào đó nhích dần người về phía nàng.

"Phải…." Diệp Tuyết bị dọa đến mức phải lui về phía sau hai bước, cực kỳ rối rắm vươn tay……

Thôi, có gì ghê gớm đâu, dù sao thua thiệt cũng không phải là nàng, cùng lắm là đau mắt hột!

Hạ quyết tâm, kéo quần của con hồ ly nào đó xuống……

"A!!" Đột nhiên một cự vật xuất hiện để cho nàng hét lên một tiếng, che mắt. Cho dù đã chuẩn bị xong tâm lý, nhưng lúc nhìn thấy vật tượng trưng cho phái nam kia, nàng vẫn không có cách nào để tiếp nhận!

Lớn như vậy, thật là khủng khiếp!!!.

Tích Phong đối với phản ứng của nàng không hài lòng chút nào, lão Nhị nhà mình có dọa người sao? Đợi lát nữa không biết là ai bị lão Nhị của hắn làm cho dục tiên dục tử đây!!

"Xuống giúp Bổn vương tắm rửa." Hắn bước ba bước xuống dưới hồ tắm, thoải mái tựa vào hồ tắm.

"Dạ!" Diệp Tuyết trả lời một tiếng, đứng ở bên cạnh để cho nàng đấm lưng.

"Nặng hơn chút nữa."

"Vâng"

"Bổn vương nói nặng hơn chút nữa, đây là ái phi ăn cơm tối chưa no sao?"

"……" Diệp Tuyết cầm lấy gì đó để kỳ, xuất ra hơi sức toàn thân để chà xát. Ngươi nha ngươi mới không ăn no cơm, chà xát chết ngươi, tốt nhất là cọ mất một da trên người ngươi!

Nhưng nàng dùng hết hơi sức, đổi lấy cũng chỉ là một câu vẫn chưa thỏa mãn của hắn: "Mạnh lên chút nữa."

"Có thể!" Đôi tay dùng sức, dùng hết sức nặng cá nhân đè lên. Dù sao lần này cũng đủ lực đi!!!

Nhưng mà ở trong hồ tắm người kia giống như là có mắt sau lưng, nàng mới vừa dùng sức, hắn đã nhanh nhẹn trốn sang một bên……

"A……" Diệp Tuyết hoang mang sợ hãi hét lên một tiếng, nhếch nhác rơi vào trong ao……

"Ái phi, nàng là muốn cùng tắm uyên ương với Bổn vương sao?" Tích Phong ở bên cạnh vẫn ung dung nhìn nàng, ý cười trong mắt rất rõ ràng: "Tuy rằng suy nghĩ và lời nói của nữ nhân không giống nhau khiến người ta chán ghét, nhưng quá mức chủ động cũng không tốt."

"Thật xin lỗi, thiếp không phải cố ý." Cuồng tự luyến tự đại tự phụ, nàng còn lâu mới đói khát giống như hắn nói!

Thấy nàng sau khi lau đi trên mặt nước sẽ đứng dậy đi ra ngoài, Tích Phong vươn tay, kéo nàng trở về trong nước: "Bổn vương còn chưa nói hết đâu, nữ nhân quá chủ động không được, nhưng là…… nếu là Ái phi, Bổn vương cho phép ái phi chủ động quyến rũ ta." "Thiếp nghĩ là Đại Vương hiểu lầm rồi, thiếp chỉ là không cẩn thận mới……"

"Ai, ái phi cần gì phải xin lỗi, nơi này cũng chỉ có ta và nàng, thừa nhận thì đã làm sao, Bổn vương chắc là sẽ không cười ái phi." Tích Phong vừa nói xong, đã vội vã đứng lên: "Nếu đã xuống, để cho Bổn vương cởi y phục giúp ái phi, mặc y phục ở trong nước, vướng chân vướng tay hơn nữa sẽ không thoải mái."

"Đừng……" Diệp Tuyết vội vàng bảo vệ vạt áo của mình: "Nô tì cảm thấy như vậy rất tốt." Làm ơn, hắn không cần không đứng đắn như vậy được không? Bề ngoài dáng dấp hoàn mỹ thế kia, nhưng mà trong lòng vặn vẹo hắc ám như vậy, có phải kẻ bịp bợm hay không!

"Nhưng Bổn vương cảm thấy như vậy không thoải mái, nhất là làm việc không thoải mái……" Tích Phong nói xong, lập tức đè nàng ra, để cho lưng nàng dán chặt ở cạnh hồ tắm. Nước trong hồ tắm bởi vì vậy mà va chạm kịch liệt, tạo ra một mảng bọt nước lớn, rào rào tràn ra bên ngoài hồ tắm…

97. Chương 97: Yên Yên Khổ Sở Cầu Xin

"Phốc……" Nước rơi trên mặt Diệp Tuyết, chui vào trong miệng, làm nàng nhổ ra liên tục. Có chút ánh sáng rơi vào trong mắt, chói mắt, thật khó chịu.

Thế nhưng hắn lại vội vàng cởi y phục của nàng, tay chân lanh lẹ, hai ba lần đã cởi xong y phục của nàng.

Hai người cùng trần truồng, hắn chụi dựng cảm giác ngứa ngáy trong lòng, nàng ngay cả mắt cũng không dám mở ra nhìn hắn một cái……

……

"Đừng động."

Hồi lâu, nàng đưa tay len lén đi nhặt lại y phục bị ném trong nước, bị hắn quát bắt ngưng lại.

Nhào tới hung mãnh, hắn để nàng tựa vào thành ao tắm, bàn tay kéo cái mông của nàng, gầm nhẹ tiến vào từ bên ngoài: "Tuyết Nhi, Bổn vương muốn nàng…… Hiện tại muốn nàng……"

"Đau, nhẹ một chút……"

……

Trong ao phát ra tiếng nước va chạm với thành ao và tiếng thở dốc của nam nữ làm cho người ta nghe thấy mặt sẽ đỏ tới mang tai……

"Tuyết Nhi, xoay người, đổi lại tư thế……"

"Không cần, đủ rồi……"

……

"Tuyết Nhi, Bổn vương yêu nàng, thật sự yêu nàng, làm cho Bổn vương càng muốn yêu nàng hơn." Âm thanh của hắn mang theo khàn khàn mập mờ, nước trong ao đã chảy ra từ phía dưới, thấy đáy. Hắn đè nàng xuống đáy ao, tiếp tục ra sức……

Mặt của nàng còn đỏ hơn tôm luộc, thở hổn hển cầu xin: "Không cần nữa…… Thiếp không chịu nổi…… Người đi ra ngoài……"

……

Hai canh giờ sau, rốt cuộc thị nữ chờ đợi ở ngoài cửa đã nghe được phân phó của người bên trong: "Người đâu, đưa Tuyết Phi nương nương trở về nghỉ ngơi."

Sương Mai và Thật Tịch vội vàng cầm y phục đi vào, vừa nhìn một cái đã thấy bóng dáng xụi lơ dưới đáy ao, mà Yêu Vương thì đã mặc xong y phục phấn chấn tinh thần đứng ở bên cạnh……

"Nhẹ tay nhẹ chân một chút."

"Dạ, Đại Vương."

Đợi đến khi hai nha đầu bọc kín Diệp Tuyết để cho người khác nâng đi, Tích Phong mới ngồi xổm người xuống nhặt một cánh hoa từ trong ao lên, đưa lên mũi ngửi một chút, ánh mắt sắc bén hiện ra một chút lo lắng: quả nhiên có vấn đề!

Hắn đã nghi ngờ, năng lực tự kiềm chế của mình từ trước đến giờ rất tốt, tại sao đột nhiên lại không khống chế được chế, thì ra là nước trong ao này có vấn đề!

Dược tính mạnh như vậy, nếu không phải hắn hao tổn tu vi để làm dược tính giảm đi bảy tám phần, nếu không Tuyết Nhi sẽ phải chết dưới thân hắn.

"Đáng ghét!" Rốt cuộc là ai ác độc như vậy, lại có thể sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Tốt nhất là đừng để hắn tra ra là ai làm, bằng không, hắn sẽ bắt đối phương chết không tử tế.

Duỗi tay một cái, y phục tự động bay đến trên người. Hắn xoay người một cái, biến mất không thấy đâu!

Phòng tắm khôi phục lại sự an tĩnh, hồi lâu, dưới đáy ao truyền đến chảy tiếng nước chảy nhỏ giọt, nước từ đáy ao dâng lên, đại khái là nước nâng lên đến đầu gối, trong ao hiện ra ánh sáng rực rõ, đuôi cá của Ngu Cát xuất hiện tại trong ao, ý lạnh l trong mắt àm cho người ta nhìn không thấu……

……

Diệp Tuyết tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày sau đó, toàn thân đau nhức, trên cơ thể không có chỗ nào là không bị thương.

Yêu Vương quá điên cuồng, vốn tưởng rằng tối qua mình chết chắc, không ngờ lại sống dai như vậy, còn có thể tỉnh lại.

Sương Mai và Thần Tịch đi vào phục vụ nàng mặc y phục, trang điểm và sau khi mặc xong y phục đã gọi tiểu nha đầu bưng lên một chén canh: "Nương nương, đây là tiên dược mà Đại Vương tự mình đưa tới từ sớm, nói là thân thể nương nương quá yếu, dùng để bồi bổ cho nương nương."

"Để đó đi, ta sẽ ăn sau." Sáng sớm đã đưa thuốc, làm nàng cảm thấy những ngày này quá ngào rồi?

"Nương nương, Đại Vương có phân phó, bảo nô tỳ nhìn nương nương uống thuốc."

Thấy dáng vẻ vâng vâng dạ dạ của hai nha đầu, Diệp Tuyết không còn cách nào, nhận lấy chén thuốc uống một hớp. Họ đi theo mình đã quá xui xẻo rồi, nàng thế nào lại không biết xấu hổ làm khó cho họ đây.

Không lâu sau khi uống xong, vừa vặn là lúc chuẩn bị ăn cơm trưa, có người bên ngoài báo lại: "Nương nương, Yên Yên nương nương cầu kiến."

"Mau mời vào." Diệp Tuyết do dự một chút, lập tức cho người mời đối phương đi vào. Theo lý thuyết, Yên Yên nương nương ở ngọc tiêu cung cùng với nàng đều là phi tử do Yêu Vương sách phong, đối phương tới trước nàng, cho nên về vai vế sẽ phải lớn hơn nàng, cũng không cần thông báo.

Sương Mai ở bên cạnh giật mình, nhìn ra nghi ngờ của nàng, tiến lên nhỏ giọng giải thích: "Nương nương, Yên Yên nương nương từ khi trở thành vi phi tử đến bây giờ, không được Đại Vương yêu thương, cho nên địa vị thấp nhất trong tất cả các vị nương nương."

"Vậy tại sao Đại Vương còn phong vi phi cho nàng?" Nếu không thích người ta, tại sao còn muốn cho người ta một danh phận. Bình thường, hạnh phúc còn quan trọng hơn so danh phận.

Trong lúc bất chợt nghĩ đến, chính mình không phải cũng như vậy sao?

Yêu Vương thích nàng sao? Rất rõ ràng, không thích. Từ khi cứu nàng ở vách đá, thì không phải là bởi vì thích mà giữ nàng ở bên người. Tâm tư của Yêu vương, ai cũng không đoán được!

"Tuyết phi nương nương." Yên Yên đi theo người hầu vào ỷ Phượng Các, ăn mặc rất mộc mạc, một thân áo xanh, trên đầu tùy ý cắm một cây trâm hình rắn được làm từ cẩm thạch, hơi cúi người vấn an.

Đi theo phía sau là một tiểu nha hoàn hết sức gầy yếu.

Diệp Tuyết vội vàng đi lên, tay chân có chút luống cuống: "Yên Yên tỷ tỷ, tỷ làm như vậy không phải ngại chết Tuyết Nhi sao? Tỷ lớn hơn ta muội, cũng vào cung sớm hơn muội, gọi muội một tiếng muội muội là tốt rồi."

"Tuyết Nhi muội muội." Yên Yên gật đầu, khẽ gọi một tiếng.

"Ai." Diệp Tuyết vui vẻ trả lời: "Không biết tỷ tỷ tìm muội, liệu có chuyện gì không?"

"Tuyết Nhi muội muội, thật ra thì chúng ta đã từng gặp mặt."

Nàng suy nghĩ một chút. "Chúng ta gặp qua?" Diệp Tuyết cố gắng nhớ lại, dường như không có ấn tượng gì: "Tỷ tỷ, tha thứ cho trí nhớ tồi tệ của muội, muội không biết tỷ và muội đã gặp nhau ở nơi nào……"

"Tối ngày hôm trước, ở tảng đá lớn trên đỉnh núi."

"Chẳng lẽ tỷ là……" Nghe được nàng nói là tối ngày hôm trước, Diệp Tuyết lập tức nhớ tới Đại Thanh xà kia. Lúc ấy bị con rắn to làm cho sợ hãi, cho nên sau khi con rắn kia biến thành hình người, nàng cũng không dám nhìn kỹ, thậm chí ngay cả tướng mạo cũng không thấy rõ ràng.

"Dạ, ta chính là con thanh xà đêm hôm đó. "Nhớ tới buổi tối đó bởi vì mình xuất hiện mà hù dọa nàng, Yêu Vương quan tâm chu đáo đối với nàng, mình đột nhiên nghĩ đến, muốn Yêu Vương thả Đằng Vân, có lẽ nàng có thể làm được: "Ngày đó ta không phải cố ý hù dọa muội muội, biết được lỗi của mình, xin muội muội thứ lỗi."

"Tỷ tỷ nói chi vậy, là do lá gan của muội quá nhỏ." Diệp Tuyết nhịn nổi da gà toàn thân, đưa tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh. Hết cách rồi, mặc dù trước mắt là một đại mỹ nhân không hơn không kém, nhưng động vật trên đời này nàng sợ nhất chính là rắn. Quá máu lạnh, quá lạnh lẽo!

"Tỷ tỷ tìm muội, chắc hẳn chính là vì chuyện đêm hôm đó?"

"Đúng vậy, xin muội muội nhất định phải giúp ta một chút." Nếu như Đằng Vân xảy ra điều gì ngoài ý muốn, tỷ còn sống còn có ý nghĩa gì!.

"Nhưng……" Diệp Tuyết bị làm khó. Không phải nàng không muốn giúp, mà là nàng không có khả năng này. Trước mặt Yêu Vương, thậm chí ngay cả mình còn không dám nói, giúp nàng như thế nào?

"Muội muội, ngày đó ta đã nhìn ra, Yêu Vương đối với muội tốt như vậy, chỉ cần muội mở miệng, hắn nhất định sẽ đồng ý. "Yên Yên nhìn ra, đêm hôm đó, Yêu Vương đối xử với Diệp Tuyết còn tốt hơn so với Yêu Vương đối xử với vương hậu. Sở dĩ lúc đầu Xà Vương sẽ gặp tai nạn lớn như vậy, mình cũng bị buộc phải rời Xà Tộc trở thành phi tử của yêu vương, chủ yếu vẫn là do Vương Hậu cản trở từ bên trong!

Hiện tại nếu vị trí Tuyết phi này có thể không phân cao thấp cùng với Vương Hậu, cũng chỉ cần nàng mở miệng, Yêu Vương nhất định sẽ đồng ý.

"Muội muội, cầu xin muội. Chỉ cần muội có thể để cho Đại Vương thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không cần đuổi giết Đằng Vân nữa, cho dù từ nay về sau muội bảo tỷ làm cái gì, tỷ đều đồng ý với muội."

"Tỷ tỷ, muội……"

"Tuyết Nhi muội muội, coi như tỷ cầu xin muội." Yên Yên nói xong, phù phù một tiếng té quỵ dưới đất, dập đầu thật mạnh xuống đất……

"Tỷ tỷ, không được! Tỷ mau dứng dậy đi, mau dứng dậy đi a!"

"Muộn không đồng ý với tỷ, tỷ vẫn quỳ, sẽ không đứng lên." Yên Yên hạ quyết tâm, nếu hôm nay không được sự giúp đỡ của nàng, mình sẽ quỳ đến chết trước mặt nàng. Dù sao cuộc sống như thế này, mình đã sớm không muốn sống, nếu đã định trước Đằng Vân chạy không thoát kiếp nạn này, nàng nguyện ý đến hoàng tuyền chờ hắn trước một bước.

"Tỷ tỷ, tỷ đứng lên rồi nói sau." Diệp Tuyết vốn mềm lòng, như thế nào có thể nhẫn tâm nhìn nàng hành hạ mình như vậy.

"Đây là muội muội đã đồng ý sao?"

"Để cho muội thử một chút, muội sẽ cố gắng hết sức của mình." Diệp Tuyết kéo nàng đứng dậy trên đất, "Tỷ tỷ, nhanh ngồi xuống đi."

"Cám ơn muội muội, cám ơn muội muội……" Yên Yên liên tục nói cám ơn không ngừng: "Về sau tỷ sẽ làm trâu làm ngựa cho muội, báo đáp đại ân muội muội……"

……

Tiễn Yên Yên ra về, Diệp Tuyết buồn rầu.

Nhân từ với kẻ địch, là tàn nhẫn với chính mình.

Thật ra thì không chỉ là kẻ địch, đối với người nào cũng giống nhau.

Nàng đồng ý với thỉnh cầu của đối phương, rước thêm phiền toái vào mình, lần này…… Nàng nên mở miệng thế nào với Yêu Vương chứ? Yêu Vương nghe, có thể giận tím mặt giống như khi đối đãi Yên Yên trong buổi tối ngày hôm trước hay không?

"Nương nương, có mấy lời nô tỳ không biết nên không nên nói." Thấy nàng ngồi ở bên cửa sổ rầu rĩ, Sương Mai đi lên khẽ cúi người.

"Có lời gì cứ nói, không phải đã nói rồi sao, giữa chúng ta không cần khách khí." Ở cái thế giới này, nàng và Thần Tịch là người gần mình nhất, nàng đối xử với hai người bọn họ như thân nhân của mình.

"Nương nương, nô tỳ biết người có tấm lòng tốt, không đành lòng nhìn người khác chịu khổ, nhưng chuyện hôm nay, người vẫn là không nên quản thì tốt. Mặc dù đã đồng ý với Yên Yên nương nương, nhưng nương nương không có quan hệ gì với Yên Yên nương nương, lại không liên quan đến chuyện này, coi như hiện tại người đổi ý không giúp nàng, cũng là chuyện bình thường, ai cũng không thể nói gì. Nhưng nếu như người thật sự đi tìm Đại Vương, Đại Vương nhất định sẽ rất tức giận. Thân phận của Yên Yên nương nương, vốn đã rất phức tạp, nô tỳ không muốn nương nương cũng bị cuốn vào." Đại Vương mới đối tốt với Tuyết phi nương nương một chút, nàng không muốn nhìn thấy những ngày tốt đẹp của nương nương kết thúc nhanh như vậy.

"Ừ, ta sẽ suy nghĩ một chút." Diệp Tuyết bị thuyết phục một chút. Việc không liên quan đến mình thì không nên dính vào, những lời này nàng đã nghe không ít.

Lúc xế chiều, Yêu Vương phái người tặng một mâm trái cây qua đây, nói là cho nàng giải sầu, Diệp Tuyết gọi người mang trái cây đặt trong vườn hoa, dẫn theo Thánh Kỳ Lân vừa ăn trái cây vừa ngắm hoa.

Hoa này nở diễm lệ vô cùng, làm cho nàng bất ngờ là ở đây lại vang lên tiếng của Hoa Cơ.

Đã mấy ngày không thấy Hoa Cơ tỷ tỷ, cũng không biết hiện tại nàng trải qua như thế nào? Còn có thương thế của Ưng Vương, đã hoàn toàn khôi phục hay chưa?

"Tiểu Thánh thánh, tiếp lấy." Diệp Tuyết ném trái cây đo đỏ không biết tên lên.

Vừa rồi đã ném mấy lần, nó đều là có thể nhảy lên, sau đó chính xác không sai chút nào há mồm tiếp được. Thế nhưng lần này, Thánh Kỳ Lân nhảy dựng lên rồi đột nhiên bay về hướng khac, sau đó chui vào trong thảm cỏ…

98. Chương 98: Cổ Trùng Chui Vào Tay

"Tiểu Thánh thánh, trở lại đây, ngươi đi đâu vậy……" Diệp Tuyết vội vàng đứng lên, đuổi theo phía sau. Đến bên cạnh mới phát hiện tên kia đang chui bên trong đám hoa cỏ, phía dưới móng vuốt đang đè vật thể có cánh nào đó không rõ. Đi qua thật thận trọng, đưa cổ nhìn: "Cái gì vậy, cho ta nhìn một chút. Nâng móng vuốt lên……"

"Nương nương, cứu nô tỳ với, cứu cứu nô tỳ với……"

Thánh Kỳ Lân nâng móng vuốt lên một chút xíu, một cái đầu nhỏ chui ra từ phía dưới, cầu cứu về phía Diệp Tuyết. Âm thanh rất ngọt ngào rất trong trẻo, tựa như thanh tuyền chảy qua trái tim.

Diệp Tuyết rất nhanh đã nhận ra nó, đây không phải là Tiểu Tinh Linh ở bên cạnh Xà Vương kia sao: "Làm sao ngươi có thể nói chuyện?"

"Nương nương, nô tỳ được chủ nhân tạo ra trong thời gian nhàm chán ở địa lao, dùng Tinh Thần Khí để tạo sủng vật, trước đây đã có thể nói. Chỉ vì khi đó chủ nhân bị phong ấn pháp lực, cho nên có rất nhiều khả năng của nô tỳ không thể hiện rõ ràng được."

"A, hoá ra là như vậy. Vậy bây giờ ngươi ở chỗ này làm cái gì? Tại sao không đi theo chủ nhân của ngươi?" Diệp Tuyết tò mò nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì chủ nhân bị Yêu Vương truy nã, cho nên đến cả sủng vật cũng muốn vứt bỏ hắn?

"Nương nương, nô tỳ chính là tinh linh trung thành nhất trên cõi đời này, tuyệt đối sẽ không phản bội chủ nhân mà rời đi một mình." Tiểu Tinh Linh nhìn thấu ý suy nghĩ trong mắt Diệp Tuyết, dùng lời nói chính nghĩa từ biện giải cho mình: "Cho nên lần này rời chủ nhân đi tới nơi này, là để tìm Yên Yên nương nương."

"Oh." Yên Yên là Vương Hậu của Xà quốc, nó tìm Yên Yên không có gì là kỳ lạ, kỳ lạ chính là: "Vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này của ta?"

"Nô tỳ đã đi tìm ở ngọc tiêu cung, nhưng thị nữ ở nơi đó nói cho nô tỳ biết nương nương đã tới nơi này, cho nên nô tỳ mới chạy đến nơi này, không ngờ, đi nửa đường lại gặp phải một chút phiền toái. Thật vất vả chạy tới nơi này, lại bị Đại Gia Hỏa này đập cho một vuốt. Này, nâng móng vuốt của ngươi lên, ngươi sắp đè hư cánh của ta rồi."

Thánh Kỳ Lân nghe, chẳng những không thả nó ra, ngược lại còn há cái miệng rộng ra, giả vờ muốn ăn nó vào bụng.

Tiểu Tinh Linh sợ hãi la to: "Nương nương tha mạng, nương nương cứu nô tỳ…… Nô tỳ chết cũng không sao, nhưng đến lúc đó người nào sẽ đi tìm chủ nhân……"

"Thánh thánh, đừng đùa nữa." Diệp Tuyết đẩy đầu của Kỳ Lân ra, cứu Tiểu Tinh Linh từ dưới móng vuốt ra, nâng trong lòng bàn tay: "Còn có thể bay sao?"

"Vâng Vâng, có thể." Tinh linh vẫy cánh một chút, bay lên không trung.

"Nếu như vậy, ngươi hãy đi tìm người ngươi muốn tìm đi, Yên Yên nương nương đã về." Mặc dù vô cùng hiếu kỳ hiện tại Xà Vương đang ở nơi nào, nhưng nàng vẫn nhịn xuống được. Việc không liên quan đến mình, không can thiệp vào thì tốt hơn.

"Cám ơn nương nương, chủ nhân gọi ta Nha Nha, về sau nếu có cơ hội gặp lại, nương nương cũng có thể gọi nô tỳ như vậy."

"Mau đi đi."

Chớp mắt một cái bóng dáng nho nhỏ đã biến mất không thấy đâu, Diệp Tuyết vuốt ve đầu Kỳ Lân: "Thánh thánh, nếu như có một ngày ta cũng gặp phải phiền toái như vậy, ngươi cũng sẽ giống như nó tìm người cứu ta sao?"

"Rầm rì rầm rì……" Thánh Kỳ Lân cọ đầu vào hông của nàng, bày tỏ ý có nó ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho chủ nhân bị bất kỳ uy hiếp gì!

"Ha ha, thánh thánh ngươi thật tốt."

……

Buổi tối Yêu Vương cũng không xuất hiện, nhưng mà đặc biệt sai thị vệ trước điện của mình mang theo thị nữ tới đây tặng hơn mười món ăn.

"Nương nương, Đại Vương nói buổi tối không thể tới đây bồi nương nương, xin nương nương không cần nhớ nhung, ngày mai nhất định sẽ bồi thường cho nương nương thật tốt."

"Cám ơn, ta đã biết." Diệp Tuyết có dáng có vẻ khoát tay áo: "Sương mai, giúp Bổn cung tiễn khách."

"Xin mời!"

"Thuộc hạ cáo lui."

Thị vệ vừa đi, Diệp Tuyết đã khôi phục lại bộ dáng không bị gò bó như cũ: "Như thế nào? Ta diễn có giống không?" "Vâng Vâng, nương nương làm ngày càng tốt rồi, càng ngày càng có bộ dáng nương nương rồi."

"Ha ha…… Cũng là do Sương Mai dạy dỗ tốt."

"Là do nương nương thông minh hơn người, nói một chút đã hiểu."

"Lấy chén đũa lên, chúng ta cùng nhau ăn." Thức ăn đã đưa tới, nhiều món ăn như vậy, không thể để lãng phí.

"Việc này làm sao có thể." Sương Mai và Thần Tịch vội vàng lắc đầu lui về phía sau. Mặc dù trong ngày thường nương nương không có vẻ kiêu ngạo, cho nên thường xuyên cùng các nàng chơi chung một chỗ, các nàng cứng hay mềm cũng không lay chuyển được nương nương, chỉ cần không có người ngoài, sẽ cùng nương nương dùng chung một bữa. Nhưng những thức ăn hôm nay là Đại Vương đặc biệt đưa tới cho nương nương, vậy nên các nàng tuyệt đối không thể ăn được.

"Sao lại không thể, đã đưa tới cho ta, chính là đồ của ta, ta thích cho ai ăn thì cho người đó ăn. Đến, ngồi xuống, đừng lề mề như vậy nữa." Diệp Tuyết mặc kệ, ra sức kéo đối phương đến bên cạnh bàn.

"Nhưng nương nương……"

"Dừng nói nhảm nữa, ta không muốn phải tức giận."

"Nô tài không dám." Thần Tịch không lay chuyển được nàng, ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Rất tốt." Diệp Tuyết hài lòng gật đầu, ló đầu ra cửa gọi: "Tiểu Thánh thánh, đi vào."

Chưa dứt lời, một vệt ánh sáng thoáng qua, Thánh Kỳ Lân rầm rì rầm rì chạy vào, vui sướng chạy quanh cái bàn.

"Tiểu Thánh thánh, xem ra ngươi cũng đói bụng, đợi chút, lập tức là có thể ăn."

Nhưng Kỳ Lân cũng không dừng lại giống như thường ngày chỉ rên rỉ kêu, chạy đến bên cạnh nàng ngồi xuống, mà là chạy xung quanh cái bàn ngày càng nhanh hơn. Diệp Tuyết lúc này mới phát hiện ra, không phải là nó hưng phấn, mà là đang phiền não, mang theo lo lắng.

"Thánh thánh, ngươi làm sao vậy? Ngươi phát hiện thứ gì sao?"

Diệp Tuyết muốn đi lên ôm lấy nó, để cho nó bình tĩnh một chút.

Nó lại nghiêng người, tránh sang bên cạnh, sau đó nâng lên chân, một chân đá lật cái bàn……

"Thánh thánh, ngươi đang làm cái gì vậy?"

"Nương nương, mau nhìn." Thần Tịch đột nhiên che miệng mình, hoảng sợ chỉ vào thức ăn rơi vãi trên mặt đất.

Diệp Tuyết vô cùng khó hiểu với phản ứng của nàng, nếu như là bởi vì đổ thức ăn Yêu Vương đưa tới mà sợ, cũng không nhất định phải sợ như vậy. Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, rốt cuộc thì thức ăn cũng đã đổ, không ai biết. Chẳng qua khi ánh mắt của nàng kịp nhìn đến những cổ trùng đang di chuyển trên mặt đất thì hét lên một tiếng, nhảy lên một cái ghế: "Chuyện này…… Đây là cái gì……"

Thánh Kỳ Lân phun ra một ngụm lãnh khí, làm đông lại những cổ trùng trên mặt đất.

Diệp Tuyết đứng ở trên ghế quét mắt bốn phía xung quanh, chờ xác định không còn sót lại con cổ trùng nào, mới run rẩy từ trên ghế xuống, cẩn thận đi tới bên cạnh tra xét: mỗi con cổ trùng lớn khoảng ngón tay, có vô số chân, có chút giống con rết, nhưng cũng mượt mà hơn so với rết, trên đầu có hai cái rang lạnh bén nhọn phát sáng rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

Nếu không cẩn thận bị cắn, chỉ sợ nó có thể cắn đứt ngón tay đi!

"Nương nương, chuyện này…… Làm sao bây giờ? Thức ăn Đại Vương đưa tới sao có thể có loại vật này được?"

"Ta cũng không biết!" Bọn họ hỏi nàng, nàng biết hỏi ai đây: "Mau gọi người tìm lọ gắp một con còn sống vào, còn lại thiêu hủy hết." Yêu Vương không để cho nàng tiếp xúc người ngoài, nàng chỉ có thể xin hắn chỉ bảo. Chờ lần sau hắn đến đây, đưa cho hắn nhìn. Mặc kệ vật này không phải do hắn cố ý sắp xếp, nàng vẫn muốn biết rõ!

"Vâng"

……

Bởi vì lúc ăn cơm tối xảy ra chuyện như vậy, Diệp Tuyết nằm ở trên giường vẫn cảm thấy không an tâm, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của mấy trùng đáng sợ, chỉ sợ sơ ý một chút, trên giường cũng sẽ xuất hiện mấy con.

Đang trợn tròn mắt không ngủ được, trong phòng vang lên âm thanh sột sột soạt soạt, Diệp Tuyết sợ đến mức lập tức ngồi dậy từ trên giường, trợn to hai mắt nhìn: "Người nào?"

"Là Bổn vương." Sau một tia sáng, Tích Phong đã xuất hiện ở bên cạnh giường: "Xem ra tính cảnh giác của Tuyết Nhi ngày càng cao."

"Sao Đại vương lại ở đây?" Không phải nói tối nay không tới sao? Nàng lúc trước còn vì vậy mà vụng trộm vui mừng trong lòng!

"Đương nhiên là Bổn vương sợ nàng một mình nhàm chán, cố ý ghé thăm nàng một chút. Tuyết Nhi hỏi như thế, có phải là không hoan nghênh Bổn vương hay không?"

"Không có……" Diệp Tuyết nói ra hai chữ trái lương tâm.

"Vậy thì tốt." Tích Phong nhấc chân, nhảy lên giường, ngồi bên cạnh nàng, thuận thế ôm nàng trong ngực, cúi đầu cọ vào cổ của nàng: "Nghe thị vệ bên ngoài nói, thức ăn buổi tối Bổn vương đưa tới có vấn đề?"

"Vâng." Ánh mắt Diệp Tuyết sáng lên, gật đầu liên tục: "Trùng lớn thật là kinh khủng, nô tỳ cho người lấy cho Đại vương xem. Thần Tịch, Thần Tịch…."

"Nương nương có gì phân phó." Thần Tịch đùng đùng chạy tới, đợi ở cửa.

"Đi lấy trùng mà buổi tối ta sai người bắt tới đây."

"Vâng"

Không bao lâu, Thần Tịch đã cầm theo cái bình nhỏ đi vào.

Yêu Vương đưa tay ra tiếp nhận, đi tới bên cạnh bàn đổ trùng bên trong ra. Mềm nhũn, nhìn qua chắc là chết rồi.

Hiện tại cổ trùng còn tốt."Mới vừa rồi bị thánh thánh đóng băng, chắc là bị đông cứng chết rồi." Diệp Tuyết nhìn hắn nhíu chặt lông mày, vội vàng giải thích. Nhưng không biết chuyện hắn lo lắng không phải tiểu trùng này chết rồi, mà là tiểu trùng này thật kỳ lạ, ngay cả hắn cũng chưa từng gặp qua.

Nàng thấy hắn cau mày không nói, cho là Yêu Vương đang nghiên cứu có phải chết rồi thật hay không, rất tốt bụng muốn giúp hắn nghiệm chứng một chút, đưa một ngón tay ra đi ần vào đầu cổ trùng……

"Dừng tay." Một khắc suy nghĩ mất hồn của Tích Phong, chờ khi phục hồi tinh thần muốn ngăn cản cử động của nàng, đã không kịp nữa rồi.

Mới vừa rồi nhìn qua tưởng đã chết nhưng khi chạm vào tiểu trùng này bất chợt ngấc đầu lên, cắn một cái vào ngón tay của nàng: "A……"

Tuyết vội vàng hất tay, nhưng thế nào cũng không rơi ra được, nàng sợ đến mức giật nảy mình trên mặt đất.

"Đừng động." Thấy tiểu trùng đang chui từng chút vào ngón tay của nàng, Tích Phong buộc chặt con ngươi, giữ chặt cổ tay của nàng, dùng tay khác nắm chặt tiểu trùng và ngón tay của nàng, kéo ra ngoài một chút.

Trong lòng bàn tay truyền đến một trận đau nhói, hắn không có lo lắng, bởi vì hắn sợ vừa buông tay, tiểu trùng này sẽ thừa cơ hội chui vào ngón tay của nàng……

Bị kéo ra bên ngoài từng chút, mắt thấy chỉ còn một chút xíu sẽ phải ra ngoài, tiểu trùng liều chết cũng phải chui vào ngón tay của nàng đột nhiên dừng miệng. Tích Phong vội vàng hất tay, muốn hất tiểu trùng ra, nhưng đã không kịp.

Mới vừa rồi lòng bàn tay truyền đến đau nhói, hắn biết tiểu trùng này là trùng hai đầu, hắn kéo nó ra, mà nó đã bắt đầu chui về phía lòng bàn tay của hắn.

Vì kéo tiểu trùng này từ trong ngón tay nàng ra, mà tiêu hao không ít thời gian. Hiện tại, tiểu trung này đã chui được nửa người vào bàn tay của hắn, do bàn tay tương đối nhiều thịt, so với ngón tay thì chui dễ hơn, hắn vung tay, tiểu trùng này đã tiến vào……

"A…… Đại vương…… Đại vương không sao chứ? Nó tiến vào rồi, làm thế nào đây? Lần này làm thế nào đây?" Diệp Tuyết ở bên cạnh rối thành một đống. Nhìn hắn muốn dùng pháp lực để bức tiểu trùng ra bên ngoài cơ thể mà chưa thành công, trong lòng áy náy nàng không biết nên làm thế nào cho phải: "Đều do nô tỳ không tốt, đều do nô tỳ gây họa…… Bây giờ nên làm thế đây……?

99. Chương 99: Xà Vương Không Chịu Nổi

"Nàng có thể an tĩnh một chút được không!" Tích Phong phải quát lên để ngăn cản nàng cứ liến thoắng mãi không ngừng. Đây là điểm phiền toái nhất của nữ nhân, cũng không giúp được gì, còn chưa tính đến việc không giải quyết được chuyện gì, còn làm cho tinh thần người ta mệt mỏi hơn, ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn.

Bị hắn quát như vậy, trái lại Diệp Tuyết thật sự không nói nữa, mở to hai mắt nhìn tay của hắn nước mắt lưng tròng.

Thấy vậy, tim Tích Phong mềm nhũn, sắc mặt lập tức dịu đi, giọng nói dịu dàng đến nỗi ngay cả chính hắn cũng phải bất ngờ: "Được rồi, không có việc gì, không phải chỉ là một con tiểu trùng thôi sao, Bổn vương là ai chứ?"

"Thật sự là không có việc gì?" Ngón tay nàng khẽ phát run, cố gắng kìm chế mình không để bản thân quá kích động. Sự an ủi của nàng, giống như một mũi tiêm đâm mạnh vào tim hắn, để cho tâm trạng luống cuống của nàng có chỗ dựa vào, nhưng vẫn muốn xác nhận một lần nữa.

"Không có việc gì." Hắn nâng tay kia không bị thương lên, sờ đầu của nàng an ủi, cố gắng để cho giọng nói của mình khi nói chuyện nghe có vẻ thờ ơ.

"Vâng Vâng." Diệp Tuyết nặng nề gật đầu.

Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt.

Đây trở thành giọng nói duy nhất trong lòng nàng!

"Nàng ngủ sớm một chút, hai ngày nay làm việc phải cẩn thận một chút, buổi tối Bổn vương sẽ phái người tới đây bảo vệ nơi này."

"Vậy tay của người……" Diệp Tuyết gật đầu, nhưng khi nhìn thấy hắn xoay người muốn đi, vẫn nhịn không được mở miệng hỏi. Tiểu trùng kia…… Không phải vẫn còn ở bên trong hay sao? Sao hắn lại biểu hiện giống như không có cảm giác gì vậy?

"Bổn vương không phải đã nói rồi sao? Không có việc gì, nàng ngủ đi." Lần này Tích Phong không dùng di chuyển tức thời để rời đi, mà là đi ra từ cửa. Kéo cửa phòng ra, đứng ở cửa, quay đầu lại cho nàng một nụ cười mờ ám: "Bây giờ Ái phi lại có thể quan tâm Bổn vương như vậy, không tệ, xem ra cố gắng của Bổn vương không phải vô ích, có tiến bộ!" Rất tốt.

"……" Mặt của Diệp Tuyết lập tức đỏ đến tận mang tai. Lúc này vẫn có thể nói ra những lời không đứng đắn như vậy, xem ra thật sự là không sao! Nghiêng đầu giận dỗi lên giường, mặt quay vào bên trong nằm xuống!

Hừ, người xấu, ai muốn quan tâm hắn chứ, không để ý tới hắn nữa!

"Ha ha ha……" Thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, Tích Phong đắc ý cười ra tiếng, sau đó vung tay một cái đóng cửa lại, cười lớn rời đi.

Trong phòng, Diệp Tuyết nghe tiếng cười của hắn dần dần đi xa, không nhịn được lại xoay mình ngồi dậy từ trên giường, nhìn cửa phòng đóng chặt ngẩn người: thật ra thì…… Hắn cũng không phải là quá xấu……

Vào thời điểm mấu chốt, vẫn có thể đứng ra vì nàng!

……

Cơn buồn ngủ biến mất, Diệp Tuyết mang giày ngồi xuống bàn, rót cho mình chén nước, nhưng không uống hớp nào, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ.

Ngay cả chính nàng cũng không biết, vào giờ phút này, trong lòng nàng hi vọng trời nhanh sáng như thế nào. Cho dù hắn nói không sao, có thể suy nghĩ đơn giản cũng biết, một tiểu trùng chui vào thân thể, cho dù có nguy hiểm hay không, đều không tốt. Chỉ khi chính mắt nàng nhìn thấy tiểu trùng bị lấy ra, nàng mới có thể yên tâm.

……

Trong sân đột nhiên hỗn loạn, sau đó là một tiếng thét chói tai mang theo khổ sở: "Nương nương……"

Suy nghĩ của Diệp Tuyết bị cắt ngang, âm thanh này, hình như là…… Nha Nha……

Yêu Vương nói buổi tối sẽ phái người tới đây, chẳng lẽ là……

Nghĩ tới đây, nàng không dám chần chờ, vội vàng chạy đến cửa, mở cửa đi ra ngoài.

Trong sân, hai thị vệ mặc áo giáp đang cầm vũ khí lên cao, mà đầu vũ khí đang chỉ xuống đất, Tiểu Tinh Linh gãy cánh rơi trên mặt đất.

"Dừng tay!"

"Tuyết phi nương nương." Hai thị vệ cung kính chào nàng một cái, đối với Tiểu Tinh Linh đang nằm trên đất không buông lỏng cảnh giác chút nào.

"Thả nó ra."

"Nương nương, tinh linh này lén lút xuất hiện tại phụ cận tẩm cung, sợ sẽ bất lợi gây với nương nương. Thuộc hạ phụng mệnh của Đại Vương bảo vệ an toàn của nương nương, nếu xảy ra một chút sai lầm nào, xin nương nương tha thứ. Đợi thuộc hạ đưa cho Đại Vương, tất cả nghe theo Đại Vương xử trí." Thị vệ cung kính trả lời. Đại Vương có phân phó, thà giết lầm một trăm, cũng không thể bỏ qua cho một người, cho nên tinh linh này, bọn họ tuyệt đối không thể thả ra được.

"Nương nương, nô tỳ không muốn đến nơi đó của Yêu Vương, cứu cứu nô tỳ…… Cứu cứu nô tỳ……"

"Nó không có ác ý, nó là tới tìm ta, các ngươi thả nó ra, nếu xảy ra chuyện gì tất cả do ta gánh chịu." Diệp Tuyết biết, nó tới khẳng định là vì chuyện của Xà Vương.

Này, nói như thế nào đây, Yên Yên cũng rất đáng thương. Tuy là mình quyết định sẽ không xen vào việc của người khác, nhưng nếu người ta đến trước mặt nàng cầu xin, nàng thật sự có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Chỉ sợ là không thể đi!

"Nương nương, thuộc hạ……"

"Các ngươi đã gọi ta là nương nương, tại sao không nghe lời nói của ta? Ta nói, nó tuyệt đối sẽ không tổn thương đến ta, lui xuống cho ta."

Hai thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Nếu không lui ra, cẩn thận ta nói cho Yêu Vương, nói các ngươi rất bất kính với ta, các ngươi nên biết đến lúc đó sẽ có kết quả gì, hả?" Diệp Tuyết bày ra dáng vẻ lãnh đạo, lớn tiếng cảnh cáo.

"Nương nương bớt giận, thuộc hạ cáo lui." Hai thị vệ thu hồi binh khí, lắc một cái biến mất không thấy nữa.

"Tạ ơn nương nương đã cứu mạng!" Tiểu Tinh Linh đứng trên mặt đất lạy một cái, nhưng bởi vì cánh bị thương, một trận gió thổi qua, ngay lập tức thổi ngã nó trên mặt đất, quay mấy vòng trên mặt đất.

Diệp Tuyết vội vàng tiến lên mấy bước, nhặt nó lên từ trên mặt đất sau đó để vào lòng bàn tay, nhìn chung quanh một chút, mang theo nó vào phòng.

"Ngươi bị gãy cánh, ngươi có khỏe không?" Thả Nha Nha vào khay trà, sau khi đút cho nó vài giọt nước, Diệp Tuyết nằm xuống bàn nhìn nó khổ sở. Tinh linh không có cánh, một trận gió là có thể thổi nó đi, vạn nhất nếu không thể tốt lên được, sau này nó sẽ sống thế nào?

Vẻ mặt của tiểu tinh linh cũng ủ ê, hai cái râu trên đầu cũng ỉu xìu: "Nếu như có chủ nhân ở đây, cho dù Nha Nha phải chịu thương tổn gì cũng có thể khôi phục ngay lập tức, nhưng là bây giờ chủ nhân người…… Hu hu, Nha Nha thật là vô dụng, đến việc nhỏ thế này cũng làm không xong, chủ nhân phải chờ Nha Nha tìm người đi cứu chủ nhân đấy……"

"Đừng khóc, chuyện gì cũng sẽ có cách giải quyết, không nên khổ sở……" Diệp Tuyết cảm thấy mình thật sự là rất không biết nói chuyện, không mở bình thì ai biết trong bình có gì, chuyên chọc vào chỗ đau của người khác, nói sang chuyện khác có vẻ tốt hơn: "Đúng rồi, ngươi không phải là đi tìm Yên Yên nương nương sao? Tại sao lại trở lại."

"Nương nương nói Yên Yên nương nương đã trở về, Nha Nha đã đi về phía ngọc tiêu cung một lần nữa, nhưng mà ở nơi đó tìm vài vòng, cũng không thấy bóng dáng của Yên Yên nương nương. Biến thành dáng vẻ của thị nữ hỏi thăm người của ngọc tiêu cung, họ cũng nói buổi sáng sau khi ra cửa chưa thấy Yên Yên nương nương trở về. Nha Nha hết cách rồi, đành chờ ở đó, đợi đến mới vừa rồi mới thôi, thật sự đợi không nổi nữa rồi, biết nương nương tâm địa tốt, có thể sẽ chịu giúp Nha Nha một lần, không ngờ vừa lại đây đã bị thị vệ canh giữ ở chỗ tối phát hiện!"

"Không trở về sao? Nhưng Yên Yên nương nương rõ ràng đã sớm đi khỏi chỗ này của ta, thật sự là kỳ lạ, sẽ đi chỗ nào đây?"

"Nương nương, hiện tại không tìm được Yên Yên nương nương, Nha Nha chỉ có thể cầu xin người, cầu xin người cứu chủ nhân, van xin người." Tiểu Tinh Linh đột nhiên chắp tay trước ngực, quỳ gối trên mặt bàn: "Nương nương, thật ra con người của chủ nhân rất tốt, ngày đó làm ra chuyện như vậy đối với nương nương, chỉ là bởi vì chủ nhân chấp niệm quá nặng đối với yêu vương. Nương nương, ngày đó sau khi chủ chủ nhân thương tổn người, trong lòng cũng vô cùng hối hận."

"……" Đối với yêu vương chấp niệm quá nặng! Thấy quan hệ trong đó của Xà Vương và Yêu Vương, thật sự là không phải là bình thường a: "Vậy ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc hai người bọn họ là người nào theo đuổi người nào?"

"Nương nương……" Tiểu Tinh Linh yếu ớt kêu lên một tiếng. Trong mắt nàng đột nhiên xuất hiện ánh sáng lấp lánh, nó là chỗ ngứa trong nội tâm! Tuyết phi nương nương này, chẳng lẽ trong lúc vô tình bị người nào nhập lên người sao?

"Làm gì mà nhìn ta như vậy, ta đang hỏi ngươi vấn đề rất nghiêm túc. Nếu không phải như vậy, chúng ta làm cái giao dịch, chỉ cần ngươi thành thật nói cho ta biết quan hệ giữa chủ nhân nhà ngươi và Yêu Vương, ta sẽ giúp ngươi đi cứu chủ nhân nhà ngươi, như thế nào?"

"Được!" Tiểu Tinh Linh rối rắm nửa ngày, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Còn sống…… Còn quan trọng hơn bất kỳ cái gì.

Nếu là ngay cả mạng sống cũng không còn có, còn giữ mặt mũi làm cái gì?

Chủ nhân, Nha Nha cũng là bất đắc dĩ, chỉ vì suy nghĩ cho sinh mệnh của người, đành phải nói ra chuyện xấu năm đó của người. Chỉ cần người có thể sống sót, đến lúc đó muốn đánh muốn giết, Nha Nha tùy ngươi xử trí!

Không vội cúi đầu vào trong chén uống một ngụm nước, Tiểu Tinh Linh lục lọi trí nhớ thừa kế từ chủ nhân kể ra.

Trước kia rất lâu, khi đó Tích Phong chưa thống nhất Yêu Giới, cho nên vẫn chưa trở thành Yêu Vương. Ngày ấy, hắn dẫn theo thủ hạ của mình là Yêu Binh, lần thứ tám tấn công Xà quốc……

Bảy lần trước, hai bên nhìn qua là đánh ngang tay, nhưng trên thực tế Xà quốc tổn thất nặng nề. Cứ tiếp như thế, đây không phải là biện pháp.

Vì thay đổi cục diện, Xà Vương biến thành thuộc hạn của Tích Phong, đi trước thăm dò tình huống. Bởi vì không muốn bị lộ, bị nhìn thấu. Trên trận địa của quân địch, hắn song quyền đánh tứ phía, trong chạy trốn gặp phải lều cỏ mà Tích Phong nhốt quân kỹ, cái khó ló cái khôn, biến ảo thành một cô gái, đứng giữa ở một đống quân kỹ.

Nhưng mà thật đúng lúc, ngay sau đó đã có sáu bảy tướng sĩ tới chọn nữ nhân qua đêm, một người trong số đại tướng đó cố tình chọn trúng hắn. Sáu bảy tướng sĩ này cũng từng đánh nhau với hắn, pháp lực cao cường, giờ phút này nếu bị lộ, hắn nhất định bị sẽ bắt. Vì vậy tương kế tựu kế, thuận theo bọn họ đi, trong lòng suy nghĩ chờ đến khi một chọi một thời mình sẽ ra tay, giết chết đại tướng đó, đến lúc đó rời đi nhất định cũng không ngờ đại tướng đó không mang hắn về doanh trại của mình, mà là cho hắn uống bát rượu, sau đó đưa hắn vào một trại khác không phải là vấn đề.

Bên trong lều.

Đi vào, Xà Vương đã cảm thấy không ổn, nhìn lại, phát hiện người ngồi ở trong lều lại là Tích Phong……

Trời giúp Đằng Vân hắn, một chọi một, hắn không nhất định có thể đánh được Tích Phong, nhưng bây giờ mình lấy thân phận nữ nhân, hơn nữa còn do thuộc hạ của Tích Phong đưa tới hầu hạ cho hắn, tất cả là không thể nói được rồi……

"Tới đây." Buổi tối đó, tâm tình của Tích Phong không tốt, cho nên uống không ít rượu, nhìn thấy có người đi vào, biết là có người tìm nữ nhân đưa đến cho mình. Đây là lần đầu tiên hắn cãi nhau với Dao nhi, cũng là lần đầu tiên ở bên ngoài, nhưng hắn thế nào cũng không ngờ được, lần đầu tiên của mình ở bên ngoài lại có thể là cùng…

100. Chương 100: Bi Kịch Nam Nam

Xà Vương với dung mạo nữ nhân lắc lắc mông ngoan ngoãn đi tới mép bàn rồi ngồi xuống.

"Uống." Tích Phong rót đầy rượu, nặng nề đặt trước mặt hắn. Rượu ngon tràn ra từ trong chén, tràn một chút ra bàn.

Xà Vương chậm rãi nâng rượu tới khóe miệng, dùng ống tay áo rộng che lại giả vờ uống rượu, trong mắt lại hiện lên ánh sáng sắc bén, tìm cơ hội xuống tay. Khi người ta đang không vui, tính cảnh giác là thấp nhất, hơn nữa giờ phút này, mình lại xuất hiện với dung mạo nữ nhân, chỉ cần ra tay khi người ta không đề phòng, nhất định chỉ cần một chiêu có thể thành công.

"Uống nhanh." Khi đó Tích Phong đã gần say, thấy tốc độ uống rượu của nàng chậm như vậy, trong lòng rất không vui. Đập bàn, lớn tiếng thúc giục.

"Vâng" hắn nhẹ nhàng lên tiếng, hơn nữa cố ý làm cho âm thanh mềm mại hơn, làm cho người nghe toàn thân tê tê dại dại. Hơi thở trong tay ngưng tụ, thừa dịp đối phương cúi đầu, nhanh chóng ra tay, đâm thẳng đến trái tim của đối phương.

Cho dù pháp lực của Tích Phong cao hơn nữa, đạo hạnh sâu hơn nữa, không có trái tim thì sẽ không còn sức mạnh để xoay chuyển trời đất.

Nhưng Đằng Vân thế nào cũng nghĩ không đến, một kích mà mình đã tập hợp toàn bộ sức mạnh, lại là đầu voi đuôi chuột, ngay khi tung chiêu ra, đột nhiên toàn bộ sức lực trong người biến mất. Tiếng ly rượu rơi trên xuống đất, cả người hắn mềm nhũn nằm trên bàn rượu……

Miễn cưỡng chống tay đứng dậy, cũng là làm cho hắn phải thở hổn hển, động một cái, cần thở gấp vài cái mới có thể mở miệng nói lại một cách chậm chạp……

Đột nhiên cảm thấy, vừa rồi khi đại tướng kia đi vào đưa rượu…… Nhất định là có vấn đề!

Nghĩ như thế, trong lòng thầm kêu không ổn.

Mặc dù Tích Phong say, nhưng vẫn vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm, mới vừa rồi một kích kia đâm tới, hắn chỉ nghiêng sang bên cạnh một chút, là đã tránh khỏi. Đứng dậy, chân nam đá chân chiêu* nghiêng ngả lảo đảo đi đến trước mặt Xà Vương, đưa tay nâng lên cằm của hắn lên, cúi đầu lại gần nhìn hắn: "Mỹ nhân, nàng thật đẹp, xinh đẹp giống như Dao nhi…… Rồi……" Vừa nói, vừa nắc một cái vang dội.

(Chân nam đá chân chiêu*: liêu xiêu, chếnh choáng)

"Buông tay ngươi ra, ta không phải mỹ nhân của ngươi……" Đằng Vân hất tay đẩy khó chịu, muốn tách tay ra khỏi người đang nắm tay mình kia, nhưng mà cả người mềm nhũng ngay cả bụi bặm trên người đối phương cũng không vỗ đi được.

Đáng chết, cảm giác bị nam nhân coi như là nữ nhân mà đùa giỡn thật không tốt chút nào, nếu như bị người khác biết, hắn đường đường Xà Vương sau này phải làm thế nào?

"Mỹ nhân, ngay cả nàng cũng có không chuyện vui sao? Vì sao lại cau mày?" Tích Phong nói xong, cẩn thận nâng khuôn mặt nhỏ bé trong tay lên, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, dùng đôi môi lạnh như băng mang theo cảm giác say đặt một nụ hôn nhỏ trên lông mày đang nhíu chặt của hắn.

"Khốn kiếp, đừng có dùng cái miệng bẩn thỉu của ngươi hôn bậy hôn bạ trên mặt của ta…… Tích Phong, ta muốn giết chết ngươi…… Ưmh……" Đằng Vân còn chưa nói ra khỏi miệng, môi đã bị đối phương ngậm lấy, lời nói đến miệng toàn bộ bị nuốt vào trong bụng. Hắn giãy giụa dùng hai tay chống đỡ trước ngực đối phương, nhưng lại như là ruồi bọ rung cây*, không nhúc nhích được chút nào.

(Ruồi bọ rung cây*: Đại ý là làm chuyện không có tác dụng, không có kết quả)

"Mỹ nhân, miệng của nàng thật ngọt." Tích Phong gặm cắn một phen, cho tới khi môi của đối phương bị cắn vừa đỏ vừa sưng, mới thỏa mãn rời đi. Nhìn chằm chằm vào người phía dưới bị mê hoặc, trong mắt đã nhuộm đầy vẻ dâm mị: "Không biết thân thể có phải cũng đẹp giống vậy không……" Nói xong, vung tay lên, y phục trên người Xà Vương hóa thành từng mảnh vải vụn, rơi trên mặt đất.

"Tích Phong, ngươi sẽ không được chết tử tế, ta muốn giết chết ngươi, nhất định phải giết chết ngươi……" Bởi Đằng Vân đã mất hết vì pháp lực và hơi sức, tướng mạo được biến hóa ra cũng dần dần biến mất, bây giờ đã lộ ra diện mạo thật sự.

Giữa hai người vốn là vua của 2 nước đối địch, bỗng nhiên bây giờ lại bị đối phương lột sạch y phục, không mảnh vải che thân bị đối phương đùa bỡn, đây là chuyện đáng xấu hổ biết bao!!

"Mỹ nhân nghe lời, một lúc là tốt rồi……" Thần trí của Tích Phong đã sớm bị rượu làm cho không còn tỉnh táo, trước mặt từ mỹ nhân biến thành mỹ nam cũng không phát hiện được. Vừa dùng lực, ngồi xuống ôm lấy người, cùng với người đối diện ngã xuống, hai người đồng thời ngã lăn trên đất: "Mỹ nhân, nàng thật nặng!" Hắn cũng bắt đầu thở hồng dốc, không phải là bởi vì không còn hơi sức, mà bởi vì là lửa dục trong lòng. Cúi người, một tay chính xác đặt ở trước ngực của đối phương: "Mỹ nhân, vì sao ngực của nàng nhỏ như vậy? Giống như…… Giống như của Bổn vương vậy…… Nàng sờ, sờ một chút xem có phải cũng giống như vậy hay không……" Ta nói đúng chứ.

"Tích Phong!!" Đằng Vân thật sự rất muốn hét lớn một tiếng, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng lại thành tiếng nói nhẹ nhàng mềm nhũn. Khi bị đối phương kéo mạnh tay, khi đó ở trên ngực của đối phương sờ lung tung, da gà cả người hắn đều nổi lên.

Ngươi là kẻ say rượu vô lý nhất, chuyện gì cũng làm ra được.

Giống như Tích Phong giờ phút này, y phục trên người đã sớm bị hắn trong lúc vô tình dùng nội lực biến mất, còn hắn thì dùng tư thế khiến người ta phải châm lửa ngồi lên người Xà Vương, hai tay sờ soạng trên cơ thể cường tráng của người ta, đi xuống một chút, cho đến khi chạm phải vật tượng trưng cho phái nam ở phía dưới, cái tay không an phận bỗng nhiên dừng lại: "Mỹ nhân, vì sao phía dưới của nàng cũng có vật giống Bổn vương vậy?"

"Ta là nam nhân, nam nhân! Tích Phong, ngươi mau lăn xuống đây cho ta." Xà Vương ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng đã có rồi. Bị kẻ địch cởi hết quần áo còn chưa tính, bỗng nhiên bây giờ còn bị đối phương nắm lấy lão Nhị phía dưới hắn vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo hỏi hắn tại sao hắn cũng có vật này. Lại không dám nghĩ đến, lão Nhị trên người tên khốn Tích Phong kia lại có thể dựng thẳng lên, thô sáp đè hắn ở phía dưới.

Cho dù trên vạn năm qua, hắn vẫn không cảm thấy chuyện Nam Nam có gì không bình thường, nhưng hắn lại chưa từng có loại ham mê đó. Sở thích của hắn từ trước đến giờ đều bình thường, mỹ nữ có giọng hát du dương thánh thót, mỹ nữ thon thả nõn nà, mới là thứ kiến hắn thích nhất.

Chẳng lẽ hôm nay mình thật sự sẽ bị đối phương…… Cường sao?

Nam cường nam, loại chuyện như vậy, nhưng hắn chưa bao giờ muốn thử qua, lại càng chưa từng nghĩ tới, nào biết ngày này loại chuyện như vậy lại có thể xảy ra ở trên người của mình!

"Mỹ nhân, mặc dù thân thể của nàng có chút kỳ quái, không quá giống Dao nhi, nhưng không sao…… Rồi…… Không sao, ta sẽ khắc phục…… Mỹ nhân, nàng vểnh mông lên, nhếch lên (ý chỉ bộ phận hay đồ vật gì đó)……"

Xà Vương bị lật người, sau đó có một đôi tay giữ chặt hông của hắn, đây hắn lên và tiến công trực tiếp từ phía sau: "A, Tích Phong khốn kiếp…… Ngươi…… Ừ…… Ta…… Nha……" Câu nói kế tiếp, đã không phải là câu, chỉ có thể phát ra những giọng nói mập mờ đứt quãng.

Đáng chết, đau, thật là đau!

Xà Vương lớn tiếng mắng ở trong lòng: nếu hôm nay mình không chết, nhất định phải chặt Tích Phong thành trăm mảnh, sau đó vứt từng miếng từng miếng vào động rắn, gọi các con dân của mình từng miếng từng miếng ăn hết!

"A…… Tích Phong, ngươi đủ chưa? Ừ……" Tên khốn kiếp này, mình tự nhận trong Xà Tộc đã rất dũng mãnh, không ngờ đối phương lại có thể dũng mãnh hơn so với mình, nhiều canh giờ như vậy, vẫn còn tiếp tục.

"Mỹ nhân, để ta hảo hảo thương thương nàng……" Tích Phong nói xong, lực đạo phía dưới nặng hơn.

"Khốn kiếp……"

……

Vẫn luôn cho là hắn làm cho những phi tần kia chết đi sống lại, chưa từng nghĩ tới, lại có một ngày, mình lại bị người ta đè ở phía dưới, cho đến khi hắn mệt lả ngất đi mới thôi!

……

Tỉnh dậy, khí lực trên người đã khôi phục lại như cũ. Ở bên cạnh, Tích Phong ngủ không khác gì chết.

Chân khí nháy mắt tập hợp lại trong lòng bàn tay trong, hướng về phía cổ của đối phương. Nhưng mới đến nửa đường, lại phát hiện mình xuống tay không được. Trong lòng sinh ra một cỗ tình cảm lạ thường, mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng lại không cách nào trốn tránh: mình lại có thể, thích hắn.

Trong một đêm, hắn thích một người đàn ông, mê luyến sự dũng mãnh của đối phương.

Tay hung hăng rút về, thừa dịp đối phương còn chưa tỉnh lại, hắn lặng lẽ chạy ra khỏi doanh trướng, cũng thuận lợi quay trở về Xà Quốc.

Sau khi trở về, treo thẻ miễn chiến bài ba ngày. Ba ngày sau, hắn tắm rửa thay quần áo, đầu hàng Tích Phong, cũng hạ lệnh cho con dân Xà quốc liều chết trung thành với Tích Phong.

……

Đáng tiếc đối với chuyện đêm đó Tích Phong không có chút ấn tượng nào, việc này khiến Xà Vương vô cùng khổ sở.

Sau lại trải qua các loại đấu tranh, quyết định trước tiên là đến gần Tích Phong, sau đó bồi dưỡng từng chút tình cảm giữa hai người. Vì vậy sau khi Tích Phong đồng ý trở thành Yêu Vương của Yêu giới, hắn thường chạy vào trong cung của Tích Phong, hơn nữa sống ở đó một năm rưỡi.

Nhưng mà trái tim của Tích Phong chỉ đặt ở trên người Cửu Dao, đối với hắn chưa từng có ý tưởng kia. Xà Vương cả ngày dây dưa bên cạnh Tích Phong, làm các loại ám hiệu, các loại trêu đùa.

Cuối cùng không đưa tới được sự chú ý của Tích Phong, ngược lại lại dẫn ra ngoài sự ghen tỵ của Cửu Dao. Nữ nhân quả nhiên là nhạy cảm hơn nam nhân, ý thức được hắn đã có tình ý với Tích Phong, Cửu Dao đã triển khai hãm hại và chèn ép đối với hắn.

Cho tới cuối cùng khiến cho hắn cửa nát nhà tan, bị giam trong địa lao ba ngàn năm!

……

"Hoá ra là như vậy." Diệp Tuyết sau khi nghe xong Nha Nha giải thích, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Quả nhiên là say rượu hỏng việc.

Sai thời gian, sai địa điểm, làm sai chuyện, từ đó tạo ra một cái đại bi kịch như vậy.

Trong việc này, Đằng Vân là người bị hại. Bởi vì một buổi tối, hắn không tự nguyện, cũng không chủ động, ngay cả yêu thích cũng thay đổi, có thể nói là một đại bi kịch.

Mà Tích Phong cũng đồng thời là người bị hại, cho dù là hắn chủ động, nhưng tất cả đều là lỗi của rượu. Trong mơ hồ, hắn căn bản không biết gì mình đã làm chuyện gì. Đằng Vân làm các loại ám hiệu về phía hắn, hắn cũng không phải không có phát hiện ra, mà là không muốn phá vỡ, lại càng không muốn tiếp nhận. Xà Quốc cường đại, hắn cần sự ủng hộ của Xà Vương, cho nên lựa chọn giả vờ ngây ngốc. Sau khi Vương Hậu xảy ra xung đột với Đằng Vân, hắn mới không thể không ra mặt giải quyết. Vì chứng minh yêu thích của mình là bình thường, khiến Xà Vương chết tâm, còn cố ý cưới Xà Vương Hậu. Khổ cực như vậy, cũng chỉ là bởi vì một đêm sai lầm kia!

Nếu như không có đêm đó, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Nếu như không có đêm đó, Tích Phong chắc cũng có thể đánh bại xà nước, sau đó thu thên một trợ thủ đắc lực, Ưng Vương Lôi Ngao chính là ví dụ tốt nhất!

"Xà Vương bây giờ đang ở đâu? Chúng ta phải đi cứu hắn."

"Vâng, nhanh đi nhanh đi." Tiểu Tinh Linh nhảy dựng lên từ trên bàn, nhưng bởi vì cánh bị thương, lập tức ngã lại trên bàn. Nhưng nó hình như không sợ đau, tiếp tục bò dậy, lại tiếp tục ngã xuống.

"Nha Nha, cẩn thận một chút, lên tay ta, ta dẫn ngươi bay." Diệp Tuyết nhìn thấy vậy rất đau lòng. Nó mới nhỏ như vậy, lại có thể trung thành với chủ nhân mình như vậy, cực kỳ khó khăn.

"Vâng Vâng." Tiểu Tinh Linh cảm thấy rất đúng, ra sức bò lên lòng bàn tay của nàng: "Chủ nhân bị trọng thương, bây giờ đang ở trong một cái sơn động, nô tỳ dẫn người đi."

"Tốt."

101. Chương 101: Thanh Long Bị Thương Nặng

Trên một ngọn núi thật cao có một gốc cây bình thường, ẩn dấu một sơn động.

Tiểu Tinh Linh dựa vào cảm ứng đặc biệt của mình và Xà Vương, dẫn Diệp Tuyết đến cửa sơn động.

"Nương nương, chính là chỗ này."

Diệp Tuyết nghiêng người nhìn vào trong sơn động, tối tăm và âm u, thỉnh thoảng còn có những cơn gió lạnh thổi ra từ bên trong, kiến cho nàng không nhịn được lạnh cả sống lưng, đầu gối cứng ngắc tại chỗ, không muốn đi lên phía trước nữa: "Cái sơn động này…… Thật kỳ quái." Nàng bỗng nhiên có chút hối hận, Xà Vương đó lợi hại như vậy, thật sự bị thương sao.

Để không kinh động đến lính gác chung quanh, ngay cả binh lính của Thánh Đô nàng cũng không mang theo ai chỉ có một mình ngu ngốc đi ra ngoài, ngộ nhỡ đây là âm mưu, chẳng phải là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay sao?

"Chúng ta phải đi vào thật sao?" Thấy mắt của Tiểu Tinh Linh xuất hiện nước mắt, nàng khéo léo tìm cớ: "Nơi này tối như vậy, thật sự Xà Vương ở bên trong sao?"

"Nương nương, chúng ta dừng lại ở chỗ này một giây, chủ nhân ở bên trong sẽ nguy hiểm thêm một giây. Nương nương, đã đến nơi này, cầu xin người không nên do dự, đi cứu chủ nhân thôi." Xoay người mà đi.

"Được rồi được rồi, vậy chúng ta đi vào thôi." Diệp Tuyết ảo não vỗ đầu của mình. Thật sự sợ nó, dáng vẻ cầu xin vừa vô tội vừa đáng thương như vậy, gặp người có trái tim tràn đầy đồng cảm như nàng đây, hoàn toàn không có cách cự tuyệt.

"Vâng Vâng."

Nàng nắm lấy nó trong tay, lấy hết dũng khí đi vào bên trong đi.

Nhưng mà mới vừa bước vài bước vào động, một bóng người màu đen bay đến bên cạnh.

Trên tay không còn gì, nhìn lại, Tiểu Tinh Linh đã không thấy đâu.

Mà ở nơi cách nàng ba bước, một tay của Tích Phong tùy tiện buông xuống, một tay khác đưa ra hai ngón tay cầm lấy cánh của Tiểu Tinh Linh, khiến tứ chi của nó lơ lửng trong không trung. Bên cạnh hắn, là Ưng Vương Lôi Ngao đi theo, là bộ dáng tràn đầy lo lắng.

"Buông ta ra, buông ta ra, Yêu Vương, ngươi bóp ta thật là đau." Tiểu Tinh Linh dùng quả đấm nho nhỏ khóc hô lên.

Trong lòng Diệp Tuyết rất là lo lắng sợ cánh của nó không cẩn thận sẽ bị người ta kéo xuống, nhưng trong tình thế cấp bách bây giờ, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đứng ở một bên mà lo lắng đề phòng như vậy.

"Ái phi nàng không ngoan rồi, không phải Bổn vương đã nói mấy ngày nay rất là nguy hiểm sao? Nàng lại có thể quên nhanh như vậy, coi lời nói của Bổn vương như gió thổi qua tai sao!"

Giọng nói lạnh lẽo của Tích Phong vang lên, mang theo chút khàn khàn.

Diệp Tuyết không biết có phải là hai mắt của mình có vấn đề hay không, nhìn sắc mặt hắn, tái nhợt vô cùng.

"Ta……" Mình nên nói như thế nào với hắn đây? Đã trễ thế này còn ra ngoài, đúng là lỗi của mình, hơn nữa còn đi tới gặp một người nguy hiểm như thế. Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra câu mở đầu khá một chút, ngược lại lại nhớ đến buổi tối mà tiểu trùng kia đã chui vào bàn tay hắn: "Ngươi…… Tay của ngươi khá hơn chút nào không? Tiểu trùng đã lấy ra chưa?"

"Nương nương, tiểu trùng này……" Lôi Ngao vừa lắc đầu muốn mở miệng, đã bị ánh mắt của Tích Phong làm cho dừng lại: "Ái phi lại còn biết quan tâm Bổn vương, Bổn vương còn tưởng rằng nàng len lén tới đây hẹn hò cùng người tình, đã sớm xem Bổn vương như rác rưởi mà vất đi rồi!"

Nhìn lông mày Lôi Ngao nhíu chặc, khi hắn muốn nói đến hai chữ tiểu trùng trong ánh mắt hốt hoảng, Diệp Tuyết nhạy cảm phát hiện được cái gì: "Có phải là tiểu trùng này còn chưa lấy ra hay không?"

Dường như với đề tài này Tích Phong không có kiên nhẫn, ngón tay buông lỏng, ném vật đang cầm trong tay là Tiểu Tinh Linh cho Lôi Ngao: "Bổn vương thật muốn xem, rốt cuộc Đằng Vân hắn bị tổn thương nặng đến thế nào, mà kiến cho ái phi của Bổn vương trễ như thế còn không ngại vất vả chạy tới." Nói xong, từ bên trong thân thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng thạch động, từng bước một đi vào bên trong đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, trái tim của Diệp Tuyết thắt chặt lại, mắt ê ẩm, thật khó chịu.

Đều là lỗi của mình, mới có thể khiến trùng tử này có cơ hội xâm nhập trong cơ thể hắn. Lợi hại như Yêu Vương, chẳng lẽ hiện tại cũng không có cách nào sao?

Một cái gai nho nhỏ chui vào trong da thịt, cũng có thể làm cho người ta khó chịu một lúc, huống chi bây giờ là một tiểu trùng chui vào trong lòng bàn tay của hắn như vậy, khổ này, chỉ có một mình hắn biết. Mà mình vẫn còn không nghe lời gây chuyện cho hắn như vậy……

Trong lúc bất chợt Diệp Tuyết cảm thấy, lòng dạ của mình thật xấu xa, rất xấu xa rất xấu xa!

"Nương nương, không phải người muốn vào xem một chút sao?" Lôi Ngao nghiêng người, tránh ra cho nàng một lối.

Vừa rồi mình đang ở bên cạnh Đại Vương nghĩ biện pháp lấy cổ trùng trong lòng bàn tay ra, thì đã có thị vệ đến bẩm báo, nói rằng phát hiện một tinh linh nhỏ ở cung của Tuyết phi nương nương, bọn họ muốn dẫn tới đây giao cho Đại Vương xử trí, nhưng lại bị nương nương ngăn lại mang đi, nên đặc biệt đến bẩm báo lại, xin Đại Vương giải quyết. Đại Vương không nói gì, trầm tư một lát, cũng không để ý đau đớn do cổ trùng này hoành hành trong lòng bàn tay, đã trực tiếp đi đến ỷ Phượng Các. Không ngờ vừa đúng lúc thấy nương nương mang theo Tiểu Tinh Linh ngự phong rời đi, Đại Vương nhìn dáng vẻ nóng nảy của nàng, không có ngăn nàng lại, mà là xa xa theo dõi ở phía sau, nhìn xem đến cùng nàng muốn làm cái gì!

Cho đến khi nghe thấy lời vừa rồi, mới biết rõ ngọn nguồn sự tình, mới hiện thân ra ngoài.

Đi vào trong này, ngộ nhỡ Xà Vương nói dối là bị thương, chính là nguy cơ tứ phía, hiện tại một tay của Đại Vương bất tiện, cho nên mình phải đi vào hỗ trợ. Mà nếu như hai người đã vào trong, để Tuyết phi nương nương một mình ở bên ngoài, lại nhất định sẽ không yên tâm, cho nên, hiện tại dự định tốt nhất chính là cả ba người cùng nhau đi vào.

Diệp Tuyết vốn muốn đi vào xem tình huống bên trong một chút, hiện tại Lôi Ngao hỏi như thế, đương nhiên là không nói hai lời đã đi vào. Trong sơn động tối hơn so với tưởng tượng của nàng, cho dù có dựa vào ánh sáng trên người Yêu Vương, nàng còn thỉnh thoảng bị vấp bởi những viên những viên đá trên mặt đất. Càng đi vào bên trong, không khí lại càng ẩm ướt, càng đi sâu vào bên trong, trên đá cũng bắt đầu tích nước, rơi trên mặt đất, vang lên "Tí tách".

"Trên đất trơn, cẩn thận một chút."

"Vâng Vâng." Diệp Tuyết rất cảm động gật đầu một cái.

Tuy chỉ là sáu chữ đơn giản, hơn nữa giọng nói vẫn lạnh băng như cũ, nhưng nàng có thể nghe ra được sự quan tâm trong giọng nói lạnh như băng đó.

Thạch động rất dài, hơn nữa rất gập ghềnh.

Ba người ở bên trong Thất Loan Bát Quải*, không biết đã hỏi về phía Tiểu Tinh Linh bao nhiêu lần "Lúc nào thì đến", nó lại luôn là trả lời một câu là "Đã đến".

(Thất Loan Bát Quải*: Bảy vòng tám quẹo, vòng vòng vèo vèo)

Cho đến khi hai chân Diệp Tuyết tê dại, trong thạch động nhiệt độ rất thấp, sau khi nàng đi đến mức mồ hôi đổ chảy đầm đìa, trước mắt bỗng trở lên trống trải.

Giống như sân bóng ở hiện tại, rất nhiều điểm nhỏ phát ra một chút ánh sáng màu đỏ. Bên trong ánh sáng đỏ, một con Thanh Long khổng lồ đang nằm trên đất, đầu không còn sức lực rũ xuống, chính là Xà Vương Đằng Vân.

Có lẽ là cảm thấy có động tĩnh, thanh long từ từ mở mắt ra……

Trong nháy mắt khi thấy Tích Phong, vùng vẫy muốn bay lên không trung, nhưng bởi vì thương thế quá nặng, chỉ đập cánh được hai cái, thậm chí ngay cả cái đuôi cũng không rời khỏi mặt đất được, lại một lần nữa rơi xuống đất, không lên được nữa.

"Lôi Ngao, thắp sáng trong này lên." Thấy bộ dáng Đằng Vân chật vật như vậy, Tích Phong trong lòng cũng bị xúc động. Thật ra thì mình đã sớm biết, chuyện năm đó đều là Vương Hậu một tay hãm hại, Đằng Vân mặc dù đối với mình có suy nghĩ không an phận, nhưng hắn công lớn hơn tội, giam cầm ba ngàn năm, trừng phạt này là quá nặng!

"Vâng" Lôi Ngao đưa Tiểu Tinh Linh đang cầm trong tay giao cho Diệp Tuyết, phi thân lên, trên không trung đi một vòng, trên nóc thạch động đã có nhiều hơn một vòng ánh sáng, chiếu sáng cả động.

Diệp Tuyết lúc này mới thấy rõ, thì ra trên đất không phải là vô số điểm nhỏ phát ra ánh sáng màu đỏ mà là máu của thanh long máu đọng lại mà thành. Mà trên người thanh long, là những cái lỗ thê thảm không nỡ nhìn, vảy rồng loang lổ, hắn chắc là đã gặp phải đối thủ mạnh mẽ vô cùng.

"Tích Phong, không ngờ ngươi lại có thể biết đường tìm tới nơi này, xem ra số ta đã tận, hôm nay chạy trời không khỏi nắng (1) rồi." Hé miệng ra, phát ra giọng nói già nua khàn khàn, "Trước khi chết, không biết ngươi có thể thỏa mãn một điều kiện của ta hay không?"

Chạy trời không khỏi nắng (1): Số kiếp đã định, trốn tránh cũng vô ích không thể thoát được

"Ngươi có thể nói một cút để ta xem." Thấy thương thế kia, Tích Phong cũng rất không có cảm giác gì. Dựa vào phán đoán của hắn, thương thế kia hẳn là bị ác điểu nào đó mổ bị thương. Nhưng Thanh Long đứng đầu tứ đại Thần Thú, ác điểu gì có khả năng lớn như vậy, có thể kiến hắn bị thương đến loại trình độ này? Trừ……

Trong ánh mắt lộ ra một chút lo lắng.

Gần đây Thất Thải Phượng Hoàng liên tiếp ra ngoài công kích, nhất định là có người sai bảo ở sau lưng.

Bởi vì chuyện Thần Điểu đả thương người, cho dù là Nhân giới, Yêu Giới, Ma giới hay là Thần giới, cũng làm cho người ta hoảng sợ. Loài người cũng không cần nói, Thần Điểu tùy tiện vỗ cánh một cái, là có thể hủy diệt một thôn trang. Về phần yêu ma cùng với thần tam giới gặp phải Thần Điểu, đạo hạnh cao còn có thể né ra, đạo hạnh thấp cũng có thể để cho nó mổ chết rồi.

Nhưng rốt cuộc là ai lại có khả năng lớn nhưvậy, có thể khiến cho hai con Thần Điểu này ngoan ngoãn nghe lời?

"Để cho ta…… Gặp lại Yên Yên một lần." Nhắm lại mắt rồng, che dấu tuyệt vọng trong mắt.

"Tốt." Tích Phong rất nhanh đã đồng ý.

Đây là người đến lúc sắp chết, lời nói cũng tốt sao?

Bởi vì chấp niệm đối với Tích Phong, Đằng Vân vẫn luôn không chịu thừa nhận tình cảm của hắn với Yên Yên. Nhưng ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, nhưng lúc này lại cảm thấy không còn nhiều thời gian nữa, thứ duy nhất nhảy ra trong đầu chính là Xà Hậu của mình. Ba ngàn năm rồi, chắc nàng đã phải chịu nhiều khổ cực. Mình nhìn thấy nàng, chỉ muốn cùng nàng nói tiếng: "Thật xin lỗi."

Kiếp này sợ là không cách nào bồi thường lại cho nàng, kiếp sau, mình nhất định bồi thường thật tốt cho nàng.

"Ngươi thu nhỏ lại, ta dẫn ngươi đi nhìn nàng."

"Tốt." Quanh người Thanh Long bốc lên ánh sáng trắng, nhìn lại, từ một một con rồng lớn nay đã biến thành một cái Tiểu Thanh Xà trên đất, dài không tới ba thước. Tích Phong tiến lên, bởi vì một tay bị thương, dùng một tay vận khí, làm một tầng lá chắn bao bọc bên ngoài Tiểu Thanh Xà, sau đó mới khom lưng nhặt lên, cất trong tay áo: "Chúng ta đi!"

Có lẽ là lúc đi vào đã rất mệt mỏi, một đường đi ra ngoài, thạch động hình như càng thêm trở nên dài.

Thật vất vả mới đến cửa động, hai chân Diệp Tuyết mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp ngã xuống đất. Nếu không phải nghĩ tới không thể trì hoãn những giây phút cuối cung của Xà Vương, nàng có lẽ đã sớm không chịu nổi.

"Lôi Ngao, ngươi dẫn theo nàng."

"Không sao…… Không sao, tự ta có thể." Diệp Tuyết không ngờ trong lúc này hắn còn có thể quan tâm mình như vậy, trong lòng là ấm áp.

"Tuyết phi nương nương, đưa tay cho ta." Bởi vì phải dẫn theo người, Lôi Ngao đã triệu hoán kiếm của mình, ngự phong dừng trước mặt nàng.

"Không sao, ta tự mình đi là được rồi." Diệp Tuyết từ chối. Có lẽ là do ba điều kiện giữa mình và Tích Phong, cho nên trong tiềm thức đã muốn cự tuyệt hắn.

"Gọi Lôi Ngao mang theo nàng đi, bằng không với tốc độ của nàng quá chậm." Tích Phong mở miệng lần nữa.

"Được rồi." Có lẽ không phải hắn quan tâm nàng, mà bởi vì là sợ tốc độ của quá chậm, chậm trễ thời gian Xà Vương gặp Yên Yên lần cuối, từ đó gọi hắn thất tín với người ta, cho nên mới phải sai người mang nàng. Nhưng mặc kệ từ nguyên nhân gì, thái độ của hắn, kia đã tốt hơn rất nhiều so với trước…

102. Chương 102: Không Thể Bỏ Lại Hắn

"Nương nương, đứng vững chứ?" Lôi Ngao nắm tay Diệp Tuyết, cung kính hỏi.

Thật ra thì trong lòng của hắn cũng rất phiền muộn.

Ban đầu, thấy Yêu Vương tổn thương nàng như vậy, đối với nàng thương tiếc, hiện tại hình như Yêu Vương có cảm tình với nàng, nhưng nàng lại bị thương. Thật không biết hai người này ở chung một chỗ, là tốt hay là xấu!

"Được Được, có thể." Diệp Tuyết đứng trên kiếm của đối phương, thử tính ổn định một chút, ngoại trừ bởi vì mỏi chân, ở bên ngoài chân có hơi run rẩy một chút, còn lại tất cả đều tốt.

"Vậy thì chúng ta lên đường……" Lôi Ngao vừa nói vừa nhìn lên trời một chút, giống như đang tìm góc độ thích hợp nhất cất cánh, thế nhưng vừa nhìn, lại khiến cho sắc mặt hắn thay đổi. Bầu trời tối đen, có hai điểm sáng bảy màu nhanh chóng bay tới nơi này……

"Đại Vương……"

Tốc độ kia, ánh sáng kia, trừ Thất Thải Phượng Hoàng sẽ không còn cái khác nữa.

Rốt cuộc hai con thần điểu này gần đây thế nào, mặc dù trước kia cũng sẽ tập kích con người, có điều đã là mấy trăm năm thậm chí hơn nghìn năm

~, dáng vẻ hiện tại, năm ngày ba bữa lại xuất hiện……

"Ngươi mang Tuyết Nhi đi trước, nơi này giao cho Bổn vương." Tích Phong cũng phát hiện nguy hiểm đang gào thét mà đến. Mắt chợt tối đi, kiên định mở miệng.

"Không được, để cho ta lưu lại, Đại Vương mang theo nương nương đi trước đi." Mình lần trước thiếu chút nữa chết trên mỏ hai con Thần Điểu, có thể thấy được ở lại nguy hiểm cỡ nào, chính vì vậy, hắn quyết không thể để cho Yêu Vương mạo hiểm như vậy.

"Đây là mệnh lệnh, đi mau." Lôi Ngao trung thành với mình, Tích Phong làm sao không biết. Nhưng mấy ngày trước hắn mới bị thương nặng như vậy, mặc dù sau khi được dùng máu của Tứ Thần Thú đã khôi phục rất nhanh, nhưng công lực chưa khôi phục hoàn toàn, vẫn còn cần thêm một khoảng thời gian nữa. Nếu lần này vẫn để cho hắn ở lại, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, rất có thể hắn sẽ chết vì điều này.

"Đại Vương……"

"Đi mau, chăm sóc tốt cho Tuyết Nhi. Còn nữa, dẫn hắn trở về, giao cho Yên Yên, để Yên Yên chữa thương to hắn." Tích Phong nói xong, vung tay lên, lấy ra Thanh Long trong tay áo, ổn định rơi vào trong tay Lôi Ngao.

"Đại Vương……"

"Nếu Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì, Bổn vương hỏi tội ngươi!"

Tiếng nói vừa dứt, thân hình biến động, Diệp Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, đã không thấy bóng dáng Tích Phong. Nhìn lên bầu trời, hai điểm ánh sáng rực rỡ đã hiện ra một chút bóng dáng phượng hoàng, mà đối diện nó, có thêm một bóng người màu đen. Một giây kế tiếp, bầu trời trỏe lên rực rỡ, Tích Phong và Thất Thải Phượng Hoàng đã bắt đầu đấu pháp lực.

"Nương nương, chúng ta đi thôi." Lôi Ngao cất Thanh Long vào trong tay áo, sau đó nắm chặt tay Diệp Tuyết ngự kiếm đi. Thân là thần tử, hắn có thể không để ý đến sống chết, vì Yêu Vương, có thể chết mà không cần lý do. Nhưng thân là thần tử, hắn còn phải phục tùng mệnh lệnh.

Đại Vương, người nhất định phải chờ, chờ thần dẫn theo nhân thủ tới đây cứu người rời đi.

……

Bên tai là tiếng gió "Vù vù", Lôi Ngao đẩy tốc độ lên nhanh nhất.

Diệp Tuyết được hắn dẫn theo, không nói một lời.

Những ngày qua luyện pháp thuật, nàng đã không còn giống trước bị gió thổi qua là khóc lên. Chỉ cần qua loa dựng lên một lá chắn, là những thứ kia đã bị lá chắn gió chặn ở bên ngoài. Nhưng mắt thấy khoảng cách với Tích Phong càng ngày càng xa, trong lòng của nàng cũng càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng không đành lòng.

Một cánh tay của hắn đang bị thương, nhìn hành động của hắn, cánh tay bị thương kia nhất định là không cách nào sử dụng lực, hiện tại lại muốn lấy một địch hai, có thể hoàn toàn mà lui ra sao?

"Ta muốn trở về." Trải qua một hồi giãy giụa kích động, nàng làm ra quyết định ngay cả nàng cũng phải cứng họng. Nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng rõ ràng: hắn là vì cứu mình mà bị thương, mình quyết không thể cứ bỏ lại một mình hắn mà rời đi như vậy.

Nói xong, dùng sức hất tay Lôi Ngao ra, trực tiếp nhảy đi xuống……

"Nương nương……" Lôi Ngao chỉ nghĩ bay nhanh một chút trở về tập hợp người đến giúp đỡ, hơn nữa vừa rồi nàng cũng rất yên lặng, không có bất kỳ cử động khác thường nào, hiện tại đột nhiên nhảy xuống, làm cho hắn ứng phó không kịp……

Tốc độ quá nhanh, bởi vì tác dụng của quán tính, Diệp Tuyết trên không trung nghiêng ngả một lúc lâu mới ổn định lại, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất mình có thể đạt tới bay xuống. Trong lòng chỉ có một suy nghĩ: hắn không thể có việc gì, tuyệt đối không thể có việc gì!

Hắn nói qua, tâm pháp tu luyện càng cao, thì tốc độ ngự phong sẽ càng nhanh. Vào giờ phút này, lần đầu tiên nàng hi vọng tâm pháp của mình có thể nhanh chóng đạt tới thất thải mà hắn đã nói qua, như vậy…… Có thể sớm đến bên cạnh hắn một chút. Mặc dù mình pháp lực rất thấp, có thể ngay cả một chiêu của phượng hoàng cũng không tiếp được, nhưng nàng vẫn rất hy vọng có thể kề vai chiến đấu cùng hắn!

"Nương nương…… Đi theo ta, người quay lại quá nguy hiểm……" Lôi Ngao ở phía sau vội vàng hô to. Trong lòng lại có thêm ngàn vạn câu hỏi: Tuyết phi cũng chỉ là một còn hồ ly hơn 400 năm tuổi, vì sao có tốc độ ngự phong có thể nhanh như vậy? Ngay cả mình…… Cũng sắp đuổi không kịp nàng!

Mày nhíu chặt lại, sắc mặt nặng nề, thật vất vả đuổi theo nàng, hết sức khuyên: "Nương nương, mau đi theo ta……"

Mắt thấy Tích Phong và Phượng Hoàng ở phía trước, Diệp Tuyết làm sao còn có thể nghe lời hắn, rút bội kiếm bên hông ra khỏi vỏ, chủ động xuất kích dùng những chiêu Tích Phong mới dạy nàng, gia nhập chiến đấu……

"Nương nương……" Lôi Ngao hô to một tiếng, Kiếm Phi dưới chân bay đến trong lòng bàn tay, chuẩn bị gia nhập chiến đấu.

"Làm sao nàng lại trở lại?" Nhìn thấy bóng dáng xin đẹp kia quay trở lại, trong lòng Tích Phong kích động, nhưng càng nhiều hơn là tức giận. Nàng có biết, mạng của nàng cũng không thuộc về chính nàng, cho nên…… Quyết không thể xảy ra vấn đề gì!

"Ta tới giúp ngươi." Diệp Tuyết né tránh một ngọn lửa nguy hiểm bắn ra từ trong miệng của hỏa Hoàng, lại bị tức giận trên mặt hắn dọa sợ đến không dám nhìn thẳng hắn. Mới vừa kiên định, bỗng nhiên biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Nhưng trong lòng thì có chút uất ức……

Không sai, pháp lực của nàng không cao, nhưng nàng chỉ muốn giúp hắn, chỉ thế thôi. Nàng sẽ tự bảo vệ mình cẩn thận, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của hắn!

"Không cần, mau rời đi cho ta." Nữ nhân này thật đúng là không biết trời cao đất rộng! Uy lực của Phượng hoàng cũng không phải là nàng chưa từng thấy, lấy pháp lực bây giờ của nàng, không khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết!! Có lẽ là thấy tư thế trên tay của nàng, dứt lời, rõ ràng lại dùng giọng nói ôn hòa của mình bổ sung thêm một câu: "Nghe lời, mau cùng Lôi Ngao rời đi."

"Nếu đi thì cùng đi!" Nàng sợ hắn, nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ nghe lời hắn. Nàng muốn lưu lại, dù sao đi chăng nữa cũng phải lưu lại, không phải là Phượng Hoàng thôi sao? Hôm nay nàng nhất định sẽ chặt đầu chúng nó xuống, sau đó lột sạch lông của chúng, thả vào trong nồi kho tàu ăn!

"Nàng…… Quả thật không thể nói lý." Tích Phong tức giận không để ý tới nàng nữa. Phải chăng do mấy ngày gần đây mình đối xử với nàng quá, quá dung túng cho nàng sao? Lại dám cãi lời của mình!

"Ta……" Diệp Tuyết không biết nên nói gì, cũng không thể nói cho hắn biết, mình không bỏ được hắn, không muốn hắn gặp nguy hiểm? Nói như vậy, hắn nhất định sẽ càng thêm tức giận.

Yêu Vương vô tâm, bởi vì tâm của hắn đã sớm cho Vương Hậu, cho nên đối với nữ nhân khác, cũng chỉ là gặp dịp thì chơi. Mà mình, Diệp Tuyết là vẫn cho là, Yêu Vương sở dĩ đối với mình lúc tốt lúc xấu, là bởi vì mình cùng gia tộc với Vương Hậu, đều là hồ ly, hắn xem mình là thế thân của vường hậu. Mà hắn, sao có thể cho phép thế thân sinh ra một chút mập mờ tình cảm đối với hắn!?

Trong lòng có chút đau đớn, có chút ảo não nhìn sườn mặt của hắn.

Mình…… Thật đúng là có chút bị coi thường……

……

"Cẩn thận." Bên tai vang lên giọng nói đầy khẩn trương của Tích Phong, Diệp Tuyết mới đột nhiên kéo lại suy nghĩ đang thất thần của mình. Mắt thấy khí lạnh của Băng Phượng đã sắp phun ra đến trước mặt mình, trong lúc nhất thời nàng lại không biết nên tránh né như thế nào……

Trong lòng có giãy giụa, có sợ hãi, cũng có thản nhiên.

Nếu như cứ như vậy chết rồi, cũng coi như một loại giải thoát?

Lỗ tai gần như có thể nghe được không khí bị khí lạnh đông cứng phát ra âm thanh "Tách tách tách"! Nhưng một giây kế tiếp, một đám lửa xuất hiện trước mặt nàng. Tích Phong vội vàng đứng giữa nàng và Băng Phượng, một cánh tay bởi vì bị thương, nên rũ xuống, chân khí toàn thân tất cả hội tụ trên tay kia, phun ra ngọn lửa màu u lam……

"Mau tránh ra."

Băng Phượng còn chưa giải quyết xong, hỏa Hoàng lại từ phía trên đáp xuống, Tích Phong chỉ kịp dùng một chưởng để đẩy nàng rời khỏi, còn mình lại bị vùi trong băng hỏa……

"Đại Vương!" Lôi Ngao vừa mới liều mạng đuổi theo hỏa Hoàng, cố gắng kìm chân nó, nhưng lại không thể thành công, trơ mắt nhìn Yêu Vương rơi vào trong băng hỏa……

Băng gặp hỏa sẽ nóng chảy, hỏa đụng phải băng sẽ ấm xuống.

Nhưng hỏa Hoàng và Băng Phượng cùng phun ra băng hỏa, cũng là hỗ trợ lẫn nhau, chạm vào nhau, uy lực lại tăng lên!!

Không trung xuất hiện bụi bặm màu trắng, dày đặc, bay trên không trung. Đó là kết quả khi phản ứng với lửa và băng……

"Không cần……"

Sương trắng tản đi, một thân thể bị bao quanh bởi bụi bặm rơi xuống từ trên không. Diệp Tuyết liều mạng bay qua, muốn tiếp được hắn, nhưng mà bởi vì khoảng cách quá xa, còn chậm một bước. Chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn nặng nề rơi xuống đất, trên mặt đất bật lên hai cái……

"Không cần, ngươi không thể gặp chuyện gì được, Tích Phong…… Ngươi tỉnh tỉnh cho ta, đều là lỗi của ta, ngươi ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được……" Nàng gục ngã bên cạnh hắn, ôm đầu của hắn, liều mạng lắc.

Mình ở lại làm gì hả? Đã không giúp được gì, ngược lại còn hại hắn!

Rõ là…… Biết vậy chẳng làm!!

"Tích Phong…… Ngươi tỉnh tỉnh……"

"Nương nương, cẩn thận……"

Mắt thấy Thất Thải Phượng Hoàng lượn vòng vòng sẽ xông về hai người đang ở dưới đất, Lôi Ngao hô to một tiếng, dưới tình thế cấp bách lắc mình bay tới đây, lấy tay kéo đuôi của hai con Thần Điểu.

Nhưng Hỏa Hoàng Băng Phượng cũng không giống như Hỏa Phượng của Tích Phong, nhìn như một thân lửa cháy hừng hực, lại không biết độ nóng là bao nhiêu. Hai con thần điểu này, một Băng một Hỏa, trực tiếp đụng vào, nhất định sẽ khiến người ta bị thương. Nhất là ở đây.

Cái đuôi của Băng Phượng đảo qua, hắn không bắt được, xem như là mất đi một khó khăn, chỉ bắt được đuôi của hỏa Hoàng.

Trên tay lập tức truyền đến cảm giác đau nhói do bị bỏng, cũng nhanh chóng tràn đến cánh tay…… Thật muốn lập tức buông tay, nhưng hắn biết mình không thể! Hai Thần Điểu cùng nhau công kích, thì tỷ lệ Tuyết phi chạy trốn càng thấp: "Nương nương……"

Băng Phượng phun ra khí lạnh như băng, so mới vừa rồi càng thêm hung ác. Diệp Tuyết ôm chặt Tích Phong, muốn mang theo hắn né tránh, nhưng hắn rất nặng, cho dù mình ôm hắn không động được. Đầu óc trống rỗng, nàng chỉ có thể bảo hộ hắn thật chặt ở phía dưới, đưa lưng về phía bầu trời……

Nhưng vào thời khắc này kỳ tích lại xảy ra, khi lưng của Diệp Tuyết tiếp xúc với khí lạnh, thân thể của nàng đột nhiên phát ra một vệt kim quang, công kích của Băng Phượng…… Trong nháy mắt bị tan rã…

103. Chương 103: Thần Ma Nguyệt Tiểu Điệp

"(o)…"

Diệp Tuyết ôm chặt Tích Phong đã mất tri giác, không biết vì sao Băng Phượng lại nhìn lên bầu trời gào khóc.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Hình như mình không hề làm gì cả? Tại sao có thể……

Hỏa Hoàng nghe được tiếng kêu của Băng Phượng, phát điên hất bàn tay của Lôi Ngao ra, vỗ cánh lên, lo lắng bay vòng quanh Băng Phượng, tiếng kêu thê thảm, giống như là đang an ủi, cũng giống như là đang khóc!

"Nương nương……" Lôi Ngao ngự phong mà xuống, ngay lúc cách mặt đất còn mười mấy thước không chống đỡ nổi, lập tức ngã xuống, cả hai tay đều đã bị thương. Khi ngã xuống đất, cánh tay trái đập xuống đất, đau đến mức kiến hắn toát đầy mồ hôi, bởi vì nhiệt độ của hỏa Hoàng mà mặt bị hun đến đỏ bừng.

"Lôi Ngao, ngươi làm sao vậy? Không sao chứ?" Diệp Tuyết đặt Tích Phong xuống, đến đỡ hắn dậy, "Đều là do ta không tốt, nếu không phải là ta, các ngươi cũng sẽ không bị thương……" Bây giờ nàng rất hối hận,

mình thật sự là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! Trừ việc tạo thêm phiền toái cho người khác, ngoài ra không có chút tác dụng nào.

"Nương nương, người đừng…… Đừng nói như vậy." Lôi Ngao chịu đựng đau đớn, khi nói chuyện hơi thở có hơi hổn hển một chút: "Mới vừa rồi người…… Không phải mới vừa đánh bại Băng Phượng sao?" Chuyện đã qua, ai sai nhiều ai sai ít cũng đã không còn quá quan trọng nữa, "Nương nương, hiện tại Băng Phượng bị thương, hỏa Hoàng nhất định sẽ báo thù, chúng ta…… Phải nghĩ biện pháp…… Nhanh chóng rời khỏi nơi này."

"Được được." Diệp Tuyết liên tục gật đầu. Lúc này phải rời đi, nhất định phải rời đi. Trong ba người, hiện tại chỉ còn mình không bị thương, sau này, mình sẽ bảo vệ bọn họ, cho dù phải dùng hết toàn bộ sức lực, cũng muốn để hai người họ rời khỏi nơi đây.

Giờ phút này, nếu có thánh thánh ở đây thì tốt, Lạc Băng từng nói với nàng, Thánh Kỳ Lân là Thần Thú duy nhất trên đời này dám đối đầu với Thất Thải Phượng Hoàng.

Khi suy nghĩ, Diệp Tuyết nàng cũng không phải loại người chỉ biết là nằm mơ giữa ban ngày đó, biết rằng giờ phút này, chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên lúc này tính cảnh giác, cũng không dám thả lỏng một chút. Cẩn thận tra xét địa thế chung quanh, nhìn xem có gì có thể lợi dụng.

Nhưng mà thực tế lại không giống như những gì họ dự đoán, Thất Thải Phượng Hoàng chỉ là gào khóc quanh quẩn trên không trung, cũng không có phát động công kích như dự liệu của họ. Nhưng mà cũng không chịu rời đi, bọn họ đi dưới đất, chúng nó bay theo trên không trung. Bọn họ chạy về phía đông một ngàn thước, bọn nó ở bầu trời bay về phía đông một ngàn thước.

"Hả? Rốt cuộc bọn nó muốn làm gì?" Diệp Tuyết không biết phải làm sao. Nếu không bởi vì có hai người bị thương, nàng nhất định sẽ ngự kiếm bay thẳng về cung. Chỉ về đến cung, ở đó thủ vệ nghiêm mật, Yêu Binh đông đảo, cho dù pháp lực của Thất Thải Phượng Hoàng có cao hơn nữa, cũng là không dám manh động.

"Xem ra, hình như bọn nó biết người!"

Đột nhiên sau lưng có tiếng người nói chuyện, Diệp Tuyết vội vàng xoay người lại, thiếu chút nữa kiếm cầm trong tay rơi xuống đất. Chỉ thấy một cô gái mặc quần áo diễm lệ, trên tai gần đỉnh đầu có hai búi tóc tròn trịa, nhìn qua có chút giống mắt con bướm, tóc phía sau cứ như vậy tản ra, trên người từ trong đến ngoài tản ra một cỗ tiên khí hoàn toàn tự nhiên: "Ngươi là ai?"

"Ta tên là Nguyệt Tiểu Điệp." Đối phương rất là hào phóng đi tới trước mặt nàng, nhìn quanh hai người dưới đất một vòng: "Hình như bọn họ bị thương cũng không nhẹ đâu."

"Rốt cuộc ngươi là ai? Đang làm gì?" Trong ngũ giới, sau phản ứng đầu tiên của mọi người khi nhìn thấy Thất Thải Phượng Hoàng chính là chạy trốn, nhưng nàng chẳng những không có ý muốn rời đi, mà còn bắt đầu chậm dãi đi loanh quanh, chuyện này…… Không thể không khiến Diệp Tuyết hoài nghi.

Nguyệt Tiểu Điệp đi vòng qua trước mặt nàng, vẻ mặt thản nhiên: "Ta không phải đã nói rồi sao? Ta tên là Nguyệt Tiểu Điệp. Về phần ta đang làm cái gì, ừ." Nàng cong lên ngón út, thổi một tiếng về phía bầu trời, Thất Thải Phượng Hoàng lập tức vỗ vội cánh xuống, đang đậu trên cây to phía sau nàng cách đó không xa.

"Ngươi…… Bọn nó lại có thể nghe lời của ngươi?"

"Như ngươi thấy." Nguyệt Tiểu Điệp nhún nhún vai.

Diệp Tuyết kinh hãi.

Tất cả mọi người nói Thất Thải Phượng Hoàng gần đây tính tình đại biến, chẳng lẽ là bởi vì nàng ở phía sau sai bảo?

"Rốt cuộc ngươi là người tốt hay người xấu?"

"Người xấu thật ra chỉ là ý thức chủ quan của con người phán đoán mà ra thôi, cũng không có tiêu chuẩn gì. Người khác nói ta là người xấu, nhưng ta có thể nói ta là người tốt." Trong ánh mắt của Nguyệt Tiểu Điệp

ánh sáng thích giết chóc, tiên khí mới vừa lặng lẽ phai đi, bị thay thế bằng là ma tính. Cười yếu ớt, từng bước từng bước tới gần nàng: "Ngươi cảm thấy…… Ta là là người tốt hay người xấu?"

"Ngươi đừng tới đây." Mãnh liệt cảm giác được nguy cơ Diệp Tuyết lui dần về phía sau, đến bên cạnh Tích Phong và Lôi Ngao. Giờ phút này hai người vẫn còn bị vây trong trạng thái hôn mê, nàng không thể khiến cho bọn họ bị thương tổn hơn nữa.

"Ngươi đang sợ cái gì?" Nguyệt Tiểu Điệp lắc mình một cái, đột nhiên xuất hiện ở phía sau của nàng. Cầm lên tóc dài trên vai, ở trên cổ của nàng nhẹ nhàng lướt qua.

"A……" Diệp Tuyết lập tức rút kiếm từ eo ra, nhảy ra hai bước dùng kiếm chỉ vào đối phương: "Ngươi tốt nhất không nên làm loạn, bằng không ta……"

"Ngươi làm cái gì?" Lời của nàng còn chưa nói hết, lại một lần nữa nhảy đến phía sau nàng. Hiện ra nét mặt cảm thấy vô cùng hứng thú, nhỏ giọng hỏi.

"Xem chiêu!" Diệp Tuyết bị nàng làm cho khẩn trương, trái tim đập bang bang, nhưng cố ý bày ra vẻ mắt hung ác, giằng co cùng với nàng. Kiếm trong tay hươ ra, cũng là khoa chân múa tay, không có bao nhiêu lực sát thương.

Nàng chém, nàng tránh.

Sau mười mấy chiêu, Nguyệt Tiểu Điệp coi như nóng người, rèn luyện thân thể, Diệp Tuyết cũng mệt mỏi nằm xuống…, chống kiếm xuống đất miệng to thở.

"Ngươi chính là đừng lãng phí hơi sức, chỉ bằng ngươi, tuyệt đối không có khả năng đánh thắng được ta." Nàng không bận tâm đến đến Diệp Tuyết đang lắc lư trước mặt mình, cúi người, cười đùa nhìn: "Chỉ cần ta muốn, đùa chết ngươi cũng đơn giản như đùa chết một con kiến vậy, ngươi tin không? Nhưng tạm thời ta sẽ không giết ngươi, bởi vì ta thật tò mò, rốt cuộc tại sao bọn nó lại biết ngươi."

Mình hạ chú với Thất Thải Phượng Hoàng, một khi bọn nó cãi lại mệnh lệnh của mình, trừ phi mình mở miệng đặc xá, nếu không chúng sẽ đau đến sống không bằng chết.

Nhưng hôm nay, hai con súc sinh lại vì một nữ nhân, tình nguyện chịu chết cũng không nguyện ý thi hành mệnh lệnh của mình. Tiếng kêu thê thảm trên không trung này, chính là minh chứng tốt nhất chứng minh giờ phút này bọn nó sống không bằng chết.

"Tại sao ngươi sai bọn chúng ra ngoài đả thương người?" Nhìn tình hình này, gần đây xảy ra sự việc Thất Thải Phượng Hoàng tấn công con người, đều là do nàng sai kiến phía sau!

"Tại sao? Bởi vì tất cả người trong ngũ giới, không có một là ai là người tốt!" Lời này, lời nói đầy đau đớn của Nguyệt Tiểu Điệp, ma tính giảm xuống, trong mắt nồng đậm ưu thương.

Mình là nhi nữ của Thần Ma, mẫu thân là pháp sư của ma giới, phụ thân là Chiến thần của Thần giới. Hai người bởi vì chiến tranh đánh nhau xong mới thành bằng hữu, thương tiếc lẫn nhau, chỉ hận không gặp sớm, rất nhanh đã ở chung với nhau. Khi mẫu thân mang thai, bọn họ dứt khoát rời khỏi trần gian, tìm một địa phương tĩnh lặng nam cày ruộng nữ dệt vải, trải qua cuộc sống đơn giản nhưng hạnh phúc.

Từ đó về sau, trên đời đã không có pháp sư Nguyệt Oa của Ma giới và Chiến thần Trăm Đao của Thần giới.

Bởi vì hai người đột nhiên mất tích, Ma giới và Thần giới đã phái ra rất nhiều nhân thủ xuống trần gian tìm kiếm, cuối cùng cũng không thu được kết quả gì.

Cho đến sau khi hơn một nghìn năm hai người quy ẩn, năm ấy, Nguyệt Tiểu Điệp mới vừa một ngàn tuổi. Dựa vào việc mẫu thân đồng ý, đợi đến khi nàng được một ngàn tuổi, cho phép nàng đến trần gian một chuyến.

Nhưng mà nàng thế nào cũng không nghĩ tới, cũng bởi vì nàng rất hiếu kỳ với trần gian, cư nhiên cho cha mẹ đưa tới họa sát thân.

Khi nàng du ngoạn ở trần gian, đã sớm bị người của hai giới thần, ma để mắt tới. Hai giới cũng coi cha mẹ nàng phản đồ đại nghịch bất đạo. Cho nên để giết hai người bọn họ, cho tới bây giờ Thần Ma vẫn đối địch, lại có thể liên thủ lại với nhau. Khi nàng du ngoạn trở về, người của hai giới Thần Ma cũng đi theo nàng,

cũng vào lúc cuối cùng dùng sinh mệnh của nàng uy hiếp cha mẹ nàng, khiến nàng trơ mắt nhìn cha mẹ của mình tự vận trước mặt của mình!

Từ đó về sau, nàng mất lòng tin với tất cả mọi thứ trên đời. Nàng thề sẽ trả thù cái thế giới này, khiến cho tất cả tánh mạng của con người phải chôn theo cha mẹ nàng. Qua nhiều năm như vậy, nàng một mực tìm kiếm cơ hội báo thù, cho đến trước đây không lâu gặp được Thất Thải Phượng Hoàng, nàng đã sử dụng chú ngữ phụ thân để lại cho nàng thu phục Phượng Hoàng, nàng biết, cơ hội báo thù của mình tới rồi!

Nàng ra ngoài, nơi đầu tiên muốn báo thù đương nhiên là ma giới, cho nên mới phải dẫn theo Thất Thải Phượng Hoàng đi giết Ma Quân Lạc Băng. Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, pháp lực của Lạc Băng lại có thể cao như vậy, mình cộng thêm Hỏa Hoàng Băng Phượng vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Hiện tại Lạc Băng cả ngày núp ở trong Ma giới, làm hại nàng không có thời gian chặn giết. Không thể làm gì khác là xuất ra một ít khí để hả giận, giết chết những người đó!

"Nói như vậy, là ngươi muốn giết sạch người của ngũ giới?"

Tự mình nói. "Một ngày nào đó, có thể làm được." Nguyệt Tiểu Điệp nói lời thề son sắt với mình: "Hiện tại, để ta xem thử, rốt cuộc ngươi có thân phận gì." Người có thể kiến cho Thất Thải Phượng Hoàng phải ghi nhớ, cũng không phải là người đơn giản như vậy. Ngón tay của nàng phát ra một vệt ánh sáng, từ từ mở rộng mở rộng, cho đến khi lớn như cái chậu rửa mặt mới thôi, sau đó bay về phía huyệt Thái Dương của nàng……

Diệp Tuyết muốn tránh, lại phát hiện thân thể đã không thể động đậy, chỉ có thể ngoan ngoãn để nàng tra xét kiếp trước kiếp này.

"……" Một lát sau, sắc mặt của Nguyệt Tiểu Điệp trở nên rất khó coi. Ánh mắt phức tạp, không dám tin. Nhưng kiếp trước kiếp này mình vừa nhìn thất tuyệt đối không thể nào sai, nàng lại là……

Oanh oanh liệt liệt ba vạn năm trước, tất cả đều bởi vì một mình nàng!

Khi đó mặc kệ là ai, đều phải kính trọng nàng ba phần.

Truyền thuyết, Thất Thải Phượng Hoàng ở ba vạn năm trước đã có chủ nhân, sau đó chủ nhân ngoài ý muốn qua đời, bọn nó đành du đãng trong ngũ giới. Chỉ tiếc có một số cảnh tượng trong kiếp trước kiếp này cũng không thể thấy rõ ràng, rốt cuộc Nguyệt Tiểu Điệp vẫn không thể biết khi đó ai là chủ nhân của Thất Thải Phượng Hoàng, chỉ biết là, vào thời điểm đó chủ nhân của phượng hoàng và Diệp Tuyết là bằng hữu cực kỳ thân thiết.

Bầu trời truyền đến tiếng gào "Rầm rì rầm rì", ngay sau đó, Thánh Kỳ Lân đã lập tức xuất hiện bên người ở Diệp Tuyết, giương chân lên, đã đẩy lùi Nguyệt Tiểu Điệp ra vài bước.

"Thánh thánh." Định Thân Chú trên người đã bị giải trừ, Diệp Tuyết ôm lấy cổ của Thánh Kỳ Lân mà hoan hô. Thật tốt quá, có thánh thánh ở đây, tất cả có thể dễ hơn nhiều.

"Ngươi……" Thấy một người một thú thân thiết ôm nhau trước mắt mình, sắc mặt của Nguyệt Tiểu Điệp càng thêm khó coi. Thánh Kỳ Lân đối thủ của Thất Thải Phượng Hoàng, hiện tại Băng Phượng bị thương, chỉ một mình Hỏa Hoàng khẳng định không phải đối thủ của nó. Nhìn tình thế trước mắt, chỉ có cách tẩu vị thượng sách: "Hôm nay dừng lại ở đây, ngày khác chúng ta sẽ từ từ chuyện với nhau.?

104. Chương 104: Tuyết Phi Không Dễ Chọc

Sau khi xác định Nguyệt Tiểu Điệp thật sự đã rời đi, dưới sự giúp đỡ của Thánh Kỳ Lân Diệp Tuyết mới mang Tích Phong và Lôi Ngao về cung.

Trải qua mấy canh giờ được ngự y xử lý vết thương, trước khi bình minh, rốt cuộc thương thế của hai người đã được khống chế, chỉ cần điều dưỡng tốt, ba ngày là có thể xuống giường, năm ngày cơ bản là sẽ khôi phục lại bình thường.

Việc đó là do lão ngự y tóc bạc hoa râm nói cho nàng biết, thật may là pháp lực của Yêu Vương và Ưng Vương cao cường, đạo hạnh cao thâm, nếu là đổi nàng, nhất định là sẽ hồn phi phách tán.

Cái này khiến cho Diệp Tuyết quyết định thêm một lần nữa nhất định phải học pháp thuật và tu tập tâm pháp thật giỏi.

Đợi nàng trở lại ỷ Phượng Các, ngày mới vừa mới bắt đầu, những tia ánh sáng đầu tiên chiếu vào người, ấm áp, mang theo mệt mỏi của nàng. Mệt mỏi một buổi tối, cũng nên nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng không nghĩ tới, nàng đang tính sai Thần Lộ chuẩn bị nước rửa để mặt trước khi đi ngủ, Hỏa Linh lại đẫn theo rất nhiều người hầu, cũng không có một tiếng thông báo nào, trực tiếp đi đến.

"Tuyết phi muội rời giường sớm như vậy sao? Còn là giờ này, muội còn chưa ngủ sao?" Giọng nói ngạo mạn, nhưng mà đã bớt chút ngạo mạn so thường ngày, nhiều hơn một chút tìm tòi nghiên cứu.

"Hỏa Linh nương nương, hình như lúc nào Bổn cung đi ngủ, lúc nào thì rời giường, không cần báo cáo cho tỷ chứ?" Mệt mỏi một buổi tối, vừa xảy ra chuyện như vậy, giờ phút này trong lòng Diệp Tuyết vô cùng khó chịu. Người nào chọc giận nàng, người đó chính là tìm chết!

Đừng tưởng rằng nàng vẫn luôn là quả hồng mềm, ai cũng có thể tới khi dễ.

Hôm nay, nếu như nữ nhân trước mặt này còn không biết phân biệt tốt xấu, mình không ngại dạy nàng hai chữ "Hối hận" viết như thế nào!

"Ngươi…… Lớn mật." Hỏa Linh vừa nghe, hỏa khí đã vọt lên. Nữ nhân này, hôm nay ăn gan hùm mật gấu hay sao? Lại còn dám nói chuyện với mình như vậy. Hay là nói…… Dáng vẻ hèm yếu vô dụng trước kia của nàng đều là giả vờ?

Ngày đó sai ma ma hạ cổ trùng xuống người nàng, đúng ra là ngày thứ hai sẽ phát tác, toàn thân đau đớn khó chịu, cổ trùng sẽ gặm nuốt cơ thể và da của nàng từ trong ra ngoài. Bình thường yêu quái một hai ngàn năm tuổi, chỉ cần trúng cổ độc này thường sẽ chết trong vòng bảy ngày, hơn nữa thi thể vô cùng kinh khủng. Thế nhưng đã mấy ngày trôi qua rồi, không hề có một chút tin tức nào của nàng.

Thật sự đợi không nổi ở Hỏa Vân Điện nữa rồi, nàng tự mình sang đây xem kết quả, lại không ngờ rằng một chút dấu hiệu trúng độc nàng cũng không có, chẳng những đi khắp nơi bày ra khuôn mặt dụ dỗ này, hơn nữa cũng thấy tinh thần của nàng còn sáng láng hơn so với vài ngày trước đó, tinh thần phấn chấn!

Việc này khiến cho nàng khó hiểu.

"Bổn cung là từ mà loại người như ngươi cũng có thể tùy tiện tự xưng sao? Cũng không nhìn lại mình một chút xem có bao nhiêu phân lượng." Nha hoàn ở bên cạnh Hỏa Linh cười lạnh đùa cợt, nghĩ thay chủ nhân báo thù.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng, cũng bởi vì một câu nói này, nàng sẽ đưa tới một tai nạn không nhỏ.

Trên mặt Diệp Tuyết hiện ra một nụ cười thản nhiên, kiến cho nàng nhìn qua càng thêm quyến rũ xinh đẹp: "Ta không có bao nhiêu phân lượng? Nói như vậy thì ngươi nói chuyện có phân lượng sao? Ta chính là Tuyết phi mà Yêu Vương tự mình sắc phong, ngươi có bản lãnh cũng kiến hắn sắc phong cho ngươi để ta nhìn một chút?"

"Ta……" Nha hoàn kia vừa bị Diệp Tuyết nói như thế, lập tức sợ đến không nói được câu nào. Kêu Yêu Vương sắc phong nàng làm phi, có thể dễ vậy sao?

Trước kia Tuyết phi rất dễ khi dễ, cho nên nha hoàn này mới có thể to gan không phân biệt lớn nhỏ với nàng. Không ngờ hôm nay Tuyết phi như biến thành người khác, giơ tay nhấc chân, đều hiện ra phong thái cao quý khí phách!

"Sương Mai, ngươi nói cho Bổn cung biết, cung nữ phạm thượng, nên chịu tội gì."

"Vâng" Sương Mai cố ý lớn tiếng nói đồng ý. Rốt cuộc nương nương nhà mình cũng muốn phát uy sao? Yên lặng lâu như vậy, rốt cuộc thông suốt sao? Ô ô, thật kích động a.

"Dĩ Hạ Phạm Thượng, phạt một ngàn roi, và tước năm trăm năm đạo hạnh."

"Tốt." Diệp Tuyết gật đầu, bày tỏ mình đã nghe rõ: "Có ai không, mang người này xuống cho ta, xử trí theo quy củ trong cung."

Thị vệ Ỷ Phượng Các lập tức đi lên, một phải một trái muốn dẫn nha hoàn của Hỏa Linh đi.

"Nương nương, cứu nô tỳ, nương nương……" Nha hoàn gào khóc về phía Hỏa Linh nhờ giúp đỡ. Hình phạt một ngàn roi, lấy đạo hạnh bây giờ của nàng, còn không phải là đánh đến chết sao??!

"Dừng tay." Hỏa Linh tiến lên vài bước, một tay đoạt lấy người của mình từ trong tay thị vệ, "Trước mặt Bổn cung, chớ có càn rỡ. Diệp Tuyết, người cố ý muốn khiêu chiến với Bổn cung sao? Ngươi cho rằng dựa một chút sắc đẹp này của mình, tạm thời dụ dỗ được Yêu Vương, thì cả đời sẽ được cưng chiều sao? Muốn đấu với Bổn cung, ngươi còn kém lắm."

"Muội lại không cảm thấy như vậy." Diệp Tuyết tiến lên hai bước, đi về phía đối phương.

Kiến cho Hỏa Linh không kềm chế được lui về sau hai bước: "Ngươi muốn làm gì?"

"Muội? Đương nhiên là muốn thử xem sự khác biệt giữa tỷ và muội." Diệp Tuyết xem thường, nghiêng đầu không chút kiêng kỵ xem xét kỹ lưỡng mặt của đối phương: "Tỷ nói muội không bằng tỷ, là thế này phải không?"

"Đúng."

"Ha ha, Hỏa Linh nương nương, xem ra tỷ thật sự là già rồi."

"Ngươi nói cái gì?"

"Tỷ còn không tin, vậy muội có thể nói cho tỷ nghe." Diệp Tuyết tránh ra từ trước mặt nàng, tìm một chỗ ở bên cạnh bồn hoa ngồi xuống: "Thứ nhất, tỷ vào cung trước muội mấy ngàn năm, lại vẫn mãi chỉ là một nương nương, muội mới vào cung hơn một tháng, nhưng mà đã ngồi ở vị trí giống như tỷ vậy."

"Thứ hai, cùng là nương nương, tỷ lại ở bên bờ sự chán ghét của Yêu Vương, mà muội, vừa vặn lại đang được sủng ái, gần đây Yêu Vương ngày ngày ở bên cạnh muội, tỷ cảm thấy tỷ có tư cách gì trước mặt muội mà quát tháo? Nam nhân đều là loại người có mới nới cũ, đạo lý này tỷ nên biết."

"Thứ ba, muội rất không khách khí nói với tỷ một tiếng, muội chẳng những trẻ tuổi hơn tỷ, mà còn xinh đẹp hơn tỷ."

"Ba điều muội nói ở trên, kể cả phẩm mềm (Software) hay phần cứng (hardware), tỷ đều không bằng muội, tỷ lại có thể nói muội đấu không lại tỷ? Xem ra đầu óc của tỷ tỷ đã bắt đầu không dùng được nữa rồi."

"…… Ngươi…… Ngươi……" Hỏa Linh bị nàng nói một trận tức đến mức không nói lên lời. Người nào lại không khen mình xinh đẹp? Nhưng Diệp Tuyết này lại có thể…… Lại có thể……Lại có thể bỡn cợt mình không đáng giá một đồng như vậy!!

"Tỷ tỷ, nói như vậy, muội không hay cho người khác lời khuyên, nhưng hôm nay muội cũng muốn nhắc nhở tỷ một câu: không có ai là không phải già đi, trên mặt tỷ đã có nếp nhăn, tỷ là cành vàng lá ngọc, về sau khi ra cửa, tốt nhất nên mang theo một cái khăn che mặt, tránh việc ra đường hù dọa người khác." Diệp Tuyết nói xong, nhìn về phía những thị vệ kia: "Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì? Phạt một ngàn roi, các ngươi muốn để lại cho chính mình sao?"

"Thuộc hạ không dám." Bọn thị vệ vừa nghe, lập tức kéo người từ sau lưng Hoả Linh ra.

"Nương nương…… Nương nương không cần…… Nương nương cứu nô tỳ……"

"Diệp Tuyết……" Hỏa Linh cũng không phải là người có thể tùy tiện nói hai ba câu là đã tin. Không sai, mới vừa rồi nghe lời nàng nói, nàng là rất tức giận, nhưng sau khi tức giận, chỉ biết càng phải cứng rắn hơn: "Nghe nói Đại Vương bị thương, chuyện trong cung này do ta quyết định, ngươi có tin hay không Bổn cung

có thể tùy tiện tìm chứng cứ định ngươi tội chết? Trảm trước tấu sau, đến lúc đó cho dù Đại Vương muốn truy cứu, nhưng mà chết không có đối chứng."

"Hả?" Đối mặt với việc đe dọa trắng trợn của đối phương, nụ cười của Diệp Tuyết sâu hơn: "Tỷ tỷ, tỷ có thể định cho muội tội danh như vậy, chẳng lẽ muội lại không thể sao?" Nhưng nương nương trong cung này, trừ Hỏa Linh, còn lại ba người không thể coi là quan hệ rất tốt, nhưng nếu xin cứ họ giúp đỡ, họ sẽ không cự tuyệt đâu.

"Ha ha, chỉ bằng ngươi?" Hỏa Linh giống như là nghe thấy chuyện gì cực kỳ buồn cười. Lại có người dám mang chứng cứ buộc tội nàng, đúng là người không biết thì không tội: "Ngươi có phải không biết hay không, trong tam cung lục viện này, trừ Vương Hậu đã mất tích, người và thế lực của ta là rộng nhất không?"

"Muội không nói dựa vào lực lượng của một mình muội." Diệp Tuyết đưa ra ngón tay nhỏ nhắn, bắt đầu từng cái một số: "Hoa Cơ tỷ tỷ, Ngu Cát nương nương, Yên Yên nương nương, nếu muội có thể mời ba người họ trợ giúp muội, tỷ vẫn cảm thấy người của tỷ nhiều sao?"

"Chuyện cười, ngươi cho là ngươi là ai hả? Họ làm sao có thể trợ giúp ngươi?" Hoa Cơ từ trước đến giờ luôn lạnh lùng, mặc dù biết trước đó vài ngày hai người khá là thân thiết, nhưng nàng cũng không tin, một khi có chuyện lớn xảy ra, nàng lại có thể giúp nàng? Về phần Yên Yên đó, từ khi vào cung đến bây giờ đã trôi qua ba ngàn năm rồi, mình cũng chỉ gặp mặt nàng được vài lần, hay bởi vì thân phận đặc thù, từ trước đến giờ luôn bị thất sủng, cho nên từ trước đến giờ mình đều không để nàng trong mắt. Ngược lại Ngu Cát này, lần trước lại có thể mang theo Diệp Tuyết trực tiếp chui ra từ trong thùng tắm của mình, tuyệt đối không phải kẻ dễ bị bắt nạt, nhưng nàng cũng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, để tìm được Ngu Cát, không phải ai cũng có thể tùy tiện làm được.

Nhưng sau khi ba người đó xuất hiện, Hỏa Linh giận đến đen mặt.

"Ai nói chúng ta sẽ không giúp Tuyết Nhi!" Ba âm thanh đồng thời được truyền đến từ nơi xa, sau đó ba tia sáng màu trắng thoáng qua, ba vị nương nương đã đáp xuống bên cạnh nàng.

"Chuyện này…… Làm sao có thể!!" Thị nữ bên cạnh Hỏa Linh choáng váng. Năm vị nương nương trong cung cùng nhau xuất hiện chung một chỗ, cảnh tượng long trọng như thế, chưa bao giờ xuất hiện. Cho dù là những bữa tiệc do Đại Vương tổ chức, mấy vị nương nương này cũng sẽ không cùng nhau xuất hiện. Không phải từ chối do thân thể khó chịu hay là do quá bận rộn, không có thời gian, cho nên đến sau này, Đại Vương không mời nữa.

Nhưng hôm nay, trong tình huống không hề có bất kỳ lời mời nào, mấy vị nương nương này đột nhiên xuất hiện.

"Tuyết Nhi, ngươi muốn định tội gì, nói cho chúng ta biết." Ngu Cát nương nương là người đầu tiên mở miệng.

Hoa Cơ cũng lập tức đi lên tham gia náo nhiệt: "Đúng vậy Tuyết Nhi muội muội, mặc kệ muội nói cái gì, cuối cùng chúng ta đều ủng hộ muội."

"Đúng, Tuyết nhi ngươi nói đi." Yên Yên cũng đồng ý.

"Mấy người các ngươi……" Hỏa Linh sợ hãi, nhưng mà cho dù thế nào cũng không thể biểu hiện ra. Bốn người đối phó một mình nàng, cho dù ca ca mình che chở mình thế nào, cũng là khó thoát việc này.

Đúng là không nghĩ tới."Đa tạ các tỷ tỷ đã giúp đỡ muội, thật ra thì tội gì không quan trọng, quan trọng là phạt cái gì." Trong mắt Diệp Tuyết hiện lên ý xấu. Trong lúc bất chợt, trong đầu nàng chợt hiện lên những hình phạt mà Tô Đát Kỷ đã phát minh ra trong Phong Thần bảng.

"Muội muội nói không sai, vậy muội muốn hình phạt gì?"

"Bào cách*!"

"Bào cách?"

"Vâng Vâng." Một cái tên kỳ lạ mà hiếm thấy như vậy, người ở nơi này đương nhiên là chưa từng nghe qua rồi…, nhưng mà không biết phải làm sao đây, nàng có thể nói cho kinh khủng hơn một chút, dọa cho cái

người ngạo mạn này một chút, nữ nhân xấu xa này năm lần bảy lượt gây phiền toái cho mình: "Nếu nói bào cách, chính là dùng đồng làm một cái thanh hình trụ rỗng ruột, ở bên ngoài đóng đinh bằng kim loại dày đặc, đặt thanh này trong lửa, sau khi nung đỏ đồng, buộc phạm nhân cho lên cây. Sau khi có âm thanh xích xích, ngân châm bị nung đỏ đâm vào trong cơ thể, trong lúc nhất thời phạm nhân không chết được, nhưng mà sống còn thống khổ gấp vạn lần so với chết.?

(Bào cách: đây là một kiểu tra tấn từ thời xưa. Đơn giản là dùng thanh sắt nung đỏ rồi ấn vào người phạm nhân)

105. Chương 105: Khả Năng Bị Hủy Dung

"Ngươi…… Ngươi nghĩ nói vậy mà ta sợ sao, Bổn cung…… Cũng không phải là người dễ bị hù dọa!" Thấy trong mắt đối phương hiện ra ánh mắt như hổ đói rình mồi, nói Hỏa Linh không sợ là nói dối.

Rốt cuộc là bởi vì nguyên nhân gì, lại có thể khiến cho Diệp Tuyết bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Mình nhất định phải tìm ra nguyên nhân, nhất định!

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của bốn vị nương nương, Hỏa Linh từng bước lùi về phía sau, cho đến khi lùi ra được một đoạn, nàng bỗng nhiên cao giọng nói: "Chuyện ngày hôm nay ta sẽ ghi nhớ, tất cả các ngươi cứ chờ xem, chúng ta đi."

"Ngăn các nàng lại cho ta." Diệp Tuyết thấp giọng ra lệnh. Nếu muốn lập uy, thì phải làm đến cùng. Làm việc bỏ dở giữa chừng, về sau chỉ sợ có người cho rằng nàng chỉ là con cọp giấy.

"Vâng" mấy thị vệ bay trên không trung thở hổn hển, ngăn những người có liên quan lại: "Hỏa Linh nương nương, nương nương nhà ta còn có lời nói."

"Diệp Tuyết, ta chính là phi tử mà Đại Vương tự mình sắc phong, không phải là người mà ngươi có thể làm như vậy, Đại Vương biết tuyệt sẽ không tha cho ngươi." Hỏa Linh lo lắng nhìn nụ cười nhẹ nhàng của người trước mặt, trong lòng đã sớm rối loạn, mệt cho nàng còn có thể bày ra bộ dáng bộ cao cao tại thượng như vậy.

"A, thật sao? Nhưng vừa rồi hình như có người dạy ta một chiêu cái gì…… Tiền trảm hậu tấu a?" Diệp Tuyết cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ cuối cùng, còn bồi thêm một tiếng "A" cao giọng, mang ý trào phúng vô cùng.

"Vậy…… Cái đó……" Không biết Hỏa Linh có thể giải thích thế nào, nàng chỉ có thể ngẩng đầu lên, cưỡng từ đoạt lý* nói: "Lời vừa rồi của ta cũng chỉ là hù dọa ngươi…nếu thật sự ngươi dám làm như vậy, theo tính tình của Đại Vương, nhất định sẽ cho ngươi chết cùng ta."

(Cưỡng từ đoạt lý*: cả vú lấp miệng em)

"Có thật không?" Rõ ràng giọng điệu không tin, còn mang theo một chút đùa cợt bên trong.

"Khi…… Đương nhiên là thật." Hỏa Linh đã có ý nghĩ cái gì cũng có thể làm khi không còn đường nào khác, nàng không biết giờ phút này hành động của mình có bao nhiêu ngây thơ, buồn cười.

"Tuyết Nhi, không cần sợ, cho dù xảy ra chuyện gì, còn có chúng ta!"

"Đúng vậy Tuyết Nhi muội muội, về phía Đại Vương, chúng ta sẽ đi nói rõ."

"Nói là bởi vì gần đây Hỏa Linh nương nương không được Đại Vương sủng ái, bị lòng ghen tỵ làm cho lu mờ lý trí, muốn hại bốn người chúng ta, chúng ta không còn cách nào khác, mới phải ra tay."

Ba nương nương người xướng kẻ họa, Diệp Tuyết nghe xong, cho các nàng mặt mũi vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Được, chủ ý này rất hay, có thể tưởng tượng Đại Vương cũng không thích loại nữ nhân hay ghen tỵ. Nữ nhân sinh ra lòng ghen tỵ, thường thường sẽ làm ra một số chuyện không thể chấp nhận được, chúng ta

làm như vậy, là thay Đại Vương trừ đi một con cờ bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội, nói không chừng Đại Vương sẽ khen ngợi chúng ta đấy."

"Tuyết Nhi muội muội nói thật hay, người đâu, bắt người này lại cho ta."

"Ai dám!" Hỏa Linh nóng nảy, bốn nữ nhân này, là điên rồi sao? Vẫn dám ra tay với mình sao?!

"Bắt lại!" Hai chữ này, Ngu Cát nói vô cùng rõ ràng.

"Vâng" thị vệ đi lên, áp chế tất cả những người có liên quan với Hỏa Linh xuống.

"Bốn người các ngươi, nếu dám đụng đến một sợi tóc của ta, ca ca của ta nhất định không sẽ bỏ qua cho các ngươi. Buông tay, buông ta ra…… Buông ra……"

"Hỏa Linh nương nương đe đọa các vị nương nương trong cung, tội thêm một bậc, buổi trưa ngày mai, thi hành hình phạt đó, hôm nay đầu tiên cứ áp giải vào đại lao, trông chừng chặt chẽ." Diệp Tuyết nói xong dừng lại một chút: "Trước khi áp giải vào phòng giam, hình như trước tiên nên xử trí nha hoàn vừa mới Dĩ Hạ Phạm Thượng, nha hoàn nói Bổn cung không có phân lượng."

Thị vệ vừa nghe, lập tức hiểu ý, dẫn nha hoàn đó từ trong đám người ra.

"Tuyết phi nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai, về sau nô tỳ không dám nữa, nương nương tha mạng……"

"Lập tức thi hành." Diệp Tuyết không chớp mắt, cười rất tự nhiên, làm cho người ta không rét mà run.

Thị nữ và thị vệ ở Ỷ Phượng Các rối rít cảm thán: Thật đúng là Tuyết phi nương nương đã không nên tiếng thì thôi, một khi nên tiếng! Xem ra nương nương muốn vùng lên!

"Không cần, Tuyết phi nương nương tha mạng……Tuyết phi nương nương…… Nương nương, cứu nô tỳ, nương nương, cứu cứu nô tỳ……" Nha hoàn tuyệt vọng vươn tay về phía Hỏa Linh, giống như muốn bắt được tay của nàng, nhờ đó mà giữ được mạng của mình. Nhưng khoảng cách của hai người quá xa, nàng đưa ra tay, chỉ nắm được một mảnh không khí.

Mà giờ phút này Hỏa Linh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, mặc dù rất tức giận vì người khác khi dễ của mình nha hoàn, nhưng so sánh với mạng của mình, cái nào nặng cái nào nhẹ khá là rõ ràng.

Tiếng của nha hoàn đi xa, nhưng ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên, nghe được tiếng hét trong lòng người của Hỏa Vân Điện vô cùng lo sợ. Phạt một nghìn roi, hình phạt nặng như vậy, không có mấy người có thể sống được!

Diệp Tuyết vẫy nha hoàn Thần Tịch của mình đến, nói nhỏ mấy câu ở bên tai đối phương, tiểu nha đầu kia gật đầu một cái, chạy về phía đang hành hình.

"Dẫn người đi xuống."

"Vâng"

"Các ngươi đều sẽ bị báo ứng, chờ cho ta……"

……

Đám người bị áp giải đi xa, Diệp Tuyết mới bất ngờ cúi người, nói tiếng cảm ơn với ba vị nương nương: "Tạ ơn các tỷ tỷ đã ra tay tương trợ, ân tình này, Tuyết Nhi nhất định ghi nhớ trong lòng."

"Tuyết Nhi muội muội, muội đừng khách khí. Nếu đã gọi chúng ta một tiếng tỷ tỷ, không cần khách phải khí như vậy." Hoa Cơ nâng nàng dậy. Nét mặt đào hoa tôn lên màu hồng, cười đến vô cùng rực rỡ.

"Hoa Cơ nói đúng. Hỏa Linh, ta sớm đã nhìn nàng không vừa mắt, hôm nay các ngươi không trị, chờ mấy ngày nữa, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng." Khi nói chuyện Ngu Cát luôn mang theo sự khí phách.

Diệp Tuyết nghe vậy cười nhẹ một tiếng. Đúng vậy, thân phận của Ngu Cơ nương nương đặc biệt như vậy, bản lãnh lại cao cường như thế, đến Yêu Vương còn phải nhường nàng ba phần, có chuyện gì mà nàng không dám làm!

"Đứng ở chỗ này nói chuyện lâu sẽ mỏi, chúng ta đi vào rồi nói."

"Được."

"Sương Mai, pha trà."

Bốn người vào phòng, vây quanh bàn tròn nhỏ từ từ ngồi xuống, ngồi xong lại uống một ly trà, mới tiếp tục đề tài một lần nữa.

"Lại nói Tuyết Nhi muội muội, buổi trưa ngày mai, muội thật sự muốn hành hình Hỏa Linh sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Mặc dù vừa rồi nói giống như thật, nhưng Diệp Tuyết cũng không hồ đồ, giết Hỏa Linh, cho dù hiện tại Yêu Vương chưa có phản ứng gì, nhưng Hỏa Diễm tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Đến lúc đó Linh Miêu quốc khởi binh làm phản, không biết sẽ có bao nhiêu sinh mạng vô tội phải chết oan, đối với ai cũng không có chỗ tốt.

Lấy đại cục làm trọng, đạo lý này nàng vẫn hiểu.

"Ta đã phân phó, lệnh cho cai ngục rút lui, chờ Hỏa Diễm tới cứu muội muội ra ngoài."

"Ừ, Tuyết Nhi làm rất đúng." Ngu Cát gật đầu tán đồng: "Chỉ là sau này muội ra cửa, thì phải hết sức cẩn thận, đề phòng Hỏa Linh tính kế gì với muội."

"Muội biết rõ." Nếu như sợ, nàng cũng sẽ không làm như vậy.

Ở lại bên cạnh Tích Phong, có lẽ cũng không có gì là không tốt, chỉ cần ngoan ngoãn không chạm vào ranh giới cuối cũng của hắn, thật ra thì hắn vẫn là một Yêu Vương tốt bụng. Mà nếu mình muốn lưu lại, muốn đứng vững trong cung này, đầu tiên là phải học làm sao để trở lên mạnh mẽ hơn!

Một người, cái gì cũng không sợ, mới kiến người ta kính sợ ngươi.

Chuyện này cứ quyết định như vậy, Diệp Tuyết cầm ly lên nhấp một hớp nhỏ nước trà bên trong. Này

Trà, thật ra cũng không giống lá trà của 21 thế kỷ, mà là nước gì đó ngâm ra, nó có tên khá đặc biệt, chẳng qua là nàng gọi không quen, nên sửa lại tên cho nó. Uống vào miệng mát mẻ vô cùng, có chút giống Bạc Hà, chờ khi đến cổ họng, là bắt đầu thay đổi ngọt, uống vào bụng, vừa ấm áp, lại vô cùng thoải mái.

Bốn người hình như không có gì để nói, lẳng lặng uống hết ly trà, Ngu Cát là người đứng lên đầu tiên: "Tuyết Nhi, ta còn có chuyện, xin đi trước một bước. Nếu có chuyện gì xảy ra, nhớ nói cho ta biết đầu tiên, ngàn vạn lần không được lấy an nguy của mình để đùa giỡn."

"Vâng, Tuyết Nhi biết."

"Vậy ta cũng đi dạo một chút, Tuyết Nhi muội muội, ta và muội cùng sống trong một cung, nhưng gặp nhau cũng thật khó, cho nên nhất định phải hết sức cẩn thận, phải tự chăm sóc tốt cho mình, biết không?" Hoa Cơ biết Yêu Vương cho Tuyết lập ba điều kiện, cho nên để không cho Tuyết tìm phiền toái, nàng sẽ kiềm chế mình thật tốt.

"Ừ, Hoa Cơ tỷ tỷ đi thong thả."

Hai người song song rời đi, Tuyết tiễn hai người tới cửa, sau đó nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại Diệp Tuyết và Yên Yên.

"Yên Yên tỷ tỷ, đã tìm thấy Xà Vương, bây giờ đang ở trong cung, đáng tiếc hiện tại tỷ không thể nhìn thấy hắn được."

"Tại sao?" Nghe tin đã tìm được Đằng Vân, trong lòng Yên Yên trở nên kích động, nhưng câu nói kế tiếp của Diệp Tuyết, khiến cho nàng lập tức khẩn trương: "Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Tối qua tỷ đã đi đâu?" Diệp Tuyết không có trực tiếp trả lời, mà là hỏi một cái vấn đề khác.

"Ta…… Ra bên ngoài tìm Đằng Vân, tình cảnh nguy hiểm như vậy, ta thật sự không có biện pháp ở trong cung mà không làm được gì, chỉ có thể yên lặng chờ."

"Khó trách tối qua khi Tiểu Tinh Linh tới tìm tỷ mà tỷ lại không ở đó." Vậy chỉ có thể nói là số mạng đi, nếu tối qua Tiểu Tinh Linh tìm được nàng, đã không tới phiên chính mình tự đi tìm Xà Vương, Yêu Vương…… Cũng sẽ không đi theo mình mà tìm được xà vương.

“Muội nói Nha Nha của Đằng Vân tới tìm tỷ?”

“Vâng Vâng, tìm tỷ hai lần, cũng không gặp được tỷ.”

“……” Trong mắt Yên Yên đều là ảo não, sớm biết như vậy, mình nên ngoan ngoãn ở Lôi Đình điện, không đi đâu cả, chờ Nha Nha đến tìm mình là có thể thấy Đằng Vân. Làm cho hiện tại…… Ai……

“Hiện tại Đằng Vân như thế nào? Đại Vương sẽ xử trí chàng như thế nào?”

“Xà Vương bị trọng thương, Nhưng mà nhờ có ngự y cứu chữa, thương thế đã được khống chế, đã không có gì đáng ngại. Nhưng mà vì để thương thế của hắn khôi phục nhanh hơn, ngự y không cho hắn gặp bất cứ ai. Mà Đại Vương cũng đồng ý, ở trước khi Xà Vương khôi phục hoàn toàn, tuyệt đối sẽ không trị tội của hắn. Chỉ cần đến lúc đó Xà Vương khỏe lại, tỷ khuyên hắn một chút, nói hắn không cần đối nghịch với Đại Vương, muôi nghĩ Đại Vương cũng sẽ không làm khó hắn.”

“Là thật sao?” Trong mắt Yên Yên đều là vui mừng. Cũng đã chờ đợi ba ngàn năm, đợi thêm mấy ngày thì có sao? Huống chi, nàng chỉ cần Đằng Vân không gặp việc gì. Chỉ cần chàng bình an, cho dù cả đời này nàng không gặp được chàng, cũng sẽ không oán hận một câu nào.

“Vâng vâng, đương nhiên là thật.” Trong miệng Diệp Tuyết nói như vậy, trong lòng lại đang sám hối: Yên Yên nương nương, nếu muội lừa tỷ, thật sự là bất đắc dĩ, xin tỷ tha thứ cho muội.

Mình quyết không thể để cho tỷ ấy biết Xà Vương đã ra đi ngoài ý muốn.

Lúc ấy Yêu Vương tính ở lại đối phó với Thất Thải Phượng Hoàng, giao Xà Vương đã biến thành rắn cho Lôi Ngao mang về, nhưng bởi vì do mình, bọn họ cũng không hề rời đi. Trong lúc đánh nhau, hai cánh tay của Lôi Ngao bị hỏa Hoàng đả thương nghiêm trọng, lúc ấy Xà Vương lại ở trong tay áo, nên một cơ hội cầu cứu cũng không có, đã bị chết cháy, chỉ còn lại một cái xác rắn đã cháy xém.

“A, đúng rồi.” Yên Yên lau đi nước mắt không biết là vui hay buồn ở khóe mắt, hắng giọng nói một câu: “Ta nghe nói cả tối hôm qua Đại Vương cũng không trở lại cung, muội muội có biết Đại Vương đi đâu không?”

“Biết.” Diệp Tuyết cười rất tự nhiên, nói ra lời thoại đã lúc trước đã sớm chuẩn bị: “Trước khi đi Đại Vương đã tới chỗ muội một chuyến, nói Vương Hậu mất tích lâu như vậy, rốt cuộc có tin tức. Hắn muốn tự mình đi tìm hiểu ngọn ngành, chắc khoảng bảy tám ngày sẽ trở lại, Ưng Vương cũng đi theo hắn đi rồi.”

Vì ổn định của Yêu Giới, chuyện Tích Phong và Lôi Ngao bị thương nặng phải được giữ bí mật.

“A, thật sao?” Yên Yên nghe vậy, trong lòng không có cảm giác gì. Bảy tám ngày sao? Mình vốn định cầu xin Yêu Vương, dựa vào việc mình đã cẩn thận phục vụ hắn suốt ba ngàn năm, có thể đồng ý cho mình đi gặp Đằng Vân một lần hay không. Hiện tại xem ra…… Chắc không được rồi!

Chỉ là bảy tám ngày sau cũng tốt, sau bảy tám ngày, lấy tu vi của Đằng Vân, thương thế nặng thế nào, cũng có thể khôi phục không kém lắm đi!

“Muội muội, vậy trước tiên tỷ không quấy rầy muội nữa, tỷ đi về trước đây.”

“Vâng, tỷ tỷ đi thong thả.”

Không có việc gì chứ……

Sau khi tiễn người về, Diệp Tuyết nằm trên giường nghỉ ngơi, mãi cho đến khi trên trời đầy sao, nàng mới thõa mãn mở mắt.

“Nương nương, ngươi tỉnh rồi.” Có lẽ là Sương Mai đã đợi ở bên giường từ sớm, thấy nàng tỉnh, vội vàng đi lên nâng nàng dậy. Thần Lộ ở bên còn lại đưa khan ướt cho nàng.

“Là đã xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Tuyết xuống giường, ngồi ở trên mép giường, đợi Thần Tịch mang khăn đến, tùy ý xoa xoa mặt. Lúc này, hai nha đầu này chờ mình ở cửa sổ, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ.

“Nương nương, Hỏa Linh nương nương đã được ca ca của nàng cứu ra từ phòng giam.”

"Oh." Đây là chuyện mình đã tính trước, không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng khi nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hai người trước mặt, chuyện sẽ không dừng ở đây: "Có lời gì cứ nói, đừng làm cho người ta thấp thỏm, có chuyện gấp."

"Nương nương……" Thần Tịch tát vào miệng một cái, nửa ngày không nói ra câu gì nữa, nàng chỉ có thể chỉ vào Sương Mai ở bên cạnh: "Vậy thì ngươi nói đi."

"Ai nha, các ngươi có phải muốn ta gấp chết hay không? Sẽ không phải là các ngươi lại làm ra chuyện gì chứ?" Diệp Tuyết phát huy đầy đủ trí tưởng tượng phong phú của mình.

"Hoa Cơ nương nương đã xảy ra chuyện." Sương Mai hạ quết tâm, nói ra.

"Cái gì?" Diệp Tuyết lập tức ngồi dậy từ trên giường, "Ngươi nói Hoa Cơ nương nương đã xảy ra chuyện? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bây giờ nàng ở nơi nào? Như thế nào? Ai nha, chuyện quan trọng như vậy, tại sao các ngươi không gọi ta dậy?" Diệp Tuyết vội vã cầm quần áo lên, mặc qua loa vào người. Hai nha đầu này rõ là…… Không gọi mình tỉnh cũng coi như thôi, nói chuyện ấp a ấp úng như vậy, rõ là…… Không biết nên làm sao với các nàng.

"Nương nương đừng kích động, ngự y đã xem qua, bây giờ đã không có đáng ngại gì, chỉ là……"

"Nói mau?"

"Nửa bên mặt của Hoa Cơ nương nương bị thương vô cùng nghiêm trọng, ngự y nói có thể sau này cũng không thể khôi phục lại được……"

"Cái gì!?

106. Chương 106: Thương Thế Của Hoa Cơ

Diệp Tuyết vội vã chạy tới Bách Hoa Các, xa xa đã nghe được tiếng thét chói tai của Hoa Cơ từ bên trong.

"Đi ra ngoài, các ngươi không được vào, tất cả đều đi ra ngoài cho ta! Đi ra ngoài đi……"

"Nương nương, người bớt giận, trên người người còn đang bị thương, không thể kích động…… Nương nương……" Nhóm yêu quái Tiểu Hoa bị doạ đến choáng váng, từ trong phòng chạy ra, chỉ có thể ở bên ngoài khổ sở mà gõ cửa: "Nương nương, người đừng như vậy, xin người mở cửa ra, đừng làm việc gì dại dột…… Nương nương, cầu xin ngươi mở cửa ra……"

"Hoa Cơ tỷ tỷ ở bên trong?"

"Tuyết phi nương nương, cầu xin người khuyên nhủ nương nương của chúng ta, bây giờ cảm xúc của người không ổn định, chúng nô tỳ sợ người làm chuyện điên rồ." Nhóm yêu quái Tiểu Hoa đều là do một mình Hoa Cơ dẫn dắt, từ khi còn là nụ hoa nho nhỏ đến khi trở thành Hoa Yêu, nương nương chăm sóc các nàng rất cần thận chu đáo, không có nương nương, cũng không có bọn họ ngày hôm nay.

"Được Được, để ta thử một chút." Diệp Tuyết đi tới cửa, điều chỉnh cảm xúc của mình một chút: "Hoa Cơ tỷ tỷ, muội là Tuyết Nhi, tỷ mở cửa ra, có thể cho muội đi vào được không."

"Tuyết Nhi, muội đi về đi, hiện tại tỷ không muốn gặp ai hết." Âm thanh từ bên trong truyền ra, mang theo thống khổ vô cùng.

Dung mạo của nữ nhân là thứ còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của mình, nhất là người giống như Hoa Cơ tỷ tỷ như vậy, xinh đẹp như vậy, lại bị hủy sau một buổi sáng, làm sao có thể chấp nhận được?

"Hoa Cơ tỷ tỷ, muội biết rõ hiện tại trong lòng tỷ không dễ chịu, nhưng mà tỷ tự nhốt mình ở bên trong thì không cách nào giải quyết vấn đề, tỷ mở cửa cho muội vào đi, biết đâu còn có biện pháp có thể khôi phục lại thì sao." Diệp Tuyết hết sức khuyên nhủ. Tỷ ấy tốt như vậy, mình thật sự không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với tỷ ấy!

Hơn nữa bây giờ mình rất muốn biết, bản lãnh của tỷ ấy cao như vậy, rốt cuộc là ai hại tỷ ấy!

Trên đường đi Thần Tịch đã nói qua, nói là Hoa Cơ được thị vệ tuần tra phát hiện ở tàng cây dưới tường thành, lúc đó đã hôn mê rồi, trên mặt máu thịt be bét……

"Không có cách nào đâu, không có cách nào đâu, ngự y đã nói rồi, nói…… Mặt của tỷ cũng không thể khôi phục như cũ nưa……" Bên trong phát ra tiếng cái bàn đánh sập, xen lẫn tiếng khóc nức nở.

"Hoa Cơ tỷ tỷ……"

"Nương nương…… Nương nương người ra ngoài đi, đừng để chúng nô tỳ……" Nhòm yêu quái Tiểu Hoa luống cuống ghé vào trên cửa, giờ phút này không biết nên làm như thế nào, có mấy người, thậm chí gấp đến độ rơi lệ!

Xem ra cứ khuyên như vậy, không có tác dụng gì rồi.

"Hoa Cơ tỷ tỷ, xin đắc tội."

Diệp Tuyết nói xong, xoay người một cái, hóa thành một đốm nhỏ, chen vào từ trong khe cửa……

Khi thấy người ngồi bên trong đống đồ vật vỡ nát, thiếu chút nữa nàng đã không nhận ra được.

Trước kia Hoa Cơ có một mái tóc màu xanh vừa trơn mượt lại vừa sáng bóng, bây giờ trở thành màu xanh vàng rối bời, nhìn giống như cỏ thu, không có sức sống.

"Hoa Cơ tỷ tỷ……" Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, từng bước đi vào cẩn thận.

Nghe được âm thanh, Hoa Cơ chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt có thể dùng từ dữ tợn để hình dung: gò má bên trái khô gầy, không một chút huyết sắc, mà cho dù gò má bên phải đã được xử lý qua, vết thương đã được bôi thuốc, nhưng lại mơ hồ có thể thấy được xương trắng bên trong.

Có thể nhìn ra được người ra tay lòng dạ độc ác bao nhiêu……

Nếu như thường ngày, nàng nhất định là sẽ sợ đến mức thét chói tai, lúc ngủ cũng có thể mơ thấy ác mộng, nhưng giờ phút này, Diệp Tuyết quyết không cho phép bởi vì mình không cẩn thận mà lộ ra vẻ mặt kinh hoảng kích thích đến nàng. Nhưng người đang cố hết sức, thì không có cách nào có thể điều kiển được biểu tình trên mặt mình, tựa như giờ phút này, trong lúc vô tình hàm răng cắn chặt vào môi của mình, đôi tay cũng run rẩy một chút.

"Bị giật mình phải không?" Hoa Cơ nhìn nàng, ánh mắt có chút ngây dại. Đúng vậy, nhìn dáng vẻ bây giờ của mình, ai nhìn thấy mà không bị dọa đây? Ngay cả lão y sư vừa rồi bôi thuốc cho mình, tay vẫn luôn run rẩy.

"Hoa Cơ tỷ tỷ, muội không bị dọa, mà là đang tức giận." Diệp Tuyết cố gắng đè xuống cảm xúc bắt đầu trào ra của mình, đi lên trước, cố hết sức để mình bình tĩnh ngồi xuống trước mặt nàng: "Tỷ tỷ, nhìn một người, không chỉ nhìn vẻ bề ngoài của họ, mà cái quan trọng nhất vẫn là tấm lòng bên trong của họ. Nhưng mà muội tức giận, rốt cuộc là ai, có thể ra tay độc ác với tỷ như thế."

"Muội không cần phải an ủi ta." Mình đã sống ở trên đời này lâu như vậy, đã sớm thấy được lòng người nóng lạnh ra sao, người có thể chỉ quan tâm đến tâm hồn con người mà không nhìn dáng vẻ bề ngoài, liệu có mấy người?

Có lẽ Tuyết Nhi nàng là một trong trong số những người đó, nhưng chàng? Chàng chắc chắn sẽ không phải là loại người đó.

Nếu như Đại Vương nhìn thấy bộ dáng giống như quỷ của mình, nhất định sẽ không xuất hiện cùng một chỗ với mình.

Vốn tưởng rằng đã sớm chết tâm với chàng, nhưng đến lúc này, quan tâm nhất lại vẫn là cảm nhận của chàng!

"Hoa Cơ tỷ tỷ, rốt cuộc là ai? Là ai hại tỷ thành như vậy?"

"Tỷ không biết…… Ngay cả hình dạng đối phương thế nào tỷ cũng không nhìn thấy……" Hoa Cơ khổ sở ôm lấy đầu của mình, ngón tay thon dài kéo nhẹ tóc của mình. Pháp lực của đối phương thật sự quá cao, mình không có cách nào cảm thấy được, biết bị người bắt đi, trong mơ hồ chỉ nhìn thấy đối phương có mái tóc màu tím……

Tìm kiếm trong cung này, người có mái tóc màu tím chỉ có một mình Hỏa Linh. Mình và Tuyết Nhi hợp lại đối phó nàng, không ngoại trừ khả năng nàng đang trả thù mình, nhưng…… Lấy pháp lực của Hỏa Linh, tuyệt đối không có khả năng dưới tình huống thần không biết quỷ không hay ra tay với mình!

"Hoa Cơ tỷ tỷ……" Diệp Tuyết từ bên cạnh ôm chặt nàng, ôm chặt lấy, tựa như vừa buông tay, nàng sẽ sụp đổ mất: "Không sao không sao, muội nhất định sẽ giúp tỷ tìm ra hung thủ." Kiến cho đối phương phải trả giá thật lớn.

"Muội ra ngoài đi, tỷ muốn yên tĩnh một chút."

"Nhưng……"

"Yên tâm, trước khi chưa tìm được người hại tỷ, tỷ tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy." Hoa Cơ đẩy nàng ra, ôm lấy đầu gối của mình, cúi đầu ngồi.

Biết mọi người lo lắng cho mình nên tạm thời nàng sẽ không nghĩ làm ra việc gì ngốc nghếch.

Nhưng họ có thể nghĩ rằng, thù sâu như vậy, nếu mình không báo, cho dù chết cũng không nhắm mắt!

"Ta hiện tại chỉ muốn một mình yên tĩnh một chút, muội đi ra ngoài đi."

"Vậy cũng tốt, ngày khác muội trở lại thăm tỷ."

Diệp Tuyết đi tới cửa, muốn mở cửa đi ra ngoài, giọng nói của Hoa Cơ vang lên lần nữa: "Đi vào thế nào thì đi ra như thế, sau khi rời khỏi đây nhất định phải cẩn thận, nhất là phải chú ý người tóc tím."

"Vâng." Diệp Tuyết biết nàng là không muốn cho người bên ngoài đi vào, rất phối hợp biến thành một đạo ánh sáng, biến mất tại chỗ……

Trên đường trở về, nàng vẫn luôn nghĩ câu nói sau cùng của Hoa Cơ: nhất là phải chú ý người tóc tím!

Sau khi tới di thế này, người tóc tím có thể nói là đã ít lại càng ít hơn, mình đã từng gặp một người —— Hỏa Linh. Nhưng tại sao Hoa Cơ tỷ tỷ không nói thẳng là Hỏa Linh? Mà phải nói cho mình là một câu mơ hồ như vậy?

Lúc trước tỷ nói, tỷ ấy không có thấy rõ dung mạo của người hại tỷ ấy, chẳng lẽ là…… Tỷ ấy chỉ thấy mái tóc màu tím của đối phương?

"Nương nương, cẩn thận……"

"A……" Diệp Tuyết chỉ lo cúi đầu đi bộ, suy nghĩ trong đầu rối tung, đã đâm phải một bức tường thịt cứng rắn. Xoa trán, ngẩng đầu lên……

Nàng bỗng giật mình khi thấy rõ người bị đụng đến, vội vàng lui nhanh về phía sau, kéo ra khoảng cách của hai người.

Nhưng Hỏa Diễm không có ý định để cho nàng tránh ra như vậy, một tay, ôm hông của nàng, để cho thân thể hai người mặt đối mặt dán sát vào nhau: "Tuyết phi nương nương, đã trễ thế này còn đi lung tung ở dây, rất nguy hiểm đấy."

"Ngươi buông ta ra." Diệp Tuyết gỡ hai tay của đối phương đang đặt trên vai mình ra, liều mạng muốn đẩy hắn ra.

"Nương nương, là người đâm vào ngực ta trước, là người quyến rũ ta, nếu như bây giờ ta thả người ra, có phải tâm có chút không giống nhau không?"

Có âm thanh truyền đến."Thả nương nương của chúng ta ra, có ai không, cứu mệnh với……" Thần Lộ và Sớm Mai thấy tình cảnh này, ở bên cạnh hô lớn. Hoa Cơ nương nương mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai cũng cho là đó là một hành động trả thù ác ý, họ sợ chủ nhân của mình cũng gặp phải bất trắc như vậy.

"Im miệng cho ta." Hỏa Diễm nhỏ giọng rống lên một tiếng, khi nói chuyện đồng thời vung tay phải lên, hai nha đầu té xỉu ở trên mặt đất.

Nhưng bởi vì tiếng la của các nàng, đã kinh động thị vệ chung quanh, tiếng bước chân dày đặc đi về phía bên này……

"Xem ra chúng ta phải chuyển sang nơi khác để nói chuyện." Nói xong, hắn ôm sát hông của nàng, mang theo nàng bay về phía bầu trời.

Diệp Tuyết ở trên không trơ mắt nhìn thị vệ chạy tới nơi mà nàng vừa rồi đụng phải hắn, sau một khắc, hắn đã mang theo nàng bay lên trời……

Thân thể nhẹ bẫng, lại có thể rơi trên một cây đại thụ, Hỏa Diễm đặt nàng giữa chạc cây, mình thì tựa ở bên cạnh: "Nương nương, hôm nay dẫn người tới đây, là muốn hỏi người chuyện này, hi vọng người có thể thành thật trả lời."

"Chuyện của Hoa Cơ, có phải là ngươi làm hay không?" Không đợi hắn đặt câu hỏi, Diệp Tuyết đã hỏi ngược lại một vấn đề. Hắn bắt mình đi, có phải là vì chuyện của Hỏa Linh không. Chẳng lẽ Hoa Cơ tỷ tỷ là người thứ nhất, mình là người tiếp theo sao?

"Nếu như ta nói phải, vậy có phải bây giờ người sẽ rất sợ hay không?" Hỏa Diễm nhìn ra sự khẩn trương của nàng, cố ý nói đáp án lập lờ nước đôi. Hắn cũng nghe nói, giữa ban ngày ban mặt Hoa Cơ của Bách Hoa Các xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị người ta hủy đi dung mạo xinh đẹp như hoa, hơn nữa ngay cả hung thủ là ai cũng không biết. Sau khi muội muội biết tin tức này, còn ở trong Hỏa Vân Điện bày tiệc rượu, nói muốn ăn mừng.

"Nếu quả như thật là ngươi, ta sẽ khiến ngươi phải trả một cái giá vô cùng lớn." Diệp Tuyết nhìn chằm chằm đối phương, trong mắt hiện ra khuôn mặt tối tăm lộ cả xương trắng của Hoa Cơ, hai tay không tự chủ nắm chặt vào nhau.

Thương thế nặng như vậy, chỉ cần nhớ lại một chút, tim của mình sẽ đau.

"Xem ra người rất quan tâm nàng."

"Việc này không cần ngươi quan tâm."

Hỏa Diễm nhún nhún vai, bày tỏ không sao cả, hắn không có hứng thú với chuyện của các nàng. Hiện tại hắn cảm thấy hứng thú, là chuyện vô cùng thú vị do mấy thân tín nói cho cho hắn biết.

"Theo tin tức mà ta thu được, không phải Tích Phong ra ngoài tìm Vương Hậu, mà là đang bị thương rất nghiêm trọng, bây giờ đang ở trong tẩm cung, ngươi nói có phải chuyện này hay không?"

"Ngươi nói bậy." Diệp Tuyết vừa nghe, lập tức phủ nhận. Cúi mắt xuống, đang lo lắng suy nghĩ nên như thế nào để phản bác lời nói của hắn. Chuyện Tích Phong bị thương, tuyệt đối không thể bị người khác biết được, nhất là Hỏa Diễm. Hắn có dã tâm, thật ra đây là chuyện mà tất cả mọi người ở Yêu Giới đều biết. Nếu để cho hắn biết chân tướng, nhất định là sẽ dẫn quân đoạt vị!

107. Chương 107: Không Để Cho Hậu Cung Hổ Thẹn

"Ta nói bậy sao? Tại sao Tuyết phi lại không dám nhìn thẳng ta mà nói chuyện, mà lại tránh né ánh mắt của ta?" Hỏa Diễm cúi đầu, vốn là hai người đã rất gần giờ khoảng cách chỉ còn lại bằng nắm đấm.

Diệp Tuyết cảm thấy hơi thở nóng rực trên đỉnh đầu, cắn chặt môi dưới. Hít sâu, bắt buộc chính mình phải điều chỉnh tốt tâm trạng bằng tốc độ nhanh nhất. Lại ngẩng lên đầu, trong mắt đã là một mảnh trấn tĩnh: "Ta nói ngươi nói bậy chính là nói bậy, tùy ý lưu truyền lời đồn, chờ Đại Vương trở lại, ngươi nên biết sẽ có kết quả gì."

"Hả?" Hỏa Diễm nhìn chằm chằm vào mắt của nàng, hi vọng từ đó có thể nhìn ra được chút gợn sóng gì. Nhưng không có, ánh mắt của nàng giống như bầu trời sau mưa, không mang theo một chút tạp chất: "Vậy ngươi có dám cùng ta đi đến tẩm cung Đại Vương xem một chút không?"

"Ngươi cảm thấy lúc này ta và ngươi dưới tình huống Đại Vương không có ở đây đến tẩm cung của hắn, không sợ người khác truyền ra tin đồn nhảm gì?"

"A ~!" Nghe xong lời của nàng..., Hỏa Diễm đột nhiên cười: "Tuyết phi người đang ám chỉ với ta cái gì sao?"

"……" Nhìn thấy ánh sáng bất thường đột nhiên hiện ra trong mắt đối phương, lòng của Diệp Tuyết trầm xuống, thầm kêu không ổn. Cô nam quả nữ, cái đề tài này đúng là mẫn cảm nhất rồi.

Lùi về phía sau không để lại chút dấu vết nào, cho đến khi khoảng cách giữa hai người là một bước xa, nàng đột nhiên quay người nhảy từ trên cây xuống, nhanh chóng niệm khẩu quyết, chờ đợi thời cơ ngự phong rời đi.

"Tuyết phi, ngươi cảm thấy lấy đạo hạnh của ngươi, có thể chạy trốn từ trên tay của ta sao?" Hỏa Diễm cười điên cuồng trên cành cây, không tính đuổi theo ngay lập tức. Bình thường, một con hồ ly hơn bốn trăm tuổi, cho dù hắn để nàng bay ra ngoài vài trăm dặm trước, cũng có thể đuổi kịp nàng trong mấy giây.

Nhưng mà hắn nói không bao lâu, nụ cười trên mặt hắn cũng không còn thoải mái.

Đây là tốc độ của hồ ly sao, thật sự nàng mới hơn bốn trăm năm tuổi phải không?

Run rẩy hai cái, chính mà nàng đã bay ra thật xa, mắt thấy nàng sẽ biến mất ở trong phạm vi tầm mắt của hắn, Hỏa Diễm lại không dám thả lỏng chút nào, vận khí trên người, dùng tốc độ nhanh nhất của mình đuổi theo.

Hắn mất nhiều hơi sức theo dõi nàng như vậy, ở chỗ có tương đối ít thị vệ tuần tra mới bắt được nàng, không phải là để hỏi mấy vấn đề đơn giản như vậy. Buổi sáng muội muội bị áp giải vào lao còn chưa tính toán với nàng nữa!

Nếu cứ để cho Diệp Tuyết chạy như vậy, nhất định sẽ không biết ăn nói thể nào với muội muội!

Hồ đan của Diệp Tuyết đã đến màu xanh lá cây, nói cách khác tu vi của nàng tương đương với tu vi của yêu quái hơn bốn nghìn năm tuổi, cái này ở Yêu Giới, không tính là quá cao, nhưng cũng không tính là quá thấp. Nhưng để so sánh với Hỏa Diễm, vẫn có chút chênh lệch.

Tốc độ của nàng mặc dù nhanh, nhưng khoảng cách giữa hai người đang thu hẹp từng chút.

Làm thế nào, nếu như bị hắn bắt được lần nữa, nhất định là không thể dễ dàng thoát như vậy, mình phải nghĩ biện pháp mới được……

Trước mặt xuất hiện một ngọn núi lớn, Hỏa Diễm theo sát không nghỉ, thấy nàng đột nhiên lao xuống, nấp vào trong ngọn núi.

"Xem ra ngươi muốn chơi mèo vờn chuột với ta." Trên mặt hiện lên một chút lo lắng, vừa dùng lực, cũng bay theo xuống dưới.

Đi xuống rồi mới phát hiện, cấu tạo của ngọn núi này vô cùng đặc biệt, phía trên nhìn qua là cây cối xanh ngát bao la, trên thực tế lại cất giấu ngàn vạn sơn động, trong khi đó các động còn thêm Bát quái hỗ trợ, tạo thành một mê cung thiên nhiên. Muốn tìm được một con hồ ly ở chỗ này, thật đúng là không phải khó bình thường.

Nếu như là đổi thành người khác, đối mặt tình trạng như vậy đại khái cũng chỉ có thể bỏ qua. Nhưng với Hỏa Diễm lại khác, vì đạt tới mục đích của mình, chuyện gì hắn cũng có thể làm ra được.

Kẻ địch trốn trong núi, biện pháp tốt nhất là gì? Phóng hỏa đốt núi.

Bay lên không trung, vung tay lên, cấy cối xanh ngát lại có thể bị đốt đến tận gốc, cả ngọn núi lập tức bị bao vây bởi lửa lớn rừng rực…..

Lửa đỏ, hun đỏ rực nửa bầu trời.

Mà hình như hắn thấy như vậy còn chưa đủ, tuyệt kỹ của Hỏa Diễm là khói mê, há miệng ra, phun ra một mảnh sương mù dày đặc, như voan mỏng phủ kín toàn bộ ngọn núi……

"Khụ khụ…… Khụ khụ khụ khụ……" Diệp Tuyết núp ở trong động, mặc dù đã dùng y phục thấm nước nhỏ xuống từ trên vách động bưng kín mũi và miệng, nhưng nàng vẫn bị hun đến ho khan, mắt càng bị hun đến đau nhức, nước mắt không cầm được chảy ra.

Khốn kiếp, lại có thể phóng đốt núi, phá hư phong cảnh không nói, không biết sẽ hại bao nhiêu động vật nhỏ vô tội đây.

Thạch bích cũng càng lúc càng nóng, nếu nàng tiếp tục ở lại, không phải là bị nướng chín thì chính là bị sặc khói đến chết. Hết cách rồi, Diệp Tuyết chỉ có thể nhắm mắt xông ra ngoài.

Lao ra khỏi khói dầy đặc, đón lấy không khí trong lành, nàng thật hi vọng có thể hít nhiều thêm mấy cái, tốt nhất là đẩy hết khói trong phổi ra. Nhưng Hỏa Diễm đang ở trên đỉnh đầu nàng, cho dù có tham lam hơn nữa, cũng chỉ có thể dùng ngự phong rời đi lập tức. Nhưng tại sao, mình mới vận khí, thân thể bỗng trở nên mềm nhũn, không khống chế được rơi xuống……

Nặng nề té xuống đất, thật là đau!

Theo lý thuyết, một chút độ cao như vậy, đối với hồ yêu mà nói hoàn toàn không tính là cái gì, tuyệt đối không có khả năng bị thương.

Nhưng trên thực tế cũng không phải như thế, Diệp Tuyết giãy giụa hai cái muốn bò dậy, nhưng mà cả người nàng mềm nhũn ngã xuống đất.

"Tuyết phi, ngươi chạy à? Thế nào lại không chạy nữa?" Hỏa Diễm nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh nàng, trên mặt là nụ cười đắc ý.

"Ngươi…… Rốt cuộc ngươi đã làm gì với ta?" Diệp Tuyết dùng cánh tay chống xuống đất, gian nan lùi về phía sau.

"Không cần lo lắng, chỉ là khói mê mà thôi." Nam nhân đều thích xem dáng vẻ kính sợ của nữ nhân đối với mình, Hỏa Diễm cũng như vậy. Thấy được sự hốt hoảng trong mắt nàng, tâm tình của hắn rất tốt, từng bước tiến lại gần nàng: "Để cho ta suy nghĩ một chút, mới vừa rồi vì sao ngươi phải chạy trốn. A, nghĩ ra rồi, ngươi nói là sợ cùng ta có hiểu lầm. Ngươi biết biện pháp tốt nhất để giải quyết hiểu lầm là cái gì không? Chính là biến hiểu lầm thành sự thật."

"Ngươi muốn làm gì?" Tim của Diệp Tuyết nhảy vọt lên đến cổ họng. Không để ý đến thân thể suy yếu, quay người, dụng cả tay chân và bò sang bên cạnh.

Nhưng nàng dùng hết sức, hắn chỉ là hai bước là đã đuổi kịp nào. Một tay kéo lấy mắt cá chân của nàng, quay người Diệp Tuyết ở trên mặt đất, cũng xoay mình đè xuống phía dưới……

"Hỏa Diễm, ngươi chớ càn rỡ, nếu để cho Đại Vương biết, hắn tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi……"

"Ha ha…… Chỉ cần ngươi không nói ta không nói, Đại Vương làm sao có thể biết?" Ngón tay của Hỏa Diễm từ từ di động trên mặt của nàng: "Còn có thể nói, Tuyết phi ngươi thích mang loại chuyện này truyền đi khắp mọi nơi sao? Nếu như ngươi không ngại Đại Vương ghét bỏ ngươi, ta cũng sẽ không sợ bị Đại Vương biết."

"……" Diệp Tuyết bỗng nhiên im lặng. Hắn nói không sai, nếu như Yêu Vương biết mình bị nam nhân khác cưỡng hiếp, còn có thể đối tốt với mình sao? Sợ rằng…… Ngay cả cơ hội làm thế thân cũng không có thôi.

"Xem ra Tuyết phi là một người hiểu rõ chuyện lớn, yên tâm, dù sao mấy ngày nay Đại Vương đều không ở đây, để cho ta thay Đại Vương an ủi thân thể cô đơn này của ngươi một chút……"

"……"

Tay của đối phương đã dò trên người của nàng, Diệp Tuyết tuyệt vọng từ từ nhắm lại hai mắt.

Nhưng cảm giác của thân thể lại càng nhạy cảm, y phục mới bị kéo xuống một chút xíu, trên người đã run lẩy bẩy.

Nước mắt, theo khóe mắt chảy xuống……

Hai chân bị tách ra, ngay sau đó, nàng cảm thấy phái nam nóng bỏng chỉa vào phía dưới của mình……

Trái tim vô cùng đau đớn, như vậy…… Coi như là phản bội Tích Phong sao?

Nhưng tên đã lắp vào cung, người trên người bỗng nhiên bị một cỗ ngoại lực cho đẩy ra……

Ngay sau đó vang lên giọng nói ảo não của Hỏa Diễm: "Muội muội, muội làm gì đấy?"

Diệp Tuyết bỗng mở mắt ra, nhìn thấy mái tóc dài màu tím của Hỏa Linh đang tung bay trong không trung, hô hấp dồn dập, không biết là bởi vì mệt hay là vì tức giận.

"Muội làm cái gì? Ca ca, ca ca còn có thể nói ra miệng sao! Muội gọi ca ca đến báo thù cho muội, không phải gọi ca ca đến vụng trộm với nàng. Thua thiệt huynh vẫn còn dạy muội phải lấy đại cục làm trọng, phải suy nghĩ cho kỹ rồi mới được làm, nhưng còn ca ca, khi gặp con hồ ly này, ngay cả một chút định lực cũng không có? Làm sao có thể thành đại sự?! Kế tiếp nên làm cái gì? Cùng với nàng xảy ra quan hệ sau đó có phải muốn cưới nàng về làm phi tử của Linh Miêu quốc chúng ta hay không?"

"Muội nói cái gì đây?" Hỏa Diễm nhìn chằm chằm muội muội của mình. Chuyện này, là mình hơi quá rồi. Ngộ nhỡ Diệp Tuyết này thật sự không sợ bị Yêu Vương biết, mà nói chuyện này ra, tất cả kế hoạch của mình sẽ bị nhỡ sao. Nhưng muội muội nàng cũng không cần giáo huấn mình như vậy chứ? Đang ở trước mặt nữ nhân này, mình biết để mặt mũi ở chỗ nào đây?

"Chẳng lẽ muội nói sai sao?" Hỏa Linh bị một màn vừa rồi chọc tức. Khó trách ca ca mãi không về, nàng cho là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi, ra ngoài tìm khắp nơi. Lại không ngờ sẽ thấy một màn dơ bẩn như vậy, đáng chết ca ca còn là Bá Vương ngạnh thượng cung*, có bẽ mặt hay không à??

[Vương ngạnh thượng cung*: "Bá vương ngạnh thượng cung" là thành ngữ xuất phát từ điển cố về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỏi mệt khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: "Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ."

Lưu Bang cười đáp: "Ta thích đấu trí chứ không đấu sức." Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trừng mắt một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cầy sấy, buông cung tếch thẳng về thành…

Nghĩa rộng của cụm từ "Bá vương ngạnh thượng cung" rất đơn giản, "bá vương" chỉ những người siêu mạnh mẽ, "ngạnh thượng cung" tạm hiểu là "xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ"; mà "cường cung" thì hiển nhiên sẽ bắn ra "cường tiễn". Từ "cường tiễn" [đọc là "qiang jian"] hài âm hoàn toàn với "cưỡng gian" [aka "rape"]; mà "cưỡng gian" thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ "bá vương ngạnh thượng cung" đặng thay thế cho hai từ "cưỡng gian".]

"Linh Miêu quốc chúng ta nhiều mỹ nữ như vậy, chẳng lẽ còn không đủ cho ca ca chơi phải không? Cố tình lại muốn tới nhặt giày rách đã đeo qua của Đại Vương, ca ca, huynh thật đúng là có tiền đồ."

Cũng không biết Diệp Tuyết này có ma lực gì, Yêu Vương đối với nàng đặc biệt quan tâm, Ma Quân chỉ chú ý đến một mình nào, ngay cả ca ca cũng chết mê chết mệt với nàng!! A, xem ra hồ ly quả thật là lẳng lơ hơn những yêu quái khác, thấy ai cũng có thể duỗi một chân. (Câu này ta không biết dịch sao nên để nguyên vậy. Ai biết chỉ ta với)

"Muội im miệng cho ca." Hỏa Diễm rất cưng chiều muội muội này, nhưng mà vẫn phát cáu. Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng muội muội chắc cũng biết: "Chuyện này tới đây là hết, giao nàng cho muội xử trí, huynh đi trước." Trộm gà không được còn mất nắm thóc, thật là xúi quẩy!

"Đi thong thả!" Giọng nói của Hỏa Linh cũng không khá hơn chút nào.

Chẳng còn cái gì. Hiện trường rất nhanh chỉ còn lại hai nữ nhân.

Thấy hận ý dày đặc trong mắt đối phương, Diệp Tuyết biết lần này mình chạy trời không khỏi nắng rồi. Chỉ là so với việc bị Hỏa Diễm cho lăng nhục, ngược lại nàng rất muốn nói tiếng cảm tạ với nữ nhân này.

"Muốn làm như thế nào, thì cứ làm gì." Nếu tránh không được, thì nên dũng cảm đối mặt.

Đến mức này rồi, nữ nhân này vẫn còn ngạo mạn như vậy!

Việc này làm cho Hỏa Linh càng căm tức hơn.

Ngồi xổm xuống, trêu trọc y phụ xốc xếch của nàng một chút, trên mặt đều là nụ cười giễu cợt: "Ta nói Tuyết phi, ngươi cũng quá đê tiện, Đại Vương mới rời khỏi một ngày, ngươi đã cô đơn khó nhịn, cần tìm nam nhân tới an ủi thân thể của ngươi. Vì không để cho hậu cung hổ thẹn, ta cảm thấy được ta có nghĩa vụ nghĩ biện pháp, để cho ngươi sau này cũng không thể vụng trộm nữa mới được!" Tầm mắt rơi vào giữa hai chân nàng, tàn nhẫn dần dần hiện ra trong mắt.

Ánh mắt độc ác như vậy, trong lòng Diệp Tuyết vốn đã bình ổn trong lúc bất chợt căng lên, giống như là bị thứ gì túm lại, ý vị đi xuống một chút: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?!?

108. Chương 108-1: Tuyết Phi Không Nhận Tội

"Thiến ngươi."

"Ngươi nói cái gì?" Nghe thấy ba chữ này (Trong tiếng trung thì đây là ba chữ nhé), Diệp Tuyết hoảng sợ hô lên theo bản năng. Thiến? Cho tới bây giờ mình mới chỉ nghe nói là có thể thiến đàn ông, chẳng lẽ nữ nhân cũng có thể?

Không không không……

Không phải, hiện tại cũng không phải là lúc để suy nghĩ cái này, mà phải suy nghĩ xem làm như thế nào mới có thể chạy trốn từ trong tay nữ nhân này.

"Không cần hỏi, rồi ngươi sẽ biết nhanh thôi." Hỏa Linh nói xong, duỗi tay ra, trên ngọn núi lớn đang cháy rực bay tới một nhánh cây, một đầu của nhánh cây đã bị cháy thành than, phía trên vẫn còn ánh lửa đỏ.

Thấy nụ cười dữ tợn của đối phương, lòng của Diệp Tuyết trầm xuống: "Ngươi muốn làm gì, ngươi đừng tới đây…… Cứu mạng với……"

Nhưng giờ phút này nàng giống như cá trên thớt, mặc người chém giết.

Cơ hội tốt như vậy, Hỏa Linh há lại có thể lãng phí vô ích?

"Không cần lãng phí hơi sức, lúc này, không ai có thể cứu được ngươi." Trong mắt nàng chợt lóe lên tia tàn nhẫn, giơ thật cao nhánh cây trong tay lên……

Trong lúc này, một bông tuyết rơi xuống từ trên bầu trời, đỏ như máu, chợt lóe lên trước mặt hai người……

Ngay sau đó, bông thứ hai, bông thứ ba……

Hỏa Linh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn vào không trung. Tuyết đỏ, bay xuống dày đặc……

Nàng vội vàng giăng kết giới quanh người, Diệp Tuyết nâng tay đón tuyết.

Ở dị thế này, những đồ vật không rõ ràng đều vô cùng nguy hểm. Đạo lý này, Diệp Tuyết cũng biết. Nàng đấu tranh suy nghĩ muốn thu tay lại, Nhưng hết cách rồi, cả người không còn chút sức nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn tuyết đỏ rơi vào trong tay……

Dưới tác dụng của nhiệt độ tuyết ở trong tay nàng, từ từ hòa tan, cuối cùng hóa thành một vũng nước.

"Không có tác dụng gì?" Thấy vẻ mặt khẩn trương của Diệp Tuyết hoãn hòa đi một chút, Hỏa Linh nửa tin nửa ngờ hủy đi kết giới trên người. Vươn tay ra, một bông tuyết dính vào trên mu bàn tay. Ngay sau đó, trên mu bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn như bị kim châm, nàng vội vã vung tay mình, nhưng bông tuyết đã dung nhập vào trong da thịt, trên mu bàn tay lưu lại một cái lỗ sâu như móng tay, máu tươi lập tức trào ra từ bên trong……

"A……" Hét lên một tiếng, vội vàng tạo kết giới lần nữa. Nhưng giống như bông tuyết bị hấp dẫn, bay tới chỗ nàng dày đặc, rơi vào kết giới, hấp thu năng lượng phía trên.

"A a a……" Tiếp tục như vậy nữa, kết giới sẽ bị phá, chỉ sợ mình cũng sẽ bị tan thành một vũng máu.

Cuối cùng liếc nhìn Diệp Tuyết đang nằm trên mặt đất lại bình an vô sự, dùng hết sức ngự phong đi, rời đi giống như một cơn gió……

Tuyết khắp trời lại biến trở về màu trắng, im lặng rơi xuống.

Diệp Tuyết chính trang y phục của mình, khẽ lên tiếng hỏi về phía không trung: " Lạc Băng, là ngươi sao?"

"Nếu đã đến đây, tại sao không gặp mặt ta?"

Một cơn gió thổi ngang qua bầu trời, cuốn lấy tuyết trên đất, giống như đang có người thở dài.

"Lạc Băng, ta biết ngươi ở đây, đi ra đi."

Gió thổi càng lúc càng mạnh, kéo theo bông tuyết bay vòng vòng trong không khí. Thu tay sao.

Gió lạnh thôi vào mắt của Diệp Tuyết, trong lúc nhất thời kiến cho nàng không mở mắt ra được.

Cầm được người nâng lên dịu dàng, sau đó đút một viên đan dược vào.

Diệp Tuyết trấn định nuốt đan dược xuống, chờ mắt dễ chịu hơn một chút, mới mạnh mẽ mở mắt ra……

Một giây trước rõ ràng cảm giác vẫn còn ở bên cạnh, hơi thở quen thuộc chui vào trong mũi, nhưng một giây tiếp theo, bên cạnh đã không có gì cả.

Mất mác đứng lên từ trên đất, quay một vòng tại chỗ, mới phát hiện trong lúc không để ý trận tuyết đột ngột này đã dừng lại, trong không khí không còn bất kỳ hơi thở nào của hắn.

"Xem ra ngươi thật hận ta rồi, rất xin lỗi, thật sự rất xin lỗi……"

Trong mắt ê ẩm, trong lòng lạnh lẽo, nàng không nhịn được ngồi xổm xuống, ôm mình thật chặt.

Không biết ngồi xổm bao lâu, dù sao bông tuyết trên đất đã hòa tan sạch sẽ sáp nhập vào trong đất, nàng mới đột nhiên đứng lên, niệm động khẩu quyết ngự phong rời đi……

"Tuyết Nhi……" Trơ mắt nhìn nàng rời đi, Lạc Băng đau lòng đến hít thở không thông.

Lửa cháy trên ngọn núi lớn cách Ma giới không xa, hắn nhìn thấy ánh lửa bên này, đến đây xem có việc gì, không ngờ vừa lúc gặp một màn Tuyết Nhi bị khi dễ. Cho nên mới giáng xuống trận kia tuyết, dọa cho Hỏa Linh bỏ đi.

Thế nhưng hắn lại không dám gặp nàng, sợ vừa thấy mặt, mình không khống chế được sẽ mang nàng về Ma giới.

Nàng nói qua, nàng thích là Tích Phong, nếu như vậy, mình không thể làm ra chuyện gì gây bất lợi cho nàng.

Trời mới biết, nghe được nàng gọi tên của mình, hắn muốn xông ra đến cỡ nào, đứng ở trước mặt nàng, chỉ cần mặt đối mặt, dài đằng đẵng, không cầu mong gì khác.

Nghe được nàng nói xin lỗi, hắn nghĩ muốn nói cho nàng biết: mình chưa từng trách nàng cái gì, chỉ cần nàng, tất cả đều tốt. Nhưng lời đến khóe miệng, hắn chỉ cắn hàm răng không có nói ra.

Nếu đã không có khả năng…… Cần gì làm mình bị thương thêm một lần nữa……

……

Như Diệp tuyết đoán, ỷ Phượng Các trong bây giờ đã rối một nùi, thấy nàng trở lại, từng người một lập tức đi lên hỏi han.

Diệp Tuyết chỉ cười báo một tiếng "Xin mọi người yên tâm", đuổi mọi người ra phía sau, mới ngồi ngẩn người ở trong phòng.

Mới một ngày, trong cung này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thật không biết có thể chống đỡ được Tích Phong tỉnh lại hay không!

Đầu tiên là Hoa Cơ bị hủy dung cho, tiếp theo là mình thiếu chút nữa gặp nguy hiểm, tiếp theo…… Sẽ đến lượt ai đó?

……

Đêm đã khuya, trăng sáng đã trốn vào phía sau tầng mây, nhưng có lẽ là ban ngày ngủ nhiều, Diệp Tuyết thế nào cũng ngủ không. Đứt khoát dứng dậy từ trên giường, lấy ra hoa sen Tích Phong cho ngày đó, lấy một chậu nước, đặt hoa sen vào trong chậu.

Rất nhanh, hoa sen nho nhỏ trở nên to lớn, thoát ra khỏi mặt nước, chỉ chừa một cái thân cây cắm vào trong nước.

Chậu nước thật nhỏ, hoa sen thật to, nhìn qua dáng vẻ có chút kỳ quái, càng làm cho người ta lo lắng liệu sau khi ngồi xếp bằng ở trên, có thể trực tiếp làm gãy cái thân cây gầy yếu kia hay không!

Nhưng mà sự thật đã chứng minh, suy đoán như vậy là hoàn toàn sai lầm. Nàng cẩn thận bay lên trên hoa sen, hoa sen vững vàng không nhúc nhích. Diệp Tuyết đánh bạo lắc lư thân thể, vẫn không nhúc nhích như cũ. Trong lòng vẫn không vừa lòng, đứng ở phía trên dùng sức nhảy hai cái, hoa sen ngay cả lắc lư cũng chưa từng có, thậm chí là nước trong chậu, một chút gợn sóng cũng không.

Lần này, rốt cuộc tảng đá trong lòng rơi xuống, chân vắt chéo hết sức chuyên chú hết sức chuyên chú bắt đầu luyện tập tâm pháp.

Cả vùng đất trước mặt, hiện tại việc có ý nghĩa nhất chính là tăng pháp thuật của mình lên, sau đó bảo vệ tốt những người phải bảo vệ……

Nhắm mắt…… Tĩnh tu……

……

109. Chương 108-2: Tuyết Phi Không Nhận Tội 2

Chờ khi mở mắt ra lần nữa, đã là buổi sáng, Diệp Tuyết chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, người đặc biệt có tinh thần. Xem ra tu luyện tâm pháp, chẳng những có lợi cho đề cao pháp thuật, còn có thể giữ cho thân thể khỏe mạnh.

Không tệ không tệ."Nương nương, ngươi đã tỉnh chưa?" Cửa truyền đến tiếng của Sương Mai.

Diệp Tuyết vội vàng nhảy xuống từ trên hoa sen, duỗi tay ra, thu vào trong lòng bàn tay, sau đó sửa lại một chút y phục của mình, vuốt lên nếp uốn do thời gian dài tĩnh tọa mà hình thành rồi mới mở miệng đáp lại: "Đã tỉnh, vào đi."

"Nương nương, người đã tỉnh chưa?" Thấy nàng đã mặc xong y phục, Sương Mai lộ ra một tia kinh ngạc.

"Ừ." Diệp Tuyết hàm hồ đáp một tiếng, "Tìm ta có chuyện gì? Lần này cũng đừng ấp a ấp úng." Trong lòng nàng rất lo lắng, lo lắng sáng sớm lại nhận được một tin dữ gì.

"Nương nương, Đại Vương cho mời người."

"Hắn đã tỉnh rồi hả?" Diệp Tuyết kích động nắm tay của đối phương, "Ngươi nói thật sao? Thật sự hắn đã tỉnh?"

"Đúng vậy, nương nương."

"Nhanh, mau giúp ta trang điểm một chút, ta phải đi qua." Suy nghĩ lời ngự y đã nói, chỉ cần điều dưỡng tốt, ba ngày có thể xuống giường, năm ngày cơ bản là sẽ khôi phục bình thường. Hôm nay đã ngày hôm sau, tỉnh mới là bình thường!

Ai, đều do mình quá khẩn trương, tối qua lại còn ở chỗ này buồn lo vô cớ.

"Dạ, nương nương."

……

Khi Diệp Tuyết đến tẩm cung của Yêu Vương, không ngờ hai huynh muội Hỏa Diễm đã ở bên trong.

Thấy nàng đi vào, hai người đều dùng khóe mắt chăm chú nhìn nàng. Giống như là đang cảnh cáo, càng giống như là ở mong đợi kịch hay.

"Đại Vương." Nàng đi tới trước mặt Tích Phong, khẽ nhún người.

"Tuyết phi, ngươi có biết tội của mình không?" Tích Phong tựa vào trên giường, bởi vì thương thế nên sắc mặt tái nhợt như cũ, nhưng khí chất Vương Giả lại không giảm chút nào.

Diệp Tuyết hơi sững sờ: "Nô tì không biết, xin Đại Vương nói rõ."

Vừa đến đã bắt đầu hỏi tội, xem ra hai huynh muội này ở trước mặt của hắn nói xấu mình cái gì rồi.

"Nếu Tuyết phi đã hỏi đến, vậy Bổn vương nói cho ngươi biết." Mắt Tích Phong chợt tối đi: "Ngươi Bổn vương quỳ xuống."

"Tại sao?"

"Quỳ xuống."

"Vâng" mặc dù không cảm giác được mình đã làm sai chuyện gì, nhưng Diệp Tuyết vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống, cúi đầu nhìn dưới mặt đất.

"Ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, bảo ngươi tung lời đồn, nói Bổn vương xuất cung tìm Vương Hậu? Ngươi cố ý giấu giếm chuyện Bổn vương bị thương xuống, rốt cuộc có âm mưu gì? Tối ngày hôm qua ngươi bị người bắt đi, trở về thế nào? Người nọ thật sự bỏ qua cho ngươi sao? Hay là…… Là tới cùng ngươi truyên đạt tin tức, dự tính ám sát Bổn vương hay sao?"

"Là bọn hắn nói cho ngươi như vậy sao?" Nghe đến nhiều tội danh như vậy, Diệp Tuyết lập tức ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ hai người đang cười đắc ý đứng ở bên cạnh.

"Tuyết phi nương nương, không có chứng cớ cũng không thể tùy tiện vu oan cho người khác, trung thành của ta với Đại Vương là trời đất chứng giám." Hỏa Diễm nói xong, khom lưng về phía Tích Phong, tỏ ý ngoan ngoãn nghe theo hắn.

"Hỏa Diễm không cần giải thích, lòng trung thành của ngươi, Bổn vương sao lại không biết." Tích Phong phất tay, ý bảo hắn đứng lên, không cần khách khí. Sau đó vô cùng bất mãn nhìn người trên đất, giống như là muốn lăng trì nàng: "Diệp Tuyết, đừng tưởng rằng Bổn vương gần đây nhìn ngươi nhiều thêm mấy lần là đã không biết trời cao đất dày gì rồi, nói cho ngươi biết, thức thời thì nhanh nhận tội cho Bổn vương, Bổn vương có thể xử lý nhẹ nhàng. Bằng không, Bổn vương cho ngươi hối hận không kịp!"

"……" Diệp Tuyết không nói gì, mà là dùng ánh mắt dò xét phân tích tính chân thật trong lời nói của hắn. Rõ ràng hắn biết dã tâm của Hỏa Diễm, tại sao còn có thể nói ra những lời như vậy? Là bị uy hiếp sao? Hay là những gì hắn nói với mình đều là giả sao?

"Diệp Tuyết, ngươi có nhận tội hay không?" Bỗng nhiên Tích Phong nâng cao giọng nói, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

"Không biết Đại Vương có nghe qua một câu hay không: quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Nếu Đại Vương nhất định buộc nô tì phải nhận tội, nô tì không lời nào để nói, mặc cho Đại Vương xử lý."

"Được, người đâu, áp giải Tuyết phi vào địa lao, chờ đợi xử trí.?

110. Chương 109: Lẻn Vào Thủy Lao Cứu Người

"Muội, muội cảm thấy lời Đại Vương nói buổi sáng là thật hay giả?"

Hỏa Vân Điện, Hỏa Diễm như có điều suy nghĩ nhìn bồn hoa ở trước mặt từ từ hỏi.

"Vì sao ca ca lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ ca ca hoài nghi Đại Vương cố ý bày ra bộ dáng đó cho chúng ta xem? A, nhẹ tay một chút, chân tay vụng về." Nha hoàn ở bên cạnh đang thay thuốc trên mu bàn tay cho Hỏa Linh không cẩn thận làm đau nàng.

"Nương nương bớt giận, nô tỳ không cố ý." Tiểu nha hoàn sợ đến té quỵ trên đất.

"Bốp" một cái tát không chút lưu tình rơi trên mặt tiểu nha hoàn, nha hoàn hầu hạ bên người của Hỏa Linh là Lưu Vân chỉ vào mũi đối phương mắng: "Cút ra phòng tạp dịch cho ta, ba ngày không cho phép ăn cơm. Nương nương, để nô tỳ thay thuốc cho người."

"Ừ." Hỏa Linh gật đầu một cái, lần nữa đưa tay tới.

"Nương nương, thương thế này của người hình như càng ngày càng nghiêm trọng hơn rồi ạ." Lưu Vân cầm bàn chải lông vũ, dính dược thủy nhẹ nhàng thoa, vừa bôi vừa than thở.

"Đáng chết, nếu để ta tra được là ai, nhất định sẽ chặt đối phương thành trăm mảnh." Hỏa Linh độc ác nói. Không thể ngờ mình lại phải chịu loại tội này, tội này phải giết: "Ca ca, muội cảm thấy không giống như Đại Vương đang lừa chúng ta, nếu như là giả vờ một chút, chàng không cần nhốt Diệp Tuyết vào trong thủy lao. Làm hồ ly, đây quả thật chính là ác mộng, nghe nói bên trong còn có rất nhiều Thủy yêu, chuyên môn hút Chân Khí, dù là ca ca và muội đi vào, không nhất định có thể hoàn toàn không hao tổn gì đi ra ngoài. Đại Vương lại có thể hạ lệnh nhốt nàng ở bên trong năm ngày, đến lúc đó, chỉ sợ hồ ly kia ngay cả thi thể cũng không tìm được, cho nên……"

"A……" Nàng nói đến mức hưng phấn, một bên Lưu Vân đang hết sức tập trung bôi thuốc đột nhiên thét chói tai: "Nương nương……"

"Làm gì ngạc nhiên như vậy…… A……" Đầu tiên là Hỏa Linh không nhịn được, nha đầu Lưu Vân này đi theo mình đã lâu, chẳng lẽ còn không biết mình ghét nhất chính là bị giật mình sao? Thế nhưng khi nhìn theo, nhìn thấy một đám khói đen xuất hiện trên vết thương ở mu bàn tay của mình, giống như là có sinh mệnh trong đó lượn vòng xung quanh vết thương, nàng cũng không nhịn được hô lên: "Ca ca, đây là cái gì…… A…… Ca ca……"

"Đừng động." Hỏa Diễm một tay nắm lấy cổ tay của nàng, sau đó vận khí ở cái tay khác, muốn hút đám khói đen này ra. Nhưng hắn càng hút, đám khói đen này lại chui sâu xuống vết thương hơn, hắn thu hồi chân khí, khói đen lại lập tức lan đến.

Lặp lại như vậy, Hỏa Linh bị dọa không nhẹ.

"Ca ca, rốt cuộc tuyết đỏ này là cái gì vậy? Tại sao vết thương của muội lại như vậy?"

Giống như là có cái gì đó ở trong người, loại cảm giác này thật sự không tốt.

"Muốn biết?"

Cửa sổ đột nhiên mở ra, một cơn gió lạnh thấu xương thổi vào.

"Ai?" Hỏa Diễm đi đến cửa sổ nhìn xem có phát hiện được gì không, nhưng không phát hiện được cái gì, bên ngoài không có gì khác thường: "Vừa rồi là ai làm, có bản lãnh đi ra cho ta!"

"Ca ca…… Ca ca……" Sau lưng, giọng nói của Hỏa Linh có chút run rẩy.

"Cái gì?" Hỏa Diễm thong thả xoay người, khi thấy người ngồi phía sau muội muội, thái độ cứng ngắc: "Ma Quân, ngươi…… Ngươi tới làm gì?"

"Tìm các ngươi." Lạc Băng trời sanh khí phách, thích hợp làm vua, khí thế đó người khác không học được, lại thêm hơi thở lạnh băng thấu xương, hai loại này kết hợp với nhau, về mặt khí thế đã có thể trực tiếp áp đảo người, chứ đừng nói hắn còn có một thân pháp lực không ai bì được, người nào thấy hắn không phải sợ hắn ba phần: "Không hoan nghênh sao?"

"Sao dám."

"Vậy thì tốt." Lạc Băng thu hồi tầm mắt từ trên người Hỏa Diễm, rơi trên mu bàn tay Hỏa Linh: "Không phải ngươi muốn biết tại sao lại như vậy sao? Chẳng lẽ các ngươi quên ta đã hạ cổ độc cho các ngươi?"

Nghe xong lời này, Hỏa Linh chỉ cảm thấy từ trên trời giáng xuống một chậu nước lạnh, khiến cho nàng lạnh từ đầu tới chân: "Hôm qua…… Tối ngày hôm qua không phải…. Là người……"

"Ta nói rồi, cổ độc này bình thường sẽ không có vấn đề gì, nhưng một khi các ngươi dám phản bội ta, sẽ biết được sự lợi hại của nó." Nói đến đây, ánh sáng trong mắt Lạc Băng bỗng tối xuống, nhớ tới một màn hôm qua, hắn hận ngay bây giờ không được giết chết nữ nhân trước mắt này. Nhưng bây giờ nàng vẫn còn có giá trị lợi dụng, chỉ có thể để cho nàng sống thêm mấy ngày: "Tuyết đỏ này, là cho ngươi một cái trừng phạt nho nhỏ."

"(o) a!" Trừng phạt nho nhỏ, đó chính là sẽ không quá nghiêm trọng: "Ma Quân, vết thương này lúc nào mới có thể tốt lên?" Thấy một đám khí đen trên mu bàn tay bay tới bay lui, không thế nào thoải mái được.

"Rất đơn giản." Lạc Băng cố ý nói thật nhẹ nhàng: "Từ hôm nay trở đi trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày, mỗi ngày vết thương này sẽ rộng ra một chút, cho tới khi toàn thân toàn bộ da của ngươi bị nuốt sạch, sau đó sẽ bắt đầu từ từ khép lại, đợi thêm bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa, cổ độc bị Tuyết đỏ dẫn đắt sẽ thối lui."

"……" Nghe xong lời này, Hỏa Linh bị sợ đến thiếu chút nữa đã hôn mê, đổi một lớp da khi đang sống, loại đau đớn này ai có thể chịu đựng được: "Ma Quân, ta biết sai rồi, van người tha ta một lần đi, về sau ta cũng không dám nữa…… Ma Quân, cầu xin ngươi…… Nước mắt rơi lã chã, điềm đạm đáng yêu.

"Cổ độc đã bắt đầu, ta cũng vậy không có cách nào." Lạc Băng nói xong đứng dậy định rời đi. Hỏa Linh bị dọa sợ không nhẹ, bổ nhào lên người hắn, ôm lấy chân của hắn: "Ma Quân, cầu xin người, ta thật sự biết sai rồi, van xin người tha cho ta một lần thôi. Chỉ cần người tha cho ta, từ nay về sau ta sẽ làm trâu làm ngựa cho Diệp Tuyết, đến chết mới thôi. Ma Quân, cầu xin ngươi…… Ta biết sai thật rồi……"

"Tại sao ta phải tin tưởng ngươi?" Lạc Băng trì hoãn việc rời khỏi, đứng không nhúc nhích.

"Chuyện này……" Đầu óc của Hỏa Linh nhanh chóng chuyển động, thời khắc sống chết, cái gì cũng không quan trọng: " Mới vừa rồi Yêu Vương nhốt Diệp Tuyết vào thủy lao, bên trong thủy lao nguy cơ tứ phía, sợ rằng Diệp Tuyết sẽ không chịu đựng được. Chỉ cần Ma Quân người nói một câu, ta lập tức dẫn người đi cứu nàng."

Lạc Băng yên lặng chốc lát: "Há mồm."

"A……" Hỏa Linh ngoan ngoãn mở rộng miệng của mình. Bỗng chốc cảm thấy cổ họng lạnh lạnh, vết thương trên mu bàn tay đã bắt đầu mình khép lại, rất nhanh đã biến mất không thấy, giống như chưa từng xuất hiện qua. Mừng rỡ trong lòng, vội vàng buông tay đang ôm chân hắn, quỳ xuống đất tạ ơn: "Tạ Ma Quân ban ân! Khi nào thì chúng ta đi cứu Diệp Tuyết?"

"Là âm mưu của các ngươi, khiến Tích Phong nhốt Tuyết Nhi vào!" Mặt Lạc Băng vốn đã lạnh băng, hiện tại lại càng không thấy được chút biểu tình nào trên mặt.

"Ma Quân khai ân." Hai huynh muội liếc nhau một cái, lập tức quỳ xuống đất.

"Lấy công chuộc tội, các ngươi đi cứu Tuyết Nhi ra ngoài, nếu nàng xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn nào, ta sẽ hỏi tội các ngươi!"

"Dạ dạ!" Hai người dập đầu trên mặt đất.

Thật lâu không thấy động tĩnh, ngẩng đầu, trong phòng nào còn một chút bóng dáng nào của Ma Quân……

"Ca ca, làm sao bây giờ?" Hỏa Linh không còn hơi sức, lập tức ngã quỵ trên mặt đất.

Sắc mặt của Hỏa Diễm lúc đen lúc thì trắng, đôi môi run lên, một câu cũng không nói ra được……

Sớm biết như thế, sao lúc trước còn làm!!

***

Thủy lao.

Một đóa hoa sen tỏa ra ánh sang xanh, trở thành ánh sáng duy nhất cái khoảng không tối tăm này, Diệp Tuyết ngồi xếp bằng, chuyên tâm ngồi tu luyện tâm pháp ở phía trên.

Nhìn theo màu xanh này, phía dưới hoa sen là màu đen thùi lùi, nước sền sệch, nổi lên trong nước từng cái bọt nước sau khi lên tới mặt nước thì vỡ ra, rất quỷ dị. Đó chính là khí mà Thủy yêu thở ra, bọn chúng ngủ đông ở trong nước, tùy thời mà phát ra. Chỉ cần vừa có người rơi vào trong nước, ngay lập tức sẽ nhào lên, dùng bọt nước vây người lại, hút lấy chân khí trên người của con mồi!

Bởi vì số lượng Thủy yêu đông đảo, một khi rơi vào trong nước, rất khó có thể thoát thân.

Chỉ là giờ phút này, nếu như có người có thể nhìn xuyên thấu xuống dòng nước tối đen, sẽ kinh ngạc phát hiện ra mỗi một Thủy yêu ở phía dưới đều hiện lên vẻ khổ sở, những đường cong ánh sáng tinh tế theo đỉnh đầu của bọn chúng toát ra, tập trung lượn vòng quanh phía dưới của hoa sen.

Ở cửa Thủy lao, Hỏa Diễm và Hỏa Linh đánh ngất xỉu thị vệ canh gác, cầm lệnh bài đi vào cửa đá đã mở ra.

"A, đây là địa phương quỷ quái gì vậy." Hỏa Linh vấp phải một tảng đá trên đất, rất là phiền muộn mắng ra tiếng.

Hỏa Diễm vội vàng che miệng của nàng: "Xuỵt, nhẹ một chút, muội muốn cho tất cả mọi người đều biết, chúng ta đi cướp ngục sao?"

"…… Chỉ là muội không cẩn thận thôi!"

"Chú ý một chút."

"Vâng" Hỏa Linh mặc dù không vui, nhưng vẫn là ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Gần đây không biết trúng phải tà gì, liên tiếp gặp chuyện xui xẻo, nên làm việc cẩn thận thì tốt hơn.

Ở bên trong. Diệp Tuyết nghe được động tĩnh ở phía xa, ánh sáng trên người dần dần biến mất, vừa thu hoa sen lại, lại cố tình rơi vào trong nước……

"A…… Thật khó chịu…… Buông ta ra…… Thật khó chịu……"

"Ca, ca ca xem, làm thế nào?" Sau khi thấy Diệp Tuyết giãy giụa trong nước, Hỏa Linh vội vàng che miệng mình lại, sợ mình không cẩn thận thét ra tiếng chói tai.

Đó chính là Thủy yêu trong truyền thuyết sao? Đầu người, mắt ếch, chân cóc, phía sau mông còn có một cái đuôi nhìn qua giống như đuôi chuồn chuồn……

"Đương nhiên là cứu người." Hỏa Diễm cũng sửng sốt. Thủy yêu này, hắn đã sớm nghe qua, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa nhìn thấy qua. Đây là yêu quái mà Tích Phong mang về từ trong khe hở của ngũ giới, chỉ nghe theo lệnh của hắn.

"Ta cũng biết là phải cứu người, nhưng phải cứu thế nào đây." Hỏa Linh nhanh chóng xoay quanh. Nếu như Diệp Tuyết chết, cũng giống như đại nạn của mình đến.

"Để ca ca thử xem." Hỏa Diễm bước ra phía trước hai bước. Thân thể nửa ngồi, tích tụ chân khí, giữa hai tay tạo ra một cái dây thừng màu đỏ. Dùng sức vung, dây thừng quấn lấy thân thể Diệp Tuyết. Nhưng hắn còn chưa kịp thu dây thừng, Thủy yêu đã nhanh chóng bò qua dây thừng tới đây.

"Ca, mau thu hồi dây." Hỏa Linh bị sợ đến thét chói tai, vung tay đánh vào tay ca ca. Do ánh sáng của dây thừng ngăn lại, những Thủy yêu đang bò trên dây thừng đồng loạt trở về trong nước.

Nghe nói khi bị Thủy yêu bắt được trong nước, nhiều nhất cũng là bị hút chân khí, nhưng nếu là bị Thủy yêu bắt được ở trên bờ thủy lao, thì phải hút máu người, rút ra xương tủy.

"Ca, làm sao bây giờ?" Tốc độ của Yêu quái kia cũng quá nhanh rồi, nếu không phải vừa rồi mình nhanh tay nhanh mắt, sợ rằng sẽ không tưởng tượng được hậu quả. Hơn nữa coi như kéo Diệp Tuyết lên rồi, ai cũng không thể bảo đảm được những Thủy yêu kia có bò lên cùng nàng hay không!

"Trở về, xin Đại Vương thả người." Vốn lúc đến cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, hiện tại thử một lần, cũng biết cứu người, là hoàn toàn không thể.

"Đại Vương sẽ đáp ứng sao?"

"Vậy thì phải dùng đầu óc của muội rồi!"

...

111. Chương 110: Tầng Tầng Lợi Dụng

Hai huynh muội vội vã tới, cũng vội vã đi.

Thủy lao từ từ khôi phục lại im lặng, Diệp Tuyết dừng giãy giụa và kêu cứu lại, Thủy yêu cũng yên lặng và ngoan ngoãn để nàng nằm trên lưng, nâng nàng nổi trên mặt nước.

Thả hoa sen trong tay ra, hoa sen nở rộ, lần nữa đứng ở trên mặt nước. Nàng nhảy lên một cái, ngồi xếp bằng tiếp tục tu hành.

Thì ra lúc vào đây, Yêu Vương đã lặng lẽ để cho người chuyển lại cho nàng, hoa sen trong tay nàng chính là lệnh bài phát ra hiệu lệnh đối với mấy con Thủy yêu này. Chỉ cần nàng lấy hoa sen ra, Thủy yêu sẽ nghe theo sự sai bảo của nàng, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của Thủy yêu, tâm pháp có thể tăng lên bằng tốc độ không ngờ được, ở đây một ngày là có thể bằng với ở bên ngoài một năm.

……

Sáng sớm hôm sau, Hỏa Diễm dắt Hỏa Linh bái kiến ở phía trước.

Pháp lực của Tích Phong đã khôi phục được năm phần, lúc hai người đi vào, hắn đang ngồi ở bên cạnh bàn Lưu Ly thật to dùng đồ ăn sáng, có hai thị nữ hầu hạ ở bên cạnh.

"Nô tì thỉnh an Đại Vương."

"Thuộc hạ thỉnh an Đại Vương."

"Không cần đa lễ, nhanh ngồi đi." Tích Phong sai người mang thêm ghế, một trái một phải ngồi xuống hai bên của hắn: "Các ngươi tới thật đúng lúc, một người dùng bữa, thật không thú vị, hãy ở đây cùng ăn với Bổn vương một chút."

"Đại Vương……"

Hỏa Diễm vừa mới ngồi xuống, muốn mở miệng nói rõ nguyên nhân đến, nhưng bị muội muội ho khan ngăn cản.

Thật khó có khi nhìn thấy Yêu Vương dịu dàng như thế, hơn nữa bên cạnh lại chỉ có một nữ nhân là nàng, sao Hỏa Linh có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt này được: "Đại Vương, nếu đã như vậy, sao người không sớm gọi nô tì tới đây cùng người? Mấy ngày nay nô tì cũng rất là buồn chán."

"Thật sao? Vậy xem ra ái phi và Bổn vương, thật đúng là xứng đôi đấy."

"Ha ha, Đại Vương, thật ra thì nô tì vẫn luôn cho là như vậy." Hỏa Linh nói xong, cũng không để ý ca ca của mình và rất nhiều người ở xung quanh đây, đứng lên phong tình vạn chủng, lắc lắc mông ngồi trên đùi

Tích Phong, cái mông tròn trịa còn không an phận cọ qua cọ lại: "Đại Vương……" Hai tay vòng lên cổ của đối phương, mềm mại gọi một tiếng.

Hỏa Diễm nhìn thấy sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, muội muội tuy là hấp dẫn quyến rũ động lòng người, nhưng mà xin muội có thể chú ý tình huống xung quanh hay không!

Lúng túng ho nhẹ hai tiếng: "Muội muội, ăn đồ ăn sáng trước."

"Khẩu vị không tốt lắm, không muốn ăn."

"Ái phi nghe lời, Bổn vương cũng đã đói bụng, ăn cơm trước." Tích Phong nói xong, mặt không đổi sắc ở trên bờ eo đối phương bấm một cái.

"A……" Hỏa Linh thở nhẹ một tiếng, trên mặt là nụ cười không dấu được niềm vui: "Đại Vương, người thật là hư."

"Như vậy ái phi mới thích, không phải sao? Đến đây, ăn nhiều một chút, ăn no mới có sức phục vụ Bổn vương." Tích Phong tự mình gắp bánh ngọt thả vào trong chén của nàng.

Trên mặt Hỏa Linh ửng hồng, trong lòng đột nhiên lại hiện ra một ý tưởng khác thường: Hoa Cơ bị hủy dung; Diệp Tuyết bị giam vào thủy lao; Ngu Cát từ trước đến giờ luôn lạnh nhạt khinh thường tranh thủ tình cảm; Yên Yên vốn là không được Đại Vương yêu thích, hiện tại còn đang vướng vào chuyện tình cảm với Xà Vương, lại càng không thể; về phần Vương Hậu, đã mất tích lâu như vậy, không biết có thể trở lại hay không. Cho nên trong cung này, ngay bây giờ người có thể ở bên cạnh Đại Vương chỉ còn lại một phi tử chính là mình, đây quả thực chính là trời cao cố ý tạo cơ hội cho mình chứ sao. Thừa dịp mấy ngày nay, mình phải thật sự rất cố gắng để nắm được lòng của Đại Vương, không cho việc xuất hiện Diệp Tuyết thứ hai xảy ra.

Mặc dù trong cơ thể mình còn có cổ độc của Ma Quân, nhưng chỉ cần mình ở lại bên cạnh yêu vương, cố gắng ít đi ra ngoài, Ma Quân cũng không thể bắt được mình!

"Cám ơn Đại Vương."

Quyên việc cứu người đi, lấy đạo hạnh lúc này của Diệp Tuyết, vào giờ phút này, sợ rằng sớm bị cắn nuốt sạch sẽ, ngay cả hơi thở cũng không còn!

"Muội muội……" Hỏa Diễm thật sự là nhìn mà không hiểu, đây là muội muội đang diễn sao?

Lành sẹo quên đau!

Chẳng lẽ muội muội quên hôm qua đã hứa với Ma Quân như thế nào rồi sao? Muội không sợ Lạc Băng sẽ khiến cho cổ độc hoàn toàn phát tác trên người hai người sao??

"Đúng rồi, ca ca, ca đã tới cung một đoạn thời gian rất dài rồi, trong nước nhiều sự vụ quan trọng vẫn đang chờ ca ca về xử lý, chừng nào thì ca ca lên đường đây?"

Ý của muội muội, sao Hỏa Diễm có thể không hiểu.

Quả nhiên là gả muội muội ra ngoài, như bát nước hất đi, nữ nhân nhất định sẽ thiên vị người bên nhà chồng: "Ngày mai sẽ lên đường."

"Vậy, hiện tại ca ca có phải nên về thu thập hành trang một chút hay không?"

"Được." Giọng nói của Hỏa Diễm mang theo một chút không vui.

Tích Phong mới ba câu nói, đã khiến cho muội muội trở nên lâng lâng rồi, thật không biết nên nói muội muội thế nào!

"Đại Vương, vậy thuộc hạ xin phép đi trước dọn dẹp hành trang."

"Được, trong nước nhiều sự vụ quan trọng, ngươi hãy đi về trước đi, ngày mai Bổn vương thực hiện thay ngươi."

"Tạ Đại Vương."

Hỏa Diễm nhanh chân đi ra cửa đi, ở cửa ra vào biến thành một đạo ánh sáng biến mất không thấy nữa.

"Các ngươi cũng lui xuống đi, Đại Vương đã có ta phục vụ." Hỏa Linh cao giọng phân phó.

"Vâng" thị nữ phục vụ bên cạnh khẽ nhún người, từng người rời đi.

"Đại Vương, nô tì muốn Đại Vương đút cho nô tì." Hỏa Linh nằm bò xuống bàn, ánh mắt lúng liếng đưa tình.

"Chẳng phải ái phi nói là ái phi phục vụ Bổn vương sao? Thế nào lại đổi lại Bổn vương phục vụ ái phi rồi?" Trong miệng Tích Phong nói như vậy, nhưng trên tay đã cầm bánh ngọt đưa đến bên miệng của nàng: "Ăn cái này có được không?"

"Được ạ." Hỏa Linh nói xong há to mồm, cắn xuống một cái, nhưng mà cắn hụt: "Ai nha, Đại Vương người thật là hư, cố ý trêu nô tì, nô tì không thèm để ý đến người nữa."

"Muốn ăn, thì phải dùng bản lãnh của mình." Tích Phong thả bánh ngọt vào trong miệng của mình, cố ý tỏ ra mình ăn được thứ có hương vị vô cùng ngon: "Huống chi, ái phi nàng thật sự sẽ không để ý tới Bổn vương sao?"

"Hừ."

"Được rồi, nếu ái phi không để ý tới Bổn vương, vậy bản vương đi tìm nữ nhân khác là được, các nàng sẽ sẵn lòng nói chuyện cùng Bổn vương." Nói xong, cố ý đứng dậy, đi ra cửa.

"Ai nha, Đại Vương, người ta chỉ là thuận miệng nói một chút thôi mà." Hỏa Linh nhào tới, ôm hắn từ phía sau: "Đại Vương là của nô tì, ai nô tì cũng không cho." Nói xong, cởi từng chút y phục trên người mình ra, từng món từng món bay qua trước mặt của hắn.

"Đại Vương, nô tì thật sự rất yêu người, người cũng yêu nô tì phải không?" Bộ ngực sữa dán lên lồng ngực của đối phương mà giải thích, cố ý giãy dụa vòng eo rắn nước.

"Cái này đợi lát nữa phải xem biểu hiện của ái phi đã." Tích Phong đưa tay nắm ngay lấy bộ ngực mềm mại của đối phương, mạnh mẽ nhéo một cái. Trong tiếng rên rỉ mập mờ của Hỏa Linh vác nàng ở trên vai, đi vào trong phòng……

Rất nhanh, bên trong đã truyền ra tiếng rên rỉ của Hỏa Linh——

"A, Đại Vương, thật thoải mái…… Đại Vương, người càng ngày càng dũng mãnh rồi……"

"Ừ, Đại Vương…… Quá nặng…… Nhẹ một chút……"

"Đại Vương, nô tì không chịu nổi, không cần…… Không cần…… A…… A A……"

Một lúc lâu sau, rốt cục tiếng kêu khiến cho người ta phải đỏ mặt cũng đã ngừng lại.

Tích Phong đứng ở bên giường, pháp thuật cũng vô dụng, rất có kiên nhẫn mặc vào từng món tùng món y phục.

Cả người Hỏa Linh mệt lả nằm lỳ ở trên giường, trong ánh mắt tràn đầy tình yêu. Đại Vương luôn hung mãnh như thế, mỗi lần cũng có thể hành hạ người ta đến chết đi sống lại, khiến cho nàng là vừa thương vừa sợ!!

"Đại Vương, nô tì có thể ở lại đây để phục vụ người được không?" Thân thể tuyết trắng ửng hồng.

"Có thể."

"Thật sao?" Lời vừa rồi, thật ra thì nàng cũng không có ôm nhiều hi vọng, bởi vì trừ Vương Hậu, Đại Vương không thích giữ nữ nhân ở tẩm cung của hắn. Mỗi lần sau khi xảy ra quan hệ, nhóm phi tần ngay cả không còn hơi sức cũng không được ở lại đây, hắn sẽ gọi người trực tiếp đưa từng người các nàng về tẩm cung. Hôm nay lại có thể sảng khoái đồng ý như vậy, đây là nàng tuyệt đối không ngờ.

"Dĩ nhiên, Bổn vương lúc nào thì lừa gạt ái phi?"

"Đại Vương, người thật sự quá tốt."

"Bây giờ ái phi ở nơi này nghỉ ngơi, buổi trưa Bổn vương trở lại dùng bữa cùng nàng."

"Tạ Đại Vương ân điển." Giờ phút này, Hỏa Linh cảm thấy mình cũng hạnh phúc chết đi được. Chỉ cần đợi một thời gian, nếu như về sau Vương Hậu trở lại, Đại Vương cũng nhất định sẽ không giống như ngày trước chỉ cưng chiều một mình Vương Hậu!

Không biết, khi nàng biết Tích Phong cưng chiều nàng như vậy, cũng chỉ là vì muốn giữ nàng ở bên cạnh, không để cho nàng đi quấy rối Diệp Tuyết mà thôi.

……

Một đạo ánh sáng thoáng qua, Tích Phong xuất hiện đa trong thủy lao.

Diệp Tuyết cảm ứng được có người, vừa định làm ra hành động gì, mới phát hiện là hắn. Vội vàng đứng lên, hành lễ về phía hắn: "Đại Vương."

"Tuyết nhi nàng không hận Bổn vương giam nàng lại chứ?"

"Đại Vương cũng là bị ép không còn cách nào khác, nô tì sao có thể trách tội Đại Vương." Hiện tại hắn đang bị thương, ngộ nhỡ Hỏa Diễm khởi binh làm phản, hậu quả khó có thể tưởng tượng được. Chỉ cần có thể ổn định hai huynh muội này, chính mình chịu khổ một chút thì có sao? Huống chi, hắn đã an bài rất tốt, mình ở chỗ này, coi như là bế quan tu luyện thôi. Chờ nội đan của mình biến thành thất thải giống như hắn, đến lúc đó…… Sẽ không xuất hiện chuyện giống như mấy ngày trước đây nữa. Mình không cần nữa trở thành gánh nặng của người khác!

"Cám ơn Tuyết Nhi có thể tha thứ cho ta, vậy những ngày này, đành uất ức nàng."

"Tại sao lại uất ức? Có thể vì Đại Vương phân ưu, là vinh hạnh của nô tì." Ban đầu nếu không phải vì cứu mình hắn, sao có thể bị thương nặng đến vậy!

Trong không trung một lóe lên một đạo ánh sáng trắng, Tích Phong đã bay đến trên mặt hoa sen mà nàng đang ngồi, cúi đầu, hôn trên môi của nàng……

Đầu óc Diệp Tuyết trống rỗng, hai chân vẫn đang xếp bằng như cũ, hai tay không tự giác vòng lên cổ của hắn.

Nụ hôn triền miên, mang theo tình cảm trên mặt, nhất định không giống nhau. Chỉ hôn như vậy, đã khiến cho cả người nàng xụi lơ giống như một vũng nước……

Sau nửa ngày, Tích Phong mới buông nàng ra: "Tuyết Nhi nàng nhất định phải chăm sóc thân thể cho tốt, ngày mai Bổn vương trở lại thăm nàng. Có muốn ăn cái gì, hãy sai ngục tốt ở bên ngoài, bọn họ đều là thị vệ đắc lực nhất của Bổn vương."

"Tạ Đại Vương quan tâm." Sắc mặt của Diệp Tuyết, thở hổn hển, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cho đến khi hơi thở của hắn đi xa, nàng không đành lòng nhìn nơi hắn biến mất.

Đặt tay lên lồng ngực của mình, nơi đó, có một thứ gọi là yêu cái gì đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm……

(Từ giờ tui sẽ đổi xưng hô của Điệp Tuyết với Tích Phong là chàng và nàng)

***

Một thác nước từ trên trời chảy xuống phía sau núi, chảy vào dòng sông phía sau, hơi nước bốc lên mấy chục thước.

Tiếng nước chảy "Ầm Ầm", rất hùng vĩ.

Tại vách đá bên trên thác nước, có trồng hai gốc cây kỳ quái. Một gốc cây màu trắng, phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, tương tự màu tóc của hắn, phía trên nở một đóa hoa nhỏ. Một gốc cây khác màu nâu, cũng là nở ra chín đóa hoa nhỏ, nhưng mà có hai đóa trong đó, đã héo tàn.

Đây là hai cái cây năm đó hắn cùng trồng với Vương Hậu, cây màu trắng đại diện cho hắn, cây màu nâu đại điện cho Cửu Dao. Bởi vì Cửu Dao là cửu vĩ hồ, có chín cái mạng, mỗi một đóa hoa trên cây màu nâu đại diện cho một cái mạng của nàng, hiện tại trong chín đóa hoa có hai đóa hoa đã héo tàn, nói cho hắn biết

ở một thời không khác Dao nhi đã gặp phải nguy hiểm, hắn phải mau chóng mở ra cửa Thời Không Chi Môn!

112. Chương 111: Tìm Kiếm Tử Long Bắc Hải

Vì để có thể sớm đón Dao nhi trở về, Tích Phong đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nghĩ ra một phương pháp có thể làm cho tâm pháp của Diệp Tuyết mạnh lên trong khoảng thời gian ngắn, chính là để cho Diệp Tuyết ở trong thủy lao, thông qua hoa sen hấp thu tu vi của Thủy yêu.

Nhưng mà nếu làm như vậy tâm pháp tăng cao hơn trước đây nhưng tác dụng phụ lớn hơn.

Thủy yêu không thuộc về sinh vật ngũ giới, cho nên sau khi mượn chúng để tăng tâm pháp, thân thể sẽ trở nên trống rỗng, không có sức lực. Người tu luyện cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, nhưng lại không cách nào phóng năng lượng ấy ra ngoài, cảm giác kia thật không tốt.

Hơn nữa nếu như không có ngoại lực trợ giúp bình ổn năng lượng trong cơ thể, dùng Thủy yêu để tu luyện sẽ lâm vào cảnh kinh mạch toàn thân nổ tung mà chết.

Tích Phong đã nghĩ kỹ, đến lúc đó mình sẽ hy sinh một ít tu vi, giúp nàng kéo dài sinh mạng, cho đến khi hồ đan biến thành màu tím.

Chỉ cần Dao nhi có thể trở lại, đừng nói là hy sinh một phần tu vi, dù là muốn mình trả giá bằng sinh mạng, mình sẽ không do dự!

.....

***

Vết thương của Lôi Ngao đã tốt hơn một chút, nghe chuyện muội muội kết nghĩa bị hủy dung, vội vàng lao đến Bách Hoa Các như một cơn gió.

Cảm xúc của Hoa Cơ đã ổn định rất nhiều, Ngu Cát rất ít khi ở đây cùng nàng nói chuyện phiếm. Hai người nói tới cao hứng, trong phòng còn phát ra một hồi tiếng cười dễ nghe.

"Muội muội." Lôi Ngao chưa được thông báo đã tới, đẩy cửa tiến vào.

Đầu tiên Hoa Cơ sững sờ, sau đó vội vàng nâng tay áo lên che mặt của mình: "Ca ca, không phải huynh và Đại Vương đi tìm Vương Hậu rồi sao?" Quan trọng nhất là, hắn vội vàng xông tới như vậy, nàng không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ của mình!

Lôi Ngao tiến lên hai bước, bắt được tay của nàng, từ từ kéo tay áo che trước mặt nàng xuống, tim như bị dao cắt, thật là đau: "Muội muội, là ai làm?" Là ai nhẫn tâm như vậy, lại có thể ra tay như vậy.

"Ca, đều đã qua, không sao rồi." Theo cảm nhận của mình, pháp lực của đối phương vô cùng cao, nàng không muốn hắn đi mạo hiểm: "Huống chi, muội cũng không biết đối phương…… Rốt cuộc là ai?" Trong giọng nói mang theo ảo não và tức giận.

Mặt của nàng đã bị hủy, nàng muốn tìm được hung thủ kia hơn bất cứ ai, sau đó chặt ra thành trăm mảnh.

Thế nhưng sự thật bao giờ cũng tàn khốc, ba ngày qua, nàng một mực hồi tưởng lại xem có thể là ai, nhưng mà không thu được kết quả gì.

"Sao có thể không biết chứ?" Lôi Ngao sốt ruột, nghe nói như vậy, giọng nói không tự chủ trùng xuống.

Ngu Cát ở bên vội vàng kéo hắn lại: "Được rồi, Hoa Cơ nàng là thật không biết. Ngươi là ca ca của nàng, chẳng những không an ủi nàng, ngược lại còn ở trước mặt nàng la to nói lớn, rốt cuộc ngươi có yêu thương nàng hay không? Nữ nhân coi dung mạo còn quan trọng hơn mạng sống của mình, Hoa Cơ có thể kiên cường như vậy, đã không dễ dàng, vì sao ngươi còn tới tổn thương nàng!! Người này làm ca ca thế nào đây!!"

"Ta……" Một phen, Lôi Ngao bị mắng vô cùng xấu hổ: "Thật xin lỗi muội muội, là ca ca quá nóng lòng, ca ca sai lầm rồi."

"Không có việc gì." Hoa Cơ cúi đầu xuống, che giấu chua sót trong lòng.

Đúng vậy, đối với nữ nhân mà nói, dung mạo còn quan trọng hơn so với sinh mạng nữa! Mình còn sống, rốt cuộc còn ý nghĩa hay không? Nếu vẫn không tìm được hung thủ kia? Không phải mình sẽ tiếp tục sống với khuôn mặt đáng sợ này hay sao?

"Muội muội, mặc kệ muội biến thành cái dạng gì, ở trong mắt huynh, muội vẫn là người đẹp nhất. Từ nay về sau, huynh sẽ ở bên cạnh muội, mặc kệ xảy ra ra chuyện gì, cũng sẽ không để cho muôi đối mặt một mình." Đều do mình vô dụng, bị thương nặng như vậy, nếu có mình ở đó, có lẽ muội muội sẽ không biến thành như vậy.

"Ca ca, trên đời này huynh đối với muội là tốt nhất……" Hai người không kìm lòng không được ôm nhau, Hoa Cơ nhịn không được rơi lệ. Ngoài mặt kiên cường, cũng không tránh được những tổn thương trong lòng.

Không phải nàng đã đi ra từ trong cơn ác mộng, mà là chôn vùi vết thương thật sâu trong lòng mình, nhìn thấy nàng khóc, cũng chỉ có một người là nàng mà thôi.

"Thật ra…… khuôn mặt của Hoa Cơ không hẳn là không thể chữa." Ngu Cát nói một câu, lập tức hấp dẫn sự chú ý của hai người đang thương tâm.

"Ngươi nói cái gì?" Lôi Ngao đứng dậy, bắt được vai của đối phương, "Mặt của muội muội ta còn có thể trị? Ngươi nói là thật?"

"Lôi Ngao, ngươi đừng kích động, từ từ nghe ta nói."

"Ngươi nói mau."

"Ngươi đã nghe nói qua về Tử Long ở Bắc Hải chưa?" Ngu Cát đẩy bàn tay hắn đang khoác trên vai mình xuống, xoay người ngồi trên ghế.

Lôi Ngao cau mày biến đổi suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu: "Chưa từng nghe qua."

"Tử Long quanh năm ẩn cư ở đáy biển, không có nhiều người gặp qua nó, ngươi chưa từng nghe qua cũng là bình thường." Nàng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Trên đời có các loại rồng với các màu sắc khác nhau, trong đó trắng, xanh, đen và tạp sắc chiếm đa số, đỏ, vàng linh tinh không thiếu, duy nhất có màu tím là đặc biệt hiếm thấy, nghe nói mười mấy vạn năm mới có thể xuất hiện một con. Tử Long trời sanh có chứa năng lượng cực kỳ cường đại, chỉ cần có thể lấy được Long Châu của Tử Long, giúp Hoa Cơ khôi phục dung nhan nhất định là không thành vấn đề."

"Có thật không?" Lôi Ngao không kìm được vui mừng: "Muội muội có nghe thấy không, chỉ cần lấy được Long Châu, muội có thể khôi phục được khuôn mặt của ngày xưa."

"Nhưng nếu Long Châu của Tử Long kia có năng lượng cường đại như vậy, người muốn lấy Long Châu của nó chắc chắn không hề ít. Sao nó còn có thể bình yên sống ở Bắc Hải đây?" Hoa Cơ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Quả nhiên, Ngu Cát trịnh trọng gật đầu, nghiêm túc nói: "Người muốn lấy Long Châu quả thật rất nhiều, nhưng Tử Long có pháp lực cao cường, rất nhiều người đều là một đi không trở lại." Thở dài một tiếng, lắc đầu, "Vẫn là quên đi, các ngươi cứ coi như ta chưa nói gì, mặc dù Lôi Ngao có pháp lực cao cường, nhưng không nhất định có thể là đối thủ của Tử Long."

"Vì khuôn mặt của muội muội, sao huynh có thể xem nhẹ bỏ qua, không thử một chút, làm sao biết."

"Ca ca, không cần, muội không muốn huynh đi. Nếu như vì vậy mà huynh lại xảy ra chuyện gì, muội sống còn có ý nghĩa gì? Huynh quan trọng hơn nhiều so với khuôn mặt của muội…."

"Yên tâm đi, muội muội, tuyệt đối huynh sẽ không xảy ra chuyện gì." Lôi Ngao vẫn kiên trì muốn đi.

Hắn tin tưởng lời của nàng…, trong lòng của muội muội mình thật sự quan trọng hơn dung mạo của nàng, nhưng mà giống nhau, trong lòng của mình, nụ cười của nàng còn quan trọng hơn sinh mạng của mình.

"Ca ca, không cho đi." Hoa Cơ tức giận.

"Muội muội!"

"Ca ca, nếu như huynh cố ý muốn đi, muội lập tức tự vẫn ở trước mặt ngươi."

"Đừng đừng đừng." Hắn vội vã khoát tay, để cho nàng không quá xúc động.

"Vậy huynh có đồng ý hay không?"

"Huynh đồng ý." Mặc kệ muội muội nói gì, cứ đồng ý trước, về phần có nghe hay không, không phải do nàng quyết định!

Trơ mắt nhìn muội muội chịu tổn thương lớn như vậy, chính hắn là một ca ca nhưng cũng không làm được chuyện gì, sao có thể được!!

……

Sáng sớm ngày thứ hai, Yêu Vương mở tiệc thân mật mời Đại Tướng của yêu giới, nói là cho Hỏa Diễm và Lôi Ngao thực hành. Một người quay về Linh Miêu quốc, một người khác bị phái đi thi hành nhiệm vụ.

"Muội muội, mấy ngày nay huynh không có ở đây, muội nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, biết không?" Trước khi xuất hành, Lôi Ngao dặn dò không thôi. Lần này đi, không phải đi thi hành nhiệm vụ gì, mà là chính mình cầu xin Đại Vương thật lâu, để cho hắn lấy danh nghĩa nhiệm vụ phái mình đi ra, trên thực tế là đi Bắc Hải tìm Tử Long, lấy Long Châu.

Vì có thể khiến cho chuyến này thuận lợi hơn, tối qua mình cố ý đi tìm Ngu Cát, để cho nàng nói rõ ra tất cả tình huống chỗ Tử Long. Càng hiểu hơn, lần này mình đi có bao nhiêu nguy hiểm. Ngộ nhỡ chuyến đi này nếu không về được, xin muội muội còn có thể sống tốt, kiên cường sống.

"Vâng vâng, muội biết rõ. Ca ca ra ngoài, nhất định phải lấy cẩn thận làm đầu, muội ở Bách Hoa Các chờ ca ca chiến thắng trở về." Mặc dù cảm thấy ca ca đi lần này có chút kỳ quặc, nhưng dù sao cũng là đích thân Yêu Vương ra lệnh, nàng không thể hoài nghi.

Mọi người đều từ biệt như vậy, Lôi Ngao và Hỏa Diễm ngự phong đi, người ở hiện trường theo đó dần tản ra đi.

……

Tích Phong đi quanh phòng ăn một vòng, cầm chút thức ăn và rượu, tự mình mang đến thủy lao.

"Đại Vương." Có lẽ là trong lòng có suy nghĩ, hắn mới vừa xuất hiện, Diệp Tuyết đã bén nhạy phát hiện được hơi thở của hắn.

"Tuyết Nhi có đói bụng không? Bổn vương đã mang rượu và món ăn tới đây, đều là những món nàng thích ăn." Tích Phong lấy thức ăn trong giỏ ra, một tay khác đã sớm ném hoa sen ra, đứng ở bên cạnh nàng. Tay áo vung lên, hai đóa hoa sen ở giữa từ từ dài ra mở rộng lá sen, vừa vặn làm cái bàn.

"Tạ Đại Vương." Hai mắt Diệp Tuyết sáng lên, vui vẻ nhìn hắn: "Mang theo món gì ngon, mau mau cho thiếp nhìn một chút."

"Đừng nóng vội." Tích Phong lấy ra từng món trong giỏ lấy ra, sau đó là đũa, ly rượu, cuối cùng lấy rượu ra rót cho hai người: "Như thế nào, những món ăn này, Tuyết Nhi có hài lòng hay không."

"Vâng vâng, hài lòng, cực kỳ hài lòng."

"Vậy bản vương mời nàng một ly trước."

"Mời."

……

Qua ba tuần rượu, Yêu Vương mới hỏi đến chuyện tu luyện: "Tuyết Nhi, nàng ở nơi này gần ba ngày rồi, có gì tiến triển không?"

"Xem." Diệp Tuyết vừa nghe, không kịp chờ đợi muốn biểu diễn thành công của mình. Chỉ thấy nàng chồng hai tay lên nhau vận khí, theo bụng đi lên từng chút, cho đến cổ họng. Sau đó khẽ nhếch miệng, một viên hồ đan màu xanh bay ra từ trong miệng, theo sự dẫn dắt của nàng, lơ lửng trong không trung: "Như thế nào?"

"Được, thật sự là quá tốt, Tuyết nhi nàng thật lợi hại, nhanh như vậy khiến Bổn vương theo không kịp." Nụ cười trên mặt của Tích Phong rất phức tạp. Có kinh ngạc, có hưng phấn, còn có một tia ưu thương.

Không biết vì sao, gần đây chỉ cần nghĩ tới việc chỉ có thể thông qua nàng mới có thể cứu Vương Hậu trở về, trái tim mình lại có cảm giác đau. Thậm chí có lúc chàng đã hoài nghi, dùng mạng của nàng để đổi lấy sự trở lại của vương hậu, có đáng giá hay không!

May mà mỗi lần loại suy nghĩ rối rắm này sẽ không kéo dài quá lâu, sau khi phần ưu thương kia biến mất, sẽ chỉ khiến chàng càng thêm kiên định về cách làm của mình!

"Ha ha, thiếp chính là vì muốn đuổi theo Đại Vương chứ sao." Vì có thể sánh vai cùng chàng, cùng hắn phu xướng phụ tùy.

"Được, Tuyết Nhi có chí khí, Bổn vương thích." Tích Phong tiếp tục rượu rót cho hai người: "Nhưng mà Tuyết Nhi, nội đan này kỵ nhất là bộc lộ ra bên ngoài, lúc nàng không có chuyện gì, ngàn vạn lần không thể lấy nội đan ra, nhất là ở nơi có người, biết không?" Trước khi chuyển sang màu xanh, muốn lấy nội đan ra, đó là việc vô cùng tốn sức, mà sau khi toàn sang chuyển hoàn màu xanh, nội đan đã trở nên đủ cường đại, có thể tự do bị phun ra nuốt vào.

Chỉ là vì bớt chuyện thị phi, chàng phải cấm nàng làm ra loại hành vi này. Nếu như bị người khác thấy màu sắc hồ đan của nàng, hết thảy kế hoạch của chàng có thể bị phá hỏng.

"Dạ, thiếp biết."

"Ngoan"

113. Chương 112: Đợi Ngươi Mấy Vạn Năm

Sau khi ăn uống xong, trên khuôn mặt Diệp Tuyết xuất hiện một mạt ửng đỏ, đầu óc mơ màng, đã có mấy phần men say

Tích Phong vung tay lên, lật đổ lá sen, nhảy tới trên đóa hoa sen của nàng, ôm hông của nàng, từ từ đặt nàng xuống: "Tuyết Nhi, nàng yêu Bổn vương sao?"

"Yêu." Nàng trả lời không chút do dự, trên mặt ửng đỏ sâu hơn.

Mặc dù chàng tổn thương mình hết lần này đến lần khác, nhưng mình vẫn không lùi bước mà yêu chàng, hơn nữa cũng tin chắc rằng, chỉ cần mình cố gắng, một ngày nào đó những tình cảm này sẽ được hồi đáp. Hiện tại sự thật chứng minh, lựa chọn của mình là chính xác, chàng đối với mình dịu dàng, chính là chứng minh tốt nhất. Có lẽ trước kia, mình tồn tại như một thế thân của vương hậu đã mất tích, nhưng mà hiện tại..... Trong lòng của chàng..... Hẳn là có một chỗ của mình!

"Vậy chàng yêu thiếp sao?" Trong mắt là ánh sáng chờ mong, đôi tay chủ động vòng lên cổ của hắn.

Hơi thở của chàng rất dễ chịu, đôi mắt của chàng rất thâm tình, ngay cả mái tóc bạch kim của chàng nhìn qua cũng vô cùng óng mượt.....

Giờ khắc này ở trong mắt của nàng, cả người của chàng không có chỗ nào là không hoàn mỹ.

Cái này chẳng lẽ chính là trong mắt người tình hóa Tây Thi sao?

Trong lòng Diệp Tuyết nghĩ tới vui rạo rực.

"Yêu." Một lát sau, Tích Phong phun ra một chữ, cũng rất chắc chắn.

Mặc dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng mà tình yêu phát ra từ tận đáy lòng, thậm chí cũng không cho hắn cơ hội nói dối. Một tiếng yêu kia, thậm chí cũng không giống là mình nói ra khỏi miệng, mà là một "chính mình" khác, ẩn náu phía sau mình đã lâu rồi!

"Phong……" Nàng thâm tình hô tên của chàng. Mấy ngày nay chàng và nàng ngắm trăng ngắm sao, cùng nàng ngự phong ngự kiếm, từng ly từng tý hiện lên trước mắt nàng, vào giờ phút này khiến cho Điệp Tuyết cảm thấy, mình sắp hạnh phúc chết đi được: "Phong,……"

"Tuyết Nhi, ta ở đây, ta ở đây, ta ở đây." Tay của chàng xoa nhẹ trên người của nàng, kiến cho nàng run rẩy một hồi. Chàng dịu dàng hôn nàng, từ trán đến mắt, đến mũi, mãi cho đến chân của nàng, chàng đều kiên nhẫn, hôn từng chút, cho đến khi toàn thân nàng mềm nhũn như một vũng nước: "Tuyết Nhi, ta thích nàng, về sau không cần rời khỏi ta có được hay không? Biết không? Ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi."

"Phong, thiếp sẽ không rời khỏi chàng, đời này kiếp này, thiếp đều muốn ở bên cạnh chàng, không rời xa chàng." Nàng cảm nhận chàng đang tiến vào, hưởng thụ hạnh phúc chàng và nàng hòa làm một.

"Tuyết Nhi, nàng cũng đã biết, này mấy vạn năm nay, ta nhớ nàng đến cỡ nào." Chàng vận động kịch liệt trên cơ thể nàng, ôm nàng thật chặt, cho dù dính chặt hai ngày nữa cũng cảm thấy không thấy đủ. Chàng nghĩ muốn hòa nàng vào trong cơ thể của mình, để cho hai người hoàn toàn hợp làm một.

"Thiếp biết rõ, thiếp biết rõ…… Ử…… Phong……" Trong miệng của nàng phát ra tiếng rên rỉ thật thấp, từng tiếng từng tiếng kích thích tiếng lòng hắn, kiến cho tinh lực của hắn càng thêm tràn đầy, đối nàng càng thêm si mê.

Không biết đã trải qua bao lâu, chàng mới phát ra một tiếng gầm nhẹ, phóng thích hoàn toàn cơ thể……

Lần này, chàng cũng không rời đi ngay lập tức, mà ngủ thật say bên cạnh nàng.

Diệp Tuyết trợn tròn mắt, dùng ngón tay miêu tả theo đường nét trên khuôn mặt chàng ánh mắt của chàng, cái mũi, đôi môi……

Đây là lần đầu tiên, nàng nhìn chàng ở khoảng cách gần như vậy. Giấc ngủ của chàng rất yên tĩnh, giống như con nít mới sinh, không một chút tạp chất……

……

Có lẽ do quá mệt mỏi, Diệp Tuyết ngủ rất say.

Từ từ tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là sờ chỗ bên cạnh, nhưng không có ai. Lúc này nàng mới phát hiện ra, chàng đã rời đi từ sớm.

"Không thèm nói tạm biệt đã rời đi rồi sao?"

Nàng ngẩn người nhìn thủy lao trống không, nhưng rất nhanh trên mặt hiện lên một nụ cười.

Hẳn là do mình quá mệt mỏi, cho nên chàng mới không đánh thức mình thôi.

Đúng, là như vậy.

Chàng nói yêu mình, vậy tuyệt đối không thể nào là giả.

……

Bên kia, Tích Phong đứng ở bên cạnh thác nước, trong ánh mắt mang theo vẻ khổ sở.

Rốt cuộc vừa rồi là thế nào? Mọi truyện mình làm đều kỳ quái như vậy.

Cái gì mà chờ đợi mấy vạn năm? Hai người, mới quen biết có mấy tháng thôi mà.

Mà nàng, cũng chỉ là một con hồ ly hơn bốn trăm năm, hơn trăm năm……

Trong đầu Tích Phong đột nhiên hiện lên một ý tưởng đáng sợ, gần đây luôn mơ thấy một số giấc mơ kỳ quái, đồng thời cũng xảy ra một số chuyện kỳ quái, chẳng lẽ là có quan hệ với kiếp trước của hai người sao?

Nhưng…… Đáo Bích Dao biết.

Chàng ngẩng đầu nhìn về đỉnh núi. Nơi đó hoa nhỏ trên gốc cây màu nâu đã héo thêm một đóa rồi.

Dao nhi đang ngàn cân treo sợi tóc, lúc này, sao mình có thể có ý nghĩ không an phận đối với nữ nhân khác.

Kỳ thật chính Tích Phong cũng không biết.

Thật ra chàng đang sợ, sợ khi tra rõ một số việc, chính chàng cũng không thể thừa nhận.

Khổ sở nhắm hai mắt lại, chờ mở mắt ra lần nữa, rõ ràng hơn rất nhiều: "Dao nhi, nàng nhất định phải chờ…… Chờ ta đón nàng trở về……"

***

Thời không xa xôi, thế kỷ 21.

Dưới ánh trăng, ở trong bụi cỏ một con hồ ly màu nâu đang nhanh chóng chạy trốn, phía sau kéo theo sáu cái đuôi rối bù, một cái đuôi đại biểu một cái mạng.

Đột nhiên, hồ ly đang chạy trốn ngừng lại, nhìn bầu trời đen như mực lộ ra ánh mắt tuyệt vọng: "Phong, Phong của ta, chừng nào thì chàng tới cứu ta đây? Chàng cũng đã biết, ta chờ chàng vất vả đến cỡ nào!"

"Yêu nghiệt, chạy đi đâu." Bầu trời đánh xuống một tia sấm, đánh vào bên cạnh hồ ly.

Cửu Dao vội vàng thu hồi lực chú ý, tiếp tục chạy trối chết.

"Đứng lại cho ta." Một tia chớp thoáng qua trên đỉnh đầu, Điện Mẫu một thân trang phục bó sát, đặc biệt giống như nữ sát thủ trong phim truyền hình hiện đại. Chỉ tiếc, tốc độ của hồ ly rất nhanh, tia chớp chỉ đốt rụi một nắm lông hồ ly.

Nguy hiểm thật!

Ngay tại lúc Cửu Dao đang mừng thầm, một thanh Phương Thiên Kích từ trên trời giáng xuống, cắm ở trước mặt nàng. Nếu không phải nàng kịp thời dừng bước, ngay lập tức bị đánh trúng đi, trực tiếp bị chém thành hai khúc rồi.

Nhưng mà bây giờ kết quả cũng không được khá lắm, trên đầu vẫn bị sát khí trên kích gây thương tích, trên ót rách ra một vết thương dài một tấc, máu tươi lập tức chảy xuống, nhỏ vào trong mắt.

"Cửu Dao, xem ngươi chạy trốn đi đâu." Mã Toa cưỡi gió theo tới, không đúng, không phải Mã Toa, giờ phút này nàng đã là nữ Chiến thần Bích Lạc. Nàng đã khôi phục tất cả trí nhớ và thần lực của kiếp trước.

"Bích Lạc, cũng mấy vạn năm trôi qua, hận thù của kiếp trước, chẳng lẽ muốn tính đến kiếp này sao?" Cửu Dao bị vây quanh, không có đường để trốn, cuối cùng chỉ có thể vùng vẫy.

"Cho dù giết ngươi mười kiếp, cũng không thể giải mối hận trong lòng ta." Bích Lạc rút Phương Thiên Kích lên, nắm chặt trong tay. Trong mắt bùng cháy ngọn lửa phẫn nộ……

Hóa ra, Thượng Nhất Thế.

Nữ Chiến thần Bích Lạc và Bạch hồ Diệp Tuyết là chi em tốt của nhau, hai người đời này giống nhau, không chuyện gì không nói, không việc gì không kể. Chiến thần có nhiệm vụ của mình, Bạch hồ giúp nàng cùng nhau hoàn thành; Bạch hồ có chuyện phiền toái, Chiến thần cùng giải quyết với nàng.

Khi đó, Ngân Hồ Tích Phong và Diệp Tuyết là quan hệ sư huynh muội, bái Tiêu Thạch chân nhân làm sư phụ. Hai người là thanh mai trúc mã, không khác gì một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Diệp Tuyết ngoại trừ ở cùng Bích Lạc, thời gian còn lại đều giành cho người sư huynh này. Hai người cùng nhau tu luyện, cùng nhau tỷ thí, ngày ngày đều tốt đẹp như vậy.

Mà cửu vĩ hồ Cửu Dao và nhân ngư Ngu Cát đều là sư tỷ của hai người, lại đều thật thích sư đệ của mình. Nhìn thấy sư đệ và tiểu sư muội ân ái yêu nhau, ngọt ngọt ngào ngào ở cùng nhau, hai người sinh lòng đố kỵ, bắt đầu âm thầm tính kế nàng.

Một ngày, thừa dịp sư phụ đi vắng, hai người vụng trộm chạy vào phòng luyện đan của sư phụ, phá hư hết đan dược bên trong. Sau đó vu họa cho Diệp tuyết, nói là do nàng gây ra.

Sư phụ đi vắng, hai người ỷ vào mình là đại sư tỷ, lấy danh nghĩa của sư phụ muốn đưa nàng đến đại điện chém đầu.

Sau khi Tích Phong nhận được tin tức, tất nhiên không tin Diệp Tuyết sẽ làm ra chuyện như vậy, khuyên bảo căn bản không có hiệu quả, hắn không thể không ra tay tàn nhẫn với hai sư tỷ, muốn từ trên đại điện cứu Tuyết Nhi đi. Nhưng thời điểm đó, hắn không phải đối thủ của hai sư tỷ, dù dùng hết toàn lực, cuối cùng vẫn thua trận. Cuối cùng, bị trói ở bên cạnh nhìn người xử trí Tuyết Nhi của hắn.

Thời khắc mấu chốt, Bích Lạc điều kiển Thất Thải Phượng Hoàng xuất hiện, cứu Diệp Tuyết, hơn nữa trong cơn tức giận còn đốt cả tòa cung điện.

Khi đó dưới tay Tiêu Thạch Chân Nhân có ba nghìn đệ tử, mỗi người đều có pháp lực vô biên. Việc sư môn bị đốt, trải qua sự giải thích vặn vẹo của Cửu Dao và Ngu Cơ, làm chúng đệ tử nổi giận. Mọi người tập hợp ở cửa sư môn, sau đó đánh thẳng đến Thần giới.

Sư phụ nổi giận, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Lúc mới bắt đầu Thần giới còn ứng chiến, nhưng sau khi thua liên tiếp năm trận, không dám ứng chiến nữa.

Khi đó đứng đầu Thần giới là Nữ Oa, bản thân nàng cực kỳ coi trọng Bích Lạc, nhưng do áp lực của chúng thần, không thể không giáng tội với Bích Lạc, phế bỏ thần lực, bế quan ba vạn năm.

……

Ba vạn năm sau, cho dù đối với thần, cũng là một đoạn thời gian vô cùng dài.

Chờ đến lúc nàng có thể ra ngoài, vừa nóng vội vừa kích động đi tìm Diệp Tuyết, mới biết được hơn một tháng trước, Diệp Tuyết đã tự sát bỏ mình, đi vào đường luân hồi. Mà Tích Phong và Lạc Băng đại chiến bảy bảy bốn mươi chín ngày, cũng đã bỏ mình không lâu trước đó.

Sau khi biết được tin tức này, nhưng lại không biết gì về Lạc Băng cả, hắn là nhân vật xuất hiện tại thời điểm Bích Lạc đang bế quan, cho nên Bích Lạc cho là Diệp Tuyết và Tích Phong chết, đều là do Lạc Băng gây nên. Vốn định đi vào đường luân hồi nhìn xem tình hình luân hồi của Diệp Tuyết một chút sau đó đi tìm Lạc Băng báo thù, không ngờ, lại để cho nàng trong lúc vô tình phát hiện, Tuyết Nhi cũng không phải tự sát, mà là bị Cửu Dao và Ngu Cát bức tử.

Họ lợi dụng chuyện Tuyết Nhi có tình cảm với cả Lạc Băng và Tích Phong, lại chậm chạp không ra được quyết định, không muốn làm tổn thương ai hết, nên đã khiêu khích và làm nhục nàng. Khi đó, bởi vì ngoài ý muốn, Diệp Tuyết và Lạc Băng mơ hồ xảy ra quan hệ.

"Trừ khi ngươi chết, bằng không, chúng ta sẽ tiết lộ chuyện xấu của ngươi, nhìn xem đến lúc đó Tích Phong có thể chấp nhận hay không. Ngươi có thể đánh cuộc, đánh cuộc hắn có thể chấp nhận được ngươi. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, một khi đệ ấy không chịu nổi, cũng rất dễ dàng rơi vào ma đạo, từ đó trở thành sỉ nhục của sư môn. Mà ngươi nên biết, kết quả bị coi là kẻ địch của sư môn như vậy, người người muốn giết đệ ấy cho sảng khoái." Ngu Cát nói một phen, làm cho Diệp Tuyết vô cùng đau khổ.

Nàng cũng không muốn tổn thương ai, nhất là Tích Phong.

Dưới áp lực của hai người Cửu Dao, cuối cùng nàng lựa chọn thỏa hiệp, mới có một màn tự sát ở trước mặt hai người kia. Chỉ là bi kịch phía sau, lúc đó nàng tuyệt đối không ngờ rằng

Hồ đan của Diệp Tuyết đã trở thành màu xanh, cách màu tím không còn xa, vận mệnh cuối cùng sẽ ra sao, mời mọi người tiếp tục trờ đợi.

114. Chương 113: Ba Vạn Năm Luân Hồi

Nếu như ban đầu Diệp Tuyết có thể biết địa vị của mình trong lòng hai người đàn ông này còn quan trọng hơn sinh mạng của hai người, tin tưởng nàng sẽ không làm như vậy thôi.

Nhưng mà nàng cũng không ngờ tới, cho dù nàng chết, hai sư tỷ vẫn không chịu buông tha nàng, lại có thể đuổi đến đường hầm luân hồi, muốn hủy đi nguyên thần của nàng.

Thật may là Bích Lạc xuất hiện kịp thời, mới không để cho đối phương ra tay độc ác, nhưng nguyên thần của Diệp Tuyết đã bị tổn hại cực lớn, hấp hối trong đường hầm luân hồi.

Vì cứu nguyên thần của nàng, Bích Lạc quyết định thật nhanh, trả giá bằng việc hy sinh tất cả tu vi của chính mình, nhưng cũng không thể chữa khỏi hoàn toàn cho nguyên thần của nàng. Cho nên Diệp Tuyết mới có thể đợi luân hồi sau ba vạn năm, mà Bích Lạc trông coi ở bên cạnh nàng, ở bên cạnh nàng suốt ba vạn năm trong đường hầm luân hồi.

Bị giam cầm ba vạn năm, lại nán lại ba vạn năm trong đường hầm luân hồi, sáu vạn năm cô độc và tịch mịch, chỉ có một mình Bích Lạc hiểu. Nhưng, tất cả đều do Cửu Dao và Ngu Cát ban tặng. Thù hận như thế, nếu chỉ bị giết như vậy, còn tiện nghi cho họ!

Phương Thiên Kích trong tay sáng rực lên, Bích Lạc bay lên trời, từ trên trời đánh xuống, từ trên không chém Cửu Dao thành hai nửa.

Thi thể bạo phá trên không, máu thịt rải rác.

"Đây là cái mạng thứ mấy rồi hả?"

"Hồi Mã tiểu thư, đây đã là cái mạng thứ tư, giết nàng năm lần nữa là việc lớn sẽ thành." Điện Mẫu chạy tới nhiệt tình hồi báo.

"Năm lần!" Bích Lạc nhìn những mảnh thịt vụn đang dần dần biến mất trên đất, híp mắt một cái: "Sinh vật nhiều đuôi thật là khó đối phó!" Bất kể lần này chém nàng ta thành bao nhiêu mảnh, một tuần sau nàng ta có thể hồi sinh với một tính mạng khác, hơn nữa không chỉ sống lại một lần, nếu muốn giết nàng ta thì càng khó. So với lần trước, lần này tốc độ Cửu Vĩ Hồ đã tăng lên không ít.

"Không sao, chỉ cần có Mã tiểu thư ở đây, mặc kệ hồ ly này trở nên lợi hại bao nhiêu, cũng không sợ."

"Đúng vậy đúng vậy, Mã tiểu thư, thần lực của ngươi đã hoàn toàn khôi phục phải không?"

Lôi Công Điện Mẫu ở bên cạnh ân cần vuốt mông ngựa.

"Ít nói nhảm, thu đội về nhà." Bích Lạc không để ý tới bọn họ, bay lên trời, dẫn đầu rời đi.

Hoàn toàn khôi phục sao? Chắc là không đâu.

Người đời biết nàng là Chiến thần Bích Lạc pháp lực cao cường, vốn không biết, chỉ có dưới sự giúp đỡ của phượng hoàng lửa Băng Phượng, nàng mới có thể phát huy pháp lực ở mức cực đại.

"Ơ kìa, chờ chúng ta một chút nha……"

"Mã tiểu thư……"

***

Lại qua ba ngày.

Ba ngày này, vô cùng nhàm chán, bởi vì chuyện gì cũng không xảy ra.

Vốn không biết, đây gọi là bình yên trước cơn bão.

Ngày thứ tư, mặt trời vừa lên, bên ngoài cung điện bỗng nhiên bay tới rất nhiều rất nhiều loài chim, khẽ kêu đau, tiếng kêu thê lương. Thậm chí ngay cả chim sơn ca luôn nổi tiếng về tiếng hót trong trẻo dễ nghe, giờ phút này cũng kêu như chim quyên khóc tâm huyết thê lương.

"Nương nương, người muốn làm gì? Nương nương, người đi đâu vậy? Vết thương của người vẫn chưa khỏi hoàn toàn, chậm một chút."

Bách Hoa Các, nhóm yêu quái Tiểu Hoa hầu hạ ở bên cạnh Hoa Cơ lo lắng đi theo sau lưng Hoa Cơ, nhìn nàng lảo đảo đi ra bên ngoài, nóng vội và có chút luống cuống tay chân.

Nhưng vào giờ phút này, dừng lại để nghe lời khuyên của nhóm yêu quái Tiểu Hoa, sao Hoa Cơ có thể nghe lọt. Bên ngoài tiếng chim hót bi thảm thê lương thế kia, nhất định là đã xảy ra chuyện, là ca ca sao? Là ca ca, ca ca xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Lấy tay đẩy cửa phòng ra, trên cây, có rất nhiều các loại, các loài chim đậu lại. Cũng không dừng lại lâu, nhìn qua bọn chúng vô cùng nôn nóng, hơi dừng lại một chút sau đó lại rối loạn bay lên không trung.

"Các ngươi ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hoa Cơ la to về phía chim tước.

Nhưng tất cả là tiếng kêu và âm thanh của chúng, ríu rít, chính là không ai nói cho nàng biết mục đích bọn chúng tụ tập ở nơi này là gì.

"Nơi này thế nào?" Tích Phong cũng cảm thấy có chuyện kỳ lạ, thấy Bách Hoa Các bên này tập trung dày đặc chim tước, cho nên chạy tới tìm hiểu nguyên nhân.

"Thiếp cũng không biết." Hoa Cơ nhìn người bên cạnh một cái, cảm giác trong lòng rất phức tạp. Kể từ khi ca ca rời đi, mỗi ngày chàng sẽ đi quanh nơi này của mình một vòng, thậm chí còn mở miệng quan tâm thương thế của mình một chút. Đã nhiều năm như vậy, mình đã thói quen lạnh lùng, thói quen cùng chàng như là người lạ, cho nên khi hai người ở một chỗ, thậm chí mình cũng không biết nói chuyện với chàng như thế nào.

Tích Phong cau mày, duỗi tay ra, từ trên trời xuống bắt lấy chim tước nhỏ vẫn không biết tên, kim quang chợt lóe trên ngón tay, chạm một cái ở trên đầu chim tước, như kỳ tích chim tước có thể mở miệng nói chuyện: "Xin Đại Vương khai ân, cứu lấy Ưng Vương của chúng ta, xin Đại Vương khai ân, cứu lấy Ưng Vương của chúng ta……"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, từ từ kể lại cho ta."

"Vâng" chim tước chớp mắt nhỏ trong veo như nước, âm thanh trầm thấp: "Ưng Vương đại chiến với Tử Long ở Bắc Hải, không ngờ được pháp lực của Tử Long quá mức cao cường, Ưng Vương căn bản không phải là đối thủ của Tử Long. Hiện tại nguyên thần bị tổn thương nặng nề, Đại Vương nếu không ra tay cứu giúp, chỉ sợ Ưng Vương của chúng ta sẽ tan thành mây khói."

"Ngươi nói cái gì!" Lời nói của chim tước nhỏ đối với Hoa Cơ mà nói, không khác nào sấm sét giữa trời quang.

Tử Long Bắc Hải! Nguyên thần tổn thương nặng nề! Tan thành mây khói!

Những chữ này đáng sợ cỡ nào, nàng vẫn ở đây lo lắng, lại không nghĩ rằng, nhanh như vậy những lo lắng này đã thành sự thật. Tàn khốc đặt trước mặt mình!

"Ta không tin, nhất định là ngươi đang nói láo, nhất định là như vậy."

"Hoa Cơ nương nương, Ưng Vương ** có thể rất nhanh sẽ tới nơi này." Chim tước nhỏ biết nói như vậy là rất tàn nhẫn. Hoa Cơ này, có quan hệ cùng với loài chim, người nào không biết nàng và Ưng Vương quan hệ vô cùng tốt. Hai người tuy là huynh muội kết nghĩa, so với huynh muội ruột thịt quả thật còn tốt hơn. Không có chỗ nào là không tốt.

Nghe nói lần này, Ưng Vương vì đi tìm kiếm Long Châu ở Đông Hải để có thể chữa khỏi vết thương trên mặt cho Hoa Cơ nương nương, ai cũng không ngờ được, lại có thể xảy ra chuyện như vậy. Ngay lúc này, người đau lòng nhất cho Ưng Vương phải là nương nương nàng.

"Không, ta không tin……" Hoa Cơ quật cường bảo vệ mong chờ cuối cùng của mình. Không tận mắt nhìn thấy, dù thế nào nàng cũng sẽ không tin tưởng ca ca đã chết thật rồi: "Các ngươi ở đây đều nói dối, nói dối, cút ngay cho ta, tránh xa ta một chút……"

"Được rồi Hoa Cơ, nàng đừng kích động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất nhanh là có thể biết, nàng phải bình tĩnh một chút." Tích Phong thả lại chim tước nhỏ trên không trung, kéo nàng lại, mặt đối mặt với mình: "Ta hi vọng nàng kiên cường, mặc kệ chuyện gì xảy ra, đều có thể chịu đựng."

"Ca ca tuyệt đối sẽ không cái chết, tuyệt đối sẽ không……"

Bầu trời bắt đầu tối xuống, trên mặt đất bị che tối đen. Không phải trời muốn mưa, mà là vô số chim tước chi chít bay trên không trung, từ xa mà đến gần. Đang bay đến từ trên không, Tích Phong mới nhìn đến bọn chúng, hóa ra trên lưng của bọn chim tước này, có một người……

Bầy chim dần dần hạ xuống, đặt thi thể Ưng Vương Lôi Ngao trên bãi cỏ tươi của bụi hoa ở Bách Hoa Các này.

"Ca ca……" Hoa Cơ từng bước đi về phía người trên bụi hoa, mỗi bước đi, đều tốn toàn bộ hơi sức trên người. Chờ sau khi đến bên cạnh, nàng đã không kiên trì nổi, đầu gối khẽ cong, quỳ xuống bên cạnh hắn. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt đối phương, trước kia hắn đẹp trai như ánh mặt trời, giờ phút này đầy vết thương nông sâu. Áo giáp trên người tả tơi, trăm ngàn vết thương.

"Ca ca, huynh thật sự quá nhẫn tâm." Bị thương như vậy mà trở về, nàng nghĩ lừa mình dối người một chút cũng không thể được.

"Còn nhớ lời muội đã nói hay không, nếu huynh dám vì muội đi mạo hiểm, muội sẽ chết cho huynh xem. Nhưng mà hiện tại muội vẫn sống tốt, huynh đã như ngôi sao rơi xuống. Huynh đây là ý tứ gì? Có phải muốn muội chết hay không?"

"Rõ ràng huynh nói, dung mạo ra sao cũng không đáng kể, mặc kệ muội biến thành hình dáng gì, ở trong lòng của huynh muội vẫn là xinh đẹp nhất. Thì ra tất cả mọi thứ, là do huynh lừa dối muội phải không? Bằng không, huynh cần gì phải tìm Long Châu để bị thương đến mức này, ngay cả tánh mạng của mình cũng không màng tới!"

"Muội biết rõ, nhất định là huynh nghe lời Ngu Cát nói, biết dung mạo còn quan trọng hơn sinh mạng của nữ nhân, nhưng huynh có biết, huynh ở trong sinh mệnh của muội, còn quan trọng hơn dung mạo."

"Ca ca, ca ca ngốc, huynh nằm xuống như vậy, là giải thoát rồi, nhưng huynh có nghĩ tới hay không, huynh chết, người sống chúng ta nên làm cái gì!"

"Hoa Cơ, chớ thương tâm." Tích Phong ôm vai của nàng, đỡ nàng từ trên mặt đất lên: "Đã sống nhiều năm như vậy, loại chuyện sống chết như vậy, nàng cần phải sớm thông suốt. Chỉ cần nguyên thần không có việc gì, chỉ là một lần luân hồi mà thôi." Nói xong, giao nàng cho nhóm yêu quái Tiểu Hoa vẫn chờ đợi bên cạnh, đau lòng sửa lại mái tóc dài của nàng một chút, "Trước tiên ta mang Lôi Ngao về, giúp hắn chữa trị lại nguyên thần rồi hãy nói."

"……" Hoa Cơ đã bị vây trong trạng thái nửa phong bế, người khác nói gì, nàng không nghe lọt câu nào.

Ca ca chết rồi, mình sống…… Còn có ý nghĩa gì!

……

Một ngày một đêm, Hoa Cơ không biết thời gian trôi qua thế nào, cho đến khi chỗ trống trong lòng bỗng nhiên mở ra, nàng mới hồ đồ tỉnh táo lại từ trong hỗ loạn.

"Nương nương, người muốn đi đâu? Nương nương, người……" Hai yêu quái Tiểu Hoa canh giữ ở bên giường của nàng thấy nàng vội vã nhảy xuống giường, vừa định theo sau, đã bị nàng dùng pháp lực định trụ âm thanh lại, một chút âm thanh cũng không phát ra được.

"Thật xin lỗi, các ngươi phải chịu ủy khuất một chút, trên người các ngươi có định thân chú và chú câm, khi đến giờ sẽ tự giải. Chúng ta…… Kiếp sau gặp lại." Hoa Cơ nói xong, không còn gì lưu luyến, hóa thành một điểm hồng nhạt, bay ra ngoài từ cửa sổ. Nơi đi qua, trải đầy những đóa hoa tươi đẹp mỹ lệ, năm cánh hoa, hơi giống hoa đào……

……

Một căn phòng tối, lộ ra chiếc xe trượt tuyết.

Cơ thể Lôi Ngao được đặt trên xe trượt tuyết, quanh người thắp bốn bốn mươi sáu ngọn đèn hoa đăng. Ngọn lửa trên đèn tương đối vững vàng, chứng minh rằng nguyên thần của hắn bị thương nặng đã cơ bản khôi phục, hiện tại, chỉ cần đưa hắn vào đường hầm luân hồi là được.

Lúc này, đúng ra là phải có người trông coi ở bên cạnh, để tránh tình trạng bất ngờ. Nhưng không biết vì sao, lúc Hoa Cơ đi vào, ngay cả một con quỷ cũng không thấy. Cũng quá lớn mật rồi, ngộ nhỡ đèn hoa sen bất ngờ tắt, nguyên thần vừa mới khôi phục sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp không thể trở lại. Nhẹ thì sau này đầu thai chuyển thế, cũng si ngốc, nặng thì, hồn bay phách tán, tan thành mây khói……

115. Chương 114: Hoa Cơ Chết Đi Hoa Niệm Sống

Không có ai trông coi, ngược lại làm cho việc của Hoa Cơ rất dễ thực hiện.

Nàng là Hoa Yêu, nắm trong tay tất cả cây cối và hoa cỏ mọc rễ, nảy mầm, nở hoa, kết quả. Cho nên nàng là người có năng lực dưng dục cường đại nhất trên đời này. Vì có năng lực, nàng có thể thực hiện hoàn mỹ pháp lực hạng nhất, gọi là lấy mạng đổi mạng.

Nói như vậy, thường thường là yêu quái có đạo hạnh cao mới có thể đổi mạng của yêu quái có đạo hạnh thấp, bởi vì việc này, năng lượng của thế gian mới có thể vĩnh hằng. Mà Hoa Cơ có thể lật đổ sự vĩnh hằng này, lấy mạng của yêu quái đạo hạnh thấp đổi mạng của yêu quái đạo hạnh cao, hơn nữa sau khi đổi mạng, còn có thể thành công đẩy pháp lực và tu vi của đối phương tăng lên trên mức hiện có.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng tối lại, bước chân của Hoa Cơ có chút không ổn định, tựa như đạp trên mây. Từ từ bước đến bên cạnh xe trượt tuyết, cầm tay của hắn lên, đặt trước ngực mình.

"Ca ca, huynh thật ngốc."

Tóc vàng xanh trên người từ từ khôi phục thành màu xanh lá cây, như một dòng chảy màu xanh biếc, dài ra với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, đến khi ngọn tóc chạm đến mặt đất, ngọn tóc màu xanh lá cây lại có thể dài ra như lá dây leo, nằm rạp trên mặt đất, tiếp tục sinh trưởng bốn phía. Sức sống tràn đầy, làm cho người ta lo lắng cơ thể sẽ biến thành dây leo, có thể vì thế mà Hoa Cơ nàng sẽ không rời đi được hay không.

"Thật ra thì chỉ cần huynh ở đây, cho dù gặp bao nhiêu khó khăn, muội sẽ không bị đánh bại. Bởi vì muội biết nếu như muội đau lòng, huynh có thể càng khó chịu hơn muội, cho nên vì huynh, muội sẽ càng kiên cường hơn so với người khác."

Bởi vì thành dây leo đã leo lên xung quanh vách tường, ở trên vách tường nở ra nhiều đóa hoa diễm lệ, lộng lẫy như mẫu đơn, hương thơm như hoa mai, càng quân tử hơn hoa lan. Nhụy hoa tỏa ra sắc tím nhàn nhạt, rất duy mỹ, cũng rất thê lương.

"Nhưng ca ca, huynh lại lựa chọn một con đường không có lối về, vì tìm Long Châu để có thể chữa khỏi vết thương trên mặt cho muội, huynh gạt muội đi Bắc Hải. Từ nay về sau, muội và huynh cách biệt sống chết. Huynh vì muội mà chết, nhưng bởi vì không có đạt được mục đích cuối cùng, huynh chết không nhắm mắt. Mà muội, vốn đã đã bị hủy dung nhan, hiện tại lại mất đi huynh, sống cũng không còn ý nghĩa gì."

Ở giữa mấy nụ hoa, những tinh linh nhỏ bay ra kích cỡ giống như đom đóm, trên người phát ra những chấm nhỏ y hệt ánh sáng, từ đóa hoa này bay đến đóa hoa khác, trong miệng hát khẽ những khúc ca đau buồn, mang theo mùi vị sinh ly tử biệt.

"Cho nên, do huynh và muội cùng bất mãn với tình trạng hiện tại, không bằng dùng tính mạng của muội đổi về tính mạng của huynh. Tích Phong nói, nếu như muội chết, sẽ đánh hài tử của muội vào vạn kiếp bất phục, đây là điều duy nhất mà muội bận tâm trên đời này. Cho nên chờ muội chết rồi, xin huynh có thể khuyên chàng một chút, bảo chàng xem đứa bé kia là một phần máu mủ ruột thịt của chàng, tha đứa bé một mạng, không cần làm khó đứa bé, sớm đưa đứa bé đi đầu thai chuyển thế. Nếu như chàng thật sự không nghe, khư khư cố chấp, vậy muội cũng không xen vào được."

Trên tường hoa đã bắt đầu kết quả, hoa lớn như vậy, đã kết một vài quả kích cỡ tương đương như trân châu phát ra ánh sáng màu đỏ. Trên đầu của quả có hai cái râu dài màu huỳnh quang, mấy quả đó nối liền nhau, dệt thành một lưới huỳnh quang.

"Ca ca, nếu như vì muội làm như vậy, khiến cho huynh giận muội, muội chỉ có thể nói: huynh không thể nhìn muội đau lòng, sao muội có thể trơ mắt nhìn huynh chết! Ca ca, gặp lại sau." Hoa Cơ nói xong, ánh sáng trong phòng lập tức chấn động, ánh sáng đỏ và ánh huỳnh quang xen vào nhau, dung hợp, cuối cùng hội tụ thành một bó, bắn vào đỉnh đầu của nàng, một lát sau, lại giống như có sinh mệnh, bắn ra từ đỉnh đầu của nàng, chui vào đầu của Lôi Ngao.

Ánh sáng trên trái cây từ từ yếu đi, như bị rút đi một chút sinh mạng, cuối cùng dọc theo đường đi của ánh sáng, cùng chìm vào bóng tối, cuối cùng, đặt dấu chấm tròn hoàn mỹ trên gương mặt hắn.

Từ viền mắt của Hoa Cơ rơi xuống hai hàng nước mắt……

Hai chân từ từ biến thành hình dáng rễ cây, đá cẩm thạch bên trong nứt ra, rễ cây đâm sâu vào trong đất.

Thân thể bắt đầu biến đổi, dung nhan trên mặt đã trở nên mơ hồ……

Vài giây sau, thân thể uyển chuyển kia cũng biến thành thân cây……

Bị hủy, toàn bộ khuôn mặt, cũng hòa vào trong thân cây……

Chỉ có đôi tay kia, đôi tay ấm áp đang cầm tay hắn dần dần bắt đầu thay đổi, không có dung nhập vào bên trong thân cây, mà biến thành hai chạc cây, dùng tư thế chặt chẽ, để tay hắn ở bên cây……

Nước mắt rơi xuống trên đất, tan vào trong đất.

Vào thời khắc này, Lôi Ngao từ từ mở mắt ra, vừa rồi tất cả những gì nàng nói, hắn đã nghe được hết, nhưng không cách nào ngăn cản.

"Muội muội, là huynh hại chết muội, là do huynh sai, là lỗi của huynh!!" Hắn lăn xuống từ trên xe trượt tuyết, va phải đèn hoa sen trên giường, nhào vào thân cây: "Muội muội, muội muội của huynh…… "

Nước mắt hắn rơi như mưa, nước mắt rơi xuống rễ cây, thân cây do Hoa Cơ biến thành cây bỗng nhiên bắt đầu nhanh chóng lớn lên, lớn lên vừa cao vừa to. Chỉ nghe tiếng "Ầm ầm", nóc phòng tối bị hất tung, vốn là dây leo leo ở trên tường như được thả ra, theo thân cây dài ra về phía bầu trời, những đóa hoa diễm lệ nở rộ lần nữa, hương hoa tỏa khắp trong và ngoài ngũ giới……

Bên trong ngũ giới, các loại hoa, mặc kệ mùa, mặc kệ nơi chốn, mặc kệ thời tiết, cũng bắt đầu nở rộ. Trong lúc này, muôn hoa đua sắc……

Lôi Ngao biến trở về nguyên hình, vỗ cánh bay lên trời cao, lượn vòng trên ngọn cây, từng tiếng, kêu ai oán.

Đưa tới vô số chim tước bay cao trên không trung, bay quanh phía sau hắn, trong lúc nhất thời, bách điểu đua tiếng……

Trăm hoa đua nở, bách điểu đua tiếng, là cảnh tượng thái bình tốt lành. Nhưng bây giờ, này trăm hoa đua nở, là vì đưa hoa thần ngày xưa của họ một đoạn đường cuối cùng; bách điểu đua tiếng, đây là hót khúc nhạc buồn.

Nàng biến thành đại thụ, dù cao đến trời mây, nhưng không có linh hồn, dù có thể sống lâu dài như trời đất, nhưng không thể tu luyện thành Yêu, biến hóa thành người một lần nữa rồi!

……

****

Tích Phong thấy cảnh này, vội vã đi tới sau núi, nàng chết rồi, đứa bé kia chẳng phải là……

Cửa đá mở ra, quả nhiên, phong ấn đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, chỉ thấy ánh sáng bắn ra từ trong phong ấn, sau đó tiếng "Rắc rắc rắc rắc" ở bên trong vang lên, phong ấn hoàn toàn vỡ vụn, như thủy tinh, rơi đầy xuống đất.

Trong ánh sáng, một bé trai tám tuổi đi ra từ bên trong, trên là vẻ mặt khổ sở, sau khi nhìn thấy hắn, lập tức nhào vào trong ngực của hắn: "Phụ vương, có phải mẫu phi chết rồi hay không ạ?" Phụ vương phong ấn mình nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ mình cũng chưa từng oán hận, ngược lại còn tương đối cảm

kích. Vì mẫu phi, mình nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần mẫu phi có thể sống thật tốt, dù bị phong ấn đời đời kiếp kiếp mình cũng tâm cam tình nguyện.

Mặc dù bị phong ấn ở bên trong sơn động này, nhưng đối với những chuyện đã xảy ra ở thế giới bên ngoài, nó vẫn biết rõ. Bởi vì chỉ cần phụ vương ở trong cung, cho dù bận rộn thế nào, mỗi ngày sẽ dành chút thời gian đến trò chuyện với mình. Chuyện gì cũng nói, thỉnh thoảng có lúc ngay cả cơm trưa ăn món gì cũng giải thích cho mình từng chút một. Tuy rằng mình không có cách nào để trả lời, nhưng mình biết, phụ vương có thể cảm ứng được. Hai người có quan hệ huyết thống, có một loại tâm linh cảm ứng nào đó mà người ngoài không thể nào so sánh được.

Tích Phong nâng đầu bé trai lên, lau đi nước mắt trên mặt nó: "Nam nhi đổ máu không đổ lệ, cho dù mẫu phi con đã chết, nhưng nếu như nàng biết bởi vì cái chết của nàng, không những cứu về Lôi Ngao, còn để cho con sống lại, nàng chắc chắc sẽ rất vui vẻ."

"Vâng vâng, con không khóc."

Tích Phong vui mừng gật đầu, xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay chợt lóe lên ánh sáng, bỗng nhiên xuất hiện một sợi dây chuyền, phía trên treo một viên Thủy Châu trong suốt nặng trũi. Treo bên trong, khảm một cái cây nhỏ, trên mặt nở ra hai đóa nhỏ màu vàng, trên nhụy hoa xuất hiện hai chữ: Hoa Niệm.

"Niệm Niệm, đây chính là nguồn gốc tên của con mà phụ vương đã nói." Hoa Niệm, tưởng niệm Hoa Cơ: "Phụ vương hi vọng từ nay về sau con sẽ mang sợi dây chuyền này, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không tháo nó xuống. Như vậy, mẫu phi con có thể ở bên cạnh con mãi mãi." Nếu gửi nỗi nhớ mẫu phi của con vào vòng cổ, chỉ cần Niệm Niệm đeo nó, ở chỗ nào đó mẫu phi của con nhất định sẽ cảm ứng được."

"Dạ, nhi thần xin nghe theo lời dạy của phụ vương."

"Con ngoan."

"Phụ vương, con có thể đi xem mẫu phi một chút không? Người đã nói với con, mẫu phi là cô gái dịu dàng hiền thục nhất trên đời này, xinh đẹp nhất và rung động lòng người nhất trên đời này, nhi thần muốn nhìn thấy mẫu phi một lần cuối.

"…… Đi theo phụ vương." Tích Phong không nói thêm gì, cầm tay đứa bé, đưa nó ra khỏi sơn động, bay về phía cây đại thụ mới mọc lên.

Có lẽ bởi vì nó là miếng thịt rơi xuống từ trên người nàng, ngay khi Hoa Niệm tới gần, khi không có gió cái cây không linh hồn bỗng nhiên đung đưa, cây lá rậm rạp, phát ra tiếng tí tách như tiếng khóc.

"Mẫu phi……" Nó dừng lại ở cạnh thân cây, dùng âm thanh non nớt kêu. Không cần ai nói, nó vừa nhìn thấy là biết ngay đây chính là mẫu phi của mình: "Mẫu phi, mặc dù không thấy được hình dáng lúc biến thành người của người, nhưng nhi thần biết, mẫu phi có thể tạo ra những đóa hoa mỹ lệ như thế, nhất định là người nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời này." Đứa bé nói xong, bay lên trời, đưa tay hái xuống một đóa hoa từ trên cây, kéo mở y phục trên người, che hoa đóa ở trước ngực. Chỉ chốc lát sau, đóa hoa đã chìm vào da tay của nó, trở thành một hình xăm đóa hoa sống động trên người nó.

Lôi Ngao ở trên không trung phát hiện khác thường, nhìn kỹ, lại phát hiện Tích Phong đang ở phía dưới, bên cạnh hắn, có một đứa bé. Nhìn qua không ngờ lại giống hắn đến vậy, mà có một mái tóc màu xanh lá cây, tóc dài tràn đầy sức sống, giống như là lấy xuống từ trên người của Hoa Cơ.

"Đại Vương." Hắn biến trở về hình người, hạ xuống bên cạnh hai người. Đầu tiên là hướng về Tích Phong hành lễ, sau đó mới quan sát đứa bé trước mặt ở khoảng cách gần, ánh mắt kia, miệng kia, chính là lấy xuống từ trên người Tích Phong sau đó biến nhỏ mà thành: "Đại Vương, nó là?"

"Niệm Niệm, gọi cậu." Tích Phong vỗ vỗ lưng đứa bé, nhỏ giọng mà nói ra.

"Cậu." Mặc dù hơn nghìn năm qua, người mà nó gặp qua cũng chỉ có một mình phụ vương, thế nhưng nó không hề sợ người lạ. Một tiếng cậu, tiếng gọi làm cho trái tim Lôi Ngao run lên: "Cháu…… là con của Hoa Cơ? Thế nhưng không phải nó……" Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Tích Phong nghi ngờ.

"Niệm Niệm là con của Hoa Cơ, còn là con của Bổn vương." Một câu nói, cái gì cũng không giải thích.

Cũng tốt hổ dữ không ăn thịt con, có ẩn tình khác cũng được, lúc này, Lôi Ngao cũng không muốn nghĩ đến câu trả lời nữa. Bởi vì kết cục thế này, đã là hoàn mỹ nhất rồi. Đứa bé xuất hiện, hắn vốn đã nản lòng thoái chí, một lần nữa tìm được nơi gửi gắm: "Niệm Niệm, cháu tên là Niệm Niệm thật sao? Lại đến gọi một tiếng cậu."

"Cậu, cậu, cậu!"

"Ôi, cháu ngoan của ta." Lôi Ngao ôm hắn, trên mặt đất xoay một vòng lớn: "Muội muội, muội thấy được không? Đây là con của muội……"

……

Cả Yêu Giới, nhất thời đau lòng vì Hoa Cơ nương nương qua đời, lại rung động vì Hoa Niệm xuất hiện.

Buổi tối, Hoa Niệm được dẫn đi nghỉ ngơi, Tích Phong và Lôi Ngao cùng nhau ngồi xuống bàn để bàn bạc công việc.

"Ngươi nói ngươi nghi ngờ Ngu Cơ âm thầm tính toán ngươi?" Hỏi ra lời này, Tích Phong không phải dùng giọng nói kinh ngạc, mà là dùng giọng nói gần như không có chút bất ngờ, giống như là nói lại một lần lời nói của đối phương.

"Đại Vương người cũng đồng ý lời của thần sao?"

"Ngươi nói ra suy đoán của ngươi, nói ra cho Bổn vương nghe một chút." Tích Phong cũng không trả lời, mà bảo hắn nói ra lý do nghi ngờ.

Thật ra thì cho tới nay, hắn đều cảm thấy Ngu Cát là một người không thích tranh giành, bởi vì nàng đối với chuyện gì cũng vô cùng thờ ơ. Tranh đấu gay gắt, âm mưu tính toán loại chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không liên quan đến nàng. Cho đến trước đó vài ngày, khi mình và Tuyết Nhi tắm rửa, lại trúng phải loại độc xấu xa, hắn cầm đóa hoa đã tìm thấy khi tìm khắp đáy ao một lần, cuối cùng phát hiện một lọ dược thủy ở trong điện Lôi Đình của Ngu Cát có mùi giống đóa hoa kia như đúc. Hắn lén lấy một chút, sau đó kêu hai con tiểu yêu làm thí nghiệm, xác định chính là cùng một loại độc.

Nhưng bởi vì nàng chưa từng làm ra việc gì quá đáng, cho nên mình đối với chuyện này, tỏ thái độ mắt nhắm mắt mở. Trong lòng luôn là nghĩ, chuyện này…… Có lẽ là nàng nhất thời hồ đồ, lại thêm có thể là, trong lúc vô tình nàng nhỏ độc vào trong nước tắm, không hề giống bất cứ ai.

Lôi Ngao hắng giọng một cái, nói ra một số những manh mối mà mình đã suy luận mấy lần trước: "Thứ nhất, Tử Long ở Bắc Hải, hơn nữa Ngu Cát nàng còn có thể biết được vị trí vô cùng chính xác, cái này làm cho thần có chút hoài nghi. Suy cho cùng chuyện Tử Long có tồn tại hay không chúng ta cũng không biết, dọc theo đường đi, thần cũng hỏi rất nhiều người, không ai nghe nói qua có chuyện như vậy về Tử Long. Nói rõ, nếu không thì nàng cho vị trí giả, là tùy ý bịa một cái. Nếu không thì đó là một cái bẫy, cố ý thiết lập tại nơi đó, sau đó nói cho thần biết vị trí cụ thể, chờ thần chui vào bên trong."

"Thứ hai, bởi vì biết thần muốn xuống nước, mà kỹ năng bơi của thần không tốt, Ngu Cát chủ động đề nghị tặng Tị thủy châu (*) cho thần. Thế nhưng thời điểm thần đến Bắc Hải lấy ra sử dụng, mới biết cái này làm gì tránh được nước, rõ ràng chính là hút nước. Thần mang theo hạt châu kia nhảy vào trong nước, nước giống như có sinh mệnh, bao vây thần gắt gao, động một chút cũng khó khăn, cho tới khi thần chết đuối."

(*) Tị thủy châu: Viên ngọc tránh nước))

"Thứ ba, từ trước đến nay thần không có gì kẻ thù nào, nhưng lại có người xuất hiện ngay bên cạnh thần sau khi thần chết, mà còn muốn đánh cho thần hồn bay phách tán. Ngoại trừ Ngu Cát người nắm rõ vị trí của thần, thần không nghĩ ra có người nào khác có thể làm ra chuyện như vậy." Khi hắn nói chuyện những vết sẹo trên mặt rung lên.

"Nhưng tại sao nàng muốn giết ngươi? Mục đích là gì?"

"Cái này có thể có rất nhiều lý do, vì tranh thủ tình cảm, vì ghen, hoặc là vì chúng ta không biết âm mưu của nàng."

"Phân tích rất có lý. Nhưng mà…… Thay vì ở chỗ này suy đoán, không bằng đi ra bên ngoài nhiều một chút, thu thập một ít tin tức có ích. Đi theo ta."

"Đi nơi nào?"

"Lôi Đình điện."

116. Chương 115: Thiên Xuyên Vạn Xuyên Mã Thí Bất Xuyên*

(*) Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên: Ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có mông ngựa là không thể đâm thủng được

Thời điểm hai người đến điện Lôi Đình, bị cảnh tượng bên trong làm cho hoảng sợ.

Bởi vì Ngu Cát luôn luôn lạnh nhạt, hơn nữa không ở đây thường xuyên, cho nên nhân khí ở nơi này đương nhiên là không cao, nhưng mà chưa bao giờ tiêu điều đổ nát giống như hôm nay vậy. Chỉ có mặt trời lặn chiếu đến, trên đất rõ ràng chất đầy lá khô, trong góc tường, giăng đầy tơ nhện.

"Lá cây nơi khác đều xanh biếc um tùm, tại sao nơi này lại khô héo?" Lôi Ngao đứng dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn một cây đại thụ đã trơ trụi. Cho dù có mấy cây phía trên vẫn còn vài cái lá, nhưng sớm đã biến thành màu vàng, gió vừa thổi, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống

Tích Phong khoanh tay đứng ở bên cạnh, thình lình xuất gió từ trong lòng bàn tay ra, chặt ngang gốc cây đại thụ mà một người ôm còn ôm không hết ở bên cạnh. Đúng như hắn nghĩ, thân cây rỗng, đổ ngay lập tức, bên trong rơi ra một thi thể đã thối rữa.

Tay áo vung lên lần nữa, chặt gẫy toàn bộ cây cối xung quanh, trong mỗi một gốc cây, lại cất giấu một cỗ thi thể.

Lôi Ngao tiến lên, đứng ở bên cạnh thi thể tỉ mỉ tra xét: "Trên người khắp nơi đều là vết thương, nội đan đã bị lấy đi. Nhiều nội đan như vậy, hơn nữa tất cả tu vi cũng trên dưới ba bốn ngàn năm, rốt cuộc Ngu Cát muốn làm gì?"

"Mặc kệ làm gì, dù thế nào cũng không phải là chuyện tốt." Tích Phong có dự cảm xấu một cách mãnh liệt. Không biết là đối phương ẩn núp quá tốt, hay là do mình quá mức sơ suất, chuyện này…… Có chút phiền toái!

"Bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Hạ lệnh truy nã, tìm được nàng rồi nói." Pháp lực của Ngu Cát rất cao, Yêu binh bình thường hoàn toàn không có thể bắt nàng được, Tích Phong làm như vậy, cũng là muốn bứt dây động rừng, tìm được nàng trước, sau đó sẽ xem xem rốt cuộc nàng muốn làm cái gì rồi lại nói.

"Tốt." Lôi Ngao đồng ý. Trước mắt mà nói, cũng chỉ có thể làm như thế, đi một bước tính một bước.

Hai người người đang muốn ngự phong trở về tẩm cung nghỉ ngơi, có một thị vệ vội vã chạy tới, quỳ rạp xuống dưới chân của hai người: "Đại Vương……".

"Chuyện gì?" Trên mặt Tích Phong có vẻ không vui. Hắn không thích loại người làm việc nóng vội.

Có điều giờ phút này thị vệ này không quản được nhiều như vậy, mồ hôi lạnh trên mặt túa ra: "Hồi bẩm Đại Vương, đã xảy ra chuyện, tiểu vương tử mất tích."

"Ngươi nói cái gì?"

……

Bởi vì Hoa Niệm là máu mủ duy nhất trên đời này của Tích Phong, cho nên đặc biệt yêu cầu ở chung một chỗ với mình.

Vội vàng chạy về tẩm cung, thị nữ hầu hạ tiểu vương tử đã sớm quỳ thành một hàng ở tại cửa ra vào, run rẩy chờ đợi xử trí.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tích Phong đứng ở trước mặt thị nữ, từ trên cao nhìn xuống, khí tức cường đại ép xuống làm những người này cúi càng thấp, nằm rạp trên mặt đất, gương mặt dính trên mặt đất.

"Tất cả quỳ trên mặt đất giả bộ câm điếc sao? Nói mau, chuyện gì xảy ra?" Nhẫn nại của hắn cũng có giới hạn.

Hiện tại trong lòng hắn vô cùng gấp gáp, tốt nhất là những người này nên cho hắn câu trả lời thích đáng!

"Bẩm……bẩm Đại Vương…… Nhóm nô tỳ nhìn tiểu vương tử ngủ mới đi ra bên ngoài, một lúc lâu sau, bên trong đột nhiên truyền ra tiếng dụng cụ rơi xuống đất, chúng nô tỳ vào xem một chút, không ngờ…… Không ngờ đã không thấy tiểu vương tử."

"Nhiều người như vậy, chẳng lẽ cũng không phát hiện được cái gì khác thường sao?"

"Xin Đại Vương bớt giận!"

"Thật sự là một đám vô dụng." Đây là hài tử duy nhất của mình, vì để ngăn ngừa những nữ nhân trong hậu cung nổi lên tâm địa độc ác đối với Hoa Niệm, cho nên mình đã đặc biệt chọn thị nữ có công phu rất cao tới chăm sóc nó, không ngờ…… Còn xảy ra loại chuyện như vậy!

Một cước đá văng thị nữ đang quỳ trước mặt mình, bước vào tẩm điện.

Ánh mắt sáng ngời có thần tìm tòi bên trong, không buông tha một chút dấu vết nào……

Có thể mang đi dưới tầm mắt của nhiều cao thủ như vậy, việc này không phải người bình thường có thể làm được, cho dù là mình, cũng không chắc chắn mười phần mang Hoa Niệm ra ngoài mà không làm kinh động bất cứ người nào bên ngoài.

Dựa vào cái này để phán đoán, đối phương không thể yên lặng mà trực tiếp bay đi trong không trung……

Không bay không trung, vậy chỉ có cách chạy trốn bằng đường thủy.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào cái chậu lớn trong phòng đang trồng thủy tiên phía trên, chỉ cần có nước, Ngu Cát có thể đi lại thoải mái.

"Lôi Ngao." Hắn nháy mắt, Lôi Ngao lập tức hiểu ý, đi tới bên cạnh cái chậu lớn, chưởng một chưởng bổ cái chậu ra.

"Rầm" Nước lập tức tràn ra, làm ướt đầy đất.

Theo dòng nước chảy trên đất, đột nhiên hiện ra một cái vảy mỏng màu xanh lấp lánh có kích cỡ vừa bằng móng tay.

"Đại Vương." Lôi Ngao nhặt vảy lên, đưa đến trước mặt hắn.

Tích Phong cầm vảy trong tay nhìn một chút, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn: "Ngu Cát à Ngu Cát, xem ra ngươi muốn tuyên chiến với Bổn vương sao! Mặc kệ mục đích của ngươi gì, Bổn vương tuyệt đối theo đến cùng!" Ngọn lửa màu xanh lam toát ra, vảy bị thiêu thành tro bụi: "Truyền lệnh của Bổn vương, bên trong ngũ giới, truy nã Ngu Cát. Nhìn thấy nàng, giết không tha."

"Vâng"

***

"Buông ta ra, buông ta ra, ngươi làm ta đau. Người là con cá yêu chết, cá yêu thối, nếu như bị phụ vương ta biết, nhất định phải lột da của ngươi ra, rút gân của ngươi!" Cánh tay nhỏ của Hoa Niệm bị người kéo vội đi trong nước, một cái bong bóng bao quanh người, phòng ngừa nó sặc nước mà chết.

"Ngươi cứ mắng chửi đi, cứ việc mắng, hiện tại dùng hết khí lực rồi, ta xem ngươi lấy cái gì kêu đau." Trên mặt Ngu Cát là nụ cười dữ tợn, kéo nó đi về phía trước tốc độ không chậm lại chút nào.

Hài tử của Tích Phong, không nên xuất hiện trên đời này, bởi vì nàng tuyệt sẽ không cho phép!

Nàng muốn tìm một nơi an tĩnh, sau đó cho nó một cái chết thảm thiết nhất, khiến Tích Phong sau khi nhìn thấy nghĩ thôi cũng cảm thấy sợ. Nếu đời trước và đời này hắn cũng không thuộc về mình, vậy thì để mình cho hắn một việc khó quên nhất đời này!

Nếu không thể yêu, vậy thì hận đi. Có lẽ như vậy, mình sẽ để lại ấn tượng sâu trong lòng Tích Phong, đời sau có thể ở cùng một chỗ.

Không biết có phải là lời của nàng có tác dụng hay không, Hoa Niệm ngoan ngoãn ngậm miệng, chỉ mở to một đôi mắt vô tội nhìn nàng chằm chằm.

"Ngươi nhìn ta chằm chằm làm gì?" Ánh mắt của hài tử quá trong sáng, làm cho Ngu Cát chịu áp lực rất lớn.

"Ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi muốn bắt ta?" Tiếng nói của Hoa Niệm còn vô tội hơn ánh mắt. Nếu chửi mắng giãy giụa không được, vậy thì đổi một loại hình khác, thử dùng trí thông minh đi.

"Bởi vì ngươi đáng chết."

"Mặc dù ta sinh ra đã hơn nghìn năm, nhưng mà ta mới tiếp xúc với thế giới này chưa tới một ngày. Vì sao ta đáng chết? Ta đáng chết chỗ nào?"

"Muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi là hài tử của Tích Phong."

"Đầu thai luân hồi, cha mẹ cũng không phải do ta có thể quyết định, nếu như vậy, ân oán đời trước nên để đời trước giải quyết, tại sao phải dính líu trên người ta?"

"Bởi vì ta thích."

"Một câu ngươi thích sẽ đặt ta vào trong nước sôi nửa bỏng, tại sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy?"

"Ngươi…… Đủ rồi!" Ngu Cát không chịu nổi: "Hỏi nhiều như vậy làm gì, ta không có nghĩa vụ phải trả lời ngươi. Ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn cho ta, bằng không, bây giờ ta không ngại giết chết ngươi!"

"……" Phương án thứ hai thất bại, đôi mắt Hoa Niệm xoay vòng vòng, tiếp tục phương án thứ ba: "Cái đó……"

Nhưng mà nó vừa mới mở miệng, thân thể đã bay vọt lên khỏi mặt nước……

Ngay từ đầu nó cho là đã đến đích mà Ngu Cát muốn dẫn mình đến, trong lòng khó tránh khỏi có một chút căng thẳng, trước khi phụ vương đến cứu mình, mình phải kéo dài thời gian, cho nên chặng đường này, đã vượt qua tốt. Đợi đến sau mới biết, không phải đã đến đích, mà hình như Ngu Cát gặp phải kẻ địch.

Mình bị nàng kéo theo, mà nàng, lại bị một con thất thải Phượng Hoàng túm lấy bay lên không trung. Nhìn bộ dáng khẩn trương của nàng, hẳn là nàng rất kiêng dè đối với con phượng hoàng này.

"Cái này gọi là cái gì, báo ứng sao? Ha ha ha, ai bảo ngươi khi dễ hài tử!"

"Ngươi…… Đi chết đi." Ngu Cát bị nàng nói đến buồn bực. Chim là kẻ thù tự nhiên của cá, nhất là loại Thần Điểu hung mãnh này, ở dưới móng vuốt của bọn chúng, nàng không có biện pháp nào.

Tuy rằng vừa mới bị Băng Phượng chặn ngang túm bay lên không trung, tay chân của nàng vẫn có thể sử dụng tự do.

Liều mạng dùng tất cả hơi sức làm cho chính mình bình tĩnh lại, sau đó niệm động chú ngữ, che đi tất cả pháp lực trên người Hoa Niệm. Như vậy, nó chỉ là người bình thường, chỉ cần rơi từ một độ cao nào đó, là có thể làm cho nó ngã chết.

Hiện ra ánh mắt tàn nhẫn, nhẹ buông tay, ném nó từ không trung xuống……

"A…..Nâng ~" Hoa Niệm thúc giục pháp lực trên người, cố gắng bình ổn thân thể đang rơi xuống dưới. Hơn nghìn năm qua, mặc dù bị phong ấn, nhưng nó sống không uổng phí, tối thiểu ngự phong gì gì đó vẫn phải biết.

Chỉ tiếc là giờ phút này nó cố gắng như thế nào, thân thể cũng không có một chút phản ứng. Bất đắc dĩ, chỉ có thể dùng sức tất cả hơi sức, phát ra một tiếng hô to từ trong đáy lòng: "Cứu mạng với……"

Vừa có một đạo hào quang bảy màu, sau đó cảm thấy trên lưng bị siết chặt, bị một sợi dây thừng treo ngược trên không trung. Mạng nhỏ được cứu rồi, nhưng lưng nó thiếu chút nữa cũng bị cắt đứt.

"Này Tiểu Bất Điểm, ngươi là ai à? Tại sao lại ở chung một chỗ với kẻ thù của Thất Thải Phượng Hoàng?" Nguyệt Tiểu Điệp nằm trên lưng của hỏa Hoàng, gọi xuống phía dưới. Đây là lần thứ hai Thất Thải Phượng Hoàng làm trái với ý của mình, tự tiện làm chủ chạy tới nơi này.

Thấy ánh mắt hung ác của bọn chúng, nàng mới biết, chúng nó gặp lại kẻ thù ngày xưa.

Giao nhân này, có lẽ đã từng đắc tội với chúng, có lẽ chính là đắc tội với chủ nhân trước của bọn chúng!

"Đệ không phải là Tiểu Bất Điểm, đệ tên là Hoa Niệm." Nó ngẩng đầu lên, thấy một nữ tử quần áo xinh đẹp toàn thân tản ra tiên khí. Cái mũi của nàng rất thẳng; miệng hơi nhếch lên, mang theo một đường cong đẹp mắt; mắt rất là đẹp, như hai viên Hắc Bảo thạch thượng hạng được nuôi dưỡng trong hai đầm nước xanh biếc. Để cho nó nhìn vào, không cách nào dời tầm mắt nữa: "Tỷ tỷ, người thật xinh đẹp."

"Đừng khen ta...ta không có xinh đẹp." Trong miệng nói như vậy, nhưng mà trong nội tâm Nguyệt Tiểu Điệp lại rất vui vẻ. Thử hỏi, nữ nhân nào không thích được người khác khen xinh đẹp đây?

"Tỷ tỷ, đệ nói là sự thật nha. Tỷ xinh đẹp ngay cả Hoa nhi nhìn thấy cũng phải xấu hổ, ánh trăng nhìn cũng phải tránh né. Trước kia vẫn cho là, mẫu thân của đệ là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời này, cho tới bây giờ đệ mới biết, hóa ra tỷ tỷ mới là nữ nhân đẹp nhất trên đời này." Nếu như lúc mới bắt đầu là do không kìm lòng được nói nàng xinh đẹp, sau đó lại nói những lời này hoàn toàn là vì dụ dỗ nàng vui vẻ.

Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên, nếu nàng ấy có thể thu thập con cá kia, mình phải nịnh bợ nàng tốt một chút, tối thiểu cho đến khi phụ vương tới cứu mình.

"Nói bậy, nếu ngươi còn nói lung tung, cẩn thận ta cắt đầu lưỡi của ngươi." Nguyệt Tiểu Điệp cố ý làm ra sắc mặt nghiêm nghị, có điều giọng nói lại không có chút hung dữ nào.

Ở trong mắt của hài tử, mẫu thân vĩnh viễn là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời, còn phụ thân là nam nhân đẹp trai nhất trên đời này, hiện tại nó còn nói mình xinh đẹp hơn mẫu thân, sao mình có thể không vui?

"Tỷ tỷ xinh đẹp, vừa nhìn tỷ đã biết là người tốt, chắc chắn sẽ không khi dễ hài tử đâu." Hoa Niệm cười mị hì hì nói.

"Nói chuyện với ngươi từ trên xuống dưới, thật không thoải mái." Nguyệt Tiểu Điệp tìm lý do cho mình, kéo nó lên trên lưng của hỏa Hoàng. Bởi vì có nàng ở đây, cho nên hỏa Hoàng sẽ không đả thương người.

"Cũng biết tấm lòng của tỷ tỷ là tốt nhất."

"Rốt cuộc ngươi là hài tử nhà ai, tại sao lại ở chung một chỗ với con cá kia? Con cá kia là ai?"

"Tỷ tỷ, đệ là con của nhà đứng đắn, phụ thân làm một chức quan không nhỏ ở Yêu Giới. Đệ cũng không phải tự nguyện đi chung với nàng, trước đây cũng không biết nàng, mà bị nàng bắt đi lúc ra cửa chơi. Nghe nói gần đây có rất nhiều đứa nhỏ bị giết một cách lạ lùng, xác chết rất là khinh khủng, nghe nói đều bị lấy đi trái tim, lục phủ ngũ tạng còn lại bị đập nát. Đệ hoài nghi, kẻ hành hung phía sau kia, chính là con cá này." Hoa Niệm tùy tiện bịa ra một cái cớ. Đi ra khỏi nhà, thân thế gì gì đó không thể tùy tiện nói cho người khác biết. Cái này gọi là có tâm phòng bị người khác, nhưng không nên có tâm hại người.

Nhưng mà nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc kia của nó, ai cũng sẽ không hoài nghi tính chân thật trong lời nói của nó!

"Hoá ra là như vậy." Nguyệt Tiểu Điệp cũng không nghiên cứu sâu hơn, cầm tay của nó, ôm nó rời khỏi lưng của hỏa Hoàng, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Người không quan trọng, nàng sẽ không để tâm nghiên cứu tỉ mỉ, sẽ để cho Thất Thải Phượng Hoàng đi xử lý thôi. Ngược lại Tiểu Bất Điểm này, thật thú vị. Nếu như giữ ở bên người, nhất định là có thể giảm bớt thời gian nhàm chán của mình.

Nhưng mà không biết nó có nguyện ý hay không?

Giữ lại được thì rất tốt. "Bây giờ ngươi có tính toán gì không? Muốn trở về tìm cha mẹ ngươi sao?"

Tuy Hoa Niệm còn nhỏ, nhưng năng lực quan sát lại không nhỏ, biết đối phương đang thử dò xét mình đây, vội vàng chu miệng lên, làm bộ như không cần nói: "Đệ mới không cần trở về, phụ thân và mẫu thân tuy tốt, nhưng là bọn họ rất thích trông nom đệ, đệ không có chút tự do nào. Tỷ tỷ tỷ tốt như vậy, tỷ có thể để đệ ở lại bên cạnh của tỷ hay không? Đệ bảo đảm đệ sẽ rất nghe lời."

"Việc này…… Có thể suy tính một chút." Đối với câu trả lời của nó, trong lòng Nguyệt Tiểu Điệp rất hài lòng.

Nếu vừa rồi nó trả lời là muốn trở về tìm cha mẹ, hiện tại nó đã nằm trên đất rồi. Rõ ràng nói mình còn xinh đẹp hơn mẫu thân nó, rồi lại không muốn ở cùng với mình, chứng tỏ nói ban đầu của nó là giả. Người dám nói dối mình, chết chưa hết tội!

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ là tốt nhất, tỷ nhất định phải đồng ý với đệ." Hoa Niệm nói xong, đi vòng qua phía sau của nàng, nhấc lên quả đấm nhỏ đấm vai cho nàng: "Tỷ tỷ, đệ sẽ rất nghe lời rất nghe lời."

"Còn phải xem biểu hiện sau này của ngươi đã, nếu làm ta không hài lòng, ta lập tức đưa ngươi về nhà."Nguyệt Tiểu Điệp nhắm mắt lại, rất hưởng thụ để cho nó hầu hạ.

"Đa tạ tỷ tỷ." Giọng nói cực kỳ thành khẩn, làm cho người ta không đành lòng có ý nghĩ hoài nghi. Nhưng mà trong mắt nó chợt lóe lên ánh sáng giảo hoạt, chiếu ra nội tâm chân thật phúc hắc của nó, đáng tiếc, nữ nhân nào đó không phát hiện ra. Cho tới về sau, nhớ tới tất cả hôm nay, làm cho nàng hối hận không kịp!

117. Chương 116: Tử Long Hiện Thân Cứu Người

Phát lệnh truy nã, phái người đi khắp nơi tìm kiếm.

Chính Tích Phong cũng không nhàn rỗi, ngự phong đến vùng phụ cận để tìm kiếm, hy vọng có thể nhanh chóng cứu Hoa Niệm trở về.

Dựa vào thi thể ở điện Lôi Đình mà phán đoán, Ngu Cát này với Ngu Cát mà mình biết hoàn toàn không giống nhau. Trước kia cảm thấy nàng rất lạnh nhạt, thậm chí có chút kiêu ngạo mà cô độc, hiện tại xem ra, hoàn toàn là bụng dạ nham hiểm, hơn nữa bụng dạ vô cùng sâu. Thậm chí hiện tại cũng đang hoài nghi, lúc trước khi mình gặp nàng đang bị kẻ thù đuổi giết, sau đó ra tay tương trợ chuyện này như một vở kịch, nàng cố ý bày ra vở kịch này để tính kế mình, mục đích là ẩn núp bên cạnh mình!

Nếu thật sự là như vậy, nghìn năm qua, nàng ngủ đông lâu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?? Ngự phong bay trên không trung, ở phía xa chợt lóe qua hai tia sáng bảy màu, sau đó biến mất ở phía chân trời.

Nếu như không nhìn lầm, đó là thất thải Phượng Hoàng.

Nhìn thấy hai Thần Điểu này, việc đầu tiên hắn nghĩ đến có ai đó lại bị công kích!

Nơi này là yêu giới, nếu thật sự có ai bị thương, mình có nghĩa vụ đi xuống xem một chút. Vì thế bay ngược hướng với thất thải Phượng Hoàng, dừng lại ở bên cạnh một hồ nước.

Dưới ánh trăng, hồ nước với những con sóng lăn tăn, bốn phía im lặng đến kì lạ, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Như vậy mà phán đoán, khẳng định là nơi này đã phát sinh chuyện gì đó rất lớn, đến mức côn trùng sợ quá không dám kêu to.

Nín thở yên lặng, híp mắt xem xét tình huống xung quanh một chút, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở chỗ đám bèo tích tụ trên mặt hồ, nơi đó…… Có một ít chất lỏng màu xanh nhạt, ở dưới ánh trăng, khúc xạ ra ánh sáng màu xanh u tối……

Tích Phong nhấc chân đi đến gần, ngồi xổm xuống lấy ngón tay chạm vào một chút chất lỏng màu xanh……

Dính dính, nếu như mình đoán không lầm, đây là máu của Ngu Cát.

Xem ra nàng bị thương rất nặng, hơn nữa, đang ở ngay gần đây. Nếu như mình đoán đúng, chắc là đang trốn ở đáy hồ này!

Từ Từ đứng lên, Tích Phong bay lên không trung, từ bàn tay tạo ra thiên la địa võng……

Tấm lưới lóe ra ánh sáng màu xanh mạnh mẽ, toàn bộ mặt hồ bị che ở phía dưới, sau đó bốn phía áp sát vào giữa hồ……

Hắn chỉ nhẹ nhàng nhấc tay, tấm lưới lớn bị kéo ra khỏi mặt nước một lần nữa.

Lưới này, bắt lên không ít yêu quái trong hồ.

Thiên la địa võng này, vốn chỉ có tác dụng với yêu quái có đạo hạnh dưới một vạn năm tuổi, nhưng Ngu Cát bị thương bởi thất thải Phượng Hoàng, nguyên khí hao tổn nhiều, giờ phút này cũng đang ở bên trong lưới, còn bị một đám yêu quái đè ép.

"Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng……"

Nhóm tiểu yêu không biết vì sao mình lại bị bắt, chỉ biết liên tục cầu xin tha thứ.

Tích Phong thu tay lại, lưới biến mất giữa hư không: "Không có chuyện gì, tất cả đi xuống đi."

"Vâng……"

Nhóm tiểu yêu như nhặt được đại xá, dùng cả tay và đuôi, "Phù phù phù phù" nhảy vào trong hồ……

Trên bờ, chỉ còn lại một mình Ngu Cát nằm hấp hối với mái tóc xanh dài lộn xộn, trên người đáng lí phải hiện ra ánh sáng màu xanh, vẩy cá đẹp mắt, nhưng giờ phút này loang lổ lốm đốm vết thương, dài như mụn ghẻ. Máu màu xanh chảy ra từ miệng vết thương, tạo thành từng mảng dính ở trên người.

Bộ dáng muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật!

"Rốt cuộc ngươi là ai? Ẩn náu bên cạnh bổn vương có mục đích gì?" Tích Phong lớn tiếng chất vấn.

Không ngờ nàng nghe xong, chỉ ngửa mặt lên trời cười to một trận, có lẽ là do động đến vết thương, tiếng cười nghe có chút quái dị: "Thiếp là người như thế nào? Đã nhiều năm như vậy, ngay cả thiếp là người thế nào chàng cũng không biết sao? Thiếp là phi tử của chàng, chính chàng phong làm Ngu Cát nương nương. Thiếp ở lại bên cạnh chàng, tất nhiên là vì cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của một phi tử, hầu hạ chàng."

"Đừng nói bậy, Bổn vương muốn ngươi nói thật!"

"Ha ha…… Ha ha ha ha…… Cái gì là lời nói thật, những câu thiếp nói đều là nói thật!"

Thật ra thì nàng đã sớm biết chàng dùng phương pháp không bình thường giúp Điệp Tuyết tăng cấp bậc của hồ đan lên, nhìn chàng từng bước đẩy người mình yêu thương nhất vào cái chết, trong lòng nàng đặc biệt thoải mái.

Chỉ cần trí nhớ kiếp trước của chàng chưa trở về, chàng sẽ tiếp tục làm chuyện tổn thương đến Diệp Tuyết, cho đến khi tất cả mọi chuyện không thể nào quay lại được.

Mình muốn nhìn xem thật nhanh, khi Diệp Tuyết chết đi, thời khắc nguyên thần bị dập tắt, toàn bộ trí nhớ kiếp trước của chàng bị mình và Cửu Dao phong ấn sẽ trở lại, vẻ mặt của chàng sẽ như thế nào! Đến lúc đó, tiện nhân Cửu Dao nói lời không giữ lời kia, cũng sẽ không có kết quả tốt!

Trí nhớ trở lại hơn ba vạn năm trước……

Vốn dĩ, khi Tích Phong và Lạc Băng đại chiến bảy bảy bốn mươi chín ngày, cuối cùng bởi vì nguyên thần tiêu hao quá mức, khi kết thúc kiếp này đi luân hồi chuyển thế hai người đã động tay động chân trong đường hầm luân hồi, phong ấn toàn bộ trí nhớ đời trước của chàng.

Vì kiếp sau có thể đến gần chàng thêm một chút, trên cùng một điểm xuất phát, hai người tự phế tất cả pháp lực của mình trong đường hầm luân hồi, cũng đi vào luân hồi. Còn ước định, đời sau cho dù ai tìm được Tích Phong trước, nhất định không được ra tay trước, mà phải đợi hai người tập trung lại sau đó đi tìm chàng, hơn nữa bất kể dùng phương pháp gì, cũng phải làm cho chàng yêu hai người bọn họ cùng lúc.

Nhưng Ngu Cát tuyệt đối không ngờ rằng, Cửu Dao không tuân thủ ước định, không lâu sau khi chuyển thế đã lén lút tìm được Tích Phong, và giấu chàng đi.

Vì có thể cùng Tích Phong ở chung một chỗ mỗi ngày, nàng còn tìm yêu quái tới giả trang làm sư phụ của hai người, sau đó người sư phụ này luôn tìm các loại cơ hội bảo hai người ở riêng với nhau. Sau đó vì việc phát triển nhanh hơn, đứt khoát kêu người tới, diễn một vở cha con cách biệt sống chết, tiết mục phụ thân giao nữ nhi cho học trò mình coi trọng nhất.

Tích Phong là nam tử trọng tình trọng nghĩa, đồng ý, thì sẽ không đổi ý nữa.

Vì vậy Cửu Dao đã thành công kéo chàng đến bên cạnh mình.

Thời điểm khi Ngu Cát biết rõ chân tướng, Tích Phong đã là vua của Yêu Giới, mà Cửu Dao đã thành hoàng hậu của Yêu Giới, lúc ấy nàng tức giận đến thiếu chút nữa đã vọt vào cung điện yêu giới, kéo con tiện nhân kia ra lăng trì. Nhưng cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng kích động, nếu nàng thật sự đi vào như vậy, chỉ có thể giết mình, cho nên…… Phải bàn bạc kỹ hơn.

Vì vào cung, nàng cố ý diễn một vở kịch trên đường đi ra ngoài của Yêu Vương, gọi chàng cứu mình.

Vì báo ân, cho nên lấy thân báo đáp, cứ như vậy, vào cung một cách danh chính ngôn thuận.

Ở trong cung nhìn thấy Cửu Dao đã trở thành vương hậu nàng phải thu lại tất cả lệ khí trên người, mang tất cả thù hận và tức giận dồn nén lại trong lòng, cung kính kêu một tiếng tỷ tỷ, cũng làm rất nhiều chuyện, khiến Cửu Dao tin tưởng mình xảy ra chuyện không may trong đường hầm luân hồi, cũng mất đi trí nhớ của kiếp trước.

Thậm chí, vì để cho nàng không sinh lòng nghi ngờ, mình cố ý biểu hiện đối với Yêu Vương vô cùng lạnh nhạt, ngay cả khi Tích Phong ban cho Lôi Đình điện cũng không ở thường xuyên, mà ở bên ngoài cả ngày, ngay cả bóng dáng cũng không thể nào thấy được.

Chẳng qua sau đó, là tình cờ ép Cửu Dao đến không gian dị giới, nàng lại càng không ngờ tới bỗng nhiên Diệp Tuyết lại xuất hiện,.

Nhưng mà dường như ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng, Diệp Tuyết kia lại chính là chìa khóa mở cánh cửa Thời Không, Tích Phong muốn đưa Cửu Dao về từ không gian dị thế, nhất định phải lấy hồ đan của Diệp Tuyết. Ha ha ha…… Mình chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, sau đó nhúng tay vào lúc cần thiết, lửa cháy đổ thêm dầu, là có thể ngồi xem trò hay rồi!

Chỉ tiếc là người định không bằng trời định, nàng làm nhiều như vậy, tất cả đều phát triển theo kế hoạch của nàng, nhưng mà vừa đến đây, đã gặp phải Thất Thải Phượng Hoàng nguy hiểm kia, đến nỗi rơi vào kết cục này!

"Hoa Niệm ở đâu? Ngươi dẫn nó đi đâu?" Nếu nàng không muốn trả lời những vấn đề kia, hắn cũng không hỏi, chính là đến lúc đó mình phái người đi thăm dò, hiện tại quan trọng nhất là tìm được hài tử.

"Ha ha…… Nó đã chết."

"Ngươi nói cái gì?"

"Thiếp nói nó đã chết." Ngu Cát cười lạnh nhìn hắn: "Ngay cả thiếp cũng đã bị tổn thương đến tình trạng này, chàng cảm thấy nó còn có còn có khả năng sống sót sao?"

"Ngươi……" Tích Phong lắc đầu, không tin. Hài tử kia vừa mới được sống lại, như thế nào lại có thể chết như vậy chứ? Hơn nữa nó là máu mủ ruột thịt của mình, nếu nó gặp nạn, mình không thể không có một chút cảm ứng nào: "Ngươi nói láo!"

"Có tin hay không là tùy chàng!"

"Ngươi lại khiêu chiến sự nhẫn nại của Bổn vương một lần nữa sao, không sợ bây giờ Bổn vương giết chết ngươi sao?"

"Chuyện nên làm đã làm xong, chết thì có làm sao? Chỉ tiếc là không được nhìn thấy kết cục đặc sắc nhất!" Ngu Cát rất là thuận theo nhắm hai mắt lại, không hề sợ hãi chút nào.

"……" Đối phương thản nhiên như vậy, ngược lại khiến Tích Phong không biết làm thế nào cho phải.

Cứ giết nàng như vậy, từ nay về sau rất nhiều chuyện như đá bỏ biển, không còn cơ hội kiểm chứng. Nhưng không giết nàng…… Lửa giận trong lòng kia, còn thù của Hoa Cơ…… Biết trả cho ai!

"Động thủ đi? Sao không động thủ đi?" Thừa dịp này chết đi, thật ra cũng không có gì không tốt. Dù sao cũng hơn chờ hắn nhớ lại tất cả kí ức kiếp trước, sau đó mạnh mẽ phát tiết tất cả tức giận lên người mình!!

"Chịu chết đi!!" Tích Phong đột nhiên giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay hiện ra một ngọn lửa màu xanh u tối, lửa kia muốn đốt đến trên người của Ngu Cát, có thể khiến cho nàng hóa thành tro bụi trong khoảnh khắc.

"Dừng tay." Một tiếng quát to từ đỉnh đầu truyền đến, Tích Phong hơi do dự một chút, động tác bổ xuống chậm một bước, Ngu Cát đã được cứu đến bên cạnh một con rồng.

Đó là loại rồng gì vậy! Toàn thân màu tím, thậm chí ngay cả mắt và long giác đều có màu tím, vừa rồi bay tới, như một tia chớp màu tím thổi qua, tốc độ cực nhanh, ngay cả Tích Phong cũng phải trợn mắt.

"Ngươi chính là người làm tổn thương Lôi Ngao?"

"Đúng vậy." Tử Long vòng quanh Tích Phong hai vòng, miệng phát ra long ngâm chói tai, kèm theo lời nói lạnh thấu xương: "Vốn định để ngươi sống lâu thêm mấy ngày, không ngờ chính ngươi lại tìm tới cửa, vậy bây giờ ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Tử Long giương nanh múa vuốt, mãnh liệt công kích về phía Tích Phong. Hắn lắc mình né tránh, đồng thời trên người hiện ra ánh sáng màu xanh, từ trong cơ thể của hắn phun ra ngọn lửa U Lan, như bức tường che chở bảo hộ xung quanh hắn……

Tử Long công kích mấy lần, đều bị ngọn lửa xung quanh hắn bức lui trở lại.

"Muốn giết ta, thì phải xem ngươi có đủ khả năng hay không." Tích Phong cười nhạt, đổi phòng ngự thành tấn công, tay phải ngưng tụ thành một quả cầu lửa màu đỏ, lớn dần, lớn dần, sau đó giơ đến đỉnh đầu, ra sức đẩy về phía đối phương.

Rồng thích đùa giỡn với những cái hình tròn.

Tử Long cậy vào mình có đạo hạnh cao thâm, nhìn thấy một quả cầu bay tới, há miệng nuốt. Không ngờ vừa mới nuốt vào, không phun ra được. Hỏa cầu đấu đá lung tung trong cơ thể, hắn đau đến mức phải lăn lộn trên không trung, lộn ba trăm sáu mươi năm độ, trong miệng phát ra một tiếng lại một tiếng kêu thảm thiết.

"Tử Long, rời khỏi nơi này." Ngu Cát kinh hãi. Đều do Tử Long quá lỗ mãng quá khinh địch, bằng không, lấy đạo hạnh của Tử Long, Tích Phong hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

……

Không trung truyền đến tiếng xé gió, một vệt chớp tím thoáng qua, Tử Long đã kéo theo Ngu Cát rời đi!

Tích Phong đứng tại chỗ không nhúc nhích, không có ý định đuổi theo.

Biết người biết ta, mới có thể đánh bại kẻ địch giành chiến thắng. Mới vừa rồi khảo nghiệm bản lĩnh, Tích Phong biết, thực lực của đối phương, cũng không dưới thế mình, thậm chí…… Còn cao hơn mình rất nhiều!

Tử Long nuốt hỏa cầu của mình, lại còn có thể giãy dụa chạy trốn, làm cho hắn không dám tưởng tượng. Nếu đổi lại là người có tu vi xấp xỉ mình, chỉ sợ cũng bị xào thành tro rồi. Nếu là Lạc Băng, cũng không thể tiếp được một chiêu kia của mình!

Thế gian quả nhiên là tiềm tàng nhân tài, Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên!!

……

Đêm đã khuya, xung quanh cũng không có hơi thở của Hoa Niệm, Tích Phong không thể không đi về trước, ngày mai lại tính.

……

Mà bên kia, ở trên vách đá thật cao, có một thạch động, cửa động có hai gốc cây thần nghiêng ngả, Băng Phượng và hỏa Hoàng đang đậu ở phía trên hai gốc cây đó.

Trong thạch động lóe ra ánh lửa, trên cỏ khô Nguyệt Tiểu Điệp đang nằm ở một bên, chuẩn bị đi ngủ. Mà Hoa Niệm còn đang ngồi ở bên đống lửa, nhàm chán gảy que củi.

Đi vào bên trong."Thời gian không còn sớm, làm lửa nhỏ một chút rồi đi ngủ." Ánh lửa hiện tới hiện lui, làm cho nàng tâm phiền ý loạn, ngủ không yên.

"Tỷ tỷ, đệ đói rồi."

"Chịu đựng, một lúc nữa là trời sáng rồi, ngủ."

"Nhưng bụng của đệ thật sự rất đói, đói bụng nên đệ không ngủ được." Hoa Niệm sờ bụng, đáng thương nhìn nàng.

"Không ngủ được cũng phải ngủ."

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ xinh đẹp, van cầu tỷ, cho đệ ăn chút gì đi, bằng không, đệ thật sự sẽ không ngủ được…… Nếu đệ không ngủ được, đệ sẽ ngồi ở đây một đêm, cho dù đệ yên lặng không phát ra một chút tiếng động nào, nhưng mà bị đệ nhìn, tỷ có thể ngủ được sao? Huống chi, tỷ nhẫn tâm để cho đệ phải chịu giày vò này sao?" Hoa Niệm tiếp tục làm nũng.

Chỉ tiếc lần này nó dùng sai chiêu rồi, con gái người ta thích nó khen tặng, nhưng không thích làm tỷ tỷ để cho nó làm nũng, hơn nữa cách tốt nhất để giải quyết cái gì mà bụng đói nên không ngủ được, ngón tay tạo thành Lan Hoa Chỉ, nhẹ nhàng bắn ra, Hoa Niệm nhắm hai mắt lại ngã xuống bên cạnh đống lửa.

"Không ngủ được? Đánh ngất xỉu không phải ngủ thiếp đi sao! Hừ ~!"

……

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi đến tận cùng bên trong động.

Hoa Niệm vuốt vuốt đầu vẫn cảm thấy đau, bò dậy từ trong đống cỏ, liếc nhìn bốn phía một vòng, rõ ràng chỉ còn lại một mình nó.

"Tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu? Tỷ tỷ…… Tỷ tỷ?" Gọi vài tiếng không ai trả lời, chạy đến cửa động xem một chút. Nhưng mà sau khi nhìn thấy rõ tình huống bên ngoài, nó sợ đến mức co người lại lùi về sau, hai chân nhũn ra một chút.

Rốt cuộc nơi này là nơi nào?

Tối qua lúc tỷ tỷ mang nó lên trời đã tối, khắp nơi đen thui, cho nên nó cũng không nhìn thấy gì hết. Bây giờ vừa nhìn, những giọt nước rơi xuống ngẫu nhiên, từ thạch động nhìn xuống, mây trắng lại có thể ở dưới mấy vạn trượng, biển mây cuồn cuộn, tùy ý dâng trào.

Rốt cuộc đây là nơi nào? Cửu Trọng Thiên sao?

"Ngươi tính làm gì? Chẳng lẽ muốn chạy trốn?" Giọng nói của Nguyệt Tiểu Điệp vang lên từ ngoài cửa động, ngay sau đó, nàng bay vào động như một cơn gió.

"Làm sao có thể, tỷ tỷ." Hoa Niệm vội vàng chạy vào trong thạch động, trên mặt là nụ cười lấy lòng: "Chỉ là đệ tỉnh dậy không thấy tỷ tỷ xinh đẹp đâu, trong lòng thật là nhớ, cho nên mới đến cửa động để chờ đợi tỷ." Huống chi, tỷ tỷ, tỷ đang lo lắng cái gì vậy? Nơi này cao như vậy, với chút pháp lực kia của mình, chính mình sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

"A ~!" Nguyệt Tiểu Điệp lạnh lùng cười một tiếng: "Tối qua ngủ ngon chứ?"

"Vâng vâng, ngủ ngon vô cùng. Bởi vì có tỷ tỷ xinh đẹp ở bên cạnh, cho nên đệ ngủ rất ngon, từ nhỏ đến lớn chưa từng ngủ ngon như vậy."

"Vậy thì tốt." Nguyệt Tiểu Điệp hài lòng đáp một tiếng. Coi như ngươi thức thời!

Nàng ném cho nó mấy con thỏ và mấy quả dại mới đi hái buổi sáng: "Ăn đi, tránh cho chết đói ta còn phải nhặt xác cho ngươi."

"Cám ơn tỷ tỷ xinh đẹp." Hoa Niệm cầm mấy đồ vật này nọ đi qua, đầu tiên là cầm trái cây xoa xoa trên người, lại đưa tới trước mặt nàng: "Tỷ tỷ, cái này đệ đã lau sạch, tỷ ăn đi."

"Không có việc gì đừng lấy lòng, ta không để mình bị xoay vòng vòng đâu." Miệng nói như vậy, nhưng tay đã đưa ra, nhận lấy trái cây.

"Ha ha, tỷ tỷ đối với đệ tốt như vậy, đệ làm như vậy, chỉ là muốn đối với tỷ tỷ tốt hơn một chút mà thôi." Nói xong, cầm lấy trái cây đỏ đỏ, vui vẻ cắn xuống một miếng. Lập tức, chất lỏng đỏ thẫm ngọt ngào chảy xuống theo khóe miệng của nó: "Oa, tỷ tỷ, tỷ hái trái cây thật ngon, ăn ngon quá."

"……" Nguyệt Tiểu Điệp đưa mắt trừng hắn, chỉ có thể bất đắc dĩ, nhưng mà không có tức giận.

Trong lòng thầm kêu không ổn, xong rồi xong rồi, sao tiểu bất điểm này lại biết nói chuyện như vậy!

Thật ra mặc dù pháp lực của Nguyệt Tiểu Điệp cao cường, nhưng mà lúc này nhiều nhất nàng cũng chỉ là một tiểu nha đầu Hoàng Mao, tiểu nha đầu mới vào giang hồ, gặp gỡ một con tiểu hồ ly phúc hắc, không bị lắc lư đến thần hồn điên đảo mới là lạ. Chết tử tế cũng không xong, con tiểu hồ ly này giỏi nhất là dùng mặt Tiểu Chính Thái để lường gạt người khác đến người chết không đền mạng. Nghĩ manh thì manh, nghĩ tuấn thì tuấn, nhất định là lừa bịp!!

"Tỷ tỷ, ăn hết trái cây cũng không thể đỡ đói, nhìn đệ nướng thịt thỏ cho tỷ ăn, khẳng định tỷ sẽ thích."

Nguyệt Tiểu Điệp không có phản ứng, mà đi tới nằm trên một đống rơm, một tay gối sau đầu, nhắm mắt dưỡng thần, tùy ý để nó giày vò.

Sơn động nho nhỏ tràn đầy mùi thịt nướng, bụng không nhịn được hấp dẫn, lại có thể xì xào kêu lên, nàng mới không kiên nhẫn mở mắt: "Nướng xong chưa? Toàn bộ sơn động tất cả đều là mùi thịt nướng, đợi lát nữa ngươi nghĩ biện pháp làm hết mùi đi."

"Tuân lệnh, tỷ tỷ xinh đẹp." Hoa Niệm nghe lời đồng ý, sau đó đứng lên từ bên cạnh đống lửa, cầm thịt thỏ vừa nướng xong như hiến vật quý giơ lên trước mặt nàng: "Tỷ tỷ, trước tiên tỷ nếm thử thịt thỏ nướng, có hợp khẩu vị của tỷ không."

Nàng đoạt lấy có chút thô lỗ, thuận tiện còn ném cho nó một cái xem thường.

Tên tiểu gia hỏa này, thế nào lại đáng yêu như vậy?

Không được không được, quyết không thể biểu hiện ra. Nó chỉ là một món đồ chơi mình tìm lúc nhàm chán thôi, trong ngũ giới, không có một người nào là người tốt. Nàng sớm muộn cũng giết sạch người của thế giới này, không chừa một ai!

Đang cầm thịt thỏ, cũng không lo lắng hình tượng của mình, há mồm cắn một miếng……

Lập tức, cả miệng đầy dầu mỡ……

Mùi thịt thỏ và mùi củi đốt thơm ngát xen lẫn với với nhau cùng một chỗ, hơn nữa da thỏ giòn giòn, trực tiếp khiêu chiến vị giác cấp cao nhất…..

118. Chương 117: Đứa Bé Không Được Sinh Ra

"Như thế nào ạ? Mùi vị có ngon không ạ?"

"Ừ, không tệ." Mình đối với nó không tốt như vậy, thế nhưng nó lại không để ý chút nào, ngược lại còn mong đợi hỏi mình ăn có ngon không, điều này làm cho trái tim lạnh lẽo của Nguyệt Tiểu Điệp ấm áp lên lần nữa. Giả vờ lạnh lùng, cuối cùng bị nó làm tan biến. Bẻ chân thỏ mình đã ăn xuống, sau đó ném cho nó phần còn dư lại: "Ăn đi, nhân lúc còn nóng."

"Đa tạ tỷ tỷ." Hoa Niệm rất lễ phép nói cám ơn, sau đó mới cầm thịt thỏ lên ăn.

Tướng ăn rất ưu nhã, Nguyệt Tiểu Điệp thấy vậy cũng có chút xấu hổ: "Ăn nhanh lên một chút, ăn xong ta dẫn ngươi đi ra ngoài." Một nam hài, ăn lịch sự như vậy làm gì, trái lại nữ nhân như mình có chút thiếu lịch sự!

"Dạ dạ." Nó gật đầu, dáng vẻ khi ăn vẫn nhã nhặn như cũ.

Nữ nhân nào đó ở bên cạnh không nhịn được trợn trắng mắt, tiểu bất điểm này, không phải là khi đầu thai tính sai giới tính chứ!!

……

Bắc Hải.

Tử Long mang theo Ngu Cát từ trên không rơi xuống, cùng rơi vào trong biển……

Lắc lư lay động, dùng một chút hơi sức cuối cùng, rốt cuộc đến Thủy Tinh cung.

Một con rồng và một người cá đầu đối đầu nằm trên mặt đất, ngực phập phồng, há lớn miệng thở hổn hển.

"Ai cho ngươi cứu ta!" Sau một lúc lâu nghỉ ngơi, Ngu Cát từ từ đứng lên, đuôi cá biến mất, biến thành một đôi chân thon dài. Ngày xưa, đôi chân này vừa trắng vừa mềm, nhưng mà bây giờ, trên đùi trắng nõn hiện đầy vết thương lớn nhỏ, trên bắp chân trái và trên đầu gối đùi phải có hai vết thương rất lớn rất sâu, chắc là bị Thất Thải Phượng Hoàng dùng mỏ gây thương tích.

Nàng cố ý tìm chết, nhưng bây giờ lại được người cứu, không chết được, khiến cho nàng không khỏi có chút buồn bực.

Kể từ khi nàng có ý định tìm Cửu Dao tính sổ, đã không có suy nghĩ có thể giữ cái mạng này lâu dài. Hiện tại tất cả đều tương đối ổn thỏa, dường như đã là đến thời điểm tốt nhất để tìm chết, nếu không…… chờ tương lai chân tướng rõ ràng, sẽ không thể chết dễ dàng như vậy.

Tử Long lay động thân hình một chút, lại có thể biến thành một nam tử trẻ tuổi, tóc dài màu tím, toàn thân mang theo tà khí dày đặc. Lấy tay che ngực, từ dưới đất đứng lên, ánh mắt phức tạp: "Ngươi nắm giữ tất cả Thủy Hệ, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy? Huống chi, ngươi chính là……là nữ nhi của ta!" Thân là Long tộc, mình có nghĩa vụ phải bảo vệ cấp trên của mình, mà làm một vị phụ thân, càng không thể trơ mắt nhìn nữ nhi của mình đi chịu chết.

"Im miệng cho ta, ta đã nói với ngươi, ta không có loại phụ thân như ngươi, ngươi chỉ xứng làm thuộc hạ của ta." Ngu Cát dùng giọng nghiêm khắc nhất quát lên. Đây được coi là phụ thân kiểu gì, mình vừa đầu thai chuyển thế sinh ra, bọn họ đã vứt bỏ mình, để cho một nữ hài là mình mới ra đời không lâu, cứ như vậy tự sinh tự diệt ở giữa biên giới hiểm ác.

Thật may là hắn và nữ nhân kia một là thần, một là ma, kiếp trước mình lại là yêu, sinh ra không phải là yêu không phải là ma cũng không phải là thần, từ đó Sinh Mệnh Lực và năng lực thích ứng mạnh hơn so với hài tử khác, sau khi sinh ra không lâu đã có thể đi đường, một ngày sau đã có thể chạy, ba ngày đã có thể bắt một vài động vật nhỏ giải quyết vấn đề thức ăn. Nhưng bởi vì như thế, mình đã phải dùng tất cả chút pháp lực còn lại từ kiếp trước để cho bản thân nhanh chóng lớn lên, cho nên việc tăng tu vi và khôi phục trí nhớ kiếp trước mới bị kéo dài, cho nên Cửu Dao kia mới có thể có nhiều thời gian đưa Tích Phong từng bước vào kế hoạch của nàng!!

"Còn nữa, ngươi biết ai là người làm hại ta trở thành bộ dáng như vậy không?"

"Là ai?"

"Nữ nhi bảo bối của ngươi, Nguyệt Tiểu Điệp!" Thời điểm bị Băng Phượng túm lấy, nàng tận mắt thấy Nguyệt Tiểu Điệp ngồi ở trên lưng của hỏa Hoàng.

Muội muội ngốc, thật ra thì đáng thương hơn so với mình.

Mình nhiều lắm chỉ là bị cha mẹ vứt bỏ, mà nàng, sinh ra và tồn tại chỉ để làm một con cờ. Nếu để cho nàng biết, cha ruột của nàng chưa chết, khiến nàng nghĩ rằng tất cả đều là thù hận, chẳng qua là do một tay người đàn ông này bày ra, nàng sẽ có cảm nhận gì đây?

"Là do nàng vô ý, ngươi không nên trách nàng." Bách Đao lên tiếng giải thích: "Nàng không biết ngươi là tỷ tỷ của nàng."

"Ta không trách nàng, muốn trách cũng chỉ trách ngươi." Một nữ tử tốt như vậy, bây giờ lại biến thành kẻ thích giết chóc như vậy, tất cả, đều do một tay người đàn ông này tạo thành!

"Làm chuyện lớn sẽ không câu nệ tiểu tiết, chờ ta thống nhất ngũ giới, nhất định sẽ bồi thường cho hai tỷ muội các ngươi thật tốt, tin tưởng ta."

"Tin tưởng ngươi, chà, lúc trước chính là ngươi dùng lời nói mật ngọt này mới lừa được nữ nhân đáng thương đó tới tay. Nàng vì ngươi, phản bội Ma giới, cùng ngươi luân lạc chân trời, nhưng nàng không biết, nàng đang từng bước từng bước đi về phía cái chết. Ngươi thiết kế một cái bẫy, nói là đồng quy vu tận, cũng chỉ có một mình nàng ngây ngốc chết đi, mà ngươi…… Mấy ngàn năm rồi, còn sống rất tốt!" Ngu Cát cười lạnh: "Ngươi cảm thấy, loại nam nhân vong ân phụ nghĩa như ngươi, ta có thể tin tưởng ngươi sao?"

Nhưng bởi vì thân phận đặc thù của mình, hắn không thể nào phản kháng được mệnh lệnh của mình, cho nên phân phó hắn làm việc thật ra lại rất tốt.

Nói thế nào cũng là Chiến thần lợi hại nhất Thần giới, năm đó Bích Lạc, còn phải gọi hắn một tiếng sư phụ!

"……" Đối mặt với chất vấn của đại nữ nhi, trên mặt Bách Đao lộ ra một tia khổ sở: "Cả đời này của ta, người ta có lỗi nhất chính là mẫu thân ngươi. Nhưng chuyện đã xảy ra, hối hận cũng đã muộn, ta chỉ hi vọng thông qua tương lai có thể bồi thường cho hai tỷ muội các ngươi thật tốt, để an ủi linh hồn của nàng trên trời."

"Hừ ~!" Ngu Cát mắt lạnh nhìn sự sám hối của hắn, xì mũi coi thường: "Rất xin lỗi, nàng đã tan thành mây khói, không còn trên đời!"

"……" Bách Đao không phản bác được.

"Ta muốn đi nghỉ ngơi, ngươi cũng đi chữa thương đi, ta không muốn nghĩ ngươi sẽ chết như vậy, khiến cho ta mất đi một người tài giỏi đắc lực." Ngu Cát khôi phục lại vẻ mặt lạnh băng, đi ra phía sau Thủy tinh cung.

"Vâng" Bách Đao đưa mắt nhìn nàng rời đi, sau đó cũng rời khỏi đại điện, đi vào mật thất chữa thương.

Một Tích Phong nho nhỏ, mới có hơn ba vạn năm tu vi, đã nghĩ có thể đả thương ta, chờ vết thương lành, không thể nào không trừng trị hắn!!

***

"Vẫn không có tin tức gì sao?" Trên đại điện, Tích Phong ngồi thẳng người trên ngai vàng Kim Long, ở phía dưới là một đám đại tướng Yêu Giới.

"Vâng thưa Đại Vương, những chỗ lân cận, thuộc hạ đã lục soát cẩn thận một lần, nhưng không phát hiện đươc đấu vết nào của tiểu vương tử ạ."

"Đại Vương, những quốc gia xung quanh cũng đã trả lời, không thấy bóng dáng của tiểu vương tử ạ."

"Đại Vương, biên giới Yêu Giới cũng đã tuần tra qua, không phát hiện được dấu vết gì khả nghi ạ."

"Được rồi, các ngươi đi xuống trước đi." Tích Phong phất tay, không nhịn được đứng lên từ trên ghế, đi qua đi lại.

Đã qua ba ngày, vẫn không có một chút tin tức nào của Niệm Niệm, chẳng lẽ nó đã xảy ra chuyện bất ngờ gì sao?

"Đại Vương, người đừng vội, Niệm Niệm thông minh như vậy, nó sẽ không có việc gì đâu." Lôi Ngao tiến lên an ủi. Ba ngày rồi, Niệm Niệm chắc là đã gặp được người nào đó, người đó cố ý giấu nó đi thôi. Hy vọng người đó không phải người xấu!

"Hi vọng như vậy! Ngươi tiếp tục chờ ở nơi này, ta đi ra ngoài một chút, nếu có tin tức, lập tức báo cho ta biết." Cảm giác làm cha thật sự không giống nhau, đây là lần đầu Tích Phong nếm được mùi vị lo lắng sốt ruột như vậy.

"Vâng"

Lôi Ngao lùi sang bên cạnh, cung tiễn hắn rời đi.

Một trận gió thổi qua, Tích Phong xuất hiện ở bên cạnh thác nước, trên sườn dốc có hai đóa hoa nhỏ màu trắng đã héo tàn. Nói cách khác…… Dao nhi chỉ còn lại ba cái mạng……

Thời gian càng eo hẹp, càng nhiều có chuyện phiền toái!

"Dao nhi, nàng phải chống đỡ, chỉ cần mấy ngày nữa, Bổn vương sẽ đón nàng trở lại……"

Thấy vật nhớ người, tâm tình của hắn vốn đã không tốt, như vậy, càng thêm đa cảm, không nhịn được đứng trên sườn núi thở dài.

"Đại Vương, chàng ở trên đó làm gì vậy?" Giọng nói nũng nịu của Hỏa Linh vang lên.

Tích Phong vừa nghe, trong nháy mắt bay từ phía trên xuống, bày ra sắc mặt hung ác: "Nàng tới nơi này làm cái gì? Ai cho phép nàng tiến vào!!" Sau núi này, từ trước đến giờ là cấm địa của Yêu Giới, trừ Vương Hậu, những người còn lại trừ khi được hắn đặc biệt ân chuẩn, nếu không những người đi vào, đều phải chịu trừng phạt nghiêm khắc nhất.

"Đại Vương, nô tì chỉ muốn nhìn thấy chàng." Sau núi này là cấm địa, Hỏa Linh cũng biết. Nhưng nàng ỷ vào những ngày qua mỗi ngày mình đều vui đùa với Tích Phong, hàng đêm chung chăn gối, cho là mình không giống những người khác. Chàng cưng chiều mình như vậy, chắc sẽ không vì loại chuyện nhỏ này mà so đo với mình: "Nô tì thấy mấy ngày nay Đại Vương buồn phiền, muốn tới đây chia sẻ cùng Đại Vương, cùng Đại Vương trò chuyện……"

"Cút!"

"Đại Vương……" Hỏa Linh không dám tin nhìn chàng. Một chữ thật quá tàn khốc, thật quá vô tình!

"Biến, đừng để ta nói lần thứ ba."

"Nhưng Đại Vương……" Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định. Rõ ràng mấy ngày nay chàng đối xử với mình dịu dàng như vậy, cưng chiều mình như thế, chẳng lẽ tất cả đều là giả dối sao? Vương Hậu có thể đi vào, tại sao mình lại không thể!

"Cút!" Tích Phong vung tay lên, Hỏa Linh không kịp đề phòng, bị đánh bay từ dưới đất lên, bay thẳng đến Hỏa Vân Điện, bay vào trong phòng của nàng, cửa phòng lập tức đóng lại. Theo sát sau lưng là giọng nói lạnh lẽo của Tích Phong: "Ngươi tốt nhất ở nơi này tự kiểm điểm lại mình, không có lệnh của Bổn vương, không được đi đâu hết! Nếu không, đừng trách Bổn vương không khách khí!"

"A…… A a a……" Hỏa Linh chống đỡ thân thể thiếu chút nữa vỡ nát đứng dậy từ dưới đất, giống như người điên ném hết tất cả đồ vật trang trí trong phòng xuống đất đất: "Đều là dối trá, tất cả đều là dối trá kẻ dối trá kẻ dối trá……"

Thì ra mình không là gì trong mắt Yêu Vương cả, cái gì cũng không phải. Lời ngon tiếng ngọt trên giường, chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương, thoáng qua rồi biến mất!

Sau khi phát tiết xong, tinh thần sa sút cơ thể ngã xuống đất, không còn sức nằm xuống……

Xuống tay nặng như vậy, chàng muốn mình ngã thành tàn phế sao??

……

Ngay sau khi Tích Phong ra tay, trong lòng đã có chút hối hận.

Bởi vì có Hỏa Linh ở đây, Hỏa Diễm ở bên kia mới không có hành động gì thiếu suy nghĩ. Nếu như lúc này mình cãi nhau với nàng, chuyện phiền toái này sẽ càng thêm phiền phức!!

Nhưng nói xin lỗi một nữ nhân, không phải là hắn không thể làm. Nhưng mà, không phải là bây giờ!

Trong lòng phiền não, vô tình lại đi đến cửa thủy lao.

"Ừ……"

Hắn vừa đi vào, đã nghe thấy tiếng rên rỉ đầy thống khổ của Diệp Tuyết, ngay sau đó thấy nàng cuộn tròn thân thể nho nhỏ, khổ sở nằm trên hoa sen.

"Tuyết Nhi, nàng làm sao vậy?" Tích Phong cả kinh, phóng qua mặt nước, dừng lại ở bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực: "Tuyết Nhi, sắc mặt của nàng thật xấu."

"Đại Vương……" Diệp Tuyết cố hết sức mở to mắt, ánh mắt trở nên u ám: "Đại Vương, nô tì…… Nô tì thật khó chịu."

"Tại sao lại như vậy?"

"Nô tì không biết." Nàng túm lấy vạt áo hắn, trên mặt đều là mồ hôi: "Đại Vương, có phải nô tì sẽ chết hay không?" Bắt đầu từ buổi sang hôm nay, thân thể trở nên khác thường, toàn thân mệt lả, mềm mại vô lực. Thế nhưng lại cảm thấy năng lượng trong cơ thể dùng không hết, đấu đá lung tung, nhưng mà lại không có cách nào tìm được điểm đột phá.

Trước kia nàng không sợ chết, nhưng bây giờ…… Càng ngày càng sợ chết. Sợ mất đi chàng, sợ từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại chàng nữa!

"Sẽ không, Tuyết Nhi không được nói bậy." Tích Phong dịu dàng an ủi, trong lòng cũng rất lo lắng, lúc này hắn không cho phép lại có chuyện gì xảy ra.

Trong đầu chợt lóe, ánh mắt hắn sáng lên, nhớ tới một việc: "Tuyết Nhi, hồ đan của nàng bây giờ là màu gì?"

"Nô tì…… Không rõ lắm." Một ngày chìm trong đau khổ, nàng hoàn toàn không để ý.

"Đứng lên, ngồi xuống đây, để ta xem một chút." Tích Phong đỡ nàng, ngồi xếp bằng cùng với nàng. Trong lòng bàn tay tụ khí, truyền vào từ phía sau lưng nàng……

Xuất ra một chút khí. Diệp Tuyết cảm thấy thân thể bắt đầu ấm áp, hơi thư thái chút, sau đó cổ họng có đồ vật gì đó đi lên, ngứa một chút.

Miệng há ra, một viên hồ đan màu xanh dương đột nhiên xuất hiện.

Nhưng mà……

Không giống hồ đan mượt mà không tỳ vết trong quá khứ, lần này phía trên của viên hồ đan có thêm một chấm nhỏ, không coi là quá lớn, nhưng mắt thường cũng có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng……

"Làm sao vậy? Rất nghiêm trọng sao?"

Nhìn thấy trọng tâm thân thể chàng lung lay không ổn định, lo lắng trong lòng Diệp

Tuyết dâng cao.

Phản ứng của chàng như vậy…… Rốt cuộc thân thể của mình xảy ra chuyện gì?

"Không…… Không phải…… Không có việc gì. Có thể là do mệt nhọc quá độ……" Tích Phong thu lại thần trí, tiếp tục truyền chân khí từ sau lưng truyền vào cơ thể nàng.

Đợi đến khi trên mặt nàng hơi khôi phục một chút, thân thể khó chịu cũng tiêu tan toàn bộ, mới thu tay lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Không sao, bắt đầu từ hôm nay, hãy cùng Bổn vương trở về. Về sau Bổn vương sẽ tu luyện cùng nàng, nhất định sẽ không để cho Tuyết nhi phải khổ sở như vậy nữa."

"Cám ơn Đại Vương." Diệp Tuyết vui vẻ tạ ơn. Mặc dù mỗi ngày chàng đều quay lại nhìn mình, nhưng nói thật ra, dài nhất cũng không quá nửa canh giờ, trừ lần đó ra, nàng cũng chỉ có thể đối mặt với vách động tối đen này và đáng thủy yêu nịnh bợ không ra gì kia, thật phiền muộn.

Rốt cuộc bây giờ có thể đi ra ngoài, sao nàng có thể không cao hứng được?

……

Rất nhanh, tin tức Tuyết phi nương nương được đặc xá khỏi thủy lao truyền đi tựa như một cơn gió, mọi người ai cũng biết.

Nàng là người đầu tiên vào thủy lao còn sống để đi ra ngoài, thêm nữa, nàng là người đầu tiên sau khi ra ngoài còn được khôi phục lại vị trí phi tử. Hơn nữa, theo lời kể lại Đại Vương vì bồi thường nàng, để nàng ở lại trong tẩm cung của mình, mỗi ngày đi theo xung quanh nàng, như hình với bóng.

Chỉ đáng tiếc, không ai biết nguyên nhân chính của chuyện này!

Vì sao Tích Phong phải đón nàng đến tẩm cung của mình ở? Vì sao mỗi ngày phải đi theo xung quanh nàng?

Vậy cũng là vì giờ phút này bất cứ lúc nào nàng cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nàng giống như ánh nến lung lay trong gió, chỉ cần một cơn gió thổi qua là sẽ tắt, mà hắn, cần phải làm một cái đèn chụp, che chở nàng ở bên trong, vì nàng kéo dài sinh mệnh……

Trên giường bạch ngọc, Diệp Tuyết đã ngủ thật say. Gần đây, nàng càng ngày càng thích ngủ.

Tích Phong ngồi ở bên cạnh, cứ như vậy yên lặng nhìn nàng.

Ông trời thật trêu người, lúc này lại xảy ra việc như vậy!

Điểm trắng trên hồ đan kia, là hiện tượng nàng có thai. Một con cờ, một cái chìa khóa dẫn đường, không ngờ lại mang thai hài tử của hắn!! Mình và Dao nhi làm vợ chồng trên vạn năm rồi, luôn muốn có một hài tử, nhưng mà chưa từng có được, mà nàng, thời gian nàng tới nơi này không đến nửa năm, nhưng đã mang thai hài tử của Tích Phong hắn!!!

Thật là một chuyện buồn cười!

Hổ dữ không ăn thịt con, hồ ly cũng giống như vậy.

Nhưng……

Chưa nói đến ở bên kia Dao nhi đã không còn thời gian, nếu như có đủ thời gian, có đủ thời gian đợi nàng sinh xong sau đó lại mở ra cánh cửa Thời Không, lấy thân thể yếu đuối của nàng bây giờ, muốn thuận lợi mang thai và chờ đến khi đưa bé được sinh ra, đã khó càng thêm khó! Hơn nữa một khi xuất hiện tình huống gì, rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng.

Vì suy nghĩ cho toàn cuộc, cho nên…… Hài tử, thật xin lỗi, không phải Bổn vương không để ý tới máu mủ tình thân, mà là thời gian ngươi xuất hiện không thích hợp!

Tay, che ở trên bụng của nàng, nơi đó vẫn trơn nhẵn như cũ.

"Thật xin lỗi……" Tích Phong hạ quyết tâm, ánh sáng màu đỏ sậm phát ra từ lòng bàn tay, thấm vào da thịt như tuyết của nàng……

Hài tử này…… Coi như chưa từng xuất hiện!

Có lẽ là cảm nhận được trên bụng có sự khác thường, Diệp Tuyết bỗng nhiên mở mắt, nhìn tay chàng đang đặt trên bụng mình: "Đại Vương, chàng đang làm gì thế?"

"Không làm gì cả." Trong lòng Tích Phong run lên, tác dụng lực trong tay vô tình lệch đi một chút.

Vốn là có thể lấy hài tử xuống mà không có chút đau đớn nào, nhưng bây giờ khiến Diệp Tuyết đau đớn đến cong người lại.

"Đại Vương……Bụng nô tì……"

Giữa hai chân có gì đó chảy ra, ấm áp, nhớp nháp……

Diệp Tuyết theo bản năng đưa tay sờ, rõ ràng là một tay máu……

"Đại Vương…… Chàng……" Cảm giác đầu tiên chính là chàng vừa mới làm gì mình, nhưng ngày đó ở thủy lao, chàng rõ ràng nói yêu mình, tuyệt đối không có khả năng làm ra loại chuyện như vậy, không thể nào! Đôi tay siết chặt chăn bên cạnh, lấy hết hơi sức trên người mới hỏi lên tiếng: "Đó là…… Con của chúng ta…… Có đúng hay không?"

"Ừ."

"Tại sao? Tại sao chàng phải làm như vậy?" Nhìn chàng khe khẽ gật đầu, nước mắt Diệp Tuyết lập tức rơi xuống. Đó là hài tử của mình và chàng, là kết tinh tình yêu của mình và chàng, tại sao chàng muốn làm như vậy? Con của mình, tại sao có thể xuống tay được: "Trả lời thiếp, tại sao? Đây là vì cái gì?"

"Tuyết Nhi, nàng nghe Bổn vương nói." Tích Phong đè nàng lại, không để cho nàng kích động quá mức mà thương tổn chính mình.

"Nó là con của chúng ta, tại sao chàng có thể tàn nhẫn như vậy?" Nàng khóc lóc kể lể, sắc mặt trắng bệch. Thân thể bị hắn đè lại, chỉ có thể dùng nước mắt để phát tiết.

"Tuyết Nhi, bây giờ thân thể của nàng quá yếu, không thích hợp sinh hài tử. Biết không, nếu như nàng cậy mạnh sinh hài tử, đến lúc đó có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng. Nghe lời!"

"Nhưng…… Nhưng nó là con của chúng ta……" Mặc kệ nguyên nhân là gì, nó đều có quyền đến thế giới này. Làm phụ mẫu, tại sao có thể vì mình, mà bóp chết nó khi còn ở trong bụng.

"Tuyết Nhi, Bổn vương biết, Bổn vương biết…… Nàng phải tin tưởng Bổn Vương, Bổn vương làm như vậy cũng là bất đắc dĩ. Ta và nàng còn trẻ, còn nhiều thời gian, chờ nàng điều dưỡng tốt thân thể, chúng ta lại tính, có được hay không?"

"Tích Phong……" Diệp Tuyết tuyệt vọng nhào vào lồng ngực chàng. Tâm, thật là đau, nhưng nàng không thể trách chàng, chàng đều là vì tốt nàng. Yêu quái, cũng chỉ có thể trách thân thể mình quá yếu, vô duyên với hài tử này.

"Nghe lời, nàng nằm xuống, Bổn vương gọi ngự y đến kê đơn điều dưỡng thân thể cho nàng."

"…… Vâng……?

119. Chương 118: Sự Ngu Dại Điên Rồ

Diệp Tuyết nằm trên giường, sau khi nhìn chàng mở cửa rời đi, nước mắt mới ngừng được một lúc lại tiếp tục chảy ra, từng giọt từng giọt, rơi vào trong tóc mai của nàng……

Hài tử…… Cứ như vậy không còn nữa……

Nếu như có thể, nàng tình nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của hài tử.

Trên bụng lại truyền đến từng đợt đau đớn, máu đỏ thẫm nhuộm quần áo trắng trên người nàng thành màu đỏ……

Yêu dị lại mỹ lệ!

Ý thức có chút mơ hồ, nhìn cái gì cũng không rõ.

Trong lòng Diệp Tuyết thê lương nghĩ: mình sắp chết rồi sao? Nàng đang nghĩ.

Cửa "Ken két" một tiếng bị đẩy ra, đi vào là một thân hình yểu điệu, ngay lập tức dừng lại ở cửa ra vào, sau đó vọt tới bên cửa sổ: "Muội muội, Tuyết Nhi muội muội, muội làm sao vậy? Muội chảy thật nhiều máu…… Muội muội……"

Nước mắt được người lau đi, Diệp Tuyết cố gắng không làm cho ý chí của mình tan rã: "Yên tỷ tỷ……"

"Tuyết Nhi, rốt cuộc muội làm sao vậy? Cái người này…… Đây là…… Chảy máu?" Yên Yên vốn đến tìm Tuyết Nhi để hỏi thăm tin tức của Đằng Vân, đã nhiều ngày trôi qua như vậy, chẳng lẽ thương thế của chàng còn chưa khỏi sao? Sẽ không phải chàng bị Đại Vương trị tội rồi chứ! Từ Ỷ Phượng Các nhận được tin tức, nói nàng đang ở chỗ này, lén lút đi đến tìm nàng, không ngờ lại gặp phải cảnh tượng như vậy: "Muội muội, muội chịu đựng một lát, đợi tỷ đi gọi ngự y."

"Không…… Không cần…… Đại Vương đã đi gọi rồi……" Diệp Tuyết đưa tay kéo nàng, không cẩn thận để lại một bàn tay máu trên quần áo của đối phương: "Yên tỷ tỷ, muội có thể…… Có thể không qua được, có một việc, bây giờ muội không thể không nói cho tỷ biết."

"Muội muội, muội đừng nói bậy." Yên Yên nắm chặt tay của nàng, nhưng trong lòng lại có dự cảm xấu. Là chuyện gì? Nàng nhất định phải đợi đến lúc này mới có thể nói ra?

"Tỷ tỷ, thật ra thì…… Thật ra thì Xà Vương hắn…… Đã…… Đã chết rồi."

"Muội nói bậy!" Yên Yên lập tức đứng dậy từ trên giường, trong mắt là hoảng sợ, hốt hoảng, tức giận và không dám tin: "Đằng Vân sẽ không chết, sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không chết! Nhất định là muội nói bậy."

"Tỷ tỷ, muội biết tỷ sẽ rất đau lòng khi nghe được sự thật này, nhưng mà muội không muốn tỷ…… phải sống trong dối trá cả đời……" Mọi người đều nói trên đời có một loại gọi là "Lời nói dối thiện chí", nhưng nếu đã lời nói dối sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, không bằng sớm nói cho người đó biết.

Đau dài không bằng đau ngắn, mỗi ngày phải chờ đợi trong đau khổ, có ai có thể cười một tiếng mà cho qua, vui vẻ chịu đựng đây?

"Không thể nào, tỷ không tin, không tin!!……"

"Tuyết Nhi nói đều là sự thật, Đằng Vân đã chết." Khi Tích Phong trở về vừa đúng lúc nghe được cuộc đối thoại của hai người, sải bước đi vào, giọng điệu lạnh lùng nói: "Hôm đó khi chúng ta tìm được hắn, hắn chỉ còn một hơi thở yếu ớt. Trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đằng Vân đã tan biến thành tro ngay tại chỗ."

"…… Không!!" Yên Yên lắc đầu, lùi ra từng bước, sau đó bỗng nhiên hô to một tiếng tê tâm liệt phế, xoay người chạy ra ngoài cửa……

"Tỷ tỷ…… Phong…… Nàng……" Diệp Tuyết nóng nảy muốn đứng lên từ trên giường, nhưng vừa mới chống được nửa người lên, hai cánh tay mềm nhũn không có sức ngã xuống.

"Không có việc gì." Tích Phong vội vàng tới đỡ nàng, bảo nàng nằm xuống, lạnh giọng nói với những ngự y đứng bên cạnh hắn sau khi tiến vào: "Còn đứng đó làm gì? Nếu Tuyết Nhi có mệnh hệ gì, ta sẽ hỏi tội các ngươi."

"Thuộc hạ nhất định dùng hết khả năng."

"Phong……"

"Người đâu." Tích Phong gọi một tiếng về phía cửa.

"Đại Vương có gì phân phó." Hai thị vệ từ bên ngoài vội vã đi vào, quỳ xuống đất.

"Các ngươi đi đón Yên Yên đến Ngọc Tiêu cung cho Bổn vương, coi chừng cho tốt,

không được để xảy ra sai sót gì."

"Vâng."

"A……" Diệp Tuyết muốn nói tiếng cám ơn, nàng sợ nhất chính là Yên Yên nhất thời nghĩ không thông làm ra chuyện điên rồ, chỉ cần qua một thời gian, trong lòng nàng buông xuống, nhất định có thể bắt đầu cuộc sống một lần nữa. Nhưng lời còn chưa nói ra, dưới bụng lại truyền đến một cơn đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhăn thành một đoàn, trên mặt và trên người đều là mồ hôi lạnh.

"Tuyết Nhi……" Tích Phong đi đến ngồi bên cạnh giường, nắm chặt tay của nàng, cho nàng thêm sức mạnh.

"Đau…… Thật là đau……" Nàng giãy giụa lắc đầu. Có gì đó trong bụng giống như muốn sinh ra, trong bụng có đồ vật gì đó xuất hiện……

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?" Tích Phong tức giận, quát to với các ngự y.

Mấy ngự y kia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng do ngự ý lớn tuổi nhất, kinh nghiệm phong phú nhất bước ra nói chuyện: "Đại Vương, có thể tìm một chỗ để nói chuyện hay không."

Tích Phong liếc nhìn ngự y này, sau đó vỗ vỗ mu bàn tay của Diệp Tuyết: "Tuyết Nhi, ta lập tức trở lại, không có chuyện gì, nàng yên tâm."

Hai người một trước một sau ra cửa, Tích Phong mặt đen như trời muốn mưa: "Nói mau."

"Thưa Đại Vương, Tuyết phi nương nương khổ sở như vậy, là hiện tượng bình thường."

"Hả?"

"Cơ thể nương nương mới hơn bốn trăm năm tuổi nhưng lại phải chịu một năng lượng gần sáu ngàn năm tuổi, giống như một cái bình, bên trong có giới hạn chứa đồ, nhưng một khi chứa quá nhiều, đồ vật bên trong cũng rất dễ dàng phá bình mà thoát ra ngoài. Nương nương mới vừa sảy thai, thân thể sẽ đặc biệt yếu, những năng lượng kia tích tụ trong cơ thể sẽ nhân cơ hội này muốn đi ra từ bên trong, cho nên mới phải khổ sở như vậy……"

Thật ra thì cái này cũng nằm trong dự liệu của Tích Phong, nhưng mà trước mắt hắn quan tâm nhất chính là: "Tuyết Nhi có nguy hiểm đến tính mạng hay không?"

"Việc này phải dựa vào đại vương." Lão ngự y dừng lại một chút, thấy hắn không muốn lên tiếng, mới tiếp tục nói: "Nương nương chỉ mất máu quá nhiều, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì. Nhưng mà vì như vậy, thân thể sẽ yếu ớt hơn, cho nên mỗi ngày Đại Vương cần phải truyền cho nương nương nhiều chân khí hơn nữa."

"Cái này không cần ngươi nói." Chỉ cần có thể làm cho Dao nhi quay trở lại, cho dù cần bao nhiêu chân khí ta cũng sẽ cố gắng.

"Lão thần sẽ kê đơn thuốc cầm máu làm cho nương nương."

"Nhanh lên!"

"Vâng!"

……

Yên Yên trở nên điên rồ, không ngờ lại có thể xông vào Hỏa Vân Điện, vừa khóc vừa cười lẩm bẩm: "Đằng Vân chết rồi, Diệp Tuyết chết rồi, đứa bé cũng chết, tất cả mọi người đều chết rồi……"

"Đứng lại, Yên nương nương, không có lệnh của Đại Vương, ai cũng không thể đi vào." Hai thị vệ canh giữ ở cửa phòng Hỏa Linh ngăn nàng lại.

"Lệnh của Đại Vương có tác dụng gì? Đại Vương có thể khiến cho Đằng Vân sống lại sao? Ngay cả hài tử của mình Đại Vương còn không bảo vệ được, dựa vào cái gì còn đòi trông nom mấy việc vớ vẩn này." Yên Yên cười to, tiếp tục xông vào bên trong.

"Yên nương nương, nếu như người vẫn cố ý đi vào, đừng trách thuộc hạ mạo phạm người." Hai người lấy tay ngăn ở trên cửa.

"Cút ngay." Lúc này, Yên Yên cũng không phải là Yên nương nương ngày xưa hay bị mọi người chê cười vì không được sủng ái. Trả giá bằng ba ngàn năm, cũng chỉ vì muốn đổi lấy bình an cho hắn, nhưng không ngờ rằng, kết qủa vẫn là âm dương cách biệt. Đã như vậy, nàng tội gì phải uất ức mình!

Hai con rắn nhỏ màu đen bay ra trong tay áo, một trái một phải, bay lên cổ của hai thị vệ, cắn vào mạch cổ của đối phương.

Hai thị vệ đáng thương, ngay cả một cái giãy giụa cũng không có đã đi đời nhà ma.

"Bùm" cửa bị đẩy ra sau khi đạp một cước, thân thể nàng lảo đảo đi vào: "Hỏa Linh nương nương, đã lâu không gặp."

Hỏa Linh ngồi ở trên giường, nhìn nàng một cách thận trọng, vừa rồi ở trong phòng nàng đã nghe hết những lời nói ở bên ngoài: không bảo vệ được hài tử của mình, là có ý gì? Chẳng lẽ Hoa Niệm chết?

Nếu quả thật là như vậy, đây thật sự là một tin tức vô cùng tốt.

"Yên Yên, ngươi tới chỗ này của ta làm gì?"

"Đương nhiên là đến xem ngươi bao giờ thì chết!"

"Ngươi nói bậy bạ cái gì?" Nữ nhân điên này, chạy tới đây nhất định là muốn nguyền rủa mình chết sớm chứ gì?

"Ta không nói bậy." Yên Yên đang cười bỗng nhiên nghiêm túc lại: "Hoa Cơ đã chết, Ngu Cơ mất tích, Diệp Tuyết sảy thai, đang nguy hiểm tính mạng. Hiện tại trong cung này, chỉ còn lại hai người ta và ngươi, ngươi nói…… Chúng ta có thể sống được lâu sao?"

"Ngươi nói cái gì? Thật sự như ngươi nói sao?" Chuyện Ngu Cát mất tích nàng thật sự có nghe thấy, nhưng tại sao Diệp Tuyết lại sảy thai? Hơn nữa…… Còn…… Còn nguy hiểm đến tính mạng?!

Hiện tại không thể nhờ cậy được Yêu Vương, mình đã nhìn rõ con người hắn. Khi mà ngươi còn giá trị lợi dụng, hắn sẽ dùng tất cả dịu dàng để đối xử với ngươi, che chở tất cả cho ngươi. Nhưng một khi hắn đạt được mục đích của mình, hắn có thể đá văng ngươi đi không một chút do dự.

Mình bị giam trong căn phòng này đã gần mười ngày, thế nhưng hắn còn chưa từng liếc mắt nhìn mình một cái, thậm chí ngay cả tỳ nữ thân cận bên cạnh của mình cũng không được đến. Mỗi ngày đối mặt với bốn bức tường, hắn cố ý muốn làm mình phát điên sao?

"Nếu ngươi không tin, ngươi có thể đi xem một chút." Yên Yên nói xong, vẻ mặt lại ủ rũ: " Máu thật nhiều, cả giường đều là máu, thật là đáng sợ, hu hu…… Thật sự rất đáng sợ…… Ngươi xem, ta đi thăm Tuyết Nhi muội muội, quần áo trên người của ta cũng bị muội ấy bôi máu lên, rất đáng ghét…… hu hu, quần áo bị bẩn, Đằng Vân sẽ không thích ta nữa……"

"Không sao, ta sẽ làm cho quần áo của ngươi sạch sẽ." Hỏa Linh dịu dàng dụ dỗ. Nàng muốn xem thử, Yên Yên này có phải điên thật hay không: "Làm ngươi sạch sẽ, Đằng Vân sẽ lại thích ngươi."

"Thật sao? Ngươi không gạt ta chứ?"

"Dĩ nhiên, tới đây, đến bên cạnh ta."

"Được." Yên Yên gật đầu đồng ý, sau đó từng bước đến gần.

Hỏa Linh vừa định đưa tay túm nàng, thì nàng lại xoay người một cái, vọt đến bên cạnh: "Ngươi cho ta điên rồi sao? Sẽ tin tưởng ngươi sao? Nói cho ngươi biết, ta không có ngốc, sẽ không mắc mưu của ngươi."

"Yên Yên, ta thật sự muốn xóa vết máu trên quần áo giúp ngươi."

"Ta không cần?" Yên Yên đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Búng ngón tay một cái, vết máu đã biến mất không thấy nữa.

"……" Hỏa linh lặng yên. Càng ngày càng không rõ, rốt cuộc nàng có điên không?

"Yên nương nương, Đại Vương có lệnh, mời người đến Ngọc Tiêu cung." Hai thị vệ do Tích Phong phái tới dẫn theo một đội Yêu Binh xuất hiện, mặc dù giọng nói rất cung kính, nhưng thái độ lại rất cường thế.

Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, mình trở về còn dễ nói chuyện. Nếu nàng phản kháng không nghe lệnh, cũng đừng trách bọn họ không khách khí!

Một nữ nhân tự nhiên phát điên, nếu không phải Tuyết phi nương nương mở miệng cầu xin, ngay cả nàng là sống hay chết Đại Vương cũng sẽ không để ý!

"Ta sẽ không trở về, ta muốn ở lại chỗ này."

"Yên nương nương, xin mời." Thị vệ dẫn đầu liếc mắt ra lệnh, ngay lập tức hai Tiểu Binh từ sau lưng đi lên muốn cưỡng chế nàng đi theo.

Xác định sẽ có kết quả giống như hai thị vệ ở cửa, bị rắn độc từ trong tay áo của nàng bay ra cắn một phát trí mạng.

"Không muốn chết thì cứ tới đây, ta và các ngươi đồng quy vu tận (1)." Yên Yên nhảy lên trên bàn, nhìn mọi người cười.

(1) Đồng quy vu tận: cùng nhau đến chỗ chết

Nhìn nàng có vẻ không giống như đang nói dối, trong lúc nhất thời bọn thị vệ cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì. Từ trước đến nay đều nghe nói Yên nương nương này trời sinh tính tình nhu nhược, không dám phản kháng, cho nên trừ thị nữ nàng mang đến từ Xà quốc, trong cung này ai cũng có thể khi dễ nàng. Nhưng không biết, khi nương nương này phản kháng, lại nguy hiểm như vậy.

Hai bên giằng co.

Mái tóc màu đen của Yên Yên bị một cơn gió thổi bay, làm người xem rối cả mắt, mái tóc bỗng nhiên biến thành những con rắn, nhỏ, đầy độc dược, thè ra lưỡi rắn.

"Nương nương, chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc, mời người theo chúng ta trở về.

"Có bản lĩnh hãy đến bắt ta, nếu không ta không đi đâu cả."

"Càn rỡ, những thứ cẩu nô tài như các ngươi, Yên nương nương dưới một người, trên vạn người, không cần phải nghe lời nói của các ngươi. Biết điều thì đi xuống cho ta." Hỏa Linh cân nhắc hơn thiệt một chút, một kế sách bỗng xuất hiện trong đầu nàng.

"Hỏa Linh nương nương, thật sự là thuộc hạ chỉ phụng mệnh làm việc, xin người thứ lỗi."

"Phụng mệnh? Ha...! Đại Vương có lệnh cho các ngươi không biết người trên kẻ dưới sao, tùy tiện ra tay với Yên nương nương sao?"

"Cái này……" Thật đúng là không nói, nhưng…… Một phi tử bị vứt bỏ, chẳng lẽ còn phải cung kính với nàng sao?

"Không có phải không?" Hỏa Linh cười lạnh: "Nếu không có, thì lập tức trở về cho ta, được sự đồng ý của Đại Vương thì lại đến, nếu không, đừng trách ta bẩm báo lại tội của các ngươi ở trước mặt Đại Vương! Tuy chúng ta không được sủng ái, nhưng vẫn là nương nương, nếu Đại Vương không phế đi thân phận nương nương của chúng ta, chứng tỏ chàng thật ra cũng không giận chúng ta. Chờ chàng bớt giận, chắc chắn sẽ tới tìm chúng ta. Nếu như các ngươi thông minh một chút, chắc đã biết phải làm như thế nào chứ."

Hai thị vệ dẫn đầu liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Nàng nói không sai chút nào, giống như Tuyết phi nương nương, bị nhốt vào thủy lao còn có thể khôi phục lại vị trí cũ, huống chi hai vị nương nương này chỉ bị giam giữ. Quân ý khó dò, ai biết trong lòng Đại Vương nghĩ như thế nào. Huống chi, vị Hỏa Linh nương nương này còn là công chúa của Linh Miêu quốc, vì ca ca của nàng là Hỏa Diễm, cho dù là chuyện gì nàng cũng làm được!

"Yên Yên, mau tới đây, chúng ta cùng ra tay, chẳng lẽ còn phải sợ bọn họ! ~" Hỏa Linh đưa ra cành ô liu về phía vị trên bàn kia.

Lúc này, có người đứng chung một chiến tuyến với mình, trong lòng của Yên Yên là sự cảm kích. Không nói hai lời, từ trên bàn nhảy xuống, đứng chung một chỗ hợp sức cùng với Hỏa Linh.

Thế này…… Những thị vệ kia càng thêm khó khăn.

Nhưng sau một giây, lại làm bọn họ thấy kinh ngạc, Hỏa Linh thừa dịp Yên Yên không chú ý, từ trong miệng phun ra một đám khói trắng, sau đó, Yên Yên đã nhắm hai mắt lại, bất động ngã xuống đất.

"Hỏa Linh nương nương……" Đây là nàng đang diễn cái gì vậy?

"Yên tâm, ta chỉ dùng khói mê làm nàng ngất xỉu thôi. Vừa rồi ta nói như vậy, cũng chỉ là muốn nàng buông lỏng cảnh giác thôi, các ngươi không cần để trong lòng làm gì."

"Sao nương nương có thể nói như vậy được, nương nương giúp bọn thuộc hạ, là vinh hạnh của bọn thuộc hạ, vậy chúng thần có thể mang Yên nương nương trở về sao?"

"Dĩ nhiên có thể, nhưng mà……" Hỏa Linh cố ý kéo dài giọng chất vấn.

"Nương nương có lời gì xin mời nói."

"Vừa rồi Yên Yên nói cho ta một ít chuyện về Đại Vương, ta cảm thấy cần phải nói lại cho Đại Vương."

"Nói cái gì, thuộc hạ chuyển lời là được."

"Cái này……" Hỏa Linh càng thêm khó khăn: "Ta không biết sau khi Đại Vương nghe xong, có thể tức giận hay không, đến lúc đó người bị phạt sẽ là các ngươi. Ta sẽ không sao cả, có ca ca ở đây, Đại Vương tuyệt đối sẽ không giết ta, nhưng còn các ngươi……" Len lén liếc nhìn vẻ mặt thay đổi của đối phương, nàng tiếp tục nói, "Chẳng qua nếu như các ngươi không ngại rước họa vào thân, ta sẽ nói cho các ngươi biết, thật ra……"

"Nương nương đợi chút, nếu chuyện quan trọng như vậy, thuộc hạ cảm thấy vẫn là nương nương nên tự mình đi nói với Đại Vương ạ." Bo bo giữ mình, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Vậy cũng tốt." Trên mặt Hỏa Linh hiện đầy vẻ ngưng trọng, làm cho người ta càng thêm xác định lần đi lành ít dữ nhiều.

"Hai người tới, các ngươi đưa Hỏa Linh nương nương đi gặp Đại Vương."

"Vâng"

"Các ngươi không đi sao?" Hỏa Linh nhìn theo mấy người muốn dẫn theo Yên Yên rời đi: "Người đã bắt được, các ngươi không cần phải về chỗ Đại Vương để báo cáo sao?"

"Không cần. Hai người các ngươi, đợi đến khi gặp Đại Vương, phải nói nhờ có Hỏa Linh nương nương giúp một tay, chúng ta mới có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ. Nương nương, thuộc hạ cáo lui." Thị vệ dẫn đầu hai tay ôm quyền cáo từ, mang theo người xoay người quả quyết rời đi.

"Vậy chúng ta cũng nhanh xuất phát thôi." Nàng muốn chính mắt nghiệm chứng một chút, có đúng như lời Yên Yên nói hay không.

Diệp Tuyết này, tuyệt đối không thể chết, nếu nàng chết, Ma Quân nhất định sẽ băm mình thành trăm mảnh!

"Nương nương, xin mời."

……

Trên giường bạch ngọc, máu của Diệp Tuyết đã ngừng chảy, nhưng do mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt trắng bệch, nhất là đôi môi vốn đầy đặn đỏ thắm, giờ phút này giống như được bôi lên một lớp phấn trắng, nhìn thôi cũng kiến người ta lo lắng.

Tích Phong ngồi ở đầu giường, nhìn nàng ngủ yên tĩnh.

Chàng mới vừa truyền chân khí cho nàng, chắc là có thể duy trì được một ngày.

Nhưng một khắc chàng cũng không dám rời đi, sợ có chút sơ suất nào, nàng sẽ hương tiêu ngọc vẫn!

"Đại Vương, thị vệ ngài phái đi tìm Yên nương nương trở lại."

"Vào đi."

"Vâng" cung kính đáp một tiếng, cửa bị đẩy ra. Hai thị vệ mang theo Hỏa Linh đi vào một trước một sau.

"Nàng đến đây làm gì?" Tích Phong cũng không ngờ rằng, nàng lại xuất hiện ở đây: "Ai cho phép nàng ra khỏi phòng?" Nếu mình nhớ không lầm, hình như phạt nàng ở trong phòng suy nghĩ, cũng không có đặc xá cho nàng! "Bẩm báo Đại Vương, may mắn có Hỏa Linh nương nương giúp đỡ, chúng thần mới có thể thuận lợi bắt Yên nương nương đến Ngọc Tiêu cung." Thị vệ bẩm báo-<>-.

"A, thật sao? Vậy bổn vương có cần phải khen ngợi cho ái phi hay không?"

"Vì Đại Vương phân ưu, là trách nhiệm của nô tì." Hỏa Linh mềm mại nói xong, đi về phía trước mấy bước, quỳ gối trên đất: "Đại Vương, nô tì biết sai rồi, xin ngài niệm tình ngày xưa nô tì từng hầu hạ Đại Vương, tha thứ cho nô tì lần này, nô tì thật sự không muốn ở trong phòng một mình nữa, từ nay về sau, cho dù Đại Vương nói gì, nô tì nhất định sẽ nghe lời, tuyệt đối sẽ không chọc giận Đại Vương nữa."

Khóe mắt quan sát Diệp Tuyết trên giường……

Hóa ra…… Những gì Yên Yên nói đều là sự thật.

Những ngày qua không gặp, Diệp Tuyết này đúng là gầy đi rất nhiều. Sắc mặt trắng bệch kia…… So với người chết cũng không khác nhau là mấy!

"Nàng thật lòng hối lỗi sao?" Tích Phong nghi ngờ. Nữ nhân này, cũng không thể dễ dàng tin tưởng được.

Xin Đại Vương hãy cho nô tì một cơ hội."

"Đứng lên đi, Bổn vương chỉ tin tưởng nàng một lần này, nếu nàng lại dám làm trái lệnh

của Bổn vương, đừng trách Bổn vương ra tay độc ác."

"Tạ ơn Đại Vương."

"Đại Vương, thuốc của Tuyết phi nương nương đã nấu xong rồi." Ngự y bưng thuốc từ bên ngoài vào.

120. Chương 119: Đến Ma Giới Chuộc Lỗi

"Dâng lên." Tích Phong vừa phân phó cho người bên cạnh, vừa đưa tay đỡ người trên giường dậy: "Tuyết Nhi, ngồi dậy uống thuốc trước nào."

Giọng nói rất dịu dàng, Hỏa Linh nghe được không nhịn được mà sinh lòng ghen tỵ.

Nhưng trong lòng lại có một giọng nói nói cho nàng biết, quyết không thể vì nhất thời tức giận, mà phá hỏng kế hoạch của mình.

"Để thiếp làm cho." Nhận lấy thuốc trong tay ngự y, cẩn thận bưng lên.

Nhìn thấy ánh mắt đề phòng của Tích Phong, Hỏa Linh quay mặt đi nhẹ nhàng nói:

"Đại Vương, mặc dù giữa nô tì và Tuyết Nhi muội muội từ trước đến giờ vẫn luôn bất hòa, nhưng mà chúng nô tì cũng có một số điểm giống nhau, đó là một lòng một dạ với Đại Vương, tâm tư giống nhau đều hết lòng hết dạ hầu hạ Đại Vương. Thân thể Đại Vương rất cao quý, chuyện đút thuốc như vậy sao có thể để Đại Vương tự mình làm được? Để nô tì làm đi ạ. Huống chi, Đại Vương ngồi bên cạnh, chẳng nhẽ nô tì còn có thể làm ra chuyện gì thương tổn muội muội dưới mí mắt của Đại Vương sao?"

Tích Phong thu hồi tầm mắt từ trên người nàng xuống, cẩn thận đỡ Diệp Tuyết ôm vào trong ngực, để cho nàng có thể thoải mái dựa vào lồng ngực của mình: "Tuyết Nhi, đến, uống thuốc đi, uống thuốc mới có thể khỏi được."

"Tuyết Nhi muội muội, uống thuốc." Hỏa Linh dùng cái muỗng múc một muỗng nhỏ, gạt gạt trên miệng chén, đưa đến bên miệng nàng: "Nào, hé miệng ra nào."

"Phốc……" Bởi vì thuốc mới nấu xong, đưa vào trong miệng, Diệp Tuyết bị nóng ngã ra bên giường, phun ra toàn bộ thuốc.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi……" Hỏa Linh vội vàng nói xin lỗi, để thuốc xuống giường, một tay tự nhiên khoác lên trên lưng của nàng, một tay cầm khăn lụa giúp nàng lau đi nước thuốc trên khóe miệng nàng.

Còn chưa có lau xong, Tích Phong đã nhấc chân đạp nàng sang bên cạnh: "Hỏa Linh, có phải là ngươi cố ý hay không?"

"Đại Vương, là do nô tì nhất thời nóng lòng, hi vọng muội muội nhanh chóng uống hết thuốc cơ thể mới có thể sớm hồi phục, không ngờ thuốc này lại nóng như vậy. Nô tì đáng chết, nô tì sẵn lòng nhận phạt." Hỏa Linh dập đầu quỳ trên mặt đất.

"Người đâu……" Có kiểu đút thuốc như nàng sao? Cũng không thử nhiệt độ? Khi cầm thuốc này trong tay cũng biết nóng hay không chứ! Theo như hắn nhìn thấy, đây rõ ràng là cố ý!

"Đại Vương, không sao, thiếp nghĩ Hỏa Linh nương nương là nhất thời sơ ý, đừng trách nàng……" Diệp Tuyết kéo ống tay áo của hắn, nhỏ giọng khuyên nhủ. Khuyên người phải có lòng khoan dung, nữ nhân cần gì làm khó nữ nhân!

"Cút! Bổn vương không muốn lại nhìn thấy nàng ở đây." Tích Phong nghiêng đầu đi, ngăn chặn lửa giận trong lòng, không nhìn đến người trên đất.

"Tạ Đại Vương, cảm ơn Tuyết Nhi muội muội." Hỏa Linh dập đầu ba cái trên mặt đất, chờ Tích Phong không nhịn được tự mình nói ra tiếng "Cút" thứ hai, mới đứng lên từ trên mặt đất lưu luyến rời đi, đi ra cửa……

"Tuyết Nhi, nào, Bổn vương đút thuốc cho nàng……"

Phía sau là giọng nói dịu dàng dễ nghe của Tích Phong, khóe miệng của Hỏa Linh khẽ nhếch lên, trong lòng đã bắt đầu tính toán……

Mới vừa rồi là nàng cố ý khiến Diệp Tuyết bị bỏng, như vậy, mới có cơ hội chạm vào thân thể Diệp Tuyết, cũng mượn cơ hội điều tra tình trạng thân thể của Diệp Tuyết.

Thu được kết quả, kiến cho nàng vô cùng rung động. Hơi thở trong người Diệp Tuyết vô cùng rối loạn, hơn nữa có một cỗ năng lượng vô cùng mạnh mẽ trong cơ thể nàng đang đấu đá lung tung…… Cứ tiếp tục như thế, thân thể mỏng manh của nàng, không thể chống đỡ được!!

Về Hỏa Vân Điện, sau đó gọi Linh Miêu của mình ra, một con phái đi Linh Miêu quốc báo tin cho ca ca, báo lại tình huống của bên này, một con xem như vật để cưỡi, leo lên lưng của nó, gào thét mà đi, trực tiếp đi về phía Ma giới……

Nàng muốn nói tình huống ở đây cho Lạc Băng biết, lập công chuộc tội!

……

***

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ xinh đẹp, đã vài ngày rồi tỷ chưa dẫn đệ xuống dưới chơi, cả ngày ở trong thạch động này, thật không thú vị, đệ kìm nén sắp phát điên rồi. Tỷ tỷ, xin tỷ thương xót, dẫn đệ đi ra ngoài chơi một chút đi, tỷ tỷ……"

Trong thạch động, Hoa Niệm kéo cánh tay Nguyệt Tiểu Điệp năn nỉ, hiện ra một đôi mắt hồ ly đáng thương, khiến người ta vừa thấy đã thương.

"Buông ra." Nguyệt Tiểu Điệp tùy tiện vung tay một cái, kéo Tiểu Bất Điểm bên cạnh mình ra, tiếp tục nằm nghiêng, một tay chống huyệt Thái Dương nhắm mắt dưỡng thần.

Quả nhiên là người trẻ tuổi nhiều sức sống, không phải mới ba ngày không dẫn nó xuống dưới sao, đã kêu sống kêu chết rồi, nếu nhốt nó vào mấy cái địa lao huyệt động không thấy mặt trời gì gì đó, không phải sẽ khiến người sống phát điên sao?

"Hôm nay ta có chút mệt mỏi, ngày mai ta dẫn ngươi ra ngoài."

"Nhưng tỷ tỷ, đệ rất đói, đệ muốn được ăn." Hoa Niệm tiếp tục kéo cánh tay của nàng không ngại làm phiền người khác. Đây đã là lần ra tay thứ hai mươi tám trong ngày hôm nay, chỉ cần trên mặt nàng không hiện ra vẻ mặt chán ghét, nó không sợ nàng sẽ nổi giận: "Tỷ tỷ, đệ sắp chết đói rồi."

"Đi gọi Băng Phượng, để nó mang đồ ăn cho ngươi." Nguyệt Tiểu Điệp nhắm hai mắt, tùy tiện nói.

"A, không được không được, thức ăn Băng Phượng mang tới, mỗi lần đều bị đóng băng cứng rắc, không thể ăn."

"Vậy thì gọi Hỏa Hoàng đi."

"Vậy thì càng không được…, Hỏa Hoàng vừa đụng đến, dù thức ăn gì cũng biến thành đen thui, không thể ăn!"

"Vậy ta đi, ngươi chờ." Xem ra không cầm thứ gì để chặn miệng Tiểu Bất Điểm này, thì mình đừng nghĩ sẽ được yên tĩnh.

Nhưng mà nàng mới vừa đứng lên, sau lưng đã dính thêm một cái cái đuôi nhỏ, nắm thật chặt vạt áo của nàng, điểm đạm đáng yêu nhìn nàng: "Tỷ tỷ, nếu tỷ muốn ra ngoài, nhân tiện dẫn đệ xuống dưới chơi một vòng đi, đệ bảo đảm sẽ nghe lời, sẽ không gây chuyện cho tỷ."

"Quay lại cho ta, ngồi xuống." Nguyệt Tiểu Điệp nghiêm mặt lên, vẻ mặt hung ác không giống ngày thường, mà là tư thế của một đại tỷ, một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ vào bên trong động.

"Tỷ tỷ…… Cầu xin tỷ." Hai tay Hoa Niệm đan chéo vào nhau để ở trước ngực, có chút giống chú chó nhỏ dốc sức làm hài lòng chủ nhân.

"……".

"Cầu xin tỷ…… Bằng không đệ sẽ chết mất……"

"Cũng được, chỉ chơi một vòng, nếu đến lúc đó không nghe lời của ta, ta sẽ gọi đám Phượng Hoàng đến ăn ngươi."

"Dạ, tỷ tỷ là trời là đất của đệ, tỷ tỷ là lớn nhất! Tỷ tỷ nói đông, đệ tuyệt không dám nói tây; tỷ tỷ nói đệ ăn thỏ, đệ tuyệt không đi ăn quả đào!"

"Phốc……" Nguyệt Tiểu Điệp bị nó chọc vui: "Bớt nói nhảm, đi theo ta."

Tiểu Bất Điểm này, thật là càng ngày càng có tài rồi, năng lực chống cự của mình với nó càng ngày càng kém!

Kể từ sau khi phụ mẫu bị buộc phải tự sát trước mặt mình, trên đời này điều duy nhất có thể làm cho nàng cảm thấy vui sướng chính là giết người. Nhưng bây giờ, mới ở chung một chỗ với Tiểu Bất Điểm này có mấy ngày, đã bị nó chọc cho thường xuyên không nhịn được cười ra tiếng.

Buổi tối tướng ngủ của nó không tốt, thường đưa tay chân gác trên người mình, nếu đổi lại là người khác, sớm bị ném ra ngoài đút cho hai con Phượng Hoàng ăn rồi, nhưng bởi vì bây giờ là nó, cho nên mình lại dễ dàng tha thứ hết lần này đến lần khác. Mới đầu sẽ độc ác đập tay chân nó, nhưng sau đó, cũng không quản, gác một chút thì gác một chút đi, dù sao không mất miếng thịt nào. Đến bây giờ, không có nó ngủ bên cạnh, có thể sẽ cảm thấy trống vắng!!

"Được ạ, tỷ tỷ là tốt nhất, đệ rất thích tỷ." Hoa Niệm tung người nhảy lên, thừa dịp đối phương không chú ý, hôn lên mặt nàng "Bẹp" một cái. Sau đó không đợi nàng phản ứng, đã nhanh nhẹn chạy ra khỏi cửa động, tung người nhảy xuống.

……

Chỉ chốc lát sau, ngang hông bị thiết chặt lại, bị túm lên trên lưng Phượng Hoàng

"Cái tên Tiểu Bất Điểm này, không sợ ngã chết sao!" Nguyệt Tiểu Điệp búng nhẹ lên trên trán nó, tức giận khiển trách.

"Không sợ, có tỷ tỷ ở đây, đệ cái gì cũng không sợ." Hoa Niệm cười hì hì. Từ trên cao nhảy xuống cảm giác rất vui, hơn nữa mình đã thử nhiều lần, mỗi lần nàng sẽ đúng lúc đón được mình một cách an toàn!

"Thật không biết lúc sinh ngươi mẫu thân ngươi ăn cái gì, miệng ngọt như vậy!"

"Ha ha, ăn mật hoa, đệ đoán thế."

Hỏa Hoàng mang theo hai người, Băng Phượng theo ở phía sau, bay thật cao.

"Tỷ tỷ, mau nhìn, ở dưới có sông, bên trong nhất định sẽ có cá, chúng ta có thể đi bắt cá đến ăn hay không?"

Bay xuống dưới, một con sông rộng lớn chảy ra từ trong khu rừng rậm rạp, nước sông rất trong. Trên bờ sông là bờ cát bao la, là nơi cực kỳ thích hợp, bắt cá từ dưới sông rồi mang lên bờ nướng.

"Cá nhiều xương như vậy, ăn có gì ngon." Nguyệt Tiểu Điệp chán ghét nhăn chặt mi, nhưng vẫn bảo hỏa Hoàng dưới người hạ xuống bờ sông.

"Tỷ tỷ sợ xương cá sao? Chờ một chút đệ giúp tỷ tỷ gỡ hết xương cá ra, sẽ không phải lo lắng rồi." Hoa Niệm nhẹ nhàng nhảy xuống, từ trên lưng hỏa Hoàng đang bay thật cao nhảy xuống, rơi xuống đám đá cuội trên bờ sông. Giống như một chú chim nhỏ bay ra khỏi tổ, chạy như bay về phía dòng sông.

"Chậm một chút." Nguyệt Tiểu Điệp hô lên ở phía sau. Ngay cả chính nàng cũng không có phát hiện, trong lời nói lại tràn đầy săn sóc.

"Đệ biết." Giọng nói cưỡi gió mà đến, Hoa Niệm đã sớm nhảy vào dòng sông. Nước không sâu, nhưng cũng đến dưới nách nó.

"Không được đi vào nơi nước sâu." Nàng không yên lòng dặn dò.

Đáp lại nàng là những tiếng la đầy hưng phấn: "Tỷ tỷ, mau tới đây, có rất nhiều cá, mau tới mau tới……"

"Ta không đi, ngươi tự mình bắt!"

"Tỷ tỷ, xuống nước đi, nước mát lắm, chơi vui lắm……"

"Ta không muốn, ngươi tự chơi đi!"

"Vậy được rồi." Đứa bé nào đó trả lời một tiếng, tự mình chơi.

Nguyệt Tiểu Điệp ở bên cạnh tìm một tảng đá nhẵn nhụi ngồi xuống, đang suy nghĩ có nên giúp nó chuẩn bị kiếm củi để lát nữa cá nướng hay không, lại nghe

"Hả?" Nguyệt Tiểu Điệp vừa nhìn, không biết từ lúc nào nó đã ra giữa sông, tay giơ thật cao, vùng vẫy trong nước. Không kịp suy nghĩ nhiều, bay lên từ trên mặt đất, dừng lại trên mặt nước, vừa mới đưa tay kéo nó lên, mới phát hiện được rõ ràng trên mặt tiểu tử này là một nụ cười xấu xa……

Giật mình phát hiện bị lừa, muốn bỏ tay ra đã không kịp, lập tức bị đối phương kéo vào trong nước.

"Ngươi làm gì đấy!" Xuống nước mới biết, Tiểu Bất Điểm này biết bơi, hơn nữa còn bơi nhanh hơn so vời người khác.

"Tỷ tỷ, có phải trong nước chơi rất vui hay không? Rất mát."

"Ngươi nhất định phải chết!"

"Đuổi theo đệ đi, đuổi theo đệ đi!" Hoa Niệm bơi ngửa, làm mặt quỷ về phía nàng.

Sau đó. Nguyệt Tiểu Điệp bị chọc tức, bắt đầu ra sức đuổi theo, quên cả việc có thể sử dụng pháp thuật. Đến nửa ngày cũng không đuổi theo được đối phương, mới lập tức nhảy lên từ trong nước, trực tiếp kéo cổ áo nó lên trên bờ. Vén vén tay áo, lớn tiếng quát: "Xem ta trừng phạt ngươi thế nào!"

Nhưng không ngờ, nàng còn chưa ra tay, máu mũi của Hoa Niệm cùng nhau chảy xuống, mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Theo ánh mắt của nó nhìn xuống, mới phát hiện bởi vì y phục bị ướt, cảnh xuân như ẩn như hiện bên trong……

Mới vội vàng dùng tay che trước ngực, phát ra một tiếng thét: "Tiểu tử chết tiệt, ngươi nhất định phải chết!!!"

121. Chương 120: Tấn Công Yêu Giới Cứu Ma Phi

Vì vậy tối hôm đó, hai tay Hoa Niệm bị trói treo trên cái cây bên ngoài sơn động vẻn vẹn một đêm.

Ngày thứ hai, trên đầu nó dính đầy phân của Thất Thải Phượng Hoàng, bởi vì hai tay bị treo trong thời gian dài mà đã tím đen tê dại, mất tri giác. Chờ Nguyệt Tiểu Điệp bớt giận, lúc kéo nó lên, tay của nó đã cứng đờ, vẫn duy trì động tác giơ hai tay lên cao thể hạ xuống.

"Tỷ tỷ, thật khó chịu." Nằm trên đống rơm trong sơn động, trong đôi mắt ngập nước của Hoa Niệm hiện lên vẻ cực kỳ khổ sở.

Nguyệt Tiểu Điệp nhấc chân đá một phát, đá vào đùi của nó: "Ít giả bộ cho ta, còn giả bộ, ta tiếp tục treo ngươi ở bên ngoài."

"Tỷ tỷ……" Hoa Niệm cầu khẩn: "Tỷ tỷ, tỷ nhẫn tâm xuống tay như vậy sao?"

"Ngươi có thể thử xem, xem ta có thể xuống tay hay không!" Nghĩ tới nó nhìn mình mà chảy máu mũi, Nguyệt Tiểu Điệp lại bắt đầu nổi giận, hận không thể đánh chết nó bằng một chưởng! Tiểu Sắc Quỷ, cũng không biết là ai dạy ra hài tử có ích này!

"Tỷ tỷ, tỷ có thể tạm tha cho đệ lần này được không, về sau đệ không thế nữa, có được không? Có được không vậy……" Thấy vẻ mặt của nàng âm trầm, Hoa Niệm thông minh lựa chọn nịnh nọt nàng. Đều nói lòng của nữ nhân, như mò kim đáy biển, nó không dám dùng tánh mạng của mình để đùa giỡn.

Thử xem cái gì là nguy hiểm nhất!

"Ngồi bên trong, úp mặt vào tường sám hối." Thật ra thì nếu như đánh cuộc, nó có thể thắng nàng.

Nguyệt Tiểu Điệp nhìn cánh tay nó đã có mấy vết dây thừng, cũng rất đau lòng, làm sao có thể nhẫn tâm tiếp tục treo nó ở bên ngoài được! Mặc kệ nói thế nào, nó cũng chỉ là hài tử: "Đợi chút, ta hỏi ngươi một việc."

"Tỷ tỷ tỷ cứ hỏi." Hoa Niệm đã bò đến bên cạnh, ngồi quay mặt về phía thạch động. Tâm sự với nàng.

"Rốt cuộc năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?" Nhìn tu vi của nó, hẳn là đã có hơn nghìn năm, nhưng khi nhìn thân thể của nó, chỉ mới mấy ngày, lại nhìn khuôn mặt và hình dáng của nó, chỉ khoảng bảy tám tuổi.

Tên tiểu tử này, thật sự là kỳ lạ!

"Tỷ tỷ nhìn mặt đệ bao nhiêu tuổi thì đệ bấy nhiêu tuổi." Bởi vì chính mình bao nhiêu tuổi, ngay cả chính nó cũng không rõ: "Tỷ tỷ, đệ úp mặt vào tường..., tỷ nhớ bắt thỏ cho đệ lấp đầy bụng nha."

"Nghĩ hay lắm, đói chết ngươi." Nguyệt Tiểu Điệp trừng mắt nhìn nó, tung người một cái bay ra ngoài từ cửa động.

Thôi thôi thôi, mình cũng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nó bao nhiêu tuổi, mình mình quan tâm gì!

……

Hỏa Linh cưỡi Linh Miêu trực tiếp xông vào Ma giới, rất nhanh, Ma binh tuần tra đã phát hiện nàng, bắt lấy nàng.

Mặc dù trải qua mấy phen trắc trở, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi gặp được Ma Quân Lạc Băng.

"Quỳ xuống." Ma binh đè nàng xuống đại điện, rất không khách khí đẩy nàng quỳ xuống mặt đất.

"Ma Quân, nô tì là Hỏa Linh." Hỏa Linh ngẩng cao đầu, lo lắng hô to về phía Lạc Băng đang ngồi trên ghế Cửu Long

Lạc Băng đang nhắm mắt chỉ hơi hé mắt ra một chút: "Đã không cứu Tuyết Nhi ra, lại còn dám đến Ma giới, lá gan của ngươi thật đúng là không nhỏ. Người tới, kéo nàng xuống cho ta, ném nàng vào hố Huyết Ma."

"Vâng."

"Không cần, Ma Quân, nô tì có chuyện quan trọng cần phải bẩm báo cho ngài." Hỏa Linh tránh khỏi Ma binh, bò lên phía trước vài bước.

Lạc Băng phất phất tay, ý bảo thủ hạ lui xuống trước: "Hi vọng chuyện ngươi nói ra là chuyện còn quan trọng hơn mạng sống của ngươi."

"Chắc chắn, chắc chắn." Hỏa Linh run rẩy quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu một cách hèn mọn: "Ma Quân, Tuyết Nhi đã được Tích Phong mang ra khỏi thủy lao, bây giờ đang ở trong tẩm cung của Tích Phong, chỉ là……"

"Nói."

"Chỉ là tình huống của Tuyết Nhi rất tệ, hơi thở mỏng manh, hình như trong cơ thể nàng có một cổ năng lượng cường đại đang thể đấu đá lung tung, hơn nữa…… Tuyết Nhi mới vừa sảy thai."

"!!!" Tay Lạc Băng đặt lên trên ghế ngồi bỗng nắm chặt……

Nàng, bị sảy thai!!

Rốt cuộc Tích Phong đang làm cái gì vậy, hắn chăm sóc cho nàng kiểu gì vậy? Lại có thể để cho nàng chịu khổ như vậy!

Nhìn phản ứng trên mặt hắn, Hỏa Linh biết tin tức mình mang đến có tác dụng, tiếp tục nói: "Những điều này còn chưa rõ lắm, nhưng theo nô tì đoán, Tuyết Nhi sinh non có thể do nó gây ra."

"Rốt cuộc là ai? Là ai muốn hại Tuyết Nhi?" Cho là mình rút lui, tác thành cho hai người bọn họ, để một mình mình chịu đựng khổ sở. Nhưng không ngờ, Tích Phong, hoàn toàn không có năng lực chăm sóc nàng!

"Ma Quân, quan trọng nhất chính là chúng ta phải cứu Tuyết Nhi trở lại, chuyện khác có thể để sau này hãy nói." Hỏa Linh từ dưới đất bò dậy, cũng không thấy hắn nói gì, trong lòng thoáng hả hê một chút: xem ra mình tìm Ma giới nương tựa, là chính xác: "Ma Quân, người không phải không biết thân thể của Tuyết Nhi rất kém, bất cứ khi nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng……"

"Không cho ngươi nguyền rủa Tuyết Nhi!"

"Ma Quân, nô tì biết rõ lời của nô tì nói không dễ nghe, nhưng mà những gì nô tì nói đều là lời nói thật, nếu như người không đi, Tuyết Nhi chắc chắn sẽ chết." Hỏa Linh làm ra dáng vẻ tận tình khuyên bảo. Chỉ cần Ma giới xuất binh tấn công Yêu Giới, ở bên kia ca ca nhân dịp nổi loạn, địa vị Yêu Vương của Tích Phong sẽ đến trong tầm tay.

"!!!"

"Không sai, trước kia đúng là nô tì không thích Tuyết Nhi, không vui vẻ hòa thuận với nàng được, đó cũng bởi vì tranh giành người tình, đều là do nô tì nhất thời hồ đồ làm ra chuyện sai lầm. Nhưng là bây giờ không giống vậy, bây giờ nô tì đã thấy rõ ràng, Tích Phong là một người bạc tình vô nghĩa cỡ nào, vì hắn mà tranh đấu gay gắt, từ đó mất đi một người tỷ muội tốt giống như Tuyết Nhi vậy, là ngu xuẩn cỡ nào. Huống chi hiện tại nô tì đã quy hàng Ma Quân, tương lai Tuyết Nhi trở thành Ma Phi, chính là chủ tử của nô tì rồi, hiện tại nô tì dẫn người đi cứu nàng, cũng coi là lấy công chuộc tội, vì tính toán cho tương lai của mình."

"……" Lạc Băng trầm mặc trong chốc lát, sau đó lập tức đứng lên từ băng trên ghế: "Truyền mệnh lệnh của ta, triệu tập binh tướng, sáng sớm ngày mai lên đường, quét ngang Yêu Giới."

"Vâng" trên đại điện Chúng Ma tướng lãnh mệnh lui ra. Trở về chỉnh đốn binh mã của mình, vì ngày mai mà chuẩn bị.

Hỏa Linh dập đầu bái tạ: "Tạ Ma Quân tin tưởng."

……

Ngày kế, Ma binh đang đứng trùng trùng điệp điệp trên ngàn dặm băng tuyết của vùng đất Ma giới, người mặc áo giáp màu đen, tay cầm kiêng, lập thành từng hàng một. Hàng đầu, là Ma Tướng mặc áo giáp màu xám, cưỡi các loại ngựa uy phong mà nghiêm nghị, chí chiến đấu dâng cao.

Không trung truyền đến từng tiếng gầm thét, chín con Băng Long xuất hiện kéo theo một chiếc kiệu mềm, nếu như mọi người nhìn kỹ, sẽ phát hiện chín con Băng Long này chính là chín con Băng Long trên ghế ngồi của Ma Quân trên đại điện.

"Tham kiến Ma Quân." Các tướng sĩ cùng nhau quỳ xuống đất, âm thanh vang dội như sấm, khí thế hiên ngang.

Màn che của kiệu mềm tự động tách ra, Lạc Băng ngồi thẳng bên trong, Hỏa Linh ngồi ở bên cạnh.

"Lên đường." Hai chữ ngắn gọn, cũng chứa đựng quyền uy vô tận.

"Ma Quân uy vũ, Vạn Thọ Vô Cương; nghênh đón Ma Phi, độc hưởng thiên hạ! Lên đường!"

Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang. Cửu Long dẫn đầu, ngàn vạn binh tướng đi phía sau, từ không trung, đi thẳng về phía cung điện Yêu Giới……

……

"Báo……"

Đúng lúc, Tích Phong đang ở tẩm cung truyền chân khí cho Diệp Tuyết, hóa giải bớt một phần nỗi khổ của nàng, khiến nàng hài lòng mà dốc lòng tu luyện, nghe được thị vệ ở bên ngoài vội vàng báo lại.

"Đi vào." Vận khí, thu hai tay về, nhìn thị vệ đang quỳ ở dưới đất nói: "Chuyện gì? Mau báo lên."

"Thưa Đại Vương, Ma Quân mang theo mười vạn Ma binh Ma Tướng đang đi về phía chúng ta, khí thế hung hăng, chỉ sợ sau nửa canh giờ nữa sẽ tới nơi này."

"Hả?" Tích Phong liếc nhìn Diệp Tuyết trên giường, trong lòng nghi ngờ. Hôm đó không phải hắn đã tuyệt vọng rồi sao? Hôm nay, là vì chuyện gì? Chẳng lẽ vẫn còn vì Tuyết phi của mình?

"Đại Vương." Diệp Tuyết xoay người, cùng Tích Phong mặt đối mặt: "Hãy để nô tì gặp mặt Lạc Băng nói chuyện một chút, nếu hắn đến là vì nô tì, nô tì nhất định sẽ thuyết phục hắn, để hắn nhanh chóng đi thu binh trở về."

"Không được." Tích Phong một mực cự tuyệt, dịu dàng ôm nàng vào trong ngực mình, ôn hòa nói: "Chuyện của Bổn vương, Bổn vương sẽ tự mình giải quyết, sao có thể để cho Tuyết nhi nàng đi ra ngoài đàm phán cùng kẻ địch được."

"Nhưng Đại Vương, Lạc Băng sẽ không thương tổn nô tì."

"Vậy cũng không được, Tuyết nhi nàng chỉ cần nàng tĩnh dưỡng thân thể mình thật tốt, chuyện khác Bổn vương sẽ xử lý." Đứng dậy, đỡ nàng nằm xuống giường, dịch góc chăn thật tốt: "Ngoan ngoãn ngủ một giấc, chờ nàng tỉnh lại, Bổn vương đã giải quyết xong chuyện này."

"Thật sao?"

"Ừ, chẳng lẽ Tuyết Nhi đang hoài nghi năng lực của Bổn vương?"

"Nô tì không dám."

"Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ tin tốt của Bổn vương."

"Nô tì tuân lệnh." Diệp Tuyết ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng chuyện hai giới giao chiến lớn như vậy, nàng làm sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, yên tâm nằm ở trên giường đây? Cho nên Tích Phong mới vừa đi, nàng đã mở mắt ra. Bởi vì mới vừa mới được truyền chân khí, cho nên thân thể lúc này tương đối thoải mái, nhanh nhẹn từ trên giường xuống, mở cửa sổ ra nhìn tình huống bên ngoài.

Bên ngoài vô cùng an tĩnh, bầu trời u ám, bỗng nhiên có mấy bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

Không có gió, ngay cả lá cây cũng không dao động chút nào, nhưng những bông tuyết kia lại nhanh chóng xoay tròn rơi từ trên không trung xuống một cách kỳ lạ, giống như đang nhảy một điệu múa táo bạo mà đầy sức mạnh……

Cứ như vậy Diệp Tuyết ghé vào cửa yên lặng nhìn, yên lặng chờ đợi.

Gần như lúc nàng sắp ngủ thiếp đi, bỗng nhiên ở bên ngoài gió thổi điên cuồng, lá cây trên mặt đất bị thổi bay tứ tung. Gió lạnh xen lẫn với những bông tuyết thổi vào trong phòng, lạnh đến mức Diệp Tuyết không nhịn được mà rùng mình.

Gần đây thân thể thật là càng ngày càng kém, một cơn gió nho nhỏ cũng có thể làm mình không chịu nổi, thật là phiền não.

Không thể không xoay người đi vào trong, lục lọi trong rương lấy ra một cái áo choàng dầy khoác lên người, đi ra cửa chính tiếp tục đợi, một chút thời gian như vậy, bầu trời lại là một mảng đen ngòm, hiện ra đầy Ma binh Ma Tướng. Đi qua phía trước một chút, chín con Băng Long kéo theo một cái kiệu mềm. Nhảy nhót xung quanh Băng Long, vô số bông tuyết như múa xung quanh bọn họ, trông rất đẹp mắt. Kiệu mềm mở ra, Lạc Băng toàn thân mặc áo giáp màu bạc tuyết trắng, đứng lơ lửng giữa trời: "Tích Phong, dẫn Tuyết Nhi ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống."

Tích Phong đứng đối mặt với Lạc Băng, trên mặt là nụ cười mỉa mai: "Đừng có mơ! Trừ phi ta chết, nếu không ngươi tuyệt đối sẽ không có cơ hội mang Tuyết Nhi đi."

"Ngươi vốn không có khả năng bảo hộ nàng, vì sao phải giữ nàng ở lại bên cạnh mình? Ngươi không cảm thấy ngươi làm như vậy là rất ích kỷ sao? Yêu nàng, thì phải cho nàng những gì tốt nhất. Tích Phong, ta thật sự hoài nghi rốt cuộc ngươi có yêu nàng hay không?"

"Những việc này, không cần ngươi phải quan tâm, càng không cần ngươi tới đây dạy ta. Đừng mang kinh nghiệm thất bại của ngươi truyền cho ta, bởi vì ít nhất ta đã đánh bại ngươi…ngươi cũng chỉ là bại tướng dưới tay của ta." Lời nói không chút lưu tình nào của Tích Phong, một nhát đâm vào điểm yếu của đối phương.

Sau khi Lạc Băng nghe xong, sắc mặt bỗng tối xuống. Vung tay lên, tháo toàn bộ dây thừng trên người Băng Long ra, chín con Băng Long gầm nhẹ, trực tiếp phát động tấn công với Tích Phong.

Tích Phong lập tức vận khí, bố trí xong kết giới quanh thân. Kết giới to ra, hình dáng giống như bị biến dị, che chắn trên người hắn, trên kết giới là những ngọn lửa cháy hừng hực.

Băng Long là Cực Hàn, mà Tích Phong Chúc hỏa, băng hỏa chạm vào nhau, sẽ có một bên bị thương.

Rồng phun băng tuyết, ngưng tụ bốn phía của kết giới, sau đó lại tiêu tán theo. Tích Phong ở trong kết giới không ngừng tăng cường năng lượng cho kết giới, nhân cơ hội đánh ra.

Giằng co chốc lát, chỉ thấy hắn hô to một tiếng, kết giới từ bên trong nổ tung ra bốn phía, từng ngọn từng ngọn lửa bắn ra bốn phía……

Một con Băng Long bị đập trúng, rơi trên mặt đất. Bởi vì bị thương tương đối nặng, rất nhanh đã biến thành một bãi nước, biến mất không thấy gì nữa.

"Xem ra vẫn phải để ta tự mình ra tay." Lạc Băng nói thầm một tiếng, gọi Băng Long trở lại, nhảy lên một con rồng Long Bối trong số đó, tấn công về phía Tích Phong……

Hai bóng người một đen một trắng lập tức quấn lấy nhau thành một khối trên không trung, bởi vì hai ngày nay Tích Phong đều ở đây truyền chân khí cho Diệp Tuyết, cho nên vốn là lực lượng tương đương nhau, nhưng bây giờ không cẩn thận đã trúng một chưởng, tay phải lập tức bị đông lại, rơi xuống từ trên trời……

Lạc Băng xoay người, bay trở về rồi dừng lại phía trên kiệu mềm. Vung tay lên, tám con Băng Long phát động tấn công lần nữa, đi theo phía sau là hàng loạt Ma binh Ma Tướng……

Tích Phong được thủ hạ của mình đón lấy rồi chuyển hắn ra phía sau. Yêu Binh Yêu tướng lập tức lên đường, chung một chỗ đọ sức với đại địch xung quanh……

Trong lúc nhất thời, đất rung núi chuyển, tiếng la, tiếng chém giết, xen lẫn vào nhau……

Không có nhiều công phu, trên đất chính là máu chảy thành sông, thi thể tích tụ như núi.

Trong lúc nhất thời thấy hai bên cũng không thể phân thắng bại, tay phải của Lạc Băng vận khí, quanh người tản ra khí tức lạnh lẽo. Ngay sau đó Thế giới có động tĩnh, vốn là bầu trời âm u nhưng hiện lại có thêm chút màu xanh, nhìn qua những bông tuyết trong suốt, cũng biến thành màu xanh nhạt.

Bông tuyết rơi xuống người của Ma binh Ma Tướng, giống như những bông tuyết bình thường, không khác nhau gì cả, nhưng nếu rơi xuống người của Yêu Binh yêu tướng, ngay lập tức có thể làm cho đối phương đông cứng lại, sau đó chỉ cần ở bên ngoài đụng nhẹ một cái, sẽ biến thành một đống băng vụn……

Kể từ đó, xuất hiện tình thế đảo ngược của hai bên trong chiến đấu, người của Ma giới hết sức dồn ép người của Yêu giới, không còn cơ hội lật người.

Mặc dù Tích Phong cố gắng hết sức để giải trừ băng tuyết trong không trung, nhưng đáng tiếc bông tuyết quá nhiều, hắn chỉ có thể chú ý phía đông mà không thể chú ý được phía tây, cuối cùng chỉ có thể bảo bọc một đầu. Còn lại một đầu hoàn toàn lộ ra trong không khí, bị tuyết màu xanh dương rơi xuống, đông thành băng.

"Tích Phong, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại ngươi phải dẫn Tuyết Nhi ra đây, ta có thể tha tội chết cho ngươi!" Lạc Băng tiện tay đón được rất nhiều tuyết, những bông tuyết ở trong không trung được hắn ngưng tụ trở nên to lớn, sau đó lơ lửng trên không trung nhưng khi hắn chạm vào lại biến ra rất nhiều hình dáng.

"Lạc Băng, ngươi nên chết tâm đi. Ta tuyệt sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy."

"Đã như vậy, ta chỉ có thể san bằng cái Yêu Giới này của ngươi, sau đó sẽ mang Tuyết Nhi về. Bay đâu, đánh nhanh thắng nhanh, bắt Tích Phong lại cho ta."

"Vâng" tất cả Ma Tướng nhận được mệnh lệnh, thoát thân từ trong hỗn chiến, sau đó dung tư thế vững vàng vây Tích Phong trong trung tâm Thiên La Địa Võng. Cho dù Tích Phong có Pháp Lực Vô Biên như thế nào, lúc này cũng không thể dễ dàng thoát thân được.

Diệp Tuyết nhìn thấy, trong lòng trở lên gấp gáp, nhìn thấy Tích Phong như vậy, không nhịn được nữa, ngự phong bay lên, đứng giữa không trung: "Lạc Băng, dừng tay."

— —— BỔ SUNG THÊM — ——

Đợt này do ta phải ôn thi nên có thể sẽ không nên thường xuyên được. Mong mọi người lượng thứ:(((

Chương 114: Tấn công Yêu Giới cứu Ma Phi

Vì vậy tối hôm đó, hai tay Hoa Niệm bị trói treo trên cái cây bên ngoài sơn động vẻn vẹn một đêm.

Ngày thứ hai, trên đầu nó dính đầy phân của Thất Thải Phượng Hoàng, bởi vì hai tay bị treo trong thời gian dài mà đã tím đen tê dại, mất tri giác. Chờ Nguyệt Tiểu Điệp bớt giận, lúc kéo nó lên, tay của nó đã cứng đờ, vẫn duy trì động tác giơ hai tay lên cao thể hạ xuống.

"Tỷ tỷ, thật khó chịu." Nằm trên đống rơm trong sơn động, trong đôi mắt ngập nước của Hoa Niệm hiện lên vẻ cực kỳ khổ sở.

Nguyệt Tiểu Điệp nhấc chân đá một phát, đá vào đùi của nó: "Ít giả bộ cho ta, còn giả bộ, ta tiếp tục treo ngươi ở bên ngoài."

"Tỷ tỷ……" Hoa Niệm cầu khẩn: "Tỷ tỷ, tỷ nhẫn tâm xuống tay như vậy sao?"

"Ngươi có thể thử xem, xem ta có thể xuống tay hay không!" Nghĩ tới nó nhìn mình mà chảy máu mũi, Nguyệt Tiểu Điệp lại bắt đầu nổi giận, hận không thể đánh chết nó bằng một chưởng! Tiểu Sắc Quỷ, cũng không biết là ai dạy ra hài tử có ích này!

"Tỷ tỷ, tỷ có thể tạm tha cho đệ lần này được không, về sau đệ không thế nữa, có được không? Có được không vậy……" Thấy vẻ mặt của nàng âm trầm, Hoa Niệm thông minh lựa chọn nịnh nọt nàng. Đều nói lòng của nữ nhân, như mò kim đáy biển, nó không dám dùng tánh mạng của mình để đùa giỡn.

Thử xem cái gì là nguy hiểm nhất!

"Ngồi bên trong, úp mặt vào tường sám hối." Thật ra thì nếu như đánh cuộc, nó có thể thắng nàng.

Nguyệt Tiểu Điệp nhìn cánh tay nó đã có mấy vết dây thừng, cũng rất đau lòng, làm sao có thể nhẫn tâm tiếp tục treo nó ở bên ngoài được! Mặc kệ nói thế nào, nó cũng chỉ là hài tử: "Đợi chút, ta hỏi ngươi một việc."

"Tỷ tỷ tỷ cứ hỏi." Hoa Niệm đã bò đến bên cạnh, ngồi quay mặt về phía thạch động. Tâm sự với nàng.

"Rốt cuộc năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?" Nhìn tu vi của nó, hẳn là đã có hơn nghìn năm, nhưng khi nhìn thân thể của nó, chỉ mới mấy ngày, lại nhìn khuôn mặt và hình dáng của nó, chỉ khoảng bảy tám tuổi.

Tên tiểu tử này, thật sự là kỳ lạ!

"Tỷ tỷ nhìn mặt đệ bao nhiêu tuổi thì đệ bấy nhiêu tuổi." Bởi vì chính mình bao nhiêu tuổi, ngay cả chính nó cũng không rõ: "Tỷ tỷ, đệ úp mặt vào tường..., tỷ nhớ bắt thỏ cho đệ lấp đầy bụng nha."

"Nghĩ hay lắm, đói chết ngươi." Nguyệt Tiểu Điệp trừng mắt nhìn nó, tung người một cái bay ra ngoài từ cửa động.

Thôi thôi thôi, mình cũng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nó bao nhiêu tuổi, mình mình quan tâm gì!

……

Hỏa Linh cưỡi Linh Miêu trực tiếp xông vào Ma giới, rất nhanh, Ma binh tuần tra đã phát hiện nàng, bắt lấy nàng.

Mặc dù trải qua mấy phen trắc trở, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi gặp được Ma Quân Lạc Băng.

"Quỳ xuống." Ma binh đè nàng xuống đại điện, rất không khách khí đẩy nàng quỳ xuống mặt đất.

"Ma Quân, nô tì là Hỏa Linh." Hỏa Linh ngẩng cao đầu, lo lắng hô to về phía Lạc Băng đang ngồi trên ghế Cửu Long

Lạc Băng đang nhắm mắt chỉ hơi hé mắt ra một chút: "Đã không cứu Tuyết Nhi ra, lại còn dám đến Ma giới, lá gan của ngươi thật đúng là không nhỏ. Người tới, kéo nàng xuống cho ta, ném nàng vào hố Huyết Ma."

"Vâng."

"Không cần, Ma Quân, nô tì có chuyện quan trọng cần phải bẩm báo cho ngài." Hỏa Linh tránh khỏi Ma binh, bò lên phía trước vài bước.

Lạc Băng phất phất tay, ý bảo thủ hạ lui xuống trước: "Hi vọng chuyện ngươi nói ra là chuyện còn quan trọng hơn mạng sống của ngươi."

"Chắc chắn, chắc chắn." Hỏa Linh run rẩy quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu một cách hèn mọn: "Ma Quân, Tuyết Nhi đã được Tích Phong mang ra khỏi thủy lao, bây giờ đang ở trong tẩm cung của Tích Phong, chỉ là……"

"Nói."

"Chỉ là tình huống của Tuyết Nhi rất tệ, hơi thở mỏng manh, hình như trong cơ thể nàng có một cổ năng lượng cường đại đang thể đấu đá lung tung, hơn nữa…… Tuyết Nhi mới vừa sảy thai."

"!!!" Tay Lạc Băng đặt lên trên ghế ngồi bỗng nắm chặt……

Nàng, bị sảy thai!!

Rốt cuộc Tích Phong đang làm cái gì vậy, hắn chăm sóc cho nàng kiểu gì vậy? Lại có thể để cho nàng chịu khổ như vậy!

Nhìn phản ứng trên mặt hắn, Hỏa Linh biết tin tức mình mang đến có tác dụng, tiếp tục nói: "Những điều này còn chưa rõ lắm, nhưng theo nô tì đoán, Tuyết Nhi sinh non có thể do nó gây ra."

"Rốt cuộc là ai? Là ai muốn hại Tuyết Nhi?" Cho là mình rút lui, tác thành cho hai người bọn họ, để một mình mình chịu đựng khổ sở. Nhưng không ngờ, Tích Phong, hoàn toàn không có năng lực chăm sóc nàng!

"Ma Quân, quan trọng nhất chính là chúng ta phải cứu Tuyết Nhi trở lại, chuyện khác có thể để sau này hãy nói." Hỏa Linh từ dưới đất bò dậy, cũng không thấy hắn nói gì, trong lòng thoáng hả hê một chút: xem ra mình tìm Ma giới nương tựa, là chính xác: "Ma Quân, người không phải không biết thân thể của Tuyết Nhi rất kém, bất cứ khi nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng……"

“Không cho ngươi nguyền rủa Tuyết Nhi!”

“Ma Quân, nô tì biết rõ lời của nô tì nói không dễ nghe, nhưng mà những gì nô tì nói đều là lời nói thật, nếu như người không đi, Tuyết Nhi chắc chắn sẽ chết.” Hỏa Linh làm ra dáng vẻ tận tình khuyên bảo. Chỉ cần Ma giới xuất binh tấn công Yêu Giới, ở bên kia ca ca nhân dịp nổi loạn, địa vị Yêu Vương của Tích Phong sẽ đến trong tầm tay.

“!!!”

“Không sai, trước kia đúng là nô tì không thích Tuyết Nhi, không vui vẻ hòa thuận với nàng được, đó cũng bởi vì tranh giành người tình, đều là do nô tì nhất thời hồ đồ làm ra chuyện sai lầm. Nhưng là bây giờ không giống vậy, bây giờ nô tì đã thấy rõ ràng, Tích Phong là một người bạc tình vô nghĩa cỡ nào, vì hắn mà tranh đấu gay gắt, từ đó mất đi một người tỷ muội tốt giống như Tuyết Nhi vậy, là ngu xuẩn cỡ nào. Huống chi hiện tại nô tì đã quy hàng Ma Quân, tương lai Tuyết Nhi trở thành Ma Phi, chính là chủ tử của nô tì rồi, hiện tại nô tì dẫn người đi cứu nàng, cũng coi là lấy công chuộc tội, vì tính toán cho tương lai của mình.”

“……” Lạc Băng trầm mặc trong chốc lát, sau đó lập tức đứng lên từ băng trên ghế: “Truyền mệnh lệnh của ta, triệu tập binh tướng, sáng sớm ngày mai lên đường, quét ngang Yêu Giới.”

“Vâng” trên đại điện Chúng Ma tướng lãnh mệnh lui ra. Trở về chỉnh đốn binh mã của mình, vì ngày mai mà chuẩn bị.

Hỏa Linh dập đầu bái tạ: “Tạ Ma Quân tin tưởng.”

……

Ngày kế, Ma binh đang đứng trùng trùng điệp điệp trên ngàn dặm băng tuyết của vùng đất Ma giới, người mặc áo giáp màu đen, tay cầm kiêng, lập thành từng hàng một. Hàng đầu, là Ma Tướng mặc áo giáp màu xám, cưỡi các loại ngựa uy phong mà nghiêm nghị, chí chiến đấu dâng cao.

Không trung truyền đến từng tiếng gầm thét, chín con Băng Long xuất hiện kéo theo một chiếc kiệu mềm, nếu như mọi người nhìn kỹ, sẽ phát hiện chín con Băng Long này chính là chín con Băng Long trên ghế ngồi của Ma Quân trên đại điện.

“Tham kiến Ma Quân.” Các tướng sĩ cùng nhau quỳ xuống đất, âm thanh vang dội như sấm, khí thế hiên ngang.

Màn che của kiệu mềm tự động tách ra, Lạc Băng ngồi thẳng bên trong, Hỏa Linh ngồi ở bên cạnh.

“Lên đường.” Hai chữ ngắn gọn, cũng chứa đựng quyền uy vô tận.

“Ma Quân uy vũ, Vạn Thọ Vô Cương; nghênh đón Ma Phi, độc hưởng thiên hạ! Lên đường!”

Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang. Cửu Long dẫn đầu, ngàn vạn binh tướng đi phía sau, từ không trung, đi thẳng về phía cung điện Yêu Giới……

……

“Báo……”

Đúng lúc, Tích Phong đang ở tẩm cung truyền chân khí cho Diệp Tuyết, hóa giải bớt một phần nỗi khổ của nàng, khiến nàng hài lòng mà dốc lòng tu luyện, nghe được thị vệ ở bên ngoài vội vàng báo lại.

“Đi vào.” Vận khí, thu hai tay về, nhìn thị vệ đang quỳ ở dưới đất nói: “Chuyện gì? Mau báo lên.”

“Thưa Đại Vương, Ma Quân mang theo mười vạn Ma binh Ma Tướng đang đi về phía chúng ta, khí thế hung hăng, chỉ sợ sau nửa canh giờ nữa sẽ tới nơi này.”

“Hả?” Tích Phong liếc nhìn Diệp Tuyết trên giường, trong lòng nghi ngờ. Hôm đó không phải hắn đã tuyệt vọng rồi sao? Hôm nay, là vì chuyện gì? Chẳng lẽ vẫn còn vì Tuyết phi của mình?

"Đại Vương." Diệp Tuyết xoay người, cùng Tích Phong mặt đối mặt: "Hãy để nô tì gặp mặt Lạc Băng nói chuyện một chút, nếu hắn đến là vì nô tì, nô tì nhất định sẽ thuyết phục hắn, để hắn nhanh chóng đi thu binh trở về."

"Không được." Tích Phong một mực cự tuyệt, dịu dàng ôm nàng vào trong ngực mình, ôn hòa nói: "Chuyện của Bổn vương, Bổn vương sẽ tự mình giải quyết, sao có thể để cho Tuyết nhi nàng đi ra ngoài đàm phán cùng kẻ địch được."

"Nhưng Đại Vương, Lạc Băng sẽ không thương tổn nô tì."

"Vậy cũng không được, Tuyết nhi nàng chỉ cần nàng tĩnh dưỡng thân thể mình thật tốt, chuyện khác Bổn vương sẽ xử lý." Đứng dậy, đỡ nàng nằm xuống giường, dịch góc chăn thật tốt: "Ngoan ngoãn ngủ một giấc, chờ nàng tỉnh lại, Bổn vương đã giải quyết xong chuyện này."

"Thật sao?"

"Ừ, chẳng lẽ Tuyết Nhi đang hoài nghi năng lực của Bổn vương?"

"Nô tì không dám."

"Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ tin tốt của Bổn vương."

"Nô tì tuân lệnh." Diệp Tuyết ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhưng chuyện hai giới giao chiến lớn như vậy, nàng làm sao có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, yên tâm nằm ở trên giường đây? Cho nên Tích Phong mới vừa đi, nàng đã mở mắt ra. Bởi vì mới vừa mới được truyền chân khí, cho nên thân thể lúc này tương đối thoải mái, nhanh nhẹn từ trên giường xuống, mở cửa sổ ra nhìn tình huống bên ngoài.

Bên ngoài vô cùng an tĩnh, bầu trời u ám, bỗng nhiên có mấy bông tuyết từ trên trời rơi xuống.

Không có gió, ngay cả lá cây cũng không dao động chút nào, nhưng những bông tuyết kia lại nhanh chóng xoay tròn rơi từ trên không trung xuống một cách kỳ lạ, giống như đang nhảy một điệu múa táo bạo mà đầy sức mạnh……

Cứ như vậy Diệp Tuyết ghé vào cửa yên lặng nhìn, yên lặng chờ đợi.

Gần như lúc nàng sắp ngủ thiếp đi, bỗng nhiên ở bên ngoài gió thổi điên cuồng, lá cây trên mặt đất bị thổi bay tứ tung. Gió lạnh xen lẫn với những bông tuyết thổi vào trong phòng, lạnh đến mức Diệp Tuyết không nhịn được mà rùng mình.

Gần đây thân thể thật là càng ngày càng kém, một cơn gió nho nhỏ cũng có thể làm mình không chịu nổi, thật là phiền não.

Không thể không xoay người đi vào trong, lục lọi trong rương lấy ra một cái áo choàng dầy khoác lên người, đi ra cửa chính tiếp tục đợi, một chút thời gian như vậy, bầu trời lại là một mảng đen ngòm, hiện ra đầy Ma binh Ma Tướng. Đi qua phía trước một chút, chín con Băng Long kéo theo một cái kiệu mềm. Nhảy nhót xung quanh Băng Long, vô số bông tuyết như múa xung quanh bọn họ, trông rất đẹp mắt. Kiệu mềm mở ra, Lạc Băng toàn thân mặc áo giáp màu bạc tuyết trắng, đứng lơ lửng giữa trời: "Tích Phong, dẫn Tuyết Nhi ra đây, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống."

Tích Phong đứng đối mặt với Lạc Băng, trên mặt là nụ cười mỉa mai: "Đừng có mơ! Trừ phi ta chết, nếu không ngươi tuyệt đối sẽ không có cơ hội mang Tuyết Nhi đi."

"Ngươi vốn không có khả năng bảo hộ nàng, vì sao phải giữ nàng ở lại bên cạnh mình? Ngươi không cảm thấy ngươi làm như vậy là rất ích kỷ sao? Yêu nàng, thì phải cho nàng những gì tốt nhất. Tích Phong, ta thật sự hoài nghi rốt cuộc ngươi có yêu nàng hay không?"

"Những việc này, không cần ngươi phải quan tâm, càng không cần ngươi tới đây dạy ta. Đừng mang kinh nghiệm thất bại của ngươi truyền cho ta, bởi vì ít nhất ta đã đánh bại ngươi…ngươi cũng chỉ là bại tướng dưới tay của ta." Lời nói không chút lưu tình nào của Tích Phong, một nhát đâm vào điểm yếu của đối phương.

Sau khi Lạc Băng nghe xong, sắc mặt bỗng tối xuống. Vung tay lên, tháo toàn bộ dây thừng trên người Băng Long ra, chín con Băng Long gầm nhẹ, trực tiếp phát động tấn công với Tích Phong.

Tích Phong lập tức vận khí, bố trí xong kết giới quanh thân. Kết giới to ra, hình dáng giống như bị biến dị, che chắn trên người hắn, trên kết giới là những ngọn lửa cháy hừng hực.

Băng Long là Cực Hàn, mà Tích Phong Chúc hỏa, băng hỏa chạm vào nhau, sẽ có một bên bị thương.

Rồng phun băng tuyết, ngưng tụ bốn phía của kết giới, sau đó lại tiêu tán theo. Tích Phong ở trong kết giới không ngừng tăng cường năng lượng cho kết giới, nhân cơ hội đánh ra.

Giằng co chốc lát, chỉ thấy hắn hô to một tiếng, kết giới từ bên trong nổ tung ra bốn phía, từng ngọn từng ngọn lửa bắn ra bốn phía……

Một con Băng Long bị đập trúng, rơi trên mặt đất. Bởi vì bị thương tương đối nặng, rất nhanh đã biến thành một bãi nước, biến mất không thấy gì nữa.

"Xem ra vẫn phải để ta tự mình ra tay." Lạc Băng nói thầm một tiếng, gọi Băng Long trở lại, nhảy lên một con rồng Long Bối trong số đó, tấn công về phía Tích Phong……

Hai bóng người một đen một trắng lập tức quấn lấy nhau thành một khối trên không trung, bởi vì hai ngày nay Tích Phong đều ở đây truyền chân khí cho Diệp Tuyết, cho nên vốn là lực lượng tương đương nhau, nhưng bây giờ không cẩn thận đã trúng một chưởng, tay phải lập tức bị đông lại, rơi xuống từ trên trời……

Lạc Băng xoay người, bay trở về rồi dừng lại phía trên kiệu mềm. Vung tay lên, tám con Băng Long phát động tấn công lần nữa, đi theo phía sau là hàng loạt Ma binh Ma Tướng……

Tích Phong được thủ hạ của mình đón lấy rồi chuyển hắn ra phía sau. Yêu Binh Yêu tướng lập tức lên đường, chung một chỗ đọ sức với đại địch xung quanh……

Trong lúc nhất thời, đất rung núi chuyển, tiếng la, tiếng chém giết, xen lẫn vào nhau……

Không có nhiều công phu, trên đất chính là máu chảy thành sông, thi thể tích tụ như núi.

Trong lúc nhất thời thấy hai bên cũng không thể phân thắng bại, tay phải của Lạc Băng vận khí, quanh người tản ra khí tức lạnh lẽo. Ngay sau đó Thế giới có động tĩnh, vốn là bầu trời âm u nhưng hiện lại có thêm chút màu xanh, nhìn qua những bông tuyết trong suốt, cũng biến thành màu xanh nhạt.

Bông tuyết rơi xuống người của Ma binh Ma Tướng, giống như những bông tuyết bình thường, không khác nhau gì cả, nhưng nếu rơi xuống người của Yêu Binh yêu tướng, ngay lập tức có thể làm cho đối phương đông cứng lại, sau đó chỉ cần ở bên ngoài đụng nhẹ một cái, sẽ biến thành một đống băng vụn……

Kể từ đó, xuất hiện tình thế đảo ngược của hai bên trong chiến đấu, người của Ma giới hết sức dồn ép người của Yêu giới, không còn cơ hội lật người.

Mặc dù Tích Phong cố gắng hết sức để giải trừ băng tuyết trong không trung, nhưng đáng tiếc bông tuyết quá nhiều, hắn chỉ có thể chú ý phía đông mà không thể chú ý được phía tây, cuối cùng chỉ có thể bảo bọc một đầu. Còn lại một đầu hoàn toàn lộ ra trong không khí, bị tuyết màu xanh dương rơi xuống, đông thành băng.

"Tích Phong, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hiện tại ngươi phải dẫn Tuyết Nhi ra đây, ta có thể tha tội chết cho ngươi!" Lạc Băng tiện tay đón được rất nhiều tuyết, những bông tuyết ở trong không trung được hắn ngưng tụ trở nên to lớn, sau đó lơ lửng trên không trung nhưng khi hắn chạm vào lại biến ra rất nhiều hình dáng.

"Lạc Băng, ngươi nên chết tâm đi. Ta tuyệt sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy."

"Đã như vậy, ta chỉ có thể san bằng cái Yêu Giới này của ngươi, sau đó sẽ mang Tuyết Nhi về. Bay đâu, đánh nhanh thắng nhanh, bắt Tích Phong lại cho ta."

"Vâng" tất cả Ma Tướng nhận được mệnh lệnh, thoát thân từ trong hỗn chiến, sau đó dung tư thế vững vàng vây Tích Phong trong trung tâm Thiên La Địa Võng. Cho dù Tích Phong có Pháp Lực Vô Biên như thế nào, lúc này cũng không thể dễ dàng thoát thân được.

Diệp Tuyết nhìn thấy, trong lòng trở lên gấp gáp, nhìn thấy Tích Phong như vậy, không nhịn được nữa, ngự phong bay lên, đứng giữa không trung: "Lạc Băng, dừng tay."

122. Chương 121: Trừng Phạt Sống Không Bằng Chết

Một tiếng "Dừng tay", rung động cả hai quân.

Mặc kệ là yêu hay là ma, cũng đồng loạt dừng tay lại, tập trung sự chú ý trên người nàng.

"Tuyết Nhi, đi theo ta, ta dẫn nàng rời khỏi nơi này."

Vì tình sao có thể. "Đứng lại, đừng tới đây." Thấy Lạc Băng muốn bay tới đây, Diệp Tuyết lên tiếng ngăn cản: "Ta ở nơi này sống rất tốt, ta sẽ không đi đâu hết."

"Tuyết Nhi, một nam nhân ngay cả con của mình cũng không bảo vệ được, chẳng lẽ nàng nhất định vẫn muốn đi theo hắn sao? Hắn khiến cho thân thể của nàng suy yếu như vậy, chứng tỏ hắn hoàn toàn không quan tâm đến nàng...tại sao nàng lại ngốc như vậy?" Lạc Băng bất đắc dĩ khuyên.

"Bởi vì ta yêu chàng, yêu một người, thì phải yêu tất cả của chàng."

"Bao gồm cả việc hắn thương tổn nàng sao?"

"Có một số việc, không có cách nào tránh khỏi." Diệp Tuyết nói xong nhìn về phía Tích Phong ở sau lưng cách đó không xa: "Ta tin tưởng chàng, Phong có nhiều chuyện bất đắc dĩ, chàng cũng đành bất lực tòng tâm."

"Nếu tình trạng này vẫn tiếp tục đi xuống, muội sẽ chết!" Một bóng dáng màu đỏ xinh đẹp bay ra từ trong nhuyễn kiệu, Hỏa Linh đi theo sau lưng Lạc Băng, nói như người có ý tốt: "Tuyết Nhi, hơi thở của muội vô cùng rối loạn, có phải lúc tu luyện có chỗ nào xảy ra sai xót không. Tỷ thấy trên người muội có hơi thở của Tích Phong, sở dĩ hiện tại muội có tinh thần như vậy, chắc là hắn truyền chân khí cho muội."

"Hỏa Linh, chớ có nói bậy." Tích Phong nhảy ra, "Một nữ nhân phản bội ta, lời của ngươi sao có thể tin được?"

"Ha, Tích Phong, ta không biết tại sao ngươi phải làm ra loại chuyện tổn hại tu vi của mình này, nhưng dựa vào hiểu biết của ta với ngươi trong bao năm qua, ngoại trừ Cửu Dao ngươi khó có thể mở lòng mình với ai khác, tuyệt đối không có khả năng đối với Tuyết Nhi cho đi mà không cần nhận lại, ngươi làm như vậy sau lưng, nhất định là có bí mật không muốn cho người khác biết." Hỏa Linh không hổ là Hỏa Linh, cho dù bình thường rất ngạo mạn, lòng ghen tỵ đặc biệt lớn, còn thích tính kế người khác, nhưng mà đã có mối tình thắm thiết với Tích Phong. Yêu một người thì phải hiểu hắn, cho nên với tính cách của hắn, cũng coi như hiểu khá rõ.

"Ngươi cảm thấy những lời ngươi nói, sẽ có người sẽ tin sao?" Bị nàng nói ra tất cả âm mưu của mình, trong lòng Tích Phong cũng là có một chút lo lắng, nhưng hắn không có biểu hiện ra.

"Ta tin." Lạc Băng đứng ra ủng hộ. Lúc đầu đối với Hỏa Linh này vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng bây giờ khi nhìn thấy tình trạng của Tuyết Nhi, đã không còn hoài nghi nữa.

Hiện tại tinh thần của Tuyết Nhi phấn chấn, nhưng chỉ là phần tinh thần thôi, đây chính là điểm mấu chốt. Nàng vừa mới sảy thai, làm sao có thể có tinh thần tốt như vậy? Để được như vậy, nhất định là trong cơ thể đã bị rót vào năng lượng nào đó, để cho nàng tạm thời quên mất khổ sở.

"Ngươi tin có tác dụng gì, các ngươi vốn là cùng một ruốt." Tích Phong chậm rãi nói: "Lạc Băng a Lạc Băng, đúng là ngươi vô cùng quan tâm đến chuyện vương phi, hơn nữa còn là ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng. Bổn vương không ngại nói lại cho người, với Tuyết Nhi, tình cảm của Bổn vương với nàng là tình yêu chân thành."

"Tích Phong, ngươi nói ra lời như vậy, không thấy ngượng mồm sao?" Hỏa Linh cười lạnh: "Người nào trong Yêu Giới không biết, trong lòng Tích Phong ngươi chỉ có một mình Cửu Dao. Còn lại những nữ nhân khách, chỉ cần có giá trị lợi dụng, thì chính là người mà ngươi thích nhất. Môt khi hết giá trị lợi dụng, ngươi sẽ dùng một cước đá văng đi. Tình yêu của ngươi, vĩnh viễn đều rẻ tiền như vậy!" Lời này, là nói cho người ở đây nghe, cũng là nói cho chính mình nghe. Nữ nhân đều rất ngốc, biết rõ trong lòng đối phương sẽ không

chứa được nữ nhân khác, còn một lòng đâm đầu vào, hi vọng mình là một ngoại lệ. Lại không biết, vĩnh viễn để lại cho các nàng chỉ có một con đường —— tuyệt vọng!

"Tuyết Nhi và các ngươi không giống nhau." Tích Phong nói rất trân thật. Lời này, vừa là thật mà cũng vừa là giả.

Dao nhi chỉ còn lại hai cái mạng, mặc dù càng về sau, bản lãnh của nàng sẽ càng lớn, khả năng bị người khác làm tổn thương sẽ càng ít, nhưng mà…… Hắn tuyệt đối không thể dùng tính mạng của nàng để nói giỡn! Cho nên, nhất định, mình không có khả năng yêu Tuyết.

Nhưng trong chỗ u tối, nàng lại đặc biệt như vậy, giống như có sức mạnh vô hình kéo hai người đến gần nhau hơn, khiến cho mình không kiềm hãm được có ấn tượng tốt với nàng.

"Phong." Diệp Tuyết nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Nữ nhân đều cảm tính, nữ nhân nào nghe được lời này mà không cảm động đây? Đặc biệt là người ngốc giống như Diệp Tuyết.

"Tuyết Nhi……" Tích Phong thắm thiết gọi tên nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt chỉ có hình bóng của nhau, không thể chứa thêm ai khác.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, biết Tuyết Nhi sẽ không dễ dàng rời đi cùng mình, vẫn không tránh khỏi sẽ phải mất chút thời gian, nhưng trong lòng không nhịn được vẫn đau đớn, giống như có một thanh chủy thủ cắm vào tim của mình……

Hít sâu một hơi, đột nhiên di chuyển thân thể, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Diệp Tuyết……

"Ngươi……" Nàng kinh ngạc nhìn Lạc Băng xuất hiện bên cạnh mình, vừa muốn mở miệng, đã bị hắn dùng Định Thân Chú, sau đó bế bổng lên: "Tuyết Nhi, thật xin lỗi, cho dù thế nào, hôm nay ta nhất định phải dẫn nàng rời đi."

Tích Phong sững sờ, ngay sau đó động thân đuổi theo, Lạc Băng đã mang nàng đến bên trong kiệu mềm màu trắng. Màn che của kiệu bay múa bốn phía, nhẹ nàng đặt Diệp Tuyết bên trong chiếc giường êm ái.

"Lạc Băng, thả ta ra, ngoại trừ nơi này, ta sẽ không đi nơi nào khác." Bên trong kiệu mềm.

"Lạc Băng, thả nàng ra, nếu không ngươi đừng mơ có thể rời Yêu Giới một bước." Bên ngoài kiệu mềm.

Lạc Băng nghe xong, không nhịn được muốn cười, khổ sở cười: "Tuyết Nhi, hôm nay ta phải dẫn nàng đi. Mặc kệ tương lai nàng có hận ta hay không, chuyện ngày hôm nay tuyệt sẽ không thay đổi." Ngón tay lạnh lẽo lướt trên gương mặt của nàng, sau đó tung người bay ra ngoài, khép màn che lại. Vung tay lên, Băng Long bị tan chảy trên đất được tạo lên một lần, sau đó Băng Long bay trở về tại chỗ cũ, kéo dây thừng lên.

Ra lệnh một tiếng, xe Cửu Long gào thét mà đi, đi thẳng về phía Ma giới.

Xe Cửu Long, đây là chiếc xe nhanh nhất trên đời, nếu muốn đuổi theo, trừ phi trong lúc đó Tích Phong cũng phải gọi ra chín con Thần Long……

Nhưng rõ ràng, dưới tình huống không hề chuẩn bị trước, hắn có thể đi nơi nào triệu hồi được chín con rồng đây. Thêm nữa, coi như hắn gọi tới, Lạc Băng có thể dễ dàng thả cho hắn đuổi theo sao?

"Ba vạn năm trước không thể giết chết ngươi, hôm nay ba vạn năm sau, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này." Trên mặt Lạc Băng hiện ra sát khí. Bị cô lập hoàn toàn, hơn nữa còn đang bị thương, chính là thời cơ tốt nhất để giết hắn.

Ở trên không trung, Thiên Thượng Địa Hạ, Duy Ngã Độc Tôn (Câu này ta để nguyên , đại khái nghĩa là trên trời dưới đất chỉ có ta là hơn hết cả): "San bằng cùng điện này cho ta."

Ra lệnh một tiếng, mới vừa rồi bởi vì sự xuất hiện của Diệp Tuyết mà giao chiến của hai bên phai dừng lại, lập tức lại nổi lên tiếng chém giết từ bốn phía……

Những bông tuyết trên bầu trời từ màu xanh dương nhạt biến thành màu xanh dương đậm, rơi trên người Yêu Binh một chút, ngay lập tức Yêu Binh đã hóa thành dòng máu.

Ma vốn vô tình, Ma Quân càng vô tình.

Dịu dàng của hắn, chỉ dành cho một mình Diệp Tuyết. Trừ nàng ra, mặc kệ trước mặt có bao nhiêu người chết, mắt của Lạc Băng cũng không chớp một cái. Nhìn hàng nghìn hàng vạn sinh mệnh chết đi, chỉ giống như lá cây rụng ngoài đường

Tích Phong bị buộc phải liên tục lui ra, từ khi dẫn dắt Hồ Tộc khởi nghĩa, đến tận bây giờ khi đã trở thành Yêu Vương của Yêu Giới, đã qua vạn năm, hắn chưa từng phải chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Lạc Băng vận khí, tay phải bắn ra ánh sáng, khí lạnh từ xung quanh cánh tay, tự mình đóng băng không khí: "Tích Phong, chịu chết đi." Quát to một tiếng, mang theo tia sáng băng bắn thẳng về phía Tích Phong……

Nếu mà trúng phải chiêu này, hắn sẽ phải chết là không thể nghi ngờ.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, một vệt kim quang từ bên cạnh vọt ra, đây lùi công kích của Lạc Băng.

Kim quang từ từ thu hẹp, Thánh Kỳ Lân đứng trước mặt Tích Phong, cúi đầu về phía Lạc Băng, vó trước cào xuống đất, phát ra tiếng vang "Rầm rì rầm rì".

"Không ngờ Thánh Kỳ Lân lại có thể tới bảo hộ ngươi." Ánh mắt của Lạc Băng trầm xuống, do dự một chút, lùi người về phía sau một chút, vung tay lên: "Trở về Ma giới."

"Ma Quân, cứ như vậy thả hắn đi chẳng phải quá đáng tiếc sao?" Hỏa Linh chạy lên trước khuyên nhủ. Chỉ còn một bước nữa, Tích Phong đã phải chết không có nơi chôn, tại sao có thể tiện nghi cho hắn như vậy: "Mặc dù Thánh Kỳ Lân lợi hại, nhưng Ma giới chúng ta nhiều binh tướng như vậy, chẳng lẽ còn phải sợ nó hay sao?"

Lạc Băng nheo mắt lại, nhìn nàng chằm chằm một lúc, sau đó từ phía xa bóp tay một cái, một viên thuốc xuất hiện: "Ăn nó đi."

"Cái gì vậy?"

"Thuốc giải."

Hỏa Linh vừa nghe, vui mừng khôn xiết, lập tức nhận lấy, nuốt vào trong bụng: "Tạ Ma Quân."

Sau khi ấm áp trong cơ thể đi qua, cả người đều thoải mái hơn nhiều, xem ra đây đúng là thuốc giải.

"Ma Quân, nếu như người không muốn nhìn thấy Thánh Kỳ Lân bị thương, thì hãy cho ta một vạn Ma binh, để cho ta tới thu thập sạch sẽ nơi này, người hãy trở về trước." Hỏa Linh chủ động xin đi giết giặc. Nếu như đồng ý với nàng, như vậy, ca ca có thể tiết kiệm Binh lính, có thể trực tiếp xưng bá Yêu Giới.

"A!" Lạc Băng vừa nghe, nhịn không được mà cười: "Ngươi đừng dùng từ 'chúng ta' để xưng hô với ta."

"Người…… Ma Quân…… Người có ý tứ gì?" Dự cảm xấu tăng lên, khiến cho Hỏa Linh phải thay đổi sắc mặt.

"Ngươi cảm thấy, một người mà ngay cả người bên gối của mình còn có thể phản bội, ta sẽ tin tưởng ngươi được sao?"

Lời nói của Lạc Băng, như sét đánh giữa trời quang, đánh cho thân thể nàng trầm xuống, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất: "Ma Quân, ta tận tâm và trung thành với người……"

"Tận tâm và trung thành sao? Nếu không phải hiện tại trên người của ngươi có cổ độc của ta, ngươi sẽ tận tâm trung thành trung thành với ta sao? Nể tình lần này ngươi báo tin cho ta, ta đã giúp ngươi giải trừ cổ độc trên người, hơn nữa hôm nay ta tạm tha cho ngươi một mạng."

"Nhưng……"

"Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đã làm gì với Tuyết Nhi, nếu lần sau còn gặp lại, ngươi chính là kẻ thù của Tuyết Nhi, ta sẽ mang tất cả những đau đớn trên người nàng trả lại cho ngươi." Lạc Băng nói xong, ngự phong đi, xông thẳng lên trời. Ma Binh Ma Tướng theo sát phía sau……

Rất nhanh, bầu trời khôi phục lại ánh sáng rực rỡ, Hỏa Linh chán chường đứng giữa không trung, lảo đảo muốn ngã.

Bị đả kích to lớn trong một lúc khiến cho nàng không biết nên làm thế nào cho phải!

Mất đi người giúp đỡ, như chó nhà có tang.

"Đều là nàng làm hại, giết nàng, giết nàng……" Yêu Giới bị tổn thất nặng nề, bây giờ nhìn thấy phản đổ bị quân địch vứt bỏ, lửa giận trong lòng xem như tìm được nơi phát tiết.

Tiếng tranh cãi ồn ào tăng lên, vây quanh nàng đến con kiến cũng không lọt qua được……

"Đại Vương, nên xử trí như thế nào?"

Rất nhanh, Hỏa Linh đã bị đánh cho khắp người đầy thương tích, da thịt trên người không một chỗ nào lành lặn, bị hai Yêu Binh dồn ép đẩy tới trước mặt Tích Phong.

Vốn, không bao lâu nữa, hồ đan của Diệp Tuyết có thể biến thành màu tím, tất cả đều do nữ nhân này trước mắt, mới khiến cho sự việc rơi vào tình huống phiền phức như vậy, lửa giận của Tích Phong cũng không có chỗ phát tiết. Ngồi xổm xuống, nắm cằm của nàng, chăm chú nhìn thật lâu.

"Đại Vương……" Lúc này, Hỏa Linh không chịu thua cũng không được, run rẩy gọi một tiếng, xuất ra tất cả bản lãnh của mình để giọng nói nghe có chút nũng nịu.

" Gương mặt xinh đẹp như vậy, lại bị đánh thành ra như vậy, thật sự là đáng tiếc."

"Đại Vương, nô tì biết sai rồi." Hỏa Linh nắm chặt tay của đối phương mình nhẹ nhàng mơn trớn ở trên mặt, trong ánh mắt tràn đầy van xin.

"Biết sai rồi sao? Nhưng ta cảm thấy như vậy còn chưa đủ đấy."

"Đại Vương……"

Tích Phong hừ lạnh một tiếng, một tay nàng ra, nâng lên một cước, giẫm xuống sau lưng nàng, sau đó một tay nắm lấy mái tóc dài màu tím của nàng, một cái tay khác cho vào miệng của nàng, dùng lực, lấy ra nội đan của nàng.

Nội đan màu tím, màu sắc diễm lệ, nhẵn bóng mềm mại.

"Đại Vương, nô tì không muốn chết, nô tì không muốn chết……" Hỏa Linh nằm trên mặt đất, khóc lóc cầu xin. Mất đi nội đan, lấy đạo hạnh của chính mình, chỉ có thể sống ba ngày ba đêm. Sau ba ngày ba đêm, chính là hồn bay phách tán: "Đại Vương, cầu xin người…… Nể tình nô tì ở phục vụ người bao lâu, không có công lao cũng có khổ lao, người tạm tha cho nô tì lần này thôi…… Đại Vương……"

"Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết." Giọng nói của Tích Phong lạnh lẽo như ma: "Bởi vì nếu cứ để cho ngươi chết như vậy, là quá tiện nghi cho ngươi."

"Không…… Không cần……" Hỏa Linh hoảng sợ nhìn hắn nhốt một con trùng vào trong nội đan. Con trùng này nàng là biết —— đây là vô số chân, có điểm giống rết, nhưng so với rết thì mượt mà hơn, hai cái răng nanh sắc nhọn phát sáng rạng rỡ trên cái đầu mũm mĩm, vô cùng bắt mắt.

Đây là loại trùng lợi hại nhất của Linh Miêu quốc.

Ban đầu nàng len lén cho người này thả trùng này vào thức ăn mà Tích Phong đưa cho Diệp Tuyết, nhưng mà lại không biết vì sao con trùng này lại chui vào lòng bàn tay của Tích Phong.

Loại trùng này một khi tiến vào trong cơ thể, sẽ không cách nào đi ra ngoài nữa.

Tay phải của Tích Phong do con trùng này đi vào đã muốn phế, nhưng bởi vì gặp phải công kích của Băng Phượng và Hỏa Hoàng, trong họa được phúc, không ngờ lại có thể bứt còn trùng này ra ngoài. Sau khi lấy được con trùng, hắn cẩn thận nghiên cứu và cho người ta ra ngoài dò xét, mới biết lai lịch của loại trùng này.

"Sợ?" Tâm tình của Tích Phong rất tốt nhìn con trùng đã hoàn toàn chui vào trong nội đan: "Đây vốn chính là đồ của nhà ngươi, cần gì phải hốt hoảng như vậy? Ta cũng chỉ là trả vật về chỗ cũ thôi mà." Nói xong, nháy mắt cho thị vệ bên cạnh, hai Yêu Binh đi lên, đè thân thể của nàng lại, ép nàng miệng ra.

"Không…… Không……" Hỏa Linh liều mạng giãy giụa, nhưng mà không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nội đan bay trở về cơ thể của mình một lần nữa.

Nội đan là một phần của thân thể nàng, hiện tại cổ trùng ở bên trong trong nội đan, nội đan trở lại cơ thể, tương đương với việc cổ trùng tiến vào thân thể. Từ đó về sau, trừ khi có người trực tiếp mở lồng ngực của nàng lấy ra nội đan, nếu không sẽ không có biện pháp thứ hai có thể lấy nội đan ra, sau đó ép cổ trùng ra.

Mà yêu quái chỉ cần nội đan vẫn ở đây, muốn chết, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nội đan hòa làm, Hỏa Linh đau đến lăn lộn trên mặt đất, đau đến mức phải phát ra những tiếng thê lương: "Tích Phong…… Ngươi không được chết tử tế…… Nhất định sẽ…… A……"

"Ha ha." Tích Phong cười đến vui vẻ hơn: "Chuyện tương lai, tương lai lại nói. Người đâu, đi lấy cho ta hai con rắn đực và cái, ta muốn con nhỏ nhất."

"Vâng"

123. Chương 122: Hài Tử Vẫn Còn

"Ngươi…… Muốn làm gì?" Hỏa Linh cuộn tròn thân thể lại mà chất vấn. Có thể do quá mức khẩn trương, cổ trùng trong cơ thể lại có thể ngoan ngoãn lại, cơ thể không phải chịu đau đớn như vậy nữa.

"Đợi lát nữa ngươi sẽ biết."

Thị vệ làm việc rất hiệu quả, sau một lúc đã lấy hai con rắn một đực một cái tới đây, đây là hai con rắn nhỏ nhất của Yêu Giới.

"Biết loại rắn này không?" Hắn cầm hai con rắn trong tay, kích thước chỉ bằng con giòi.

"Ngươi cầm ra đi, hãy tránh xa ta một chút." Hỏa Linh tránh sang bên cạnh. Trong mắt hắn, nàng nhìn thấy sự tàn nhẫn và cơn thịnh nộ ngất trời.

Tích Phong không để ý tới nàng, tiếp tục tự nói: "Đây là loài rắn hiếu chiến nhất của Yêu Giới, nhưng không có độc, năng lực sinh sản vô cùng tốt, ngươi đoán thử coi, nếu bọn chúng sinh sản trong cơ thể ngươi có thể sinh ra bao nhiêu thế hệ?"

Hỏa Linh nghe xong, khuôn mặt bị dọa đến trắng bệch. Lắc đầu một cái, nhưng một chữ cũng không nói được……

"Cởi y phục của nàng ra."

Ra lệnh một tiếng, lập tức có hai thị vệ bước ra, cởi ra tất cả y phục của nàng, lộ ra nửa người nhẵn bóng.

Tích Phong từng bước đi qua, Hỏa Linh nằm sấp trên mặt đất bò ra xa……

Hắn cũng không vội đuổi theo, mà từ từ đi theo phía sau, mãi cho đến khi nàng không còn hơi sức nữa, không cựa quậy được nằm trên mặt đất, Tích Phong mới lên đi, dùng chân lật người nàng lại, sau đó từ từ nâng bàn tay đang cầm hai con rắn ném qua, hai con rắn rơi xuống rốn của nàng……

Hỏa Linh muốn hất bay hai con rắn trên bụng của mình, nhưng hai con rắn kia đã nhanh nhẹn chui vào trong bụng nàng……

"Người đâu, mang nàng xuống cho ta, phế đi hai cánh tay của nàng, nhốt vào tử lao!"

"Tích Phong…… Ca ca ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi……" Hỏa Linh thét lên tuyệt vọng.

Khóe miệng Tích Phong khẽ nhếch lên: "Hỏa Diễm sao? Thật xin lỗi, ta quên nói cho ngươi biết, ca ca của ngươi đã sớm ở trong địa lao chờ ngươi."

"A……"

Âm thanh vang tận trời xanh……

***

Ma giới.

Diệp Tuyết được Lạc Băng ôm từ trong nhuyễn kiệu ra, trên mặt đều là tức giận: "Lạc Băng, ngươi tốt nhất nên để ta trở về, bằng không ta sẽ hận ngươi cả đời."

"Thật xin lỗi." Lạc Băng mắt nhìn thẳng phía trước, không nhìn đến nàng.

Hận hắn cả đời, đối với Lạc Băng mà nói, đây là trừng phạt độc ác cỡ nào, còn tàn nhẫn hơn việc giết hắn. Nhưng chỉ cần có thể giữ được tính mạng của nàng, cho dù phải chịu đau đớn hắn cũng thấy đáng giá.

"Đừng nói xin lỗi với ta, ta không muốn nghe, nếu ngươi không để ta trở về, ta……"

Nàng còn đang muốn nói gì nữa, bỗng nhiên Lạc Băng giơ tay lên, hạ xuống che miệng của nàng, Diệp Tuyết không thể lên tiếng nữa. Thân thể bị định trú, miệng lại không thể nói ra lời, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn.

Nàng không biết một ánh mắt nho nhỏ của nàng, lại giống như một cây đao đâm vào tim hắn.

Không chịu nổi trong lòng đau, Lạc Băng chỉ có thể tạm thời tránh đi. Đưa tới cho nàng hai người thị nữ, để các nàng dẫn nàng đến phòng nghỉ ngơi, còn mình thì là xoay người đi tìm ma y.

Bởi vì trái tim của hắn băng giá nhất trên đời này, cho nên tim của hắn chưa bao giờ đau đớn. Nhưng bởi vì với nàng…… Trái tim băng giá cũng biến thành có cảm giác……

……

Bởi vì buổi sáng Tích Phong không truyền đủ chân khí cho nàng, cho nên bây giờ Diệp Tuyết lại rơi vào đau đớn một lần nữa. Năng lượng mạnh mẽ trong thân thể đấu đá lung tung, khiến nàng phát điên, nhưng thân thể bị định trú, miệng cũng không phát ra được âm thanh nào, khó chịu khiến cả người nàng đổ mồ hôi lạnh, khi Lạc Băng dẫn theo ma y tới, cả giường đều bị mồ hôi của nàng làm ướt.

"Tuyết Nhi, nàng làm sao vậy?" Lạc Băng vội vàng xóa đi định thân chú trên người nàng, cả người nàng lập tức co lại, hàm răng cắn chặt môi dưới, đau đớn không thể tả.

"Tuyết Nhi……" Lạc Băng bị dọa luống cuống tay chân, hắn vừa chạm đến thân thể của nàng, bởi vì do chột dạ và khí lạnh trên người. Vội vàng thu tay lại, sợ khí lạnh trên người kiến cho nàng càng khó chịu: "Cửu Chỉ, mau nhìn xem, rốt cuộc Tuyết Nhi như thế nào." Nhìn tình trạng của nàng, rất không ổn, thậm chí còn nguy hiểm hơn so tưởng tượng của hắn, nhưng chính hắn lại không muốn thừa nhận, không nghe được kết luận của ma y, hắn tình nguyện tin rằng phán đoán của mình là sai

"Dạ, Ma Quân, xin tránh ra một chút." Cửu Chỉ là ma y giỏi nhất của Ma giới, ở Ma giới nổi tiếng như Hoa Đà của trần gian, trên bàn tay có chín ngón tay nên được gọi là Cửu Chỉ

Ngón tay đặt lên cổ của nàng, cảm nhận hơi thở trong cơ thể nàng, thái độ càng ngày càng nghiêm túc.

"Rốt cuộc như thế nào?" Giờ phút này trong lòng Lạc Băng vô cùng mâu thuẫn. Vừa hi vọng hắn nhanh chóng đưa ra kết luận, vừa hy vọng hắn mãi mãi sẽ không đưa ra kết luận, chán nản khiến hắn muốn đập đầu mình.

"Ma Quân, Cửu Chỉ nghe nói Tuyết Nhi cô nương sảy thai ở Yêu Giới, nhưng vừa rồi Cửu Chỉ kiểm tra, đứa bé đó vẫn còn tồn tại trong cơ thể Tuyết Nhi cô nương"

"Ngươi nói cái gì?" Không chỉ một mình Lạc Băng khiếp sợ, Diệp Tuyết cũng trợn to hai mắt, đau đớn trong cơ thể giống như đã biến mất.

"Cửu Chỉ, ngươi kiểm tra kỹ rồi chứ?"

"Thưa Ma Quân, Cửu Chỉ đã kiểm tra rất cẩn thận. Có thể phân tích từ tổn thương trong cơ thể Tuyết Nhi cô nương, Yêu Vương muốn xóa bỏ đứa bé, nhưng không cẩn thận đánh lệch đi, cũng không thương tổn đến đứa bé."

"Nhưng rõ ràng ta chảy nhiều máu như vậy? Có phải ngươi là nói dối ta hay không? Nhất định là ngươi cố ý lừa ta." Diệp Tuyết lắc đầu, không thể tin được.

"Tuyết Nhi cô nương sở dĩ chảy máu, là bởi vì cho dù Yêu Vương đánh trật, nhưng vẫn có tác dụng. Giống như một cây đao, hạ một đao, sẽ có chỗ phải bị thương." Cửu Chỉ kiên nhẫn giải thích.

Lạc Băng nghe cũng thấy mơ hồ một lúc sau mới lấy lại tinh thần: "Ý của ngươi là, là Tích Phong khiến Tuyết Nhi bị thương thành như vậy? Ngay cả máu mủ của mình hắn cũng có thể xuống tay được!!!" Dạ minh châu ở bên giường bị hắn nắm chặt, vỡ thành một đống bột, rơi trên mặt đất, "Tuyết Nhi, có phải nàng biết là hắn xuống tay đúng không? Hắn làm như vậy đối với nàng, tại sao nàng nhất định phải đi theo hắn? Tại sao?" Tích Phong này, rốt cuộc cho nàng ăn ma chú gì!!

"Ta…… Ta…… Ta không tin đứa bé vẫn còn tồn tại." Diệp Tuyết không biết nên hình dung tâm trạng của mình thế nào, vô cùng vui sướng, nhưng cũng vô cùng đau khổ: "Hắn nói rồi, thể chất của ta bây giờ cũng không thích hợp cho việc mang thai, cho dù hài tử có tồn tại, cũng không thấy được thế giới này."

"Cái này cũng chưa chắc, trên đời này còn chưa có bệnh gì mà Cửu Chỉ không chữa được. Mặc dù thân thể của Tuyết Nhi cô nương không tốt, nhưng chỉ cần tìm ra nguyên nhân, chăm chỉ điều dưỡng, đứa bé vẫn có khả năng được sinh ra, nhưng mà……" Lương y như phụ mẫu, tất nhiên là không thể nào Cửu Chỉ thấy chết mà không cứu. Nhưng lời nói ra khỏi miệng mới nhớ, cô nương này là người mà Ma Quân yêu, nhưng trong bụng cô nương này lại có đứa bé con của tình địch của Ma Quân, nếu mình cứu đứa bé, chẳng phải sẽ cản trở Ma Quân sao?

"Nhưng mà cái gì?" Diệp Tuyết nắm được cánh tay của đối phương mà hỏi, cho dù nàng hỏi thế nào, hắn vẫn cúi thấp đầu, không nói tiếng nào. Lúc sau, rốt cuộc nàng cũng hiểu là chuyện gì, chuyển sang Lạc Băng: "Van cầu ngươi, cứu đứa bé của ta."

Trái tim của Lạc Băng lại đau đớn thêm lần nữa.

Vì đứa bé của hắn, mà nàng vì có thể cầu xin mình mà ăn nói kép nép.

Lạc Băng rất muốn nói không, thậm chí ra lệnh cho Cửu Chỉ xóa bỏ đứa bé kia, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại thành một câu: "Đùng hết sức."

Diệp Tuyết nói nhỏ."Cám ơn, cám ơn ngươi!" Nếu như đổi lại là người khác, có lẽ Diệp Tuyết đã nhào tới cho một cái ôm, bày tỏ vẻ lòng cảm kích, nhưng bây giờ, chỉ có thể nói với hắn hai chữ.

Một tiếng cám ơn, kéo khoảng cách của hai người ra xa hơn.

"Ma Quân, muốn tìm ra nguyên nhân, Cửu Chỉ cần xem hồ đan của Tuyết Nhi cô nương một chút."

"Không được, tu vi của Tuyết Nhi mới hơn bốn trăm năm, nếu lấy hồ đan của nàng ra, nàng sẽ bị thương rất nặng." Lạc Băng vừa nghe đã bác bỏ." Thân thể của nàng đã rất yếu, nhất định sẽ không thể chịu được thương tổn như vậy. Nếu làm nàng bị thương, mình có khác gì Tích Phong.

"Chỉ khi tự mình nhìn thấy hồ đan, Cửu Chỉ mới có thể đưa ra kết luận chính xác, mới có thể tìm ra nguyên nhân, đúng thuốc đúng bệnh." Cửu Chỉ cố gắng. Thật ra thì hắn đã đoán được sơ sơ nguyên nhân, nhưng không nhìn thấy nội đan, thật sự hắn không thể tin được một con hồ ly hơn bốn trăm tuổi lại có nội đan với tu vi hơn sáu nghìn năm: "Huống chi, Cửu Chỉ không nghĩ là lấy hồ đan ra, đối với Tuyết Nhi cô nương sẽ có tổn thương gì."

"Lời này của ngươi có ý gì?" Lạc Băng đề cao cảnh giác. Từ trước đến giờ Cửu Chỉ sẽ không ăn nói lung tung, hơn nữa hắn cũng biết, muốn một con hồ ly hơn bốn trăm năm tuổi lấy nội đan ra, sẽ rất đau đớn, nhưng hắn nói vậy, nhất định là có lý do.

"Tuyết Nhi cô nương, không phải người không biết chứ?" Cửu Chỉ không trả lời, mà quay sang nói với Diệp Tuyết: "Xin Tuyết Nhi cô nương phối hợp."

"Được." Diệp Tuyết hơi do dự một chút đã đồng ý. Mặc dù Tích Phong có nói, không thể tùy tiện lấy nội đan ra, hơn nữa không thể lấy ra trước mặt người ngoài, thế nhưng lúc này, nàng có thể làm bất cứ việc gì.

Ngồi xếp bằng ở trên giường, hơi thở vận chuyển, ép hồ đan ra ngoài……

"(o)…"

Thấy hồ đan của nàng, Cửu Chỉ nhắm hai mắt lại.

Nhưng hai mắt Lạc Băng đỏ ngầu, dưới chân đứng không vững, liên tục lùi về phía sau vài bước: "Đều là ta sai, đều là ta sai……!!" Ban đầu mình nghĩ như thế nào? Nếu như cứ nàng khỏi địa lao ngay từ lần đầu lần đầu gặp, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra. Rốt cuộc Tích Phong muốn làm gì, tại sao muốn tổn thương nàng như vậy!

Tu vi của nàng mới hơn bốn trăm năm, phải chịu nhiều năng lượng như vậy, cho dù thân thể này có tốt nhưng cũng sẽ sụp đổ!

Xoay người hóa thành một trận gió, trực tiếp bay ra ngoài từ cửa chính, đụng ngã những dãy cây cổ thụ đã bị đóng băng ở xa……

Diệp Tuyết biết tại sao phản ứng của Lạc Băng lại lớn như vậy, muốn hỏi ma y ở bên cạnh một chút, nhưng nghĩ rồi lại thôi. Mình là cái gì, quan tâm hắn sao?

Hồ đan trôi lơ lửng trong lòng bàn tay, giơ lên trước mặt của ma y: "Chỉ cần nhìn một chút là được rồi chứ?"

"Người không muốn biết nguyên nhân tại sao? Là cái này." Cửu Chỉ chỉ chỉ điểm nhỏ xuất hiện trên hồ đan: "Chỉ khi yêu quái có thai, trên nội đan mới xuất hiện điểm nhỏ này. Chờ khi tiểu bảo bảo muốn ra đời, điểm nhỏ này mới có thể rớt xuống từ trên nội đan, sau đó tiểu bảo bảo chuyển đến trên người, trở thành nội đan của tiểu bảo bảo."

"Không đúng, ngươi lừa ta, điểm này nói rõ ràng là hiện tượng bình thường của nội đan màu xanh dương……" Tích Phong nói như vậy, mà tuyệt đối chàng không có khả năng lừa gạt mình.

"Cái này đơn giản, chờ thêm mấy ngày, Cửu Chỉ sẽ chứng minh cho người xem." Hắn cung kính khom người một cái: "Tuyết Nhi cô nương nghỉ ngơi trước đi, ta đi nghiên cứu phương pháp trị liệu cụ thể."

"Nhưng…… Được rồi."

124. Chương 123: Một Ngày Hai Trăm Tu Vi

Trên đại điện, Lạc Băng ngồi trên ghế Cửu Long, Cửu Chỉ cung kính đứng bên phải, im lặng giúp hắn xử lý vết thương trên cánh tay phải.

"Nói một chút đi." Hắn nặng nề nói ra, tâm trạng không tốt, giọng nói nghe có vẻ không ổn, đặc biệt không có sức.

"Ma Quân……" Cửu Chỉ khá là buồn rầu. Đây là tình huống xấu nhất mà hắn dự đoán được, nhưng lại càng không đoán được rằng sự thật còn tàn khốc hơn. Nếu như sớm biết sẽ có kết cục này, hắn tình nguyện vi phạm y đức của mình, một lần làm lang băm, lén lút xóa đi đứa bé kia: "Nếu không…… Không cần lo đứa bé kia, dù sao cũng không phải là hài tử của Ma Quân, để Cửu Chỉ làm, đến lúc đó nói cho Tuyết Nhi cô nương biết, cũng không giữ được đứa bé. Thể chất của Tuyết Nhi cô nương vốn rất yếu, không giữ được đứa bé cũng là chuyện bình thường, hơn nữa cho dù đến lúc đó nàng muốn trách tội, cũng là trách tội trên người Cửu Chỉ, sẽ không liên quan đến Ma Quân."

Hay tay Lạc Băng nắm chặt, không để ý vết thương còn chưa được băng bó kỹ, đứng dậy từ băng trên ghế, đưa lưng về phía ma y, đứng chắp tay: "Ta muốn mẹ tròn con vuông."

"Ma Quân……"

"Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, làm như thế nào là được." Mình không muốn nhìn thấy nàng khổ sở, không muốn nhìn thấy nàng đau lòng, càng không muốn thấy dáng vẻ tuyệt vọng của nàng. Chỉ cần nàng sống tốt, tất cả đều tốt!

"Ngài……" Cửu Chỉ nặng nề thở dài: "Hiện tại chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là tìm người có đạo hạnh cao thâm, mỗi ngày đúng giờ quy định truyền chân khí cho Tuyết Nhi cô nương, cho đến đứa bé ra đời."

"Nếu vậy Tuyết Nhi sẽ thế nào?" Ai cũng biết, nếu dùng ngoại lực để nhanh chóng tăng tu vi nội đan lên, đây là chuyện nghịch thiên (Làm chyện trái với ý trời)

Có một số yêu quái vì báo thù hoặc là muốn xưng bá thiên hạ, bí quá hóa liều nên nếm thử một chút. Nhưng thường thường đều chỉ tăng lên một cấp so với nội đan ban đầu của mình, bởi vì đây đã là giới hạn chịu đựng của cơ thể.

Lại có yêu quái vì muốn tăng từ nộ đan màu tím lên thất thải, phải cướp lấy kinh nghiệm của vạn năm. Việc cướp lấy vạn năm này, không chỉ yêu cầu tu vi của nội đan đạt tới vạn năm, mà ngay cả tu vi của thân thể cũng phải đạt tới vạn năm. Cho nên theo thường lệ, cần thời gian bảy ngàn năm để tăng nội đan lên thành màu tím, như vậy phải qua ba ngàn năm sẽ cướp lấy kinh nghiệm của vạn năm, hy vọng tự mình đột phá, nội đan thăng cấp thành thất thải. Nhưng cũng có người thông qua một số thủ đoạn đặc biệt, chỉ dùng thời gian sáu ngàn năm đã có thể tăng nội đan lên thành màu tím, bình thường phải qua bốn ngàn năm mới có thể cướp lấy kinh nghiệm vạn năm. Hơn nữa bởi vì ban đầu nghịch thiên, khi cướp lấy kinh nghiệm của vạn năm thường thường không cần kẻ thù đến báo thù, thân thể sẽ vì tổn thương lúc đầu, lúc cướp lấy kinh nghiệm vạn năm không thể chịu đựng, từ đó đột tử mà chết! (đoạn này ta không hiểu lắm, ai biết chỉ ta với)

Mà Tuyết Nhi trực tiếp tăng lên năm cấp……

Năm cấp, Tích Phong đã làm gì với thân thể của nàng vậy? Là quả bóng sao? Có thể thổi lên vô số lần!

"Ma Quân, cái này Cửu Chỉ cũng không cách nào kết luận, còn cần thêm một chút thời gian để quan sát tỉ mỉ." Cửu Chỉ cụp mắt, khom lưng cúi đầu nhìn hai chân mình. Mình tuyệt đối sẽ không nói cho Ma Quân biết, thời gian của Tuyết Nhi cô nương chỉ còn lại mấy năm, tối đa cũng sẽ không vượt qua mười năm.

Mười năm, cho dù là ma hay yêu, cũng là thời gian vô cùng ngắn ngủi!

Có lẽ một lần bọn họ bế quan cũng phải trên trăm năm, mười năm…… được coi là cái gì?

"Ma Quân, Cửu Chỉ cho là, quan trọng nhất là bây giờ khiến Tuyết Nhi cô nương điều dưỡng thân thể thật tốt, trải qua mỗi ngày thật vui vẻ."

"Chuyện này trước hết nghe lời ngươi." Lạc Băng đồng ý. Y thuật của Cửu Chỉ, tốt nhất cả Ma giới thậm chí trong cả ngũ giới, nghe hắn…… Sẽ không sai.

"Ma Quân, vậy lát nữa có thể triệu tập đại tướng của Ma giới, sau đó chọn một người, đặc biệt truyền chân khí cho Tuyết Nhi cô nương?" Cửu Chỉ đề nghị: "Người được chọn phải là người có tu vi càng cao càng tốt, bởi vì một khi bắt đầu truyền chân khí, không được đổi người, nếu không các loại hơi thở rối loạn trong cơ thể nàng sẽ tụ lại một chỗ, hoàn toàn ngược lại, mà phản tác dụng."

"Không cần chọn, ta đến là được." Lạc Băng mở miệng, giọng nói kiên định, không cho phép bất kể kẻ nào phản bác.

"Ma Quân, cái này làm sao có thể!" Cửu Chỉ lại hối hận lời nói thật của mình. Ma Quân yêu Tuyết Nhi cô nương như vậy, đương nhiên là sẽ không hy vọng có điều gì không may xảy ra, mình lại nói ra việc nghiêm trọng này -<>-, không phải rõ ràng là đào hố để cho hắn nhảy đi vào sao?

Biết rõ một khi Ma Quân quyết định chuyện gì, ai cũng không thể thay đổi được, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng khuyên: "Ngươi là quân chủ của Ma giới, cả Ma giới cần ngươi tới chủ trì đại cuộc, truyền chân khí lại cực kì hao tổn tu vi chuyện, ngộ nhỡ ngươi xảy ra chuyện gì, Ma giới phải làm thế nào? Những con dân Ma giới phải làm sao đây? Xin Ma Quân nghĩ lại."

"Cả Ma giới, tu vi của ta là cao nhất, ngay cả ta còn không thể làm được, vậy ai có thể giúp được Tuyết Nhi? Không cần phải nói gì hết, cứ quyết định như vậy."

"Ma Quân……"

“Đi thôi, đi ngay bây giờ……”

“Vâng”

Lạc Băng ngự phong đi, đi ra phía trước. Cửu Chỉ trái lo phải nghĩ, đều là cảm thấy không ổn, gọi thị vệ bên cạnh dặn dò mấy câu, sau đó mới đi theo hướng mà Lạc Băng đã rời khỏi.

……

Khi hai người đến gian phòng của Diệp Tuyết, nàng đang cuộn người thành một cục nằm trong góc tường, y phục trên người đã sớm ướt đẫm, mái tóc giống như bị đổ nước vào, có thể vặn ra nước.

“Tuyết Nhi, nàng làm sao vậy? Có sao không?” Lạc Băng lo lắng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ trên mặt đất đặt lên giường, mình thì ngồi ở bên cạnh ôm lấy thân thể của nàng, vì vậy trên cánh tay bị dính đầy mồ hôi, khiến cho hắn không nhịn được mà đau lòng: “Cửu Chỉ, có phải chỉ cần truyền chân khí hay không, Tuyết Nhi nàng sẽ không khổ sở như vậy nữa?”

“Ma Quân, đừng vội, để Cửu Chỉ chẩn đoán lại lần nữa, xác định một lần cần truyền bao nhiêu chân khí.”

“Vậy nhanh lên một chút.” Lạc Băng nghĩ điều chỉnh thân thể của nàng một chút, để có thể dễ dàng chẩn đoán bệnh, lại không cẩn thận chạm phải da thịt lạnh lẽo của nàng, mới chợt nhớ tới thân thể vô cùng, lạnh lẽo của mình, vội vàng kéo chăn đệm ở bên cạnh, đặt ở giữa hai người: “Bắt mạch nhanh lên một chút.”

“Vâng” Cửu Chỉ trả lời một tiếng, bắt đầu chậm rãi kiểm tra. Sờ đỉnh đầu một cái, kéo mí mắt ra xem một chút, cạy miệng ra ngó ngó……

Lạc Băng ở bên cạnh thiếu chút lo lắng đến phát điên: “Cửu Chỉ, ngươi nhanh một chút.” Tuyết Nhi cũng đã hôn mê, hắn lại còn chậm rãi như vậy, muốn làm gì? Nếu không phải biết Cửu Chỉ là người chính trực, đối với từ trước đến giờ luôn tận tâm trung thành với mình, hắn sẽ phải hoài nghi người này là cố ý kéo dài thời gian, chậm trễ thời gian cứu trị bệnh nhân!!

Nhưng rất nhanh Lạc Băng đã rõ, người này làm như vậy, chính là vì kéo dài thời gian.

Bởi vì rất nhanh, các Ma Tướng đã đến đây, sau gặp được hắn, đồng loạt quỳ dưới đất: “Xin Ma Quân nghĩ lại, chuyện cứu Tuyết Nhi cô nương, xin giao cho thuộc hạ làm.”

Lạc Băng lập tức hiểu rõ, nhìn lướt qua Cửu Chỉ đang cúi đầu nhìn cũng không dám nhìn mình, trầm giọng nói: “Tất cả đứng lên cho ta.”

“Nếu Ma Quân không đồng ý, chúng thần sẽ không đứng dậy.”

“Đừng để ta phải nói thêm lần nữa.”

“Xin Ma Quân vì chúng sinh Ma giới mà suy nghĩ lại, ngàn vạn lần không thể hành động theo cảm tình mà không suy nghĩ cho đại cụ, Ma Quân……”

“Các ngươi cứ quỳ đi.” Lạc Băng tức giận vung tay áo một cái, vận khí, bắt đầu truyền thẳng chân khí từ sau lưng cho Diệp Tuyết.

Chúng sinh Ma giới quan trọng, nhưng nếu mình không còn ở đây, Ma giới vẫn có thể phồn vinh. Nhưng nếu Tuyết Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mình sống còn có ý nghĩa gì?

Sở dĩ ban đầu trở thành Quân Vương của Ma giới, nhưng cũng chỉ vì để có thể có đủ năng lực cho nàng một cuộc sống an toàn và hạnh phúc, nếu không có nàng, mình còn muốn vị trí Ma Quân này làm gì?

“Ngài……” Cửu Chỉ nặng nề thở dài một tiếng. Tuy đây là kết quả đã đoán trước, làm sao có thể nói đây là hy vọng cuối cùng. Hiện tại hi vọng tan biến, chỉ có thể hận chính bản thân mình, biết vậy chẳng làm!

Chúng Ma thướng người nhìn ta, ta nhìn người, quỳ trên mặt đất, trong một lúc không biết phải làm thế nào cho phải.

“Đứng lên đi đứng lên đi.” Cuối cùng vẫn là Đệ Nhất Đại Tướng của Ma giới lên tiếng “Sáu mắt” khiến mọi người đứng dậy.

Bình thường nếu như có chuyện, trước tiên Ma Quân sẽ hạ lệnh sau đó thương lượng cùng các đại tướng, cho ra phương án giải quyết tốt nhất sau đó sẽ phát thông báo. Nhưng tình huống khẩn cấp, hắn sẽ tự quyết định, hơn nữa một khi quyết định, dù là dùng tất cả lực lượng của Ma giới, cũng không thể kéo lại được.

"Ma Quân, đủ rồi." Cửu Chỉ đi lên ngăn lại: "Một lần không nên truyền quá nhiều, thân thể của Tuyết Nhi cô nương sẽ không chịu được, thân thể của người cũng sẽ không chịu nổi."

Lần này Lạc Băng nghe lời thu hai tay lại, ép chân khí chìm xuống.

"Về sau mỗi ngày Ma Quân đều cố định thời gian tới truyền chân khí cho Tuyết Nhi cô nương, một lần hai trăm năm tu vi, không thể nhiều hơn nữa." Một buổi sáng hai trăm năm tu vi, hao tổn như thế, cho dù Ma Quân có hơn ba vạn năm tu vi, cũng sẽ chịu không nổi!

A, hiện tại chỉ có thể hi vọng đứa bé có thể nhanh chóng được sinh ra, đến lúc đó thân thể Tuyết Nhi cô nương sẽ không suy yếu như vậy nữa, ít hao tổn một chút, đến lúc đó có thể thêm một chút thuốc cho Ma Quân giúp hắn tăng cao tu vi, cuối cùng nhìn tình huống cũng không quá xấu.

Chỉ cần tu vi của Ma Quân không xuống dưới vạn năm, tu vi cũng sẽ khôi phục rất nhanh.

"Vất vả rồi."

"Cửu Chỉ hổ thẹn."

Cẩn thận đặt Diệp Tuyết nằm trên giường, Lạc Băng đứng dậy đi ra cửa. Khi ngang qua Sáu Mắt, dừng lại vỗ vai hắn một cái: "Về sau chuyện của Ma giới, ngươi phải để ý nhiều một chút."

"Ma Quân……" Thật ra thì không cần hắn phân phó, Sáu Mắt cũng biết nên làm như thế nào.

Từ trước đến giờ Ma Quân coi mình như cánh tay đắc lực, có thể chia sẽ khó khan với hắn, là vinh hạnh lớn nhất của mình.

Nhưng mà hắn vừa mới mở miệng, thân hình Lạc Băng đã sớm lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

"Cửu Chỉ, rốt cuộc đứa bé trong bụng nữ nhân này bao lâu nữa mới có thể ra đời?"

"Chín chín tám mươi mốt ngày."

"Đây chẳng phải là sẽ tiêu hao hết tu vi hơn mười sáu ngàn năm của Ma Quân sao?"

"Hi vọng nữ nhân này có thể hiểu được Ma Quân rất tốt."

"Nếu nàng dám phụ lòng Ma Quân của chúng ta, cho dù có chết ta cũng muốn giết chết nữ nhân này."

"Nghe nói, đời này của Ma Quân cũng là vì chờ một nữ nhân, chẳng lẽ chính là con hồ ly này sao?"

"Có mấy lời không nên suy đoán lung tung, chuyện đã đủ nhiều, ta không muốn mọi người tạo thêm phiền toái cho Ma Quân."

"Hiện tại Yêu Giới đã không đủ sức để làm chúng ta sợ hãi nữa rồi, từ trước đến giờ Minh Giới vẫn luôn một mình, không màng thế sự, chỉ sợ Thần giới sẽ xuất binh gây bất lợi cho chúng ta."

"Đúng vậy, Thần Ma tranh đấu mấy vạn năm, mặc dù nhìn bề ngoài mấy năm này vẫn là nước sông không phạm nước giếng, nhưng trên thực tế vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta. Ngộ nhỡ sau này biết chuyện tu vi của Ma Quân giảm đi, chắc chắn sẽ đến xâm lược chúng ta. Để phòng ngừa chu đáo, ngay bây giờ mọi người trở về cấp tốc chỉnh đốn thuộc hạ của mình, để phòng ngừa bất chắc."

"Phong Ma đại tướng nói xong, mọi người hãy về đi. Cửu Chỉ, ở trong này đành nhờ ngươi."

"Các vị Tướng quân trở về đi, yên tâm giao nơi này lại cho Cửu Chỉ."

……

Chờ các Ma Tướng rời đi, Cửu Chỉ gọi tới thị nữ đến sai bảo mấy câu, tự mình đi sắc thuốc.

Tiến hành cùng lúc, cố gắng hết sức hi vọng có thể kéo dài tuổi thọ của Tuyết Nhi cô nương!

……

Tiểu thị nữ có bốn con cánh tay dài, hai cánh tay cầm khăn lông, hai cánh tay đang phối hợp lau người cho Diệp Tuyết, vừa lau, vừa nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cô nương, chờ thân thể của ngươi tốt lên rồi, nhất định phải đối xử thật tốt với Ma Quân của chúng ta, nô tỳ ở này ngây người đã tám ngàn năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy Ma Quân đối xử với cô nương nào tốt như vậy. Thậm chí đến bây giờ, Ma Quân cũng chưa cưới Ma Phi. Rất nhiều nữ tử Ma giới xinh đẹp nghĩ hết các loại biện pháp để đến gần Ma Quân, hy vọng có thể lấy được sự ưu ái của Ma Quân, nhưng không có một người nào thành công. Cô nương, trong thiên hạ, tuyệt đối sẽ không thể nào tìm ra được người thứ hai có thể đối xử tốt với cô nương như Ma Quân của chúng ta……"

Trái tim đau đớn, một giọt nước mắt từ khóe mắt của Diệp Tuyết chảy xuống……

"Cô nương, người tỉnh rồi?" Giọng nói của tiểu thị nữ nghe rất hồi hộp. Rõ ràng, nàng không ngờ rằng Diệp Tuyết lại có thể tỉnh lại.

"Ừ." Diệp Tuyết gật đầu, nằm trên giường, đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt.

Thật ra thì nàng đã sớm tỉnh đậy, những lời Ma Tướng nói…… Nàng đã nghe được tất cả……

Tại sao…… Hắn lại đối tốt với mình như vậy?

Tu vi hơn mười sáu ngàn năm!

Hài tử không phải ma (Thực ra câu này ta cũng không hiểu). Mặc kệ là ma hay là yêu hoặc là thần, đều là thời gian dài đằng đẵng.

Yêu quái có thể thuận lợi trải qua vạn năm rất ít, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cũng giống vậy, cho dù là thần hay ma có thể đột phá tu vi vạn năm cũng là rất ít, đếm được mười ngoán tay còn thấy nhiều. Cho nên không nghi ngờ chút nào, Lạc Băng là người nổi bật của Ma Giới, giống như lời nói của tiểu thị nữ vừa rồi, nhất định sẽ đếm không hết số nữ nhân muốn đến gần hắn.

Mình cũng chỉ là một con tiểu hồ ly, một con tiểu hồ ly mới hơn bốn trăm tuổi, làm sao có thể là nữ nhân mà hắn chờ đợi kiếp này được? Huống chi, mình đã có tình cảm với Tích Phong, mặc dù hắn làm mình bị thương, lừa gạt mình, thiếu chút nữa giết đứa bé của hai người, nhưng mình vẫn còn yêu hắn, rất sâu đậm, yêu đến tận tâm. Nàng tin tưởng, nhất định trong này có sự hiểu lầm gì đó!

"Cô nương, nô tỳ gọi là Tiểu Nhất, có việc gì xin cô nương cứ sai bảo nô tỳ sẽ đi làm." Ma y Cửu Chỉ đã căn dặn, mặc kệ Tuyết Nhi cô nương có yêu cầu gì, đều thỏa mãn nàng, để nàng vui vẻ, Ma Quân đương nhiên cũng sẽ vui vẻ: "Cô nương, người đói chưa, có muốn ăn cái gì không ạ?"

"Ta không đói bụng, cám ơn." Diệp Tuyết hoạt động tay chân một lần: "Nhưng mà trên người ta ra rất nhiều mồ hôi, dinh dính không thoải mái, có thể chuẩn bị một chút nước tắm cho ta được không?"

"Được, cô nương chờ chút, nô tỳ đi chuẩn bị ngay đây."

……

Nửa canh giờ sau, Diệp Tuyết đã ngồi trong bồn tắm ấm áp. Bên ngoài đều là tuyết đọng trắng xóa, bên trong lại tương đối ấm áp, thân thể được bao phủ bởi nước nóng, vô cùng thoải mái.

Ngón tay đặt lên bụng vẫn còn bằng phẳng……

Ở đây, thật sự có một tiểu sinh mệnh ở đây sao?

"Hài tử, ngươi có thể nghe được giọng nói của ta không?"

Chín chín tám mươi mốt ngày, mình nên làm gì bây giờ?

Yên tâm ở đây sinh hài tử ra sao?

Nếu mình không cho Lạc Băng được cái gì, sao có thể nhận sự trợ giúp người khác một cách thoải mái được? Hơn nữa còn là một sự giúp đỡ lớn như vậy.

Nhưng nếu như trở về, Tích Phong biết đứa bé trong bụng mình vẫn còn, có thể đồng ý cho mình sinh ra sao? Hắn sẽ sẽ không tổn thương hài tử của hai người một lần nữa sao?

Cửu Chỉ nói có biện pháp sinh hài tử ra, là bởi vì hắn có phương pháp giúp mình điều dưỡng thân thể. Ngộ nhỡ trở lại Yêu Giới, lại không ai có thể làm như Cửu Chỉ? Đến lúc đó cho dùTích Phong đồng ý muốn sinh hài tử ra, mình có thể đợi đến lúc đứa bé trào đời sao?

"Hài tử, ngươi còn chưa ra đời đã phải trải qua nhiều sóng gió như vậy, hi vọng chờ sau khi ngươi đến thế giới này, sóng gió đã cách ngươi rất xa, cả đời cũng có thể bình an."

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không ra được quyết định tốt nhất, biện pháp có thể chu toàn tất cả, Diệp Tuyết chỉ có thể tạm thời để chuyện này trong lòng, trước tiên cứ ở đây mấy ngày, chờ sau khi biết rõ tình huống lại tính toán sau……

……

***

21 thế kỷ.

Hơn hai giờ sáng, các trang web lớn rối rít tung ra video hình ảnh được một chiếc điện thoại ghi lại trong đêm, trong cảnh quay, một chiếc xe con đang dừng ở ngã tư đường chờ đèn xanh đèn đỏ, đột nhiên có một con màu nâu hồ ly từ trên trời rơi xuống, lập tức làm vỡ mui xe tiến vào bên trong xe, từ trong cảnh quay có thể thấy rõ ràng con hồ ly này có hai cái đuôi. Chỉ chốc lát sau, trong xe truyền ra tiếng thét hoảng sợ chói tai của một người con trai, sau đó là một cô gái ăn mặc cuồng dã, khêu gợi bước xuống từ trên xe, hình ảnh có chút mơ hồ, nhưng vẫn là có thể thấy rõ ràng trong khóe miệng của cô gái lưu lại cái gì đó.

Video hình ảnh bắt đầu run rẩy, dựa vào tự thuật của người chụp hình, lúc ấy nàng đã rất hoảng sợ.

Sau năm sáu phút núp trong bóng tối, thấy xe vẫn không có động tĩnh gì, mới từ từ đi tới.

Hình ảnh dần dần đến gần, cửa xe khép lại, bốn phía yên tĩnh không chút tiếng động, chỉ còn lại tiếng thở hổn hển bởi vì khẩn trương của người đang quay.

Đang ở nơi các xe năm bước, đột nhiên cửa xe mở ra, một người con trai rơi xuống từ bên trong, con mắt mở thật to, trong miệng chảy máu, có thể thấy trên người mặc một cái áo bó sát, bụng của hắn đã bị hút hết……

Xác chết, giống hệt vụ án của mười sáu người con trai trẻ tuổi xảy ra trong hơn một tháng.

Video đến đây là kết thúc, phía sau hình ảnh màu đen là hiện trường đầy máu:

Hung án nửa năm qua không cách nào phá giải, chân tướng, lại là hồ yêu thứ mà khoa học không cách nào giải thích được……

Chúng ta, nên đối mặt như thế nào?

Người gặp nạn, là ai?

Loài người, chúng ta nên bảo vệ mình như thế nào?

Sau một tiếng đồng hồ, là khoảng hơn ba giờ sáng, mọi người trên mạng rất sôi nổi, đã tìm ra Vương tiểu thư là người đăng video.

Thì ra bạn trai Vương tiểu thư cũng bị sát thủ thần bí làm hại, khi đó hai người đã chọn được ngày kết hôn, đang trang trí tân phòng và chuẩn bị đồ dùng kết hôn, bạn trai lại bị sát hại, là đả kích rất lớn đối với nàng. Mà các vụ giết người giống vậy, đang xảy ra mỗi ngày, trong trụ sở cảnh sát cũng không có đầu mối gì. Vương tiểu thư không chịu được được đau khổ, bắt đầu mỗi tối cầm máy quay phim đi lại khắp các ngõ nhỏ phố lớn, người trong nhà đều nói nàng điên rồi, từng nhiều lần kéo nàng về nhà, nhưng mỗi lần nàng đều trốn đi, tiếp tục đi lại trong đêm tối.

Một cô gái, đêm khuya còn ở bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.

Có một lần, sau khi người trong nhà tìm nàng trở về đã nhốt nàng trong phòng ở tầng ba, hi vọng dùng việc này có thể ngăn cản nàng, sẽ không chạy trốn dễ dàng như vậy. Nhưng không ngờ, nàng lại không để ý sống chết trực tiếp nhảy từ tầng ba xuống……

May mắn chính là nhảy xuống từ chỗ cao như vậy, thân thể cũng không có việc gì giống như có kỳ tích vậy.

Từ đó về sau, người trong nhà lại không dám ngăn cản nàng nữa. Khuê nữ của họ đến chết còn không sợ, bọn họ quản nàng, không cho nàng đi thăm dò tìm hung thủ, chỉ biết nhìn nàng trực tiếp đẩy nàng đi về phía cái chết!

Đợi đến hơn năm giờ sáng, gần như tất cả mọi người đều biết cái tin tức rung động này. Nên đi làm, nên đi học, đều rối rít ở lại trong nhà, không biết vì sao, mọi người hết sức lo sợ.

Bởi vì ai cũng không biết, người chết tiếp theo sẽ là ai.

Có hồ yêu, có thể sẽ lại xuất hiện Xà Yêu gì gì đó, Miêu Yêu hay Yêu Ma Quỷ Quái gì gì đó hay không!

Rất nhanh, các hang truyền thông lớn cũng bắt đầu đưa tin về chuyện của hồ yêu chuyện, bởi vì chỉ có một đoạn video, không bất kỳ chứng cớ nào khác, truyền thông đưa tin lại thêm mắm thêm muối, khiến lòng người càng thêm hoảng loạn……

……

Bích Lạc nằm trên giường ở bệnh viện, trên một cánh tay và đùi đều quấn băng vải, đang truyền nước biển trên cánh tay khác.

"Không tốt rồi, không tốt rồi, Mã tiểu thư, xảy ra chuyện lớn."

Trong giấc mơ, giọng nói của Điện Mẫu vô cùng chói tai, Bích Lạc giơ tay lên muốn che lỗ tai của mình lại, lại bị đau đớn trên cánh tay làm tỉnh, mới phát hiện không phải là mơ, mà thật sự là có người đang gọi mình.

"Làm cái gì, mới sáng sớm gọi hồn hả?"

"Mã tiểu thư, không xong, xảy ra chuyện rồi, ngươi xem." Điện Mẫu chạy tới giúp nàng nâng giường lên cao, lấy công tắc mở ti vi lên.

"Cái gì hả?" Bích Lạc híp mắt, xem tin tức trên ti vi.

Đợi sau khi biết được tình huống, ngay cả vết thương trên người cũng quên mất, nhảy dựng lên muốn đi xuống giường: "Đáng chết, ai rảnh rỗi lại đi tìm việc vậy, không phải càng thêm loạn sao!" Công bố loại chuyện như vậy ra trước mặt mọi người, không phải làm cho thế giới đại loạn sao?

Đều do mình quá mức khinh địch, sau khi hồ ly sống lại mạng thứ tám lại quá lợi hại, lại có thể trực tiếp đánh bay mình từ tầng mười năm xuống, thành hình dáng hiện giờ.

"A, Mã tiểu thư, người muốn làm gì? Trên người người còn có vết thương đấy." Điện Mẫu cuống quít kéo nàng lại.

"Chút thương thế này, không sao, quan trọng nhất bây giờ là nghĩ biện pháp đè chuyện này xuống." Bích Lạc tháo ống truyền dịch trên tay ra, nói một tiếng, Phương Thiên Kích bay tới từ phía xa, trực tiếp biến thành một cây gậy chống trong tay nàng: "Lôi công, ngươi đi tìm cái nữ nhân đăng tải video đó, bóp méo trí nhớ của nàng."

"Được, ta sẽ đi."

"Điện Mẫu cùng ta đi đến Đài Truyền Hình, biến thành hình dáng của cô gái kia, nói với đài truyền hình rằng chuyện này là do ngươi dựng ra."

"Được. Mã tiểu thư, ngài đi chậm một chút."

……

Bởi vì Bích Lạc bị thương, nhiệm vụ quan trọng là biến thành hình dáng của cô gái lại trên người của Điện Mẫu.

"Mã tiểu thư, như vậy sao? Thần thật khẩn trương." Trong thang máy, Điện Mẫu nhìn hình dáng xa lạ của mình trong gương một chút. Mặc dù thời gian tiếp xúc với nhân loại cũng không coi là ngắn, tuy nhiên đây là lần đầu tiên lên ti vi, khó tránh khỏi sẽ có chút khẩn trương.

“Không quan trọng, chỉ cần ngươi nói theo những gì ta dạy, mọi việc sẽ ok!”

“Có thật không?”

“Có khi nào ta lừa ngươi chưa?”

“Đúng vậy.”

Thang máy hiện số lầu hai mươi hai, mà họ phải đi đến lầu hai mươi tám, nhưng vào lúc này, thang máy bỗng rung lên, phát ra một tiếng va chạm rất nhỏ……

“A, Mã tiểu thư, có phải do thần quá khẩn trương hay không, tại sao thần lại cảm thấy đang có động đất?”

“Không phải động đất.” Bích Lạc phóng ra ánh mắt mang ánh sáng sắc bén, một tay nắm chặt gậy: “Là có người tới……”

125. Chương 124: Sáo Ngọc Trong Điểm Tâm (thực Ra Ta Không Hiểu Lắm :(()

“Có người? Là ai chứ?” Điện Mẫu quay đầu nhìn xung quanh. Hình như cũng không phát hiện được điều gì khác thường!

Bích Lạc nhẹ nhàng kéo nàng lại, để nàng tựa vào góc sáng sủa, còn mình thì ngẩng đầu nhìn trần thang máy…

Thời gian từng chút đi qua, bốn phía chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

“Thần nói…” Nhìn thật lâu mà không có động tĩnh gì, Điện Mẫu nhịn không được nói.

Vừa mới mở miệng, một tiếng “Lạc Băng” vang vọng từ phía trên truyền xuống, ngay sau đó trong thang máy tối đen như mực…

“Cẩn thận…” Bích Lạc một bên nhắc nhở, một bên ra chiêu, vung gậy trong tay lên đồng thời biến trở về Phương Thiên Kích.

Thần khí phát ra ánh sáng u tối, chiếu lên ánh sáng chói mắt trong thang máy.

Trong không gian chật hẹp, có một con hồ ly lộ ra móng vuốt sắc nhọn đang nằm trong góc, trong mắt hiện ra ánh sáng hung ác.

May mắn là vừa rồi động tác của Bích Lạc nhanh chóng, nếu không thì, bộ móng vuốt kia cào tới đây, coi như không bị cào thành trọng thương, cũng phải mất một lớp da.

Thúc giục thần khí, từ trên đỉnh đầu Phương Thiên Kích bắn ra một đường ánh sáng trắng, bay thẳng đến chỗ hồ ly……

Nhưng mà động tác của hồ ly còn nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, chỉ lóe lên một chút, đã tránh sang bên cạnh, đồng thời chân sau đạp một cái, bổ nhào về phía nàng mà phản công.

Bích Lạc vội vàng tránh sang bên cạnh, lần nữa thúc giục thần khí……

Lần này ánh sáng trắng đi sát qua con hồ ly, lưu lại trên đùi của nó một vết cắt. Có lẽ là bởi vì bị thương mà chọc giận hồ ly, trong thang máy tràn ra một đám khói trắng, hồ ly biến thành hình người: “Bích Lạc, ngươi đuổi giết ta nhiều ngày như vậy, đến lúc nên kết thúc rồi. Hôm nay ngươi không chết, chính là ta mất mạng.”

“Cửu Dao, những lời ngươi nói lúc này vẫn còn sớm. Nếu trước khi hoàn toàn giết chết ngươi, ta tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.” Ánh mắt Bích Lạc rơi vào phần đuôi của đối phương: “Ta sẽ tận mắt nhìn cái đuôi cuối cùng của ngươi biến mất, sau đó chết trước mặt ta.”

"Ngươi đã là bại tướng dưới tay ta, cảm thấy còn có thể làm được sao?"

"Thắng bại là chuyện thường của người dùng binh, ngươi đã bị ta giết bảy lần rồi, ta thua ngươi một lần, cũng là bình thường."

"A ~! Lừa mình dối người." Cửu Dao cười lạnh một tiếng: "Thân là Chiến thần Bích Lạc, ngươi cũng không phải không biết Cửu Vĩ Yêu Hồ chúng ta càng chết càng lợi hại, khi còn một cái mạng cuối cùng, trên đời này rất ít người có thể đánh bại được chúng ta. Về phần ngươi, ngươi sẽ không có cơ hội nhìn thấy mạng cuối cùng của ta!"

"Nhiều lời vô ích, xem chiêu."

"Chịu chết đi."

Một yêu một thần hỗn chiến thành một mảnh.

Bởi vì không gian trong thang máy nhỏ, cho dù một tay một chân của Bích Lạc không dùng được, nhưng vẫn có thể nắm chắc toàn cục. Huống chi lần trước bị thương nguyên nhân lớn nhất là do quá khinh địch, hiện tại toàn lực ứng phó, ngược lại biến thành Cửu Dao chống đỡ không nổi. Cũng không phải nàng.

Sau mười mấy chiêu, bốn bức tường của thang máy bị đánh đến nát không chịu nổi, hồ ly không chiếm được một chút lợi thế nào, bắt đầu lén lút tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Bích Dao chỉ huy Phương Thiên Kích càn quyét, trực tiếp chia không gian trong thang máy thành hai phần trên dưới, bên tai vang lên âm thanh không khí bị chém ngang……

Cửu Dao cuống quít ngã quỵ ở trên đất, thừa dịp trước khi đối phương tung ra chiêu tiếp theo đã biến trở về nguyên hình, dùng lực xuyên thủng đáy thang máy, chạy thục mạng dưới đất……

"Mã tiểu thư, có đuổi theo không?" Điện Mẫu cầm thần khí của mình gấp gáp hỏi. Hồ ly này thật sự là càng lúc càng to gan rồi, chẳng những quang minh chính đại móc nội tạng của con người, bây giờ lại có thể chủ động tới cửa gây sự, tiếp tục như vậy, còn đến mức nào nữa!

"Đừng, trước tiên hoàn thành chuyện trên tay đã rồi lại nói." Dẹp yên thế giới mới là quan trọng nhất, về phần giết con hồ ly này, đó là chuyện sớm hay muộn thôi, để nàng sống lâu thêm hai ngày cũng không sao.

"Được." Điện Mẫu nặng nề trả lời một tiếng, sau đó thở dài một tiếng, tiếp tục soi gương: "Mã tiểu thư, người nói thật sự bọn họ sẽ không nhận ra thần là giả sao?"

"……"

***

Ba ngày liên tiếp, Lạc Băng đều đúng lúc vội tới truyền chân khí cho Diệp Tuyết, nhưng ba ngày này, một câu hai người nói cũng không nói ra.

Đến ngày thứ tư, Lạc Băng vẫn không nói một câu nào, đi vào là ngồi trên giường vận khí. Lần này, Diệp Tuyết không nhịn nổi nữa: "Ngươi làm sao vậy sao?" Là đã xảy ra chuyện gì sao? Trước kia mặc dù hắn nói cũng không nhiều, nhưng không đến nỗi yên lặng như vậy.

"Không có việc gì, quay lưng lại."

"Vậy tại sao ngươi nhìn thấy ta, lại không nói chuyện?" Diệp Tuyết không nghe theo, duy trì tư thế mặt đối mặt không nhúc nhích với hắn.

"Ta thấy nàng không nói gì, cho rằng nàng muốn yên tĩnh." Nàng không hận mình sao? Ngày đó nàng nói rồi, nếu giữ nàng ở lại, nàng sẽ hận mình cả đời, mình cho là…… Đời này nàng sẽ không bao giờ nói chuyện với mình nữa!

"……" Đơn giản hai câu, nhưng mà khiến cho Diệp Tuyết không nhịn được dâng lên một trận chua sót. Hắn đối với mình vừa tình vừa nghĩa, sao mình có thể không biết. Sở dĩ hắn làm như vậy, tất cả cũng đều là vì suy nghĩ cho mình, thế nhưng ân tình hôm nay mình nhận, không biết bao giờ có thể trả: "Ngươi không cần phải đối xử tốt với ta như vậy, ta không muốn nợ ngươi quá nhiều." Nhưng bởi vì có liên quan với hài

tử, mình lại không thể không tiếp nhận ân tình của hắn, "Ta xin ngươi hãy coi ta là nô tỳ mà sai bảo, như vậy ngược lại sẽ làm lòng ta thoáng mái hơn một chút."

"Không, tất cả tất cả đều là ta tự nguyện, Tuyết nhi ngươi không cần phải chịu trách nhiệm."

"Nhưng ta phải, hơn nữa phải chịu trách nhiệm rất lớn." Vẻ mặt của Diệp Tuyết rất nghiêm túc, hình như cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy nét mặt như vậy của nàng.

Nói xong trong lúc nhất thời Lạc Băng không có chú ý, thật lâu rồi mới từ từ mở miệng: "Nếu như nàng cảm thấy trong lòng khó chịu, lúc nào rãnh rỗi tới tìm ta, ta sẽ kiếm việc làm cho nàng." Thấy nàng sau khi nghe lời nói của mình muốn nói lại thôi, vội vàng lại bổ sung thêm một câu, "Yên tâm, ta sẽ không ép buộc nàng làm chuyện mà nàng không muốn làm. Được rồi, trước xoay người, không cần làm chậm trễ thời gian."

Lần này Diệp Tuyết nghe lời quay lưng qua, đầu tiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, sau đó là nhiệt độ từ hai tay hắn, từ từ trở nên ấm áp, cho đến khi nhiệt độ kia tản ra đến toàn thân……

"Cám ơn ngươi."

"……" Lạc Băng không đáp lại, không biết là không nghe thấy hay vẫn không muốn trả lời……

***

Đảo mắt một chút đã trôi qua mười mấy ngày, bụng của Diệp Tuyết đã bắt đầu xuất hiện sự thay đổi, dĩ nhiên, điều này phải nhìn kỹ mới có thể nhìn ra. Mà thân thể của nàng, cũng đẫy đà hơn một chút so với lúc ban đầu tới Ma giới, sự biến hóa này ngược lại là vô cùng rõ ràng.

Ngoài trừ phải cảm ơn Lạc Băng mỗi ngày bỏ thời gian đến truyền chân khí cho nàng, còn phải cảm ơn y thuật cao siêu của Cửu Chỉ, nhất là việc hắn làm ra thuốc tốt, dưỡng sinh kiện thể, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Bữa tối vô cùng đúng lúc, Diệp Tuyết, Lạc Băng, Cửu Chỉ chia ra ngồi xung quanh bàn Lưu Ly tròn.

Sau lần trước, việc Lạc Băng để cho nàng làm chính là mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn cơm cùng đi tản bộ, sau đó nếu có thời gian, nàng sẽ tự tay may cho hắn một bộ y phục. Hắn nói mặc dù hắn không sợ lạnh, nhưng mà nếu nàng may y phục cho hắn thì tim của hắn có thể ấm áp hơn. Diệp Tuyết cũng vui vẻ tiếp nhận, mặc dù may y phục không phải là việc nàng am hiểu, nhưng nàng muốn dùng một cây kim một sợi chỉ may y phục của hắn để thể hiện sự cảm kích đối với hắn.

"Tuyết Nhi cô nương, tiểu sinh mệnh trong bụng người vô cùng khỏe mạnh, ngày mai Cửu Chỉ sẽ lên đường đi Thiên Sơn, nơi đó có một bông Tuyết Liên sống sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu năm, chỉ cần ăn vào, tương lai khi đứa bé ra đời, nhất định sẽ vừa thông minh vừa khỏe mạnh, hơn nữa còn có thể bách độc bất xâm."

"Vậy ta ở chỗ này cám ơn ngươi trước."

"Không cần khách khí." Cửu Chỉ vội vàng khoát tay: "Cửu Chỉ làm như vậy, cũng chỉ vì Ma Quân. Mấy ngày nay có Tuyết Nhi cô nương ở đây, mỗi ngày tâm trạng của Ma Quân đều rất vui vẻ, tâm tình Ma Quân tốt, chính là chuyện may mắn của Ma giới ta."

"Cửu Chỉ, ngươi nói nhiều quá." Lạc Băng lớn tiếng quát lớn, nhưng cũng không có ý đinh trách móc.

"Thuộc hạ nói thật." Cửu Chỉ cúi đầu, nhẹ giọng nói một câu, sau đó cúi đầu ăn cơm. Chưa ăn được vài miếng, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Diệp Tuyết: "Tuyết Nhi cô nương, Cửu Chỉ đi Thiên Sơn mất khoảng mười ngày, mấy ngày này, Ma Quân của chúng ta phải làm phiền người rồi, người nhất định phải nhìn ngài ăn cơm thật ngon, ngàn vạn đừng để cho Ma Quân của chúng ta bị đói bị gầy."

"Cửu Chỉ! Ngươi nhiều lời quá, tập trung ăn cơm cho ta."

"Vâng" Cửu Chỉ trả lời một tiếng, vừa mở miệng ăn cơm, vừa nói: "Tuyết Nhi cô nương, người hãy an tâm ở lại nơi này chờ đứa bé ra đời, huân hương và dược liệu cần dùng cho việc sinh đứa bé ra Cửu Chỉ đều đã chuẩn bị xong, cũng đã chọn được bà đỡ, bảo đảm tuyệt đối không xảy ra sai lầm nào!"

"……" Diệp Tuyết biết, đây là hắn thay đổi biện pháp để mình ở lại đây. Nhưng mà không thể không nói, ở đây Cửu Chi đã chuẩn bị tốt tất cả, mình cũng cảm thấy, để tốt cho hài từ, ở lại chỗ này là thích hợp nhất.

Thời gian qua đi đã chứng minh, ngay từ đầu những lời Cửu Chi nói đều là sự thật, không có một câu là lừa dối hay hãm hại nàng.

Nếu như ban đầu Tích Phong muốn lấy hài tử ra là vì hiểu lầm, vậy đến bây giờ nàng cũng không dám đảm bảo hiểu lầm này có thể được tháo gỡ hay không. Đương nhiên nếu tháo gỡ được là rất tốt, nhưng nếu không thể tháo ra được thì sao đây? Mình nên làm cái gì? Mình tuyệt đối không thể lấy sự an nguy của hài từ để làm tiền đặt cược.

"Cửu Chỉ, ngươi đừng nói nhảm nữa, nếu không ta sẽ ném ngươi vào phòng băng, xem ngươi có chết rét không."

"Ma Quân tha mạng, Cửu Chỉ không dám nữa."

"Vậy thì ăn phần của ngươi đi."

"Vâng" Cửu Chỉ đưa đũa, món ăn còn chưa gắp được, miệng lại không nhịn được: "Đúng rồi, Tuyết Nhi cô nương……"

"Hả?" Mắt Lạc Băng hơi híp lại, nhiệt độ trong không khí lập tức giảm xuống, khiến cho mấy món ăn trước mặt hắn không cẩn thận bị đông lại.

"Khụ khụ. Ta là muốn nói dùng bữa, mọi người dùng bữa đi…… Ha ha, ha ha ha……"

……

Sáng sớm hôm sau, Diệp Tuyết vừa ngồi dậy từ trên giường đã nghe thấy có người đang gọi mình ở ngoài phòng, vội mở cửa đi ra ngoài, lại thấy Cửu Chỉ, mang theo một đội nhân mã bay giữa không trung. Thấy nàng ra ngoài, vui vẻ vẫy tay về phía nàng thăm hỏi: "Tuyết Nhi cô nương, Cửu Chỉ đi Thiên Sơn đây…, mấy ngày Cửu Chỉ không có ở đây, ngươi phải điều dưỡng thân thể thật tốt, nếu có gì không thoải mái, nhất định phải nói cho Ma Quân, Ma Quân sẽ cho người gọi Cửu Chi về gấp. Nhớ, vì đứa nhỏ trong bụng người, mọi chuyện nhất định phải cẩn thận hơn."

"Cám ơn." Diệp Tuyết vẫy tay về phía hắn. Chỉ là có chút không hiểu, không phải đi hái Tuyết Liên sao, tại sao cần mang nhiều nhân thủ như vậy? Hơn nữa có mấy người nàng biết, đều là các đại tướng thủ hạ của Lạc Băng.

"Còn nữa, khụ khụ…… Không có, chúng ta lên đường."

Thấy Cửu Chỉ đột nhiên sửa lại lời nói, Diệp Tuyết vội nhìn về sau lưng, quả nhiên…… Lạc Băng đang trưng ra bản mặt lạnh lùng đứng ở đó. Trong lòng không nhịn được cười thầm, hai người này, mặc dù có phân chia chủ tớ, kì thực quan hệ lại rất thân thiết. Hôm qua sau khi ăn bữa tối, khi cùng Lạc Băng đi ra ngoài tản bộ một lúc, Lạc Băng còn nói, Cửu Chỉ là ân nhân cứu mạng của hắn, giữa hai người tình như anh em. Nhưng mà tính tình của Cửu Chỉ giống như đứa trẻ, nói chuyện luôn không có biết chừng mực, cho nên mỗi lần hắn không thể không nghiêm nghị quát lớn. Hiện tại Cửu Chỉ nói chuyện đã không cần hắn quan tâm nữa, trừ nói giỡn, cái gì nên nói cái gì không nên nói, đều rất có chừng mực, nhưng bởi vì lâu ngày thành thói quen, cũng không có cách nào từ bỏ nữa.

"Lên đường bình an." Diệp Tuyết nghiêng đầu, hét về phía không trung. Vì tránh cho bị mắng, nàng cảm thấy Cửu Chi nên lập tức rời đi thì tốt hơn.

Nhưng mà chuyện lại ngoài dự liệu của nàng, sau lưng vang lên giọng nói của Lạc Băng: "Trên đường chú ý an toàn, mọi việc phải cẩn thận."

"Biết rồi, tạ Ma Quân quan tâm. Tuyết Nhi cô nương, bảo trọng." Nghe lời nói của Lạc Băng, tâm tình của Cửu Chỉ rõ ràng lên cao.

Trên xe mây, một đội người chậm rãi rời đi……

"Về sau ra ngoài cửa, phải mặc nhiều y phục hơn." Lạc Băng cầm áo choàng, khoác lên cho nàng từ phía sau.

“Cám ơn.” Trên người ấm áp, trong lòng Diệp Tuyết cảm thấy ấm áp hơn: “Mới vừa rồi vội quá, nên quên mất.”

“Có muốn đi bộ ở bên ngoài một chút không?”

“Được.”

Thấy nàng đồng ý, tay Lạc Băng khẽ vẫy, lập tức từ nơi xa đi tới một con Độc Giác Thú kéo xe ngựa nhỏ, trong xe ngựa phủ đệm thật dầy, đệm giường mềm nhũn, phía trên lều không phải dùng cọc gỗ làm thành, mà là dùng loại lụa mỏng trong suốt gì đó, người ở bên trong xe có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, gió ở bên ngoài cũng không thổi vào trong xe được.

“Chậm một chút.” Hắn đỡ lấy tay của nàng. Thân thể của Tuyết Nhi càng ngày càng nặng, nhưng mà không thể để xảy ra một chút ngoài ý muốn nào. Lúc này chẳng may ngã một cái hoặc bị đụng vào một chút, đều có khả năng lấy mạng của nàng và hải tử.

“Ngươi không phải nói Độc Giác Thú không tốt sao? Tại sao còn dùng bọn chúng để kéo xe ngựa?” Diệp Tuyết cũng không khách khí, đặt tay lên trên cổ tay hắn, cẩn thận ngồi vào trong xe ngựa.

Ngay sau đó Lạc Băng lên xe, cùng nàng sánh vai ngồi chung một chỗ: “Nói nó không tốt là bởi vì nó không thể bay và cũng không bất kỳ pháp lực nào, hơn nữa nó chạy trốn quá chậm. Nhưng lúc này, khi chúng ta là đi ngắm cảnh, cần chính là loại có tốc độ chậm như bọn chúng.”

Xe ngựa lên đường, dưới sự khống chế của Lạc Băng tuyết đọng trên đất đã sớm đông lại, trở thành một con đường nhỏ vô cùng tốt, hai bên là cảnh tuyết rất đẹp, Băng, trụ băng, cây băng, hoa băng, thậm chí còn có muôn ngàn hình dạng của động vật được điêu khắc từ băng.

“Những động vật kia rất sinh động, giống như thật vậy.” Diệp Tuyết không nhịn được mà cảm thán. Lúc ở 21 thế kỷ, khi tham gia tình nguyện đã từng đứng đầu một cuộc triển lãm điêu khắc băng cũng có quy mô, lúc ấy cảm thấy đặc biệt rung động, nhưng nếu so sánh với bây giờ, mới biết kỹ thuật bên kia hoàn toàn không cùng một cấp bậc với kỹ thuật bên này. Nếu như nói nơi này là chính phẩm, vậy Liên Sơn trại nhìn thấy lúc ban đầu cũng không bằng!

“Ha ha……” Lạc Băng cười không nói.

Trong lúc Diệp Tuyết đang không hiểu lời của mình sai ở có chỗ nào, nhìn thấy có cái gì đó đang chuyển động, nhìn kỹ lại, mới phát hiện những động vật được tạo ra từ băng tuyết lại thật sự có sinh mạng, chơi đùa, chơi đùa, kiếm ăn, không được tự nhiên: “Ngươi làm như thế nào? Tại sao có thể biến băng thành động vật có sinh mệnh như vậy?”

“Nếu như mà ta nói đây là do ta biến thành từ băng, ngươi tin không?”

“Ha ha, ngươi? Không đùa chứ.” Diệp Tuyết xem thường, cười hắc hắc. Thấy vẻ mặt của hắn vẫn nghiêm túc như cũ, mới thu lại nụ cười trên mặt của mình: “Ngươi nghiêm túc sao?”

“Ừ.”

“Khó trách thân thể ngươi luôn lạnh như vậy.” Thật ra thì nàng vẫn luôn tò mò, cái này còn mang theo một chút màu sắc: Lạc Băng hắn hắn cho tới bây giờ cũng không có nạp phi, thật sự là đang đợi một cô gái sao? Hay là nói…… Việc chờ đợi người nào đó đều là lấy cớ, căn bản là phương diện kia của hắn không được! Hoặc cũng có thể nói, thân thể của hắn là Cực Hàn, khi mà cùng cô nương nào đó sinh hoạt vợ chồng, không cẩn thận sẽ khiến cho cô nương đó đông lại!

Vừa nghĩ tới một trong hai người đang “này nọ í é í é”, trong lúc bất chợt một người biến thành người băng, bộ dáng của người còn lại nằm sấp trên người nữ nhân mất hứng không ra được, nàng không nhịn được mà phải mắng mình càng ngày càng không đơn thuần rồi!

“Vâng” nhưng Lạc Băng cũng không phát hiện ra ánh mắt khác thường của nàng, nếu không, không biết nên cảm tưởng thế nào. Nói không chừng, bị nàng kích thích, nói cũng không chừng lúc đó sẽ dùng thân thể của mình chứng minh cho nàng thấy.

“Vậy chẳng phải ngươi sợ nhất là lửa?”

"Đúng" hắn tiếp tục gật đầu.

"A, khó trách." Cuối cùng Diệp Tuyết hiểu. Khó trách Lạc Băng và Tích Phong vừa thấy mặt đã ra tay, thì ra là vì nguyên nhân này, băng hỏa không thể dung hòa!

"Khó trách?"

"Không có gì, hì hì."

"……" Lạc Băng để xe ngựa dừng lại ở một chỗ tương đối rộng lớn, "Có muốn xuống xe hóng mát một chút hay không?"

"Tốt." Ngồi xe gì gì này, thật đúng là mệt mỏi.

"Đến, cẩn thận." Đầu tiên là Lạc Băng xuống xe, sau đó mới cẩn thận đỡ nàng đi ra bên ngoài, vung tay lên, trên đất đã xuất hiện một cái ghế, phía trên phủ lên một lớp lông mềm ấm áp: "Đến, ngồi xuống, có muốn ăn thứ gì không?"

"Có cái gì ăn?" Đại khái nguyên nhân là do hiện tại trong bụng còn có một người nữa, gần đây Diệp Tuyết đặc biệt tham ăn, hơn nữa không kén ăn, cái gì cũng có thể ăn.

"Rất nhiều, nàng chờ chút." Hắn xoay người đi trong xe ngựa lấy ra một cái rổ, trước đó đã sai người chuẩn bị bánh ngọt để bên trong. Tay nữa vung lên, trước mặt của Diệp Tuyết đã xuất hiện một cái bàn băng, hắn lấy ra tưng loại bánh ngọt, rồi đặt trên bàn băng: "Nhanh ăn đi."

Diệp Tuyết đã sớm không nhịn được, hắn vừa nói, lập tức dùng hai tay cầm lấy, bên trái cắn một miếng: "Oa, hình như là vị thịt bò." Bên phải nữa cắn một miếng: "Cái này hình như là thịt hươu."

"Ăn ngon không?"

"Ăn ngon." Nàng vui vẻ gật đầu.

"Vậy thì ăn nhiều một chút." Nói xong, Lạc Băng rót chén canh, đặt trước mặt nàng: "Coi chừng mắc nghẹn."

"Ngươi cũng đừng chỉ đứng nhì, ngươi cũng ăn đi."

"Ừ." Lạc Băng cầm lấy một cái, vừa muốn đưa lên miệng, đột nhiên Diệp Tuyết lại chặn tay của hắn lại: "Đợi chút."

"Hả?"

"Không phải ngươi nói ngươi là băng biến sao? Chẳng lẽ băng cũng phải cần ăn thực vật hay sao?"

"(o)…" Hắn không hiểu ý của nàng.

Chỉ là không hiểu không sao, Diệp Tuyết biết mình muốn làm cái gì là được rồi. Kéo tay hắn đang cầm bánh ngọt, từ từ kéo đến trước mặt của mình, sau đó một cắn một miếng lên cái bánh ngọt trong tay của hắn. Ăn chẹp chẹp, vừa ăn, vừa nói không rõ: "Nếu như ngươi là băng không cần ăn thực vật, vậy ngươi ăn chẳng phải rất lãng phí sao? Không bằng ta ăn giúp ngươi ha ha."

"……!!!" Lạc Băng tức xạm mặt lại, trên bàn nhiều bánh ngọt như vậy, chẳng lẽ còn không đủ nàng ăn sao?

Còn nữa, băng quả thật không cần ăn cái gì, nhưng mà sau khi băng thành tinh thì không thể xem như giống nhau được không?!

126. Chương 125: Thật Sự Trách Lầm Hắn

Editor: Ngoc Luyen

(Đọc chương này ta mới hiểu được tiêu đề của chương trước. Thêm nữa khi đọc chương này ta cảm thấy Diệp Tuyết quá nhẫn tâm huhu)

Vẻ mặt của hắn như thế nào, Diệp Tuyết không để ý, chỉ biết khi nàng đang ăn vô cùng vui vẻ, răng của nàng nhai phải cái gì đó trong điểm tâm, vội vàng phun vào lòng bàn tay, nhưng đây là một cây sáo ngọc nhỏ như cái móng tay. Rất nhỏ, nhưng nàng vừa liếc mắt một cái đã nhận ra cây sáo này giống hệt cây sáo mà Tích Phong đã thổi dưới ánh trăng ngày hôm đó, chỉ khác nhau ở kích thước.

Đây là ý gì? Là hắn phái người đưa tín vật sao?

"Làm sao vậy?" Lạc Băng nhìn vẻ mặt của nàng có cái gì đó không đúng: "Là điểm tâm có vấn đề sao?"

"Không phải." Nàng lập tức nắm chặt tay lại, giấu sáo ngọc trong kẽ ngón tay, tiếp tục ăn bánh của mình: "Ta cảm thấy cái này ăn ngon hơn so với cái trước."

"……" Trong đầu Lạc Băng không nhịn được mà hiện ra hai chữ "Ăn thần" (ta không hiểu nghĩa của từ này lắm). Cửu Chỉ nói không sai, sự thèm ăn của Tuyết Nhi tăng lên thì hài tử trong bụng cũng ngày càng lớn!

Thì ra…… Nhìn nữ nhân thích ăn cái gì đó…… Lại là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

……

Ăn xong điểm tâm, hai người lại đi dạo một lúc, sau đó mới trở về chỗ ở.

Dù sao Lạc Băng cũng là vua của một giới, chỉ cần làm Ma Quân một ngày, thì phải đảm đương trách nhiệm nặng nề là bảo vệ Ma giới, cho nên sau khi ngắm cảnh với nàng, hắn không thể không rời đi xử lý sự vụ.

Từ khi ăn được sáo ngọc đến bây giờ, ngoài mặt Diệp Tuyết giả bộ không có gì xảy ra, nhưng trong lòng không thể nào bình tĩnh lại được.

Sau khi Lạc Băng rời đi, nàng cầm sáo ngọc nho nhỏ lên cẩn thận kiểm tra, nhưng mà cũng không nhìn ra có cơ quan gì hoặc là bí quyết gì ở phía trên.

Đúng lúc này, thị nữ đi tới bẩm báo: "Tuyết Nhi cô nương, đầu bếp nhà ăn tới tìm người, muốn hỏi người một chút về điểm tâm lúc trước người ăn có hài lòng không ạ."

Nghe thấy từ điểm tâm, trong lòng Diệp Tuyết cả kinh, vội vàng gọi đầu bếp đi vào.

"Tuyết Nhi cô nương, Ma Quân có phân phó, bây giờ người đang mang thai, về đồ ăn vô cùng quan trọng, cho nên gọi thuộc hạ đã cố gắng hết sức làm ra điểm tâm ngon nhất cho người, cho nên điểm tâm hôm nay Tuyết Nhi cô nương ăn, tất cả đều do một mình thuộc hạ cẩn thận chế biến."

"A, vậy vất vả người rồi, mời ngồi, không cần khách khí." Diệp Tuyết đang suy xét ẩn ý trong lời nói của đối phương. Toàn bộ điểm tâm đều do một mình hắn chế biến, mà cây sáo ngọc nho nhỏ kia lại giấu ở trong điểm tâm, chẳng lẽ là hắn bỏ vào.

"Tạ cô nương." Đầu bếp cũng không có khách khí, ngồi ở bên cạnh bàn.

"Tiểu nhất, ta hơi khát một chút, ngươi đi lấy cho ta ít trái cây."

"Vâng, cô nương."

"Tham kiến Tuyết phi nương nương." Tiểu thị nữ vừa đi, đầu bếp lập tức quỳ gối dưới đất hành lễ.

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Nương nương, nhất định là người đã ăn phải sáo ngọc trong điểm tâm, mới bảo nha hoàn ở bên cạnh người rời đi. Thần được Đại Vương cố ý phái tới chăm sóc nương nương, Đại Vương biết hài tử trong bụng nương nương vẫn an toàn, trong lòng thật sự rất vui mừng, nhưng lại sợ nương nương ăn không quen đồ ăn của Ma giới, đã phái thuộc hạ qua đây ẩn thân vào phòng bếp của Ma giới. Không kỳ vọng có thể phụ trách tất cả ăn uống của nương nương, chỉ hy vọng ở nơi này có thể làm cho nương nương ăn được một chút thức ăn của Yêu Giới chúng ta, khiến cả thể xác và tinh thần của nương nương vui vẻ thêm một chút."

"Đại Vương chàng biết chuyện của hài tử rồi hả?" Nghe được là người mà Tích Phong phái tới, trong lòng Diệp Tuyết thật sự kích động, khó có được hắn quan tâm mình như thế! Nhưng trước mắt vấn đề nàng quan tâm nhất, vẫn là hài tử.

"Vâng, Đại Vương đã biết. Nghe nói ở đây nương nương mẹ tròn con vuông, Đại Vương hối hận ban đầu mình đã làm ra việc thương tổn đến hài tử, lại buồn phiền mình nhát gan."

"Nhát gan?" Vì sao lại nói lời như thế?

"Đúng vậy." Đầu bếp nghiêm túc nhớ lại: " Thật ra thì ban đầu Yêu Giới chúng ta cũng có ngự y y thuật cao siêu, nói tỉ lệ có thể giữ được nương nương và đứa bé trong bụng người là năm mươi phần trăm. Hài tử đều là máu thịt của cha mẹ, Đại Vương cũng giống như vậy. Nhưng sau một buổi tối suy nghĩ, người đã quyết định nhịn đau bỏ đứa bé, bởi vì người không muốn nương nương có bất kỳ nguy hiểm gì."

"Chuyện này……" Trong lòng Diệp Tuyết nổi lên chua xót. Là thế này phải không? Thì ra…… Trong lòng Phong đã khổ như vậy!

Nhưng nếu y thuật cao siêu, tại sao chỉ nắm chắc được năm phần?

Đối phương giống như là có thể nghe được suy nghĩ của nàng, ngay sau đó lại nói: "Nương nương có phải người muốn hỏi, tại sao y thuật của ngự y ở Yêu Giới chúng ta lại thấp hơn y thuật ma y của Ma giới?"

"Ừ."

Thấy nàng khẽ lên tiếng, hắn gật đầu: "Bây giờ, thuộc hạ nói cho nương nương cũng không sao. Thật ra thì nương nương có thể sống sót, phần lớn là do nương nương ngươi."

"Ta?"

"Đúng, bởi vì có người chính tai nghe thấy ma y Cửu Chỉ bẩm báo với Ma Quân, đã nói chỉ nắm chắc được ba phần việc có thể giữ được cả nương nương và cái thai trong bụng của người, còn dư lại bảy phần hoàn toàn là dựa vào Hồng Phúc Tề Thiên (may mắn và hạnh phúc) của nương nương!"

"Không thể nào!" Chỉ nắm chắc được ba phần, cái này nếu như ở bệnh viện của thế kỷ 21, trước khi giải phẫu phải có người thân ký tên, tại sao bọn họ lại không nói với mình một tiếng nào?

"Thuộc hạ đáng chết, biết rõ nương nương nghe được lời này trong lòng sẽ không vui, còn tàn nhẫn nói sự thật này cho nương nương. Chỉ là hi vọng nương nương hiểu, ngoài mặt Ma Quân đối với nương nương tốt hơn nữa, nhưng tuyệt đối không giống việc Đại Vương đối với nương nương. Ma Quân đối với nương nương như vậy, cũng chỉ là hi vọng nương nương ngươi có thể cảm kích hắn, từ đó ở lại bên cạnh hắn. Liệu nương nương có nghĩ, nếu một ngày kia đưa bé trong bụng người sinh ra, Ma Quân sẽ để cho hắn bình an mà sống sao? Hiện tại Yêu Giới đang đối địch với Ma giới, đứa bé trong bụng nương nương sẽ là nguy hiểm lớn nhất của Ma giới!"

"Đừng nói nữa… Đừng nói nữa! Lạc Băng không phải là người như vậy, tuyệt đối không phải……" Diệp Tuyết che lỗ tai của mình, không muốn lại nghe thấy những lời không nghe nổi nữa mà nói: "Nếu như những gì ngươi nói đều là sự thật, Tích Phong thật sự yêu ta, tại sao không tới đón ta trở về? Tại sao chỉ là phái một mình ngươi một cái đầu bếp nho nhỏ tới đây? Ngươi nói cho ta biết, đây là tại sao?" Đã có ngự y gì đó, mà bây giờ mình và thai nhi trong bụng cũng đều đã tiến vào kỳ ổn định, tại sao hắn còn muốn nói mình ở lại đây?

"Nương nương, Đại Vương là có nỗi khổ tâm."

"Khổ tâm gì?" Có khổ tâm gì, lại có thể kiến hắn vứt bỏ ái thê và hài tử không thèm để ý?

"Nương nương hẳn còn chưa biết, ngày đó Ma Quân mang binh tấn công Yêu Giới, Ma Quân ra tay quá nặng sau đó Đại Vương bị trọng thương, đã mười mấy ngày không thể xuống giường."

"Cái gì?" Mười mấy ngày không thể xuống giường? Ban đầu Tích Phong bị Thất Thải Phượng Hoàng làm bị thương nặng như vậy, mới ba ngày đã có thể xuống giường, hiện tại mười mấy ngày…… Đây là cso chuyện gì!

"Đại Vương bị Ma Quân đánh cho Yêu Hồn bị thương, thiếu chút nữa tan thành mây khói, may mắn có Thánh Kỳ Lân đi ra ngoài ngăn cản vào lúc cuối cùng, mới miễn cưỡng nhặt về một mạng. Nương nương, thật ra thì mấy ngày nay, giây phút nào Đại Vương cũng nghĩ tới nương nương, nhiều lần đều muốn mang theo thân thể bị trọng thương tới cứu nương nương, nhưng đều bị nhóm Ưng Vương cứng rắn khuyên nhủ mà nhịn xuống. Nương nương, người nhất định phải tin tưởng, Đại Vương thật sự yêu thương người, là mãi mãi không đổi."

Thì ra thật sự mình trách lầm hắn sao? Tất cả đều là hiểu lầm sao?

"Ta muốn đi gặp Đại Vương." Nếu quả thật là như vậy, coi như có chết mình cũng muốn trở lại bên cạnh Tích Phong, thương thế của hắn đều do mình mà ra, sao mình có thể để một mình hắn ở Yêu Giới chịu khổ!

"Nương nương, người nhất định là rất yêu Đại Vương phải không?"

"Đúng vậy"

"Vậy thì tốt, nương nương, thuộc hạ nhận được sự bảo vệ của Đại Vương, mới có được như ngày hôm nay. Bây giờ ngược lại là lúc thuộc hạ báo đáp Đại Vương rồi, cho thuộc hạ thời gian ba ngày, thuộc hạ nhất định sẽ giúp nương nương rời khỏi Ma giới này, trở lại bên cạnh Đại Vương."

"Được."

……

"Tuyết Nhi cô nương, người ăn trái cây đi. A, đầu bếp đó đi rồi ạ?" Tiểu Nhất bưng trái cây tươi mới đi vào. Ma giới muốn lấy trái cây thật sự là một chuyện phiền toái, vừa rồi lại đúng lúc trái cây trong cung này đã ăn hết, chỉ còn lại một chút hoa quả mà Tuyết Nhi cô nương nàng không thích ăn, mình không thể không bay rất nhiều đường, phải hái từ trên núi bên ngoài Ma giới, cho nên mới mất nhiều thời gian như vậy.

"Đúng, đi rồi. Để trái cây ở đây đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

"Vâng." Tiểu nhất vội vàng đi lên, đỡ nàng nằm xuống giường, đắp kín chăn cho nàng: "Nô tỳ ở bên ngoài, Tuyết Nhi cô nương có phân phó gì thi gọi một tiếng là được."

"Biết, cực khổ rồi."

"Cần phải vậy."

Nhìn tiểu nha đầu đóng cửa đi ra ngoài, tâm Diệp Tuyết rối như tơ vò. Tích Phong bị thương sao? Hơn nữa còn thiếu chút nữa là hồn bay phách tán! Nhưng một chút mình cũng không biết, còn ở chỗ này oán giận hắn không tới cứu mình……

Tim của mình, thật là ác độc a.

Ba ngày sau, ba ngày sau mình nhất định phải rời khỏi Ma giới, trở về bên cạnh hắn.

Sáo ngọc nho nhỏ đặt trong lòng bàn tay, chậm rãi xiết chặt lại, cảm nhận được trên mặt mình từng giọt tưng giọt……

……

***

"Tuyết Nhi, hình như nàng có tâm sự, có việc gì khiến cho nàng không vui sao?" Lạc Băng đau lòng hỏi. Kể từ hôm đó sau khi dẫn nàng đi xem tuyết trở về, tinh thần của nàng có chút không tập trung, hỏi cái gì nàng cũng không chịu nói: "Nàng có gì không hài lòng hoặc là có chuyện gì không vui, nàng hãy nói ra, ngàn vạn lần đừng giấu trong lòng, nếu không đối với nàng và hài tử trong bụng đều không tốt."

"Ta……"

"Làm sao vậy? Không có việc gì, chỉ cần nàng nói ra, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực giúp nàng thực hiện." Thấy nàng muốn nói lại thôi, có dấu hiệu muốn mở miệng, hắn càng thêm kiên nhẫn khuyên nhủ. Trong lòng mang theo thấp thỏm, chẳng lẽ có chỗ nào mình làm không tốt, chọc giận nàng rồi hả?

"Là như vậy." Diệp Tuyết cố lấy dũng khí, nói ra những lời mà người đầu bếp đã nói: "Tính cả hôm nay, ta ở đây đã được hai mươi ngày rồi, ngươi đối với ta rất tốt, người ở nơi này cũng đều đối với ta rất tốt. Nhưng mỗi ngày đều đối mặt với băng tuyết, trừ màu trắng vẫn chỉ là màu trắng, khiến cho tâm trạng của ta vô cùng lo lắng, ta muốn ở cửa ra vào có hoa có cây có cỏ, ra cửa là có thể phơi nắng."

"Ai nha, nàng xem ta." Lạc Băng nghe xong, bừng tỉnh hiểu ra. Tuyết Nhi là hồ ly, sao có thể cả ngày ở trong chỗ tuyết trắng mịt mùng này, hễ là động vật, sẽ sinh ra sự sợ hãi với tuyết trắng.

Từ chỗ đang ngồi lập tức đứng dậy, bảo đảm với nàng: "Chuyện này dễ làm, chờ ta đi mang mây trên trời tản ra một chút, nàng chờ."

"Có thật không?"

"Dĩ nhiên, Tuyết Nhi chờ."

"Được được." Diệp Tuyết khéo léo gật đầu. Trong lòng không biết là tư vị gì, nói không ra lời.

Đầu bếp đã nói, băng tuyết tràn đầy trời đất Ma giới này, là vì khí lạnh sẽ bảo vệ Lạc Băng, một khi mây trên trời tản ra, mặt trời đi vào, Chân Khí của Lạc Băng sẽ tiết ra ngoài, nếu như có thể kiên trì một lúc lâu, tu vi của hắn sẽ gặp giảm mạnh, từ đó dễ dàng cho hai người từ nơi này chạy trốn.

Nếu như có thể, mình thật không muốn tổn thương hắn, mặc kệ đầu bếp đó nói hắn độc ác cỡ nào, nói tất cả những gì hắn làm đều là âm mưu, nàng cũng không muốn thương tổn hắn.

Nhưng là bây giờ…… Thật sự là không có cách nào.

Ngày mai từ nơi này rời đi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đuổi kịp đến Yêu Giới, đến lúc đó thương thế của Tích Phong chưa lành, khẳng định sẽ không phải là đối thủ của hắn.

"Thật xin lỗi Lạc Băng."

Thấy bầu trời dần dần trong sáng, trong lòng Diệp Tuyết đau nhói. Từ từ dời bước tới cửa, nhẹ nhàng tựa vào trên cửa……

Nàng nhìn thấy đại tướng Ma giới rối rít tụ tập, hướng trời cao bay đi……

Nàng nhìn thấy ánh mắt của tỳ nữ thị vệ hiện ra vẻ hoảng sợ, đứng nghiêm tại chỗ……

Nàng nhìn thấy…… Tia ánh sáng mặt trời đầu tiên xuyên thấu tầng mây, chiếu vào chỗ cửa viện của mình……

Đúng là ánh mặt trời chiếu sáng thế giới âm u này, nhưng cũng không chiếu sáng lòng của nàng.

Nhìn băng tuyết hòa tan, cây cối lay động trong sân, nhìn thấy cây cối nhanh chóng nảy mầm chỉ có thể thấy trong TV trước kia, có ngọn, nở hoa, kết quả……

Thế giới trước mặt trở nên rất đẹp, nhiều sắc màu rực rỡ, không còn là màu trắng đơn đọc, nhưng bên trong lòng của nàng càng càng ngày càng mờ……

Mình làm như vậy, rốt cuộc có đúng hay không?

Một canh giờ qua đi, theo như lời của đầu bếp, nàng từ trong nhà ôm ra ngọc tỳ bà (tỳ bà bằng ngọc) ngồi trên cây xanh, hết sức chăm chú bắt đầu gảy đàn……

Đầu bếp nói, chỉ cần tiếng tỳ bà của nàng không ngừng, thì mây trời này sẽ không khép lại, mặt trời này cũng sẽ không biến mất.

Chỉ cần làm đủ hai canh giờ, cộng thêm một canh giờ vừa rồi, là có thể tiêu hao hết sáu nghìn năm tu vi của hắn. Đến lúc đó, Chúng Ma tướng nhất định sẽ khuyên hắn nghỉ ngơi thật tốt, tạo ra cơ hội tốt nhất để hai người chạy trốn vào ngày mai.

Nhưng mỗi một giây trôi qua, trong lòng Diệp Tuyết lại thêm một phần nặng nề và gánh nặng……

Chỉ gảy đàn một canh giờ, chính nàng cũng không chịu được nữa, tiếng tỳ bà vừa ngưng, ôm ngọc tỳ bà chạy vào trong phòng.

Tại sao mình có thể như vậy, mặc kệ nói thế nào, Lạc Băng cũng đã cứu mình nhiều lần, từ trong miệng Xà Vương đến trong tay Hoa Linh, rồi đến hiện tại mẹ con hai người, mặc kệ mục đích như thế nào, hắn cứu mình, đây là sự thật, tại sao mình lại có thể lấy oán trả ơn!!!

"Nương nương, làm sao người lại đừng lại?" Đầu bếp từ góc tối chạy đến, ân cần hỏi han.

Nhưng Diệp Tuyết không biết có phải thính lực của mình có vấn đề hay không, lại có thể nghe ra được trách cứ và bất mãn của đối phương: "Ta không làm được, ta tổn thương hắn đã đủ nhiều, ta không thể nữa tổn thương hắn."

"Vậy chẳng lẽ nương nương không muốn trở về Yêu Giới nữa? Không cần Đại Vương?"

"Ta……" Làm sao có thể không muốn trở về Yêu Giới, bằng không, cũng sẽ không làm theo những gì đầu bếp đã nói: "Đã đủ, như vậy đã tổn thương hắn rất nhiều, ngày mai nhất định có thể rời đi. Ngươi trở về trước đi, ngộ nhỡ Lạc Băng tới đây mà gặp phải, đã có thể gặp phiền toái rồi."

"Yên tâm, giờ phút này nhất định Ma Quân đã bị những Ma Tướng kia cuốn lấy, nhất thời không có cơ hội tới nơi này được." Đầu bếp thở dài một tiếng: "Chỉ là việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, nương nương thu thập một chút, ngày mai chờ sau khi Ma Quân truyền chân khí cho người, hắn nhất định sẽ về đi nghỉ, đến lúc đó chúng ta sẽ rời đi."

"Được."

Ngọc tỳ bà không tiếng động từ trong tay rơi xuống, nặng nề rơi trên mặt đất, nứt ra thành hai nửa.

Diệp Tuyết cả kinh, ngọc này tỳ bà là Lạc Băng đưa cho chính, đã có linh khí, mặc kệ rơi thế nào cũng sẽ không vỡ.

Hôm nay lại có thể rơi nhẹ xuống đất như vậy đã vỡ thành hai nửa, nhưng…… Điềm xấu?!

127. Chương 126: Thân Thể Hắn Tan Biến

Editor: Ngoc Luyen

Quả nhiên, giống như đầu bếp nói, Lạc Băng bị Ma Tướng cuốn lấy, buổi tối hôm đó cũng không đến ăn cơm với nàng.

Cho đến buổi trưa ngày thứ hai, mãi muộn, hắn mới xuất hiện trong phòng của nàng.

"Lạc Băng, ngươi…… Thân thể không thoải mái sao?" Diệp Tuyết lo lắng hỏi. Trạng thái tinh thần của hắn không tốt, vốn da thịt trắng như tuyết hiện tại lại hiện ra màu đen không bình thường, nàng nhìn thấy nên càng áy náy hơn.

"Không có việc gì, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao, có lẽ là gần đây sự vụ tương đối nhiều, ta hơi mệt một chút."

"Nếu không hôm nay cũng không cần truyền chân khí cho ta, ngươi đi về nghỉ ngơi đi." Hắn sợ trong lòng mình nảy sinh áy náy, cho nên mới cố ý nói dối mình như vậy? Nếu như hắn biết tất cả đều là âm mưu của mình, hắn sẽ tức giận đến mức nào!!

Sai lầm của hắn là mang tấm chân tình của mình cho nữ nhân lòng dạ độc ác như mình, Lạc Băng, con mắt nhìn người của ngươi để ở chỗ nào rồi?

Nếu hôm qua có thể đoán được chuyện này, ngươi sẽ không đến nỗi thành ra như vậy chứ? Nếu bây giờ ngươi có thể đoán được chuyện này, ngươi cũng có thể dùng một chưởng giết chết ta rồi, để giải tỏa mối hận trong lòng!

"Không cần, xoay người sang chỗ khác, ta truyền chân khí cho nàng, ta còn có chuyện phải đi xử lý." Lạc Băng vuốt ve mái tóc dài mềm mại như tơ của nàng, dịu dàng an ủi, trong mắt là vô vàn cưng chiều.

Đúng là hắn càng đối xử tốt với nàng, thì trong lòng Diệp Tuyết càng băn khoăn hơn: "Thật sự không cần." Mặc dù mình đã tiêu hao toàn bộ tu vi tám ngìn năm của hắn, tu vi hai trăm năm này giữ lại hay không, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa. Có thể coi là một chút xíu tâm ý, coi như nàng tìm ra lương tâm, tiết kiệm cho hắn một chút tu vi cũng tốt hơn.

"Tuyết Nhi, nghe lời."

"Lạc Băng……"

"Ma Quân, Tuyết Nhi cô nương." Trong bốn cánh tay của Tiểu Nhất, có một cánh tay đang bê một bàn bánh ngọt đi vào: "Đây là điểm tâm phòng bếp mới vừa đưa đến, nói bây giờ nương nương là ăn cho hai người, cần ăn nhiều một chút. Tất cả đều vừa làm xong, hi vọng người ăn nhân lúc còn nóng, như vậy mới có sức, tương lai đứa bé sinh ra mới có thể khỏe mạnh."

"Để ở nơi đó đi." Diệp Tuyết chỉ chỉ cái bàn. Đây là đối phương đưa ám hiệu cho mình sao? Ám hiệu cho mình đã đến lúc rồi, đã đến lúc nên ra tay.

"Nhìn, mọi người ở phòng bếp quan tâm Tuyết Nhi như vậy, Tuyết Nhi cũng không cần từ chối, một chút Chân Khí như vậy, thật sự đối với ta mà nói không coi vào đâu, nghỉ ngơi một chút là có thể khôi phục. Nhưng Tuyết nhi nàng không giống vậy…, bây giờ nàng là hai người rồi, không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ chứ? Lúc Cửu Chỉ rời đi đã nói rõ ràng, vì có liên quan với thân thể, Tuyết Nhi tuyệt đối không thể chịu bất kỳ tổn thương nào, nếu không, cho dù là Nữ Oa cũng không cứu được nàng."

"Ta……"

"." Lạc Băng nhẹ nhàng xoay người nàng, vận công từ từ truyền chân khí qua……

"Tốt lắm."

Cánh tay phía sau rời khỏi lưng mình, Diệp Tuyết xoay người, không ngờ lại nhìn thấy mồ hôi hột đang chảy trên trán hắn: "Lạc Băng, ngươi làm sao vậy? Làm sao ngươi chảy mồ hôi?" Hắn là băng yêu, làm sao sẽ chảy mồ hôi?

Một tay nắm tay của hắn, vẫn lạnh như cũ, quả thật không phải khí lạnh thấu xương như thường ngày.

"Lạc Băng, ngươi mau nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi bị làm sao?" Mới vừa rồi rõ ràng không có nghiêm trọng như thế, tại sao đột nhiên lại như vậy?

"Không có việc gì…, Tuyết Nhi, ta tuy là băng biến ảo mà thành, nhưng nàng đừng dùng những loại băng khác đến so sánh với ta được không, ta chỉ là có chút mệt mỏi, đi về nghỉ một chút là không sao." Lạc Băng nâng tay áo lên, lau đi mồ hôi trên trán. Hắn không dám nói cho nàng biết, thật ra thì đó cũng không phải mồ hôi, mà là thân thể hắn đang tan biến.

Gần đây tu vi hao tổn quá nghiêm trọng, mà mình không có thời gian đi tu luyện bổ sung một chút, cho nên thân thể bắt đầu có tác dụng phụ, không chịu nổi một chút.

Chờ Cửu Chỉ lấy Thiên Sơn tuyết liên trở lại, dùng Tuyết Liên tạm thời ngăn chặn lại năng lượng trong cơ thể Tuyết Nhi, mình mà có thể bớt chút thời gian đi khôi phục nguyên khí.

"Vậy…… Ta đưa ngươi về nghỉ ngơi." Nhìn hắn đi bộ cũng không vững, sau đó nàng đã có chút do dự suy nghĩ mình có nên trở về Yêu Giới hay không. Nhưng ngay sau đó đã bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, việc tổn thương hắn mình cũng đã làm, lưu lại còn có ý nghĩa gì?

"Không cần, Tuyết nhi hiện tại người cần nghỉ ngơi nhất chính là nàng, ta không yếu đuối như vậy." Lạc Băng nói xong, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo ánh sáng biến mất trong gian phòng.

"Lạc Băng……" Trong phòng lập tức an tĩnh lại, ngơ ngác nhìn nơi hắn vừa rời đi, trong lòng của nàng dâng lên cảm giác mất mát và trống rỗng.

"Nương nương, bây giờ là thời cơ tốt nhất, đi thôi." Không biết đầu bếp xuất hiện từ lúc nào, dù sao đến khi hắn nói chuyện, Diệp Tuyết mới phát hiện ra hắn.

"Được, đi." Hạ quyết tâm, cầm bọc quần áo đã sớm chuẩn bị xong, đi theo hắn rời đi……

Bởi vì thân thể Ma Quân khó chịu, cho nên Chúng Ma tướng đặt toàn bộ chú ý lực trên người hắn.

Giống như đầu bếp nói, đây là một ngày vô cùng tốt để chạy trốn.

Một đường từ đường nhỏ đến bên ngoài cung, Thánh Kỳ Lân lại có thể chờ ở đó, nhìn thấy Diệp Tuyết, vội vàng kêu "Rầm rì rầm rì", sau khi chạy đến bên người nàng, đưa cổ dài ở trên người của nàng cọ cọ.

Thật giống như đang nói: lâu rồi không gặp, chủ nhân, ta nhớ ngươi muốn chết.

"Thánh thánh, thánh thánh……" Nhìn thấy Thần Thú, Diệp Tuyết cực kỳ vui mừng, uất ức trong lòng biến mất không ít.

"Nương nương, đi nhanh đi, chúng ta ở đây lâu thêm một phút thôi, là sẽ thêm một phần nguy hiểm."

"Được." Sau một tiếng trả lời, hai người ngồi lên lưng Kỳ Lân, một trận tiếng gió vang lên, cung điện Ma giới đã ở phía sau, lại thêm một giây nữa trôi qua, cung điện chỉ nhỏ như con kiến……

Gặp lại sau, Lạc Băng.

Ngươi ở đó, nhất định phải sống cho thật tốt đấy!

……

***

Bay trên bầu trời Yêu Giới, thật lâu tâm trạng của Diệp Tuyết không thể bình tĩnh lại.

Ta đã trở về, Phong, ngươi có thể cảm nhận được ta đã trở về không?

Thật muốn lập tức bay xuống, đứng trước mặt của hắn, lớn tiếng nói cho hắn biết: ta đã trở về!

Nhưng ngây thơ như nàng, nào có biết đây là một cái bẫy rất lớn! Hắn đương nhiên có thể cảm nhận được nàng trở lại, hơn nữa hắn còn cảm nhận được một việc càng thêm quan trọng, đó chính là việc mỗi ngày Lạc Băng phải trả giá bằng hai trăm năm tu vi, chẳng những có thể khống chế được năng lượng trong cơ thể nàng, mà còn sắp biến nội đan của nàng màu tím.

"Phong, thiếp nghe nói chàng bị thương, hiện tại chàng có khá hơn chút nào không…… Phong……" Nàng chạy như bay vào, một tay đẩy cửa tẩm cung ra. Nhưng bên trong rỗng tuếc, không có ai.

"Tại sao không ai? Không phải ngươi nói Phong bị thương sao?"

"Nương nương, có lẽ ngự y đã chữa khỏi cho Đại Vương, có thể hiện tại người đang ở đại điện."

"Ừ." Diệp Tuyết cảm thấy rất đúng, xoay người chạy về phía đại điện. Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn (tạm chi tay), tưởng tượng thấy cảnh mình nhào vào trong ngực của chàng, chàng ôm chặt mình, không nhịn được mà bước nhanh hơn.

"Phong……"

Trên đại điện, Tích Phong ngồi thẳng trên ghế Kim Long, phía dưới là quân chủ của các nước trong Yêu Giới, cung kính đứng ở hai bên.

Nhìn thấy mắt ánh mắt khác thường của chàng, Diệp Tuyết cho là mình lỗ mãng xông vào như thế làm tổn hại uy nghiêm của chàng, đã thu lại hưng phấn và kích động trên mặt, từng bước đi vào đại điện, khẽ nhún người: "Nô tì tham kiến Đại Vương."

"Tuyết phi, cuối cùng nàng cũng đã đến." Khóe miệng Tích Phong thoáng hiện ra nụ cười lạnh lẽo, giọng nói cũng lạnh băng.

Nghe thấy trong nội tâm Diệp Tuyết hồi hộp một chút, chàng bị làm sao vậy?

Sau khìn thấy mình, tại sao trên mặt của chàng không có một chút vui vẻ nào? Chẳng lẽ bởi vì Lạc Băng đả thương chàng nên chàng đang trách mình sao? Làm người tại sao có thể hẹp hòi như vậy!

"Đại Vương……" Nàng vừa định hỏi tại sao chàng tức giận, lại nghe được giọng nói ngoan tuyệt của chàng vang lên từ trên không trung: "Nữ nhân, thời cơ chín muồi, dùng hồ đan của ngươi mở ra cửa Thời Không Chi Môn, Bổn vương muốn Vương Hậu trở lại."

"Chàng nói cái gì?" Nàng hoài nghi lỗ tai của mình có vấn đề, nếu không, làm sao sẽ nghe ra được chàng nói ra những lời như vậy. Nội đan là bộ phận quan trọng nhất của yêu quái, mất nội đan, không thể nghi ngờ là sẽ chết.

"Chẳng lẽ ngươi còn không biết sao? Ban đầu Bổn vương đón ngươi trở lại, cũng chỉ là vì hồ đan của ngươi thôi." Tích Phong nói ra từng chữ một, cứng rắn đập nát hi vọng cuối cùng để lừa mình dối người của nàng.

"Nhưng trong bụng của thiếp còn có hài tử chúng ta?" Tại sao chàng lại tàn nhẫn như vậy, mình chết cũng không sao cả, nhưng hài tử là vô tội.

"Trừ Vương Hậu, ai cũng không xứng để sinh hài tử của Bổn vương." Tích Phong đứng dậy từ trên ghế Kim Long, từng bước từng bước đi xuống: "Nhanh lên một chút, giao nội đan ra."

"Không…… Không cần……" Diệp Tuyết lùi dần về phía hậu điện: "Van cầu chàng, chờ thiếp sinh hài tử ra được không, đến lúc đó chàng hãy lấy nội đan đi được không?"

"Bổn vương không có kiên nhẫn đó." Hắn đột nhiên hét lên một tiếng, lắc mình một cái, đã đến bên cạnh nàng, một tay khóa lại cổ họng của nàng……

Thấy được tuyệt vọng và sợ hãi trong mắt nàng, nơi mềm mại nhất trong trái tim hắn cảm thấy đau nhói.

Thật là sự không nên làm vậy với nàng, nhưng không được không được không được……

Dao nhi chỉ còn một mạng cuối cùng, nếu lại kéo dài, bất kỳ lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng……

"Cầu xin…… Cầu xin…… Chàng…… Không cần……" Bị hắn bóp cổ họng, Diệp Tuyết không thở nổi.

Hai hàng nước mắt trong suốt từ khóe mắt nàng chảy xuống……

Mình là tự làm tự chịu, nhẹ dạ tin người, phạm phải cạm bẫy tình yêu. Nhưng, hài tử trong bụng này là vô tội……

Tích Phong nhắm mắt lại, một lần nữa mở ra, một chút không đành lòng cuối cùng trong mắt cũng biến mất không thấy gì nữa, nhấc một tay khác lên, đặt trên bụng của nàng……

"Không cần…… Không nên thương tổn…… Hài tử……" Diệp Tuyết mở to đôi mắt khổ sở cầu xin hắn, nhưng vô dụng, vào giờ phút này, nàng làm gì cũng không kiến hắn dừng tay.

Trong tay Tích Phong vận chuyển chân khí, trực tiếp đánh vào bụng của nàng.

"A……" Một tiếng hét thảm, cảm giác quặn đau từ trên bụng truyền đến, chất lỏng nóng bỏng từ giữa hai chân chảy ra, theo bắp đùi nàng chảy xuống……

Nàng biết, con của mình lần này là thật sự không còn nữa rồi……

Bởi vì mình ngu xuẩn, bởi vì mình ngu ngốc, liên tiếp hại chết hài tử……

"Giao ra nội đan ra, chớ ép Bổn vương dùng hình." Tích Phong đỏ con mắt, ném nàng trên mặt đất giống như ném rác. Tự tay giết chết con của mình, trong lòng hắn cũng đang chảy máu, không khống chế được đau đớn……

"Ha ha…… Ha ha ha ha……" Diệp Tuyết cười, tiếng cười thê lương, khiến cho vẻ mặt của những người xung quanh cũng thay đổi: "Ngươi có bản lãnh tự mình tới lấy!"

—

128. Chương 127: Cửa Thời Không Mở Ra

Editor: Ngoc Luyen

"Sớm hay muộn cũng phải lấy ra, ngươi cần gì phải làm khổ mình như vậy."

"Ta thích, ta thích." Chính là nàng muốn nhìn một chút, người trước mặt này, rốt cuộc có thể độc ác tới mức độ nào!

Không phải chỉ là chết thôi sao? Rốt cuộc mình cũng có thể đợi đến ngày này, không có gì đáng sợ.

Không đợi được ngày hải tử ra đời, được chết cùng một ngày với hài tử..... Có lẽ cũng không tệ.....

"Ngươi....." Tích Phong siết chặt quả đấm, chậm chạp không có động tĩnh gì.

Không phải hắn không đành lòng tra tấn nàng, mà là..... Nếu như nội đan màu tím không phải tự mình đẩy ra, dùng lực tác động vào rất dễ làm hỏng.

Mọi thứ đã sẵn sàng, hắn không thể lại mạo hiểm được.

"Đại Vương không xong, Ma Quân đánh tới....." Cửa vang lên âm thanh rối loạn, có thị vệ vội vội vàng vàng xông tới bẩm báo.

"Tới bao nhiêu người?" Đôi mắt đỏ ngầu của Tích Phong tối đi, vào giờ phút này, hắn cần tỉnh táo đối mặt. Việc đã đến nước này, quyết không thể đi nhầm một bước.

"Thưa Đại Vương, chỉ có một mình Ma Quân."

"Hả?" Tích Phong dừng lại. Khó trách tốc độ nhanh như vậy, thì ra là một thân một mình tới trước. Được, rất tốt, vậy thì bắt hắn lại, để cho hắn xem một chút, cho dù Lạc Băng hắn bỏ ra bao nhiêu, đều là phí công.

Nhìn dáng vẻ của Lạc Băng, chắc là rất thích Diệp Tuyết đấy.

Vậy thì hãy để cho mình nhìn hai người trình diễn màn sinh ly tử biệt đầy cảm động.....

"Áp giải nàng đến Thần Đàn, chờ Bổn vương bắt Lạc Băng sau đó tới mở của Thời Không."

"Vâng"

Thân hình lóe lên, Tích Phong đã bay ra ngoài, bay lên bên trên cung điện.

Đối diện, Lạc Băng đang điều khiển xe Cửu Long dùng ánh mắt bén nhọn nhìn hắn: "Tích Phong, mau mau thả Tuyết Nhi, nếu không, ta sẽ san bằng cả ngươi và Yêu Giới."

"A ~!" Tích Phong cười lạnh: "Lạc Băng, lần trước lúc ngươi tới nói lời này, ta cũng sẽ tin tưởng, nhưng giờ phút này, ngươi có khả năng này sao? Mất tám ngàn năm tu vi, bây giờ ngươi chỉ có đạo hạnh hơn hai vạn năm, hơn nữa thân thể vẫn suy yếu như thế, ta tùy tiện phái một thủ hạ ra cũng có thể thu phục ngươi rồi."

"!!!" Lạc Băng cắn răng, rất muốn phản bác lại lời của hắn, nhưng đáng chết là câu nào đối phương nói cũng là đúng sự thật. Lấy pháp lực bây giờ của mình, làm sao có thể đấu thắng Tích Phong hắn. Nhưng cho dù đánh không lại cũng phải đánh, vì Tuyết Nhi, coi như liều cái mạng này thì như thế nào!

Vừa nghe nói Tuyết Nhi mất tích, mình lập tức vận dụng cảm nhận nơi mà nàng đang đứng, bởi vì trên người nàng lưu chuyển chân khí của mình, cho nên rất dễ dàng tìm được. Khi phát hiện nàng đang ở cung điện Yêu Giới, lòng như lửa đốt, không để ý chờ thủ hạ ở cửa tụ họp binh tướng, đã vội vã gọi Cửu Băng Long, một phút cũng không dám dừng lại đuổi tới bên này.....

Nhưng..... Mình lại tới chậm một bước, mới vừa rồi khí tức kia biến mất, là hài tử trong bụng Tuyết Nhi.....

Tức giận tích tụ lại, không khí quanh người bắt đầu kết băng, sau đó dụng lực đẩy về phía Tích Phong.....

Nhưng hắn tiến công, một chút lực sát thương đến trước mặt Tích Phong cũng cũng không có, hắn chỉ nhẹ nhàng vung lên, băng tuyết đầy trời đã bị hòa tan, biến mất không thấy gì nữa.

Lạc Băng lập tức thu lại dây thừng trên người Cửu Long, thừa dịp Cửu Long điên cuồng xông về phía đối phương, tích tụ tất cả chân khí trên người, ngưng tụ trong lòng bàn tay, biến ra một trận gió tuyết khổng lồ, đánh tới đối phương……

Một kích này đã tiêu hao hết tất cả lực khí trên người hắn, uy lực quả thật lớn rất lớn, nhưng do mấy ngày qua chân khí hao tổn quá nhiều, mặc dù có thể đánh lui Tích Phong đi ra ngoài thật xa, nhưng cũng không thể cho hắn một kích trí mạng.

Không trung dấy lên lửa lớn hừng hực, Cửu Long và Lạc Băng có mối quan hệ chặt chẽ, thân thể hắn không dùng được, uy lực của bọn nó cũng sẽ bị giảm rất nhiều, cho nên hỏa cầu tới đây, trong bọn họ không ai thoát khỏi, toàn bộ bị thiêu thành tro bụi.

Sau một khắc, một quả cầu lửa trực tiếp đụng vào ngực của Lạc Băng, khiến hắn rơi từ trên cao xuống trực tiếp ngã vào đất.

"Khụ…… Khụ khụ……" Hắn nằm thẳng trên mặt đất ho khan, ngay cả hơi sức đứng dậy cũng không có. Y phục trên người bị thân thể toát ra nước mà ướt đẫm, màu da biến thành màu xám thẫm……

"Như thế nào, cảm giác như thế nào?" Tích Phong từ không trung đi xuống, ngạo nghễ đứng.

"Tích Phong, ngươi ngươi sẽ phải hối hận, ngươi không thể thương tổn Tuyết Nhi, bởi vì nàng là….." Lạc Băng muốn nói cho hắn biết, Tuyết Nhi là nữ nhân mà hai người bọn hắn đánh nhau một đời ở kiếp trước, hắn muốn giúp hắn (Tích Phong) khôi phục trí nhớ, nhưng đã quá muộn, đối phương căn bản không cho hắn cơ hội này, vung tay lên, điểm huyệt câm của hắn.

Cũng bởi vì như thế, Tích Phong mình đầy vào sai lầm vĩnh viễn không thể vãn hồi, hối tiếc không kịp!!

"Chết đến nơi rồi vẫn nói nhảm nhiều như thế, để xem bây giờ ngươi nói chuyện như thế nào. Người tới, bắt hắn mang đi Thần Đàn cho ta."

Dao nhi phải quay lại, không biết nàng có giận mình lâu như vậy mới đón nàng về đây hay không?

……

Ông trời hình như cũng dự cảm sẽ có chuyện lớn xảy ra, mặt trời biến mất, trên trời che kín mây đen.

Bốn phía nổi lên gió lớn, trên Thần Đàn hình tròn bị thánh hỏa thổi trúng ngã trái ngã phải……

Diệp Tuyết bị ném ở phía trên Thần Đàn, tóc đen dài mất đi vẻ sáng bóng của những ngày qua, như cỏ khô bình thường xốc xếch trên mặt đất. Váy ở nửa người dưới đã bị máu nhuộm đỏ, lại thêm bởi vì dính vào bụi bậm, nhìn qua có chút dơ dáy bẩn thỉu……

Có lẽ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, khi thấy Lạc Băng bị hai thị vệ một trái một phải kéo đến thì trong nháy mắt mở to hai mắt: "Không……" Không nên như vậy…… Nàng không muốn Lạc Băng gặp chuyện không may…… Không muốn không muốn……

"Thế nào, ngươi cũng thích hắn sao? Phản ứng lớn như vậy!" Tích Phong như u linh xuất hiện trước mặt nàng, cười lạnh nói.

"Van cầu ngươi không cần tổn thương hắn, không cần……" Diệp Tuyết bò đến bên chân của hắn, nắm lấy chân của hắn khóc lóc cầu xin.

"Có thể, chỉ cần ngươi giao ra nội đan, ta có thể suy nghĩ thả hắn. Nhìn vẻ mặt của ngươi này…… Phải không nguyện ý không?" Tích Phong tiếng nói vừa dứt, trong tay toát ra một quả cầu lửa, lập tức đánh vào bụng của Lạc Băng.

Nước trên mặt Lạc Băng bốc hơi càng nhanh……

"Không cần……" Nàng khàn cả giọng kêu ra tiếng: "Ta đồng ý ngươi, đồng ý ngươi……" Vô cùng tuyệt vọng, khiến âm thanh của nàng nghe vào đặc biệt bi thống, kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu.

"Vậy thì đưa cho ta nhanh lên một chút."

"Không cần……" Lạc Băng mấp máy môi nói. Đã trơ mắt nhìn nàng chết một lần, chờ mãi đến ba vạn năm sau mới có thể thấy được nàng, nhưng lại muốn đối mặt vĩnh biệt. Tích Phong muốn lại là nội đan của nàng, hồ đan vừa mất, ba ngày sau nàng sẽ hồn phi phách tán……

Đau như vậy, mình làm sao có thể chịu nổi.

"Thật xin lỗi, Lạc Băng……" Nàng nhìn hắn một lần cuối cùng, trăm ngàn lần thật xin lỗi, cũng chỉ có thể đến đây chấm dứt.

Một lần nữa ánh mắt trở lại trên người Tích Phong, trên mặt là một nụ cười buồn bã.

Tâm chết như tro tàn, bứt trên người nội đan ra, quẳng ở không trung: "Nếu như còn có kiếp sau, ta tuyệt sẽ không thích ngươi nữa." Nhưng đáng tiếc chính là, mình sẽ không có khiếp sau nữa……

"……" Có cái gì đó trong đầu mãnh liệt sôi trào, Tích Phong che đầu của mình, thật là đau……

Lạc Băng chậm rãi nhắm mắt lại, hai giọt Băng Châu trong suốt từ khóe mắt lăn xuống……

Nếu như nàng chết rồi, mình tuyệt đối sẽ không sống trên cõi đời này nữa.

Hồ đan màu tím bay đến chính giữa Thần Đàn, sau đó biến thành một trụ ánh sáng, bắn thẳng lên bầu trời……

Trong lúc nhất thời trời đất quay cuồng, gào khóc thảm thiết, cát đá bay mù mịt……

Trong trời đất đen đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ còn lại cột trụ của Thần Đàn phát ra ánh sáng yếu ớt……

"Bùm" một tiếng, cửa Thời Không mở ra, bầu trời phát ra ánh sáng chói mắt, thế giới đột nhiên an tĩnh. Ngay tại lúc đó, cột ánh sáng tím bỗng hóa thành bột màu tím, phiêu tán trên không trung, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa……

"A……" Lạc Băng đột nhiên bò dậy từ dưới đất, bởi vì cực đoan khổ sở để cho ma tính của hắn tăng vọt, ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, cả tòa cung điện Yêu Giới sụp xuống……

Khóe mắt phải hiện ra ấn ký ma hóa màu tím, chiếm hơn nửa mặt của hắn. Tóc dài màu đen nhảy múa trong gió, vô cùng dữ tợn. Thân thể hiện ra nguyên hình là băng tuyết, óng ánh trong suốt, băng hàn thấu xương.

Chỉ đứng ở nơi đó, không khí xung quanh bắt đầu đông lại, Yêu Binh đứng ở xung quanh Thần Đàn rối rít bị đông lại, chia năm xẻ bảy……

Bầu trời Yêu Giới vang lên một tiếng sấm đinh tai nhức óc, ngay sau đó mưa đá với những viên đá cứng như đá bình thường giáng xuống, khiến cho con dân Yêu Giới bị đập chết hàng mảng……

Tích Phong muốn lên đi ngăn cản hành động nổi điên của Lạc Băng, nhưng tốc độ của phương quá nhanh, ngay cả vạt áo của Lạc Băng hắn cũng không chạm tới.

"Nhìn con dân của mình chết thì chết, bị thương thì bị thương, rất khổ sở phải hay không?" Lạc Băng cười dữ tợn: "Đây chỉ là chút lòng thành thôi, khổ sở hơn vẫn còn ở phía sau." Nhấc một ngón tay lên, một đạo ánh sáng bắn vào trong đầu Tích Phong……

"A……" Tích Phong ôm đầu, khổ sở lăn lộn đến trên đất……

Trí nhớ của kiếp trước như thủy triều tràn ra, chuyện ở chung với tiểu sư muội mới như ngày hôm qua……

"Sư huynh……"

"Sư huynh……"

"Sư huynh……"

Tiếng gọi của Diệp Tuyết, từng tiếng tiến tới gần, từ vui vẻ, đến sợ hãi, rồi đến tuyệt vọng, như đoạt mệnh, khiến cho hắn rơi lệ như suối trào……

"Sư huynh, huynh Tuyết Nhi thích nhất phải không?"

“Dạ, sư huynh thích Tuyết Nhi nhất.”

“Vậy nếu muội chết đây?”

“Sư huynh sẽ không để cho muội chết.”

“Muội nói nếu như, nếu như Tuyết Nhi thật sự sẽ chết, sư huynh còn có thể nhớ Tuyết Nhi sao?”

“Tuyết Nhi……”

“Trả lời muội nha, mau trả lời muội.”

“Biết, nhất định sẽ. Mặc kệ mấy đời, mặc kệ Tuyết Nhi biến thành hình dáng gì, sư huynh cũng sẽ không quên Tuyết Nhi, Tuyết Nhi vĩnh viễn ở trong lòng sư huynh, là người sư huynh thích nhất!”

Âm thanh linh hoạt, quanh quẩn trong đầu, như ở bên tai……

“Không cần…… Van ngươi…… Dừng lại…… Thật là đau……”

“Đau không? Là ngươi tự chuốc phiền toái, không trách được ta!”

.“Hu Hu, cái người cầm thú này, ngươi buông ta ra……”

Hiện ra hình ảnh lúc đầu mình ở địa lao ngược đãi Tuyết Nhi……

“Tại sao…… Tại sao lại như vậy……” Tích Phong ôm đầu của mình, hung hăng níu lấy mái tóc dài của mình.

Đau lòng như bị xé ra, sau đó thả ngàn vạn con rắn độc đang gặm cắn…..

Lấy chủy thủ ra, một đao đâm xuống, máu tươi bắn ra, hy vọng có thể phân tán chủ ý của mình trong.

Nhưng vô dụng, cực kỳ đau lòng, khiến cho hắn không cảm thấy chút đau đớn nào……

Liên tiếp đâm vài đao, vẫn không có cảm giác gì.

“Ông trời, tại sao người lại đối xử với ta như vậy.” Liên tiếp ép người mình yêu đến chết, còn tự tay giết chết con của mình, mà vẫn phải cứu…… Kẻ thù của mình, còn có cái gì tàn nhẫn hơn điều này?

“Tuyết Nhi…… Tuyết Nhi của ta……” Lý trí khôi phục được một chút, hắn dõi mắt tìm kiếm Tuyết Nhi của mình, nhưng tìm khắp bốn phía, nhưng mà không nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa: “Tuyết Nhi……”

129. Chương 128: Ba Ngày Này Ta Trả Nợ

Editor: Ngoc Luyen

“Tuyết Nhi……” Trong tiếng hét đầy bi thương và đau đớn, Tích Phong hiện ra nguyên hình, biến thành ngân hồ (Hồ ly trắng).

Trong mắt hiện ra ánh sáng màu đỏ, sắc bén như đao, nâng móng vuốt đang run rẩy lên, làm trời đất thay đổi.

Tung người nhảy lên, ngọn lửa hừng hực cháy trên bốn móng vuốt, giống như sao băng lướt qua trời xanh, biến mất ở nơi giao nhau giữa trời và đất……

Cho dù như thế nào, hắn nhất định phải gặp Tuyết Nhi lần cuối!!!

……

“Xem ngươi trốn ở đâu!”

Trên bầu trời thành phố của thế kỷ 21, Lôi Điện nhảy ra. Trong mây đen, hai bóng dáng thấp thoáng một trước một sau nhanh chóng bay qua.

“Bích Lạc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, chịu chết đi.” Cửu Dao hét lớn một tiếng, trên mặt là nụ cười. Nữ Chiến Thần thì thế nào, mình muốn đánh cho nàng hồn phi phách tán.

“Mã tiểu thư……”

“Cẩn thận……”

Lôi công Điện Mẫu ở trên cao dùng sấm sét điện giúp nàng cũng vô ích, nhưng Cửu Dao bây giờ đã không phải là Cửu Dao của ngày hôm qua nữa, nàng chỉ còn lại một mạng cuối cùng, mạng này còn lợi hại gấp mười lần so với những mạng trước. Bọn họ vốn là Tiểu Thần, có một chút pháp lực, sấm đánh ra tuyệt đối không gây tổn thương đến nàng, cho nên khi nhìn thấy Bích Lạc sẽ chết dưới đao của nàng, trừ việc lớn tiếng nhắc nhở Bích Lạc cẩn thận, bọn hộ không còn biện pháp khác.

Bản thân Bích Lạc đã có chút chật vật, ngang hông, trên cánh tay đã bị đâm vài nhát. Mắt thấy dao găm đã đến trước mắt, nhưng nàng lại không còn khí lực để đánh trả.

Đúng lúc này, bầu trời rách ra một lổ hổng lớn, ánh sáng hiện ra, đúng là ánh sáng của cửa Thời Không mở ra……

“(o)…”

Cửu Dao sững sờ, nhân lúc vòng xoáy cửa Thời Không mở ra Bích Lạc đã tiến vào đường hầm Thời gian và Không gian.

“Đáng chết!”

Chính mình đã đợi lâu như vậy, ngày ngày mong đợi cánh cửa này mở ra, có thể trở về thời không của mình đoàn tụ với Tích Phong, không nghĩ rằng phải đợi lâu đến mức chín cái mạng đã chết tám cái, vẫn không thấy có động tĩnh gì. Nhưng mà chết tử tế cũng không xong, khó khăn lắm mình mới có thể giết được Bích Lạc này, cửa lại mở ra, có phải đang làm khó dễ nàng hay không!

“Bích Lạc, ngươi có bản lãnh thì đừng chạy……”

Tức chết người không đền mạng.

Nhưng mà nếu cửa về nhà đã mở ra, không lý do gì nàng ở lại chỗ này nữa. Một khi Bích Lạc này trở về, có Thất Thải Phượng Hoàng tương trợ, đến lúc đó đừng nói mình muốn giết nàng, không bị nàng đuổi giết là đã phải cám ơn trời đất rồi, phải nhanh chóng trở về tìm Tích Phong từ từ tìm cách giải quyết thì tốt hơn!

……

Bích Lạc từ cửa Thời Không đi ra ngoài, chính là ngay phía trên Thần Đàn.

Nhìn thấy khắp nơi đều là thi thể, hơn nữa tất cả xác chết đều trong trạng thái bị đóng băng, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Người có năng lực đóng băng mọi thứ như vậy, trong trí nhớ chỉ có hai người, Tuyết Nhi và Lạc Băng. Tấm lòng Tuyết Nhi thiện lương, không có khả năng làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, còn lại chỉ có thể là Lạc Băng thôi.

Rốt cuộc cái gì khiến cho Lạc Băng tức giận như vậy? Lai có thể san bằng cả cung điện này!

Trong lúc bất chợt trên trời hiện ra những tia sáng kì lạ, từ phía xa truyền đến tiếng kêu của một loại thần điểu.

Bích Lạc ngẩng đầu, trên mặt lập tức tràn đầy sự kích động, từ từ rời khỏi mặt đất, bay lên không trung……

Mấy ông bạn già, đã lâu không gặp!

Băng Phượng hỏa Hoàng vây quanh người nàng, vui sướng bay vòng cao vòng thấp. Ánh sang thất thải trên người, bởi vì vui sướng mà càng chói mắt hơn so với ngày thường……

“Hỏng bét……” Cửu Dao đứng ở cửa đường hầm Thời gian và Không gian, sau khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Tốc độ của hai con súc sinh này cũng quá nhanh đi? Nhanh như vậy đã gặp được Bích Lạc, nếu bây giờ mình đi xuống, nhất định sẽ không chiếm được chỗ tốt.

Hơn nữa…… Hơn nữa…… Phía dưới này chính là Thần Đàn của Yêu Giới.

Thần Đàn là vị trí trung tâm của Yêu Giới, cung điện vì bao quanh nó mà xây lên, hiện tại từ trên nhìn xuống, cung điện đã bị phá hủy hoàn toàn, cả Yêu Giới đều bị bao phủ trong tuyết trắng mịt mùng, cuối cùng ở đây đã có chuyện gì xảy ra?

Bích Lạc biết Cửu Dao sẽ đến sau mình, hiện tại mình đã có mấy ông bạn già ở bên cạnh, tất nhiên không cần sợ nàng. Nhưng mà nàng cũng không ở lại cửa Thời Không quá lâu, chỉ nghỉ ngơi một chút, rồi điều khiển hỏa Hoàng rời đi.

Hồ ly giảo hoạt như vậy, mình nếu vẫn luôn ở đó, có thể Cửu Dao sẽ không đi ra. Nếu muốn dẫn hồ ly ra ngoài, biện pháp tốt nhất chính là vờ tha để bắt thật. Huống chi, mình còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, nàng muốn làm rõ, vừa rồi đã xảy ra việc gì! Còn có…… Tuyết Nhi đang ở đâu?

……

Đợi đến khi xác định Bích Lạc đã đi xa, Cửu Dao mới nhảy xuống mặt đất.

Ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra những thứ còn lại trên chiến trường, hy vọng có thể từ trong đó tìm ra được nguyên nhân hậu quả.

Bởi vì quá mức chuyên chú, cho tới khi có người đứng ở sau lưng nàng mới đột nhiên phát hiện: "Ngươi……"

"Đã lâu không gặp, Đại Sư Tỷ……"

……

***

Đô thành một nơi phồn hoa trong nhân gian, trong một phố nhỏ náo nhiệt, một cửa hàng nhỏ được sửa sang coi như không tệ.

Bên trong cửa hàng có một gian phòng nhỏ, trên giường nhỏ trong căn phòng, nằm trên đó là một cô gái mặc y phục trắng, da trắng nõn nà, môi đỏ thắm.

Đôi mắt giật giật, Diệp Tuyết từ từ tỉnh lại, chống thân thể rồi từ từ ngồi dậy từ trên giường, ngay lập tức cửa phòng bị người đẩy ra: "Đã tỉnh rồi à?"

"Lạc Băng? Chúng ta đang ở đâu? Chẳng phải ta đã chết rồi sao?"

"Hư ~" Lạc Băng đã khôi phục nguyên dạng, toàn thân áo trắng, một mái tóc dài đen nhánh. Đưa ngón trỏ đến bên môi, làm động tác "Nhỏ giọng một chút": "Đừng nói chữ kia ra, ta không thích."

"Nhưng……" Tích Phong đã nói qua, hồ đan mất, cũng chỉ có thể sống mười hai canh giờ, chẳng lẽ thời gian còn chưa tới? Nhưng tại sao thân thể của mình không cảm thấy một chút khó chịu nào? Chỉ khi chạm vào ngực có hơi đau, có lẽ là bởi vì nhớ tới tên của người đã gây ra kia.

Dĩ nhiên Lạc Băng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, đến cạnh giường, cầm tay của nàng: "Chẳng lẽ nàng nghĩ không trả nợ cho ta mà có thể ra đi sao? Nàng còn dư lại 3 ngày, những ngày còn lai này, hãy dùng để trả nợ nhân tình của ta đi."

"Ba ngày?" Mình thiếu nợ nhiều như vậy, thời gian ba ngày làm sao có thể trả hết được?

"Đúng vậy, nhưng mà đã bị nàng ngủ mất nửa ngày, chỉ còn hơn hai ngày một chút xíu. Đứng lên đi, không cho lười biếng nữa, ra ngoài giúp ta một tay."

"Giúp một tay?" Diệp Tuyết lại càng khó hiểu. Với cái thân thể đã bị tàn phá này của nàng, còn có thể giúp gì cho hắn?

Ngoan ngoãn đi tới trước mặt hắn, ngửa mặt lên trời nhìn hắn: "Muốn ta làm gì? A……"

Lạc Băng không mở miệng, ngược lại dùng một tay đẩy nàng tới góc, mười ngón tay nắm chặt, để cho lưng nàng dựa sát vào vách tường.

"Lạc Băng, ngươi muốn làm gì?"

"Bắt đầu từ bây giờ, nàng chính là của ta, nàng nợ ta quá nhiều, cho nên thời gian hai ngày này, ta muốn trong lòng nàng chỉ có ta, không cho phép nghĩ đến bất kỳ cái gì khác, không cho đau lòng, không cho khổ sở, chỉ có thể vui vẻ, vui vẻ. Bởi vì ta rất dễ dàng bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của nàng, ta không muốn ngày sau nghĩ lại sẽ không có ngày nào của nàng, trong trí nhớ chỉ có khổ sở. Đây là nàng thiếu nợ ta, hiểu không?"

"Ừ, ta biết rồi, ta nhất định sẽ cố gắng."

"Ta muốn nhất định phải làm được, không phải nhất định sẽ cố gắng." Lạc Băng bá đạo chỉnh sửa lời của nàng.

"Được, ta nhất định sẽ làm được." Diệp Tuyết nặng nề gật đầu. Hắn nói không sai, mình thiếu hắn rất nhiều, đừng nói hai ngày, cho dù là hai tháng, hai năm, hoặc là hai mươi năm, cũng không có thể trả hết. Hiện tại chỉ còn lại thời gian hai ngày, mình nhất định phải ở bên cạnh hắn vui vẻ vui sống, hắn nói cái gì thì là cái đấy!

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sa vào ánh mắt của đối phương……

Trái tim của Diệp Tuyết nhảy "Bang bang", nhìn đôi mắt dịu dàng như nước của hắn, nàng có chút sợ hãi, sợ hắn hiện tại nhất thời vui mừng mà muốn mình……

Thân thể Lạc Băng vô cùng lạnh, đối với một số nữ nhân sẽ không có phản ứng, chỉ khi gặp được nữ nhân mình thích, khí lạnh trong thân thể sẽ thu lại, nhiệt độ lên cao, đạt tới nhiệt độ của người bình thường, cũng chính là nhiệt độ lúc này của hắn.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, mình tuyệt không thể làm như vậy.

Nàng mới mất đứa bé, mặc dù mình đã truyền cho nàng một lượng lớn nội lực, trong vòng ba ngày này thân thể hoàn toàn khỏe mạnh giống như lúc mới bắt đầu vậy, nhưng mà thương tổn trong lòng nàng, thì không ngoại lực nào có thể chữa khỏi được.

Cố gắng áp chế kích động của mình, buông một tay của nàng ra, chỉ nắm tay phải của nàng đi ra cửa phòng đi: "Trước dẫn nàng đi xem cửa hàng của chúng ta."

"Cửa hàng?"

"Đúng vậy, nhìn xem." Hai người đã đi ra phía ngoài cửa hàng, Lạc Băng chỉ vào một bàn mứt quả nói: "Bắt đầu từ bây giờ, ta là ông chủ của tiệm này, mà nàng chính là bà chủ. Chúng ta sẽ trải qua một cuộc sống bình thường, hưởng thụ cảm giác không buồn không lo lúc này."

"Bán mứt quả?"

"Đúng vậy! Thế nào, nàng không muốn sao?" Lạc Băng nói xong đã đẩy cửa cửa hàng ra, bên ngoài ngựa xe như nước, rất náo nhiệt. Tiếng giao của người bán hàng rong, mọi người cười nói, liên tiếp, bên tai không dứt: "Nơi này chính là phố nhỏ náo nhiệt nhất trong Đô thành phồn hoa của nhân gian, mà ta, vừa hay lại chọn một cửa hàng trên con đường tốt nhất này. Nhưng cũng tốn của ta không ít vàng, nàng dám nói không muốn sao?"

"Đồng ý, vô cùng đồng ý, đã lúc nào t nói không muốn." Thật ra thì mình luôn luôn hi vọng sẽ có một cửa hàng của chính mình, bán một ít đồ, yên lặng hưởng thụ cuộc sống.

Hôm nay, cuộc sống giống như mình mong muốn.

"Nếu nàng đã đồng ý, vậy còn mau không làm việc." Lạc Băng vung lên tay áo, chỉ chỉ giá mứt quả bên cạnh: "Những thứ kia ta đã làm xong, nàng có thể cầm đi bán. Chúng ta so xem, rốt cuộc là tốc độ làm mứt quả của ta nhanh, hay là tốc độ bán mứt quả của nàng nhanh."

"Được, ai sợ ai." Diệp Tuyết vui vẻ đồng ý. Mứt quả đẹp như vậy, chỉ nhìn thôi cũng kiến người ta thèm chảy nước miếng rồi, vừa mang ra ngoài, bảo đảm không còn mà mua: "Ta rất chờ mong dáng vẻ ngươi mệt mỏi đến ngã xuống."

"Nàng nên lo lắng cho mình trước đi, ta đã bỏ tất cả tiền bạc của mình để làm vốn, hiện tại trên người không còn đồng nào, nếu không bán được, buổi tối chúng ta sẽ phải đói bụng."

"Hừ hừ, chờ xem!"

……

Nơi này là dưới chân Hoàng Thành, nhân gian đã có cuộc sống yên ổn nhiều năm, khắp nơi đều được mùa, cho nên mọi người cơm no áo ấm, vàng bạc nhàn rỗi trong tay cũng nhiều. Trong tay có tiền, tiền tiêu vặt của tiểu hài tử cũng tăng lên nhiều, vì vậy không tới nửa ngày, Diệp Tuyết đã cảm nhận được mùi vị bị chuột rút vì đếm tiền.

"Lão bản, ta nói động tác của ngươi nhanh nhẹn lên một chút, khách hàng đã xếp hàng chờ lâu lắm rồi." Bởi vì hàng đã bán hết, Diệp Tuyết rảnh một tay chống nạnh, một tay làm cây quạt quạt, lớn tiếng khiêu khích vào bên trong.

"Tới rồi." Lạc Băng quát một tiếng, mang hai giỏ mứt quả lớn đặt trên quầy, số lượng ước chừng gấp ba lần trước kia. Thấy nàng thở phì phò cau mày, hắn cười đến hài lòng: "Lần này ta làm nhiều một chút, cho nên hơi chậm một chút, bà chủ, nàng từ từ bán mứt quả đi, những thứ này, đủ đến khi ta ăn cơm xong rồi quay lại làm tiếp."

"Ngươi ngươi ngươi……" Diệp Tuyết chỉ vào hắn, một tay kéo hắn vào trong góc: "Nói, có phải ngươi trả thù ta hay không? Chúng ta không thể dùng pháp thuật."

"Chú ý đến hình ảnh." Lạc Băng lấy tay nàng ra, mỉm cười nói: "Lấy tốc độ của nàng, ta cần phải lãng phí pháp lực sao?"

"Ngươi…… Xem thường ta!"

"Đây là sự thật đã phơi bày trước mắt."

"Ngươi ngươi ngươi…… Chờ đó cho ta."

"Yên tâm, chờ ta ăn no, ta sẽ thong thả chờ nàng." Lạc Băng nói xong, phất tay một cái về phía nàng, nghênh ngang tiêu sái mà ra khỏi cửa hàng: "Bà chủ, nàng dừng nóng vội, ta sẽ mang thức ăn thừa về cho nàng."

"Cút!"

"Bà chủ, quay lại nhanh một chút, ta muốn mua ba chuỗi."

"Ta muốn mua hai chuỗi."

"Tới rồi tới rồi, thật xin lỗi, để cho các vị phải đợi lâu."

"Bà chủ, hai người các ngươi dáng dấp thật là xinh đẹp, giống như thần tiên trên trời vậy."

"Ha ha, ngươi nói đùa." Diệp Tuyết tiến vào vòng đại chiến thu tiền lần thứ hai……

……

Có lẽ là thời gian cơm trưa, tất cả mọi người đi về nhà ăn cơm, chỉ bán ra một sọt, trong tiệm cũng không có người.

Nàng đang nhàm chán nhìn những mứt quả kia, tay không tự chủ được mà sờ lên bụng của mình.

Tất cả giống như đang mơ vậy, ngày hôm qua, nơi này còn có một tiểu sinh mệnh, nhưng là bây giờ…… Cảm giác gì cũng không có, ngay cả đau cũng không cảm thấy chút nào.

"Keng keng keng, ăn cơm…, bà chủ." Lạc Băng chưa thấy người đã thấy tiếng.

Diệp Tuyết vội vàng thu hồi thương cảm trong mắt, mình đã hứa, tuyệt đối không thể để cho hắn nhìn thấy ưu thương của bản thân. Nhếch lên mũi ngửi một cái, hiện ra mặt mong đợi: "Thứ gì vậy, thơm quá đi……"

"Nàng đoán thử coi, đoán trúng ta cho nàng ăn."

"Không cần không muốn, muốn ăn ngay lúc này." Diệp Tuyết mặc kệ, đưa tay giành lấy.

Rõ rang Lạc Băng không có bảo vệ, lập tức bị nàng đoạt đi: "Này, thế nào lại có một bà chủ dã man như vậy, còn biết lý lẽ hay không hả."

"Ta không nói đạo lý, ngươi làm gì ta." Diệp Tuyết ngẩng cằm lên, hai tay mở bọc đồ ra, "Oa, thì ra là gà ăn mày, không trách được thơm như vậy rồi." Trong mắt hiện ra vẻ tham lam, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

"Quả nhiên là tiểu hồ li, thấy thịt gà là chảy nước miếng." Lạc Băng ở bên cạnh hừ lạnh nói qua.

"Ai cần ngươi lo!" Nàng cầm một cái đùi gà, ăn rất hưởng thụ: "Vốn còn muốn hỏi ngươi một chút có muốn ăn hay không, bây giờ nhìn vậy chắc là không cần. Ngươi là băng, uống nước là tốt nhất, ăn thịt cái gì, nhất định chính là phí của trời."

"Nói như vậy, phải khiến cho nàng thất vọng rồi……" Đột nhiên Lạc Băng chạy tới trước mặt nàng, xé một cái đùi khác của con gà, bằng tốc độ nhanh nhất đưa vào trong miệng mình……

"Ngươi……"

"Ha ha, ăn ngon thật. Mới vừa rồi đã ăn rồi hai con rồi, nhưng tại sao lại cảm thấy còn này của nàng ăn ngon nhất?"

"Lạc Băng, cái tên xấu xa này!" Đã ăn hai con rồi, lại còn tới giành ăn với mình, rõ ràng là muốn gây khó dễ cho mình chứ gì.

"Đàn ông mà không hư thì phụ nữ không yêu."

"Ngươi đi chết……" Ném xương gà đã ăn trong tay ra, trực tiếp rơi vào trong cổ áo của hắn….

130. Chương 129: Ta Vẫn Luôn Thích Ngươi

Editor: Ngoc Luyen

Nhìn mặt hắn đen lại, Diệp Tuyết biết sai rồi, vội vàng đi lên nhận lỗi, đưa tay vào cổ áo hắn không hề ngần ngại trước đàm đông, nhưng mà trên mặt lại nghẹn cười: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, ta lấy ra giúp ngươi……"

Nhưng vừa mới đưa tay vào, Lạc Băng lập tức giữ chặt cánh tay của nàng, có chút bối rối hất tay ra nàng, trốn sang bên cạnh: "Không…… Không cần, ta tự mình lấy."

"Lạc Băng, ngươi làm sao vậy?" Diệp Tuyết không hiểu nhìn hắn. Phản ứng của hắn…… Có phải hơi bị ngốc hay không?

"Tại sao nàng lại nói như vậy!" Lạc Băng cũng ý thức được phản ứng của mình quá mức kịch liệt, vội vàng buông lỏng y phục trên người một chút, giũ xương gà từ trên người xuống, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét: "Tay của nàng vừa cầm thịt gà, hiện tại bóng nhẫy dầu mỡ sao có thể trực tiếp chạm vào y phục của ta, nàng thử chạm vào tim của mình xem."

"A ~!" Diệp Tuyết cười nhạt, hóa ra người này thích sạch sẽ như vậy. Ngại tay của mình không sạch, tốt, ngươi càng chán ghét, ta càng phải bôi lên người ngươi, còn muốn nhét toàn bộ con gà vào người ngươi. Xoay người, tiện tay nắm trong tay phần thịt gà còn thừa, sau đó hô to xông tới hắn: "Ta cảm thấy y phục của ngươi quá mức sạch sẽ, cho ngươi thêm chút dầu mỡ thì như thế nào? Đứng lại…… Đừng chạy……"

"Đừng tới đây…… A…… Quần áo của ta……"

……

Giằng co nửa ngày, rốt cuộc trong cửa hàng cũng an tĩnh lại.

Diệp Tuyết bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, nhét mứt quả vào trong miệng, ăn chẹp chẹp.

Lạc Băng mang ghế ngồi dựa vào góc tường, trên mặt là vẻ u oán, thỉnh thoảng ngửi y phục của mình một chút, sau đó hiện ra một vẻ mặt chán ghét: "Tất cả đều là mùi thịt gà, nàng đền y phục của ta."

"Có thể, ngươi cởi ra, ta giúp ngươi nhúng vào trong hũ đường một chút, sẽ không còn mùi thịt gà nữa."

"……" Lạc Băng trừng nàng, không nói được câu gì nữa.

Vừa đúng lúc có người đến mua mứt quả, hắn nhân cơ hội đứng dậy, đi về phía sau.

"Ngươi đi làm cái gì?"

"Vào nhà xí, nàng muốn đi cùng sao?" Giọng điệu của hắn rất không tốt.

"Thôi đi, người lười nhiều chất thải, nhanh nhẹn một chút cho ta, mứt quả không nhiều."

"Biết." Hắn đáp một tiếng, mở cửa đi ra hậu viện, sau đó nặng nề đóng cửa lại, đi vào hậu viện.

Diệp Tuyết nhịn không được mà lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, cho tới bây giờ cũng không biết, đường đường Ma Quân cư nhiên lại có một ngày có tính trẻ con như vậy!

Một ngày……

Thời gian trôi thật nhanh, mặt trời đã ngã về tây, đã sắp hết một ngày……

Lúc Lạc Băng đi tới viện, một tay đặt trên một cây đại thụ, trong miệng thở hổn hển, mồ hôi trên trán rơi xuống.

"Ma Quân." Một ánh sáng thoáng qua, Sáu Mắt xuất hiện ở bên cạnh. Tiến lên đỡ lấy hắn, nói cho hắn một chai nước tỏa ra khí lạnh: "Cho."

Lạc Băng đưa tay mà tiếp nhận, từ từ uống vào.

Lại nghỉ ngơi một lúc, mồ hôi trên trán mới dừng lại, không có nữa xuất hiện nữa.

"Ma Quân……"

"Ta không sao." Lạc Băng khoát khoát tay, nhắm mắt lại vận khí điều tức: "Việc ta giao phó cho ngươi như thế nào rồi?"

"Xin Ma Quân yên tâm, có thần ở đây, nhất định sẽ bảo vệ tốt bên ngoài lá chắn, sẽ không để cho bất luận kẻ nào phát hiện được khí tức của người và Tuyết Nhi cô nương."

Ngày cứ như vậy qua đi."Vậy thì tốt."

Ngẩng đầu nhìn bầu trời chậm rãi xuất hiện ráng đỏ, mười hai canh giờ đã qua, bây giờ thực sự chỉ còn lại hai ngày.

Thời gian cuối cùng còn lại này, mình không cho bất luận kẻ nào tới phá hoại hạnh phúc chỉ thuộc về mình và Tuyết Nhi.

"Ngươi cũng phải cẩn thận, chú ý an toàn." Ra ngoài quá lâu, Tuyết Nhi sẽ lo lắng.

"Ma Quân……"

"Hả?"

"Nếu không người trở về với thuộc hạ đi, không cần hành hạ bản thân mình như vậy?"

"Lui ra đi."

"Ma Quân"

"Ngươi sẽ không hiểu, lui ra đi." Lạc Băng nói xong, điều chỉnh tốt tâm trạng của mình lần nữa mới kéo cửa ra quay lại cửa hàng. Yêu một người, có thể làm bất cứ chuyện gì cho nàng, cho dù đau, khổ, cũng là hạnh phúc!

"Cuối cùng ngươi cũng đã trở lại, ta cứ cho là ngươi ngã vào nhà xí rồi, đang muốn tới nhìn một chút, muốn dùng chậu nước nào đó, dội cho ngươi trực tiếp trôi đi." Diệp Tuyết cười đùa nói.

"Đều nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, quả thật không sai chút nào."

"Bây giờ ngươi mới biết à!" Ném cái sọt đã bán trống không tới bên chân hắn: "Lão bản, còn không mau đi, đã sắp bán hết hàng rồi."

"Tuân lệnh, bà chủ của ta."

……

Mới vừa lên đèn, đã bán sạch tất cả mọi thứ.

Diệp Tuyết tựa vào quầy hàng chảy nước miếng đếm bạc: "Một hai, hai lượng, ba lượng…… Một trăm lượng…… một trăm sáu mươi tám lượng, oa, chúng ta kiếm được một trăm sáu mươi tám lượng bạc, thật nhiều tiền a!"

"Nếu kiếm nhiều tiền như vậy, vậy buổi tối phải khao một phen chứ nhỉ?"

"Đương nhiên là phải ra ngoài chơi thoải mái rồi, đóng cửa, ra ngoài đi dạo chợ đêm." Diệp Tuyết vung cánh tay cao giọng nói.

Lạc Băng vội vàng đưa tay kéo nữ nhân đang hưng trí bừng bừng về: "Nhưng chúng ta còn chưa ăn cơm?"

"Ăn cái gì cơm, có bạc còn sợ không có đồ ăn sao? Để ta dẫn ngươi đi hap¬py một phen."

"Happy?" Lạc Băng bày tỏ nghe không hiểu. Đây là ngôn ngữ của Yêu Giới sao?

"Ha ha……" Một nữ nhân vừa vội vàng vừa lúng túng cười cười. Thật xin lỗi, nhất thời vui mừng, mang cả Anh văn ra: "Ý của ta là dẫn ngươi đi ra ngoài vui chơi thoải mái."

"A." Lạc Băng đáp một tiếng, ngoan ngoãn khóa cửa tiệm, theo nàng đi ra ngoài: "Tuyết Nhi hình như nàng đối với cuộc sống ở nhân gian rất quen thuộc?"

"Dĩ nhiên." Không phải là nói nhảm sao. Nhân gian, tương đương với thời kỳ cổ đại ở thế kỷ 21…, nơi nào chơi vui, chỗ nào chơi không tốt, đối với một cô nương từ hiện đại bị sét bổ tới mà nói, vẫn không có khó khăn: "Đi theo bản cô nương, chính là không sai."

"Tốt." Lạc Băng cũng không hoài nghi tại sao nàng lại có tự tin lớn đến vậy, cầm tay của nàng, đi sóng vai với nàng.

Có một số việc, có biết hay không cũng không sao cả, bởi vì…… Thời gian thật sự không còn nhiều lắm……

……

"Khách quan, mời vào bên trong……"

"Công tử, cô nương ở nơi này của chúng ta xinh đẹp nhất trong kinh thành, mời vào……"

……

Quả nhiên Kinh Thành là địa phương náo nhiệt nhất, mới ra khỏi cửa mấy bước đã thấy ngay một thanh lâu, cô nương ăn mặc hở hang đứng ở trên lầu và trước cửa vẫy khách người.

Lạc Băng và Diệp Tuyết đi qua, tránh không kịp, Lạc Băng đã bị hai cô nương vừa nhìn qua là thấy lẳng lơ kéo tới: "Công tử, đến nha ~"

"Buông ta ra."

"Công tử, nếu đã đến cửa, vậy đi vào vui chơi một chút nha, ở nơi này của chúng ta cô nương dạng gì cũng có, đi vào đi……"

"Buông ra, nếu không buông tay ta sẽ không khách khí." Lạc Băng bị hai nữ nhân ở hai bên trái phải kéo nghiêng ngả, nhưng không cách nào thoát thân, vô cùng ảo não.

"Công tử……"

"Buông hắn ra cho ta." Hắn không có biện pháp thoát thân, Diệp Tuyết đứng ở bên cạnh bị lạnh nhạt nổi cáu. Một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ vào hai nữ nhân kia: "Nghe được không, buông hắn ra." Rõ ràng không phải hồ ly, giả mạo Yêu Tinh cái gì! Chết không biết xấu hổ, trước mặt mọi người kéo nam nhân còn chưa tính, cư nhiên bây giờ còn cướp, không thấy hắn là hoa đã có chủ sao?!

"Ơ, đây là……"

Đối phương dường như còn không phục, nhưng mà còn lôi kéo không buông tay.

Nhưng không ngờ Diệp Tuyết tiến lên hai bước, quăng cho một người một cái bạt tai kêu "Bôm Bốp": "Bị coi thường!" Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, muốn ép mình động thủ! Dù sao mình cũng muốn chết, mình không việc gì phải che đậy nữa, hiện tại, có cừu báo cừu, có oán báo oán!

"Ngươi dám đánh chúng ta?"

"Chính là đánh chết mấy con hồ ly tinh các ngươi."

"Ngươi cũng biết nơi này là nơi nào?"

"Diêm vương điện cũng không liên quan tới ta." Diệp Tuyết lớn tiếng nói. Dù sao sau khi mình chết, cũng không phải chỗ đó. Bởi vì mình sẽ tan thành mây khói, từ đó biến mất trên đời này……

"Ngươi…… Ngươi…… Nơi này chính là nơi có biển hiệu được hoàng thượng đề bút, đương kim nương nương, là con gái nuôi của Vương ma ma." Một nữ nhân trong đó hả hê nói xong, thật là trùng hợp, nơi xa có một đội binh lính tuần tra đi ngang qua, nữ nhân kia đã lớn tiếng kêu lên: "Có ai không, người tới……" Hoàng thượng có lệnh, ai dám gây chuyện ở chỗ này, đều bị nhốt vào Thiên Lao. Cho nên bọn họ mới dám trắng trợn ở trên con đường này kiếm khách, thuận tiện kéo người.

Kiếm khách và kéo người có gì khác nhau?

Nếu nói kiếm khách, chính là đi vào bên trong tiêu phí, là tới nơi này tìm cô nương tìm vui. Mà kéo người, thường thường là kéo mấy công tử tuấn tú trẻ tuổi, kéo vào bên trong cho mấy cô nương vui đùa một chút.

Chỉ là kết quả cuối cùng đều là giống nhau, giống nhau cuối cùng đều là lên giường!

Diệp Tuyết vừa nhìn, lần này không được rồi. Vội vàng kéo tay Lạc Băng, đẩy đám người đang xem náo nhiệt ra chạy thục mạng……

Hai người đã thỏa thuận, không thể dùng pháp lực, hơn nữa…… Hình như mình muốn dùng cũng không dùng được, bởi vì lúc ban ngày đã len lén thử một chút, hình như chân khí trong cơ thể đã thể không ngưng tụ được nữa.

Không biết chạy bao nhiêu con phố, hai người vừa chạy trốn vừa thở hổn hển, rốt cuộc mới dừng lại.

"Dừng…… Dừng…… Sẽ không có đuổi tới chứ?"

"Không có…… Không có." Lạc Băng đưa tay sờ sờ trán, cũng may, chỉ là hơi ướt. Thân thể rách nát này, mới chạy có mấy bước đã không chịu nổi rồi.

"Vậy…… Vậy thì tốt." Diệp Tuyết tay chống nạnh, tựa vào tường. Vừa ngẩng đầu, lại thấy đối phương nhìn mình không chớp, vội vàng cúi đầu kiểm tra chính mình một lần nữa, xác định không có gì không bình thường rồi mới nói: "Nhìn cái gì vậy, không phải bị mấy nữ nhân kia dọa sợ choáng váng chứ?" Suy nghĩ một chút cũng phải, nữ nhân ở Ma giới nào có gan dám bất kính với hắn! Giống như kiểu nữ nhân như lang như hổ vừa rồi, chắc là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

"Không phải." Lạc Băng lắc đầu một cái.

"Vậy là cái gì? Mệt mỏi sao? Thường ngày đều là ngự phong ngự kiếm? Chạy mấy bước đã chịu không nổi?"

“Đột nhiên phát hiện, nàng đối với ta thật tốt.”

“Ngạch?”

“Vừa mới rồi nhìn thấy ta vì ngươi, mà hung hăng dạy dỗ hai nữ nhân kia, cảm giác thật tốt.” Loại cảm giác được người ta bảo vệ, nhất là được nữ nhân mình yêu mến coi trọng cảm giác thật tốt: “Ngươi cũng thích ta phải không?”

“……” Nghỉ ngơi một lát, ngược lại nhịp tim của Diệp Tuyết còn đập nhanh hơn. Ngây người hồi lâu, cả ho khan hai tiếng coi như không sao nói: “Đừng nói mấy lời kích thích ta.”

“……” Người nào đó lập tức lộ ra ánh mắt bi thương, u oán nhìn nàng.

Nàng lại bật cười: “Ta vẫn luôn thích ngươi, ngươi mới biết à?”

“Thật? Ta không có nghe rõ, nàng lặp lại lần nữa.”

“Lời hay không nói hai lần.”

“Không cần, lặp lại lần nữa, chỉ nói một lần thôi.”

“Không nói……”

“Nói đi mà……”

“Không nói……”

……

131. Chương 130: Thân Thể Vô Cùng Yếu

Editor: Ngoc Luyen

Từ trong hẻm nhỏ ra ngoài, hai người tìm đường về nhà. Vòng tới vòng lui, đi hơn nửa canh giờ cuối cùng cũng thấy được đường phố quen thuộc kia.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ đi về như vậy?” Diệp Tuyết sờ bụng một cái, còn chưa ăn được gì đấy. Ngẩng đầu nhìn sang vị đang đi bên cạnh kia, không còn hơi sức, hình như mệt đến lả: “Lạc Băng, làm sao ngươi vậy…, không phải là đói đến choáng váng rồi chứ?”

“Không có việc gì…… Đại khái muốn nghỉ ngơi một chút.” Hắn siết chặt lòng bàn tay, len lén lau nước bên trong lên y phục. Thân thể đáng chết này, không thể chống đỡ nổi hai ngày sao?

“Mệt mỏi? Không phải bởi vì ban ngày làm quá nhiều mứt quả nên mệt chứ?” Trong miệng hỏi như thế, nhưng trong lòng lại cảm thấy không đáng tin. Hắn là Ma Quân, Pháp Lực Vô Biên, làm sao có thể chỉ vì chút chuyện nhỏ này đã không chịu đựng được??

“Vậy trước tiên chúng ta đi kiếm chút đồ ăn đi, ăn xong thì nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta không làm nhiều như vậy nữa có được không?” Diệp Tuyết kéo tay của hắn, cầm tay hắn đi về phía trước. Dù tiền nhiều hơn nữa, đối với hai người mà nói cũng không có ý nghĩa gì, chỉ vì muốn hưởng thụ cái loại cuộc sống yên bình của người đời mà thôi. Nếu chỉ vì một phần hạnh phúc không đáng kể này mà khiến cho người ta quá mức mệt nhọc, thì đây là mất nhiều hơn được: “Trước mặt có tửu lâu, chúng ta vào nơi đó ăn đi.”

“Được.” Thật ra thì việc Lạc Băng muốn làm nhất bây giờ chính là trở về cửa tiệm, yên lặng vận khí điều tức. Nhưng hắn lại không thể làm nàng mất hứng, càng không thể để cho nàng đói bụng trở về.

Hai người xuất hiện, khiến cho người đang ăn cơm trong tửu lâu rối rít ghé mắt. Một đôi tình lữ y phục trắng, một khí phách, một quyến rũ. Nhất là ở dưới ánh đèn tửu lâu chiếu lên, lại thêm cảnh đêm phía sau cánh cửa làm nền, vô cùng mờ ảo.

"Hai vị khách quan mời vào bên trong." Tiểu nhị ân cần mời hai người vào, dùng khăn lông trên vai dùng sức lau bàn, hình như là sợ lau không sạch, sẽ làm dơ y phục trắng noãn của hai người: "Hai vị muốn ăn gì ạ?"

"Ở nơi này của các ngươi có món ăn gì, mang tất cả lên, hơn nữa phải nhanh." Diệp Tuyết lớn tiếng phân phó nói.

"Được ạ, hai vị xin chờ một chút."

Tiểu nhị vui vẻ đi xuống, khách hàng lớn, phát tài rồi.

Quả nhiên hông hổ là tửu lâu lâu đời trong kinh thành, chẳng những tốc độ dọn thức ăn lên nhanh, hơn nữa mùi vị đó còn là đệ nhất. Mặc dù những rau dưa kia kể từ sau khi biến thành hồ ly, nàng chưa từng ăn, cho nên hôm nay cũng sẽ không động đũa đến, nhưng thịt kia, nàng ăn vô cùng vui sướng, thậm chí ngay cả mấy đầu bếp kia của Yêu Giới cũng không làm ra mùi vị ăn ngon như vậy.

Yêu Giới……

Nghĩ tới hai chữ này, trong lòng như bị kim châm phải, vội kéo suy nghĩ lại, mang toàn bộ lực tập trung lên thức ăn, ăn ngấu ăn nghiến.

"Tiểu thư, tại hạ có thể ngồi ở đây được không?"

Diệp Tuyết đang ăn vô cùng sung sướng, thậm chí còn không chú ý hình tượng của mình, có một người mặc một bộ trường bào màu xanh biếc, phía sau có hai gia đinh đi theo xuất hiện ở bên cạnh. Vừa thu quạt lại, cũng không đợi nàng lên tiếng đã tự mình ngồi xuống.

"Nơi này còn nhiều chỗ trống như thế, ngươi không ngại phải chen chúc với ta sao?" Nàng liếc bốn phía một vòng, bên cạnh còn hai ba cái bàn trống, huống chi, người này không mời mà tới, nhất định không có chuyện gì tốt.

"Tiểu nhị đã nói, những vị trí kia đều đã có người đặt trước, cho nên tại hạ cũng chỉ còn cách chiếm của tiểu thư một ghế, kính xin tiểu thư không nên tức giận."

"…… Lạc Băng, ngươi mau ăn đi, đúng là hương vị này." Diệp Tuyết không để ý thứ người như thế, càng không muốn phức tạp, cũng chỉ có thể coi hắn như không khí, tự động coi thường. Đưa tay gắp cho Lạc Băng miếng thịt bò, thả vào trong chén của hắn, trên mặt là nụ cười hạnh phúc. Nàng hi vọng dùng loại phương thức này nói cho vị công tử kia biết, nơi này rất không hoan nghênh hắn.

Nhìn thấy thì nên ngoan ngoãn rời đi!

Thế nhưng đây là một con người phi phàm, đối với cử chỉ thân mật của hai người làm như không thấy, chỉ nhìn nàng chằm chằm: "Tiểu thư, tại hạ mạo muội hỏi, không biết có thể may mắn biết tên của tiểu thư hay không? Nhà ở nơi nào?"

"Lạc Băng, thịt thỏ này cũng rất ăn ngon cũng, ngươi nếm thử một chút, tới ta đút cho ngươi ăn, a……" Diệp Tuyết tăng thêm lượng thuốc, hôm nay nàng cũng muốn thử cảm giác buồn nôn có gì thú vị, có thể khiến cho người xung quanh nhìn thấy buồn nôn chết được không: "A, há mồm a."

Lạc Băng nhìn nàng chằm chằm một lúc, mới tính không muốn cô phụ sự kỳ vọng của nàng mở cái miệng quý giá ra, nuốt vào thức ăn nàng tự tay đút.

Nói thật, hắn thật sự sợ hãi, thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

"Ngươi…… Các ngươi……" Thiếu gia có chút tức giận, tay khẽ vẫy, lập tức có gia đinh từ sau lưng cầm một cái hộp gấm tới: "Mở ra."

"Vâng" mở hộp gấm ra, xuất hiện trước mặt mọi người là một cái trâm ngọc được người thợ kéo léo tạo ra.

Khách quan ngồi bên cạnh rối rít hít vào một ngụm khí lạnh, có người biết nhìn hàng xịn nhịn được hét lên kinh ngạc: "Giá Trị Liên Thành, Giá Trị Liên Thành (vô giá)!"

"Tiểu thư, tại hạ cũng không có ác ý, chẳng qua là vừa gặp tiểu thư đã thấy quen, muốn cùng tiểu thư kết giao bằng hữu mà thôi." Thiếu gia ý bảo gia đinh đặt đồ trên bàn, "Nếu như tiểu thư nguyện ý kết giao

bằng hữu với tại hạ, vậy tại coi như đây là hạ tặng lễ ra mắt cho tiểu thư, tiểu thư xem như vậy có được không?"

"Lạc Băng, ngươi ăn no chưa?" Diệp Tuyết mắt nhìn thẳng, dịu dàng hỏi.

"Ăn xong." Lạc Băng vốn không có gì khẩu vị, để đũa xuống, lau khóe miệng một cái.

"Được, tiểu nhị, tính tiền." Diệp Tuyết gọi tới tiểu nhị: "Tổng cộng bao nhiêu?"

"A, tám mươi tấm lượng bạc."

"Tốt." Nàng đưa tay ngang hông móc bạc, lại chợt trợn to hai mắt. Không biết vì sao, lại không thấy bạc nữa?

Tìm từ trên xuống dưới một lần, cũng không thấy túi tiền.

Lần này thảm rồi.

"Cô nương, làm sao vậy?" Trong mắt tiểu nhị đã toát ra ánh sáng cảnh giác. Hắn đã gặp cảnh ăn cơm chùa nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy có người đi ăn cơn chùa dáng dấp như vậy.

"Cái đó…… Hình như bạc của ta bị mất rồi, chờ ta tìm lại rồi cho người đưa tới có được không?" Lúc xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị dắt răng. Loại thời điểm này xảy ra việc như vậy…… Làm trò cười cho ai xem.

"Không có tiền? Không có tiền ngươi giả bộ làm lão bản làm gì, chúng ta vốn là buôn bán nhỏ, không bán chịu." Tiểu nhị vừa nghe xong đã hô lên, hắn hô lên như vậy, từ cửa sau lập tức chạy ra năm sáu nam tử hung hãn, đều là người vạm vỡ: "Tốt nhất là bây giờ ngươi lấy tiền ra, nếu cũng không cần đi ra, cũng đừng trách tiểu Điếm vô lễ."

"Ta làm thật mất rồi, không phải cố ý không mang tiền."

"Cô nương, trước khi ăn cơm chùa cũng phải hỏi thăm, nơi nào có thể đi, ở đâu là tuyệt đối không thể đi. Tiệm này của chúng ta, được Vương Gia che trở, ai tới nơi này gây chuyện chính là gây chuyện với Vương Gia. Cô nương, chỉ trông chờ vào người thôi."

"Ngươi……" Người nơi này làm sao lại không hiểu truyện như vậy!

"Ai, không phải chỉ có chút tiền như vậy sao, tiểu thư, chỉ cần ngươi đồng ý kết giao bằng hữu với tại hạ, bạc hay hoàng kim, tùy người chọn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

"Cút xa một chút cho ta." Diệp Tuyết trừng hắn, càng nhìn càng không vừa mắt. Nhất định là bởi vì gặp cái loại sao chổi này, mình mới xui xẻo như vậy.

"Ai, cái nữ nhân này thật không biết phải trái? Ngươi còn không biết sao, ăn cơm chùa ở chỗ này, là sẽ bị chặt đầu. Ngươi còn trẻ tuổi, chẳng lẽ muốn chết như vậy sao?"

Lời này vừa nói ra, ánh mắt vốn không quan tâm của Lạc Băng đột nhiên buộc chặt.

Vốn là, tiêu tiền cũng coi là một loại kinh nghiệm cuộc sống, để nàng cảm nhận được một chút cảm giác cũng không sao. Nhưng hắn không thích cái chữ kia, chết, bây giờ là kiêng kỵ lớn nhất của hắn. Một tay đưa ngân phiếu một ngàn lượng hoàng kim để trên bàn rượu, một tay khác bóp chặt cổ của thiếu gia kia: "Ta muốn giết chết ngươi……"

"Để…… Buông ra……" Thiếu gia bị bóp không thở nổi, sắc mặt xanh lét.

Gia đinh ở bên cạnh nhìn thấy mà choáng váng, thật lâu mới phản ứng được đưa tay ra cứu chủ tử nhà mình, vội vươn tay kéo tay Lạc Băng ra. Nhưng hắn giống như một ngọn núi vậy, vững vàng đứng, mặc kệ bọn hắn dùng sức lớn đến đâu cũng không thể di chuyển được. Có một gia đinh bị bức ép đến mức nóng nảy, vung cái ghế dài ở bên cạnh đánh lên lưng hắn……

"Cẩn thận." Diệp Tuyết hét lên một tiếng, bị sợ đến nhào qua muốn bảo vệ hắn, nhưng thấy nàng muốn nhào qua hắn buông cổ của đối phương, ôm nàng thuận thế xoay một vòng, vọt sang bên cạnh. Trong mắt chợt lóe lên ánh sáng đỏ, gia đinh muốn động thủ bị sợ đến còn cổ co rụt lại, lui về phía sau.

Thật là khủng khiếp, như vậy nào giống mắt người, rõ ràng chính là ác ma.

"Lạc Băng……"

"Chúng ta đi." Hắn cũng không ham chiến, vội vàng dắt nàng ra khỏi tửu lâu. Đi một mạch, cho đến khi vào cửa hàng của mình, khóa cửa lại từ bên trong, hắn mới tỉnh táo lại.

"Băng, ngươi không sao chứ chứ?" Nhìn sắc mặt hắn thật khó coi, trong lòng Diệp Tuyết không nhịn được mà có chút nóng nảy. Hắn làm sao vậy, có phải hôm đó hắn bị thương khi đại chiến trên trời Yêu Giới với Tích Phong hay không?

"Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt."

"Lạc Băng, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, có phải thân thể của ngươi xảy ra tình trạng gì hay không? Vừa tỉnh lại, mọi đau đớn trên thân thể ta đã biến mất, có phải là ngươi làm gì với ta phải không? Lạc Băng, có phải ngươi có chuyện gì gạt ta đúng không?"

"Ngươi đừng suy nghĩ nhiều."

"Không không nên gạt ta."

"Tuyết Nhi, đây là như thế nào? Nàng đã nói dùng ba ngày này để trả nợ cho ta, nếu nàng hỏi nữa, ta sẽ tức giận. Hơn nữa, thời gian còn lại không quá hai ngày, ta việc gì phải lừa gạt nàng?"

"Vậy thì tốt." Diệp Tuyết gật đầu một cái, nghiêm túc nhìn hắn một cách khác thường: "Nếu để cho ta biết ngươi lừa gạt ta, cho dù có chết ta cũng sẽ không tha thứ cho ngươi."

"Tuyết Nhi, ta đã nói, ta không thích chữ này." Hắn đột nhiên kéo lấy hông của nàng, đẩy ngã nàng ở trên giường, dùng đôi môi lạnh lẽo ngăn chận miệng của nàng……

Đầu tiên là môi Diệp Tuyết cứng ngắc, tiếp theo buông lỏng mình, cố ý đáp lại hắn. Không cần hắn trêu chọc quá nhiều, thân thể của nàng dần dần có phản ứng, mềm mại như một vũng nước, ánh mắt mê ly: "Băng……" Nàng nhẹ giọng gọi tên hắn, hô hấp có chút gấp gáp. Tay nhỏ bé không an phận đang chủ động nắm chặt hông của hắn, cảm thụ phía trên…… Lạnh lẽo……

Cảm nhận được nàng có thể đáp lại, Lạc Băng lại đột nhiên đẩy ra nàng đứng dậy, đưa lưng về phía nàng: "Ta đi uống nước……"

"……" Nhìn bóng lưng vội vã kéo cửa phòng đi ra ngoài của hắn, tầm mắt Diệp Tuyết không nhịn được trở nên mơ hồ. Hắn ghét bỏ mình sao? Đúng vậy, thân thể rách nát như vậy, làm sao có thể xứng với Ma Quân cao cao tại thượng. Mình cũng chỉ là giày rách Yêu Vương không cần, hơn nữa còn là người sắp chết rồi, chẳng đáng là gì, cái gì cũng không còn!

Vào giờ phút này, ngay cả chính nàng cũng không rõ, mới vừa rồi làm như vậy, rốt cuộc là vì báo ân hay là thật sự xuất phát từ nội tâm!

Có lẽ…… Hai người đều có đi!

Lật người nằm ở trên đệm, không nhịn được khóc thút thít……

……

Cửa trong sân, Lạc Băng ngồi xếp bằng ở dưới tàng cây, Sáu Mắt đang truyền chân khí cho hắn.

Hai mắt nhắm chặt, giữa hai lông mày là vẻ khổ sở.

Mí mắt giật giật, từ từ mở mắt ra, hiện ra một đôi mắt đầy khổ sở: "Sáu Mắt, đủ rồi, không nên lãng phí chân khí của ngươi."

"Ma Quân, van cầu ngươi trở về đi, cùng thuộc hạ trở về Ma giới đi, có được hay không?" Sáu Mắt thu tay lại, bình ổn khí tức trong cơ thể mỏi mới cẩn thận đỡ hắn dậy. Thân thể của Ma Quân càng ngày càng suy yếu, mới vừa rồi lại có thể ngã đến bất tỉnh, tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng cũng không sống nổi ba ngày. Nhân gian đối với hắn mà nói, nhưng thật ra là một nơi không thích hợp để lưu lại, người ở đây quá nhiều, quá nóng, sẽ khắc chế hàn khí của hắn.

"Chẳng lẽ nhanh như vậy ngươi đã quên hết những gì ta giao phó cho ngươi sao? Nhiệm vụ của ngươi là trông coi lá chắn cho thật tốt, chuyện khác không cần ngươi quan tâm."

"Nhưng Ma Quân……"

"Tốt lắm, ngươi lui ra đi, ta không muốn Tuyết Nhi gặp lại ngươi."

"Vâng" đây là quyết tâm của hắn, Sáu Mắt cũng không dám nói thêm gì nữa, giao hàn lộ đang cầm trong tay cho hắn: "Xin Ma Quân nhất định phải bảo trọng thân thể, thuộc hạ cáo lui."

Lạc Băng nhận lấy bình hắn đưa đến, lưng dựa vào cây, chậm rãi uống, hàn lộ này khiến cho băng khí vừa mới giảm xuống bởi vì nội lực tổn hao quá nhiều mà tăng nhiệt độ lên, trong đầu hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi, chỉ có thể khổ sở thở dài một tiếng……

Mới vừa rồi thân thể không còn độ ấm, cũng không phải là mình không thương Tuyết Nhi hay là mình không muốn xảy ra quan hệ với nàng, mà là…… Hình như thân thể này không chịu nổi nữa……

Cũng không biết có thể chống đỡ đến lúc mặt trời lặn hay không……

……

Diệp Tuyết lặng lẽ mở cửa từ bên trong ra, chỉ nhìn thấy sườn mặt do hắn đang nghiêng người dựa vào thân cây.

Đại thụ không biết tên, ban ngày tất cả trên cây đều là nụ hoa, không ngờ đến buổi tối thế nhưng toàn bộ đều nở rộ.

Một cây hoa hồng, ở dưới ánh trăng nở rộ, gió vừa thổi, cánh hoa đã bay xuống, tôn lên màu trắng của hắn, đặc biệt đẹp mắt……

Nhưng khi nhìn, cái mũi của nàng lại không nhịn được chua sót, vừa rồi ánh mắt không dễ gì mới khôi phục được như bình thường lại trở lên mơ hồ……

Hình như hắn gầy đi, hơn nữa thật sự gầy quá, đứng dưới tàng cây, thật giống như chỉ cần một cơn gió thổi hắn đi, từ đó không về nữa……

Cố gắng áp chế nước mắt của mình, bình ổn tốt tâm trạng của mình, đi đến bên cạnh hắn, chạm vào cái cây mà hắn đang tựa: "Ánh trăng thật đẹp."

"Đúng vậy, nếu như có thể nhìn nó đi xuống thì thật tốt." Đã đến lúc dừng lại, thời gian dài đằng đẵng.

"Ừ." Hai câu nói, Diệp Tuyết cũng không biết mình còn có thể nói gì. Mình sắp chết, tại sao lại có cảm giác này…… Hắn còn bi thương hơn so với mình?

Có lẽ cảm nhận thấy được sự khác thường trong lòng của nàng, Lạc Băng đột nhiên nghiêng đầu, trên mặt mang theo sự dịu dàng lại bá đạo cười: "Nhưng mà không sao, ta sẽ mang tất cả những gì xảy ra ở hiện tại ghi lại trong đầu, nhớ kỹ, đời đời kiếp kiếp đều không quên."

"Tốt." Có thể được người nhớ, hơn nữa còn là nhớ đời đời kiếp kiếp, sao mình lại không vui được?

"Bên ngoài trời lạnh, vào đi thôi."

"Không nhìn thêm một chút sao?"

"Không cần, ta đã sẽ khắc ghi nó ở trong đầu." Tay khoác lên vai của nàng, dẫn theo nàng vào phòng. Đêm đã khuya, gió thổi mạnh, rất dễ bị lạnh!

……

Một đêm, giường ngủ của hai người, phân biệt rõ ràng.

……

Buổi sáng gà gáy ba tiếng, Diệp Tuyết đã rời giường, tính toán cầm tiền đi mua một ít đồ dùng hàng ngày.

Hôm qua đã dùng hết tất cả nguyên liệu, lúc đi dạo buổi tối đã để ý, cách đó không xa chính là có một nhà bán gạo, chắc là bên trong sẽ có đồ mình muốn dùng.

Rón rén ra khỏi phòng, tận lực không đánh thức hắn.

Nhưng khi bước vào trong cửa tiệm, tất cả trước mắt khiến nàng không nhịn được mà bưng kín miệng của mình.

Trên tấm thớt, trên quầy đã đặt rất nhiều loại trái cây, trên đất còn lại vài chiếc vại lớn, bên trong chứa đầy những khối băng thật to.

Cảm thấy sau lưng có động tĩnh, vội vàng quay đầu lại, Lạc Băng đang nghiêng người dựa trên cửa.

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Nàng chỉ vào đống đồ trong tiệm, không hiểu hỏi.

Hắn đáp lại là một nụ cười sủng nịnh: "Lão bản nương của ta, bán mứt quả một ngày còn chưa chán sao? Hôm nay đổi sang cái khác."

"Đổi cái gì?"

"Nước canh băng." Lạc Băng đi tới, đưa tay chạm vào khối băng ở bên trong: "Mứt quả chỉ có tiểu hài tử thích ăn, nhưng thời tiết nóng như vậy, đóng băng trái cây lại thành canh, người lớn hay đứa bé cũng đều thích, buôn bán khẳng định sẽ tốt hơn." Thật ra thì còn một nguyên nhân khác, có mấy khố băng ở đây, nhiệt độ trong cửa hàng sẽ không quá cao, làm thân thể hắn thoải mái hơn một chút.

Thật ra thì hắn cũng bị khuyên đến phiền, không thể không như thế.

Diệp Tuyết vừa nghe, trong mắt lập tức sáng lên: "Oa, không ngờ đầu óc của ngươi tốt như vậy, có tiền đồ." Người này nếu ở thế kỷ 21, khẳng định cũng sẽ là một nhân vật cấp cao.

"Cám ơn đã khen." Ngược lại hắn không có khiêm tốn nào.

"Nhưng mà……" Diệp Tuyết dừng lại, vòng quanh mấy khối băng và trái cây trong phòng vài vòng: "Ta còn có thứ còn tốt có thể bán."

"Hả? Thứ gì?"

"Hắc hắc, đợi lát nữa ngươi sẽ biết!" Diệp Tuyết lần đầu tiên khoe tài, sau đó rửa tay, vung lên tay áo bắt đầu bận rộn.

Không ngờ người ở đây cũng tiên tiến như vậy, cũng biết dùng khối băng để làm đồ uống lạnh rồi, nhưng mà…… Là một người từ nền văn minh khác xuyên đến đây, việc lừa dối bọn họ vẫn cao tay hơn một chút.

……

Mười mấy phút trôi qua, đá bào đầu tiên của thời không này ra đời.

"Keng keng keng, ngươi nếm thử một chút xem, mùi vị thế nào?" Nàng như hiến vật quý đưa đồ đến tay hắn.

Lạc Băng nhìn nàng làm một chút, cảm thấy vật này thật sự rất mới lạ, lập tức nhận lấy thưởng thức.

"Như thế nào, mùi vị thế nào?"

"Được Được, không tệ, có vị chua của việt quất, vị ngọt của kẹo mạch nha, còn có sự mát lạnh của băng, mọi người nhất định sẽ thích. Không biết tên gọi của cái này là gì?"

"Gọi là băng."

"Cái gì?"

"Gọi là băng, băng trong Lạc Băng." Diệp Tuyết dí dỏm cười. Dùng tên của hắn để đặt, rất có cảm giác phải không!

"Ha ha, Tuyết Nhi đây là đang cố ý trêu ta sao?"

"Dĩ nhiên không phải, ta chỉ là cảm thấy cái tên này cực kỳ chuẩn xác thôi, cực kỳ hình tượng. Chẳng lẽ ngươi không đồng ý sao?"

"Không có, Tuyết Nhi thích là được."

"Được, vậy thì quyết định như vậy, tới ra tay đi, mới vừa rồi đã nhìn thấy ta làm phải không? Kế tiếp giao cho ngươi, ta còn phải phụ trách thu tiền……"

……

Quả nhiên, bởi vì thời tiết nóng bức, trong tiệm tung ra "Băng" đặc biệt được hoan nghênh, thậm chí còn có cả các tiểu thư và phu nhân của các đại thần trong cung nghe nói ở đây có món ăn mới lạ đều rối rít phái thị nữ nha hoàn tới đây mua.

Làm ăn vô cùng tốt.

Mà cũng bởi vì xung quanh Lạc Băng có những khối băng lớn như vậy, mà khiến cho khí lạnh trên cơ thể hắn không tiết ra quá nhanh, vẻ mặt cũng tốt hơn rất nhiều so với hôm qua.

Một buổi sáng đi qua, mặc dù là không thể nghỉ ngơi, nhưng cũng không cảm thấy quá mệt mỏi.

"Lão bản, ta muốn ba chén băng."

"Thật xin lỗi, hôm nay đã bán hết, ngày mai hãy trở lại."

"Lão bản, hãy cho ta một phần, khẩn cấp."

"Thật là thật xin lỗi, xin ngày khác lại tới."

Hàng đã bán bán hết rồi, từ chối cũng nhiều rồi, Diệp Tuyết ngại phiền toái, tính toán đi đóng cửa.

Nhưng lại có một người từ phía xa xông tới, dừng lại ở cửa: "Chờ một lát."

"Thật xin lỗi, hôm nay chúng ta đã đóng cửa, xin ngày khác lại tới." Diệp Tuyết cho là khách tới, rất khách khí trả lời. Thật không nghĩ đến đối phương coi lời nói của nàng như không khí, chỉ đứng ở cửa ngăn cản vẫn không nhúc nhích.

"Này, mời tránh sang một bên, chúng ta đóng cửa, phải đóng cửa! Ngươi là người điếc sao? Rốt cuộc có nghe được lời ta nói hay không? Uy……"

"Tiểu thư, cần gì gấp gáp như vậy, còn nhớ tại hạ không?"

Hai đội thị vệ, một con Bạch Mã, một người cầm quạt giấy từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đến gần cửa hàng.

"Tại sao lại là ngươi!" Mặc dù đổi y phục, thế nhưng vẫn là khuôn mặt khiến người ta chán ghét, cho dù hóa thành tro bụi nàng vẫn có thể nhớ: "Tối qua không giết ngươi, có phải bây giờ ngươi ngứa cổ hay không?"

"Càn rỡ." Lập tức có Đái Đao Thị Vệ ở bên cạnh đi lên, gương mặt hung thần ác sát: "Dám nói chuyện với Tứ Bối Lặc như vậy, có phải chán sống rồi hay không."

"Lui ra." Tứ Bối Lặc lớn tiếng quát, sau đó trưng ra khuôn mặt tươi cười về phía nàng: "Tiểu thư, nếu bây giờ nàng đã biết cũng ta là ai, nên không cần ta phải nói nữa, trong thiên hạ, đều là vương thổ (đất của vua). Bản bối lặc thích ngươi, là phúc khí của ngươi. Tự ngươi nói đi, có phải muốn ta phái kiệu tám người khiêng đến đón ngươi vào vương phủ không, hay vẫn là trực tiếp dẫn ngươi đi ngay bây giờ?"

"Ngoại trừ nơi này, ta sẽ không đi đâu."

"Chính ngươi buộc bản Bối Lặc dùng sức mạnh…, người đâu, mang nàng về cho ta."

"Vâng….." Thị vệ lĩnh mệnh, trực tiếp xông vào cửa hàng nghĩ muốn dẫn nàng đi.

Lạc Băng mới từ hậu viện trở lại, thấy một màn này, chân khí trong tay ngưng tụ, lập tức đánh thị vệ nằm bò trên đất, đi qua dùng một tay kéo nàng vào trong ngực mình: "Tuyết Nhi, nàng không sao chứ?" Ngay cả mấy phàm nhân cũng nhiều lần tới quấy rầy Tuyết Nhi của mình, quả thật tội không thể tha!!

Lệ khí tăng vọt, tóc đen như ma, dưới thân hắn điên cuồng dương nanh múa vuốt……

"A…… Yêu quái a……" Thị vệ thét lên, lăn một vòng chạy ra ngoài, người đi đường thấy tình huống bên trong, cũng bị hoảng sợ, chạy trốn tứ phía.

Mới vừa rồi con phố nhỏ vẫn còn rất náo nhiệt, ngay lập tức đã không thấy bóng ai.

"Băng, có phải ngươi quá quá kích động hay không? Như thế rất tốt, lão bản nương của ta cũng không được." Diệp Tuyết nằm trong ngực hắn, rõ ràng đang oán giận.

"Không đáng làm như vậy." Những phàm nhân to gan này, nếu đổi lại là ngày xưa, nhất định phải phái đại quân tới đây, đạp bằng cả thành trì.

"Được rồi được rồi, không đáng thì không đáng, dù sao hai ngày nay cũng kiếm đủ rồi, ta đã phải căng cả mắt để thu tiền, không mở của tiệm, vừa lúc có thể nghỉ ngơi." Nàng ngẩng đầu lên, lại thấy hắn đang nhíu chặt lông mày, hình như vô cùng không thoải mái: "Băng, ngươi làm sao vậy?"

132. Chương 131: Chết Trong Lòng Của Ngươi

Editor: Ngoc Luyen

"Băng, làm sao mà ngươi chảy nhiều mồ hôi như vậy?" Diệp Tuyết cuống quít đỡ hắn để hắn ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, sau đó cầm khăn lụa muốn lau mồ hôi giúp hắn, nhưng lại bị Lạc Băng ngăn lại, chỉ chỉ vào cái chậu lớn đựng băng ở bên cạnh, ở trong đó còn có khối băng chưa dùng hết.

"Ngươi muốn ta nhúng khăn lụa vào trong nước lạnh phải không?"

"Ừ."

"Được, ngươi chờ một chút." Sau khi Diệp Tuyết để hắn ngồi ngay ngắn, mới chạy đến bỏ khăn vào chậu nước bên cạnh, vắt qua loa một chút, vừa định xoay người lại, chỉ nghe một tiếng "Rầm" ở sau lưng, Lạc Băng bỗng nhiên ngã lăn xuống đất.

"Băng……"

……

Lúc ấy Diệp Tuyết bị dọa sợ, vốn đã không còn hơi sức, lúc đó chân tay lại càng nhũn ra. Vội vàng hấp tấp chạy lên muốn đỡ hắn dậy, nhưng không thể nào làm không được, nàng chỉ có thể vội vàng ôm đầu của hắn hu hu mà khóc thút thít: "Lạc Băng…… Băng…… Ngươi tỉnh tỉnh, không nên làm ta sợ…… Ngươi tỉnh tỉnh……"

"Tuyết Nhi cô nương……" Sáu Mắt ở bên ngoài cảm ứng được hơi thở của Ma Quân ở bên trong đột nhiên yếu đi, vội vàng hiện thân trong cửa hàng. Mặc dù Ma Quân đã phân phó, nếu không được người ra lệnh, mình tuyệt đối không thể tùy tiện xuất hiện. Nhưng mà lúc này…… Mình cũng không quản được nhiều như vậy, nếu Ma Quân xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Ma giới phải làm thế nào?

"Sáu Mắt? Mau cứu cứu Lạc Băng……" Diệp Tuyết giống như vớ được cây cỏ cứu mạng, vội vàng nhìn hắn.

"Yên tâm, giao cho ta." Vừa an ủi nàng, vừa nâng người dậy từ trên mặt đất, mang vào phòng.

Còn một mình nàng lau nước mắt đi trên mặt, đi theo bên cạnh mở cửa đóng cửa, chờ xem có thể giúp được cái gì.

……

Giằng co một lúc lâu, cuối cùng hơi thở của Lạc Băng cũng bình ổn lại.

Canh giữ ở bên giường, Diệp Tuyết nắm tay hắn, ánh mắt lại nhìn sang Ma Tướng ở bên cạnh: "Sáu Mắt, ngươi có thể nói cho ta biết rốt cuộc Lạc Băng hắn làm sao? Tại sao lại suy yếu như vậy? Rốt cuộc hắn sẽ

không xảy ra chuyện gì chứ?" Đường đường Ma Quân, chỉ đối phó mấy phàm nhân cũng trở thành như vậy, hắn bị làm sao vậy? Trong này…… Nhất định là có chuyện gì mà mình không biết.

"Xin Tuyết Nhi cô nương yên tâm, Ma Quân chỉ là quá mệt mỏi mà thôi." Sáu Mắt bình tĩnh an ủi. Trong lòng lại rất muốn nói cho nàng biết, thật ra thì thân thể Ma Quân không tốt, hơn nữa rất không tốt. Hiện tại hắn cần gấp rút trở về Ma giới bế quan tu hành, nếu không, nếu không vạn năm đạo hạnh cũng khó có thể giữ lại được. Nhưng Ma Quân đã hạ tử lệnh, cho dù xảy ra ra chuyện gì, cũng tuyệt đối không thể nói cho Tuyết Nhi cô nương biết tình trạng thân thể của hắn, nếu không, hắn sẽ vứt bỏ thân phận Ma Quân của mình, từ đó không quan tâm Ma giới nữa, hơn nữa từ đó còn khiến cho cuộc sống của con dân Ma giới rơi vào nước sôi lửa bỏng!

Tất cả con dân Ma giới sẽ sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng!

Còn có trừng phạt nào lớn hơn nữa, ai cũng không gánh nổi!

"Nhưng tại sao hắn……"

Biết nàng muốn hỏi cái gì, Sáu Mắt vừa nhìn đã biết, nhưng hắn không thể giải đáp cho nàng.

Vẻ mặt nghiêm túc, trên mặt nhiều hơn mấy phần trách cứ: "Người cho rằng tu vi của Ma Quân là vô cùng vô tận sao? Người cũng không thử tính lại xem, hơn hai mươi ngày này, người đã tiêu hao bao nhiêu tu vi của Ma Quân? Người muốn nhìn thấy ánh mặt trời ở Ma giới, đã tiêu hao bao nhiêu tu vi của Ma Quân? Hơn nữa khi ở Yêu Giới, đại chiến với Tích Phong, tổn hao bao nhiêu tu vi của người? Gày vò như vậy, thân thể của người làm sao có thể tốt được!"

"Ta……" Diệp Tuyết bị nói nhưng không có cách nào phản bác được. Đúng vậy, đây tất cả đều do mình làm hại, mình vẫn còn ở đây hỏi tại sao!

Nếu đã nói như vậy, chắc là sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Ngày mai mình sẽ biến mất khỏi cuộc đời này, đến lúc đó…… Thân thể của hắn có thể từ từ bình phục.

"Thật xin lỗi, đều là ta không tốt."

"Đừng nói với ta, ta sẽ không chịu nổi." Tất cả đều là do Ma Quân tự nguyện, cho dù muốn nói xin lỗi, cũng phải nói với Ma Quân: "Ngươi cũng chỉ còn lại một ngày cuối cùng, chỉ hy vọng sẽ không tổn thương Ma Quân nữa!"

"Thật xin lỗi, ta biết rõ nên làm như thế nào."

"Vậy ta đi trước." Mắt thấy Ma Quân cũng sắp tỉnh, Sáu Mắt xoay người hóa thành một đạo ánh sang rời đi.

"Thật xin lỗi Lạc Băng, chờ ta đi, ngươi nhất định phải sống thật khỏe, ta không đáng giá để ngươi làm như vậy với ta." Đưa cánh tay trắng nõn ra, đau lòng chạm vào khuôn mặt của hắn: "Ngươi là người tốt như vậy, nhất định có thể tìm được người đáng giá hơn để yêu, hơn nữa người kia sẽ luôn luôn thương yêu ngươi." Chạm vào thân thể hắn, không nhịn được mà ở trên mặt hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn.

Nhưng nàng không biết, tất cả dịu dàng của hắn, tất cả thương yêu, chỉ dành cho một mình nàng, trừ ra nàng, ai hắn cũng không cần.

……

Khi Lạc Băng tỉnh lại, thấy Tuyết Nhi nằm ngủ ở bên cạnh, giơ tay lên muốn lau đi những giọt nước mắt của nàng, ngược lại khiến nàng mở mắt. Nhìn thấy hắn tỉnh lại, vô cùng vui mừng: "Lạc Băng, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh, cảm giác như thế nào?"

"Ta đã ngủ rất lâu sao?"

"Đúng vậy Đúng vậy." Diệp Tuyết dụi mắt, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, đã là nửa đêm: "Có đói bụng không, ta đi kiếm gì cho ngươi ăn."

"Không cần." Lạc Băng kéo tay nàng lại, nhìn nàng chăm chú hồi lâu, mới đau lòng nói: "Đều là ta không tốt, dọa sợ nàng rồi?"

“Ngươi còn biết hỏi ta, về sau không được như vậy nữa.”

“Được, Tuyết Nhi nói cái gì thì là cái đấy.” Giang hai cánh tay, “Tới đây, để cho ta ôm nàng nào.”

Diệp Tuyết ngoan ngoãn ngồi trên giường, áp vào trong ngực của hắn. Đầu đặt vào ngực của hắn, cảm thụ nhịp tim bên trong: “Băng, ngươi ngày mai chúng ta nên làm gì đây? Nếu không trở về Ma giới đi?”

“Thế nào, nàng chán cuộc sống ở nơi này rồi à?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

“Dù sao Ma giới mới là địa bàn của ngươi, nơi đó tương đối an toàn.” Hiện tại thân thể hắn không tốt, pháp lực không mạnh bằng lúc trước, ngộ nhỡ người có ý xấu tìm tới cửa, ở Ma giới có nhiều đại tướng như vậy, sẽ không ra chuyện gì. Nhưng ở ngoài này thì không giống như vậy, khắp nơi đều ẩn chứa nguy hiểm, không cẩn thận, hậu quả không thể lường trước được.

“Không cần, ta thích nơi này, cho nên nàng hãy ngoan ngoãn ở lại đây đi, chỉ còn không tới một ngày.” Ở đây có kết giới, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng nếu như rời khỏi tòa thành này, ra bên ngoài đã là chuyện khác rồi. Nói không chừng còn không biết hai người có kịp trở lại Ma giới không, cũng có thể đi nửa đường đã bị ám sát bị người ám sát!

“Vậy cũng tốt.” Diệp Tuyết không nói thêm lời.

Hai người cứ tựa sát nhau như vậy, lẳng lặng ngồi.

Sắc trời bắt đầu tờ mờ sáng, người trên đường phố cũng bắt đầu tăng nhiều. Mãi đến sáng sớm những tia sáng mặt trời đầu tiên rọi vào, hai người trong kinh thành bắt đầu lo lắng.

Bởi vì cứ yên lặng chờ đợi thời gian từng giây từng phút trôi qua như vậy, giống như đếm thời gian, nhìn tử vong từng bước từng bước đến gần mình hơn, loại cảm giác này…… Tương đối không tốt.

“Băng, chúng ta rời giường đi mua đồ ăn đi, mua thật nhiều món ăn ngon, sau đó ăn thật vui vẻ, có được hay không?”

“Được.” Lúc này, nàng nói gì cũng được!

……

Sau khi hai người bước ra cửa mới biết, thì ra chuyện ngày hôm qua trong kinh thành đã khiến cho mọi người vô cùng sợ hãi, vừa thấy bọn hắn đi ra, tất cả mọi người trong phố đã chạy hết, chỉ còn lại một đường bừa bãi.

“……” Nhìn đường phố phồn hoa trong nháy mắt trở nên hoang vu không chịu nổi, trong lòng Diệp Tuyết càng thêm thê lương, cũng không dám biểu hiện ra, mà là đổi thành cười trêu ghẹo: “Băng, đến bây giờ ta mới biết, thì ra là hai người chúng ta ở chung một chỗ lại kinh khủng như vậy. Chúng ta chỉ đi qua như vậy, đã khiến mọi người sợ đến như vậy, nếu chúng ta đều hiện ra nguyên hình, ngươi nói…… Có phải tất cả mọi người trong kinh thành này đều rời đi hay không. Đúng rồi, đến bây giờ, ta còn không biết nguyên hình của ngươi là cái gì? Khi nào cho ta nhìn một chút? Ta đặc biệt mong chờ đó.”

“Nàng muốn nhìn thấy sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Lúc xế chiều cho nàng xem.”

“Được, đã nói là phải giữ lời, không được chơi xấu nha.” Diệp Tuyết duỗi ra ngón tay, “Chúng ta ngoéo ngón tay nào.”

“Ha ha……” Lạc Băng vui vẻ cười: “Được rồi, không cần chơi loại trò chơi của tiểu hài tử này. Hiện tại này người trên đường phố cũng chạy hết, chúng ta đi đâu mua thức ăn đây?”

“Ngươi thật ngốc, mọi người chạy hết, những thứ kia đều là của chúng ta, thích ăn cái gì thì lấy cái đó, thật tốt.” Diệp Tuyết vui vẻ lôi kéo hắn chạy trên đường, nhìn thấy cái cối xay nhỏ của một quán ven đường,

cầm tượng đất sét nhỏ lên chơi, sau đó nhét toàn bộ những cái còn lại trong tay của hắn, còn nàng thì tiếp tục tìm cái để chơi.

Đi từ đầu đường đến cuối đường, không tìm được bao nhiêu đồ ăn, ngược lại mấy cái đồ chơi nhỏ thì được một túi lớn.

"Tuyết Nhi, không phải buổi trưa nàng sẽ để ta ăn mấy món này chứ" Lạc Băng nhìn về phía cái túi lớn, khăn lụa, mặt nạ, đèn lồng nhỏ, trống lắc…… Ngay cả tú cầu cũng có. Đây là nàng nhặt được ở bên đường, đại khái vừa rồi lúc hai người bọn họ xuất hiện, cô nương của nhà nào đó đang ở đây ném tú cầu chọn rể.

"Cái này…… Đương nhiên là không thể ăn á." Diệp Tuyết nắm một bó rau cải khổ cực suy nghĩ, "Thế nhưng cả con phố giống như không có thịt để ăn, đều là chút rau dưa." Hồ ly không ăn rau cải! Ông trời không biết cái này rất tàn nhẫn sao, nàng muốn chết rồi, còn không cho nàng ăn một bữa no sao?

Đang buồn, lại nghe được tiếng gáy "Cục tác".

Hồ ly đối với gáy đặc biệt nhạy cảm, nhất là Diệp Tuyết giờ phút này, lập tức dựng lỗ tai lên, bay thẳng đến bên cạnh một tấm ván gỗ thật to, đi đến bên cạnh, chợt nhấc tấm ván gỗ ra……

"Oa……" Một lồng gà hoa mơ, có chừng mười con: "Thật là trời cũng giúp ta."

"Tuyết Nhi, lau nước miếng của nàng đi." Bộ mặt Lạc Băng tỉnh bơ nhắc nhở nàng.

"Đâu có đâu có?" Diệp Tuyết vội vàng đưa tay đi lau, nhìn thấy hắn cười ngất ở bên cạnh, mới bừng tỉnh hiểu ra mình bị lừa: "Lạc Băng chết tiệt, ngươi lại dám gạt ta, tìm chết à……"

"A…… Đừng lộn xộn, Gà đã chạy……"

……

Mang lồng gà quá nặng, vì vậy hồ ly nào đó tự cho mình thông minh, tìm mấy sợi dây, trói chặt một cái chân của con gà, kéo đi. Đáng tiếc những con gà hoa mơ này, sau khi nhìn thấy nàng là hồ ly, là ngay cả đường đi cũng bất động nha, đổi sợi dây khác, tất cả đều chen chúc thành một đoàn, kéo nhưng vẫn bất động.

Cuối cùng vẫn là Lạc Băng thông minh, lấy một cái xe đẩy, lúc này mới thuận lợi trở lại cửa hàng.

"Buổi trưa hôm nay sẽ cho ngươi nếm thử tài nghệ nấu nướng của ta, ngươi chỉ để ý ngồi chờ ăn là được rồi." Diệp Tuyết vỗ vỗ ngực bảo đảm.

"Tốt." Nhưng thật ra là Lạc Băng muốn giúp nàng cùng nhau nấu cơm, nhưng là trong phòng bếp thật sự quá nóng, từ thể năng suy tính, lưu lại sức mạnh đợi lát nữa dùng, cho nên ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh bàn, uống nàng tự tay bào chế Băng Trà.

……

Ở thế kỷ 21 Diệp Tuyết cũng được coi là một cô nương tốt độc lập tự chủ, vẫn có vài món ăn sở trường.

"Tới rồi, ăn thôi." Cuối cùng nàng bưng lên một nồi cháo gà, sau đó chia xong bát đũa cho hai người, lau sạch sẽ tay rồi nói: "Nếm thử một chút tài nấu nướng của ta như thế nào."

"……" Lạc Băng nhìn một bàn thịt gà, thật không biết nên ăn món nào trước.

"Sao lại không ăn? Không phải không cho ta mặt mũi như vậy chứ?" Qua thôn này sẽ không còn cái tiệm nào khác, về sau muốn ăn đồ mình làm cũng không còn cơ hội.

"Không phải, nàng làm món ăn quá đẹp, ta không nỡ ăn." Thật đúng là không ngờ, nàng còn có bản lãnh này, thức ăn này, nhất định chính là tác phẩm nghệ thuật, quá đẹp: "Hơn nữa, nếu ngon quá, sau này ta vẫn muốn ăn thì làm thế nào?"

"Vậy lần này ta sẽ ăn nhiều một chút…, ghi thật sâu vào trong đầu, sau này bất kể thời gian bao lâu, cũng sẽ không quên."

"…… Được."

Nói xong, cũng có chút thương cảm, Diệp Tuyết vội vàng rót rượu vào trong bát của hai người: "Đến, đầu tiên ta cạn vì kính, hôm nay ta muốn uống sảng khoái với ngươi." Đến lúc đó hắn tỉnh dậy, không thấy mình rồi, coi như mình đi, mà không phải chết rồi, như vậy cũng sẽ không quá đau lòng. Chờ qua mấy ngày, thời gian lâu dài, là hắn có thể hoàn toàn quên đi mình.

"Được, uống thật sảng khoái." Nàng muốn dùng rượu chuốc say mình sao? Ha ha, chủ ý ngược lại không tệ, nhưng là nàng không biết, mình là "ngàn chén không say" đấy!

Mãi cho đến khi Diệp Tuyết chuẩn bị uống hết ba vò rượu lớn, một bàn món ăn không vơi đi chút nào.

Hơn nữa còn một chuyện vô cùng lúng túng là….. Tửu lượng của hai người đều vô cùng tốt, đều càng uống càng tỉnh táo.

"Tại sao không ăn món ăn ta làm? Ngươi có biết cái gì gọi là lãng phí đáng xấu không?" Nàng u oán nhìn hắn, trong lòng bắt đầu phiền loạn. Nói nửa chừng.

Thế nhưng hắn lại cười mà không nói, cứ như vậy nhìn nàng, hình như muốn khắc nàng thật sâu vào trong đầu của mình, vĩnh viễn sẽ không sẽ quên.

"Ngươi cười cái gì cười? Chính ta tại hỏi ngươi đấy!" Nàng bất mãn đứng dậy, muốn giáo huấn hắn thật tốt, nhưng đến bên cạnh hắn mới biết mình có bao nhiêu phần không nỡ, giơ cao quả đấm cuả mình, cứng ngắc giữa không trung, tầm mắt không nhịn được trở nên mơ hồ: "Ta sắp chết phải không?"

"Không biết." Lạc Băng cầm tay nhỏ bé của nàng, kéo nàng vào trong ngực của mình: "Ta sẽ không để cho nàng chết."

"Chớ nói nhảm rồi." Nàng từ trong ngực của hắn ngẩng đầu lên, nhìn cái cằm mượt mà của hắn, vẫn luôn cảm thấy, cằm của hắn vô cùng đẹp, đặc biệt khí phách: "Chờ ta chết rồi, ngươi hãy quên ta đi."

"Nếu là ta chết rồi, nàng sẽ quên ta sao?" Lạc Băng không trả lời mà hỏi lại.

"Dĩ nhiên sẽ không." Hắn đối với mình tốt như vậy, tại sao mình có thể quên hắn. Mình nghĩ đời này kiếp này, vĩnh viễn đều nhớ hắn ở trong lòng, nhưng là…… Mình ngay cả ngày mai cũng không có……

"Vậy thì tốt." Lạc Băng nỉ non ra tiếng.

"Tốt cái gì?"

"Ôm nàng thật tốt."

"Ha ha……" Diệp Tuyết cũng đưa tay, ôm chặt hông của hắn: "Cám ơn ngươi đi cùng ta hết thời gian cuối cùng này, có thể chết ở trong ngực của ngươi, ta đã cảm thấy đủ rồi."

Thân thể đột nhiên run một cái, nàng nghĩ nhìn xảy ra chuyện gì, lại phát hiện cư nhiên mình không động được: "Băng…… Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tuyết Nhi, tha thứ ta…ta quyết không thể trơ mắt nhìn nàng chết được."

133. Chương 132: Mười Vạn Năm Đạo Hạnh

Editor: Ngoc Luyen

"Ngươi muốn làm gì?" Đơn giản hai câu, thế nhưng cũng kiến cho Diệp Tuyết bối rối.

Dự cảm xấu như những cơn mưa rào đầy sấm chớp trong buổi chiều mùa hạ, nói đến là đến, không thể biết được.

"Cám ơn nàng đã làm bạn với ta ba ngày này, ba ngày này, ta vô cùng vui vẻ."

"Lạc Băng, ngươi mau xóa Định Thân Chú cho ta, buông ta ra!" Nàng liều mạng giãy dụa, nhưng không nhúc nhích được chút nào.

"Tuyết Nhi, thật ra thì nàng và Tích Phong mới thật sự là một đôi, nếu như kiếp trước không bị ta chen vào, có lẽ hai người cũng sẽ không gặp nhiều kiếp nạn như vậy. Hiện tại để ta vì nàng làm chút chuyện, bồi thường cho các ngươi."

"Không cần, Lạc Băng……" Mặc dù không biết hắn muốn làm gì, nhưng trực giác…… Khẳng định không phải chuyện tốt!

"Tuyết Nhi, không phải nàng muốn nhìn thấy nguyên hình của ta là cái gì sao, vậy bây giờ ta sẽ cho nàng thấy."

"Không cần không muốn…… Ta không muốn nhìn……" Diệp Tuyết khóc cầu xin. Vốn là muốn nhìn nguyên hình của hắn một chút, sau đó mình có thể an tâm ra đi, không nghĩ tới bây giờ vị trí của hai người lại đổi chỗ cho nhau. Mình không muốn hắn xảy ra chuyện gì, không muốn hắn có gì ngoài ý muốn……

"Tuyết Nhi nghe lời, không nên như vậy." Lạc Băng vận khí, một băng hồn tinh khiết không có hình dáng từ từ xuất hiện từ trán của hắn, trôi lơ lửng trên đỉnh đầu hắn. Hắn xòe bàn tay ra, Băng Hồn tỏa ra ánh sáng vàng rơi xuống lòng bàn tay, bay lơ lửng: "Cái này chính là nguyên hình của ta, rất đẹp phải không? Hiện tại ta sẽ tặng nó cho nàng."

"Không cần, ta không muốn…… Ngươi lấy lại đi, lấy lại đi……" Diệp Tuyết hô to, nhưng giống như Lạc Băng không hề nghe được lời của nàng…, nhàn nhạt cười, chuyển Băng Hồn đang cầm trong tay vào cơ thể nàng.

Trong nháy mắt băng hồn biến mất trong cơ thể, nàng đã cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn, quanh người có ngàn vạn ánh sáng, từ bốn phương tám hướng bắn tới, tất cả biến mất trong cơ thể nàng……

Mà trước mặt nàng, thân thể Lạc Băng lung lay, lập tức ngã quỵ trên đất……

"Băng……" Nàng khàn cả giọng kêu, nhưng không thể nhúc nhích được. Hắn ở trước mắt bắt đầu càng ngày càng suy yếu, dung nhan dần dần mơ hồ……

Phía dưới thân thể bắt đầu chảy ra nước lạnh……

Đây là hắn đang tan chảy, thật sự bắt đầu tan chảy……

"Băng…… Không cần…… Ta không muốn ngươi phải chết, không cần ngươi vì ta mà chết…… Không đáng giá, không đáng giá…… Lạc Băng…… Ta đã nợ ngươi rất nhiều, ngươi có thể thu hồi vật này của mình lại hay không, Lạc Băng…… Ngươi chết, ta phải sống thế nào…… Lạc Băng……" Nàng khóc đến thở không ra hơi, thiếu chút nữa ngất đi, miễn cưỡng mới giữ được một chút thần trí cuối cùng, liều mạng để cho mình duy trì tỉnh táo: "Lạc Băng…… Ta van cầu ngươi…… Không nên làm như vậy…… Van cầu ngươi…… Van cầu ngươi……"

"Tuyết Nhi, không nên như vậy, ta mãi mãi sẽ ở bên cạnh nàng, có lẽ như vậy chính là kết quả tốt nhất……" Âm thanh kỳ ảo từ bốn phương tám hướng vang lên, sau đó tụ tập trong phòng, dừng lại bên tai của nàng: "Tuyết Nhi, bảo trọng."

"Không cần……" Người trên đất hoàn toàn hóa thành một vũng nước, chỉ còn lại một cái trường bào trắng như tuyết.

"A……" Định Thân Chú trên người được xóa bỏ, Diệp Tuyết ngửa mặt lên trời hét to một tiếng, sinh ra một dòng khí cường đại, lấy cửa hàng làm trung tâm, san phẳng con phố……

Sáu Mắt vội vã chạy về từ Ma giới, đang buồn bực loại này thời khắc mấu chốt, tại sao Ma Quân lại sai mình làm chuyện không quan trọng như vậy, cảm ứng được khí tức của Ma Quân bỗng nhiên biến mất, bay như điên đến cửa hàng, đợi khi đến hiện trường, đường cái phồn hoa đã biến thành một vùng phế tích……

Trong đống phế tích, một người con gái tóc dài lộn xộn, quỳ trên mặt đất. Trước mặt nàng là…..

Sáu Mắt thấy vậy, sáu con mắt đồng thời rơi xuống huyết lệ (nước mắt màu đỏ), lập tức bầu trời trong trong thiên địa trở lên u ám……

Thì ra, từ trước đó Ma Quân đã tính dùng tính mạng của mình đổi tính mạng của nữ nhân này, đều do mình quá đần.

Người dùng gần vạn năm đạo hạnh để cải tạo thân thể cho nàng, sau đó sống chết không chịu trở về Ma giới, cũng bởi vì người đã quyết định đi tìm chết, cho nên người muốn quý trọng này ba ngày, cùng nhau vượt qua ba ngày cuối cùng này với nữ nhân mà mình thích.

Người dùng thân thể yếu đuối này chống đỡ đến cùng, không phải bởi vì về sau không thể gặp đươc nàng, mà là muốn lưu lại cho nàng ấn tượng khắc sâu, khiến cho tình cờ nàng có thể nhớ tới hắn trong những năm tháng dài đằng đẵng ở tương lai.

Ma Quân a Ma Quân, vì một nữ nhân, người làm như vậy, có đáng giá không?

……

Rất nhanh, đại tướng Ma giới từ bốn phương tám hướng chạy tới, từng người đều là khuôn mặt buồn bã, nhìn y phục trên đất của Ma Quân……

Kể từ khi Lạc Băng trở thành Ma Quân, Ma giới chưa từng xảy ra sự xáo trộn nào, bởi vì tất cả các đại tướng đều vô cùng ủng hộ hắn, lấy hắn làm chủ.

Nhưng bây giờ hắn đã chết…… Nhìn lần cuối cũng không được cứ như vậy biến mất, thuộc hạ như bọn hắn làm sao mà chịu nổi.

"Giết yêu nữ này, tất cả là do nàng, Ma Quân mới chết." Không biết người nào hô một tiếng, đại tướng Ma giới rối rít mù quáng, giơ binh khí trong tay lên.

Vốn Diệp Tuyết đã chuẩn bị tinh thần chết rồi, hiện tại Lạc Băng vì nàng mà chết, trong lòng càng thêm áy náy, hận không được có người giết mình đấy. Cho nên bạo loạn ở bên cạnh, nàng không trốn không tránh, chỉ là yên lặng quỳ……

Có Ma Tướng dẫn đầu giương đại đao lên, tính chém đầu nàng.

Lại bị một viên thuốc từ trên không đánh trúng, rên lên một tiếng, đại đao trong tay rơi xuống đất: "Người nào, đi ra cho ta."

"Hồng Mục, chớ có vô lễ." Cửu Chi từ phía chân trời tới đây, dừng lại bên trong vòng vây.

"Cửu Chi, tại sao ngươi phải giúp nữ nhân này?"

"Ma Quân có lệnh." Cửu Chi nhìn Diệp Tuyết trên đất một chút, sau đó đưa hồ lô vàng đang cầm trong tay lên đỉnh đầu. Mọi người nhận ra đây là hồ lô vàng mà Lạc Băng chuyên dùng để truyền lệnh, vội vàng quỳ xuống đất.

Cửu Chi mở nút hồ lô ra, giọng nói của Lạc Băng từ bên trong bay ra: "Khi các đại tướng quân nhận nhận được lệnh này, ta đã không còn trên đời này nữa, vì nữ nhân ta yêu, ta chết cũng phải ở đó. Nhưng sau khi chết, Thần giới chắc chắn tấn công Ma giới chúng ta, mà người có thể bảo vệ Ma giới thuận lợi vượt qua khó khăn này, không ai khác ngoài Tuyết Nhi. Cho nên, ta lấy thân phận Ma Quân ra lệnh cho các ngươi lần cuối cùng, sau khi ta chết, quyền lực Ma Quân sẽ truyền cho Tuyết Nhi, người nào nếu làm trái lệnh, Cửu Chi sẽ thay ta xử phạt thật nghiêm khắc. Tuyết Nhi, ta biết nàng sẽ không tha thứ cho ta, nhưng xin nàng hãy đồng ý với ta, nhất định phải giúp Ma giới giải trừ nguy cơ trước mắt, làm ơn. Không có ta, tin tưởng Ma giới có thể phát triển được tốt hơn!"

"Không cần……" Diệp Tuyết lắc đầu, khóc càng thêm đau lòng. Nếu nhiều chuyện như vậy chờ hắn đi làm, tại sao còn muốn đưa ra quyết định như vậy? Tại sao? Tại sao!

Chúng Ma người nhìn ta ta nhìn người, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào cho phải. Lạc Băng đã ra lệnh, cho dù hắn đã chết, bọn họ cũng sẽ không làm trái lệnh. Thế nhưng nữ nhân này có thể có bản lãnh kia sao? Nhìn dáng vẻ gầy yếu của nàng, làm sao có thể mang theo Ma giới chiến đấu với Thần giới đây!!

"Ma Phi nương nương, mời chủ trì đại cuộc." Hai tay Cửu Chi dâng lên hồ lô vàng, giơ lên trước mặt nàng.

Diệp Tuyết nhìn hồ lô, cũng là không có ý đón lấy, một lúc sau đột nhiên rút chủy thủ từ trong ngực ra, ra sức đâm vào trái tim mình……

Cửu Chi kinh hãi, bắt ngay lấy tay của nàng, đoạt lấy chủy thủ: "Người đang làm gì vậy!"

"Để cho ta chết đi, không cần lo cho ta!" Diệp Tuyết đưa tay, liều mạng muốn đoạt lại chủy thủ.

Mình là sao chổi, sống trên đời cũng chỉ hại chết những người muốn bảo vệ mình mà thôi. Lạc Băng cố ý giao quyền lực Ma giới vào tay mình, nhưng mà cũng chỉ vì để cho dân chúng Ma giới có thể bảo vệ mình mà thôi! Mình có bao nhiêu cân lượng, có bao nhiêu khả năng, chính mình rõ ràng nhất, làm sao có thể chăm sóc Ma giới!

Huống chi, hắn đã chết, vì cứu mình, ngay cả thân thể cũng tan biến.

Trên đời này đã không có gì đáng lưu luyến rồi, còn sống…… Cũng chỉ để chịu đựng các loại đau khổ mà thôi, vô tình vô tận!

"Người điên rồi sao!" Đột nhiên hơi sức của nàng trở nên thật lớn, Cửu Chi cũng sắp không ngắn cản được ở nàng, bất đắc dĩ, vung tay tát nàng một cái: "Người tỉnh táo lại cho thần."

Đánh cho Diệp Tuyết lập tức ngã trên đất, vừa lúc ngã vào y phục của Lạc Băng, nàng ôm lấy y phục trên đất, hu hu khóc.

Ma Tướng ở bên cạnh nhìn thấy vậy càng kinh hãi, càng không biết phải làm sao.

"Chỉ vì người Ma Quân đã làm nhiều như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, chịu nhiều đau khổ như vậy, nhiều tổn thương như vậy, vẫn cứ kéo người đang dứng trước tử vong trở lại. Hiện tại người (Lạc Băng) vì người mà chết, người lại không thử nghĩ biện pháp khiến người (Lạc Băng) trở lại?"

"Lạc Băng còn có thể cứu sống?" Diệp Tuyết nghe lời này, giống như bị đánh mạnh vào lòng, lập tức từ dưới đất đứng lên, kích động kéo tay của hắn: "Ngươi mau nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể cứu sống Lạc Băng."

Cửu Chi liếc nhìn y phục của Lạc Băng trong tay nàng, thở dài nói: "Dùng Băng Hồn chuyển vào trong cơ thể của người, giống như mất đi nội đan, hồn phi phách tán. Nhưng có lẽ tình cảm với người quá mức sâu đậm, cư nhiên cũng chưa hoàn toàn biến mất, mà là còn sót lại một hồn phách bên trong y phục này. Chỉ muốn chăm sóc cho người thật tốt, qua mấy ngàn năm, thần tin rằng có thể khôi phục toàn bộ hồn phách của người." Hắn vốn không tính nói cho nàng biết, dù sao chuyện này thì càng ít người biết càng tốt, vì trên đời này, người muốn Ma Quân chết cũng không phải ít! Nhưng nhìn nàng muốn đi tìm cái chết, lại không thể không nói ra.

"Thật?" Diệp Tuyết thận trọng ôm y phục của hắn vào trong ngực, khi nói chuyện giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, chỉ sợ nói to một chút, hồn phách trong quần áo sẽ biến mất.

"Dĩ nhiên." Cửu Chi gật đầu một cái, duỗi tay về phía nàng: "Đưa y phục cho thần, bây giờ pháp lực của người không đủ, hơn nữa yêu khí quá nặng, sẽ làm bị thương hồn phách của Ma Quân."

"Được." Diệp Tuyết vừa nghe, lập tức thận trọng giao y phục trong tay cho hắn. Nhìn chằm chằm đến mức mắt cũng không nháy một cái, chỉ sợ có một chút sơ xuất: "Vậy ta có thể làm gì sao?"

"Hiện tại không được, nhưng mà bởi vì bản thân người có hơn bảy ngàn năm tâm phát, cộng thêm trong cơ thể có Băng Hồn, hơn nữa còn có tu vi đời trước của người, bên trong cơ thể người hiện tại có tổng cộng mười vạn năm đạo hạnh

"Mười…… Mười vạn năm? Cửu Chi, có phải ngươi nhầm lẫn gì không?" Sáu Mắt cắt đứt lời của hắn. Mười vạn năm, đó là khái niệm gì, Cửu Chi ngươi điên rồi sao!!!

134. Chương 133: Xin Nàng Hãy Tha Thứ Cho Ta

Editor: Ngoc Luyen

"Không có tính sai." Cửu Chỉ nói rất là chắc chắn: "Mặc dù bởi vì trước kia tu vi của Ma Quân bị hao tổn không còn một vạn năm, nhưng mà thực tế tu vi bên trong Băng Hồn sẽ không biến mất, đã có hơn sáu vạn năm, cộng thêm tu vi đời trước của Tuyết Nhi cô nương đã có hơn ba vạn năm, cho nên tổng cộng lại, chính là mười vạn năm."

"Tu vi đời trước?" Lần này Sáu Mắt càng thêm hoài nghi người trước mắt điên rồi: "Cho dù là yêu là ma hay là thần, chết cũng sẽ tiến vào luân hồi, một đường luân hồi, trí nhớ của kiếp trước có thể trở lại, nhưng tu vi cũng có thể lấy lại, đây là lần đầu tiên ta nghe nói."

"Không sai, người bình thường thì không thể nào lấy lại được, nhưng mà bởi vì thân phận của nàng khác biệt, thân phận của nàng phức tạp hơn tưởng tượng của ngươi."

"Ngươi nói thần bí như vậy, phải chẳng là ngươi đã biết?" Sáu Mắt không ủng hộ. Mình và Cửu Chỉ, pháp lực của hai người có thể nói không phân cao thấp, làm sao có thể thứ hắn biết, mà mình lại chưa bao giờ nghe qua.

"Kiến thức của mỗi người cũng không giống nhau, ngươi không phải biết, cũng không có nghĩa là ta cũng không biết. Cũng giống với việc ta cứu người giỏi hơn ngươi, nhưng nếu nói về chuyện giết người, mười người như ta cũng không sánh bằng ngươi."

"Được, vậy ngược lại ngươi nói một chút, cuối cùng thân phận của nàng phức tạp như thế nào?"

"Cái này về sau tự nhiên sẽ biết."

Hai người thảo luận vô cùng kịch liệt, Diệp Tuyết cũng chỉ nghe được một chút. Mười vạn năm đạo hạnh? Nghe nói ở Yêu Giới, chỉ cần lên vạn năm, coi như hiếm có rồi. Nếu như vậy, chẳng phải mình sẽ biến thành Thiên Sơn Đồng Mỗ (Đây là một nhân vật trong Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung) rồi hả?

"Cửu Chỉ, ngươi còn chưa nói hết với người trước mặt đấy." Nàng nhắc nhở. Thân phận, tu vi cái gì, nàng không có hứng thú gì, nàng chỉ muốn biết hiện tại mình không giúp được cái gì, vậy sau này…… Sau này có thể giúp sao?

"A, Cửu Chỉ ta mới vừa nói đến chỗ nào?"

"Ngươi nói bây giờ không được, nhưng trong cơ thể ta có mười vạn năm nói đạo hạnh." Diệp Tuyết tốt bụng nhắc nhở.

"A a, đúng đúng." Cửu Chỉ gật đầu một cái, bày tỏ suy nghĩ: "Chỉ cần sau trở về giúp người kích thích toàn bộ tu vi trong cơ thể ra, có thể dựa vào tu vi mười vạn năm của người, giúp Ma Quân sớm ngày khôi phục."

"Có thật không? Vậy ta cũng có thể giúp?"

Đối với đạo làm người mà nói."Đương nhiên là thật, lần này không phải thần đi Thiên Sơn hái Thiên Sơn tuyết liên sao? Vừa lúc có thể dùng."

"Vậy chúng ta nhanh chóng trở về thôi." Diệp Tuyết nóng lòng mà nói. Cũng không phải vội vã trở về khôi phục pháp lực, mà là sợ sống ở bên ngoài có quá nhiều nguy hiểm, ngộ nhỡ hồn phách của Lạc Băng có chuyện gì, vậy thì hối tiếc cũng không kịp!

"Được!" Cửu Chỉ ngừng lại tiếp tục nói: "Tuyết Nhi cô nương, về sau chuyện của Ma giới là do người định đoạt, người không phải cần khách khí như vậy, trực tiếp phát hiệu lệnh là được. Hơn nữa chúng ta cũng không thể gọi người là cô nương nữa rồi, nên đổi thành gọi người là nương nương."

"Cửu Chỉ, hiện tạo ta không là cái gì, ngươi bảo ta ra lệnh, chẳng phải là đùa giỡn cả Ma giới hay sao? Nhìn ra được, Lạc Băng cực kỳ coi trọng ngươi, ngươi thay ta làm đi, chờ ta có năng lực kia, đến lúc đó hãy bảo ta tới xử lý sự vụ. Hơn nữa gọi ta là nương nương ta nghe không quen, vẫn gọi là Tuyết Nhi là được, thân thiết như vậy."

"Cái này không thể được, nương nương, Ma Quân thích người như vậy, nếu như không xảy ra việc này, nói không chừng bây giờ người đã là Ma Hậu rồi, gọi người một tiếng nương nương, đó là cần thiết. Về phần xử lý sự vụ mà người nói, bây giờ Cửu Chỉ có thể tạm thời cùng các tướng quân khác phụ trợ nương nương, nhưng quyết đinh cuối cùng, vẫn nằm trogn tay nương nương."

"Vậy cũng tốt." Hiện tại tất cả những cái này không quan trọng, quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng trở về Ma giới, sau đó bảo vệ Hồn Phách của Lạc Băng thật tốt: "Trở về Ma giới."

……

Đoàn người phi hành tới nửa đường, xa xa đã có thể nhìn thấy biên giới Ma giới, một đạo ánh sáng tự phía chân trời thoáng qua……

"Tuyết Nhi……" Trong giọng nói thâm tình đầy khổ sở, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt mọi người.

"Tích Phong, làm sao ngươi còn chưa chết?!" Chúng Ma tướng nhìn thấy hắn đều cắn răng nghiến lợi.

Sở dĩ Ma Quân rơi vào kết cục ngày hôm nay, đều do một mình hắn gây nên. Bọn họ thật sự hận không được uống máu của hắn, ăn thịt của hắn, rút gân của hắn, nhưng cho dù như thế, cũng không có cách nào phát tiết hết mối hận trong lòng.

Mọi người rục rịch muốn gia tay, nhưng ngại vì pháp lực của hắn, rồi lại là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Tuyết Nhi, thật sự là nàng!" Tích Phong ngây ngốc đứng giữa Chúng Ma tướng nhìn Diệp Tuyết, nụ cười trên mặt có chút cổ quái. Ba ngày rồi, ba ngày nay mình tìm kiếm tung tích của nàng, hy vọng có thể nhìn thấy nàng một lần cuối. Nhưng mình tìm khắp chân trời góc biển, cũng không tìm thấy tung tích của nàng, mắt thấy thời gian đã đến, mình chính đã hỏi thăm rất nhiều người, tất cả mọi người nói rằng nàng đã chết, nhưng là mình không tin. Tuyết Nhi của mình, ngay cả lần cuối cùng cũng không nhìn thấy, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?

Quả nhiên, Tuyết Nhi không chết, Tuyết Nhi của mình vẫn còn sống.

Tội của mình còn chưa chuộc được, làm sao Tuyết Nhi có thể chết!!

"Tuyết Nhi, ta tới đón nàng trở lại, có thể cùng ta trở về Yêu Giới được không?"

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng, hôm nay Tích Phong hắn sống hay chết, là do một câu nói của nàng.

Chỉ cần nàng hạ lệnh muốn giết hắn, do dù phải chết chúng ma tướng, cũng sẽ tử chiến với hắn.

"……" Chỉ là lời nói của Diệp Tuyết, khiến mọi người không ngờ: "Thật xin lỗi, ta không biết ngươi…ngươi nhận lầm người." Mình đã nói qua, nếu như còn có kiếp sau, tuyệt đối sẽ không bao giờ thích hắn nữa.

Mình bây giờ, cũng không khác với việc chết qua một lần rồi. Lần trước, tất cả đều do mình phạm phải, tất cả đều là của mình lỗi, mọi truyện đã qua hãy cho nó qua đi, bởi vì muốn quên một người, cho dù hận cũng sẽ không lại hận nữa.

"Tuyết Nhi…… Nàng là Tuyết Nhi của ta, nàng chính là Tuyết Nhi của ta, ta không có nhận lầm, ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm!!!"

Một câu "Ngươi nhận lầm người" của nàng, khiến cho Tích Phong lui về phía sau hai bước.

Cái gì là tàn nhẫn nhất, cũng không phải một đao giết hắn, cũng không phải là nghĩ đến tất cả các cực hình khiến hắn sống không bằng chết, mà là ngược tim của hắn. Bởi vì dù cơ thể có đau đớn đến mức nào đi nữa cũng không sánh bằng tra tấn trong lòng.

"Tuyết Nhi, nàng không cần phải đối xử với ta như vậy được không, ta biết sai rồi……" Hắn biết vậy chẳng làm.

Thế nhưng có thể trách ai đây? Trách trí nhớ kiếp trước của hắn khôi phục quá muộn? Hay là trách Cửu Dao động tay động chân đối với trí nhớ của mình?

Rõ ràng trong lòng đã sớm có cảm giác đặc biệt với Tuyết Nhi, đối với nàng đặc biệt động lòng, nhưng mình chính là không chịu thừa nhận, tình nguyện nhắm mắt mà làm mọi việc, cũng không nguyện ý đi tra xét truyện này cho rõ ràng.

Ban đầu nếu như mình để ý một chút, tra xét một chút tại sao mình đặc biệt động lòng với Tuyết Nhi, tất cả mọi thứ bây giờ cũng sẽ không xảy ra. Tra xét kiếp trước kiếp này, cũng chính là trong chớp mắt, nhưng mình chính là……

Ai, tất cả, đều là phải trách mình!

"Tuyết Nhi, chỉ cần nàng tha thứ ta, cho dù nàng trừng phạt ta như thế nào, hành hạ ta đều có thể, cầu xin nàng, ta thật sự biết sai rồi."

"Nhưng……" Diệp Tuyết mặt mũi tươi cười, quan sát hắn một hồi, sau đó mới trầm lặng nói: "Ta thật sự là không biết ngươi!"

"Tuyết Nhi……" Hắn muốn đi lên kéo nàng, Diệp Tuyết lập tức phản xạ có điều kiện lui về phía sau hai bước, cùng lúc đó, Sáu Mắt lập tức tiến lên ngăn cản hắn: "Nương nương của chúng ta nói không biết ngươi, xin Yêu Vương hãy rời đi."

"Cút ngay cho ta." Tích Phong hất tay đẩy Sáu Mắt ra, còn lại chúng tướng lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Hắn như cũ là không có bất kỳ muốn ý lùi bước: "Tuyết Nhi, ta biết ngàn sai vạn sai đều là ta sai, nhưng xin nàng hãy cho ta một cơ hội, có thể cho ta cơ hội nhận sai được không?"

"Ngươi muốn nổi điên thì từ từ mà làm, ta không theo cùng được." Diệp Tuyết nói xong, đi từ bên cạnh trong sự bảo vệ của Ma Tướng.

"Ha ha…… Ha ha ha……" Thấy nàng cử động, Tích Phong đột nhiên cười: "Tuyết Nhi, ta biết nàng sẽ không quên ta, nếu thật sự nàng không biết ta là ai, phải là trực tiếp phái người đuổi ta đi, mà không phải từ bên cạnh ta đi vòng qua."

Diệp Tuyết dừng bước lại một chút, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Mà Tích Phong sững sờ đứng yên ở tại chỗ, không có ngăn cản nàng rời đi, cũng không có theo sau……

Thấy nàng bình an, mình nên tự sát tạ tội, mình làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, thật sự là không có mặt ở sống trên cõi đời này.

Nhưng……

Ngu cát không trừ, Cửu Dao không giết, thù lớn chưa trả, sao mình có thể chết trước hai người họ!

Để cho mình thu thập này hai nữ nhân ác độc đi, mang theo họ cùng nhau xuống Địa ngục đi, tránh họ trở lại gieo họa cho Tuyết Nhi của mình, cũng coi như là vì nàng làm một chút chuyện!

……

Rừng sâu núi thẳm, một thạch động cũ nát ẩm ướt.

Nguyệt Tiểu Điệp cùng Hoa Niện núp ở bên trong, không dám phát ra một chút tiếng động nào.

Cho đến khi bên ngoài không còn một chút tiếng động nào, mới dám thả lỏng gân cốt một chút.

"Mỹ nhân tỷ tỷ, tỷ nói nàng đi chưa?"

"Nghe âm thanh, chắc là đi thôi!" Nguyệt Tiểu Điệp nhỏ giọng phán đoán: "Nếu không ngươi ra ngoài xem thử một chút."

"Đệ không đi không đi, Thất Thải Phượng Hoàng lợi hại như vậy, chỉ cần nhẹ nhàng nhấc một chân, là có thể khiến cho cái mạng nhỏ này của đệ đi đời nhà ma rồi. Bằng không tỷ tỷ đi xem một chút đi, dù sao trước đây bọn nó nghe lời tỷ như vậy mà!"

"Còn lâu mới đi." Nguyệt Tiểu Điệp vội vàng khoát tay: "Chúng ta ở đây chờ thêm một lát."

Chưa dứt lời, vừa nói thật đúng là giận. Mặc dù lúc mình trông coi bọn nó, thỉnh thoảng khi tức giận sẽ trừng phạt bọn nó, thế nhưng cũng không phải do bọn chúng cứng đầu cứng cổ sao? Chỉ cần bọn nó nghe lời, ăn uống, mình bạc đãi bọn nó lúc nào. Lần này thì tốt rồi, chủ nhân ban đầu trở lại tìm nơi nương tựa thì không nói, còn mang theo Chiến thần Bích Lạc gì đó tìm đến mình tính sổ, cũng quá vong ân phụ nghĩa đi!

Hơn nữa bởi vì tu vi của Bích Lạc cao hơn nhiều so với mình, nàng trở lại, mấy cái biện pháp kia để đối phó Thất Thải Phượng Hoàng tất cả đều trở thành phế thải, ai, sớm biết sẽ có một ngày như thế, ban đầu nên đem hai con Phượng Hoàng này lột sạch lông vũ, một con hầm một con kho tàu ăn, cũng đỡ phải biến thành tình hình khó khăn như vậy.

Nheo mắt lại nhìn nước mưa trên thạch bích nhỏ giọt xuống, trong lòng thật là buồn bực: "Trốn được mùng một tránh không tránh được hôm rằm, gặp gỡ kình địch như thế, Tiểu Bất Điểm, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì?"

"Mỹ nhân tỷ tỷ, để tin tưởng thực lực của tỷ! Đệ xem trọng tỷ!"

"…… Ngươi biết ta hiện tại muốn làm cái gì nhất sao?"

"Ăn cơm?"

"Giết chết ngươi rồi ăn!!!" Ăn cơm ăn cơm, cả ngày lẫn đêm chỉ có biết ăn thôi, thế nào ngươi còn chưa chết!

135. Chương 134: Rốt Cuộc Bạn Tốt Cũng Gặp Nhau

Editor: Ngoc Luyen

Diệp Tuyết mang theo Chúng Ma tướng trở lại Ma giới khi đó mọi người thiếu chút nữa cho là mình đi lầm đường.

Chỉ thấy thế giới ngàn dặm băng giá, vạn dặm tuyết bay đã không còn tồn tại nữa, bầu trời tối om om mây bay vô tận, băng tuyết trên đất đã bị hòa tan hơn phân nửa, tạo thành từng vũng nước, chảy nhỏ giọt……

Ánh mặt trời chiếu sang, cả vùng đất bắt đầu thức tỉnh……

Làm hồ ly, khí hậu như vậy là loại mà nàng thích nhất. Nhưng giờ phút này, thấy hình ảnh hiện lên trước mắt, trên mặt của nàng lại không có chút vui vẻ nào.

"Cửu Chỉ, đây là chuyện gì?" Lạc Băng thích nhất là băng tuyết, hiện tại băng tuyết tan rã, hắn phải thích ứng như thế nào?

"Nương nương, vốn Ma giới cũng giống với Tứ Giới còn lại, có chia bốn mùa, chỉ vì thân thể của Ma Quân là Băng Tuyết, thích những ngày có tuyết rơi, cho nên mới dùng băng tuyết bao trùm cả Ma giới, từ đó tuyết đọng hàng năm. Hiện tại pháp lực của Ma Quân đã mất, hồn phách tiêu tán, Ma giới khôi phục vẻ ngoài trước kia, cũng là bình thường."

"Vậy làm thế nào mới có thể đóng băng lại?" Cái gì bình thường, cái gì không bình thường, nàng không muốn biết chút nào, nàng chỉ biết, Lạc Băng thích băng tuyết, như vậy là đủ rồi.

"Nương nương, lấy năng lực của chúng ta bây giờ, sợ là không thể ra sức."

"Vậy thì Lạc Băng làm thế nào?"

"Nương nương yên tâm, mặc dù lần này bọn ta không khôi phục được khí hậu Ma giới như lúc trước, nhưng vẫn có năng lực thay đổi khí hậu của một khu vực. Hiện tại chỉ cần tìm một địa phương an tĩnh ở Ma giới, có thể để cho hồn phách của người an tĩnh tu dưỡng là được."

"Nếu như vậy, vậy ngươi mau mau đi chuẩn bị, ta muốn tự mình chăm sóc." Diệp Tuyết chăm chú nhìn cái hộp đựng hồn phách của hắn, si ngốc nói.

Cho dù là ngàn năm hay vạn năm, chỉ cần hắn có thể khôi phục, mình sẽ một mực chờ đợi bên cạnh hắn.

"Dạ, Cửu Chỉ phải đi ngay."

Cáo từ rời đi, Sáu Mắt đưa Diệp Tuyết đến tẩm cung của nàng. Hiện tại tất cả Ma giới đều giao cho nàng quản lý, cho nên đương nhiên, chính là trực tiếp đi đến chỗ ở ban đầu Tiêu Hàn điện của Lạc Băng.

Không có trang trí xa hoa, không có đồ cổ hiếm lạ gì, những vật dụng bằng băng được trang trí lúc ban đầu toàn bộ đã tan chảy, cho nên cả tẩm cung nhìn qua vô cùng đơn sơ, tiêu điều. Chỉ có giường hàn ngọc tỏa ra ánh sáng âm u, rạng rỡ phát sáng, không hợp với nơi này chút nào.

Nếu tượng đá đồ trang sức ở nơi này không bị tan chảy, thì chắc Tiêu Hàn điện cũng sẽ có một chút màu sắc.

Diệp Tuyết thầm nghĩ ở trong lòng.

Đáng tiếc mình tới Ma giới hai lần, thời gian ở đây cũng không tính là ngắn, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn kỹ tẩm cung của hắn.

Ngồi trên giường, nhoài người về phía giường mềm mại, một cỗ Băng Hàn Chi Khí (Khí lạnh) trong nháy mắt ấp tới, cũng khiến cho nàng có chút lưu luyến si mê. Nhiệt độ này, cảm giác này, cũng giống như Lạc Băng.

Đại khái bởi vì hắn làm bạn với giường hàn ngọc này một thời gian quá dài, đã dính đầy hơi thở của hắn đi!

……

"Nương nương, nương nương không xong." Một nô tỳ vội vàng hấp tấp đi vào, có bốn cánh tay, chính là Tiểu Nhất.

"Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy? Từ từ rồi nói." Diệp Tuyết không biết làm sao, chính mình lại có thể không để ý mà ngủ thiếp đi trên giường. Mới vừa rồi hình như còn làm mơ, nằm mơ thấy Lạc Băng trở lại, trở lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

"Nương nương." Tiểu Nhất có chút thở hổn hển: "Bên ngoài có một cô nương tự xưng là chiến thần Bích Lạc, cưỡi Thất Thải Phượng Hoàng đến, nói muốn nhìn thấy nương nương. Thất Thải Phượng Hoàng gần đây đả thương vô số người, người gặp người sợ, Sáu Mắt tướng quân đương nhiên là không đồng ý, hiện tại đang chiến đấu ác liệt với nàng kia."

"Có chuyện này sao?" Trong đầu Diệp Tuyết nhớ lại một chút, trong trí nhớ của nàng cũng không có gì liên quan đến Bích Lạc này: "Vậy tình huống bây giờ như thế nào?"

"Cô nương kia rất lợi hại, Sáu Mắt Tướng quân bọn họ nhiều người như vậy cũng không phải là đối thủ của nàng. Tướng quân phái nô tỳ đến bảo vệ nương nương, nếu như tình huống khẩn cấp, trước hết tìm nơi an toàn, nhất định phải bảo vệ nương nương cho tốt." Tiểu Nhất nghiêm túc truyền đạt lại ý tốt của các tướng quân bên ngoài, sau đó nói tiếp: "Có người suy đoán, đó là Thần giới cố ý phái người xuống gây sự, vì là thăm dò nội tình Ma giới chúng ta."

"…… Ta đi xem một chút." Diệp Tuyết nghe vậy, trong lòng dâng lên sự lo lắng.

Lạc Băng nói qua, việc Thần giới sẽ đến, lại không nghĩ rằng sẽ đến nhanh như vậy, phải làm thế nào mới được đây?

Uy lực của Thất Thải Phượng Hoàng mình đã thấy qua, hiện tại lại thêm một Chiến thần trợ sức, lực phá hoại lại càng không thể khinh thường. Nếu bọn Sáu Mắt đã không có cách nào chống đỡ, Ma giới nên đi về đâu?

Lạc Băng a Lạc Băng, ngươi nói ta có thể giúp Ma giới vượt qua nguy cơ, nhưng hiện tại ngay cả pháp lực Ngự Phong ta cũng không có, như thế nào chống đỡ được kẻ thù bên ngoài đây?

"Nương nương, ngươi đừng đi, pháp lực của cô nương kia cực mạnh, ngộ nhỡ làm ngươi bị thương, cho dù nô tỳ có tự sát cũng không hết tội." Tiểu Nhất đi lên ngăn lại đường đi của nàng.

Diệp Tuyết vung tay đẩy nàng ra: "Không có việc gì, ta lại không đi nghênh chiến, ta chỉ đi xem một chút rốt cuộc Bích Lạc này là những người nào." Nếu biết, chính là tốt nhất; nếu không biết, mình không thể một thân một mình trốn đi, chẳng thèm quan tâm những người còn lại.

"Nương nương…… Vậy ngươi chậm một chút, cẩn thận một chút……"

"Ta biết." Kéo cửa phòng ra, đi về phía đại điện, nghe âm thanh, tiếng đánh nhau phải là từ bên kia truyền đến.

Tiểu Nhất đáng thương lo lắng hãi hùng theo ở phía sau, vừa la vừa đuổi theo……

……

"Đã sớm nghe nói Ma giới các ngươi không nói đạo lý, không ngờ đã hơn ba vạn năm, vẫn không thay đổi chút nào, khó trách Nữ Oa phải phái Binh đánh dẹp các ngươi." Bích Lạc bay trong không trung, lớn tiếng quát.

Nàng vốn đã ra quyết định, không giáo huấn cho nữ nhân sai khiến Thất Thải Phượng Hoàng ra ngoài một trận là không thể bỏ qua, nhưng bỗng nhiên nàng lại cảm ứng được hơi thở của Diệp Tuyết, lập tức đổi hướng, vội vàng tìm theo hơi thở đến đây.

Một đường truy tìm và nghe ngóng được kết quả, Diệp Tuyết đã đến Ma giới này, hình như đã trở thành nhân vật quan trọng của Ma giới, mình đã lễ phép xin binh tướng Ma giới ở phía trước thông báo một tiếng, nói mình là bạn bè thân thiết của Diệp Tuyết, muốn gặp nàng một lần. Không ngờ những những lời này khiến cho người của Ma giới không nói hai lời, đã động thủ.

Không biết phân biệt phải trái như vậy, quả thật so với Cửu Dao kia còn đáng ghét hơn!

"Hỏi các ngươi một lần nữa, có nhìn thấy Diệp Tuyết của ta hay không? Nếu muốn ngăn cản ta lần nữa, thì đừng trách ta không khách khí!" Cùng lắm thì quật ngã tất cả những người không phân biệt tốt xấu này, đến lúc đó còn sợ không nhìn thấy Tuyết Nhi của mình sao?

"Nương nương của chúng ta sao lại phải cho ngươi gặp! Coi như liều cái mạng này, cũng không để cho ngươi thương tổn đến nương nương của chúng ta."

"Vậy thì đừng trách ta!" Bích Lạc cong ngón tay huýt một tiếng sáo, Thất Thải Phượng Hoàng lập tức trở về đến bên cạnh của nàng, bay quanh phía sau nàng.

Bàn tay để trước ngực, miệng lẩm bẩm.

Trong lúc nhất thời trời đất biến sắc, bầu trời sau lưng đang là ban ngày trong nháy mắt đã giăng đầy mây đen……

"Mã Toa……"

Cho dù gió to thổi qua kiến người ta không mở nổi mắt, cho dù người trước mặt chỉ mặc một bộ sa y tối màu như mộng như ảo, nhưng Diệp Tuyết chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhận ra bạn tốt: "Tất cả dừng tay cho ta."

Một tiếng quát to, khiến cho mọi người phải tập trung sự chú ý trên người nàng.

Bích Lạc cũng tạm thời ngừng động tác tay trong, nhìn xuống……

Trên mặt lập tức hiện ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời tháng ba, kích động, vui sướng, lâu ngày mới gặp……

Vô số tình cảm hợp lại cùng một chỗ……

Ngọt bùi cay đắng chỉ ngưng tụ thành hai chữ: "Tuyết Nhi……"

"Mã Toa……" Diệp Tuyết ở phía trước chạy như điên.

"Tuyết Nhi……" Bích Lạc vung ống tay áo, ngự phong xuống.

Hai người nắm tay nhau, người nhìn ta…ta nhìn người, vui vẻ đến mức không nói ra lời, cuối cùng nhất trí diễn một đoạn điển cố kinh điển "Thiên ngôn vạn ngữ không cần nói", ôm thật chặt lấy nhau.

Diệp Tuyết không kìm được vui mừng, lại nghĩ tới mấy ngày nay quản lý các loại sự tình, không nhịn được nức nở. Bích Lạc vỗ lưng của nàng không tiếng động an ủi……

Hình ảnh như vậy, thật là cảm động, cũng khiến cho người người xung quanh Ma giới nhìn thấy đều phải há hốc mồm ra, trên mặt của mỗi người đều viết bốn chữ: không thể tưởng tượng nổi!

Cái người có thể khống chế Thất Thải Phượng Hoàng cư nhiêu thật sự là bạn của nương nương, hơn nữa nhìn qua thì thấy đây không phải chỉ là bạn bè bình thường. Khó trách Ma Quân nói chỉ có nàng có thể giúp Ma giới thoát khỏi khốn cảnh này, đúng là có người tài ba bực này tương trợ!

Thế nhưng Bích Lạc lại là người của thần giới, thật sự có thể trợ giúp Ma giới sao?

"Nương nương, ở nơi này gió lớn, đứng cũng mệt, không bằng tìm địa phương ngồi xuống mọi người từ từ nói chuyện." Tiểu Nhất nhận được ra hiệu của Sáu Mắt, cả gan đi lên khuyên nhủ.

"Được, Mã Toa, chúng ta đi." Diệp Tuyết đương nhiên là vô cùng đồng ý. Mình có rất nhiều lời muốn nói với Mã Toa, chẳng hạn như làm thế nào nàng đến được thế giới này? Thêm nữa tại sao nàng lại biến thành Bích Lạc?

"Ừ." Bích Lạc kẽ huýt sáo, Thất Thải Phượng Hoàng từ không trung bay xuống, đậu trên mái hiên: "Đi thôi."

……

"Thì ra cái gì ngươi cũng không biết." Ở trước mặt người ngoài Bích Lạc là một người đằng đằng sát khí (hung ác), thích đánh nhau; thích gây gổ, nhưng đến trước mặt của Diệp Tuyết ngược lại có cảm giác là đại tỷ tỷ.

Thì ra trí nhớ của nha đầu này còn chưa khôi phục, khó trách không biết tại sao lại gọi mình là Bích Lạc rồi!

"Ta nên biết cái gì sao?" Diệp Tuyết bày ra dáng vẻ một đứa bé ngoan, khiêm tốn thỉnh giáo.

"Trước không nói cái này, đầu tiên ngươi nói cho ta biết rốt cuộc mấy ngày nay ngươi đã trải qua chuyện oanh oanh liệt liệt gì vậy, thậm chí Ma giới cũng bị ngươi hàng phục, không đơn giản, nói nghe một chút."

"Cái này…… Nói rất dài dòng, không bằng ngày sau từ từ nói cho ngươi biết. Đói bụng rồi sao? Ăn cơm trước đã."

"Được rồi, không muốn nói thì thôi, kiến ta mọi lúc mọi nơi nhỡ kỹ ngươi, sợ ngươi gặp nguy hiểm, làm cho cơm không muốn ăn, nước không muốn uống, thậm chí một mình ngủ cũng không được ngon giấc, không ngờ ngươi lại là loại nha đầu không tim không phổi." Bích Lạc nói xong cố ý quay lưng đi, nàng cũng không tin, nha đầu này còn có thể không nhận tội!

Quả nhiên, Diệp Tuyết vừa thấy nàng tức giận, vội vàng mở miệng: "Thôi được rồi, ta nói cho ngươi biết cũng được."

"Vậy mau nói đi."

Diệp Tuyết thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn mặt đất: "Ngươi biết Lạc Băng không?"

"Dĩ nhiên." Nếu kiếp trước không phải Bích Lạc vừa gặp được Cửu Giao trong đường hầm luân hồi, mình thì phải đi tìm Lạc Băng tính sổ.

"Hắn chính là Ma Quân của Ma giới này."

"Hoá ra là như vậy……" Bích Lạc sáng tỏ. Đều do mình ngây người trong thiên lao ba vạn năm, sau đó vừa ra, lại đi vào đường hầm luân hồi cho nên không biết rất nhiều chuyện ở bên ngoài: "Vậy bây giờ hắn đang ở đâu? Mới vừa rồi những người cùng ta giao chiến kia, hình như không phải là Ma Quân."

"Hắn…… Chết rồi." Đầu Diệp Tuyết cúi càng thấp.

"A?" Bích Lạc biết mình sai lầm rồi. Khó trách Tuyết Nhi không muốn nói, thì ra là……

Nhưng ở thế kỷ bát quái như thế kỷ 21 ngây người gần hai mươi năm, cho dù mạnh như Nữ Chiến Thần cũng không tránh khỏi sự tò mò: "Vậy hắn…… Làm sao lại chết?"

Ma Quân, có thể ngồi lên vị trí này không có bản lãnh nghịch thiên cũng là long phượng trong loài người, há có thể nói chết là chết?

"Bởi vì ta, là ta hại hắn…… Đều là ta sai, Mã Toa, là ta hại chết hắn……" Nhớ tới Lạc Băng làm tất cả vì mình, nhưng nghĩ đến những tổn thương mình đã gây ra cho hắn, trong lòng Diệp Tuyết bắt đầu rỉ máu, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống……

"Được rồi được rồi, không sao, tất cả đều đã qua, ta nghĩ Lạc Băng vì ngươi mà chết, trong lòng của hắn rất vui vẻ, không cần đau lòng. Về sau có ta ở đây, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi, không sao không sao." Bích Lạc ôm đầu bạn tốt, để nàng vùi vào trong ngực của mình.

Đợi nàng khóc xong, mới nâng mặt của nàng lên, dùng tay áo giúp nàng lau nước mắt: "Không phải đói bụng sao? Ngay bây giờ chúng ta đi ăn cơm?"

"Được Được." Bích Lạc trả lời (ta chém).

Nắm tay bạn tốt, trong lòng Bích Lạc vô cùng phức tạp.

Nhìn nàng khóc đến đau lòng như vậy, mấy ngày nay chắc là chịu không ít khổ, chịu không ít uất ức. Nàng nói Lạc Băng bởi vì nàng mà chết, vậy rốt cuộc là ai muốn tổn thương nàng đây?

Chỉ riêng trí nhớ kiếp này đã đủ cho nàng phiền toái rồi, còn nếu nhớ lại chuyện tình kiếp trước, có thể kiến nàng càng không chịu nổi hay không?

Hay là trước tiên không cần mù quáng giúp nàng khôi phục lại trí nhớ của kiếp trước, trước tiên nên tra một chút chuyện tình mà Tuyết Nhi đang gặp phải rồi mới tính tiếp.

"Tuyết Nhi, vậy ngươi ở chỗ này lâu như vậy, có phải biết một người tên là Tích Phong hay không?"

"……" Diệp Tuyết đã biết kiếp trước Mã Toa ở thời không này là Chiến thần Bích Lạc, hơn nữa bây giờ nàng đã khôi phục trí nhớ của kiếp trước, cho nên việc nhận ra được Tích Pong, cũng không có bao nhiêu ngạc nhiên. Chỉ là…… Mình đã tính toán cùng Tích Phong như là người lạ, trước chuyện xảy ra không muốn bất luận kẻ nào nhúng tay vào, cho nên lắc đầu một cái, kiên định trả lời không biết.

"A nha." Kể từ đó, đến phiên Bích Lạc buồn bực.

Tích Phong và Tuyết Nhi là người yêu, yêu nhau mấy vạn năm, hiện tại không dễ dàng có thể khiến cho Tuyết Nhi trở lại, chẳng lẽ hắn không có trở lại tìm nàng? Hay là nói, ba vạn năm qua đi, hắn đã di tình biệt luyến?? Một bụng đầy nghi hoặc, tạm thời ở bên cạnh Tuyết Nhi, chờ ngày khác nữa tỉ mỉ điều tra.

……

Lúc ăn cơm, mặt đất đột nhiên run lên, ngay sau đó, Thất Thải Phượng Hoàng đang nghỉ trên mái hiên bị giật mình bay, bay tán loạn trong không trung.

"Làm sao vậy?" Hiện tại Diệp Tuyết có chút trông gà hoá cuốc rồi, bởi vì nàng thật sợ Thần giới phái binh tới đây tấn công, sau đó mình gấp cái gì cũng không giúp được, từ đó cô phụ Lạc Băng phó thác.

"Không có việc gì, đi ra xem một chút." Bích Lạc an ủi nàng, đồng thời nhanh chóng đứng dậy, đi về phía của chính,

Còn chưa tới cửa đâu, chung quanh đã vang lên từng tiếng hát to, giống như hỗ trợ cho người nào đó.

Kéo của ra, màu vàng đập vào mặt, kết hợp chặt chẽ với ánh sáng thất thải.

Chỉ thấy giữa không trung, Băng Phượng hỏa Hoàng và Thánh Kỳ Lân mỗi người chiếm nữa bầu trời, mỗi bên kêu to, vỗ cánh bay lên chời, một phương ầm ĩ, giơ một chân nên……

Một cuộc đại chiến, hết sức căng thẳng!

136. Chương 135: Thần Giới Dẫn Quân Tấn Công

Editor: Ngoc Luyen

"Làm gì! Làm gì đó? Tất cả dừng tay cho ta!" Bích Lạc bay lên không trung giữa hai bên, đưa ra dấu tay tạm ngừng: "Vừa thấy mặt đã đánh, các ngươi có thể làm trò khác được không?"

Khí thế của hai bên cũng yếu đi, mở to hai mắt nhìn nàng.

"Trừng cái gì trừng, người nào trừng nữa, ta cho người chém xuống nấu canh uống..., dưỡng nhan làm đẹp."

"……" Mọi người Ma giới ở phía dưới rối rít quỳ lạy.

Nữ nhân này, quá bưu hãn*! Lại còn nói muốn mang Thần Thú Thần Điểu chém xuống nấu canh uống..., lá gan này rõ là…… quá to rồi!

(Bưu hãn: Dũng mãnh, ta thấy để nguyên hay hơn)

"Nên làm cái gì thì đi làm cái đó đi!"

Phất tay một cái, Thất Thải Phượng Hoàng ngoan ngoãn bay trở về mái hiên, đầu luồn dưới cánh, bày ra tư thế cho dù trời sập cũng sẽ không ngẩng đầu lên lẫn nữa. Còn lại Thánh Kỳ Lân rụt chân lại, khiếp sợ nhìn mây trên trời, tiến cũng không được, lui cũng không xong.

Cho đến khi Diệp Tuyết ở phía dưới mở miệng gọi nó, nó mới có tinh thần lần nữa, vui mừng bay xuống.

"Được rồi được rồi, thánh thánh, đừng làm rộn, chớ nũng nịu." Diệp Tuyết thấy trong ngực nhột nhột, cười đẩy nó ra.

Nhưng đã lâu không nhìn thấy, Thánh Kỳ Lân đời nào chịu dễ dàng bỏ qua nàng, né tránh tay của nàng, tiếp tục làm nũng.

Diệp Tuyết bị cọ đến không chịu được, cười đến cả người không còn hơi sức: "Thánh thánh……"

"Nháo cái gì, chỉ mình ngươi biết làm nũng à, ngay cả lời nói của chủ nhân cũng không nghe, nằm xuống cho ta." Tiếng quát lớn của Bích Dao vang lên, Thánh Kỳ Lân phát ra hai tiếng "Rầm rì rầm rì" có chút ủy khuất, ngoan ngoãn nằm dưới chân của Diệp Tuyết.

"Oa, Mã Toa, ngươi làm như thế nào? Thật là lợi hại." Diệp Tuyết sùng bái.

Bích Dao bất đắc dĩ mà lắc đầu: "Ngươi a, thật là càng ngày càng dịu dàng." Đời trước đã quá dịu dàng rồi, không ngờ đời sau còn dịu dàng hơn.

"Ha ha, đại khái bởi vì ta là hồ ly đi." Diệp Tuyết ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu Thánh Kỳ Lân, nhỏ giọng nói.

Ngược lại khiến cho trong lòng Bích Dao trong sống ngoài khê: "Thôi đi, hồ ly còn lâu mới dịu dàng, nếu không phải ta đã xem qua chân thân của ngươi, ta tình nguyện tin tưởng ngươi là thỏ!"

"……"

……

Buổi tối Diệp Tuyết triệu kiến Cửu Chỉ, hỏi thăm tình huống hồn phách Lạc Băng sau khi an bài còn mình cùng với Bích Dao cùng nhau đi tẩm cung khác nghỉ ngơi. Mặc dù tình cảm của mình và Mã Toa thân thiết như một người, nhưng tiêu hàn điện là chỗ ở của Lạc Băng, nhưng hiện tại ngoại trừ bộ y phục ra, đây là nơi duy nhất còn lưu lại hơi thở của hắn, mình không muốn hơi thở của người nào khác che lấp đi hơi thở của hắn.

"Tuyết Nhi, đột nhiên bụng ta không thoải mái, ngươi lên giường ngủ trước đi, ta đi nhà cầu." Hai người đang muốn cởi áo ra ngủ, đột nhiên Bích Dao che bụng mình lại nói.

"Vậy ngươi mau đi đi, làm sao bụng lại không thoải mái vậy, lúc tối chưa ăn thứ gì mà."

"Ta cũng không biết, ta đi một chút sẽ về."

"Được Được."

Ôm bụng tới cửa, kêu vài tiếng ai ui, sau đó trên mặt hiện ra nụ cười vui vẻ, chợt lách người, biến mất trong không trung.

……

Bên này, Cửu Chỉ đang ở dược phòng nghiên cứu cây Thiên Sơn tuyết liên mới hái về, đột nhiên một cỗ hơi thở xa lạ đến gần, hắn vội vã thu Tuyết Liên lại, xuất chưởng đánh về phía sau lưng……

"Ai, không nên hoảng sợ, là người mình." Bích Dao lắc mình dễ dàng né tránh, lập tức ngồi vào trên bàn.

Trong mắt Cửu Chỉ lóe lên một tia khác thường, tốc độ này của đối phương…… Thật là nhanh. Ngay cả cảm giác mình cũng không có, vật trong tay đã nằm trong tay đối phương: "Trả nó lại cho ta."

"Khẩn trương như vậy làm gì, ta sẽ trả lại cho ngươi." Tiện tay ném một cái, ném Tuyết Liên cho đối phương: "A, ta tới đây tìm người, là muốn thương lượng với ngươi chuyện này."

Cửu Chỉ vội vàng tiếp được, bỏ vào cái tử ở bên cạnh: "Chuyện gì?"

"Buổi tối ngươi không ngủ làm muốn nghiên cứu Tuyết liên này, là muốn khôi phục tu vi trên người Tuyết Nhi chứ gì?"

"Vâng" chỉ có như vậy, mới là cách tốt nhất giúp cho Ma Quân, có thể nhanh tốt lên được.

"Mấy ngày sau có thể giúp Tuyết Nhi khôi phục được không?"

"Tại sao? Người không phải là bạn của nương nương sao? Chẳng lẽ người không muốn nương nương trở nên lợi hại hơn?" Cửu Chỉ lộ ra ánh mắt sắc bén: "Hay là nói thân phận của người là giả, căn bản người không phải là bạn của nương nương? Thần giới uy hiếp vô cùng cấp bách, người là Chiến thần của Thần giới, ta nghĩ chắc người là thám tử của bên kia đi."

"Này, ta nói ngươi đừng có trông gà hoá cuốc được không? Đừng có nghĩ tất cả mọi người đều xấu xa như vậy! Không sai, ta là người Thần giới, nhưng ta cũng là bạn của Tuyết Nhi, cho nên ta bảo ngươi lùi lại mấy ngày này, là bởi vì một khi tu vi của Tuyết Nhi khôi phục, đạo hạnh trên người cũng khôi phục, trí nhớ của kiếp trước chắc chắn cũng sẽ khôi phục. Có rất nhiều chuyện trước kia không rõ, ta không muốn Tuyết Nhi bị tổn thương thêm nữa hiểu chưa?"

"Trí nhớ của kiếp trước khôi phục, tại sao lại bị tổn thương."

"Ma Quân nhà ngươi sẽ không nói cho ngươi biết sao, kiếp trước hắn có tình cảm sâu đậm với Tuyết Nhi. Kiếp trước Tuyết Nhi buộc phải tự sát, cùng Ma Quân nhà ngươi có không ít quan hệ."

"Ngươi nói là sự thật?" Cửu Chỉ bừng tỉnh hiểu ra. Xem ra lời đồn đó là thật, mấy vạn năm qua Ma Quân cũng không tiếp xúc với nữ nhân, là bởi vì một mực chờ đợi một cô nương……

"Ta lừa ngươi để làm gì?" Bích Lạc thở dài một tiếng, "Tuyết Nhi nói Lạc Băng là bởi vì nàng mà chết, có thể thấy được trong lòng nàng tràn đầy áy náy, đợi đến khi nàng đủ kiên cường, ta không muốn làm cho trí nhớ kiếp trước của nàng trở thành phiền não cho nàng."

Lúc nào mới có đủ kiên cường đây?

Chính là khi lòng của nàng chuyển sang chuyện khác, nói ví dụ như thích những người khác!

"Ngươi có thể đồng ý với ta sao?"

"Nhưng……" Cửu Chỉ do dự. Có lẽ nàng nói không sai, nhưng không giúp nương nương khôi phục, còn có người nào có tu vi cao như vậy giúp Ma Quân khôi phục đây?

"Nếu như Lạc Băng ở đây, ta tin tưởng hắn cũng không hi vọng thấy Tuyết Nhi khổ sở. Yên tâm, ta không cần thời gian quá lâu, ngươi chỉ cần kéo dài mấy ngày là được."

"…… Được rồi." Liên tục suy nghĩ, Cửu Chỉ gật đầu đồng ý: "Cho ngươi bảy ngày, vừa hết thời gian, ngay lập tức ta sẽ giúp nương nương khôi phục pháp lực."

"Được." Bảy ngày thì bảy ngày, vậy thì hàng ngày mình sẽ đi điều tra.

Muốn tìm đầu tiên…… Chính là Tích Phong!

……

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau khi ăn sáng, Bích Lạc vừa định nói từ giã với Tuyết Nhi, nhưng lại có người tìm tới cửa.

Tích Phong biết Tuyết Nhi là sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình, cho nên cũng sẽ không ra ngoài làm phiền nàng, chỉ hy vọng có thể ở chỗ tối vụng trộm nhìn nàng một chút, cho nên dấu đi hơi thở trên người, lặng lẽ nằm trên nóc nhà.

Vừa mới vạch ngói lưu ly ra, một tia sáng bắn từ bên trong ra, thật may hắn nhanh tay lẹ mắt, xoa trán vừa tránh khỏi.

"Người nào to gan như vậy, lại dám làm điều mờ ám trên đầu ta, xem ta…… (o)… Tích Phong? Tại sao là ngươi?" Bích Lạc lập tức bay lên nóc nhà, đứng phía sau đối phương, sau khi nhìn thấy rõ ràng mặt mũi của đối phương, vẻ mặt cứng ngắc: "Sao ngươi lại ở đây?"

"Bích Lạc?!"

"Đến, đi xuống nói."

"Không cần không cần……" Tích Phong vọt đến bên cạnh, né tránh đối phương. Hắn không muốn sau khi Tuyết Nhi nhìn thấy hắn trong lòng lại không vui!

"Mã Toa, làm sao vậy? Không sao chứ?" Diệp Tuyết ở trong phòng ngước đầu nhìn lên phía trên nói.

"A, không có việc gì, ta đi xuống ngay đây." Bích Lạc thuận miệng đáp, đôi tay nghi ngờ khoanh trước ngực, vòng quanh Tích Phong một vòng, một vòng nữa: "Nếu ngươi nhận được ta, chứng tỏ rằng trí nhớ kiếp trước của ngươi đã khôi phục. Nói, tại sao không muốn nhìn thấy Tuyết Nhi?"

"Ta……" Tích Phong không có lời gì để nói. Làm gì có chuyện hắn không muốn gặp, mà là không dám để nàng nhìn thấy

"Ngươi nói cái gì!" Đôi mắt Bích Lạc nheo lại: "Sẽ không phải ngươi làm cái gì có lỗi với Tuyết Nhi chứ?" Thấy trên mặt đối phương lộ ra vẻ mặt ân hận cúi đầu, nàng biết mình đã đoán đúng, "Thật sự vẫn làm chuyện có lỗi với Tuyết Nhi à? Chẳng lẽ là ngươi di tình biệt luyến, phản bội Tuyết Nhi?" Ánh mắt lấp lánh, hình như chỉ muốn đối phương thừa nhận, nàng ngay lập tức cầm Phương Thiên Kích đâm chết hắn!

"Ta……"

"Vậy thì ngươi đã làm chuyện gì, làm tổn thương nàng?" Bích Lạc dùng ngón tay chỉ vào hắn, từng bước lại gần.

Tích Phong áy náy phải thiếu chút nữa không có đứng vững, từ trên nóc phòng lăn xuống.

Nhìn phản ứng của hắn, nàng đặc biệt mơ hồ: "Không đúng, Tuyết Nhi nói không biết người nào tên là Tích Phong, nói như vậy, giữa các ngươi còn chưa có gặp mặt mới đúng, làm sao ngươi có thể tổn thương nàng đây?"

"……" Trong lòng Tích Phong càng thêm đau đớn, hít một hơi thật sâu, trong đầu toàn bộ đều là lời nói của nàng ngày hôm đó "Ta không biết ngươi…ngươi nhận lầm người rồi". Thật không nghĩ đến mình vừa thất thần như vậy, Bích Lạc đã kéo cánh tay của hắn, kéo hắn từ nóc nhà xuống: "Tuyết Nhi, ngươi ra đây cho ta."

Hiện tại mọi người ở đây, cách giải quyết nhanh nhất là nói chuyện trực tiếp với nhau.

"Mã Toa, chuyện gì……" Diệp Tuyết vội vàng từ trong phòng ra ngoài, nóng lòng lo lắng đi ra nhưng vừa nhìn thấy người trước mắt mặt đã cứng ngắc, sau đó từ từ biến thành lạnh lùng.

"Tuyết Nhi, ngươi biết hắn?"

"Không biết."

"Thật không biết?" Bích Lạc chưa từ bỏ ý định.

"Mã Toa, chẳng lẽ ngươi không tin lời của ta nói?"

"Không có không có, ta chỉ hỏi chơi thôi, ngươi cần gì nghiêm túc như vậy." Thấy vẻ lạnh lùng trên mặt bạn tốt, Bích Lạc càng thêm nghi ngờ: "Nhưng hình như hắn biết ngươi?"

"Ta còn biết Washington đấy, nhưng hắn không biết ta."

"Ngươi…… Đây không phải là để tâm vào chuyện vụn vặt sao?"

"Ta nói thật."

"Thôi, không muốn nói thì thôi, thật là hết cách với ngươi." Bích Lạc bất đắc dĩ thở dài, nhưng một giây tiếp theo lại bừng bừng hứng khởi chuyển sang bên cạnh vị kia: "Ta nói Tích Phong, Tuyết Nhi không chịu nói, vậy ngươi nói đi."

"……" Tích Phong nhìn Diệp Tuyết không nháy mắt, trừ nàng ra trong mắt không chứa được cái khác.

Làm hại Bích Lạc ngu ngơ đợi ở bên cạnh một hồi lâu, mới phát hiện căn bản là đối phương không nghe được lời của mình: "Này, ta đối tốt với Tuyết Nhi, cũng không có nghĩa là ta sẽ đối tốt với ngươi, ngươi có nói hay không, đừng ép ta phải ra tay!"

"Ngươi muốn ra tay thì ra tay đi, muốn chém muốn giết, cũng tùy ngươi thôi." Không ngờ Bích Lạc trở lại, nói như vậy, coi như mình chết, Tuyết Nhi cũng có người chăm sóc.

Chết trước mặt của Tuyết Nhi, chỉ cần có thể xóa đi một chút xíu oán hận trong lòng nàng, mình cũng vừa lòng rồi.

"Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi……" Bích Lạc giận đến không nói ra lời. Mình cũng chỉ là thuận miệng nói một chút, hắn thật vẫn nhắm mắt lại đưa cổ chờ mình giết! Có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề!

"Nương nương……" Sáu Mắt từ đằng xa vội vã tới đây, giống như có việc gấp, nhưng sau khi thấy Tích Phong, hình như tất cả mọi chuyện không còn quan trọng nữa: "Tích Phong, làm sao ngươi còn có mặt mũi tới gặp nương nương, ngươi còn ngại thương tổn nàng chưa đủ sao?"

"Sáu Mắt, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Sáu Mắt, câm mồm."

Bích Lạc và Diệp Tuyết đồng thời mở miệng.

"Tuyết Nhi, ngươi có chuyện gì, ngay cả ta cũng không chịu nói?"

"Mọi chuyện đều đã qua, cần gì phải nói lại." Lần này Diệp Tuyết hạ quyết tâm không nói, nàng biết Mã Toa đối với mình rất tốt, biết rõ, nhất định sẽ có không ít chuyện xảy ra.

Mình cũng đã để chuyện này để xuống, mang người trước mặt ra khỏi cuộc sống của mình, cần gì để chuyện này tới phiền não người khác!

"Nhưng ta muốn biết a! Sáu Mắt, nói mau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

"Sáu Mắt, ta lệnh cho ngươi, cái gì cũng không được phép nói."

"Tuyết Nhi……"

Bầu trời nổ tung một tiếng vang như sấm, trên mặt đất tạo thành mộ cái hố to.

Ngay sau đó ánh sáng đâm rách tầng mây, từ trên trời chiếu xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Bích Lạc nheo mắt lại. Nhìn tình huống, hình như là người của Thần giới, không biết đã sáu vạn năm, có người mình quen biết hay không.

Lúc này Sáu Mắt mới nhớ tới mục đích mình tới nơi này, mới vội vàng bẩm báo: "Nương nương, Thần giới dẫn đại quân tấn công Ma giới chúng ta, mời người cùng thuộc hạ tránh đến chỗ an toàn." Thần giới phái tới rất nhiều thiên binh thiên tướng, vốn là mình nên suất binh nghênh chiến. Nhưng sau khi cùng mọi người thương lượng một chút, nói an toàn của nương nương là quan trọng nhất, mới để mình tới đây bảo vệ nương nương. Ai……

"Đối đầu kẻ địch mạnh, tại sao ta có thể một mình chạy trốn đây, ta muốn chiến đấu với mọi người." Mình không cần người khác bảo vệ, càng không muốn trở thành gánh nặng. Mặc dù mình hiện tại một chút pháp lực mình cũng không có, nhưng có thánh thánh ở đâu: "Thánh thánh." Gọi to một tiếng về phía bầu trời, Thánh Kỳ Lân đã đến bên cạnh, kêu rầm rì đầy vui sướng.

"Tuyết Nhi, nguy hiểm như vậy, ngươi đừng đi, ta thay ngươi đi là được rồi." Bích Lạc kéo nàng lại, ngăn cản động tác nàng muốn leo lên trên lưng Thánh Kỳ Lân.

"Không cần, ta muốn chính mình đi. Huống chi, Mã Toa không phải người là người thần giới sao? Làm sao ngươi có thể đánh người của mình, vậy ngươi hãy ở lại chỗ này đi."

"Tuyết Nhi, chính bởi vì ta là Chiến thần, cho nên rất có thể ta biết những người đến tấn công, đến lúc đó liên lạc tình cảm một chút, nói không chừng là có thể không cần động binh đao."

"Thật sao?" Dù gì chính là chiến tranh, dĩ nhiên nếu có thể bỏ qua thì nên bỏ qua. Hơn nữa hiện tại mình duy trì chân ướt chân ráo, luôn luôn không tránh được trường hợp máu chảy thành sông. Nếu Lạc Băng đã giao Ma giới vào tay mình, mình sẽ cố gắng hết sức kiến cho con dân Ma giới an khang.

"Đương nhiên rồi, cho nên để ta đi trước nhìn một chút, nếu thật sự muốn động thủ, ngươi chỉ cần phái Tiểu Thánh tới giúp ta là được rồi, đao kiếm không có mắt, ngươi gặp phải tổn thương gì, ta sẽ đau lòng. Ngươi phải thay Ma giới xuất chinh, duy trì lợi ích của Ma giới, cũng phải chờ sau khi pháp lực của ngươi khôi phục lại rồi nói, ngươi thấy đúng không?"

"Vậy…… Được rồi." Diệp Tuyết tạm thời đồng ý. Chắc hẳn đầu tiên Thần giới xuất binh, tấn công là giả, dò thăm tình hình Ma giới mới là thật đi, có Mã Toa ở đây, có thánh thánh vàThất Thải Phượng Hoàng ở đây, lần này chắc cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

137. Chương 136: Tình Cảm Thầy Trò Ngày Trước

Editor: Ngoc Luyen

Bích Lạc huýt gió một tiếng, Thất Thải Phượng Hoàng xuất hiện, nàng bay lên, bay lên trên lưng của Băng Phượng, nghiêng đầu nhìn về phía Tích Phong đang ngẩn người nhìn không trung, "Ngươi muốn cùng đi không?"

"Được." Mặc dù Tích Phong lưu luyến, rất muốn cứ đứng bên cạnh Tuyết Nhi như vậy, nhưng mà hắn biết, hắn không thể! Mình ở lại, cũng chỉ kiến nàng thêm phiền não.

Bay lên không trung, bay đến bên cạnh Bích Lạc.

Hai người hóa thành hai tia sáng, đi đến phía trước.

Sáu Mắt đứng ở bên cạnh, len lén nhìn vẻ mặt của Diệp Tuyết.

Nàng…… Thật sự có thể buông bỏ Yêu Vương sao?

Ma Quân vì nàng mà chết, nếu có một ngày nàng tính một lần nữa quay lại trong vòng tay của Tích Phong, mình nhất định sẽ tự tay giết nàng!

……

Thần Ma đứng giằng co.

Dẫn đầu Thần giới lại là Chiến thần Trăm Đao, mái tóc dài màu tím, đầy vẻ tà khí.

Hắn là nhân vật gây tranh cãi nhất Thần giới.

Bởi vì một thân tà khí này, rất nhiều chúng thần cảm thấy hắn không phải là người trong chính đạo, cố ý giữ một khoảng cách với hắn. Nhất là lúc trước vì đả kích Ma giới, cư nhiên hắn lại không tiếc hy sinh nhan sắc của mình đi quyến rũ pháp sư Nguyệt Oa của Ma giới, mặc dù sau đó thành công trừ đi Nguyệt Oa, khiến Ma giới bị thương nặng, nhưng làm vậy lại khiến chúng thần khinh thường.

Nhưng bởi vì một thân pháp lực không ai bằng này cùng với các chiến công hiển hách, ngay cả người nắm quyền Thần giới là Nữ Oa đều phải kính (kính trọng) hắn ba phần, cho nên trên mặt, mọi người không thể không biểu hiện rất cung kính với hắn.

Vì vậy ở thần giới, địa vị của hắn kiến cho người ta vừa yêu vừa hận, vừa sợ vừa tôn kính.

Dĩ nhiên, trong Ngũ Giới ngoại trừ người của Thần giới, còn lại người của Tứ Giới biết Trăm Đao không chết vì tình đã ít lại càng ít, lúc ấy còn vui mừng hớn hở ăn mừng Trăm Đao đã chết, từ đó về sau có thể sẽ ít đi một đối thủ mạnh mẽ.

Hôm nay lần đầu tiên Trăm Đao xuất hiện trước mắt người khác sau tin chết vì tình, cho nên khi mới đến đây, thật khiến cho người Ma giới sợ hết hồn!

"Lạc Băng đã chết, Ma giới các ngươi như rắn mất đầu, thức thời thì nhanh chóng giơ tay đầu hàng, quy thuận Thần giới ta. Nếu không, chờ Bổn thần ra tay, nhất định sẽ khiến Ma giới các ngươi máu chảy thành sông. Đã cho các ngươi hai cơ hội, ta hỏi một lần cuối cùng, các ngươi đầu hàng hay là không đầu hàng?"

"Vẫn là câu nói kia, chúng ta thề cùng sống cùng chết với Ma giới."

"Nếu đã như vậy, rất tốt." Trăm Đao vừa lòng duỗi lưng mỏi trên lưng rồng hai đầu, chậm rãi đứng lên: "Đã lâu không có hoạt động gân cốt, tay đã sớm ngứa ngáy, vậy mượn các ngươi để khai đao đi." Duỗi tay một cái, một cái chuôi dài của đại đao đang phát sáng rực rỡ xuất hiện trong tay hắn.

Đại tướng Ma giới nắm chặt vũ khí trong tay, khẩn trương chăm chú nhìn vào hắn.

Trăm Đao ra tay, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Đại khái người của Ma giới có thể tiếp được ba chiêu của hắn, đã ít lại càng ít.

Ngưng tụ chân khí, chém một đao ra……

Ánh sáng nhức mắt mang theo tiếng gió bay thẳng về phía người Ma giới……

Ma Tướng có chút thực lực vội vàng nhảy ra phía trước, ra chiêu chống đỡ.

Có thể khiến cho bọn họ không nghĩ tới, ánh sáng kia còn chưa tới, lại có một tia sáng khác bay ra ngăn cản từ bên cạnh……

Hai tia sáng đụng vào nhau, giằng co một lát sau đó phát ra một tiếng vang "Bùm" kịch liệt, cùng tiêu tan.

"Người nào?" Trăm Đao quát khẽ một tiếng. Người nào của Ma giới lại có pháp lực cao thâm như vậy, lại có thể phá giải chiêu thức của mình. Trăm Đao nghĩ.

Dứt lời, mới thấy ánh sáng Thất Thải (bảy màu) mang theo một tia sáng vàng xuất hiện……

"Sư phụ." Bích Lạc cung kính gọi một tiếng, trên mặt có chứa vẻ bất đắc dĩ. Thần giới phái ai tới cũng được, cố tình lại phái sư phụ của mình, khi đó, nếu muốn ra tay, mình giúp Tuyết Nhi hay là giúp sư phụ đây?

Tuyết Nhi là người bạn tốt nhất của mình, chuyện của nàng chính là mình chuyện. Hiện tại Tuyết Nhi bảo vệ Ma giới, cũng chính là mình bảo vệ, mình làm sao có thể trơ mắt nhìn Ma giới bị Thần giới tấn công?

Nhưng sư phụ là người thân nhất của mình ở Thần giới, người xưa đã nói, một ngày là thầy cả đời là cha, làm sao mình có thể ra tay với sư phụ đây? Lên coi như mình đứng về phía Tuyết Nhi, không ngại phản bội sư phụ, nhưng cho dù là pháp lực của mình cũng không đủ để chống lại lão nhân người.

"Bích Lạc?! Sao con lại ở đây?" Trời sinh tính tình của Trăm Đao ngạo mạn, chưa bao giờ có người làm bạn. Cho nên chúng thần xa lánh hắn, hắn không để ý chút nào, ngược lại còn vui mừng dễ chịu. Cả đời chỉ thu một đồ đệ, chính là Bích Lạc nàng.

Ban đầu Trăm Đao thu đồ đệ, hơn nữa còn là một nữ đệ tử, người Thần giới vô cùng lo lắng cho tiểu nữ oa này, bởi vì lấy tính tình của Trăm Đao, chỉ cần tiểu cô nương không chú ý, ngay lập tức có thể bị giết hại.

Nhưng các thần cũng đã chứng kiến, ở bên ngoài đối với người nào cũng hung ác, duy chỉ có đối với người đồ đệ này là đặc biệt tốt, chuyện gì cũng làm cho nàng. Năm đó Bích Lạc ham chơi nghịch ngợm, lột sạch lông vũ trên người Đại Bằng, Như Lai giận dữ, muốn nhốt Bích Lạc trong thiên lao úp mặt vào tường sám hối. Sau khi biết chuyện đích thân Trăm Đao tìm tới cửa, ngay trước mặt Thần Phật nói một đoạn, thiếu chút nữa kiến cho Như Lai ngất xỉu vì tức giận: "Đồ đệ của ta chỉ là nhổ lông của súc sinh, có cái gì phải ngạc nhiên. Nếu như là ta, nhất định đã làn thịt con súc sinh này rồi, sau đó sẽ tìm Thái Thượng Lão Quân xin một ít thuốc bổ, hầm cùng với thuốc bổ rồi tặng cho đồ nhi ta để bồi bổ thân thể."

Như Lai Phật tổ, mặc dù lòng dạ từ bi, nhưng cũng là không chịu nổi bực tức này, dưới cơn nóng giận phái Thập Bát La Hán đi lùng bắt Bích Lạc. Nhưng mà không ngờ Thập Bát La Hán có đi không có về, tất cả đều chết trong tay thủ hạ của Trăm Đao, tiến vào đường hầm luân hồi.

Từ đó về sau, Tiểu Bích Lạc lại càng vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung, không coi ai ra gì), cá chép của Quan Âm Bồ Tát, Hao Thiên Khuyển của Nhị Lang thần, Lò Luyện Đan của Thái Thượng Lão Quân…… Thậm chí là nơi cất giấu pháp bảo của Nữ Oa nương nương, chỉ cần là chuyện đùa mới lạ, cho dù là động vật, dụng cụ hoặc là pháp khí, cũng bị nàng chà đạp một lần. Nhưng người Thần giới vì ngại pháp lực của sư phụ nàng, không ai dám nói thêm cái gì, ngay cả Nữ Oa cũng mắt nhắm mắt mở, nói đến là đứa bé ham chơi, lần sau không thể làm như vậy nữa là được.

Từng có một đoạn thời gian, cả Thần giới nhìn thấy Bích Dao giống như là nhìn thấy bệnh dịch, e sợ tránh không kịp. Mãi cho đến khi Bích Lạc gặp được Diệp Tuyết, hai người hòa hợp với nhau trở bạn tốt của nhau, tính tình của nàng mới dần dần thay đổi.

Mà có lẽ do thời gian Bích Lạc ở chung với Diệp Tuyết quá lâu, vô tình lại xa cách sư phụ, quan hệ giữa hai thầy trò cũng dần dần lạnh nhạt đi.

"Con……" Bích Lạc không dám nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt đảo trái đảo phải: "Tuyết Nhi ở đây."

"……!!! Lại là Diệp Tuyết! Đồ nhi, tại sao mỗi lần con đều vì nàng mà trở mặt với vi sư?"

"Sư phụ…… Vừa rồi không phải con ra tay." Thấy trên mặt đối phương hiện ra vẻ thất vọng đau lòng, Bích Lạc không nhịn được giải thích.

"Không phải con? Vậy là ai?"

"Cái này……" Không muốn nhìn thấy dáng vẻ thất vọng đau lòng của người, nhưng ngược lại, nàng càng không muốn nhìn thấy dáng vẻ hung thần ác sát của người. Bởi vì mỗi lần sư phụ nổi giận, nhất định sẽ đại khai sát giới.

"Nhanh lên một chút nói cho vi sư biết, rốt cuộc là ai?"

"Là ta." Tích Phong lắc mình một cái, đến trước mặt của Bích Lạc.

Người khác sợ Trăm Đao hắn, nhưng Tích Phong hắn không sợ.

Nếu như nói việc của Ngu Cát lần trước, hắn là may mắn đả thương Trăm Đao, vậy bây giờ, Tích Phong đã khôi phục tu vi đời trước, không có tự tin trăm phần trăm có thể đánh thắng được đối phương, nhưng ít nhất sẽ chết không quá khó coi.

"Tích Phong, lại là ngươi!" Sát khí trên mặt Trăm Đao càng đậm. Lần trước mình không có tìm hắn thì thôi, ngược lại hắn, lại dám tới cửa tìm mình!

Khóe miệng Tích Phong vẽ ra một nụ cười như có như không: "Lần trước trúng phải hỏa cầu của ta có thoải mái không? Có muốn thử lại lần nữa không?"

"Tích Phong, lần trước là ta sơ suất, mới có thể trúng chiêu của ngươi."

"Vậy hiện tại có muốn tỷ thí một lần hay không? Để xem rốt cuộc ai lợi hại hơn."

"Hôm nay ta có nhiệm vụ trong người, không muốn so đo với ngươi." Tuy là Trăm Đao cuồng vọng, nhưng vẫn biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

Nếu muốn thống nhất ngũ giới, chướng ngại lớn nhất vật chính là Ma giới và Yêu Giới. Vốn muốn mượn tiểu nữ nhi Nguyệt Tiểu Điệp giúp mình giải quyết Ma giới, nhưng kết quả là do mình đánh giá cao năng lực của đứa bé kia. Mặc dù nàng tràn đầy thù hận với ngũ giới, nhưng cũng không giấu được tâm địa thiện lương của nàng. Hiện tại Bích Dao cũng đã trở lại, Một lần nữa Thất Thải Phượng Hoàng trở về vị trí cũ, năng lực của Tiểu Điệp thì càng bị hạn chế, cho nên đến bây giờ, người mình có thể dựa vào cũng chỉ còn Thần giới thôi.

Mượn lực lượng của Thần giới, sau khi tiêu diệt hết Ma giới và Yêu Giới, mình tùy lúc có thể cướp vị trí của Nữ Oa, đến lúc đó…… trời đất này, một mình hắn độc tôn rồi!

Chỉ là muốn nhờ lực lượng của Thần giới công chiếm hai giới yêu ma, cần phải chú ý nhất chính là quyết không thể để hai giới liên kết với nhau. Một khi hai giới yêu ma liên kết với nhau, cho dù Thần giới có dốc toàn bộ lực lượng, cũng chỉ có thảm bại toàn phần.

Cho nên…… Tích Phong xuất hiện ở nơi đây, cho dù mình có bao nhiêu hi vọng quật ngã hắn xuống đất, cũng phải nhẫn nại, tất cả phải lấy đại cục làm trọng.

"Nhưng chuyện của Ma giới chính là chuyện của ta, ta không muốn so do với ngươi, trừ phi bây giờ ngươi lui binh."

"Tích Phong, từ trước đến giờ quan hệ của hai giới yêu ma đều lạnh nhạt, lúc nào thì chuyện của Ma giới cũng thành chuyện của Yêu Giới rồi hả?" Trăm Đao nhịn một lần nữa, lần nữa thối lui.

"Xưa đâu bằng nay, ta nói phải thì phải. Ra tay đi, nếu như ta thua, chuyện này ta không nói nữa, nhưng nếu như ngươi thua, ngay lập tức rút binh cho ta."

"Được, ngươi đã cố ý như thế, ta cũng không thể làm gì khác hơn là theo đến cùng." Điều duy nhất Trăm Đao hắn không chịu được chính là kiêu kích, bởi vì người kiêu ngạo như hắn, cho tới bây giờ cũng không biết mùi vị của từ "Thua" là như thế nào. Bày ra tư thế ứng chiến, trên mặt là nụ cười ngông cuồng: "Xin mời."

"Đợi chút……" Bích Lạc đột nhiên nhảy ra, ngăn giữa hai ngươi: "Tích Phong, sư phụ, mọi người đã không gặp nhau mấy vạn năm, chẳng lẽ nhất định phải dùng vũ lực giải quyết vấn đề sao? Không bằng mọi người bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện một chút, có thể giải quyết chuyện gì thì giải quyết, mọi ngươi thấy thế nào?"

Nàng nói rất thành khẩn và tha thiết, nhưng hai người kia lại không cảm kích chút nào, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, miệng đồng thanh cự tuyệt: "Không cần."

"Được rồi, tùy cho mọi người vậy." Vì hòa bình của Ma giới, Bích Lạc quyết tâm phải cố gắng bình ổn chiến tranh, cho dù là ai vì Ma giới mà bị thương chảy máu, nàng cũng không muốn nhìn thấy: "Nhưng mà sư phụ, nhưng mà đồ nhi cũng đã nói, nếu Tích Phong thua, con sẽ tiếp tục đấu với người."

Tuyết Nhi a Tuyết Nhi, chỉ vì ngươi mà ngay cả sư phụ ta cũng đắc tội, đến lúc đó ngươi phải cám ơn ta ta thật tốt.

"Đồ nhi, con đang nói cái gì vậy?"

"Đây là con nói thật!"

"Vì một Diệp Tuyết, mà con lại muốn ra tay với sư phụ?"

"Sư phụ, là người mang binh đến Ma giới tìm phiền phức trước? Là do người có lỗi trước, đồ nhi…… Đồ nhi giúp Tuyết Nhi, nhưng mà cũng chỉ muốn…… Nhưng mà con chỉ muốn giúp sư phụ giảm bớt lỗi lầm mà thôi."

"Con tìm được lý do thật là tốt. Được rồi, nếu đồ nhi đã nói như vậy, vi sư nể mặt mũi của con mà tạm thời lui binh. Thời gian ba ngày, tốt nhất là con nên khuyên nhủ người Ma giới, nếu sau ba ngày bọn họ còn không chịu quy thuận Thần giới ta, cũng đừng trách vi sư không nể mặt đồ nhi."

"Dạ, cung tiễn sư phụ."

"Chúng ta đi." Trăm Đao mang theo người của Thần giới rời đi như một cơn gió.

Thấy vậy trong lòng Tích Phong không thoải mái: "Tại sao ngươi muốn hắn rời đi? Cũng không phải là ta đánh không lại Trăm Đao."

"Đó là ta sư phụ." Bích Lạc trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi cảm thấy ta có thể trơ mắt nhìn ngươi giết sư phụ?"

"Ta cũng chỉ muốn tỷ thí pháp lực với hắn một chút mà thôi." Tích Phong có chút kinh ngạc. Không sai, vừa rồi chính mình đã hạ quyết tâm muốn sống chết với Trăm Đao, chỉ cần vừa ra tay, không phải hắn chết chính mình chết. Nhưng làm sao nàng lại biết?

Bích Lạc cười lạnh: "Tích Phong, đây chính là ngươi không đúng, một đời trước ta ở chung với Tuyết Nhi lâu như vậy, nhân tiện chuyện của ngươi ta cũng hiểu rất rõ, cho nên một chút tâm tư trong lòng ngươi kia, muốn lừa được ta cũng rất khó."

"…… Nhưng ba ngày sau Trăm Đao sẽ trở lại, ngươi cảm thấy thời gian ba ngày là có thể giải quyết mọi chuyện sao?"

"Cái này thì phải đánh cuộc một lần." Bích Lạc ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

"Đánh cuộc?"

"Đúng vậy." Nàng gật đầu một cái: "Hiện ttại biện pháp duy nhất chính là xin Nữ Oa tha thứ, chỉ cần có thể thuyết phục Nữ Oa, sư phụ ta cũng không thể làm gì."

"Nhưng Nữ Oa sẽ nghe lời ngươi sao?"

"Cho nên mới gọi là đánh cuộc a!! Tích Phong, ta phát hiện không gặp ngươi ba vạn năm, ngươi lại càng ngày càng đần!" Nói chuyện không dùng đến não sao? Thật là hao tổn tâm trí.

"……" Mỗ nam nào đó lặng yên.

"Nhưng mà…… Trước khi xuất phát đi Thần giới, ta muốn biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Là……" Bích Lạc nói xong, đột nhiên dùng Định Thân Chú trên người Tích Phong.

Không nghĩ tới, tốc độ của đối phương càng nhanh hơn so với dự đoán của nàng, lập tức vọt đến bên cạnh: "Ngươi muốn làm gì!"

"Ta muốn biết thời gian ta không có ở đây, ngươi đã làm gì Tuyết Nhi!" Lấy hiểu biết của mình với Tuyết Nhi, rõ ràng Tuyết Nhi biết Tích Phong, nhưng cố tình lại bày ra sắc mặt lạnh lùng.

Thật muốn biết, rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì!

"Ngươi không phải cần phải biết." Cho dù Tích Phong có ngu, cũng không thể nói chuyện này cho nàng biết. Với tính tình của Bích Lạc, không cắt hắn thành tám khúc mới là lạ.

Mình cũng không phải sợ chết, mà là vẫn không thể chết!

"Làm gì hẹp hòi như vậy."

"Ngươi nên nhanh chóng đi Thần giới tìm Nữ Oa đi."

"Được rồi, nhưng mà ngươi phải đồng ý ta, chờ ta trở lại, ngươi nhất định phải nói cho ta biết."

"Được." Chuyện tương lai, tương lai lại nói, bây giờ mình tạm thời đồng ý thì thế nào.

"Được, một lời đã định, ngoéo tay." Bích Lạc duỗi tay về phía hắn.

"Ngươi có thể đừng ngây thơ như vậy được không?" Đường đường Nữ Chiến Thần, thế nào lại giống hệt đứa bé vậy? Chỉ là nhìn nàng một bộ không ngoéo tay là không được, lắc đầu một cái, đưa tay ra……

Nhưng mà hắn vừa vươn tay, đột nhiên Bích Lạc lại vận khí tới ngón tay, chạm vào cổ hắn, Định Thân hắn tại chỗ: "Ha ha, bị lừa rồi. Chuyện ta muốn biết, cho tới bây giờ còn chưa có chuyện gì mà ta không biết đâu……"

138. Chương 137: Sẽ Không Tin Tưởng Ngươi Nữa

Editor: Ngoc Luyen

"Bích Lạc, dừng tay……" Tích Phong lớn tiếng quát.

Nhưng vô dụng, đối phương đã đặt ngón tay lên trên trán của hắn……

Chuyện đã xảy ra mấy ngày trước của hắn và Tuyết Nhi truyền không thiếu chút nào vào đầu Bích Lạc……

Ánh mắt càng ngày càng lạnh, nụ cười trên mặt từ từ tắt đi……

"Tích Phong, cái tên khốn kiếp này!" Quát to một tiếng, đột nhiên nàng trực tiếp ra tay đánh một chưởng vào ngực hắn, đánh bay hắn từ trên đất ra ngoài.

"Phốc……" Nặng nề ngã xuống đất, hắn phun một ngụm máu tươi xuống mặt đất.

"Tại sao ngươi có thể tổn thương Tuyết Nhi như vậy, tại sao có thể!!! Cho dù không có trí nhớ của kiếp trước, chẳng nhẽ trái tim của ngươi cũng bị Cửu Vĩ hồ kia tha đi rồi sao?? Uổng công ngươi sống chung với Tuyết Nhi nhiều năm như vậy, ta muốn giết chết ngươi……" Nàng vung Phương Thiên Kích lên, đâm về phía ngực của hắn……

"Nếu như giết ta có thể chuộc tội, có thể kiến trong lòng Tuyết Nhi dễ chịu hơn một chút, vậy thì ngươi giết ta đi!" Hắn nhắm mắt lại, không có gì để hối tiếc.

Ma Tướng ở bốn phía hai mắt nhìn nhau, trong lòng mong đợi, dù sao Ma Quân cũng là bị Yêu Vương hại chết, nếu như một đao của Bích Dao giết chết hắn, cũng tính là vì báo thù cho Ma Quân!

Nhưng Yêu Vương vừa chết, Yêu Giới chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Mặc dù bây giờ Yêu Giới đã bị thương nặng, không đáng để nhắc tới, nhưng vấn đề trước mắt là Thần giới cũng đang nhìn chằm chằm vào Ma giới, ngộ nhỡ Yêu Giới vì báo thù, đầu hàng Thần giới, như vậy thì Ma giới sẽ tràn ngập nguy cơ rồi.

"A!……" Gân xanh trên mu bàn tay Bích Dao tuôn ra, vung thần khí trong tay, Phương Thiên Kích vẽ ra một đạo ánh sáng thật to trên không trung, bay thẳng về phía bầu trời……

Tầng mây bị rách thành hai nửa, kéo theo dòng khí chung quanh.

Lập tức sấm sét vang dội, những hạt mưa to rơi xuống……

"Tích Phong, mạng của ngươi tạm thời giữ lại, chờ giải quyết xòn chuyện của Ma giới, ta lại tới thập ngươi! Ngươi làm ta quá là thất vọng!" Một cước đá lên vai khiến hắn quỳ một chân trên đất, gọi Băng Phượng ra, chớp mắt đã rời đi.

"Tại sao bây giờ lại không giết ta……"

Hắn chán nản đứng dậy từ dưới đất, không thiết lập kết giới, mặc cho mưa rơi trên người của mình, trên mặt.

Tập tễnh từng bước đi về phía xa, chỉ để lại một bóng lưng thê lương……

……

Trăm Đao mang theo người của Thần giới dựng trại ở một nơi hoang dã vắng vẻ.

Các đại tướng là thuộc hạ của hắn cũng không đoán được mệnh lệnh của hắn.

"Tướng quân, Bích Lạc là đồ đệ của người, chẳng lẽ người còn sợ nàng sao? Bây giờ là cơ hội tốt nhất để thu phục Ma giới, tại sao lại rút lui như vậy?"

"Đúng vậy, Tướng quân, tình hình quân sự thay đổi trong nháy mắt, người cho Ma giới thời gian ba ngày, không chừng đến lúc đó bọn họ đã nghĩ ra biện pháp đối phó chúng ta, hoặc là tìm cứu binh từ xa tới, đến lúc đó muốn tấn công, đã khó lại càng khó rồi."

"Tướng quân……"

"Tất cả đều câm mồm cho ta." Ánh mắt của Trăm Đao lạnh lẽo, những thứ âm thanh giống như ruồi muỗi kia đều dùng lại, chỉ còn lại một ít gương mặt lo lắng ưu sầu.

Khí phách ngồi trên ghế hổ, trong tay vuốt vuốt binh phù: "Chuyện các ngươi nghĩ được, chẳng lẽ ta không nghĩ được sao? Không sai, Bích Lạc là đồ nhi của ta, pháp thuật của nàng đều do ta dạy, muốn bắt nàng lại, nhất định không là có vấn đề gì. Chẳng lẽ cả đám các ngươi đều không có mắt sao? Nàng có Thất Thải Phượng Hoàng giúp đỡ, sau lưng lại có Thánh Kỳ Lân tương trợ, ba con Thần Thú này cũng không phải có thể dễ dàng đối phó! Thay vì kiến cho cả hai bên đều tổn hại, không bằng cho đồ nhi của ta mộ chút mặt mũi, cũng kiến nàng sinh lòng biết ơn với sư phụ là ta."

Nói một phen, thật lễ độ.

Chúng thần rối rít cúi đầu, vì mình suy nghĩ thiếu sót mà tự trạch.

"Vậy…… Bây giờ chúng ta nên làm như thế nào? Thật sự phải đợi ba ngày, chờ Ma giới quy thuận mình sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Trăm Đao nhếch miệng lên, tà khí trên người nặng hơn: "Lúc này, nhất định đồ nhi của ta tìm Nữ Oa cầu cạnh đi. Phân phó, hiện tại tướng sĩ và binh lính nghỉ ngơi cho tốt, tối nay tập kích Ma giới."

"Vâng" cho dù không thích Trăm Đao, nhưng vào giờ phút này cũng không thể không phục.

Hắn quả thật là Chiến thần mà không ai có thể sánh bằng ở Thần giới, cho tới bây giờ cũng không đánh trận nào mà không nắm chắc phần thắng.

……

Đêm khuya yên tĩnh, tuyết đọng ở Ma giới đã tan hết, chỉ còn một số nơi vẫn còn một ít băng tuyết tích tụ lâu ngày.

Do băng tuyết vỡ vụn, phát ra tiếng "Răng rắc" giòn vang, trừ tiếng đó ra không có bất cứ âm thanh gì khác nữa.

Mà thế giới sao có thể an tĩnh như vậy, một bóng dáng không tiếng động xuất hiện dưới ánh trang ở một nơi vắng vẻ……

Giờ phút này Tích Phong giống như là một luồng u hồn, không biết đi nơi nào.

Hắn rối rắm, bàng hoàng, bất đắc dĩ, tuyệt vọng!

Trong lòng nghĩ đến từng người, nhưng không nghĩ được ai là người tâm phúc.

Hắn không biết là báo thù quan trọng hơn, hay là tự sát tạ tội quan trọng hơn, hay là giúp Ma giới thoát khỏi hiểm cảnh quan trọng hơn……

Chuyện gì hắn cũng không muốn làm, nhưng ở đây chuyện gì cũng không thể không làm.

Vấp phải tảng đá dưới chân, "Bộp" một cái ngã lăn trên đất, hơn nữa còn ngã vào một cái rãnh ở bên cạnh……

Gặp thật nhiều chuyện xui xẻo, đến đi bộ cũng vô cùng xui xẻo!

Tay chân như nhũn ra, trên người không có chút hơi sức nào! Lần thứ hai thử bò ra ngoài cái rãnh, nhưng cũng không thành công.

Vậy thì mặc kệ đi. Thân thể có chút nóng, Tích Phong cũng chưa từng nghĩ đến, cư nhiên lại có một ngày mình bị sốt.

Bất đắc dĩ nằm ở đáy rãnh nhỏ, ngẩn người nhìn ánh sao sáng trên trời.

Nhớ tới lần đó cùng nàng ngắm sao, ban đêm cùng nhau ăn thịt nướng, trái tim lại đau đớn thêm lần nữa.

Có câu nói trời làm bậy thì không sao, tự mình làm bậy thì không thể sống! Đại khái là nói chính mình đi!

Gió thổi cỏ lay, mí mắt bắt đầu đánh nhau……

Ngủ ở chỗ này vừa có cảm giác, có lẽ cũng là chọn lựa không tồi, mặc dù phía dưới có chút ướt……

Sao trong mắt từ từ hạ thấp xuống, Tích Phong cứ như vậy nằm ngủ trong rãnh nhỏ…..

Cho đến khi cảm thấy bên cạnh khác thường, mới đột nhiên mở mắt ra……

"Đây là……" Rõ ràng vừa rồi còn có sao, sao có thể lập tức trở nên tối om om như vậy, vô cùng áp lực.

Nheo mắt lại, mở thiên nhãn, sau khi thấy rõ nguyên nhân bầu trời đen tối như vậy, lòng bàn tay lập tức xiết chặt.

Trăm Đao đáng chết, nói lời lại không giữ lời, khiến thần binh Thần Tướng ẩn thân trên không trung nhanh chóng đi về phía trước, đây là làm gì? Chơi đánh lén sao?

"Tuyết Nhi!!"

Trong đầu hắn lập tức sáng tỏ, dù sao vào giờ phút này, hắn cũng biết mình phải làm gì.

Hai tay chống trong nước nghĩ đến, mới phát hiện thân thể càng mềm nhũn hơn so với trước kia……

Đáng chết, lúc này mình lại xảy ra vấn đề, muốn hại chết ai vậy!

Trong lòng Tích Phong đang mắng mình vô dụng, ngồi xếp bằng trong nước, miệng lẩm bẩm, sau đó một tiếng "Rầm rầm", biến mất trong nước.

Chiêu này là năm đó hắn học được từ Ngu Cát, chính mình luôn luôn khinh thường dùng, không nghĩ tới bây giờ lại phát huy công dụng.

Quanh người đột nhiên nóng lên, sau đó ngay trước mắt thoáng qua cái gì trắng bóng……

"Ồn ào……" Một phen, Diệp Tuyết đang tắm rửa, từ trong nước nhô lên một cái đầu.

Cửu Chỉ đã nói, bên kia Lạc Băng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mà phòng băng bên kia hết sức tinh khiết, cho nên không thể bị bất kỳ loại ô nhiễm nào, vì vậy nàng nghe lời bắt đầu tắm rửa thay quần áo, tẩy được sạch bóng, lại đi nhìn hắn.

Đột nhiên Tích Phong xuất hiện, nàng phản xạ có điều kiện thét ra tiếng chói tai, thậm chí cái đầu kia trong nước trông như thế nào cũng không thấy rõ: "A……"

"Tuyết Nhi……"

"Tại sao là ngươi!!"

Quan hệ của hai người đặc biệt, tình cảnh như thế khiến cho hai bên đều vô cùng lúng túng.

"Đi ra ngoài cho ta." Trong lúc bất chợt thần trí khôi phục, Diệp Tuyết vội vàng cầm khăn lông bên cạnh che kín mình, trên mặt không kềm được tức giận.

"Thật xin lỗi Tuyết Nhi, không phải ta…… Ta không cố ý." Hắn vội vàng leo ra từ trong bồn tắm, không biết là do vội vàng hay là trên người vốn không còn hơi sức, đang leo đến miệng thùng thì ngã xuống.

Mặt hướng xuống, thiếu chút nữa xương sống mũi bị ngã gãy!

Thừa dịp hắn nằm trên mặt đất, Diệp Tuyết đi qua bên phía y phục chuẩn bị xong, vội vàng mặc trên người, sau đó từ trong bồn tắm đi ra ngoài, lớn tiếng kêu: "Có ai không, người đâu……"

"Nương nương, đã xảy ra chuyện gì." Tiểu Nhất vội vàng đi vào từ bên ngoài, khi thấy người ướt nhẹp đứng dậy từ trên đất, trên người Tích Phong còn mang theo bèo nước, trong lúc nhất thời kinh ngạc nói không ra lời: "Ngươi…… Ngươi…… Sao ngươi lại ở đây?" Mới vừa rồi nương nương đang tắm, hiện tại quần áo xốc xếch, mà thân thể của hắn cũng ướt, chẳng lẽ hai người……

"Tuyết Nhi, thật sự là ta không cố ý, nàng đừng sợ, ta sẽ không làm bất kỳ chuyện có lỗi với nàng." Tích Phong khổ sở nhìn nàng nói.

Bởi vì y phục mặc tương đối vội vàng, hơn nữa trên người nàng vốn ướt nhẹp, những bộ vị quan trọng trên cơ thể đã được che, nhưng vóc người uyển chuyển này lại như ẩn như hiện, có thể đốt lên dục vọng của nam nhân.

Nếu như đổi lại thường ngày, hắn nhất định sẽ trực tiếp nhào tới, đè nàng té ở phía dưới rồi. Nhưng giờ phút này…… Cái gì hắn cũng không nghĩ đến, tâm không có tạp niệm, chỉ hy vọng nàng có thể tỉnh táo một chút, không nên kích động mà thương tổn được chính mình!

"Tiểu Nhất, đuổi…… Đuổi hắn ra ngoài cho ta……"

"Dạ, nương nương." Tiểu Nhất cung kính lĩnh mệnh.

Nhưng nương nương nói là đuổi hắn ra, mình nào có pháp lực mạnh như vậy! Chỉ cần Yêu Vương nhẹ nhàng phất tay áo, đại khái là đầu mình đã đụng vào từng rồi, rút cũng không rút ra được.

Cho nên ở tình thế cấp bách trước mắt, chỉ có thể bày ra thái độ hơi ác liệt một chút, trên mặt hơi hung ác một chút: "Yêu Vương, mời đi ra ngoài."

Tích Phong đứng không nhúc nhích: "Tuyết Nhi, thật sự là ta không cố ý, ta tới tìm nàng là có việc gấp, ta……"

"Được rồi Yêu Vương, làm người đứng đầu một giới, người nên biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ đi! Người xông tới lúc nương nương nhà ta đang tắm, nếu như bị truyền đi, ngươi không sợ sẽ bị người đời nhạo báng sao?" Tiểu Nhất ngăn giữa hai người, cắt đứt lời của hắn.

"Ta có thể đi ra ngoài, nhưng mà Trăm Đao đang mang theo đại quân đi về phía bên này, các ngươi mau mau chuẩn bị đi."

"Đuổi ra ngoài!" Diệp Tuyết lạnh giọng nói.

Chính mình đã bị lừa nhiều lần, chẳng lẽ cảm thấy cho tới bây giờ, mình vẫn sẽ nữa tin tưởng lời nói của hắn sao?

Hành vi tầm thường, lấy cớ thì sứt sẹo, đây mới thật sự là Tích Phong đi!

"Tuyết Nhi, mặc kệ nàng hận ta bao nhiêu, xin nàng nhất định phải tin tưởng lời của ta."

"Thật xin lỗi, ta tình nguyện Ma giới rơi vào tay giặc, cũng sẽ không tin tưởng ngươi nữa!"

139. Chương 138: Cuối Cùng Hồn Phách Biến Mất

Editor: Ngoc Luyen

Tích Phong há miệng, muốn nói cái gì, nhưng cái gì cũng không nói được.

Bởi vì bất kể mình nói gì, chắc nàng cũng sẽ không tin mình nữa.

"Tiểu Nhất, ngươi còn đứng ngây đó làm gì."

"Yêu Vương, mời đi ra ngoài."

"Tuyết Nhi…… Phải làm thế nào, mới khiến nàng tin ta lần nữa?"

"Ngũ giới xuống dốc, ngày cuối cùng của thế giới!" Khi đó, tin hay không, đối với ai cũng không còn ý nghĩa nữa!

Một bước sai, cả bước sai. (Giống câu sai một li đi một dặm của mình)

Hắn chỉ có thể để cho sai lầm đó không tiếp tục kéo dài nữa mà thôi.

Cho dù như thế nào, việc cấp bách là hãy để cho nàng biết, Trăm Đao thật muốn tập kích.

"Ta biết rồi." Mở cửa phòng ra, sải bước đi ra ngoài.

Diệp Tuyết khoanh tay, dựa lưng vào tường, từ từ ngồi bệt xuống đất……

Mình cũng không cùng hắn so đo, tại sao…… Tại sao hắn còn không chịu buông tha cho mình, còn nhiều lần tới trêu chọc mình!

Mình chỉ muốn yên lặng canh giữ bên cạnh Lạc Băng, chẳng lẽ nguyện vọng đơn giản như vậy, cũng không thể thức hiện được sao?

Ngón tay xuyên vào mái tóc dài ướt sũng, vùi đầu vào giữa đầu gối……

……

Mất hơi sức rất lớn, rốt cuộc nàng mới khôi phục lại cảm xúc của mình.

Lần nữa gọi Tiểu Nhất chuẩn bị nước, sau đó tắm rửa, tắm xong sau đó mới đi tìm Cửu Chỉ.

"Nương nương, đã trễ thế này, Cửu Chỉ cho là ngươi không tới."

"Còn không phải là bởi vì……"

"Tiểu Nhất." Diệp Tuyết ngăn lại lời nói của nha đầu bên cạnh, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên làm trễ nãi chút thời gian, bây giờ chúng ta sẽ đi thăm Lạc Băng."

Có một số việc, nói ra cũng chỉ khiến tăng thêm phiền não cho người khác mà thôi, không bằng không nói.

"Được rồi." Cửu Chỉ là người thông minh, nếu nàng không muốn nói, đương nhiên là sẽ không hỏi: "Nương nương đi theo thần."

……

Tiểu Nhất phải ở bên ngoài cung điện, Cửu Chỉ mang theo Diệp Tuyết tiến vào một gian phòng được trang bị đầy đủ dược liệu, sau đó sờ soạn trên tường một lúc, vách tường nứt ra một cái lỗ.

Nhìn từ bên ngoài, đen thùi lùi, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi ra từ bên trong.

Hắn ở bên cạnh cầm viên dạ minh châu, cẩn thận chiếu đường cho nàng, đi vào từng chút.

Bên trong vừa đi qua một cánh cửa đá, một cánh cửa sát, thêm một cánh cửa ngọc, cuối cùng mới đến cửa băng.

Chỉ đứng ở cửa, khí lạnh thấu xương khiến cho thân thể mỏng manh của nàng có chút không chịu nổi.

Cửu Chỉ coi như săn sóc, nhấc tay một cái, biến ra một cái áo bông thật dầy khoác lên người nàng: "Nương nương, bởi vì chỉ có một hồn phách, cho nên rất dễ dàng bị thương tổn. Khi người đi vào, nhất định phải nhớ không được làm ra động tĩnh quá lớn, càng không thể bởi vì nhất thời kích động mà đi lên đụng vào, biết không?"

"Được Được, ta bảo đảm cái gì cũng nghe theo lời của ngươi."

"Được, bởi vì hồn phách này vì người mà lưu lại, cho nên người có thể nói một ít lời nói vui vẻ cho Ma Quân nghe, như vậy đối với việc khôi phục thần hồn của Ma Quân, là giúp ích rất lớn."

"Ta biết rồi, Cửu Chỉ, ngươi mau cho ta vào đi." Diệp Tuyết có chút không chờ đợi được. Nàng giống như đi xác nhận một chút, rốt cuộc giờ phút này Lạc Băng thế nào.

Tuy rằng là bởi vì do pháp lực, theo lời Cửu Chỉ nàng không thể thấy được, nhưng nàng tin tưởng, nhưng chỉ cần mình dụng tâm cảm nhận, nhất định có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

Cửa băng từ từ nhấc lên, khí lạnh màu trắng thoát ra từ bên trong.

Cửu Chỉ dùng tay làm dấu mời: "Nương nương, trên đất là băng, đi bộ xin cẩn thận."

"Ta hiểu rồi."

Chân trước hai người vừa đi vào, chân sau cửa băng lập tức đóng lại.

Càng đi vào bên trong, nhiệt độ lại càng thấp, đến khi đi vào tận cùng bên trong, Diệp Tuyết bị đông cứng hai hàm răng liên tục va vào nhau.

"Nương nương, người có khỏe không?" Cửu Chỉ quan tâm hỏi. Thật ra thì hiện tại hắn có chút hối hận đồng ý với thỉnh cầu của chiến thần Bích Dao, bởi vì chỉ cần pháp lực của nương nương khôi phục, rét lạnh này không tính là gì với nàng. Hơn nữa nếu pháp lực của nương nương khôi phục, hôm nay lúc Thần giới đến, có lẽ bên tinh thần sa sút chính là thần binh Thần Tướng đi.

"Không có việc gì." Diệp Tuyết xoa xoa bàn tay, để cho mình ấm áp chút, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cách đó không xa.

Khí lạnh màu trắng từ từ tản ra, hiện ra một bóng dáng quen thuộc……

Một bộ áo trắng, khí phách hiện ra ngoài.

"Lạc Băng…… Băng!" Nàng che miệng mình, cảm xúc kích động, khó có thể kìm chế.

Đây là băng của nàng, Lạc Băng của nàng!

Hắn còn chưa chết, còn sống khỏe mạnh phải hay không?

Nàng cũng biết, hắn là Ma Quân, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy!

"Băng……" Nàng không nhịn được muốn tiến lên, hỏi hắn tại sao muốn lừa gạt mình. Hắn có biết, mình nhớ hắn bao nhiêu không!

Cửu Chỉ thấy nàng khó có thể tự kiềm chế, vội vàng một bắt lấy cánh tay của nàng, giữ nàng tại chỗ: "Nương nương, chẳng lẽ người quên những gì ta nói với người lúc tiến vào sao?"

"Nhưng Lạc Băng không có chết, Lạc Băng của ta không có chết……"

"Nương nương, mời người nhìn rõ, đó không phải là Ma Quân, đó chỉ là một pho tượng băng mà thôi." Cửu Chỉ có chút ảo não. Nữ nhân, rất thích xử trí theo cảm tính, làm gì cũng không chịu suy nghĩ.

"Tượng băng? Làm sao có thể……" Diệp Tuyết như bị dội một chậu nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân. Vốn thân thể đã cóng đến phát run, trong lúc bất chợt càng lạnh hơn: "Nhưng…… Rõ ràng trên người của hắn……"

"Thân thể Ma Quân đã biến mất, hồn không chỗ dựa, cho nên Cửu Chỉ chỉ có thể điêu khắc tượng băng này, để hồn phác của Ma Quân bám vào bên trong. Xin lỗi nương nương vì đã làm ra tượng Ma Quân, nhưng cũng bởi vì việc này có tác dụng với hồn phách."

Thì ra là…… Là như vậy……

Nàng bình tĩnh lại, nhìn theo góc độ khác tiếp nhận chuyện này.

"Nhưng mà hồn phách, sao lại có mùi hương của Lạc Băng nồng đậm như vậy, ta tin không bao lâu nữa, Lạc Băng có thể hoàn toàn khôi phục đúng không?"

"Nương nương nói rất đúng, tốc độ khôi phục thần hồn của Ma Quân, nhanh hơn so với dự đoán." Cửu Chỉ nói thật: "Nhưng mà, nương nương cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cho dù tốc độ khôi phục nhanh hơn nữa, cũng là phải chờ đợi mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm."

"Không sao, ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi, vĩnh viễn chờ ở bên cạnh hắn. Lạc Băng, ta nói…, ngươi có nghe thấy không? Cho dù xảy ra chuyện gì, từ nay về sau, ta sẽ ở chung với ngươi. Cả ngày ở trong băng thất này, nhất định sẽ hết sức nhàm chán, nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ luôn luôn ở cùng ngươi, nói chuyện với ngươi, nhất định không để cho ngươi cảm thấy cô độc."

"Nương nương, hôm nay thời gian không còn sớm, chúng ta hãy trở về trước thôi." Cửu Chỉ chậm rãi nói. Thật ra thì vấn đề không phải là thời gian sớm hay muộn, mà là bây giờ thân thể của nàng không chịu được rét lạnh, dễ dàng bị đông cứng. Hơn nữa nhiệt độ trên người của nàng cũng sẽ giải đi, từ đó ảnh hưởng đến nhiệt độ của phòng băng.

"Ừ." Diệp Tuyết gật đầu, vẫy tay một cái về phía tượng băng: "Lạc Băng, ngươi ở đây nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta trở lại thăm ngươi."

Hai người xoay người, đi về phía cửa băng.

Ai cũng không phát hiện, tượng băng sau lưng có ánh sáng chợt lóe: Tuyết Nhi, yên tâm, chỉ cần là chỉ vì nàng, ta nhất định sẽ cố gắng khôi phục……

……

Lúc Diệp Tuyết và Cửu Chỉ ở bên trong thật sự không cảm thấy gì, không biết bên ngoài chiến tranh đã sớm nổi lên bốn phía.

Tiếng la hét, âm thanh chiến đâu kịch liệt, vang lên liên tiếp.

"Trăm Đao?! Hắn thậm chí còn không tuân thủ lời hứa với đồ đệ của mình!" Cửu Chỉ tức giận không thôi. Không thể ngờ Trăm Đao là người không giữ lời như vậy, nhưng khi hứa với đồ đệ của mình, còn chưa từng nuốt lời. Không ngờ lần này, ngay cả đồ nhi của mình cũng lừa.

"……" Diệp Tuyết á khẩu.

Thì ra là…… Lời của hắn nói là thật, Thần giới quả thật tới tập kích……

Tuy mình mở miệng nói tình nguyện cả Ma giới rơi vào tay giặc, cũng không nguyện ý nghe lời của hắn. Nhưng…… Có thật sự là như vậy không? Ma giới rơi vào tay giặc, mình có lỗi với nhưng Lạc Băng……

"Bây giờ nên làm gì?"

"Nương nương không cần lo lắng, có Cửu Chỉ ở đây." Hắn trấn định an ủi nàng, bởi vì Cửu Chỉ biết, vào giờ phút này, mình quyết không thể hốt hoảng. Ma Quân giao việc phụ trợ Tuyết Nhi cô nương trên người của mình, làm sao mình có thể cô phụ kỳ vọng của Ma Quân được. Nếu mình hoảng loạn, cả Ma giới có thể sẽ rối loạn: "Tiểu Nhất, ngươi mang nương nương đến nơi an toàn, nhất định phải bảo vệ nương nương cho tốt, biết không?"

"Dạ, xin ma y yên tâm."

"Đúng rồi, trước khi đi đến ngắn kéo phòng ta lấy một cái hộp, bên trong có Thiên Sơn tuyết liên, một khi nương nương gặp phải nguy hiểm, ngươi hãy cho nương nương ăn Tuyết Liên, đến lúc đó có thể chuyển nguy thành an. Nhớ, không phải bất đắc dĩ, không được làm như vậy." Mặc dù có chút không muốn tuân thủ cam kết, nhưng Cửu Chỉ cũng không muốn giống Trăm Đao, nói không giữ lời.

"Vâng"

"Mau đi đi."

"Vâng" Tiểu Nhất cung kính phúc thân, sau đó đỡ Diệp Tuyết vội vã chạy đến phòng của Cửu Chỉ……

……

Chỉ là Diệp Tuyết thế nào cũng không nghĩ tới, nàng mới chạy ra không bao xa, sau lưng truyền đến một tiếng vang thật lớn……

Sáu Mắt đại chiến với Trăm Đao, nhưng căn bản hắn không phải là đối thủ của Trăm Đao. Đối phương ép sát từng chút, hắn buộc lòng phải lui về phía sau. Nhưng trong lúc vô tình thối lui đến khu vực phía trên phòng băng……

Trăm Đao giơ thật cao cán dài của đại đao lên, một kích trí mạng đâm về phía hắn.

Sáu Mắt biết không đỡ được, buộc lòng phải mau chóng tránh sang bên cạnh……

Vì vậy một đao này tập trung tám phần nội lực của Trăm Đao, nặng nề đâm xuống đất……

Tiếng vang "Ùng ùng" ở bên trong, mặt đất cứng rắn bị tách ra.

Đất đá rơi xuống, phòng băng dưới đất sụp xuống……

"Ma Quân……" Cửu Chỉ mở lớn con mắt, trong lúc nhất thời căn bản không dám tin đây là sự thật. Nhưng…… Một ít vụn băng…… Để cho hắn không có cách nào coi thường……

"Lạc Băng……" Diệp Tuyết nghe được tiếng hét của Cửu Chỉ, biết đại sự không ổn. Hất tay của Tiểu Nhất ra, chạy như điên đến……

"Nương nương……" Cửu Chỉ muốn ngăn lại nàng, nhưng không kịp, nàng đã đến bên cạnh hố to……

Tảng đá lớn cũng không có đè vào tượng băng ở phía dưới, nhưng lại khiến tượng băng vỡ nát……

Đất đá bừa bãi ở bên trong, khí lạnh lấy tốc độ không giống bình thường mà biến mất, mà biến mất theo…… Là y phục màu trắng của Lạc Băng……

"Cửu Chỉ…… Cửu Chỉ…… Ngươi mau cứu Lạc Băng, mau cứu hắn……" Cửu Chỉ đã nói, bộ y phục kia không có biến mất, là bởi vì hồn phách của Lạc Băng bám vào, nhưng mà bây giờ…… Y phục kia không thấy…… Biến mất rồi……

"Nương nương……" Cửu Chỉ cúi đầu, hi vọng cuối cùng cũng đã biến mất, hắn…… Cũng không có biện pháp……

"Không……"

140. Chương 139: Dùng Cả Thế Giới Để Bồi Táng

Editor: Ngoc Luyen

"Không……" Diệp Tuyết lập tức ngã quỵ trên đất, ngửa mặt lên trời hét to một tiếng……

Đất rung núi chuyển.

Người của hai giới Thần Ma trong lúc đánh nhau, vội vàng dừng động tác trong tay lại, ngơ ngác nhìn toàn bộ……

Chỉ thấy quanh thân nàng tản ra ánh sáng nhức mắt, không ngừng mở rộng, sáng mãi cho đến khi người ở chỗ này không mở mắt nổi.

Ngay sau đó ánh sáng trở lên nhu hòa, khôi phục lại bình thường.

Nơi vừa rồi còn có người ngã quỵ nay đã không còn bóng người, mà đang bay trên không trung, từ trên cao nhìn chằm chằm mọi người ở phía dưới.

"Ngươi……" Trăm Đao ngửa đầu nhìn nữ nhân phía trước.

Vốn là tóc dài màu đen, bây giờ nhìn qua lại càng thêm đen giống như có sinh mạng, màu đen yêu dị.

Toàn thân áo lông cáo màu trắng, một cái đuôi hồ ly mềm mại như nhung trên vai phải.

Hiện ra vai trái trắng như tuyết, trơn bóng như ngọc.

"Trăm Đao, ngươi đáng chết!" Môi son khẽ mở, giọng nói biến ảo vang lên.

Vang vọng chấn động, pháp lực kiến thần binh vội vàng che lỗ tai ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu (thất khiếu: hai tai, hai lỗ mũi, hai mắt và miệng).

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Nhìn binh tướng ngã xuống đất, trong lúc nhất thời Trăm Đao cũng có chút sợ hãi, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ là giọng nói trong không khí mà đã có thể giết người, rốt cuộc trong cơ thể nàng tích tụ bao nhiêu năng lượng?

Nhưng pháp lực Diệp Tuyết cao như vậy, đồ nhi của mình cũng không có bản lãnh kia, làm sao lại có năng lượng lớn như vậy?

"Ngươi không cần biết!" Diệp Tuyết nhẹ nhàng ném ra năm chữ, nhưng lại giống như ném quả bom nặng ký vào bên trong binh tướng Thần giới, người có đạo hạnh cao hơn nữa cũng không thể không che lỗ tai của mình lại.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng rên rỉ, hòa vào nhau thành một mảnh.

"Nương nương…… Nương nương…… Nương nương……" Sĩ khí Ma giới lập tức tăng lên, hưng phấn cao giọng hét lên.

Cờ tung bay trống nổi lên, rất hoành tráng!

"Nương nương……" Cửu Chỉ đứng ở trên đất, lẩm bẩm ra tiếng. Nàng lại có thể tự mình phá vỡ phòng tuyến cuối cùng trên người kia, khôi phục toàn bộ tu vi trong cơ thể……

Trong lòng đau như vậy, phải khổ sở biết bao nhiêu!

"Tuyết Nhi……" Tâm tình của Tích Phong cực kỳ phức tạp.

Từ trên người nàng tản ra khí tức phán xét, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của hắn trở lại. Kiếp trước kiếp này, hai người hợp lại làm một. Nhưng trừ cái đó ra, còn có một loại hơi thở xa lạ ở trong cơ thể nàng.

Kia là cái gì, hắn cũng không nói rõ được……

"Ngươi……" Trăm Đao sững sờ mặt không chút thay đổi nhìn không trung, từng bước từng bước đi về phía nữ nhân ở phía trước.

Đi trên không trung, lại như đi trên đất bằng.

Mỗi bước đi, dưới chân lại nở ra một đóa Băng Liên trong suốt, không khí bốn phía bị Băng Liên tản ra mà đóng băng lại……

Một đường đi qua, trên không trung Băng Liên xếp thành một đường băng.

"Chớ có quá mức ngông cuồng!" Cho đến khi nàng đi tới trước mặt, Trăm Đao mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, cầm đại đao lên chém về phía nàng……

Lâm trận lùi bước cũng không phải là tác phong của hắn, huống chi, không thử một chút, thì làm sao biết được.

Nhưng một đao hắn dùng hết toàn lực, Diệp Tuyết chỉ là nhẹ nhàng hất tay áo lên, đã hóa giải hoàn toàn……

"……" Trăm Đao bị nàng bắn ngược trở về phía sau ra vài bước, thiếu chút nữa té ngã từ không trung xuống đất.

Nàng phất tay áo lần nữa, trời đất quay cuồng, một cơn gió mạnh mẽ mang theo khối băng bén nhọn bay thẳng về phía hắn……

Hắn vội vã vận khí, tạo ra một kết giới chắn trước mặt mình để ngăn trở công kích……

Nhưng khối băng sắc nhọn, mạnh mẽ đâm tới, đâm vào phía trên, rất nhanh kết giới bắt đầu xuất hiện vết nứt……

Có khí lạnh đã tiến tới gần thân thể của hắn, tạo ra một cái lỗ đo đỏ trên thân thể hắn……

Một tiếng bạo phá, kết giới chia năm xẻ bảy.

Nhưng cũng trong giây phút đó, Trăm Đao hiện ra nguyên hình. Tử Long dùng đuôi ngăn lại, mang theo khối băng cắt ngang cơn gió mạnh mẽ……

Thần Long mở miệng to như chậu máu, nhào thẳng về phía Diệp Tuyết……

Nhưng nàng vẫn đứng tại chỗ không chút sợ hãi, mặc cho Tử Long cắn xuống……

"Hống……"

Cuối cùng, quanh người phát ra ánh sáng nhức mắt, trực tiếp đánh bay Tử Long đã ở trước mặt bay ngược trở lại……

Ngón tay khẽ xoa cái đuôi hồ ly ở vai phải, từ từ hiện ra ấn ký màu tím trên trán, từ từ mở rộng, chếch về phía mắt phải, cho đến khi trên mắt phải đều là ấn ký kia mới thôi!

"Ma ấn!"

Rốt cuộc Tích Phong cũng biết được hơi thở xa lại đó là cái gì, đó là hơi thở chỉ thuộc về Ma giới.

Tuyết Nhi…… Lại có thể bị ma hóa……

Ma hóa yêu, hoặc lạnh lẽo, hoặc yêu dị, hoặc nóng nảy, nhưng đều trốn không thoát việc làm bạn với sự khát máu.

Giết người không chớp mắt, đó là tính chung của bọn họ.

Diệp Tuyết khẽ cau mày, bông tuyết tích tụ trong tay, tạo thành một quả cầu tuyết có kích thước tương đương quả trứng gà……

"Trăm Đao, chịu chết đi."

Tiếng nói vang lên trên không trung, ngay sau đó quả cầu tuyết trong tay nàng bay ra.

Vốn Tử Long bay lên không trung như tia chớp, nhưng trong lúc đó lại có một quả cầu tuyết bay ra, thân thể hắn đông cứng lại, không thể cử động được nữa……

Hình rồng và hình người thay đổi liên tiếp, trên mặt Trăm Đao đều là khổ sở……

Một chiêu này, Diệp Tuyết đã hạ quyết tâm đánh tan thần hồn của hắn, vĩnh viễn không thể siêu sinh……

Nhưng khi nhìn thấy thân thể của hắn bắt đầu nứt ra, một đạo ánh sáng bảy màu chiếu ra từ phía chân trời, giải cứu Trăm Đao từ trong khổ sở: "Khuyên ngươi phải có lòng khoan dung, Diệp Tuyết, nể mặt bản cung, tha cho hắn lần này đi."

Ánh sáng chiếu rọi trên người thần binh Thần Tướng trên đất, những binh tướng vừa rồi không thể chịu đựng nổi đã lập tức khôi phục như bình thường, từ trên đất đứng dậy rối rít quỳ lạy: "Tham kiến Nữ Oa nương nương."

"Đều đứng lên đi." Nữ Oa hiện thân đứng trên đám mây, bên cạnh còn có Bích Dao.

Diệp Tuyết nhìn đối phương, trên mặt là nụ cười lạnh lẽo: "Mặt mũi có tác dụng gì? Nể mặt người, Lạc Băng có thể sống lại sao?" Hồn phách của Lạc Băng là Trăm Đao làm hại, sao ta có thể để hắn sống trên đời nữ?

Không riêng gì Trăm Đao, trên đời này tất cả mọi người đều đáng chết, mình muốn giết hết người của Tứ Giới, bồi táng cùng Lạc Băng! (ta thấy từ bồi tang hay hơn là chôn cùng nên ta để bồi táng)

Khí lạnh lộ ra ngoài, bông tuyết trong suốt bay xung quanh nàng, sau đó phát ra công kích, bông tuyết bay về phía Nữ Oa……

Nhìn qua chỉ thấy là bông tuyết nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế nó còn cứng rắn hơn bất kỳ cái gì.

Nhìn qua chỉ là bông tuyết đang bay từ từ, nhưng khi nó bay trong không trung lại nghe thấy tiếng gió.

Nữ Oa không muốn giao chiến trực tiếp với nàng, né tránh công kích của nàng, né tránh sang bên cạnh: "Người chết không thể sống lại, ngươi cần gì phải cố chấp như vậy. Chấp niệm quá sâu, tương lai hối hận không kịp."

"Hối hận với không hối hận, đều là việc của ta, không cần người khác quan tâm." Vào giờ phút này Diệp Tuyết chỉ biết là, Trăm Đao không giết không được.

Dứt lời, lần nữa tập trung tuyết trong tay, lần này là ba quả, vang lên vù vù bay về phía Trăm Đao……

"Tuyết Nhi, không cần……"

Nữ Oa không có ý định ra tay ngăn cản, trong lòng Bích Dao quýnh lên, không nghĩ nhiều, xông tới dùng thân thể của mình ngăn giữa hai người, cứng rắn dùng thân thể minh chịu đựng công kích.

"Người đang làm cái gì?" Thấy bạn tốt ngày xưa đang thổ huyết trên đất, đáy mắt Diệp Tuyết không có một tia gợn sóng, giọng nói lạnh lẽo thấu xương.

"Tuyết Nhi, nói thế nào Trăm Đao cũng là sư phụ ta, xin ngươi hãy bỏ qua cho người lần này thôi."

"Ngay cả ngươi cũng muốn đối địch với ta sao?"

"Ngươi và sư phụ, cho dù lài ai bị thương, ta đều không muốn nhìn thấy."

"Cái này cũng không liên quan đến ta, ta tha hắn, vậy tại sao hắn lại không có bỏ qua cho Lạc Băng. Vốn Lạc Băng chỉ còn lại một hồn phách này, tại sao hắn (Trăm Đao) còn muốn tới hại hắn (Lạc Băng), tại sao!"

"Diệp Tuyết, mời ngươi phân rõ ràng nặng nhẹ có được không!" Trăm Đao biến trở về nguyên hình, rơi xuống đất có chút chật vật, đứng ở bên cạnh đồ nhi của mình: "Mới vừa rồi ngươi nói, hắn chỉ còn lại một hồn phách này, vậy sao ngươi không đi tìm hồn phách còn lại của hắn? Là ngươi không dám? Còn chưa từ bỏ? Hoặc là…… Căn bản là chính ngươi hại chết hắn?"

Nghe nói như thế, trong mắt của nàng xuất hiện một tia mê mang……

Rốt cuộc là ai…… Hại chết Lạc Băng đây này?

Là mình? Là Tích Phong? Hay là Trăm Đao?

Cái vấn đề này, thật ra vấn đề này là do nàng luôn luôn trốn tránh. Lạc Băng là bị Tích Phong tính toán nên bị thương, nhưng hắn là vì cứu mình mà mạng đổi mạng, nhưng cuối cùng khi có một chút hi vọng, lại bị Trăm Đao phá nát!

Cho nên…… Ai cũng có phần, ai cũng không chạy được!

"Chờ ta giết chết ngươi rồi, tự ta sẽ đi tìm người khác tính sổ." Lệ khí tăng mạnh, bầu trời bắt đầu rơi xuống bông tuyết, bay lả tả……

Bông tuyết rơi xuống đất, mặt đất lập tức bị đóng băng lại.

Dính trên người của binh tướng, thân thể lập tức bị đông lại, sau đó phát ra những tiếng băng rạn nứt……

Uy lực còn mạnh hơn gấp mấy lần so với lúc trước của Lạc Băng……

Vung tay áo lên, những bông tuyết quanh nàng như có sự sống, từ một biến hai, từ hai biến thành bốn, từ bốn biến thành tám…… Vây quanh hắn, từ xa nhìn lại, như một con kén tằm.

"Tuyết Nhi, ngươi mau thu tay lại. Đây không phải là ngươi…ngươi làm như vậy, tương lai ngươi sẽ hối hận." Bích Lạc muốn đi giải cứu sư phụ, nhưng khí lạnh từ những bông tuyết kia tản ra lạnh đến tận xương, khiến cho nàng không có cách nào đến gần. Vừa bị thương nặng như vậy, chỉ có thể lớn tiếng nói cho nàng, hy vọng có thể gợi lên tấm lòng cảm thông của nàng.

Sư phụ tuy có lỗi, nhưng tội không đáng chết.

"Chuyện tương lai, tương lai lại nói." Diệp Tuyết đáp lại không chậm chạp không hoảng hốt. Mình còn có tương lai sao?

Nàng muốn tiêu diệt tất cả thế gian này, dùng hàng nghìn hàng vạn sinh mạng bồi táng cùng Lạc Băng, bao gồm cả mình.

"A……" Trăm Đao ở băng trong kén phát ra tiếng kêu khổ sở, những người nghe được trong lòng đều là sợ hãi.

Ngay cả đệ nhất Chiến Thần Thần giới cũng không chống đỡ được đau đớn này, phải đau đớn đến mức nào!

"Tuyết Nhi, ngươi tỉnh lại có được không…… Không cần làm như vậy……" Hiện tại Bích Lạc không có biện pháp nào, nước mắt chảy ra, tim nóng lên, phun ra một búng máu: "Đều là sai lầm của ta, nếu không phải ta bảo Cửu Chỉ kéo dài thời gian khôi phục pháp lực cho ngươi, nói không chừng hồn phách của Lạc Băng cũng sẽ không biến mất. Ngươi có trách thì trách ta đi, xin ngươi hãy bỏ qua cho sư phụ một lần." Một ngày là thầy, suốt đời là cha.

Mặc dù là sư phụ nói không giữ lời, có lỗi trước, nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn người bị giết. Nếu như Tuyết Nhi nhất định phải giết một người mới có thể tiêu tan hận thù trong lòng, vậy thì giết mình đi, mình nguyện ý chết trong tay của nàng.

"Tuyết Nhi……"

"Diệp Tuyết, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn u mê không tỉnh sao?" Cuối cùng Nữ Oa thờ ơ lạnh nhạt cũng lên tiếng.

Hận ý trong lòng nàng, hơn nhiều so với tưởng tượng của mình, cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ xảy ra đại nạn, hơn nữa không cẩn thận, còn có thể là lật nghiêng ngũ giới, sinh linh đồ thán.

"Trừ phi Lạc Băng có thể sống lại, nếu không, u mê không tỉnh thì như thế nào?" Từng chữ của Diệp Tuyết ầm vang, mang theo chân tình tiêu điều mà lạnh lẽo.

141. Chương 140: Đá Nữ Oa Khống Chế Sống Chết

Editor: Ngoc Luyen

"Thôi thôi……" Nữ Oa thở dài một tiếng: "Nếu người ngươi mong nhớ có thể sống, ngươi có bằng lòng xóa bỏ chuyện hôm nay hay không?" Thật ra thì việc ra lệnh Ma giới công chiếm lần này cũng không phải do mình ban hành, nhưng Trăm Đao mang binh tiến đến, cũng coi như là mình ngầm cho phép. Cho nên, chuyện xảy ra đến mức này, cũng không thoát khỏi có liên quan đến mình.

"Lạc Băng còn có thể sống sao?" Rõ ràng giọng điệu của Diệp Tuyết cho thấy nàng không mấy tin tưởng. Ngay cả hồn phách cũng biến mất, làm thế nào còn có thể sống lại? Nữ Oa cũng là cẩu gấp nhảy tường, cố ý tới lừa gạt mình đi!

"Dĩ nhiên có thể, nhưng mà……"

"Nhưng mà làm sao?" Nàng ngược lại muốn xem một chút, Nữ Oa có thể chọn được từ đường đường chính chính gì mà nói ra.

"Ngày Lạc Băng hồi sinh, chính là ngày ngươi biến mất."

(o) a!

Trên mặt đất người của hai giới Thần Ma, lập tức nghị luận ầm ĩ.

Có tức giận, có chỉ chỏ, cũng có xem kịch vui.

"Ngươi có bằng lòng hay không?"

"Ngươi cảm thấy tại sao ta phải tin tưởng lời của ngươi?" Diệp Tuyết cười lạnh: "Nữ Oa không phải ngươi cũng bắt đầu thích ăn nói lung tung rồi chứ?"

Nghe được lời của nàng..., Nữ Oa cũng không tức giận vì sự bất kính của nàng, bình tĩnh nói: "Ngươi có nghe nói, Đá Nữ Oa có công hiệu cải tử hồi sinh?"

"Vậy thì thế nào?"

Cải tử hồi sinh, đâu tiên phải là hồn phách vẫn còn tồn tại.

Nhưng Lạc Băng hắn..... Đã Hồn Phi Phách Tán.....

Nữ Oa hình như có thể nghe được tất cả tiếng lòng của nàng, lạnh nhạt giải thích: "Mặc dù hồn phách của Lạc Băng biến mất, nhưng ngươi cũng đã biết, nguyên hình lúc đầu của hắn cũng chỉ là không hình không thái, chỉ là một linh khí phiêu đãng trong thiên địa mà thôi, vốn cũng không có cái gì gọi là hồn phách. Sau đó lại vì ngươi, trải qua vạn năm khổ luyện, rốt cuộc tu thành một viên Băng Hồn tinh khiết, cho nên đối với hắn mà nói, thân thể, linh hồn, đều là thứ yếu, trọng yếu nhất vẫn là Băng Hồn này. Chỉ cần Băng Hồn ở đây, hắn vẫn có thể sống lại."

"Nhưng hiện tại Băng Hồn đã tiến vào bên trong cơ thể ta, làm sao ta có thể lấy ra?" Diệp Tuyết bị thuyết phục một chút.

Nữ Oa nói, hình như cố gắng nghe vẫn thấy có chút đạo lý.

"Tập hợp đủ lực lượng của mười hai thần thú, lại dùng Đá Nữ Oa làm trung gian, là có thể lấy ra từ trong cơ thể ngươi. Nhưng mà..... Bởi vì bây giờ Băng Hồn đang ở trong cơ thể của ngươi, thay thế công dụng của nội đan, cho nên ngày lấy Băng Hồn ra, cũng là ngày đại nạn của ngươi."

"Nhưng mà, tại sao ta phải tin tưởng ngươi?"

"Bởi vì trước mắt đây là biện pháp duy nhất cũng là biện pháp cuối cùng."

"Vậy Đá Nữ Oa kia ở nơi nào?" Đá Nữ Oa chỉ là tồn tại trong truyền thuyết, hình như còn chưa có ai nhìn thấy trên đời này.

"Chờ sau khi ngươi thu phục được mười hai Thần Thú, sẽ xuất hiện."

"....." Diệp Tuyết rũ mắt xuống.....

Nàng đang do dự.

Ngộ nhỡ đây chỉ là một âm mưu, chỉ là bọn hắn tìm kế hoãn binh, chẳng phải sẽ rất thất vọng sao?

"Ngươi có thể lựa chọn không tin ta, cũng có thể lựa chọn mạng sống của mình, những thứ này, cũng không có ai ép buộc ngươi."

"Tạm thời ta sẽ tin tưởng ngươi một lần, nếu như chờ ta biết rõ tất cả những gì ngươi nói đều là nói dối, ta đảm bảo người chết đầu tiên sẽ là ngươi." Quản ngươi là Nữ Oa cũng được, nữ thần cũng được, Nữ Oa, Diệp Tuyết nàng không ngại gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!

Đến lúc đó, nhất định sẽ kéo nàng làm người đầu tiên của Thần giới vào A Tỳ địa ngục!

Nữ Oa không để cảnh cáo của nàng trong lòng, bàn tay vung lên, trong màn đêm đen nhánh xuất hiện mười hai ngôi sao lấp lánh mang tên của Thần Thú, theo thứ tự là: Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Hỏa Hệ Ngân Hồ, Tử Long, bán ma Giao nhân, Thánh Kỳ Lân, Phong Hệ Linh Miêu, Băng Phượng, Hỏa Hoàng và Linh Hồ mới sinh.

"Đây cũng là mong muốn mười hai Thần Thú, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, chỉ cần đưa bọn họ tập hợp đến là được."

Diệp Tuyết nhìn tên, loại bỏ từng cái.

Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Thánh Kỳ Lân, Băng Phượng, Hỏa Hoàng đều không phải là vấn đề.

Hỏa Hệ Ngân Hồ, chắc là chỉ Tích Phong.

Tử Long là Trăm Đao.

Bán ma Giao nhân là Ngu Cát.

"Tại sao Phong Hệ Linh Miêu kia và Linh Hồ mới sinh ta đều chưa từng nghe nói?"

"Người sống lại cũng thay đổi, mười hai Thần Thú cũng khác nhau. Cái này gọi là mười hai Thần Thú, đều muốn cứu đời trước hoặc nhiều hoặc ít từng có vật tiếp xúc. Linh Miêu bình thường dùng độc, Phong Hệ Linh Miêu, tên như ý nghĩa Linh Miêu chính là lấy gió làm kỹ năng công kích. Mà nếu nói Linh Hồ mới sinh, chính là từ ngày ra đời, đã có vạn năm đạo hạnh hồ ly." Nữ Oa kiên nhẫn giải thích.

Nhưng mà Diệp Tuyết không có hứng thú với việc giải thích mấy cái tên này, nàng muốn biết là: "Ngươi trực tiếp nói cho ta biết, trên đời này nó có tồn tại hay không?"

"Trước mắt mới thì không tồn tại."

"Vậy tất cả những gì ngươi nói lúc trước còn có ý nghĩa gì?" Diệp Tuyết vừa nghe, khí lạnh vừa mới giảm xuống lập tức tăng vọt. Thứ không tồn tại, nói tốt mấy cũng là không! Rõ ràng nàng đang đùa giỡn với mình không đúng?

Rốt cuộc trên mặt Nữ Oa cũng có một nụ cười thản nhiên, nhìn như đang cười nhưng thực ra không để tâm đến: "Hiện tại không tồn tại, không có nghĩa là về sau cũng không tồn tại. Phong Hệ Linh Miêu, chỉ cần tìm được tộc Linh Miêu kết hợp với yêu quái sử dụng Phong Hệ kỹ năng, nhất định có khả năng sinh ra. Mà Linh Hồ, chỉ cần kết hợp hai con hồ ly đạo hạnh trên ba vạn năm, sinh ra hồ ly chính là Linh Hồ."

"……" Nghe hình như là thật đơn giản, nhưng chỉ cần là người hiểu một chút tình huống đều rõ: đạo hạnh có thể vượt qua vạn năm, thành công lịch kiếp vạn năm đã ít lại càng ít, huống chi còn phải tìm hai con đạo hạnh đều trên ba vạn năm, hai con hồ yêu một nam một nữ!

Nhìn chung cõi đời này, có thể phù hợp yêu cầu hình như cũng chỉ có……

Đã có người hướng tầm mắt về phía Diệp Tuyết và Tích Phong……

"Phương pháp ta đã nói cho ngươi biết, có thể làm được hay không, cũng chỉ có thể dựa vào mình ngươi? Dù sao, Lạc Băng chết, ngươi cũng có trách nhiệm."Nữ Oa nhìn Trăm Đao trên đất trên đất một cái. Hắn lập tức hiểu ý, gọi rồng hai đầu của mình ra, chỉ huy binh tướng dưới trướng trở về Thần giới……

Bích Lạc được Cửu Chỉ đỡ dậy từ trên mặt đất, nhìn bạn tốt rơi vào trầm tư: "Tuyết Nhi, đã có biện pháp, nhất định có thể giải quyết được. Yên tâm, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh của ngươi."

"Ngươi không hận ta sao?" Diệp Tuyết từ từ ngước mắt lên, quan sát nàng. Mình đánh nàng bị trọng thương, hơn nữa mới vừa rồi thiếu chút nữa còn giết sư phụ nàng, chẳng lẽ trong lòng nàng không có một chút hận ý nào sao?

"Bởi vì ngươi là người bạn tốt nhất của ta, ta biết ngươi đau lòng. Làm tổn thương ta, cũng không phải là ngươi cố ý."

Diệp Tuyết nhìn nàng chằm chú một lúc lâu, sau đó trong tay xuất hiện một đạo ánh sáng dìu dịu, vẩy trên người của nàng.

"Ngày khác nếu ta biết tất cả những gì Nữ Oa nói đều là giả, ta sẽ giết sư phụ ngươi……"

Giọng nói biến ảo phiêu đãng trong không trung, người cũng không biết đã đi đâu.

Ai cũng không nhìn thấy được, nàng biến mất thế nào, đồng thời biến mất, còn có Thánh Kỳ Lân vẫn luôn đứng thẳng cách nàng không xa.

"Ta biết……" Bích Lạc nhìn về chân trời, lẩm bẩm ra tiếng.

Gọi Thất Thải Phượng Hoàng ra, bay lên trời.

……

***

Bắc Hải Long cung.

Ngu Cát từ ghế Thủy Tinh Long đập bàn đứng dậy, lớn tiếng khiển trách hỏi: "Ngươi nói cái gì, Diệp Tuyết đã khôi phục trí nhớ của kiếp trước, hơn nữa đột nhiên pháp lực còn tăng rất nhanh?"

"Đúng vậy." Trăm Đao đứng ở trên đất, thở dài bất đắc dĩ một tiếng. Mình tính đi tính lại, muốn thống nhất ngũ giới, nhưng quay đầu lại, thiếu chút nữa ngay cả tính mạng của mình cũng bị tính vào trong đó: "Lấy pháp lực và tu vi hiện tại của nàng, ngay cả Nữ Oa cũng phải nhường nàng ba phần."

"Vậy sau này chúng ta phải làm gì?" Hiện tại nàng đã khôi phục nhớ, nhất định là muốn tới tìm mình tính sổ.

"Cái này ta sớm đã nghĩ qua, vì kế hoạch hôm nay, biện pháp chính là ném đá dấu tay."

"Làm như thế nào?"

Trăm Đao tà khí từ từ dâng lên, trong mắt lóe lên một tia sắc bén: "Cửu Dao không phải ở trong tay chúng ta sao? Ngươi có thể đẩy tất cả lỗi của chúng ta lên người nàng, mặc kệ kiếp trước hay là kiếp này!"

"Ha ha…… Ha ha ha ha……" Ý cười trên khóe môi của Ngu Cát từ từ trở mở rộng, sau đó ngửa mặt lên trời cười to một tiếng: "Phụ thân, ngươi thật là lợi hại."

"Vừa rồi ngươi gọi ta là cái gì?" Trăm Đao nghe được câu nói từ miệng đối phương "Phụ thân" hai chữ, thiếu chút nữa kích động đến rơi lệ. Hai nữ nhi, một là không thể nhận nhau, một là nhận nhau, nhưng cũng không chịu gọi mình một tiếng này. Cho nên đã bao nhiêu năm, chỉ có thể nghe được tiếng gọi này trong mộng: "Nữ nhi, kêu nữa một tiếng cho ta nghe một chút, ta muốn nghe."

"Chờ phiền toái giải quyết rồi hãy nói." Thái độ Ngu Cát hết sức rõ ràng: nếu chuyện thành công, ngươi chính là phụ thân; nhưng nếu là làm không tốt, cũng chỉ có thể làm thuộc hạ.

"Được, được, tốt! Là ta quá nóng lòng, thật xin lỗi. Vậy trước tiên chúng ta đi xem Đại Sư Tỷ của ngươi như thế nào?"

"Đi thôi."

……

Đáy Thủy Tinh cung, ẩm ướt khác thường, nhất là địa lao được xây dựng ở dưới cùng, lại càng nhiều nước.

"Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài…… Ngu Cát, tiện nữ nhân này, ngươi chắc chắn không được chết tử tế…… Ngu Cát, có bản lãnh để ta ra ngoài, chúng ta đánh một trận một chọi một, ta cũng không tin ta lại thua ngươi…… Ngu Cát, cái kẻ tiện nhân này, cút ra đây cho ta……" Cửu Dao đứng ở trong nước, lớn tiếng kêu.

Hồ ly vốn là ghét nước, huống chi nước này còn dơ dáy bẩn thỉu, thối hoắc, bên trong còn có một ít trùng nhỏ, nhìn rất ghê tởm. Mình đã ở trong nước này mấy ngày mấy đêm rồi, nếu lại tiếp tục như vậy, không phải là kiến cho toàn thân da cáo trên người này nhăn nheo hết cả sao.

"Tiện nhân sao? Ta sao có thể tiện bằng người chứ?" Ngu Cát từ lối vào địa lao tới đây, nước trên hành lang dưới bước chân của nàng tự động tách ra. Mặt mũi tươi cười, không có một chút tức giận nào.

"Có bản lãnh thả ta ra ngoài, ta nhất định sẽ lột da của ngươi, rút gân của ngươi." Nếu không phải hôm đó bị nàng ám toán, tại sao mình có thể thua ở trên tay của nàng?

"Nếu ngươi đã nói như vậy, ngươi cảm thấy ta còn có thể thả ngươi ra ngoài sao?" Nụ cười Ngu Cát vẫn như cũ: "Hôm nay ta tới đây, là muốn nói cho ngươi biết một chuyện, thay vì một mình ta khó chịu, không bằng mọi người cùng nhau khó chịu đi."

Cửu Dao không biết kim loại chế tạo cửa đại lao là gì, dùng sức lắc, cho dù nàng sử dụng bao nhiêu sức lực, cũng không thể lung lay cửa chính chút nào: "Thả ta đi ra ngoài!!"

"Đại Sư Tỷ, Diệp Tuyết đã khôi phục trí nhớ kiếp trước, hiện giờ Tích Phong và nàng còn đang chờ tân hôn, ngọt ngào không chịu được. Còn chiêu cáo thiên hạ, ba ngày sau thành hôn."

"Ngươi nói cái gì?" Cửu Dao lập tức lui về phía sau ba bốn bước. Nhanh như vậy…… Nàng đã khôi phục nhớ sao?

Thật vất vả từ dị thế trở lại, còn chưa nhìn thấy mặt Tích Phong, tại sao có thể để cho Diệp Tuyết đoạt lại như vậy?? Không thể, tuyệt đối không có khả năng!

142. Chương 141: Thanh Long Tội Đáng Chết Vạn Lần

Editor: Ngoc Luyen

"Nhưng mà…… Trí nhớ của Tích Phong không khôi phục, vốn chàng không đồng ý cưới Tuyết Nhi, hơn nữa còn si ngốc một lòng chờ ngươi trở về." Thái độ của Ngu Cát có vẻ ghen ghét, trong ánh mắt cũng là mang theo một tia tàn nhẫn: "Nhưng mà vô cùng đáng tiếc chính là, đồng thời Diệp Tuyết cũng khôi phục pháp lực kiếp trước, Tích Phong đã bị nàng giam lỏng, mà ta tuyệt đối sẽ không thành toàn cho ngươi và Tích Phong. Ha ha…… Tích Phong không thích ta, mà thích nữ nhân khác, trong lòng ta sẽ khó chịu; nhưng người chàng thích ngươi, mà ngươi lại không thể sống cùng chàng, trong lòng ngươi có thể càng khó chịu hơn so với ta. Cho nên, trong lòng của ta thang bằng lại! Ha ha…… Ha ha ha ha……"

"Ngươi…… Ngu Cát, ngươi thật độc ác!" Cửu Dao tin lời nói của đối phương là thật. Nắm chặt thanh chắn trên cửa sắt, trong lòng muôn vàn tình cảm, một lòng chỉ muốn nhanh chóng được đường ra ngoài, cứu Tích Phong trong tay Diệp Tuyết ra.

"Ha ha, so với sự ích kỷ của ngươi, thì ta cũng chỉ là ăn miếng trả miếng thôi."

"…… Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng thả ta ra ngoài?"

"Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa rõ sao? Cho dù như thế nào chắc chắn ta sẽ không thả ngươi ra!" Ngu Cát cười lớn xoay người: "Ta muốn ngươi phải chịu đau khổ ở đây, vĩnh viễn cũng không thể quay về với Tích Phong." Giọng nói từ từ đi đi xa, địa lao lần nữa khôi phục an tĩnh.

"Ngu Cát, cái kẻ tiện nhân này!!!……" Trong lòng Cửu Dao lửa giận ngất trời, hô to một tiếng, lấy nàng làm trung tâm, bộc phát ra một cỗ năng lượng khổng lồ, đẩy toàn bộ nước trong phòng giam ra ngoài.

Nước rút đi, trên mặt đất lại có một tảng đá hình vuông, hơi giống nắp giếng một chút. Mà nước từ nơi này đang chảy xuống từng chút……

Đây là lần đầu tiên nàng nổi giận lớn như vậy, cho nên cũng là lần đầu tiên phát hiện ra bí mật này.

Có nước thì sẽ có lỗ hổng!

Đúng là trời cũng giúp ta!

Tâm tình của Cửu Dao lập tức tăng vọt, thừa dịp nước mới bị đẩy ra chưa tràn vào, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy hòn đá ra, vừa đủ cho nàng nằm úp sấp leo ra……

……

Bò được khoảng hơn trăm thước, thông đạo (lối đi) phía trước mở rộng, trong lòng Cửu Dao mừng rỡ, tốc độ bò nhanh hơn, dần dần là đã có thể đứng lên, đợi sau khi chạy được một đoạn, rốt cuộc ra khỏi thông đạo……

Căn cứ vào các loại đá san hô và loại cá trước mặt để phán đoán, nơi này hẳn là đã ở bên ngoài Thủy Tinh cung.

Kích động trong lòng nhưng bên ngoài cũng không quên vận khí, một lá chắn dần dần xuất hiện quanh người, như bong bóng bình thường bảo vệ nàng ở bên trong, sau đó từ từ đi về phía mặt biển: "Ngu Cát, ngươi cứ chờ đó cho ta, thù của ta và ngươi, ngày sau chúng ta từ từ tính tiếp!"

……

"Như thế nào?" Ngu Cát ngồi trên ghế Thủy Tinh, thích ý ăn bồ đào.

Trăm Đao cung kính đứng ở bên cạnh, nói: "Yên tâm, tất cả đều theo kế hoạch, hồ ly này đã thuận lợi từ địa lao ra ngoài, sắp đến mặt biển rồi."

"Tốt."

Ha ha, hồ ly a hồ ly, ngươi cũng có lúc hồ đồ!?

Có thể để ngươi chạy đi dễ dàng như vậy, địa lao này còn có tác dụng gì?

Hiện tại việc mình cần làm chỉ là chờ!

Đợi khi thời cơ chín muồi, chính là ngày Cửu Dao chết!

……

Thật vất vả lên tới mặt biển, Cửu Dao nhảy một cái, ngự phong bay đến một ngọn núi cao, ở trên đó tìm được một cây thảo dược, nhai kỹ rồi nuốt vào.

Ngồi xuống đất, vận khí điều tiết.

Cho đến dược tính hoàn toàn phát huy tác dụng trong cơ thể, nàng mới từ từ mở mắt ra, quay người lại, biến thành một chấm tròn bay trong không trung. Lơ lửng lên xuống một lát, lần nữa chấm tròn biến trở về hình người.

Ngu Cát đáng chết, lại có thể hạ độc với mình, khiến cho mình không cách nào sử dụng dịch chuyển tức thời, mới bị nhốt bên trong cánh cửa như vậy, thù này, lần sau chúng ta từ từ tính!

Bay trong không trung, gọi tọa kỵ của mình ra, sau khi cảm ứng được vị trí của đối phương, trực tiếp bay đến Ma giới……

……

Trước vách núi cao vạn trượng, Diệp Tuyết đang đứng đón gió.

Băng tuyết đông cứng bốn phía, hiện ra băng tuyết sáng bóng.

Những bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống quanh nàng, tinh tế, bay lả tả, khi nhìn nàng lại có vài phần không chân thật.

Sau lưng có sát khí truyền đến, theo sát là một tiếng quát to: "Diệp Tuyết, nộp mạng đi!"

Nàng vẫn đứng đó mà không hề di chuyển, đợi đến khi có một thanh trường kiếm đến sau lưng, khi nó sắp đâm thẳng tim vào nàng, không nhanh không chậm mà vung tay lên……

Không khí sau lưng lập tức đông, đồng thời cũng đông luôn người đánh lén trong không trung……

Cửu Dao mở to đôi mắt đầy hoảng sợ, giống như gặp quỷ từ từ xoay người nhìn phía trước……

Nàng là Diệp Tuyết, là người đời trước Tích Phong đặt trong tim, khuôn mặt quyến rũ đó, cho dù có hóa thành tro bụi, chắc chắn nàng cũng sẽ không nhận lầm!

Nhưng nàng cũng không phải Diệp Tuyết, khuôn mặt lạnh như băng này, ánh mắt lãnh khốc vô tình này, không có trong trí nhớ của nàng.

"Diệp Tuyết, tại sao muốn cướp Tích Phong của ta, tại sao? Hắn là của ta, vĩnh viễn đều là của ta!"

"Tích Phong của ngươi?" Nhớ tới hồ đan của mình cũng chỉ để mở ra cửa Thời Không, để cứu Cửu Dao này từ thời không khác trở về mà thôi, ngay lập tức trong lòng của Diệp Tuyết dâng lên một cỗ tức giận. Mặc dù về cơ bản thì đây không phải là lỗi của nàng, nhưng cũng là họa do nàng gây ra, cho nên…… Lạc Băng chết, nàng cũng khó thoát tội!

Tay áo vung lên, băng trên người Cửu Dao tan chảy, nặng nề ngã xuốngđất.

Tiếp theo trong không khí xuất hiện ngàn vạn cây băng châm, rậm rạp chằng chịt tập trung sau lưng nàng: "Ngươi đã thích Tích Phong như vậy, hết lần này đến lần khác ta vẫn không hợp ý ngươi, chúng ta phải sống chết xa nhau, trời nam đất bắc!"

"Không cần……" Cửu Dao bị dọa sợ đến hô to một tiếng: "Tích Phong…… Cứu thiếp……"

"Tuyết Nhi!" Một ánh sáng thoáng qua bên cạnh, Tích Phong đã kéo Cửu Dao từ trên mặt đất sang bên cạnh, cũng không phải nâng nàng dậy, mà là giẫm ở dưới chân: "Tuyết Nhi, muốn giết nàng hãy để ta đến làm, nàng không cần bẩn tay."

"Tích Phong, chàng nói cái gì vậy? Ta là Dao nhi, ta là Dao nhi của chàng!" Cửu Dao giùng giằng muốn đứng lên, nhưng vừa rồi tay chân bị đông cứng, tê cứng không thể động đậy được: "Phong, thiếp đã trở về, thiếp biết căn bản chàng cũng không thích Diệp Tuyết đó, có phải chàng bị nàng khống chế. Phong, chỉ cần chúng ta cùng ra tay, không sợ đánh không lại nàng, chàng mau đỡ thiếp đứng lên!

"Cửu Dao, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể gạt ta tới khi nào?" Sức lực trên chân Tích Phong tăng thêm, trên mặt lo lắng nhiều hơn: "Trực tiếp giết ngươi, đó là tiện nghi cho ngươi, ta muốn ngươi phải chết từ từ."

Nhưng mà…… Hắn như vậy làm, thật ra vẫn không phải vì giết nàng!

Nữ Oa nói muốn cứu Lạc Băng, cần Linh Hồ mới sinh, nhưng Tuyết Nhi hận mình như vậy……

Có lẽ vì Lạc Băng, nàng có thể miễn cưỡng kết hợp với mình, nhưng mà…… Trong lòng nhất định sẽ rất đau khổ.

Không bằng mình kết hợp với Cửu Dao, sinh hạ Linh Hồ để nàng sử dụng.

Dù sao mình đã vạn kiếp bất phục, thế nào lại tái phạm một lần nữa!

"Phong…… Chàng……" Cửu Dao nỗ lực nhìn ánh mắt của hắn, hi vọng có thể nhìn ra được chút đầu mối nào từ trong đó.

Nhưng không có, ánh mắt của hắn bén nhọn, giống như hận không ăn được thịt của nàng, uống máu của nàng.

Nhưng mà lời nói phía sau nàng không nói ra, Diệp Tuyết lạnh giọng cắt đứt lời nói của nàng: "Các ngươi không cần uổng phí hơi sức nữa, cho dù diễn trò là thật, tất cả cũng đều là giả."

Thật ra thì bọn họ không cần hao tổn tâm trí nhiều như vậy, mình cũng không có tính giết nàng!

Nếu như mình cố ý giết nàng, làm sao Tích Phong có thể cứu nàng từ trong tay của mình được?

Không phải muốn Linh Hồ sao? Mình là hồ ly, Cửu Dao trước mắt cũng là hồ ly! Nhưng mà không biết vì sao, ba vạn năm, thậm trí hai người bọn họ cũng không sinh hạ đời sau, không phải là Cửu Dao có vấn đề về sinh sản chứ!

Đến lúc đó, phải tìm Cửu Chỉ kiểm tra cho Cửu Dao này một chút mới được!

"Tuyết Nhi……" Thấy nàng không tin tưởng lời nói của mình và ánh mắt vẫn lạnh lẽo, Tích Phong trăm miệng cũng không thể bào chữa, không thể nói được lời nào.

Trong lòng thê lương, cũng bỏ qua động tĩnh dưới chân.

Băng trên mặt đất đột nhiên vỡ ra, một cái tay trực tiếp xuyên thấu thân thể của Cửu Dao, nắm trái tim đỏ tươi trong tay, ở một nơi toàn màu trắng thì nó lại vô cùng chói mắt……

"……" Tích Phong và Diệp Tuyết đồng thời sửng sốt một chút, đang định ra tay ngăn lại, tay đang cầm trái tim bóp một cái, trái tim đang đập kia ngay lập tức bị bóp nát bấy! Ngay sau đó mặt băng bị bạo phá "Oanh" một cái, Ngu Cát nhảy lên từ phía dưới, quỳ rạp xuống trước mặt của Diệp Tuyết: "Tuyết Nhi, thật xin lỗi, ta đáng chết."

"Vì sao lại nói như vậy?" Diệp Tuyết liếc mắt nhìn Cửu Dao đang thoi thóp trên đất, sau đó nhàn nhạt mở miệng. Hai người này, từ trước tới nay luôn cấu kết với nhau làm việc xấu, hiện tại Ngu Cát lại nghĩ ra chiêu gì để lừa người đây, muốn giở trò gì?

"Tuyết Nhi, trước kia ta đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với muội, tội của ta đáng chết vạn lần, nhưng ta muốn nói cho muội biết, tất cả đều không phải ý của ta, ta cũng là bị ép buộc." Ngu Cát nói đến cực kỳ thành khẩn, biểu hiện trên mặt cũng vô cùng đúng chỗ. Bày ra thần sắc vô cùng có lỗi, vô cùng hối cải

Tích Phong nghe vậy, nhưng trong lòng thì giận: "Ngu Cát, đã đến đến lúc này, ngươi còn có thể nói như vậy, không cảm thấy buồn cười sao?"

"Tất cả những gì ta nói đều là sự thật."

"Hả?" Diệp Tuyết khẽ lên tiếng, "Vậy vì sao ngươi phải giết nàng?"

Ngu Cát thấy Diệp Tuyết muốn nghe nàng giải thích, tiếp tục nói: "Ta biết rõ từ trước đến giờ muộn luôn mềm lòng, muốn giết nàng, cũng không nỡ xuống tay. Nhưng ta thì khác, ta đã bị nàng lợi dụng vô số lần, hơn nữa đã sớm đã muốn tìm nàng báo thù, khổ nỗi vẫn luôn không đánh lại nàng, cho nên chỉ có thể nhịn, nhịn mãi. Hôm nay Thiên Thời, Địa Lợi nhân hòa, ta lại nóng lòng, cho nên mới không được đồng ý của muội, lập tức giết nàng."

"Nói bậy!"

"Nơi này không tới phiên ngươi nói" Diệp Tuyết lạnh giọng về phía Tích Phong, đợi hắn ngoan ngoãn im miệng, mới tiếp tục lời của mình: "Nhưng tại sao cảm thấy ngươi đang giết người diệt khẩu cộng thêm ném đá dấu tay đây?"

"Tuyết Nhi, nếu muộn nghĩ như vậy, vậy ta cũng không có biện pháp. Dù sao cũng là ta có lỗi trước, cho dù bị ép buộc, nhưng ta cũng đã làm tổn thương muội." Ngu Cát thở dài một tiếng, hiên ngang lẫm liệt: "Hiện tại ta đại thù đã báo, không có gì nhưng lưu luyến rồi. Muội giết ta cũng được, đánh ta cũng được, ta sẽ không có nửa câu oán hận."

Diệp Tuyết trầm mặc.

Sau một lúc lâu mới từ từ mở miệng: "Ta tin tưởng ngươi."

"Tuyết Nhi……" Tích Phong muốn mở miệng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng lại thôi.

"Cám ơn Tuyết Nhi."

"Nhưng mà tốt nhất những gì ngươi nói đều là thật, bằng không đợi đến khi ta phát hiện được, ta sẽ khiến ngươi hối tiếc không kịp."

Thật ra thì sao Diệp Tuyết lại không biết lời nào là lời nói thật, lời nào là lời nói dối của đối phương!

Nàng làm như vậy, cũng chỉ là muốn trong mười hai Thần Thú có ma hóa Giao nhân, cho nên…… Trước khi cứu được Lạc Băng, cho dù thế nào Ngu Cát cũng không thể chết được. Thay vì làm cho đối phương thêm phiền toái, không bằng tạm thời ổn định nàng!

Dĩ nhiên, Ngu Cát cũng không phải là không có đại não người.

Giết Cửu Dao, ném đá dấu tay cũng là việc cấp bách, về phần có phải Diệp Tuyết tin nnagf hay không, nàng cũng không xác định lắm.

Nhưng mà không có quan hệ, chỉ cần hiện tại có thể quang minh chánh đại ở ở bên cạnh Diệp Tuyết, hơn nữa sẽ không bị xử tử, cũng đã đủ rồi.

Mình nhất định sẽ giải quyết nàng trước khi Lạc Băng sống lại!

"Được, ta nhất định sẽ không để Tuyết nhi phải thất vọng."

Diệp Tuyết vung tay lên, Cửu Dao trên mặt đất đất trực tiếp mất đi hơi thở, ánh mắt dừng lại một lúc trên người Tích Phong, ngự phong đi……

"Ngu Cát, cho dù ngươi có âm mưu gì, ta nhất định sẽ không để ngươi thực hiện được."

"Ha ha, Tích Phong, cái này không phải do ngươi rồi!" Ngu Cát lộ ra nguyên hình, cười đến cuồng vọng: "Nghe nói ngươi đã thất sủng thật lâu? Như thế nào, cảm giác bị người vứt bỏ như thế nào? Ha ha ha…… Ha ha ha ha……" Xoay người một cái, biến mất không thấy nữa.

Trong không khí chỉ còn lại tiếng cười phách lối này……

***

Trên đỉnh núi, sương trắng lượn lờ, khí thế hào hùng.

Nhưng nếu như nhìn xuống, sẽ phát hiện cảnh tượng cây cối trên núi đều lụi tàn.

Đây là lúc ma tính của Lạc Băng tăng mạnh, dấu vết lưu lại.

Tuy Diệp Tuyết bị ma hóa, nhưng thiện lương trong lòng vẫn không hoàn toàn bị che lấp, mảnh đất này đã đầy vết thương, nàng không đành lòng lại tổn thương nữa. Vì vậy đã thu lại khí lạnh quanh thân, không bước lên sen băng nữa.

Thánh Kỳ Lân dẫn nàng đến chỗ cao nhất của ngọn núi kia thì dừng lại, đợi nàng đi xuống, ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, đất rung núi chuyển!

Đây là đang gọi, gọi bạn của mình tỉnh giấc.

Rất nhanh, ba âm thanh từ ba phương hướng truyền đến, Phượng Minh Hổ Khiếu……

Ngón tay Diệp Tuyết khẽ sáng lên, nhẹ nhàng đi qua phương hướng ba âm thanh truyền đến.

Xong, núi lở tuyết tan, mấy đạo ánh sáng vàng vội vàng tới đây, đến khi nhìn kỹ, những tia sáng kia đã đến bên cạnh, theo thứ tự bị Tích Phong phong ấn là Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước.

Ba thần thú vui mừng nhảy múa xung quanh nàng.

Diệp Tuyết khẽ gật đầu một cái, trên mặt cứng nhắc lại có thể lộ ra một nụ cười cưng chìu: "Mấy ông bạn già, đã lâu không gặp." Đưa bàn tay trắng noãn ra, vuốt ve trán của chúng, sau đó đột nhiên sau đó hét lớn một tiếng: "Thanh Long, lúc này không tỉnh lại, thì đợi đến bao giờ."

Tiếng nói vừa dứt, trên người ba Thần thú bắn ra ba đạo ánh sáng, bắn thẳng lên trời, đợi ánh sáng thu hồi, Thanh Long đã hét dài xuất hiện ở bên cạnh.

Sáng rực lên, Năm đại Thần Thú lắc mình một cái, lại có thể biến thành năm thiếu niên đẹp trai lanh lẹ.

Thanh Long hoàn là bộ dạng năm đó của Xà Vương, nhưng vết sẹo trên mặt đã biến mất không thấy.

"Tham kiến chủ nhân." Năm nam tử đồng loạt quỳ dưới đất, thỉnh an.

Hơn ba vạn năm rồi, sau khi chủ nhân tự sát, năng lượng suy yếu, năng lượng của bọn nó cũng suy yếu theo, cho nên mới bị Cửu Dao phong ấn, chỉ còn lại pháp lực và tập tính của thần thú.

Mà Thanh Long bởi vì là người đứng đầu của tứ đại Thần Thú, cho nên mới có thể trở thành Xà Vương, biến ảo thành Đằng Vân, thống trị một phương.

"Đứng lên đi." Diệp Tuyết xua tay, khiến năm người đứng dậy.

Thánh Kỳ Lân và ba người còn lại lập tức dứng lên, trên mặt đều là vui sướng lâu ngày mới gặp, chỉ có Thanh Long vẫn quỳ trên đất như cũ: "Chủ nhân, Thanh Long tội đáng chết vạn lần."

143. Chương 142: Linh Miêu Quốc Bị Diệt Tộc

Editor: Ngoc Luyen

"Người không biết không có tội, đứng lên đi."

"Vâng" nghe được đặc xá, Thanh Long mới đứng dậy từ trên đất, đứng chung một chỗ với bốn người.

Xếp thành một hàng, mỗi một người đều là hoa Mỹ Thiếu Niên, tuấn dật phi phàm.

Trên người tản ra ánh sáng vàng, nhìn qua vừa thần thánh lại không dám xâm phạm.

"Chủ nhân, có nhiệm vụ gì giao cho chúng ta sao?" Thanh Long mở miệng, đại biểu mọi người chờ lệnh.

Giữa năm người có lực cộng hưởng vô cùng mạnh, sau một lúc, Thánh Kỳ Lân đã nói toàn bộ chuyện xảy ra trong mấy ngày nay cho bọn họ.

Cho nên lúc này, việc phiền long trong tay chủ nhân cũng còn rất nhiều.

"Lạc Băng sống lại, cần Phong Hệ Linh Miêu." Diệp Tuyết nhìn về nơi xa xăm, vẻ mặt từ từ lạnh lẽo: "Chuyện này giao cho bốn người các ngươi đi làm, cho dù dùng cách gì, cũng phải tới tay ta. Đi đi."

"Dạ!"

"Có tiến triển gì, nhất định phải lập tức báo cho ta biết."

"Thuộc hạ hiểu."

Bốn người ôm quyền hành lễ, sau đó hóa thành Tứ đại Thần Thú, nháy mắt một cái đã biến mất không thấy gì nữa!

……

"Chủ nhân……" Thánh mỹ nam đứng bên cạnh Diệp Tuyết nhỏ giọng nhắc nhở một tiếng. Bốn người kia đều đã đi lâu rồi, nhưng chủ nhân vẫn ngơ ngác đứng không nhúc nhích, trong mắt vô thức toát ra ánh mắt thê thê thảm thảm ưu tư, khiến cho người khác nhìn thấy không khỏi đau lòng: "Ra ngoài đã lâu, chúng ta trở về thôi."

"Thánh, không phải là ta quá tàn nhẫn, quá ích kỷ sao? Bởi vì ta phạm lỗi, nhưng lại muốn nhiều người cùng gặp nạn như vậy?" Nếu không phải là mình quá ngu dốt, Yêu Giới cũng sẽ không biến thành bộ dáng lụn bại như hôm nay; nếu Lạc Băng không chết, cũng sẽ không xảy ra xung đột Thần Ma; vừa rồi mình còn gọi là thủ hạ đi giải quyết chuyện Phong Hệ Linh Miêu, nhất định là lại tổn thương rất nhiều Miêu Tộc vô tội! Rõ ràng là mình…… Phạm vào mười tội nặng nhất rồi!

"Chủ nhân, không nên nói như vậy, tất cả những gì người làm đều là bị ép, đều là vạn bất đắc dĩ, mặc kệ chủ nhân làm cái gì, đều chính xác." Thánh mỹ nam an ủi.

Trong mắt hắn, chủ nhân vĩnh viễn là người hoàn mỹ nhất trên đời!

"Có thật không?"

"Dĩ nhiên." Mỹ nam cúi người xuống, lần nữa biến trở về hình dáng của Kỳ Lân: "Chủ nhân, trở về đi thôi." Đứng ở chỗ này, quá thương cảm, không bằng đưa chủ nhân trở về, tâm sự cùng Bích Lạc Chiến thần.

"Ừ." Diệp Tuyết nghiêng người ngồi trên trên lưng nó, dưới chân Thánh Kỳ Lân chân hiện nên bốn đóa Tường Vân, đi về phía bầu trời……

……

Sau khi bọn họ bay xuống, Bích Lạc đang ngồi ở ghế dưới gốc cây, đang chán đến chết cầm thanh đao khắc một khối khối băng lớn ở bên cạnh, có hai kiện thành phẩm đã điêu khắc tốt ở bên cạnh, một con Băng Phượng, một con hỏa Hoàng, trông rất sống động.

"Tuyết Nhi." Hôm nay thấy bạn tốt tới đây, trong lòng của nàng trở nên kích động.

Tuyết Nhi có thể tới nhìn mình, chứng tỏ không tức giận với mình sao?

"Mã Toa." Diệp Tuyết há miệng, còn gọi ra cái tên này.

Làm bằng hữu nhiều năm như vậy, tình bằng hữu của hai người sớm đã thấm vào xương tủy, sao có thể nói đứt là đứt!

"Tuyết Nhi, cậu tha thứ cho mình sao? Thật tốt."

Diệp Tuyết muốn cho nàng một nụ cười trấn an, đáng tiếc gương mặt căng cúng, ngay cả khóe miệng cũng không có cách nào nâng lên, chỉ có thể từ bỏ. Gượng cười, không bằng không cười: "Cậu ở đây làm gì?"

"Không làm gì cả, nhàm chán giết thời gian mà thôi."

“Oa, Bích Lạc chiến thần kỹ thuật điêu khắc là hạng nhất, sinh động như thế, cũng có thể dùng giả đổi thật.”

“Đâu có đâu có!” Bích Lạc khoát khoát tay, sau đó mới cảm thấy khác thường: “Thánh?” Hắn hắn hắn……

Biết Tuyết Nhi khôi phục pháp lực, khôi phục chân thân Ngũ Đại Thần Thú cũng là chuyện sớm hay muộn, nhưng…… Cho dù như vậy, vẫn cảm thấy thật sự vui mừng……

“Thỉnh an Bích Lạc Chiến thần.”

“Đứng lên……” Bích Lạc cười lớn, một tay kéo mỹ nam trên đất, phản xạ có điều kiện sờ sờ đầu của hắn: “Thánh, nhiều năm không gặp, ngươi càng ngày càng xinh đẹp mê người.”

“Cám ơn Bích Lạc Chiến thần tán dương.”

“Chủ nhân chủ nhân!”

Hai pho tượng ở bên cạnh trong lúc bất chợt vỡ ra, biến thành Băng Phượng hỏa Hoàng, vỗ cánh đến trước mặt nàng: “Chủ nhân, chúng ta cũng muốn biến trở về hình người, chủ nhân……”

“Thì ra mấy pho tượng trông rất sống động này là được ‘sinh’ ra.” Diệp Tuyết lắc đầu một cái, trong lời nói mang theo nhạo báng.

“Không phải nói các ngươi biến thành tượng sao, không có lệnh của ta, ai bảo các ngươi hiện hình ra!” Bích Lạc nặng nề gõ vào hai cái đầu chim, kim quang chợt lóe, hai người đã hóa thân thành hình người, một nam một nữ, đều mặc y phục thất thải, rạng rỡ phát sáng.

“Tạ chủ nhân ân điển.” Hai người tạ ơn sau vui mừng ôm nhau một chỗ, sau đó sóng vai khiêu khích nhìn Thánh Kỳ Lân: “Thánh mỹ nam, không cho ngươi trở lại chiếm đoạt ân sủng của chủ nhân chúng ta, nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Ta thật tò mò, các ngươi không khách khí thì có thể thế nào!” Thánh Kỳ Lân ngẩng đầu ưỡn ngực, một thái độ căn bản cũng không coi bọn họ vào đâu.

Coi rẻ tất cả, nhìn hai người vô ích.

“Đương nhiên là rút sừng kỳ lân của ngươi, rút gân Kỳ Lân của ngươi!”

Thánh Kỳ Lân vừa nghe, mặt hoa tức giận: “Hai con hoa Khổng Tước không biết điều kia, xem ta lột sạch lông của các ngươi như thế nào, khiến cho người khác không nhận ra các ngươi mới thôi!”

“Ngươi dám!”

Không khí hiện trường lập tức nổ tung, ba người dây dưa ở một chỗ, trong lúc nhất thời cát đất bay tứ tung, nếu không phải bởi vì nội lực của Diệp Tuyết và Bích Lạc, có lẽ cũng bị cuốn vào rồi.

“Được rồi, đủ rồi.” Bích Lạc hô to: “Tất cả dừng tay cho ta!” Ba người, rốt cuộc khi nào mới trưởng thành đây, gặp nhau là đánh, có phiền hay không!!

Bình thường chỉ cần nàng vừa hô, ngay lập tức có thể an tĩnh lại, nhưng hôm nay không biết ba người này đã uống nhầm thuốc gì hay là bị cửa kẹp hư đầu, không có một người nào nghe nàng đấy!

A ~! Có phải muốn phản hay không?

“Người nào không dừng tay, về sau không được xuất hiện ra trước mặt ta!”

“Chủ nhân……”

“Chiến thần……”

Ba con ngoan ngoãn xông tới, lộ ra một bộ bộ dáng đáng thương: “Về sau chúng ta không dám nữa.”

“Tất cả lăn ra chỗ khác cho ta!”

“Vâng” ba người lập tức xoay người muốn rời đi.

Bích Lạc vừa thấy, vội vàng lại bồi thêm một câu: “Nơi này rất lạnh, vậy ngồi ở nơi này đi.”

"Dạ!" Ba tên gia hỏa đáng thương chỉ có thể yên lặng ngồi ở bên cạnh, nhàm chán dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất……

……

Tứ đại Thần Thú từ phía chân trời lúc trở lại, Diệp Tuyết đang đánh cờ với Mã Toa.

Mấy ngày nay trong lòng đều là những phiền muộn, hạ quân cờ có thể khiến cho tâm tình bình ổn một chút.

"Chuyện như thế nào?"

Bốn đạo ánh sáng vàng rơi xuống đất, bốn mỹ nam đã đứng ở bên cạnh.

Diệp Tuyết không ngẩng đầu, nhàn nhạt mở miệng.

Tìm người sinh tiểu Linh Miêu, cũng không phải ngay bây giờ có thể thực hiện được. Đầu tiên cần chọn người, sau đó để cho bọn họ kết hợp, cuối cùng kiên nhẫn chờ đợi đứa bé ra đời.

Linh Miêu cũng giống như hồ ly, thời gian mang thai ở thế giới này đều là sáu mươi ngày.

"Thưa chủ nhân, đại sự không ổn." Biểu tình trên mặt Thanh Long không như ý.

"Nói." Diệp Tuyết vừa để xuống quân cờ trong tay, xoay người nhìn hắn chằm chằm. Đã nói, làm sao bọn họ có thể trở về nhanh như vậy, thì ra là là gặp phải vấn đề khó khăn!

"Chủ nhân, chúng ta theo lệnh của người, trực tiếp đi Linh Miêu quốc, nhưng không ngờ có người còn đến sớm hơn chúng ta một bước, cả Linh Miêu quốc chìm trong nước, toàn bộ Linh Miêu quốc bị giết, không một ai may mắn trốn thoát."

"Cái gì? Là ai làm?" Vừa rồi Bích Lạc vẫn đang nghiên cứu ván cờ, nghe xong lời này, cũng không còn tâm tư đánh cờ nữa.

Thái độ rất nghiêm túc!

Diệt toàn tộc Linh Miêu, rốt cuộc là ai, lòng dạ có thể độc ác như vậy!

Hơn nữa, nếu đã diệt Linh Miêu tộc, Phong hệ Linh Miêu này phải tìm ở đâu?

Thanh Long đưa tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái vảy nhỏ có kích cỡ như đồng xu: "Đây là thứ phát hiện được trên đường lũ rút lui."

Bích Lạc nhìn Diệp Tuyết một cái, vội vàng đứng lên, cầm vảy cá trong tay cẩn thận tra xét: "Đây là vẩy trên người Ngu Cát! Chẳng lẽ…… Các ngươi lập tức đi tìm Ngu Cát đến đây cho ta!"

"Vâng" Thất Thải Phượng Hoàng lĩnh mệnh.

Vừa muốn đứng dậy, lại thấy Diệp Tuyết khoát tay áo: "Không cần đi."

"Tuyết Nhi……"

"Bây giờ nàng là người của mình." Tìm tới thì có thể thế nào, bây giờ, mình tuyệt đối không có khả năng giết nàng. Cho nên, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Tạm thời để yên cho nàng, chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc cứu Lạc Băng.

"Nhưng nàng sát hại toàn bộ Linh Miêu tộc, rõ ràng là đang làm khó chúng ta."

"Mình biết rõ, cho nên……" Anh mắt Diệp Tuyết tối đi một chút: "Việc chúng ta phải làm bây giờ không phải là việc tìm người khác tính sổ, mà là suy nghĩ làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề!"

"Tuyết Nhi, cậu có hồ đồ không vậy!" Này Linh Miêu cũng bị giết hết rồi, còn có thể nghĩ ra biện pháp nào?

"Ta biết rõ còn có hai người, có thể dùng." Không biết Tích Phong xuất hiện từ lúc nào, nhưng khi mọi người nghe được giọng nói ấy, người đã đến bên cạnh.

"……" Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không dám nhiều lời, bao gồm Bích Lạc.

Ân Ân Oán Oán của Tích Phong và Diệp Tuyết, người nào muốn mở miệng xen vào việc của người khác, người đó phải thành vì vật hy sinh.

Diệp Tuyết trầm mặc thật lâu, mới quyết định: "Người nào?"

"Hỏa Linh và Hỏa Diễm, đang trong địa lao cung điện của ta." Tích Phong lập tức hồi đáp.

Nội tâm dâng trào, nhưng cũng không dám biểu hiện ra.

Mặc dù thái độ và giọng nói vẫn rất lanh lùng, nhưng ít nhất nàng cũng chịu tin tưởng mình, có tiến bộ!

"Bốn người các ngươi còn không mau đi!"

"Vâng thưa chủ nhân."

Tam Thần thú xông lên trời, Hỏa Phượng và Tích Phong từng có một đoạn quan hệ chủ tớ, cho nên không có có lập tức rời đi, mà là vòng quanh hắn bay hai vòng, lúc này mới kêu to một tiếng, đuổi theo đồng bạn của mình……

Trí nhớ kiếp trước của Tích Phong đã khôi phục, cho nên đối với sự sống lại của Thanh Long và hình người của Tứ Thần Thú cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ cần Tuyết Nhi tốt, bọn họ cũng sẽ tốt!

Trong ánh mắt là ưu thương nhàn nhạt, chỉ nhìn nàng chằm chằm.

Diệp Tuyết lại không ngăn cản, cũng không nói lời lạnh lùng, mà là ngoắc ngoắc tay, gọi thánh mỹ nam đến bên cạnh: "Thánh thánh, trước kia ta không có phát hiện ra, thì ra dung mạo ngươi thật đẹp mắt."

"Tạ chủ nhân tán dương."

"Ta có chút mệt nhọc."

"Thuộc hạ mang chủ nhân trở về." Mỹ nam lập tức ngồi xổm người xuống, chuẩn bị biến trở về nguyên hình, nhưng là bị nàng ngăn cản: "Ta muốn ngươi ôm ta trở về."

"(o) a!" Bích Lạc và hai con chim ở bên cạnh đồng thời lộ ra vẻ mặt không thể tin được!

Nàng là muốn làm gì? Đùa giỡn? Hay chỉ là diễn trò?

Ngược lại Thánh Kỳ Lân, chủ nhân nói gì đều nghe nấy, chủ nhân nói cái gì chính là cái đó, chủ nhân làm cái gì cũng đúng.

"Vâng" cung kính trả lời một tiếng, sau đó ngồi xuống, ôm nàng ở trong lòng.

Tâm không một chút tạp niệm, chỉ là đơn thuần là ôm.

Mặt Diệp Tuyết tựa vào lồng ngực vững chắc của hắn, nhàn nhạt lên tiếng: "Đi thôi."

Thật ra thì trong lòng của nàng cũng rất mâu thuẫn, nàng không biết tại sao mình lại làm ra chuyện ấu trĩ như thế, ngay cả mình suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười.

Chỉ vì cố ý chọc giận Tích Phong sao? Nhưng mình cũng không còn thương hắn, hơn nữa cũng không thể nào yêu hắn nữa, hà cớ gì phải làm ra hành động thừa thãi này?

Hay là nói, kiếp này đã tuyệt vọng với tình yêu của hắn, nhưng tình yêu kiếp trước cũng thức tỉnh như trí nhớ?

Hoang đường!

Thật là hoang đường!

Đợi đến khi hai người đi xa, Bích Lạc mới có thể tìm về âm thanh của mình, nuốt ngụm nước miếng: "Cái đó…… Tích Phong, là ngươi có lỗi với Tuyết Nhi trước, nàng không thương ngươi, có niềm vui mới, cũng là bình thường, cho nên…… Ngươi không cần bày ra biểu tình mất mát này."

Mặc dù bây giờ Tích Phong thật đáng thương, nhưng mà…… Tuyệt đối không thể đồng tình hắn, ai bảo hắn làm tổn thương Tuyết Nhi như vậy!

Tổn thương thân thể của nàng, tổn thương lòng của nàng, hơn nữa còn tự tay giết chết đứa bé của hai người!

Nam nhân như vậy, có ngày hôm nay cũng là do báo ứng!

Không đáng giá để đồng tình! Không đáng giá đồng tình chút nào!

Bích Lạc cố gắng dặn lòng mình, sợ mình mềm lòng sẽ bán Tuyết Nhi!

Hu hu…… Nhưng……

Nhìn ánh mắt cô đơn của hắn, thật sự là…… Rất đau lòng……

Kiếp trước, Tuyết Nhi yêu người đàn ông này như vậy, người đàn ông này đã làm tất cả cho Tuyết Nhi! Phần tình yêu chân thành kia, khiến bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ!

Nhưng tại sao! Giữa hai người lại đi đến bước đường này!!

"Chỉ cần Tuyết Nhi cảm thấy hạnh phúc, tất cả đều tốt." Tích Phong ném ra một câu nói, ngự phong đi.

Lòng đang đau, nhưng đều là từ làm tự chịu.

Nàng đã cho chính mình tình yêu, tuy nhiên cũng bị một tay mình hủy diệt, bây giờ còn có thể chờ mong gì!

Chỉ cần có thể giống như bây giờ, yên lặng ở bên cạnh nàng, lặng lẽ nhìn nàng, đã đủ!

"Ai……" Bích Lạc thở dài một tiếng, nhìn về phía hai người đang chàng chàng thiếp thiếp ở bên cạnh.

Băng Phượng và hỏa Hoàng, phải là hạnh phúc nhất trên đời này! Ngay từ khi bắt đầu bọn họ đã định là một đôi, hơn nữa trong cuộc sống tương lai, Bỉ Dực Song Phi (sát cánh), ai cũng sẽ không rời đi, cũng sẽ không vứt bỏ nhau.

Cho đến Phượng Hoàng niết bàn, hao hết một đời, đời sau lại tiếp tục ân ái.

Bọn họ chính là cổ tình Thượng Cổ trong truyền thuyết, cho nên mới không rời bỏ nhau như vậy, tình vững hơn vàng.

Nhưng mà trên đời có tồn tại vật như vậy sao?

Bĩu môi: "Các ngươi còn có thể ghê tởm hơn được không?"

"Tuân lệnh, chủ nhân." Hai con điểu nhân lĩnh mệnh, lại có thể ôm nhau mà hôn giữa ban ngày, hơn nữa vô cùng nhập tâm!

Bích Lạc giận đến trong lòng bàn tay chợt lóe ánh sáng, Định Thân Chú hai người!

Chơi trò mập mờ đúng không, vậy thì từ từ đứng đi, thành tượng hai người đang hôn môi, giá trị thưởng thức hẳn là không sai!

"Hu hu, chủ nhân, chúng ta biết sai rồi."

"Chủ nhân, tha mạng."

Băng Phượng và hỏa Hoàng vội vàng cầu xin tha thứ.

Nhưng mà thật xin lỗi, người nào đó tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hừ lạnh một tiếng, hất tay áo nghênh ngang rời đi: "Sau hai canh giờ Định Thân Chú tự iair, các ngươi từ từ chờ……"

Âm thanh từ từ đi đi xa, sau đó biến mất không thấy gì nữa……

"Chủ nhân……"

144. Chương 143: Bị Làm Công Cụ Sinh Con

Editor: Ngoc Luyen

Bởi vì cung điện Yêu Giới phải chịu tiếng hét ngày đó của Lạc Băng mà thay đổi thành một đống phế tích.

Hiện tại người đã di tán, nơi này càng trở nên hoang vu.

Bốn người Thanh Long tìm hồi lâu cũng không tìm thấy địa lao, sau đó Thanh Long hỏi thăm con dân Xà Tộc, mới thuận lợi tìm được địa lao.

Bởi vì ở sâu dưới lòng đất, cho dù phía trên bị phá hư cũng không ảnh hưởng đến cấu tạo ở phía dưới.

Nên như thế nào vẫn là thế đó, ngay cả cầu thang của thông đạo cũng không bị hư hại chút nào.

Lối đi rất dài, vẫn còn coi là khô ráo, toàn thân Chu Tước phát sáng đi tuốt ở đàng trước, đảm đương vị trí cây đuốc.

Dọc theo đường đi qua các phòng giam đều trống không, cho đến phòng giam ở cuối cùng kia, rốt cuộc tìm được người muốn tìm.

Nhưng bốn người tự nhận là sống lâu như vậy, trường hợp gì còn chưa gặp qua, nhưng vẫn bị một màn trước mắt khiến cho giật mình. Nhất là Huyền Vũ, từ trước đến giờ luôn ăn nhạt, hơn nữa có tính thích sạch sẽ tương đối nghiêm trọng, cho nên vừa thấy cảnh tượng này, che miệng bỏ chạy đến chỗ xa nôn ra.

Nếu như không nhìn thấy mái tóc dài màu tím, chắc là tất cả mọi người đều không nghĩ nàng là Hỏa Linh ngày xưa, ngay cả Hỏa Phượng nhìn nửa ngày mới miễn cưỡng xác nhận.

Bốn sợi dây xích to như cánh tay nàng, khóa lại hai tay hai chân của nàng, thành hình chữ đại - hình người nằm dang tay chân cố định ở trên tường.

Bởi vì rắn nhỏ sinh sôi nẩy nở với số lượng lớn trong cơ thể nàng, thân thể nho nhỏ của Hỏa Linh cũng không được bỏ qua, vì vậy rắn giống như giòi bọ từ trong làn da chui ra bên ngoài, rậm rạp chằng chịt chồng chất trên người của nàng. (tưởng tượng thôi đã thấy kinh rồi)

Nhưng bởi vì nội đan của nàng vẫn còn, hơn nữa có cổ trùng canh giữ ở bên trong, rắn nhỏ không thể đến gần, cho nên nàng phải chịu đựng cảm giác như tằm ăn rỗ cơ thể, bởi vì nội đan có chức năng tự chữa trị, da thịt vừa mới bị thương đang không ngừng khôi phục lại, từ đó tạo thành một sự cân bằng.

Nàng vĩnh viễn không thể chết, cho nên vĩnh viễn phải chịu khổ sở y hệt Luyện Ngục này!

……

"Cái bộ dáng này, các ngươi cảm thấy nàng còn có thể sinh con sao?" Bạch Hổ mặc áo da hổ trắng, trên mặt lạnh lùng như Lạc Băng, có lẽ vì đi theo hắn gần ba vạn năm, trong vô hình bị nhiễm tính này đi, ngay cả cách nói chuyện cũng có chút giống, khí phách, lạnh lẽo.

Hỏa Phượng một thân y phục đỏ sậm, ngay cả tóc cũng là màu đỏ, có chút chói mắt. Giọng nói dễ nghe, nhưng cũng lạnh lùng khác thường: "Ngay cả thân thể cũng không còn, ngươi nói nàng còn có thể sinh con hay không!"

"Vậy làm sao bây giờ, đây là hy vọng cuối cùng…… Hy vọng……" Huyền Vũ mặc một thân xiêm y màu xám, che miệng đứng ở cửa phòng giam. Bên trong là từng trận mùi hôi thối, che miệng và mũi cũng không có tác dụng lắm. Trong dạ dày một hồi sôi trào, thiếu chút nữa không nhịn được……

Thanh Long cũng là gương mặt bất đắc dĩ, khoanh tay lại, nghiêng người tựa trên cửa lao.

Nhưng mà không phải hắn không có cách giải quyết chuyện này, mà là bất đắc dĩ với ba người hợp tác với mình!

"Hỏa linh vô dụng, bên này không phải còn có một con Linh Miêu to như vậy sao?"

"Nhưng nó là đực đó, nó không sinh được." Bạch Hổ lớn tiếng giải thích.

Không sai, trong thạch bích, còn trói một người, chính là Hỏa Diễm. Nhìn hắn chỉ là bị phong ấn pháp lực, cũng không có việc gì.

Có lẽ lúc đầu sau khi Tích Phong bắt được hắn, còn chưa kịp trừng phạt!

Thanh Long lấy tay nâng trán, cực kỳ bất đắc dĩ: "Hắn không thể sinh, nhưng chỉ cần hắn có thể giao hợp với yêu quái khác là được rồi!"

Quả nhiên, bị phong ấn đã lâu, trí thông minh sẽ giảm xuống.

Tại sao mình lại gặp mấy người như vậy, đầu óc cũng gỉ sét rồi!

Nghe được lời nói của hắn, ba người khác mới chợt hiểu ra, liên tiếp than thở: "Ý kiến hay, thật là ý kiến hay!"

"……" Thanh long nào đó mệt mỏi không nói ra lời!

……

Trên phế tích, tạm thời dựng lại một gian nhà lá, cái gì cũng không có, chỉ có một cái giường to đặt ở chính giữa.

"Các ngươi muốn làm gì ta" Khi Hỏa Diễm tỉnh lại, đã thấy mình ở trong nhà lá, thân thể nóng ran khó nhịn. Mà bên giường, còn đứng hai người, một người là Thanh Long, hắn biết, còn một chưa từng nhìn thấy.

"Không làm gì cả, chính là bổ sung cho ngươi một chút năng lượng, để lát nữa ngươi có đủ tinh lực biểu hiện cho tốt." Thanh Long đang nói, cửa đã bị đẩy ra, Bạch Hổ và Hỏa Phượng cùng nhau dẫn mười cô gái đi vào, mập có gầy có, xấu có đẹp có, đều có.

Dùng lời của bốn người mà nói chính là: kiểu nữ nhân gì cũng thử một chút, mới có thể tăng tỷ lệ sinh ra Phong Hệ linh hồ.

"Xác định đều là Phong Hệ sao?"

"Chúng ta làm việc, ngươi cứ yên tâm." Bạch Hổ vỗ vào lồng ngực, "Hơn nữa còn là Miêu Tộc, như vậy có thể khiến khả năng mang thai lớn hơn."

"Được được, thông minh." Huyền Vũ tán dương không keo kiệt chút nào.

"Đa tạ khích lệ."

"Các ngươi muốn làm gì?" Thấy nhiều nữ nhân đi vào như vậy, thân thể Hỏa Diễm càng thêm nóng ran khó nhịn. Dự cảm mãnh liệt nói cho hắn biết, sau đây nhất định sẽ xảy ra chuyện xấu.

"Không muốn làm gì, chỉ hi vọng là ngươi có thể khiến cho những nữ nhân này mang thai con của ngươi."

"Không thể nào!" Hỏa Diễm tức giận. Mình là vương của Linh Miêu quốc, sao có thể làm công cụ sinh con được!

"Không thể nào? Ngươi cảm thấy nếu ngươi cự tuyệt còn có đường sống sao?" Thanh Long vẫy vẫy tay, Bạch Hổ chỉ và hai nữ nhân để họ bước ra trước: "Không cần ta phải dạy cho các ngươi phải làm gì chứ?"

"Vâng" hai nữ nhân đáp lại một tiếng, cởi y phục trên người mình ra, bò lên giường lớn.

"Cút ngay, các ngươi làm ơn hãy tránh xa ta ra!" Thân thể liều mạng kêu gào muốn họ, nhưng chính Hỏa Diễm lại không muốn chịu thua, dùng một tia lý trí cuối cùng để chống đỡ, để cho mình giữ vững tỉnh táo: "Cút ngay……"

Vung tay tát một cái, nhưng quá đáng tiếc chính là pháp lực trên người đã sớm bị phong ấn, chỉ có thể sử xuất ra hơi sức của người thường.

Mặc dù đạo hạnh của hai nữ nhân kia không cao, nhưng dù sao cũng là yêu, cho nên dễ dàng tránh khỏi tay của hắn, ngược lại dựa thế bắt được tay của hắn, đè hắn ở phía dưới.

"Cút ngay, cút ngay…… Không được đụng vào ta……"

Giọng nói của Hỏa Diễm mang theo ẩn nhẫn.

Tay của các nàng lướt qua trên người hắn, đưa tới một hồi run rẩy, thân thể càng buộc chặt hơn.

"Tốc độ nhanh một chút." Bốn người Thanh Long thoải mái đứng ở bên cạnh xem cuộc chiến, còn tốt bụng nhắc nhở tám cô gái bên cạnh: "Nhìn một chút, không biết còn có thể học."

"Dạ!"

Trên giường dưới giường, mười nữ nhân vội vàng cung kính đồng ý.

Hai nữ nhân phối hợp ăn ý, rất nhanh đã cởi hết y phục của nam nhân ở phía dưới……

Lúc này, ngón tay mềm mại của cô gái tay vuốt ve trên thân thể hắn, đối với hắn mà nói đây là hấp dẫn trí mạng, hơn nữa dược hiệu trong cơ thể hoàn toàn phát huy tác dụng, lý trí hoàn toàn mất.

Mắt bắt đầu hơi ửng hồng, đó là dấu hiệu kích phát thú tính.

Xoay người một cái, đổi bị động thành chủ động, đặt nữ nhân bên trái xuống phía dưới……

Hai người đã sớm không mảnh vải che thân, cho nên giữa không còn bất kỳ cản trở nào, trực tiếp động thân tiến vào……

"A…… A a a…… Ừ……"

Hỏa Diễm từ bắt đầu đến điên cuồng, hoàn toàn mất đi khống chế, khiến cho nữ nhân dưới thân liên tục thét chói tai, thỉnh thoảng còn phát ra làm cho toàn thân người ta nhiệt huyết sôi trào rên, ngâm……

Âm thanh thân thể đụng nhau ba ba, bên trong nhà cỏ nho nhỏ này lại vô cùng sinh động.

"Không hổ là Miêu vương của Linh Miêu quốc, quả nhiên thần dũng." Hỏa Phượng biểu đạt cảm thán của mình.

Huyền Vũ gật đầu một cái: "Lấy thể lực của hắn mà suy đoán, mười người chắc là còn ít, một lần hai mươi người có lẽ vẫn có thể chịu được."

"Hắn có ăn được hay không, ta không biết, nhưng ta cảm thấy nữ nhân kia chắc không chịu nổi nữa." Bạch Hổ lắc đầu một cái, đồng tình nói: "Nhìn, sắc mặt của nữ nhân kia cũng thay đổi."

"Vậy phải làm sao bây giờ, nếu làm chết người dưới thân, còn thế sinh Tiểu Miêu sao?"

"Ta xem, chắc là do dược hiệu quá lớn, lần sau nhớ bỏ ít thuốc hơn."

"Nhưng bỏ ít, sợ hắn không nghe lệnh."

"Cái này thì có cái gì ghê gớm, cùng lắm thì đàng gái chủ động hơn một chút!"

"Ý kiến hay! Nếu không thì chờ thử trước một chút?"

"Thử một chút thì thử một chút."

……

Cho dù thể lực của nam nhân có khá hơn nữa cũng sẽ có hạn, huống chi đây lại đang chịu tác dụng của dược vật, lúc đầu hung mãnh, nhưng về sau sẽ không còn khí lực lớn như vậy.

Nhất là đến cái (người) thứ mười, dược tính đi xuống, thể lực cũng là đã tiêu hao hết.

Cả người Hỏa Diễm đỏ lên, ngửa mặt nằm ở trên giường không thể nhúc nhích.

Mà trên sàn nhà cỏ, có chín nữ nhân đang nằm, mỗi người đều mềm như nước, ngay cả hơi sức mặc quần áo cũng không có.

Bạch Hổ liếc nhìn nữ nhân cuối cùng kia: "Ngươi lên đi, lần này sẽ phải xem bản lãnh của ngươi. Nếu không chiếm được mầm móng, thì tự vẫn cho ta."

“Dạ, tiểu yêu biết.” Nữ nhân này run rẩy tiến lên, y phục cũng không cần cởi, chỉ cởi quần ở phía dưới ra, cầm lấy thứ đồ chơi đã ướt sũng của nam nhân trên giường, dùng tất cả vốn liếng của mình, từ từ trêu chọc……

……

Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước cứ đứng nhìn ở bên cạnh như vậy, nhưng không biết Thanh Long đã mở cửa lặng lẽ đi ra ngoài……

……

Trong nhà cỏ vang lên tiếng thở dốc của nữ nhân, dù không có âm thanh kiều diễm, nhưng…… Thật sự sắp bị ép khô!

Thanh Long ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng thật là phiền não.

Từng màn bên trong, để cho hắn nhớ lại những lần gặp gỡ của mình.

Nhớ tới mình lại có thể thích nam nhân của chủ nhân, cùng nam nhân kia xảy ra quan hệ!

Thật may là lúc ấy Tích Phong quên mất chuyện này, nếu không, càng khó có thể đối mặt.

Mình thậm chí còn ra tay đùa giỡn chủ nhân, thiếu chút nữa trở thành sai lầm lớn!

Nhưng mà chuyện sai làm nhất của mình, chính là từ bỏ Xà Hậu của mình!

Yên Yên đối với mình có tình có nghĩa, mình lại đối xử với nàng như vậy, khiến nàng chịu bao nhiêu khổ cực, nhận hết uất ức.

Cũng không biết bây giờ nàng thế nào!

Cảm ứng hơi thở của nàng, hi vọng tìm ra chỗ ở của nàng, nhưng mà vẫn chưa thành công!

“Yên Yên……” Khẽ gọi một tiếng về phía bầu trời, trong mắt thanh long càng nhiều ưu thương: “Yên Yên, ta nhớ nàng lắm, nàng có nghe được không?”

“Yên tâm, nàng sẽ không có chuyện gì.” Không biết Bạch Hổ ra ngoài từ lúc nào, đặt tay lên vai hắn, an ủi hắn bằng tình huynh đệ.

“Ngươi……” Thanh Long vội vàng trừng mắt nhìn, thu lại tất cả bi thương trên mặt: “Thật xin lỗi, ta không kìm nén được.” Thân là Thần Thú, tối kỵ nhất là sinh ra tình cảm với chủ nhân. Bởi vì cái tình cảm này làm cho cho bọn họ không thể toàn tâm toàn ý bảo vệ bên cạnh chủ nhân, cũng sẽ vì vậy mà sinh ra lo lắng và nhớ thương. Kể từ đó, lúc chủ nhân gặp nguy hiểm, rất có thể không thể ngay lập tức xông ra bảo vệ cho chủ nhân.

———— ————————-

145. Chương 144: Ta Muốn Ngươi Phục Vụ Ta

Editor: Ngoc Luyen

“Tất cả rồi sẽ tốt.”

Bạch Hổ nói xong, tìm một tảng đá ở gần đó, ngồi xuống.

Hai người vừa ngồi xuống, ai cũng không nói thêm gì nữa.

Tất cả rồi sẽ tốt?

Có lẽ vậy!

Rất nhiều chuyện chính là như thế, khi trải qua những việc đó cảm thấy như một nấc thang lớn, có thể vĩnh viễn cũng không vượt qua được. Nhưng chờ rất lâu về sau, khi quay đầu lại nhìn một chút, chẳng qua cũng chỉ như thế!

Tai nạn, bình thường đều được phóng đại trong lòng người bị thương.

Không biết đã trôi qua bao lâu, cho đến khi hai người Huyền Vũ và Chu Tước ở bên trong ra ngoài, mới phá vỡ không khí này.

"Các ngươi nói, như vậy có thể thụ thai thành công không?"

Chuyện sinh con, không phải là có thể thay đổi theo suy nghĩ của mọi người được.

"Cái này khó có thể nói." Chu Tước thở dài một tiếng.

Nhớ ngày đó Tích Phong sống chung với Cửu Dao ba vạn năm, ngay cả một cái rắm cũng không có sinh ra.

"Vậy làm sao bây giờ đây? Ngộ nhỡ không thành công được, thì làm sao có thể ăn nói với chủ nhân!"

"Sinh không được cũng phải sinh, tiếp tục tìm nữ nhân, cho đến thành công mới thôi!" Cảm xúc của Thanh long đã ổn định lại, chăm chú nhìn vào nhà cỏ có chút cắn răng nghiến lợi nói: "Chu Tước, đợi lát nữa ngươi đi tìm chút dược liệu bồi bổ thân thể, nữ nhân này không được thì có thể tìm thêm, nhưng Hỏa Diễm ở bên trong phải sống, ngàn vạn lần không thể để hắn bởi vì hao tổn thể lực quá độ mà chết!"

"Được, ta sẽ đi." Chu Tước lĩnh mệnh, hóa thành một đạo ánh sáng đỏ, bay lên trời.

Huyền Vũ và Bạch Hổ lưng tựa ngồi, cho đến khi không thấy bóng dáng của Chu Tước trên trời nữa, mới trầm lặng nói: "Cũng không biết bên phía chủ nhân sao rồi." Linh Miêu và linh hồ, thiếu một thứ cũng không được!

Cần Phong Hệ Linh Miêu, có thể dùng loại biện pháp xấu xa này, nhưng linh hồ…… Nên như thế nào đây?

……

Mấy ngày nay, thời gian của Diệp Tuyết vẫn trôi qua hỗn hỗn độn độn như cũ.

Cả ngày giống như Cô Hồn Dã Quỷ, đi lung tung khắp nơi.

May mắn là nàng đã thu lại khí lạnh trên người, nếu không, cho dù con dân Ma giới đã quen với cuộc sống giá rét cũng không chịu nổi!

Mà thánh mỹ nam giống như cái bóng luôn đi theo phía sau nàng, trong vòng ba bước, như hình với bóng.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng trả lời mấy vấn đề của nàng, hoặc là nhắc nhở nàng nên ăn cơm, nên nghỉ ngơi, nên đi ngủ rồi, ngoài ra sẽ không nhiều lời thêm.

Yên lặng, là thuộc hạ tốt.

Nửa phía sau, chính là Tích Phong.

Ngoài trăm thước, cứ như vậy ở xa nhìn nàng. Nàng đi, hắn cũng yên lặng đi theo; nàng ngừng, hắn lại thê lương nhìn nàng.

Chỉ cần có thể ở xa nhìn nàng, yên lặng bảo vệ nàng, vậy là đủ!

……

Ngày hôm đó, Diệp Tuyết cũng giống như mọi ngày, đi đi đi lại không có mục đích, trên mặt tuyết lưu lại những dấu chân nông nông sâu sâu của nàng.

Gió rét thổi tới, thổi bay những bông tuyết rơi trên người nàng, nhưng mà ngay sau đó, quanh người nàng xuất hiện một ít bông tuyết mềm mịn tinh khiết, vòng quanh nàng bồng bềnh đong đưa

~~Nơi xa truyền tới tiếng vang, sau đó có một chiếc xe do Độc Giác Thú kéo chạy tới phía này.

Xe dừng lại ở bên cạnh, Cửu Chỉ xuống xe: "Nương nương."

Diệp Tuyết không có đáp lại, mà nhìn chiếc xe này thất thần.

Hôm đó chính nàng ngồi xe này tăng tốc ra ngoài du ngoạnvới Lạc Băng, sau đó lúc nghỉ ngơi thì mang bánh ngọt ra ăn rồi thấy cây sáo ngọc đó, từ đó mới xảy ra chuyện về sau.

Hiện tại xe vẫn còn, Lạc Băng…… Đã không có ở đây……

Cảnh còn người mất!

Không nhịn được đưa tay đi vuốt ve sừng Độc Giác Thú, con thú con kia lại có thể đưa đầu lưỡi nóng ấm ra liếm tay nàng, đôi mắt xinh đẹp thật to đặc biệt có hồn, giống như có thể nói……

"Nương nương……" Cửu Chỉ cất cao giọng, lại hô một tiếng.

Diệp Tuyết từ từ thu hồi tay của mình, nhìn về phía hắn: "Chuyện gì?"

"Thuộc hạ có chuyện cần thương lượng với nương nương, không biết người có thể lên xe nói được không."

"Ừ." Diệp Tuyết đồng ý, thánh mỹ nam ở bên cạnh lập tức đi lên muốn đỡ nàng lên xe, nhưng đã bị Tích Phong vượt lên trước một bước: "Để ta làm."

"Chủ nhân……" Thánh Kỳ Lân chỉ nghe lệnh một người, cho nên chỉ có chủ nhân phân phó, hắn mới có thể lui ra.

"Không có việc gì, ngươi trước đi."

"Vâng"

Hai người lên xe, xe đi trên mặt tuyết như giẫm trên đất bằng.

Diệp Tuyết mất hồn nhìn cảnh tuyết bên ngoài, mà Cửu Chỉ cũng không vội nói chuyện, chỉ chăm chú quan sát nét mặt biến hóa của nàng.

Cái này thật ra cũng là một phần của kế hoạch.

Tất cả người Ma giới, đều hy vọng Ma Quân có thể sống lại.

Dĩ nhiên, hắn biết nàng cũng hy vọng Ma Quân có thể sống lại.

Nhưng mà……

Ngày Ma Quân sống lại, cũng chính là lúc đại nạn của nàng.

Ma Quân vì nàng từ bỏ tánh mạng của mình, nàng cũng có thể hy sinh chính mình vì Ma Quân đúng không?

Cho nên……

Vì sợ nàng đổi ý, Cửu Chỉ có cảm giác mình cần phải tới đây hỏi nàng một chút.

Đã mấy ngày trôi qua, chuyện linh hồ nàng vẫn chậm chạp không có hành động gì, thậm chí ngay cả nói cũng không nói một chút.

Không làm, là vì nàng bị Tích Phong làm tổn thương, đối với hắn đã tuyệt vọng, nhưng nàng không thể vì Ma Quân mà chịu thiệt một chút sao?

Lui một bước nói, cũng không phải là nàng chưa bao giờ phát sinh quan hệ với Tích Phong, thêm một lần nữa thì có sao?!

"Nương nương." Nhìn thấy thời cơ đã không sai biệt lắm, tình cảm nhớ nhung của nàng đối với Ma Quân đã bị khơi lên, Cửu Chỉ từ từ mở miệng: "Gần đây Cửu Chỉ đã bí mật quan sát thân thể nương nương, mấy ngày gần đây, là thời kỳ mang thai tốt nhất của nương nương."

Diệp Tuyết dần dần nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt không có biểu tình nhìn hắn chằm chằm.

Trong lúc nhất thời Cửu Chỉ cũng không phân biệt được phản ứng của người là tức giân hay không.

Cũng mặc kệ nàng tức giận hay không, đã mở miệng, sẽ phải nói hết chuyện này.

Đến lúc đó cho dù người ban cho mình tội chết, mình cũng nhận: "Nương nương, thần biết rõ làm như vậy sẽ làm khó người, nhưng đây không phải là không còn biện pháp gì sao?! Vốn còn có Cửu Dao, nhưng mấy ngày trước nàng đã chết rồi. Bây giờ người có thể cứu Ma Quân cũng chỉ có người, Cửu Chỉ hi vọng người vì một tấm chân tình của Ma Quân, mà cứu người."

Diệp Tuyết vẫn không nói gì.

Ở trong mắt bọn họ, mình chỉ là dư thừa thôi.

Nếu không phải Lạc Băng ra lệnh, bọn họ có thể đã chặt mình làm trăm mảnh, để giải đi mối hận trong lòng!

Nhưng mà như vậy cũng đúng, cái chết của Lạc Băng, cũng do một tay mình tạo nên, bọn họ có thể không hận mình sao?

Thu hồi tầm mắt, đột nhiên khí thế quanh người tăng lên, trực tiếp phá tan chiếc xe……

Độc Giác Thú bị dọa sợ nâng lên vó trước phát ra tiếng hý đầy hoảng sợ.

Mà nàng vẫn bay lên, từ đầu đến cuối cũng không nói một câu……

Cửu Chỉ dốc bao công sức mới trấn an được Độc Giác Thú, nhìn trời xanh vắng lặng, không nhịn mà thở dài một tiếng.

Lấy pháp lực hiện tại của nàng, chỉ cần nàng không đồng ý, ai cũng không thể ép buộc nàng làm bất cứ chuyện gì!

Lời nên nói đã nói, hiện tại việc duy nhất có thể làm cũng chỉ là chờ đợi, chờ đợi người cam tâm tình nguyện!

……

Diệp Tuyết từ trên trời bay xuống, trở lại ở tẩm cung.

Thánh Kỳ Lân vội vàng nghênh đón, đi đến bên cạnh nàng: "Chủ nhân."

Thấy sự mê man trong mắt nàng, trong lòng có hàng vạn nghi ngờ và lo lắng, tuy nhiên cũng chỉ có thể chôn dấu trong lòng.

"Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

"Giường đã trải tốt." Đi theo chủ nhân đến phòng cửa, Thánh Kỳ Lân không đi vào nữa, mà là cung kính canh giữ ở cửa. Dù sao nam nữ khác biệt, cho dù là Thần Thú bảo vệ chủ nhân, cũng có cấm kị.

Nhưng mà lần này, Diệp Tuyết lại không tính giữ hắn ở cửa ra vào.

Biết hắn dừng lại, quay đầu lại nhẹ giọng phân phó hắn đi vào.

Mệnh lệnh của chủ nhân, hắn không thể nào kháng cự, cho nên ngoan ngoãn đi theo.

Diệp Tuyết đứng lại trước giường, đưa lưng về phía cửa.

Thánh mỹ nam yên lặng đứng ở phía sau nàng.

Hắn không biết chủ nhân gọi mình vào để làm gì, cho nên hắn chỉ có thể chờ đợi chủ nhân phân phó.

"Giúp ta cởi áo ra." Trong lúc bất chợt Diệp Tuyết mở miệng, âm thanh rất nhẹ, nhưng cũng có thể nghe rõ.

"Vâng" hắn lập tức chạy đến trước mặt chủ nhân, nhẹ nhàng giúp nàng cởi áo khoác ra, cẩn thận để xuống trên giường.

Mặc dù là lần đầu tiên giúp chủ nhân cởi áo, thân là thần thú, mặc kệ chủ nhân phân phó làm cái gì, ngay lần đầu tiên làm cũng phải thật xinh đẹp.

Bên trong mặc dù còn có một cái sa y, nhưng đã nhìn thấy cái yếm trắng như tuyết như ẩn như hiện.

Diệp Tuyết không có ý muốn hắn ngừng tay, chậm rãi mở miệng: "Tiếp tục."

"Vâng" Thánh Kỳ Lân lĩnh mệnh, hai ba lần đã cởi sa y xuống.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn cúi đầu thật thấp, không có bất kỳ khinh nhờn gì.

Bây giờ trên người của Diệp Tuyết chỉ còn lại một cái cái yếm và quần, nàng cũng không tiếp tục để hắn giúp mình cởi ra nữa, mà từ từ nằm xuống giường.

Hít một hơi thật sâu, nhưng mà trên mặt lại không có bất kỳ biểu hiện gì: "Tới đây, ta muốn ngươi, phục vụ ta."

"Chủ nhân……"

Hôm nay chủ nhân rất kỳ lạ, tất cả mệnh lệnh đều không giống ngày xưa, Thánh Kỳ Lân hơi do dự.

Mệnh lệnh của chủ nhân chính tất cả của thần thú, cho dù chủ nhân nói gì, đều sẽ làm, thực hiện mà không cho phép phản đối.

Nhưng mà…… Như vậy thật sự rất kỳ lạ?

"Là ngay cả ngươi cũng ghét bỏ ta sao?" Giọng nói băng hàn lạnh thấu xương của Diệp Tuyết vang lên.

Không biết có phải là do biến ảo hay không, mà lời nói của nàng không nghe ra một chút tình cảm nào.

"Chủ nhân, không phải như thế……"

"Vậy thì tới đây."

"Vâng" thánh mỹ nam rón rén bò lên giường, ngồi bên cạnh nàng sau không nhúc nhích.

"Là muốn ta ra tay sao? Hay là nói không, cần ta phải dạy sao?" Lời nói của Diệp Tuyết có chút cố ý gây sự.

Nhưng về phần tại sao phải làm như vậy, ngay cả chính nàng cũng không rõ.

Có lẽ……

Là vì muốn thử một làm làm chuyện đó với người mình không yêu sẽ có cảm giác gì!

Cũng có lẽ……

Chỉ là vì phóng túng mình, đơn thuần phóng túng!

Cuộc sống không như ý, muốn tìm một chút gia vị khác để điều tiết. Như vậy, có thể trong thời gian ngắn sẽ không suy nghĩ đến những chuyện phiền lòng!

"Thật xin lỗi chủ nhân, thuộc hạ nhất định sẽ cố hết sức." Hắn quyết sẽ không để cho chủ nhân tức giận, càng sẽ không để cho chủ nhân nổi giận.

Dùng linh lực cởi bỏ đi y phục của mình, cũng lộ ra thân thể cường tráng tản ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, trên da thịt màu lúa mì không có một vết sẹo nào, nhìn qua vô cùng trơn nhẵn.

Cúi người, hôn nàng từng chút, bắt đầu từ trên trán, đến mắt, đến lỗ mũi, tránh khỏi môi của nàng, đến nàng xương quai xanh……

Cho dù là mệnh lệnh của chủ nhân, cho dù là làm chuyện này, nhưng một thuộc hạ tốt phải biết rõ nơi nào có thể đụng, nơi nào không thể đụng.

146. Chương 145: Mượn Một Hạt Giống

Editor: Ngoc Luyen

Diệp Tuyết cứ nằm như vậy, mặc cho hắn ở trên người mình quạt gió thổi lửa.

Cái yếm được mười ngón tay thon dài từ từ cởi xuống……

Hiện tại trong cơ thể dường như có hai linh hồn, một người ồn ào muốn sa đọa, cứ như vậy hưởng thụ cho tốt, không cần nghĩ đến bất cứ chuyện gì; một người khác vẫn cố gắng vùng vẫy, hô to không thể như vậy, có thể trong lúc nhất thời trong lòng là thoải mái, quên đi mọi chuyện, nhưng đến khi tỉnh táo, chỉ càng thêm khổ sở, làm như vậy, giống như phản bội chính mình, lại càng phản bội Lạc Băng!

Thánh mỹ nam biết giờ phút này trong lòng chủ nhân khẳng định cũng đang do dự, thậm chí còn rất có thể không biết mình đang làm gì. Cho nên động tác của hắn cũng là vô cùng chậm, từng chút, có thể kéo dài được bao lâu thi hay bấy lâu, tốt nhất là đủ thời gian cho chủ nhân suy nghĩ.

Rốt cuộc, tay của hắn vẫn đưa đến chiếc quần cuối cùng trên người chủ nhân, đã chờ đợi một lúc lâu, không thấy chủ nhân có động tĩnh gì, hắn không thể không vận chuyển chân khí trên người, cởi hết quần trên người chủ nhân……

Nhưng mà trong cùng một lúc, Diệp Tuyết nắm lấy chăn bên cạnh, bọc chặt mình lại, ngay cả đầu cũng chôn trong chăn.

Thánh mỹ nam rón rén bò xuống giường, cung kính khom người về phía nàng một cái, sau đó quay người đi, mặc lại y phục đã biến thành mảnh vụn trên đất vào, mở cửa đi ra ngoài, lẳng lặng canh giữ ở cửa.

Cũng may, rốt cuộc vào lúc cuối cùng chủ nhân chiến thắng chính mình, không có làm ra chuyện khiến mình phải hối hạn!

……

Thánh Kỳ Lân cứ như vậy vẫn canh giữ ở cửa một tấc cũng không rời.

Lấy bản lãnh của hắn, dù là một con ruồi bay qua, cũng có thể bị phát hiện.

Nhưng mà ở trước mặt Diệp Tuyết, lại trở nên vô dụng.

Nàng không nói tiếng nào, đã trực tiếp rời đi từ cửa sổ, hắn cũng không phát hiện được chút khác thường nào

……

Sau khi Diệp Tuyết rời đi, trực tiếp đi tìm Bích Lạc.

Lúc ấy, Bích Lạc đang chán đến chết khiến Băng Phượng biến trở về nguyên hình, sau đó bện lông đuôi thật dài của nó thành các loại hình dáng lộn xộn.

Không thể không nói một câu, kể từ khi cửa Thời Không mở ra, từ 21 thế kỷ tới đây, nàng đã rơi vào trạng thái vô công rồi nghề. Cả ngày chỉ có việc ăn với việc ngủ, tiếp tục như vậy nữa, không phế cũng không được!

Vốn nhàm chán như thế, có thể đi tìm Nguyệt Tiểu Điệp kia tính sổ, báo thù cho mấy ông bạn già của mình, nhưng lại sợ Tuyết Nhi ở bên này xảy ra chuyện gì khẩn cấp, mình không thể chạy tới ngay lập tức được.

Vì vậy cũng chỉ có thể không lý tưởng như vậy, chờ đợi mặt trời mọc rồi lặn!

"Tuyết Nhi, cậu tới rồi!" Bích Lạc một tay ném cái đuôi của Phượng Hoàng trong tay ra, chạy đến lôi kéo tay nàng ngồi xuống bàn đá. Ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía sau nàng: "Ah, thật là kỳ quái, cậu ra ngoài, sao thánh thánh nhà cậu lại không đi cùng?"

"Cậu muốn gặp nó?" Giọng nói của Diệp Tuyết rất lạnh nhạt.

Rõ ràng rất hứng thú với đề tài này, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại mang cảm giác khác.

"Dừng." Bích Lạc khoát khoát tay: "Mình muốn gặp nó làm gì, nó có đẹp trai hơn nữa cũng là của nhà cậu, sao mình có thể hoành đao đoạt ái đây (đoạt đi vậy yêu thích của người khác). Mình chỉ tò mò, mỗi ngày nó đều đi theo cậu như bóng với hình, sao hôm nay lại ngoại lệ." Huống chi, mình là đã có người trong lòng…, hắn còn đẹp trai hơn thánh thánh……

Wow, ha ha ha, suy nghĩ một chút cũng không nhịn được phải chảy nước miếng rồi.

"Mình phái thánh thánh đi làm nhiệm vụ rồi." Giọng nói của Diệp Tuyết lạnh lùng như cũ, sau khi nói xong, trong mắt nhiều hơn một chút gì đó, nghiêng đầu thẳng tắp nhìn bạn tốt.

Bích Lạc cũng bị nàng nhìn có chút ngượng ngùng rồi, cúi đầu kiểm tra chính mình một lần, nhưng không phát hiện cái gì khác thường rồi mới đưa tay ở trước mặt nàng quơ quơ: "Tuyết Nhi, sao thế?"

"Không có gì."

"Oh."

"Có phải cậu thích ai rồi không?"

"A!" Bích Lạc vừa nghe, trên trán toát ra mồ hôi lạnh: "Cậu nói cái gì vậy?"

"Lúc ở thế kỷ 21, có chuyện gì cậu cũng nói với mìnhhết, ngay cả việc có bạn trai cũng phải do hai người đồng ý mới có thể quyết định. Rốt cuộc là từ lúc nào bắt đầu, giữa chúng ta lại có khoảng cách?" Mấy câu nói đó, phát ra từ đáy lòng Diệp Tuyết. Giống như đang nói với nàng, mà cũng giống như đang nói với chính mình.

"Tuyết Nhi…… Cậu không cần như vậy nha, mình nói cho cậu biết là được chứ gì." Mặc dù nàng vẫn mang dáng vẻ lạnh lẽo như cũ, thế nhưng nhiều năm làm bạn tốt của nhau, hỉ nộ ái ố của nàng (vui, giận, yêu, ghét), chỉ cần hơi có biểu hiện bên ngoài một chút, mình cũng có thể cảm nhận được: "Cậu cảm thấy, Cửu Chỉ là người thế nào?"

"…… Không tệ." Diệp Tuyết hơi suy tư một chút, sau đó gật đầu một cái: "Rất xứng với cậu."

Chiến thần và ma y, một giết người, một cứu người.

Vạn nhất ngày nào đó nàng giết lầm người, hắn có thể giúp nàng cứu sống lại.

Mà nếu một ngày kia hắn không cứu được người, nàng giơ tay chém xuống, một đao là có thể giải quyết hết!

Hơn nữa tính tình cũng rất xứng đôi.

Bích Lạc là kiểu người yêu hận rõ ràng, làm việc không câu nệ tiểu tiết, là người khẳng khái nhưng hiệp nghĩa.

Mà Cửu Chỉ thận trọng, lòng trách nhiệm cao, dù là việc nhỏ hay to cũng rất cẩn thận, hào hiệp nhưng mềm lòng.

Hai người ở chung một chỗ, hắn nhất định có thể nhường nhịn nàng.

"Có thật không? Ngay cả cậu cũng nói như vậy! Ha ha……" Bích Lạc cười xấu xa, không nhịn được cười to lên.

Chọc cho hai con thần điểu ở bên cạnh rối rít liếc nhìn, trong mắt đều là vẻ khinh thường.

Nàng vừa thấy, cố ý sưng mặt lên, nâng hai ngón tay lên: "Nhìn cái gì vậy, có tin ta khoét mắt chim của hai ngươi không, cho các ngươi biến thành người mù!"

"……" Hai con lập tức biến trở về nguyên hình, vùi đầu đến dưới cánh, ngủ.

"Giờ thì hay rồi!" Lại dám cười nhạo mình, thật sự chán sống sao.

Cầm tay Diệp Tuyết, trên mặt Bích Lạc khôi phục nghiêm chỉnh: "Nói đi, rốt cuộc cố ý tới tìm mình có việc gì."

"Cậu……"

"Đừng có dùng ánh mắt kinh ngạc như vậy nhìn mình, giống như cậu nói, giữa cậu và mình, còn bí mật nào không thể nói. Nói đi, có phải gặp chuyện gì phiền lòng không?" Nàng dẫn dắt từng bước.

"Nếu như mình và hắn sinh linh hồ, Lạc Băng biết có tức giận không?" Rốt cuộc trên khuôn mặt đóng băng của Diệp Tuyết đã hiện ra vẻ thấp thỏm. Không sai, cho nên chỉ một thân một mình đến gặp nàng, cũng là bởi vì trong lòng quá mâu thuẫn, không biết nên làm thế nào mới phải.

Mà trên đời này, trừ A Bích, mình thật sự không biết có thể tìm ai để nói.

Bích Lạc vừa nghe, giọng nói lập tức nâng cao mười phần: "Tuyết Nhi, cậu vì chuyện này mà phiền não sao? Tới mức này sao! Yên tâm đi, cậu là vì cứu hắn mới làm như vậy, hắn biết rồi, chắc chắn sẽ không tức giận."

"Thật sao?"

"Đương nhiên rồi, mình lừa cậu làm gì."

"Được rồi." Cuối cùng giống như Diệp Tuyết đã quyết định, gật đầu lia lịa.

Dù sao chờ Lạc Băng sống lại, mình đã chết rồi, hắn tức giận hay không, mình cũng không cần quan tâm.

"Được được, mình ủng hộ cậu." Trong miệng Bích Lạc nói như vậy, nhưng trong lòng cũng rất mâu thuẫn.

Vì người yêu, Tuyết Nhi có thể hy sinh tánh mạng, đó là nàng cam tâm tình nguyện, nhưng mình…… Thật sự có thể trơ mắt nhìn nàng đi tìm chết sao?

Không đúng, chẳng những nhìn nàng chết, vẫn còn ở nơi này trợ giúp, giúp nàng làm chuẩn bị trước khi chết!

Mình làm vậy có đúng không…… Thật xấu xa a a a……

Nhưng…… Giờ phút này, mình lại không thể ngăn nàng lại.

Bởi vì Tuyết Nhi đã quyết tâm, nếu không cứu sống Lạc Băng, sẽ khiến cả thế giới này chôn theo, bao gồm chính nàng.

Cho nên…… So sánh như thế, sao mình chỉ có thể mặc nàng đi tìm chết, dùng cái chết của nàng, đổi lấy mạng sống của Lạc Băng.

Chẳng qua đến lúc đó mình làm lại lần nữa, tồn tại cùng hồn phách của nàng!

"Nhưng mình nên làm thế nào? Căn bản bây giờ mình không có cách nào đối mặt với hắn." Chỉ cần nghĩ tới Tích Phong, vừa yêu vừa hận Tích Phong, hận không thể chia mình thành hai nửa, xóa đi toàn bộ trí nhớ trong đầu!

"Không phải chỉ là mượn một hạt giống thôi sao, yên tâm, để mình lo." Bích Lạc vỗ ngực bảo đảm.

"Thật sao?"

"Mình đã lừa cậu bao giờ chưa!"

"Nhưng……" Thực sự có thể giao cho nàng được sao? Vì sao trong lòng vẫn không bình tĩnh được?

"Nếu không như vậy đi, cậu về trước, buổi tối mình đi tìm cậu."

"Buổi tối?" Diệp Tuyết muốn hỏi tại sao là buổi tối, lại bị nàng ngăn cản: "Không cần hỏi, đến lúc đó nhất định sẽ biết. Bây giờ…… Cũng không còn sớm, rất nhanh là có thể ăn cơm tối rồi, Tuyết nhi cậu về trước ăn cơm, sau đó tắm rửa sạch sẽ, ở trong phòng chờ mình."

"Ừ." Nhìn dáng vẻ tràn đầy tự tin của nàng, lúc này Diệp Tuyết chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nàng.

Xoay người ngự phong rời đi, rất nhanh đã trở lại tẩm cung của mình.

Khi xuất hiện tại cửa, Thánh Kỳ Lân kinh ngạc há to miệng.

Nhìn nàng, lại một tay đẩy cửa nhìn vào bên trong xem một chút: "Chủ nhân, người…… Người ra ngoài lúc nào vậy?"

"Mới vừa rồi." Diệp Tuyết không có giải thích thêm, chỉ sải bước đi vào, đi qua hắn thì ngừng một chút: "Chuẩn bị bữa tối, ta đói rồi."

"Vâng" Thánh Kỳ Lân vội vàng trả lời một tiếng, chạy đi truyền lệnh.

Mặc dù bây giờ cách thời gian ăn cơm vẫn còn hơi sớm, nhưng mà……

Chủ nhân có thể chủ động yêu cầu ăn cơm, cũng coi như là một loại vui mừng.

Gần đây, chủ nhân vẫn luôn không có muốn ăn, cơm nước gì, cũng cần người nhắc nhở, sau đó ăn coi như có, cũng chỉ ăn một chút nhỏ.

Bất quá vui mừng của hắn không kéo dài bao lâu, bởi vì sau khi chuẩn bị xong thức ăn, chủ nhân cũng không ăn nhiều, vẫn chỉ ăn mấy miếng nhỏ như cũ đã thấy ăn không vô.

"Dọn đi."

"Chủ nhân, ngươ nên ăn nhiều một chút? Những món này đều là món người thích ăn."

"Ăn no rồi, giúp ta chuẩn bị nước tắm."

"Vâng"

……

Nữ hài tử đều rất thích tắm, thích cái loại cảm giác ấm áp khi ngâm ở trong nước.

Diệp Tuyết cũng rất thích tắm, nhưng hôm nay, cũng không có cái hăng hái đó.

Chỉ ngồi xuống tắm qua loa một chút, mặc xong y phục rồi lên giường nằm.

Trong đầu kêu loạn……

A Bích nói mình chỉ cần đợi thôi, nhưng rốt cuộc nàng muốn làm gì chứ?

Còn có một chuyện tương đối nghiêm trọng, chính là…… Mình nguyện ý, hắn không muốn thì làm thế nào?

Quá mất thể diện, mình cũng không muốn mất mặt lần nữa!

Đang nghĩ lung tung, cửa đã bị đẩy ra, Bích Lạc đi vào, đi theo phía sau là Băng Phượng, trên vai hắn đang vác một cái bao thật to!

(o)…

Diệp Tuyết xấu hổ.

Căn cứ này hình thể, lại căn cứ mùi vị và hơi thở này, nàng không cần mở bao bố ra cũng biết bên trong là ai.

147. Chương 146: Những Ký Ức Kiếp Trước

Editor: Ngoc Luyen

"A Bích, cậu…… Đây là ý gì?"

Diệp Tuyết từ trên giường trượt xuống, vẻ mặt cứng ngắc nhìn bao to đã đặt trên giường……

"o(n_n)o ha ha ~" Bích Lạc khoát khoát tay, phân phó cho Băng Phượng: "Ngươi đi giữ cửa." Sau đó mới nhìn về phía nàng, đè thấp âm thanh nhỏ giọng thần bí nói: "Tuyết nhi không cần phải xấu hổ, mình đã đánh ngất hắn, hì hì, chỉ cần vừa xong chuyện, chúng ta sẽ ném hắn vào trong tuyết, chờ hắn tỉnh lại, nhất định sẽ không biết bị ai cưỡng bức đâu."

"……" Mặt Diệp Tuyết càng thêm cứng ngắc, có ba đường hắc tuyến trượt từ trên trán xuống: "Vậy có được không? Ngộ nhỡ lát nữa hắn đã tỉnh lại thì làm thế nào?"

Nếu đang làm mà hắn tỉnh lại, so với việc bị hắn từ chối trực tiếp còn mất mặt hơn!!

"Yên tâm đi, mình đã xin thuốc từ chỗ Cửu Chỉ, hai canh giờ tùy cậu giày vò. Ngay cả chém hắn một đao, hắn cũng không động đậy." Bích Lạc vỗ ngực bảo đảm.

Như vậy Diệp Tuyết đoán, ngược lại đây là đang khoe ra dược tính tốt của thuốc.

Suy tư một chút, cuối cùng nặn ra một câu nói: "Cậu quyến rũ Cửu Chỉ?"

"Phốc……" Bích Lạc phun, ngay sau đó lườm nàng một cái: "Cái gì gọi là quyến rũ? Chúng ta là tình chàng ý thiếp, chỉ hận không gặp sớm có được hay không?"

"Hoá ra là như vậy

" giọng điệu nâng lên, còn chờ nghiệm chứng sự thật có đúng như nàng nói không.

Người nào đó tiếp tục trừng.

Nhiều năm làm bằng hữu như vậy, cũng vô dụng rồi!

"Được rồi, bớt nói nhảm, cậu nói thẳng đi, rốt cuộc cậu có làm được không?"

"Mình…… Không biết được!" Gần đây Diệp Tuyết luôn cảm thấy, pháp lực càng cao, chuyện khó có thể làm cũng càng nhiều, hôm nay càng rõ ràng. Có lẽ là pháp lực càng cao, mong đợi lại càng lớn, cho nên mới phải thất vọng càng nhiều đi!

Giống như có một câu nói ở hiện đại: nếu ngươi vẽ một tròn trên giấy, vòng tròn càng lớn, khoảng cách tiếp xúc lại càng lớn!

"Chẳng lẽ trong lòng cậu không có biện pháp gì sao?" Bích Lạc ở bên cạnh từ tốn chỉ bảo, "Nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ một chút? Có cảm giác chưa? Thật ra thì cậu có thể coi hắn là một cỗ thi thể, coi như cậu đang cưỡng gian một nam thi (thi thể nam giới) đi!"

"……" Lần này nét mặt Diệp Tuyết không còn cứng ngắc nữa, bởi vì khóe mắt bắt đầu co quắp rồi: "!!!"

Trường hợp kinh khủng như vậy, mệt cho nàng còn nói ra được!

Như vậy, chẳng phải là còn không có cảm giác hơn vừa rồi sao!

"Được rồi được rồi, rốt cuộc cậu có làm được không, phải làm mới biết được." Thấy nàng thật lâu không trả lời, Bích Lạc đứng dậy, nhanh nhẹn cởi bao ra, Chiến thần đúng là Chiến thần, chỉ cầm đáy bao đổ ra, người cũng bị đổ ra.

Trong tiềm thức của Diệp Tuyết…… Giống như thấy một con cá…… Bị đổ ra từ trong túi……

o( )o!

Bích Lạc tiện tay ném bao đi, ném xuống đất, đôi tay chống nạnh, chỉ vào người trên giường: "Hiện tại thế nào? Có được hay không?"

Diệp Tuyết có chút mất hồn nhìn mái tóc bạch kim một chút, vẫn phiêu dật như vậy vẫn chói sáng như vậy, nhưng cũng chói mắt như vậy, đồng thời cũng khiến lòng nàng đau nhói.

Nhiều ngày như vậy, mặc dù mỗi ngày hắn đều ở bên cạnh, nhưng cũng không biết mình đã bao lâu không nhìn kỹ hắn.

Hắn gầy đi không ít, hai má hóp vào rồi.

Thường ngày nàng thích nhất là đôi mắt kia của hắn, mắt xếch là đẹp nhất, đặc biệt có hồn. Nhưng bây giờ, quanh mắt đầy quầng thâm, còn có chút lõm xuống.

"Tuyết Nhi?" Bích Lạc đẩy một cái nàng, đối với việc mất hồn của nàng lộ ra một cười xấu xa: "Xem ra là có thể nha?"

"Mình…… Thử một chút……" Nói ra như vậy, khiến Diệp Tuyết có chút khó khăn.

Thì ra là lòng bị đóng băng, đóng băng cảm xúc, đóng băng tình cảm, có đôi khi, vẫn là có cảm giác!

Mà loại cảm giác này lại đưa tới một loại cảm giác khác…… Là vô cùng không tốt……

"Được, vậy mình ra ngoài trước…, hi vọng cậu một lần là thành công." Bích Lạc làm một dấu tay cố gắng lên ra, sau đó cười xấu xa lui ra ngoài.

Cửa bị đóng, lát sau đã vang lên tiếng gió, sau đó bên ngoài chỉ còn lại một bóng người.

Đầu óc Diệp Tuyết có chút mụ mị: nhìn bóng người, hình như không phải thánh thánh.

Ngay sau đó mới nhớ tới, thánh thánh bị mình sai đi làm nhiệm vụ rồi, ở bên ngoài…… Chắc là Băng Phượng.

Tay vung qua trước mắt, trong phòng bày kết giới, sau đó mới sững sờ nhìn người đang bất tỉnh trên giường không.

Thật sự mình phải làm chuyện buồn cười như vậy sao?

Đầu tiên không nói đến vấn đề có thể thành công trong một lần hay không, sau khi chuyện thành công ném hắn đến nơi hoang dã, hắn tạm thời có thể không biết, nhưng ít nữa thì sao? Khi bụng mình lớn thì như thế nào? Hắn còn không đoán ra được sao?

Đến lúc đó hắn sẽ nghĩ mình là người thế nào?

Vô sỉ? Hèn hạ?

Trong lúc giật mình Diệp Tuyết phát hiện, trong lúc vô tình, hoặc là cho tới nay, trong tiềm thức…… Có lẽ chính mình vẫn luôn quan tâm hắn.

Nhận thức được việc này, khiến cho nàng có chút sợ hãi.

Không thể nào mình lại thích hắn nữa, vĩnh viễn sẽ không thể!

Nàng cố gắng nhớ lại cảnh tượng hắn xóa đi hài tử trong bùng mình ngày hôm đó, nhờ vào quá khứ đó gia tăng đối với hắn hận ý.

Nhưng…… Không được……

Trí nhớ kiếp trước và trí nhớ kiếp này cùng nhau hiện lên, khi đó nàng còn nhỏ, tu vi chỉ hơn một nghìn năm. Bởi vì nhất thời ham chơi nên đi đến nơi không nên đi không nên đi, bị lang yêu (sói yêu) tu luyện ba ngàn năm bắt được, muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Là sư huynh tìm được nàng đầu tiên, hơn nữa còn không để ý đến an toàn của bản thân còn vật lộn với lang yêu……

Lần đó, sư huynh nằm trên giường ba tháng.

Lại một lần nữa, nàng không cẩn thận rơi vào yêu trì chuyên để trừng phạt trong sư môn, đó là ao chuyên dùng để trừng phạt những kẻ tội đồ phản bội sư môn, một khi rơi xuống, chính là tan thành mây khói.

Đầu tiên sư huynh phi thân giữ tay nàng lại, trên miệng ao là kiếm của sư huynh, sư huynh treo ở một bên, dùng chân gắt gao kẹp lại thân kiếm.

Bởi vì yêu trì dùng để trừng phạt nên có lệ khí phun ra từ bên trong, lực sát thương vô cùng lớn.

Mặt nàng quay lên, cho nên sau khi được cứu lên chân chỉ bị thương một chút. Mà sư huynh lại vì thế mà bị lệ khí đâm bị thương mắt, mù hơn một trăm năm……

Diệp Tuyết lắc đầu, nghĩ tới ngày đó chàng tàn nhẫn muốn lấy nội đan của mình, nghĩ tới cái chết của Lạc Băng.

Nhưng đồng thời, trí nhớ của kiếp trước không ngừng tuôn ra như cũ, năm đó nàng một chân đạp hai thuyền, sau lưng sư huynh còn xảy ra quan hệ với Lạc Băng……

Giờ phút này trong cơ thể chỉ biết có tiểu nhân ở đánh nhau, một đại biểu kiếp trước, một đại biểu cho Diệp Tuyết đã chết của kiếp này.

Mỗi ý kiến của mình, tất cả đều có lý!

Trong đầu cũng là hai cái gương đồng đang chiếu ra, khiến cho nàng không nhịn được mà phải giữ đầu óc của mình: thật là đau! Thật là loạn! Thật là phiền!

"Sư huynh……"

Trong miệng lẩm bẩm ra tiếng, trong mắt đã có nước mắt.

Hắn là sư huynh của mình, là sư huynh mình yêu một đời ở kiếp trước, giữa hai người từng ly từng tý, hai nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, vô luận như thế nào cũng để cho nàng không có cách nào làm ra chuyện như vậy.

Tổn thương kiếp này đang ở trước mắt, nhưng kiếp trước yêu…… Đã trải qua mấy vạn năm lắng đọng, sao nói quên là có thể quên, nói không muốn là có thể không cần!!

Che mình miệng, liều mạng lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm: "Không thể…… Không thể……"

Nàng không làm được, làm như vậy…… Lại biến thành tổn thương hắn, tổn thương tự ái và mặt mũi của hắn, tại sao mình có thể tàn nhẫn như thế!

Chợt kéo cửa ra, một trận gió nổi lên, biến mất không thấy gì nữa……

Băng Phượng há miệng, một chữ sịnh sinh đến bên miệng nhưng bị nghẹn lại……

Tốc độ của nàng thật sự quá nhanh, hắn mới vừa muốn mở miệng, nàng đã biến mất không thấy nữa!

Ghé đầu, nhìn vào trong phòng, trên giường vị kia vẫn ngủ không biết trời đất gì như cũ.

Làm thế nào đây?

Nhưng nên đi báo cho chủ nhân biết chuyện Tuyết Nhi cô nương đi ra ngoài trước, hay là xử lý nam nhân này trước!

Ngay sau đó vỗ ót một cái, đi vào nhặt bao bố từ dưới đất lên, cho người vào trong bao lần nữa, sau đó khiêng ra cửa……

Ha ha…… Mình thật thông minh……

……

Khi Băng Phượng khiêng người trở về, Bích Lạc đang thương thảo chuyện nam nữ với Cửu Chỉ, dĩ nhiên, chủ đề là Diệp Tuyết và Tích Phong, nhân tiện bổ sung thêm thông tin nhiều một chút.

"Chủ nhân."

"Chuyện gì xảy ra? Làm sao ngươi trở về nhanh như vậy? Xong chuyện rồi?" Bích Lạc lập tức từ đứng lên trên ghế đá khắc hoa, hỏi liên tục.

Tuyết Nhi đây là cái tốc độ gì? Chẳng lẽ ngay cả y phục cũng không cởi?

"Chủ nhân, đột nhiên Tuyết Nhi cô nương từ trong phòng xông ra ngoài, sau đó đã không thấy bóng dáng nữa."

"Cái gì gọi là không thấy?"

"Tốc độ quá nhanh, ta không thấy rõ bóng người." Băng Phượng một năm một mười đáp.

Hỏa Hoàng vừa rồi đi chuẩn bị điểm tâm đúng lúc trở lại, nghe xong lời này, ném hộp điểm tâm về phía cái bàn ở bên cạnh một cái, âm thanh cũng cao: "Phượng, người chính là Thần Điểu có tốc độ nhanh nhất trên đời này, ngươi lại còn nói ngay cả bóng người của Tuyết nhi cô nương cũng không thấy rõ ràng, đã không thấy bóng dáng, ngươi nói lời này, không thấy mất thể diện à?"

Băng Phượng vừa nghe, trên mặt lập tức đeo đầy vẻ bị thương: "Cũng không phải là ta tình nguyện, càng không phải là ta cố ý, nhưng sự thật như thế, ta nào có biện pháp gì!"

"Ngươi……"

"Được rồi, hỏa Hoàng, ngươi cũng đừng nữa kích thích nó nữa, với pháp lực bây giờ của Tuyết Nhi, đúng là không người nào có thể địch nổi." Bích Lạc đứng ra nói câu công đạo. Tầm mắt rơi vào bao bố, trong lòng không nhịn được phiền loạn: "Ném hắn vào trong tuyết cho ta, thật chướng mắt."

"Vâng"

"Đợi chút." Cửu Chỉ lên tiếng ngăn cản: "Nếu ném hắn ra ngoài như vậy, về sau làm thế nào?"

“Làm sao ta biết!!”

Nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của nàng, hắn lắc đầu một cái, trên mặt mang theo cưng chiều: “Nếu không biết nên làm thế nào, nương nương ở bên kia lại không tiếp thu nổi cách thứ nhất này, không bằng làm cho Tích Phong tỉnh lại, sau đó trực tiếp nói với hắn cách thứ hai.”

“Cách thứ hai?” Hình như vừa rời khỏi chỗ của Tuyết Nhi, mình đã tìm Cửu Chỉ thảo luận. Nhưng mà hai người cũng không nghĩ đến cách thứ hai, cuối cùng cũng chỉ nghĩ ra cách vừa rồi, cũng không nói đến cách thứ hai.

“Ha ha, đúng, ta vừa mới nghĩ ra.” Cửu Chỉ ý bảo Băng Phượng mang người tới đây.

Hai người hợp lực, kéo Tích Phong từ trong túi ra, sau đó Cửu Chỉ cầm viên thuốc từ trong tay áo ra, còn gọi là hỏa Hoàng cầm chén nước, hòa tan thuốc sau đó đút vào trong miệng Tích Phong.

Lúc này mới tiếp tục nói: “Nếu nương nương không chủ động được, không bằng thử đổi vị trí một chút.”

“(o)…” Mắt Bích Lạc hiện ra ý cảnh cáo: “Không cho ngươi tính kế hãm hại Tuyết Nhi, bằng không ngươi không xong với ta đâu.”

“Ai ~” Cửu Chỉ lắc đầu chắc chắn: “Ta nào dám hãm hại nương nương, ta cũng chỉ là đang giúp người. Nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, nam nhân luôn mạnh dạn và da mặt dày, cho nên nếu người chủ động quá khó khăn. Nhưng thì ngược lại cũng không giống nhau…, nam nhân thấy sắc nổi lòng tham, chuyện như vậy chỉ là chuyện bình thường.”

”A

mệt cho ta còn cho rằng ngươi là chính nhân quân tử, thì ra là ngươi là loại người như thế. Nói ra bình tĩnh như vậy, có phải ngươi cũng hay làm loại chuyện đó đúng không? Có cướp của cướp sắc hay không? Lấy lý do khám bệnh, kì thực chấm mút có đúng không? Thành thật khai báo cho ta!!!”

“……” Cửu Chỉ lập tức hết ý kiến, năng lực phân tán suy nghĩ của chiến thần này, thật đúng là hơn hẳn bình thường: “Đừng nghĩ ta xấu xa như vậy được không, ta không phải cái loại nam nhân đó.”

“Ngươi không phải là cái loại nam nhân đó? Vậy ngươi là loại nào? Giữ mình trong sạch, thủ thân như ngọc sao?”

“Ta……” Thật ra thì Cửu Chỉ muốn nói là đúng, mình chính là loại nam nhân đó.

Bởi vì những năm qua đều ở bên cạnh làm bạn với Ma Quân, trung thành và chờ đợi Ma Quân sai bảo.

Trong thời gian đó, Ma Quân vẫn luôn không nạp phi tử, loại chuyện như vậy đối với một nam nhân bình thường mà nói là có vấn đề. Cho nên mình không chỉ dựa vào danh hiệu ma y số một Ma giới, mà còn có nghĩa vụ chữa khỏi những bệnh trong sinh lý hay trong tâm lý vì Ma Quân, khiến cho Ma Quân không những uy phong trong lòng Ma Chúng, mà trong hậu cung cũng có thể hung dũng uy phong không ngã, uy phong mọi phương diện.

Một lần điều trị, chính là mấy vạn năm.

Bệnh của Ma Quân không biết làm thế nào cho tốt, mình cũng không có thời gian để mà tiêu tốn trên người nữ nhân.

Nhưng Cửu Chỉ vừa định nói, đã bị Bích Lạc cường thế cắt đứt, vẻ mặt cười nhạt: “Tỉnh lại đi, quỷ mới tin lời ngươi nói.”

“Nhưng ta……”

“Được rồi được rồi, không cần thảo luận loại chủ đề nhàm chán này nữa, đợi lát nữa Tích Phong tỉnh, ngươi và hắn nói chyện đi.”

“Tại sao lại là ta?”

"Bởi vì các ngươi hai đều là nam nhân, ngưu tầm ngưu, nói chuyện tương đối dễ dàng!" Bích Lạc vỗ vỗ vai Cửu Chỉ, quan hệ mập mờ lập tức lại biến thành huynh đệ tốt: "Huống chi, loại chuyện đó, ngươi kêu một nữ nhân như ta nói, không biết xấu hổ sao?"

"Được rồi, vậy ta nói." Nhưng Cửu Chỉ không đồng ý với lời nói phía trước, mình mới không ngưu tầm ngưu với Tích Phong đâu, mình cũng sẽ không độc ác như vậy, tính kế cả nữ nhân của mình, giống như quân cờ vậy. Nhưng mà lời nói phía sau hắn vẫn nghe một chút..., trước đã nói, nữ nhân da mặt mỏng, Bích Lạc có phần dè dặt này, cũng tốt.

……

Tích Phong yếu ớt tỉnh lại, vừa khôi phục ý thức đã phát hiện có cái gì không đúng, cho nên hai mắt mở ra đồng thời trên tay đã ra chiêu, chính xác không có nhầm chặn cái đầu đang dò xét, rõ ràng hắn đang nắm cổ của Cửu Chỉ……

"Buông ra……"

"Là ngươi?" Hắn có chút chậm chạp buông lỏng tay, trong mắt còn mang theo cảnh giác: "Các ngươi muốn làm gì?"

Quơ quơ đầu, hình như còn chút mê man, mình hẳn là bị người hạ dược.

Còn nhớ mình đang đi trên đường Điền Viên đã bị đóng băng, bởi vì có chút thẫn thờ, cho nên mãi khi có đến có người đến bên cạnh mới phát hiện ra.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy một mảng thất thải mờ nhạt, sau đó mắt hắn không nghe sai bảo nữa, mí mắt nặng ngàn cân, cho dù cố gắng khôi phục ý thức thế nào, nhưng đều phí công. Sau đó, chính là cái gì cũng không biết!

Lúc ấy còn không dám tùy tiện suy đoán, nhưng căn cứ tình huống bây giờ, lúc trước thất thải trước mắt phải là Thất Thải Phượng Hoàng của Bích Lạc, mà cái người ám toán mình, nhất định là một trong hai người đó!!

148. Chương 147: Điều Chế Bảy Ngày Độc Tình

Editor: Ngoc Luyen

"Yêu Vương, xin đừng lo lắng, chúng ta tìm ngươi tới là có chuyện muốn thỏa thuận cùng ngươi." Giọng nói của Cửu Chỉ không cao không thấp, không nặng không nhẹ, không kiêu ngạo không tự ti, không vội không giận, hoàn toàn chính là giọng điệu đang kể lại, không mang theo bất kỳ tình cảm dao động.

Nhưng mà Tích Phong cũng không có nhiều thời gian để lo lắng như vậy, nghiên cứu, phân tích đến cùng là đối phương đang dùng giọng điệu gì, chỉ nhàn nhạt mở miệng, cái hắn muốn, nhưng mà chỉ có một kết quả: "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Bị người ám toán, sau đó mặc cho người khác xử trí, nhưng mới vừa gặp phải cảnh ngộ vô cùng không tốt, nếu đổi lại là trước kia, nhất định đối phương sẽ bị trừng trị thích đáng một phen, nhưng mà vào giờ phút này, chuyện của Tuyết Nhi khiến cho hắn không có cái tính tình kia.

"Chính là…… chuyện về linh hồ."

"Như thế nào?"

"Chúng ta hi vọng ngươi có thể chủ động một chút." Cửu Chỉ nói vô cùng uyển chuyển. Mọi người đều đã sống đến từng tuổi này, hắn cảm thấy một số chuyện, không cần phải nói quá rõ cho đối phương biết.

Nhưng mà Tích Phong lại cố tình giả ngu: "Chủ động thế nào?"

"Chính là…… Cái đó……" Cửu Chỉ không biết nói từ đâu.

Hắn cảm thấy, vì để ngăn Tích Phong mở miệng cự tuyệt, mình nhất định phải chuẩn bị ngôn từ cho tốt.

Nhưng mà người vừa mới nói mình là nữ nhi khuê các, Bích Lạc không tiện mở miệng, đại khái chê hắn ấp úng nói quá chậm, rốt cuộc nóng lòng nhảy ra nói: "Chính là chúng ta phụ trách đưa Tuyết Nhi lên giường của ngươi, mà ngươi phụ trách sanh con."

"……" Hai người đàn ông này đồng thời sửng sốt.

Cửu Chỉ là bởi vì nàng trực tiếp.

Mà Tích Phong có lẽ là vì lời nàng đã nói!

"Không được!"

Không hề nghĩ ngợi, chính là một tiếng cự tuyệt.

Nếu làm như thế, khác gì cưỡng bức?

Hắn sẽ không làm chuyện gì khiến Tuyết Nhi bị thương nữa!

"Không được?" Bích Lạc vừa nghe câu trả lời của hắn, lập tức nhảy lên: "Cho đến hôm nay, chẳng lẽ ngươi chưa từng có ý lấy công chuộc tội sao? Đã như vậy, ngươi cần gì làm bộ làm tịch (giả vờ giả vịt) cả ngày đi theo sau lưng Tuyết Nhi?"

Ngay cả việc bỏ ra một chút nhỏ như vậy cũng không chịu, còn có thể trông cậy vào hắn làm cái gì đấy?

Giờ phút này thật sự Tích Phong đã hiểu được ý của câu nói: không thèm nói nhiều nửa câu!

Vị trí hoàn cảnh của hai người giống nhau như đúc, nhưng tại sao suy nghĩ lại hoàn toàn khác nhau đến vậy?

Rốt cuộc con mắt nào của nàng nhìn thấy mình bởi vì không muốn lấy công chuộc tội mà cố ý cự tuyệt? Chẳng lẽ nàng không thấy gì sao, với quan hệ hiện tại của mình và Tuyết Nhi, nếu làm như vậy khoảng cách của hai người sẽ càng xa hơn?

Rất có thể…… Đến lúc đó ngay cả cơ hội để mình yên lặng chờ đợi ở bên cạnh nàng, xa xa đưa mắt nhìn nàng cũng không có!

"Mặc kệ ngươi nói gì, dù sao chỉ cần chuyện Tuyết Nhi không đồng ý, ta là tuyệt đối sẽ không làm."

"Ngươi ngươi ngươi……" Bích Lạc nghe xong lời này, trong lúc bất chợt hiểu ra.

Thì ra là hắn đang lo lắng chuyện này?

Mặt mũi mỉm cười, tức giận mới vừa xuất hiện đã biến mất: "Tích Phong, không ngờ nhiều năm không gặp như vậy, cư nhiên đầu óc của ngươi lại trở nên không sáng sủa như vậy, lúc chuyển thế đụng vào tường của đường hầm luân hồi sao?! Ngươi cho rằng dựa vào quan hệ của ta và Tuyết Nhi, ta sẽ hãm hại cậu ấy sao? Ta làm như vậy, cũng là ý của Tuyết Nhi! Ngươi cho rằng vừa rồi ta làm ngươi hôn mê, bắt cóc ngươi là muốn làm gì? Coi trọng ngươi? Hay là ta ăn no rửng mỡ không có chuyện gì để làm?"

"Đó là?"

"Còn không phải là ý của Tuyết Nhi sao, mới vừa rồi ngươi còn nằm trên giường Tuyết Nhi một lúc đấy!"

"Ngươi nói cái gì?" Trong giọng nói của Tích Phong có vui mừng cũng có ảo não.

Mình và Tuyết Nhi còn có thể ở gần nhau sao?

Đối với câu hỏi của hắn, Bích Lạc có chút xì mũi coi thường: "Đáng tiếc dù sao Tuyết Nhi cũng là nữ nhân, cuối cùng vẫn không làm được chuyện như vậy. Sớm biết, ta nên giúp Tuyết Nhi cởi sạch ngươi sau đó mới mang đi."

"……" Tích Phong trầm mặc.

Lời này…… Nên nói ra từ trong miệng một nữ nhân sao?

Cửu Chỉ đứng ở bên cạnh, cũng bày tỏ vô cùng lúng túng!

Dè dặt!

Bích Lạc Chiến thần hình như cũng không biết đây là khái niệm gì đi!

Nhìn hai người trầm mặc, Bích Lạc ngược lại không chút ngần ngại, lại tiếp tục đề tài của mình: "Bởi vì Tuyết Nhi cảm thấy thật có lỗi, cho nên mới phải tới để thỏa thuận với ngươi, ngươi có thể chủ động một chút được không."

"……"

"Ngươi có nói không? Rốt cuộc có được không? Hoặc là thử nhìn một chút cũng tốt."

"…… Tuyết Nhi…… Nàng thật sẽ không trách ta sao?"

"Dĩ nhiên sẽ không! Chẳng những không trách tội ngươi, còn có thể cảm kích ngươi." Nàng nỗ lực quạt gió thổi lửa, hơn nữa còn bảo đảm bằng những lời thề son sắc: "Ta dám lấy tánh mạng bảo đảm, nếu đến lúc đó Tuyết Nhi có bất kỳ ý muốn trị tội nào, ngươi cứ đẩy hết trách nhiệm lên người ta, ngươi xem được không?"

"…… Để ta suy nghĩ đã."

"Được rồi!" Bích Lạc thật có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thời Tam quốc có việc giúp đỡ kẻ bất tài, chắc cũng là kiểu này.

Xem ra chỗ dựa vững chắc giống như nước, vẫn phải là dựa vào chính mình!

Người xung quanh, sao mà mỗi người đều yếu như vậy!

"Chiều mai, tới lại tới chỗ ta, đến lúc đó ta có chuyện cần bàn với ngươi."

"Chuyện gì? Hôm nay không thể nói sao?"

"Nói nhảm, nếu là bây giờ có thể nói, làm sao ta phải hẹn ngươi chiều mai? Còn nữa, đêm đã khuya, chẳng lẽ ngươi đã quên bây giờ ngươi đang ở phòng ta sao, không cảm thấy có chút khó nói sao? Dù sao danh dự của ngươi đã mất, không sao cả, nhưng cũng không nên liên lụy tới ta." Bích Lạc nói xong, người đã kề đến bên cạnh Cửu Chỉ, mặc kệ là thái độ hay là lời nói giọng nói, cũng trở nên quyến rũ động lòng người: "Cửu Chỉ, ngươi nói ta nói có lý phải không?"

Đúng đúng, cực kỳ có lý, cực kỳ có lý." Cửu Chỉ vội vàng nhích sang bên cạnh, sau đó thở dài nói lời từ biệt: "Đã như vậy, Cửu Chỉ xin được cáo lui trước." Nói xong, vội vã đi tới cửa.

Thật ra thì hắn có tình cảm khác với Bích Lạc, nhưng trước khi Ma Quân sống lại, sao hắn có thể suy tính đến chuyện của mình!

Tích Phong cũng theo sát hắn đi ra ngoài, trong phòng lập tức chỉ còn sót một mình Bích Lạc.

"Chủ nhân……" Hỏa Hoàng thấy mọi người đã rời đi, vào hỏi nàng còn cần sai bảo gì không.

"Ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi." Bích Lạc vẫy tay. Chuyện gì, cũng chờ đến ngày mai rồi hãy nói!

……

Tối qua ở bên ngoài bình tĩnh thật lâu, cho đến nửa đêm mới trở về tẩm cung.

Hôm nay ngủ lâu hơn một chút, mãi cho đến giờ ăn cơm trưa mới tỉnh lại.

Rời giường mở cửa đi ra ngoài, Thánh Kỳ Lân đã sớm đợi ở cửa: "Chủ nhân, Bích Lạc Chiến thần tìm người ba bốn lần rồi."

"Bích Lạc? Có dặn gì không?"

"Không có, chỉ nói chờ chủ nhân tỉnh lại, người đi đến chỗ Chiến thần một chuyến."

"Biết." Diệp Tuyết đứng ở cửa, nhắm mắt lại, cố gắng cảm thụ thế giới lạnh lẽo chung quanh.

Chỉ khi ở trong giá lạnh, nàng mới có thể được ở cùng Lạc Băng.

……

Diệp Tuyết ngự phong đến chỗ Bích Lạc thì Bích Lạc đang định sai Băng Phượng đi xem nàng đã tỉnh hay chưa.

Thấy nàng hiện thân, trên mặt lập tức cười lên như một đóa hoa: "Tuyết Nhi, cậu thật là có thể ngủ nha, xem bây giờ đã là lúc nào rồi."

"Việc gấp?"

"Cái này ngược lại thì không có, nhưng mà hôm qua mình vừa làm được mấy món điểm tâm thượng hạng (bánh ngọt ngon nhất), muốn cậu đến nếm thử một chút mà thôi." Bích Lạc nói xong, kéo tay của nàng, không nói lời nào kéo nàng vào phòng.

Trên bàn đã bày ngay ngắn hơn mười món điểm tâm ngọt, màu sắc rực rỡ, rất là đẹp mắt.

Không khỏi gợi lên trí nhớ những ngày qua của Diệp Tuyết.

Nói về điểm tâm, trong trí nhớ của nàng điểm tâm ngon nhất phải là điểm tâm mà Hoa Cơ làm. Cho dù là mùi vị hay hình dáng, đều là tốt nhất.

"Đừng nhưng chỉ nhìn, nếm thử một chút xem sao." Bích Lạc cầm lên một cái, đặt vào trong tay nàng.

Khi lòng bàn tay Diệp Tuyết chạm vào điểm tâm, ấn đường không tự chủ nhíu xuống.

Cầm điểm tân, không có vẻ muốn ăn.

"Tuyết Nhi, tại sao không ăn?" Trong mắt Bích Lạc hiện ra vẻ chờ đợi. Chỉ cần Tuyết Nhi cắn một cái, dù là một ngụm nhỏ, cũng đủ rồi.

"Ta không có khẩu vị." Lúc này, thật không biết nên may mắn vì pháp lực mình cao cường hay là nên hận cảm giác của mình quá nhạy bén.

Lỗ mũi hơi khẽ ngửi, cũng đã biết điểm tâm này bị động tay chân.

Nàng cũng biết đây là Bích Lạc cố ý làm, muốn làm cái gì không biết, sau đó ăn điểm tâm!

Nhưng do bóng ma trong lòng, lại để cho nàng không muốn thỏa hiệp như vậy, nàng không cho phép xảy ra quan hệ với hắn trong tình trạng không biết gì.

"Cái này…… Lại không có khẩu vị, cũng không cần phải ăn quá nhiều, nếu không mình sẽ rất đau lòng? Cậu có biết vì chuẩn bị mấy món điểm tâm này, mình đã mất bao nhiêu thời gian không? Rốt cuộc cậu có còn coi mình là bạn thân nữa không?"

"……" Bị chụp một cái mũ nặng như vậy, cảm giác thật sự không tốt.

Để điểm tâm đang cầm trong tay xuống mâm, xoay người đi ra ngoài: "Thật xin lỗi."

"Này, Tuyết Nhi, cậu tính không ăn sao, chớ đi." Bích Lạc không thể không tuyên bố kế hoạch này thất bại, vội vàng đi lên ngăn lại nàng.

Chỉ cần người ở lại, biện pháp có thể từ từ nghĩ.

"Cậu còn chưa có ăn cơm trưa, nếu không ở lại đây ăn đi, mình mời cậu ăn món ngon." Bích Lạc suy nghĩ một chút: "Có nhớ thức ăn ở thời không kia không? Mình mời cậu hai món trường nhất thì thế nào? Gà xé cay, sườn xào chua ngọt! Lại thêm thịt bò xào tỏi!"

Nghe xong lời này, rốt cuộc bước chân đang rời đi của Diệp Tuyết dừng lại, sau đó xoay người lại, ngồi lại vào bàn.

"Ha ha, cũng biết cậu thích nhất là món ăn mình làm, cậu chờ ở chỗ này, mình đi làm cho cậu. Băng Phượng, rót nước cho Tuyết Nhi. Hỏa Hoàng, tới phòng bếp giúp một tay."

"Dạ!"

……

"Chủ nhân, người muốn ta giúp người thế nào đây?" Hỏa Hoàng đứng ở trong phòng bếp đông ngắm tây nhìn.

Nấu ăn cái gì, một chút nàng cũng không biết, có thể giúp cái gì?

Bích Lạc cười quỷ dị: "Không cần ngươi ở chỗ này giúp ta một tay, ngươi lập tức đi tìm ma y Cửu Chỉ, nói bây giờ Tuyết Nhi đang ở chỗ ta, hỏi hắn có thuốc thuốc mê liều cao một chút không, có thể kiến cho Tuyết Nhi cũng không phát phát hiện được."

"Vâng" hỏa Hoàng thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là không cần làm cơm, thật tốt! Mới vừa rồi thật sự là làm khó mình!

"Nhớ đi nhanh về nhanh, hơn nữa phải đi đường vòng, không thể để Tuyết Nhi phát hiện hành tung của ngươi, nghe chưa?"

"Dạ, chủ nhân."

"Mau đi đi."

"Vâng"

Hỏa Hoàng vội vàng ra cửa, Bích Lạc bắt đầu chọn lựa sườn lợn ngon nhất để rán làm sườn xào chua ngọt……

Nhưng nàng vừa chuẩn bị sườn xong, đang định chiên, hỏa Hoàng vội vã trở lại.

"Nhanh như vậy? Lấy được thuốc rồi sao?"

"Hồi bẩm chủ nhân, ma y nói chuyện tình đã giải quyết, bảo người không cần phải khổ não nữa."

"Đã giải quyết? Không khoác lác chứ?"

"Ma y nói người đi một chút sẽ biết."

"Ở nơi nào?"

"Đang ở phòng của chủ nhân."

Bích Lạc hơi suy nghĩ một chút, sau đó nhét tất cả đồ đang cầm trong tay vào tay hỏa Hoàng: "Nơi này giao lại cho ngươi, mang những thứ này xử lý đi."

"Ta?" Hỏa Hoàng lập tức giống như nhận được củ khoai lang phỏng tay, cầm trong tay không biết nên làm như thế nào cho phải!

Chuyện trong phòng bếp, thật sự là một chút nàng cũng không biết!!!

Hu hu, vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể cho gọi Băng Phượng tới đây giải cứu: "Phượng……"

……

Bích Lạc vội vã chạy tới, Cửu Chỉ đã ngồi trên băng đá ở cửa.

"Như thế nào? Tuyết Nhi?" Nàng vừa hỏi, vừa định xông vào trong phòng.

Nhưng bị Cửu Chỉ đưa tay ngăn lại: "Tích Phong cũng ở bên trong!"

"À?" Nàng căng thẳng nhìn cửa, sau đó lặng lẽ lùi sang bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Đến cùng là ngươi đã động tay động chân gì?"

"Rất đơn giản, hạ độc."

"Gạt người, Tuyết Nhi nhạy cảm như vậy, tuyệt đối sẽ không để ngươi tính kế." Suy nghĩ một chút mình làm điểm tâm khổ cực như vậy, cậu ấy cũng không có mắc câu, huống chi là hắn!

"Thuốc lần này, không cần đụng, càng không cần ăn, chỉ cần ngửi một cái là được rồi."

"Ngửi là được?"

"Vâng"

"Ha ha ha……" Bích Lạc lớn tiếng cười, rõ ràng không tin lời của hắn: "Nếu Tuyết Nhi có thể dễ dàng trúng chiêu như vậy, chuyện này cũng sẽ không khó làm như vậy!"

"Bởi vì không dễ dàng, cho nên ta mới phải động tay động chân." Cửu Chỉ không vì thái độ của nàng mà tức giận, ngược lại nén lại tính tính của mình lại nói cho nàng nghe.

Thì ra, tối qua hắn và Tích Phong rời đi cùng một lúc, len lén hạ một hai giọt dược thủy lên y phục của Tích Phong. Thuốc này nước vô sắc vô vị, cùng không dễ dàng bị phát hiện, nhưng bởi vì dược tính phát huy vô cùng chậm, cho nên bình thường cũng không dùng. Nhưng lần này dùng cái này trên người Tích Phong là thích hợp, đến buổi trưa, dược tính phát huy hiệu quả lớn nhất, lúc hắn đi qua, cả người Tích Phong đã không còn sức lực. Hắn đã tự ăn thuốc giải, sau đó ở trên người Tích Phong phủ đầy bột thuốc có thể khiến nam nữ hoan ái, sau đó đỡ Tích Phong tới đây, trực tiếp ném người vào cửa.

Diệp Tuyết đối với Tích Phong đúng là vẫn còn có cảm giác, cho nên nhìn thấy hắn cả người xụi lơ bay từ bên ngoài vào, trong lúc nhất thời có chút sững sờ, cảm ứng cũng chậm nửa nhịp.

Chờ khi phát hiện có gì không bình thường thì cũng đã muộn.

"Hai người cũng hút vào một lượng lớn bột thuốc, ngươi cảm thấy có thể có chuyện hay không?"

"Cao minh!" Bích Lạc đưa ra ngón tay cái tán dương, nhưng mà trong lòng lại là lạ!

Cửu Chỉ này, một lát nghiêm trang, một lát thì nghĩ ra những chủ ý cùi bắp, rốt cuộc cái nào mới là hắn?

Nhưng mà quản làm gì, dù sao cũng là hắn, có thể giải quyết vấn đề chính là tốt!

"Ngươi nói chúng ta ngồi ở chỗ này, đợi lát nữa hai người bọn họ đi ra có thể sẽ lúng túng hay không?"

"Phải……"

Lời nói của Cửu Chỉ còn chưa ra khỏi miệng, cửa phòng đột nhiên bị đá bay từ bên trong, cùng nhau bay ra ngoài…… Còn có Tích Phong……

Hai người bị giật mình từ trên băng đá nhảy lên, ngơ ngác nhìn.

Y phục hoàn hảo!?

Thời gian dài như vậy, hai người bọn họ ở bên trong không xảy ra chuyện gì sao?

Tiếp theo Diệp Tuyết ra ngoài, sắc mặt vô cùng đỏ, thở dốc, đại biểu dược tính đang phát tác, cũng chứng minh giữa hai người thật cái gì cũng còn không có xảy ra!

"Cho ta thuốc giải." Ánh mắt rét lạnh, đây là đối với Cửu Chỉ nói.

"Nương nương……"

"Cho ta thuốc giải!!"

"Vâng" Cửu Chỉ vội vàng lấy ra thuốc giải từ trong tay áo, cung kính giao vào tay nàng.

Diệp Tuyết lập tức ngửa đầu nuốt vào, nhắm mắt lại vận khí.

Sau một hồi, độc đã giải, khóe mắt nàng cũng là không khống chế được mà rơi lệ, tí tách tí tách, còn chưa rơi xuống đất đã hóa thành băng.

"Thật xin lỗi, ta không khống chế được bản thân!"

Đời trước yêu và áy náy cộng thêm kiếp này đau đến khắc cốt minh tâm, kiến cho nàng cảm thấy trong cơ thể hình như tồn tại hai linh hồn, không ai phục ai, ai cũng không để cho đối phương tốt hơn.

Thấy nàng khóc, lòng của Bích Lạc cũng đau đớn.

Tiến lên ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng: "Được rồi được rồi, chúng ta không vội, từ từ đi, loại chuyện này không thể miễn cưỡng. Dù sao vẫn còn thời gian, chúng ta có thể từ từ nghĩ biện pháp." Đổi lại góc độ suy nghĩ một chút, như vậy có lẽ cũng thật không tệ, tối thiểu…… Tuyết Nhi có thể sống sót, vẫn còn sống……

Nhưng mà…… Đau đớn trong lòng có thể sẽ càng ngày càng sâu……

"Không!" Diệp Tuyết không để cho mình đắm chìm bên trong an ủi của bạn tốt, rất nhanh đã đẩy nàng ra.

Lấy dũng khí nhìn chằm chằm người trên đất: "Ngươi cũng nguyện ý giúp ta đúng không?"

"Mặc kệ nàng làm cái gì, ta đều sẽ giúp nàng." Đương nhiên là Tích Phong sẽ không từ chối. Nàng có thể vui vẻ lần nữa, đã là nguyện vọng lớn nhất đời này của hắn.

"Tốt." Nước mắt trên mặt đã bị lau đi, khôi phục một tiếng lạnh lùng: "Cửu Chỉ, ngươi giúp chúng ta làm cổ đi, độc tình!"

"Nương nương chắc chắn chứ?"

"Đúng, nhưng mà chỉ cần bảy ngày." Chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng, nàng vẫn có thể khống chế được chính mình.

Bảy ngày tình cổ, tạm thời chôn giấu hận trong lòng.

Bảy ngày, mới có thể thụ thai!

"Được, xin nương nương chờ, đợi thuộc hạ đi chuẩn bị một chút."

"Ah, có mùi gì?" Bích Lạc đột nhiên đưa cổ dài ngửi trên không trung: "Giống như có cái gì đó bị cháy!"

Lời nói vừa dứt, phòng bếp ở bên kia khói dầy đặc cuồn cuộn, ánh lửa ngất trời.

"Tam Vị Chân Hỏa?" Cửu Chỉ nheo mắt lại. Là có người tới đánh lén sao?

Bốn người ở đây chần chờ một chút, sau đó không có bất kỳ người nào lên tiếng, cùng nhau chạy về phía phòng bếp bên kia……

Trong hỏa hoạn, hai bóng dáng thất thải đang rối loạn ở xung quanh……

"Các ngươi đang làm gì ở đây?" Bích Lạc nổi đóa. Không phải là bảo người thu dọn phòng bếp một chút, tắt bếp đi, làm sao lại thành ra như vậy rồi hả?

"Chủ nhân." Băng Phượng hỏa Hoàng nghe được giọng nói, lập tức từ trong biển lửa nhảy ra, trên mặt đều đen thui.

"Đều do Phượng, đã không biết, làm gì gì cứ bày ra bộ dáng cái gì cũng biết, giờ thì hay rồi, gây đại họa."

"Hoàng, sao nàng có thể trách ta, là nàng không có nắm chắc nhiệt độ lửa được không, hơn nữa, cũng không phải là vì ta giúp nàng sao."

"Cái gì không mà nắm trong tay, rõ ràng là chính chàng chỉ huy không tốt, một lát nói lửa quá nhỏ, một lát còn nói lửa quá lớn, thiếp cũng không phải là cái lò!"

"Vậy nàng cũng không thể tức giận là mang Tam Vị Chân Hỏa phun tung tóe ra chứ, phòng bếp cháy rồi!"

"Thiếp……" Giọng nói của Hỏa Hoàng yếu xuống: "Không phải là thiếp nhất thời tức giận, mất lý trí sao……"

"Các ngươi……" Bích Lạc chỉ vào hai người, tức giận!

Thật sự là càng lớn càng trẻ con rồi, chỉ số thông minh của hai con chim ngu ngốc này, thật sự là còn không bằng Tích Phong rồi!!

Bên kia Diệp Tuyết đã dập lửa.

Nếu là ở thường ngày, nàng cũng là người ưa thích náo nhiệt, nhất định muốn vây xem chủ tớ ba người giằng co.

Nhưng là bây giờ, dường như nàng đối với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú.

"Ta về trước, chuẩn bị xong thì đến tẩm cung tìm ta thôi."

"Được được, Tuyết nhi cậu hãy về trước đi." Bích Lạc lập tức thu lại nghiêm túc trên mặt, vẫy tay về phía nàng.

Đợi sau khi nàng rời đi, mới đưa sự chú ý trở lại một lần nữa trên người Băng Phượng hỏa Hoàng: "Hôm nay ta còn có chuyện, trước hết không truy cứu. Các ngươi lập tức làm phòng bếp trở lại như cũ cho ta, nghe chưa?"

"Dạ, chủ nhân."

"Cửu Chỉ, chúng ta đi thôi."

"Đi đâu?" Cửu Chỉ không giải thích được.

"Đương nhiên là đi chuẩn bị độc tình."

"Vậy ngươi đi làm gì?"

"Xem náo nhiệt không được sao?" Sắc mặt Bích Lạc lạnh xuống, đại khái chỉ cần hắn dám nói một chữ "Không", lập tức khiến hắn nằm trên đất.

"Éc…… Được, dĩ nhiên là được!" Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, hắn vẫn chưa muốn tráng niên đã mất sớm!

"Vậy thì đi thôi."

Hai người sóng vai rời đi, Tích Phong chán đến chết, định ngồi xỗm xuống bên cạnh nhìn hai con Phượng Hoàng xây nhà……

……

Dược phòng.

Cửu Chỉ nhanh chóng lấy ra một cái bình nhỏ có hoa văn bọ rùa từ trong một đống bình.

Mở ra, cho muỗng vào, múc ra hai con.

Bích Lạc nằm sấp trên bàn nhìn thích thú: "Đây là bọ rùa sao?"

"Bọ rùa?" Cửu Chỉ bày tỏ không biết nàng đang nói cái gì.

Từ trong ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp màu vàng óng, mở ra, bên trong là bột màu hồng. Vừa dùng cái muỗng to bằng móng tay từng muỗng từng muỗng múc vào trong đĩa nhỏ, vừa từ từ giải thích: "Đó là cổ trùng chuyên dùng để chế độc tình."

"Vậy bột trong tay ngươi là bột gì?"

"Dùng để điều chế thời gian độc tình."

"Ngươi múc bảy muỗng, chính là bảy ngày sao?"

"Đúng" Cửu Chỉ gật đầu, trên mặt là nụ cười thưởng thức. Năng lực quan sát, năng lực học tập của nàng rất tốt!

Nhưng làm sao hắn có thể biết, đây là Bích Lạc có lòng học tập: "Vậy nếu là muốn làm 70 ngày hoặc là 80 ngày, thì làm như thế nào?"

"Ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta chỉ là tò mò thôi, chưa bao giờ chơi được cái này, rất thú vị, ngươi sẽ dạy cho ta sao. Có được không? Có được hay không……"

Đừng xem Chiến thần này bình thường giết người không chớp mắt, nóng nảy hung hãn, nhưng lúc bán manh làm nũng, vẫn có người không thể kháng cự được.

Huống chi là Cửu Chỉ……

Vội vàng giơ hai tay đầu hàng: "Được rồi được rồi, ta dạy cho ngươi không được sao, nhưng mà ngươi phải đồng ý với ta, ngàn vạn lần không thể dùng độc tình linh tinh, bởi vì cái này không có thuốc giải, biết không?"

"Được, ta nhớ kỹ rồi."

"Ừ." Nhìn nàng gật đầu vâng lời như vậy, Cửu Chỉ mở ra cái hôp thất thải trong tay mình đặt lên trên bàn: "Bên trong có bảy loại màu sắc đỏ, cam, vàng, xanh lá cây, thanh (màu này lúc thì là lục lam lúc thì lam lục tùy theo từng người), xanh dương, tím, một muỗng màu đỏ là một ngày, một muỗng màu cam là nửa tháng, một muỗng màu vàng là một tháng, một muỗng màu xanh lá cây là một năm, một muỗng màu thanh là mười năm, một muỗng màu xanh dương là một trăm năm, màu tím một muỗng là một ngàn năm."

"Oa…… Đã hiểu." Bích Lạc ở trong lòng nhớ kỹ: "Vậy những thứ thuốc bột này, cổ đều sử dụng cùng một loại sao?"

"Đúng, cổ độc tình chỉ có một loại, bởi vì chỉ có loại cổ này, có thể cắn nuốt người oán hận trong lòng."

"A a, hiểu rồi, chơi thật vui."

"Lời ta mới nói ngươi đã quên rồi sao?"

"Không quên không quên, độc tình không có thuốc giải! Ta cũng chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, tuyệt đối sẽ không mang thứ này ra chơi, ngươi không biết, ta sợ nhất là trùng sao."

"Vậy thì tốt."

"Được rồi, bảy ngày độc tình đã xong, bây giờ chúng ta đi tìm nương nương thôi."

"Được!"

149. Chương 148: Sau Khi Thi Độc Tình

Editor: Ngoc Luyen

Cửu Chỉ đi phía trước, Bích Lạc theo sát phía sau, đi về phía tẩm cung của Diệp Tuyết.

"Ai u ~" đi không xa dược phòng, đột nhiên nàng lại ôm bụng ngồi xổm dưới đất, trên mặt đều là vẻ khổ sở.

"Làm sao vậy?" Cửu Chỉ cuống quít kiểm tra, nhưng nàng lại dùng một tay lấy hắn đẩy ra, mồ hôi từ trên trán chảy ra, sau đó tập trung lại một chỗ: "Đừng đụng vào ta."

"Bích Lạc, rốt cuộc ngươi làm sao? Ta kiểm tra giúp ngươi." Hắn lo lắng lại đi tới, muốn dìu nàng đi. Lại thấy nàng lăn trên mặt đất, làm ra tư thế phòng bị: "Ta nói, đừng đụng vào ta……"

"Bích Lạc……"

Hô hấp của nàng nặng nhọc, cố gắng chống đỡ cho cơ thể không ngã xuống: "Đây là…… Là bệnh cũ, ngươi nhanh đi tìm Băng Phượng giúp ta, sau đó…… Sau đó nói cho hắn biết, nói…… Nói bệnh cũ của ta tái phát, gọi hắn lập tức lấy thuốc tới đây, nhanh…… Nhanh lên……"

"Nhưng ngươi ở đây được không? Nếu không ta trước……"

"Không cần, nhanh đi……" Nàng cất cao giọng, hét to về phía hắn: "Ngươi muốn ta chết sao?"

"Được, ta sẽ đi!" Cửu Chỉ đã bị dọa không nhẹ, vừa hô như thế, càng không thể nghĩ được gì.

Trong tình huống mọi thứ đều không biết, việc hắn có thể làm chỉ là nghe theo lời nói của nàng: "Ngươi chờ, nhất định phải chờ ở đây."

"Nhanh đi!!!……"

Một cơn gió thoáng qua, Cửu Chỉ ở bên cạnh đã biến mất.

Tiếng thở hổn hển của Bích Lạc lập tức khôi phục lại, trong mắt ý cười dày đặc.

Thật không ngờ là khả năng diễn xuất của mình ngày càng tốt? Còn tên Cửu Chỉ kia lại quá đần, rất dễ lừa!!

Nhịn không được ngửa mặt lên trời kích động cười to ba tiếng, quay người lại, bay trở về dược phòng.

Thật ra thì "Bệnh cũ" là mật mã của mình với Băng Phượng hỏa Hoàng, chỉ cần Cửu Chỉ đi qua, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp giữ hắn lại.

Ha ha, kể từ đó, mình sẽ có đủ thời gian đến chế độc tình rồi.

Bảy ngày, ngại cho Tuyết Nhi nói được.

Lúc nữ nhân mang thai, là thời gian khổ nhất.

Chẳng lẽ cậu ấy nghĩ một khi mang thai là đá Tích Phong đi sao?

Mặc kệ là đối với cậu ấy hay là đối với đứa bé trong bụng, đều vô cùng tàn nhẫn!

Cho nên……

Nếu như đã dùng đến chiêu này rồi, nhiều hơn mấy ngày hay ít mấy ngày thì thế nào?

Từ khi mang thai đến khi đứa bé ra đời, phải mất hơn mươi ngày, vậy mình điều chế bảy mươi ngày độc tình đi, để ba người có thời gian hạnh phúc với nhau.

Tích Phong…… Thật ra thì cũng rất đáng thương!

Nhìn biểu hiện mấy ngày nay của hắn, càng lúc càng cảm thấy hắn cũng là người bị hại!

Quên mất Tuyết Nhi là đáng hận, nhưng cũng không phải hắn tình nguyện.

Họ chẳng những phong ấn trí nhớ của hắn, huống chi Cửu Dao dùng pháp lực chuyển tình cảm của hắn với Tuyết Nhi lên người mình. Từ đầu đến cuối, hắn cũng chỉ là con rối bị người ta khống chế, thậm chí còn không có quyền được nói không!!

Tất cả, chỉ có thể nói là trời trêu người!

Nhanh chóng tìm ra cái bình có họa tiết bọ rùa, sau đó học mới bộ dáng vừa rồi của Cửu Chỉ múc ra hai con.

Sau đó lập tức tìm ra cái hộp thất thải từ trong ngăn kéo, mở ra: "Hai muỗng màu vàng, mười muỗng màu đỏ……" Miệng lẩm bẩm, nhưng ánh mắt nhìn lướt qua một cái, hình như bên cạnh có cái gì đó đang động đậy.

Quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa thét chói tai.

Thì ra là mới vừa rồi quá nóng vội, quên đóng lắp bình lại, hiện tại những con cổ trùng kia đã bò ra bên ngoài, có mấy con động động cánh, đang định bay đi.

"Hỏng bét!!"

Mặc dù không có khái niệm gì đó, nhưng cổ trùng có thể ăn hết hận trong lòng, khá là hiếm thấy.

Cũng không biết Cửu Chỉ đã tốn bao nhiêu công sức mới lấy được những con cổ trùng này, nếu là cứ bay đi như vậy, sợ rằng hắn sẽ chết vì đau long mất.

Trong lòng hoảng hốt, bỏ cái hộp vàng óng trong tay xuống, bắt lại.

Cũng là họa vô đơn chí, lúc đi qua làn váy của y phục không cẩn thận đụng tới cái hộp……

"Loảng xoảng, bịch……" Một tiếng, cái hộp bị lật ngược lại, thuốc bột bên trong hộp bị đổ ra, trộn chung với nhau……

(o)…

Bích Lạc trợn tròn mắt!

Xong đời, xong đời, lần này thì đúng là chơi với trứng rồi! Đập đồ không nói, kế hoạch của mình cũng bị phá hỏng toàn bộ, một vở kịch mình tự biên tự diễn như vậy, cũng là công dã tràng!

Hu hu, không cần!

Tay áo vung lên, bắt toàn bộ cổ trùng vào trong bình, sau đó quỳ dưới đất, vì những thuốc kia mà mặc niệm!

Tại sao có thể như vậy!!!……

Không được, nếu đã đến bước này, sao có thể từ bỏ được.

Trong khoảng thời gian này, mình nhất định sẽ kiến Tuyết Nhi trải qua vui vẻ, mà nữ nhân vui vẻ là lớn nhất, phải là có một gia đình hạnh phúc và một ông chồng yêu nàng!

Những thuốc bộ này bị trộn chung với nhau, chắc hiệu quả vẫn như vậy.

Cùng lắm thì…… Thời gian dài một chút chứ sao……

Chỉ cần mình cố gắng lấy chỗ có nhiều màu đỏ, chắc sẽ không sao!

Nói làm là làm, Bích Lạc lập tức ra tay, nhanh chóng múc ba muỗng bột thuốc hỗn hợp!

Chuyện tới bây giờ, chỉ có thể đánh cuộc một lần!

……

Lúc Cửu Chỉ dẫn Băng Phượng vội vàng đến đây, Bích Lạc đã nằm lại chỗ vừa rồi, mồ hôi lạnh như mưa.

"Bích Lạc, Bích Lạc, ngươi làm sao vậy?"

"Thuốc đây?"

"Chủ nhân, ở chỗ này." Băng Phượng sờ mó trong tay áo, sau đó lấy tốc độ Cửu Chỉ không thể nhìn rõ ràng đưa vật cầm trong tay vào trong miệng của nàng.

Vừa đỡ lưng của nàng, vừa lo lắng hỏi: "Chủ nhân, người có khỏe không?"

"Ừ, tốt hơn nhiều rồi." Bích Lạc co lại hai chân, tĩnh tọa ngay tại chỗ.

Rất nhanh, sắc mặt đã khôi phục lại bình thường.

"Bích Lạc, rốt cuộc ngươi bị bệnh gì? Mới vừa uống thuốc gì? Có muốn ta khám cho ngươi không." Quan tâm của Cửu Chỉ không lời nào có thể miêu tả nói được.

Bích Lạc vội vàng vẫy tay: "Không có việc gì, đã nói là bệnh cũ rồi, chính là đã rất lâu rồi, chỉ cần uống thuốc đúng lúc, sẽ không có gì đáng ngại."

"Nhưng như vậy chỉ là trị phần ngọn mà không trị phần gốc."

"Ta biết rõ, nhưng mà bệnh này của ta không có cách nào chữa trị, tất cả ngự y Thần giới đều đã khám qua, nói đây là bệnh bẩm sinh của ta, không chữa khỏi." Bích Lạc kiên nhẫn giải thích, trong lòng lại lớn tiếng mắng Băng Phượng: tên đáng chết này, mới vừa rồi cho mình uống cái gì vậy! Mùi vị giống như thịt heo cháy khét!

"Để ta khám thử được không?" Cửu Chỉ tin là thật, quan tâm nhiều hơn trong mắt.

Bẩm sinh sao? Nàng là thần, không biết đã sống bao nhiêu vạn năm rồi, chẳng lẽ mỗi lần đều phải chịu loại đau khổ không hẹn mà đến này sao?

Trong lòng âm thầm thề: mình nhất định phải trị tốt bệnh của nàng, để nàng không phải chịu loại đau khổ này!

Trời mới biết, mới vừa rồi nhìn nàng đau đến mồ hôi rơi như tắm, hắn có bao nhiêu khẩn trương và lo sợ!

"Cái này……" Thật là Bích Lạc làm khó.

Mình vốn không có bệnh, để hắn trị thế nào đây?

"Tin tưởng ta, cho ta một cơ hội được không?"

"…… Vậy…… Được rồi……" Nàng chỉ có thể đồng ý.

Xem ra, hiên tại chỉ có thể tạm thời lừa hắn, ổn định trước rồi lại tính!

Thuyền tới cầu tự nhiên thẳng!

"Nhưng mà việc cấp bách bây giờ là mang độc tình cho Tuyết Nhi, Băng Phượng, ngươi đi gọi Tích Phong đến tẩm cung của Tuyết Nhi."

"Vâng" Băng Phượng giương cánh rời đi.

Cửu Chỉ nhưng vẫn là do dự: "Nhưng ngươi……"

"Yên tâm đi." Bích Lạc lập tức trả lại bằng một nụ cười "Ta rất khỏe, không cần lo lắng": " Mặc dù bệnh tình của ta phát tác không ổn định, nhưng mà mỗi lần phát tác vẫn có khoảng cách, cho nên sắp xếp ổn thỏa chuyện của Tuyết Nhi trước rồi từ từ khám giúp ta cũng không muộn."

"Được rồi." Cửu Chỉ gật đầu. Nếu nàng đã đồng ý để mình thay nàng chữa trị, mấy việc nhỏ kia tùy nàng vậy!

Hơn nữa…… Chuyện của nương nương, đúng là cấp bách thật.

Trên dưới Ma giới, tất cả đều đang mong đợi Ma Quân có thể sớm ngày trở lại!

"Nàng không có ném độc tình đi chứ?"

"Không có đâu, ở đây, nhìn đi." Bích Lạc lấy từ trong tay áo ra, bày ra trước mặt hắn.

"Được được, đi thôi." Bích Lạc lập tức lấy độc tình của mình trong đặt trong lòng bàn tay, sau đó vô cùng thân mật đi lên, ôm cánh tay của hắn……

Toàn thân Cửu Chỉ cứng đờ, đầu óc trống rỗng……

"Làm sao vậy? Đi thôi."

"A A."

……

Lúc hai người đến nơi, Tích Phong đã đến.

Băng Phượng hỏa Hoàng và Thánh Kỳ Lân cũng đứng ở trong phòng.

Năm người, không nói một tiếng.

"Tuyết Nhi, chuẩn bị xong chưa?" Bích Lạc cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng, đứng chung với nàng.

Nhưng giọng của nàng vẫn là giọng lạnh chết người không đền mạng, nhàn nhạt nói ra hai chữ: "Tốt lắm." Không phải là bảy ngày sao, nháy mắt một cái là qua.

"Vậy mời nương nương và Yêu Vương nằm trên giường." Cửu Chỉ đã đứng ở bên giường, cầm độc tình trong tay.

Bởi vì sợ mình vẫn không khống chế được tâm tình của mình, cho nên vừa rồi Diệp Tuyết mới cố ý uống chút thuốc an thần, cũng vận khí điều chỉnh cảm xúc đến tốt nhất.

Hai người nằm song song, Cửu Chỉ bắt đầu làm phép, sau đó đẫn từng con cổ trùng chui vào cơ thể hai người……

Một hồi ánh sáng mạnh mẽ loé lên, độc tình coi như đã thi xong

Nhưng mà trên mặt Cửu Chỉ lại hiện ra vẻ nghi ngờ: cổ bảy ngày, sao lại có ánh sáng mạnh như vậy?

"Cửu Chỉ, ngươi làm sao vậy?" Bích Lạc cẩn thận phát hiện sự khác thường của hắn, quan tâm hỏi.

"Không có…… Không có gì." Cửu Chỉ tự giễu cười cười.

Cổ này là tự tay mình sắp xếp, sao có thể phạm sai lầm?

Chắc là mình suy nghĩ nhiều rồi!

"Tuyết Nhi……"

"Hư." Hắn làm ra dấu nhỏ giọng, sau đó phất phất tay ý bảo mọi người đi ra ngoài.

"Làm sao vậy? Tại sao bảo chúng ta ra ngoài?" Bích Lạc lo lắng nhìn vào bên trong. Hình như hai người trên giường ngủ thiếp đi……

"Bọn họ cần một chút thời gian để thích ứng, trước khi bọn họ tỉnh lại, chúng ta cũng không nên đi quấy rầy bọn họ, như vậy hiệu quả mới có thể tốt hơn."

"A, tốt. Thánh thánh, vậy ngươi ở chỗ này coi chừng, chúng ta đi về trước, lát nữa lại tới."

"Bích Lạc Chiến thần đi thong thả."

"Vậy ta ở đây……"

"Ai, Cửu Chỉ, ta tìm ngươi còn có việc đấy." Bích Lạc vội vàng giữ lại: "Không phải ngươi muốn đến chỗ ta ngồi một chút sao?" Nếu như có thể, nàng thật không muốn làm như vậy, bởi vì nàng còn chưa nghĩ ra đâu rồi, thế nào mới có thể lừa được bệnh cũ của mình.

Nhưng nàng lại sợ, sợ hắn sau khi trở về chợt có suy nghĩ dạo dược phòng một chút, vậy thì thảm……

Cho dù nói như thế nào, cũng nên kéo dài tới khi hai người Diệp Tuyết tỉnh lại!

"Đúng vậy."

Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Chỉ thấy Cửu Chỉ vỗ ót của mình, xin lỗi nói: "Thiếu chút nữa quên mất, đi, ta đi giúp ngươi xem bệnh."

"Được!"

Ba người trở về chỗ ở của Bích Lạc, nàng lại chưa trở về phòng, mà là trực tiếp dẫn người đi đến phòng bếp.

"Bích Lạc, người đây là……"

"Dù sao bệnh này cũng nhiều năm như vậy, bây giờ không sao, trước tiên ta muốn đi xem phòng bếp của ta sửa đến đâu rồi."

Lời này vừa nói ra, Băng Phượng kiêu ngạo nâng cằm lên: "Bảo đảm sẽ khiến chủ nhân hài lòng."

"Thật sao?"

……

"Đây là phòng bếp mà ngươi nói sẽ khiến ta hài lòng sao" Giọng nói của Bích Lạc phải vô cùng cao, nhất là hai từ "Hài lòng", dường như là gầm ra.

"Ta……" Băng Phượng và hỏa Hoàng liếc mắt nhìn nhau, hai người đều không rõ, tại sao chủ nhân lại có vẻ mặt này!

Ổ chim ấm áp

~~Đây chính là phòng bếp xinh đẹp nhất mà bọn họ có thể nghĩ ra!

Phía trên còn cắm hai cọng lông thất thải, vì để phòng bếp càng thêm tinh xảo, bọn họ nhịn đau rút ra từ trên thân đấy!

Bây giờ tâm còn đau đấy……

"Quả thật là…… Không cách nào khai thông!!!" Nhìn hai con chim bày ra ánh mắt tội nghiệp, cuối cùng lửa giận trong lòng cũng không có phát ra: "Thôi, phá tổ chim này đi cho ta, sau đó đi gọi người của Ma giới tới đây xây dựng lại." Theo ý nàng, đây đã là ân điển lớn nhất của mình rồi.

Nhưng hai con chim này lại không đồng ý: "Chủ nhân, nhìn chúng ta đau khổ cay đắng xây lên, đừng phá hủy đi, có được hay không?"

"Không được!"

“Chủ nhân, van cầu người, đây chính là ta kết tinh của chúng.”

“……”

“Chủ nhân, phá hủy, sẽ làm chúng ta đau lòng.”

“……”

“Chủ nhân……”

“Ai, được rồi được rồi, các ngươi nói cái gì chính là cái đó thôi.” Bích Lạc phiền não hét lớn một tiếng, lửa giận trong lòng cũng hoàn toàn tiêu mất: “Cùng lắm thì ta về sau không vào phòng bếp là được.” Hai gã gia hỏa này, rõ là……

Biết làm nũng như vậy, học của ai vậy!!

“Chủ nhân, rất cảm tạ ngươi!”

……

Một buổi chiều, Bích Lạc vô cùng bận.

Nhưng rốt cuộc đang bận rộn cái gì, thì cũng không thể nói rõ được, dù sao có một chút…… Đều là những chuyện không quan trọng!

Cho đến khi nàng không tìm thêm được việc gì, thật sự chống đỡ không được, không thể không tìm Cửu Chỉ thay mình xem bệnh thì cứu tinh từ trên trời hạ xuống.

“Bích Lạc Chiến thần, ma y, chủ nhân nhà ta mời các ngươi đi qua dùng bữa tối.” Thánh mỹ nam cung kính khom người nói.

“Tuyết Nhi tỉnh chưa?” Bích Lạc nhảy lên cao ba thước, hưng phấn hỏi. Bữa cơm này, tới quá kịp thời!

“Đúng, xin hai vị đi nhanh một chút, thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đi nhanh đi, Cửu Chỉ.”

“Nhưng ngươi……”

“Ai nha, ăn cơm quan trọng hơn, hơn nữa ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn trạng thái sau hai người trúng độc tình sẽ thành cái gì, có thể không ngấy khiến người ta tê dại không? Cửu Chỉ, chẳng lẽ ngươi không phải mong đợi sao?” Bích Lạc nói xong, cũng không cho phép hắn giãy giụa, đã kéo tay của hắn……

……

Chờ đến tẩm cung của Diệp Tuyết, mới phát hiện bên trong vô cùng náo nhiệt, thì ra là bọn Thanh Long cũng vừa trở lại.

“Tham kiến Bích Lạc Chiến thần.”

“Đều đứng lên đi.” Bích Lạc ha ha mà cười cười: “Các ngươi trở lại, chứng tỏ đã có Phong Hệ Linh Miêu sao?”

“Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính là có rồi.” Thanh Long suy nghĩ một chút, hình như có hai mươi nữ nhân mang thai, tin tưởng vận số của mình cũng không đến nỗi kém như vậy.

“Vậy hôm nay còn muốn quay lại sao?”

“Muốn, không tới cuối cùng, quyết không thể qua loa.”

“Ừ, không tệ, không hổ là Thanh Long, làm việc cũng không qua loa.” Bích Lạc nhớ tới hai con chim nhà mình, xây cái phòng bếp còn xây ra tổ chim, trong lòng không nhịn được mà cảm thán: cùng là Thần Thú, tại sao chênh lệch lớn như vậy chứ?

“Tuyết Nhi đâu?”

“Ở bên trong.”

Lời nói vừa dứt, hai bóng người tiến vào tầm mắt của mọi người……

"A Bích, các cậu tới rồi."

Chỉ thấy Diệp Tuyết và Tích Phong đang nắm tay, tựa sát vào nhau từ bên trong ra ngoài.

Nghe vào là ra chào hỏi bọn Bích Lạc, trong mắt cũng chỉ có nhau.

Nàng nhìn chàng, chàng nhìn nàng, không chớp mắt.

"Hiệu quả này như thế nào?" Bích Lạc lặng lẽ dời sang bên cạnh Cửu Chỉ, nhỏ giọng hỏi.

Như thế nào lại cảm thấy, hơi quá một chút?

"Ta cũng vậy…… Không rõ lắm." Giọng nói của Cửu Chỉ hơi khác thường.

Dính nhau như keo như sơn, bảy ngày sau có thể tách ra sao?

"Rất lâu không có vui vẻ như vậy, cũng chưa từng vui vẻ như vậy, mọi người nhanh ngồi xuống dùng bữa thôi." Diệp Tuyết kêu mọi người ngồi xuống, hai người vẫn tay nắm tay.

"……" Mọi người yên lặng ngồi xuống.

"Tuyết Nhi, đây là thịt hươu nướng mà nàng thích nhất." Tích Phong gắp một miếng thịt đã được cắt tốt: "Ta đút nàng ăn được không."

"Được!" Diệp Tuyết mềm mại cười, trong mắt đều là hạnh phúc.

"Đến, a ~" hắn cẩn thận đút thịt vào trong miệng của nàng, sau đó trong mắt mỉm cười, nhìn nàng ăn: "Như thế nào, ăn ngon không?"

"Vâng vâng, ăn ngon! Thiếp còn muốn!"

"Được, nào, há mồm. Ăn từ từ, cẩn thận nghẹn, bằng không ta sẽ rất đau lòng."

"Thiếp nào có yếu ớt như vậy!"

"Cho dù nàng lợi hại hơn nữa, cường đại hơn nữa, ở trong lòng của ta nàng là người duy nhất cần ta bảo vệ và cũng là người duy nhất đáng để ta bảo vệ, ta không hy vọng nàng chịu một chút xíu tổn thương nào! Dù là rớt một sợi tóc, ta sẽ khó chịu mấy ngày."

"Hu hu…… Phong, thiếp quá cảm động, chàng đối với thiếp thật là tốt."

"Đối với nàng tốt hơn nữa, ta cảm thấy còn chưa đủ."

"……" Mọi người lặng yên.

Bọn họ thật không biết, hai người này mời bọn họ tới ăn cơm để làm gì!

Ân ái, còn là cố ý làm bọn họ buồn nôn, vẫn cảm thấy dạ minh châu trong phòng này không đủ sáng sao, cần mấy người bọn họ đảm đương bóng đèn công suất lớn 1000W sao!

"Cái này, các ngươi ăn no chưa?"

Bích Lạc cũng không ngờ được, người mở miệng trước lại có thể là Cửu Chỉ.

Nhưng mà hắn lên tiếng, ngược lại là vô cùng cảm kích: "Thật ra thì ta cũng không đói, cho nên hiện tại đã ăn rất no rồi."

"Ta cũng thế."

"Ta cũng vậy ăn no rồi."

Huyền Vũ và Bạch Hổ vừa nói vừa đứng dậy.

Chu Tước mặc dù rất hoài niệm ngồi cùng một chỗ ăn cơm với chủ nhân Tích Phong, nhưng mà vào giờ phút này, cũng rất thức thời, đứng lên: "Ta cũng vậy cũng ăn lo rồi."

Thanh Long là người cuối cùng đứng lên, rất là lễ phép khom người một cái, sau đó nói: "Chủ nhân, mặc dù chuyện đã thành công hơn phân nửa, nhưng không thể khinh thường, hôm nay chúng ta đi trước, ngày khác trở lại thăm chủ nhân."

"Này Tuyết Nhi, chúng ta cũng về trước."

Băng Phượng hỏa Hoàng vừa thấy chủ nhân của mình đứng dậy, lập tức cũng để đũa xuống đuổi theo sau.

Nhưng mà hai người đang yêu nhau không nhìn thấy phản ứng của những người có liên quan, cũng không ngẩng đầu một cải, chỉ phất tay một cái: "Vậy thì không tiễn, đi đi."

"……" Mọi người .

Nhìn tư thế này, chắc là đã sớm hi vọng bọn họ đi trước!!

Yên lặng mở cửa đi ra ngoài, người cuối cùng còn chưa kịp đóng cửa lại, chỉ nghe một tiếng "Bùm", một trận gió bay ra từ bên trong, ngã trên cửa……

"Thánh thánh, ngươi có chắc chắn là ngươi không hiểu lầm ý của chủ nhân ngươi chứ, lúc chạng vạng thật sự bảo ngươi tới mời chúng ta ăn cơm?"

Thánh Kỳ Lân bày ra gương mặt vô tội, hãy nhìn thái độ vừa rồi của chủ nhân……

"Ta cũng vậy không chắc chắn lắm!"

150. Chương 149: Bảy Ngày Trôi Qua

Editor: Ngoc Luyen

Bảy ngày trôi qua, Cửu Chỉ tiến lên bắt mạch cho Diệp Tuyết, trên mặt hiện ra nụ cười mừng rỡ.

Nhưng khi thấy Tích Phong vẫn nắm một tay của nàng thì gân xanh ở khóe mắt nhảy lên —— dự cảm xấu.

"Cửu Chỉ, kết quả như thế nào?"

"Chúc mừng nương nương, người đã mang thai ba ngày." Cửu Chỉ một năm một mười bẩm báo, không chút giấu giếm. Về phần vì sao tác dụng của độc tình mà hai người dùng còn chưa biến mất, hắn chỉ có thể trở về kiểm tra tỉ mỉ nghiên cứu sách vở một chút.

"Có thật không?" Diệp Tuyết không thể tự kiềm chế tình cảm của mình, đôi mắt ướt lệ, nép vào lòng ngực của nam nhân ở bên cạnh: "Phong, chàng nghe thấy không? Đây là hài tử của chúng ta."

"Đúng Đúng, nghe được, dĩ nhiên nghe được." Tích Phong đưa tay, từng chút từng chút vuốt ve tóc dài như tơ lụa của nàng, nhưng mà trong mắt lại mang theo bi thương.

Hai người yên lặng lắng nghe nhịp tim của nhau, khiến Cửu Chỉ xấu hổ đứng ở bên cạnh, nhưng cũng không dám lỗ mãng, chỉ có thể lẳng lặng chờ.

Một lúc lâu sau, Diệp Tuyết mới rời khỏi ngực Tích Phong, đưa tay vuốt ve mặt của chàng: "Chờ ta chết rồi, chàng nhất định phải chăm sóc hài tử của chúng ta thật tốt, không được để cho người khác ức hiếp nó, được không?" Mình là cô nhi, cho nên mình càng hiểu khát vọng tình thân của hài tử hơn so với người bình thường khác.

"Tuyết Nhi, đừng nói lời ngu ngốc này, ta sẽ không để nàng chết." Rốt cuộc Tích Phong cũng biết, nếu nói độc tình, quả thật có thể hóa giải hận ý của nhau, chuyển thành tình yêu, sau đó quý mến nhau, yêu không hối tiếc. Nhưng cũng sẽ không thay đổi trí nhớ của ngươi với người khác, chuyện tình cảm khác.

Giống như hiện tại, dưới tác dụng của độc tình, Tuyết Nhi dễ dàng tha thứ những tổn thương mình đã gây ra cho nàng, nhưng lại không thay đổi được suy nghĩ phải cứu Lạc Băng của nàng.

“Phong, thật xin lỗi, thiếp yêu chàng, nhưng mà, thiếp cũng yêu Lạc Băng!” Diệp Tuyết nói một cách chân thành.

Nàng biết bây giờ mình đang không bình thường, có hai phần tình yêu, nhưng một phần nàng cũng không bỏ được, nặng nề như vậy, ép nàng không thở nổi.

Giống như tái hiện lại tình cảnh đời trước, nhưng mà…… Thực sự chỉ cần mình biến mất là có thể giải quyết triệt để vấn đề sao?

“Nhưng hài tử không thể không có mẫu thân.”

“Chàng có thể vì nó mà tìm thêm một người, thiếp tin chỉ cần chàng đồng ý, nhất định có thể tìm được một ngươi yêu chàng, chàng yêu nàng, nàng cũng sẽ yêu hài tử của chúng ta.”

“Nhưng Tuyết Nhi……”

“Hư ~” nàng đưa tay mềm mại như ngọc, đặt trên môi của chàng: “Hãy nghe thiếp một lần có được không? Coi như đây là chuyện cuối cùng thiếp nhờ chàng.”

“…… Được!” Tích Phong nhất định là không muốn, nhưng lại chỉ có thể đồng ý.

Từ xưa mẹ kế đều rất độc ác.

Sao mình lại có thể để hài tử chịu khổ?

Hài tử chỉ có mẫu thân, so với việc hài tử chỉ có phụ thân thì vẫn hạnh phúc hơn nhiều!

Rốt cuộc đợi đến khi hai người nói xong, không sao, Cửu Chỉ mới mở miệng một lần nữa: “Nương nương, về sau phương diện ăn uống làm việc và nghỉ ngơi cần chú ý nhiều một chút, Cửu Chỉ sẽ dặn dò tiểu nhất cẩn thận, xin nương nương về sau nghe nhiều là được.”

“Ngươi nói cho ta biết đi, ta có thể chăm sóc Tuyết Nhi.” Tích Phong xung phong nhận việc.

Nhưng mà tích cực của chàng, đổi lấy lại là một tiếng hừ lạnh từ đối phương: “Hay là thôi đi, đây là vì cứu Ma Quân mới cố ý muốn có hài tử, cho nên vẫn là để người Ma giới chúng ta tự mình phục vụ đi, cũng không cần làm phiền Yêu Vương.”

“Được rồi.” Hắn âm thầm tức giận.

Thật là nhất thời kích động, chuyện gì cũng quên mất.

Người Ma giới đều hận mình hại chết Ma Quân của bọn họ, sao có thể hòa thuận ở chung cùng mình! Bọn họ ước gì mình rời khỏi Ma giới, không, phải nói là ước gì mình từ bây giờ biến mất khỏi ngũ giới chứ!

“Nương nương, Cửu Chỉ còn có việc, xin cáo lui trước.”

“Đi đi.” Diệp Tuyết vẫy vẫy tay.

Mới vừa rồi Tích Phong lúng túng nàng cũng thấy được, nhưng cũng không thể nói gì.

Hận ý của mình và chàng đã được giải trừ, nhưng cũng không thể buộc người Ma giới giống mình được.

Chờ Cửu Chỉ đi ra ngoài, nàng mới kéo tay của chàng, đặt bàn tay có chút xù xì của chàng vào lòng bàn tay của mình: “Không nên tức giận, bọn họ cũng không cố ý.”

“Không có việc gì.” Tích Phong nắm ngược lại tay của nàng, cúi đầu từ từ hôn mu bàn tay nàng: “Bọn họ hận ta…… Là đúng!” Dù hơn nữa, cũng là chuyện đương nhiên.

Đây là mình nợ họ!

“Phong, chàng thích con trai hay con gái?”

“Chỉ cần là nàng sinh, ta đều thích.”

“Vậy chàng cảm thấy sẽ giống thiếp một chút, hãy vẫn giống chàng nhiều một chút.”

“Nàng.”

"Tại sao?"

"Bởi vì có mẫu thân như nàng, mới là tự hào của hài tử." Mà mình, sẽ chỉ làm hài tử cảm thấy mất mặt thôi!

"Không, hài tử cũng sẽ kiêu ngạo vì chàng."

……

Cửu Chỉ trở lại chỗ của mình, kiểm tra toàn bộ sách thuốc mà mình cất giữ.

Sau đó chỉ nghiên cứu chuyện làm độc tình, nhưng vẫn chưa phát hiện bất kỳ khác thường gì, giống hệt như những gì mình đã làm.

"Chẳng lẽ là thuốc bột có sai sót sao?"

Loại bỏ mọi thứ, hiện tại xảy ra bất ngờ cũng chỉ còn bột thuốc có vai trò rất lớn trong việc điều chế.

Mở cửa đi ra ngoài, chạy thẳng tới dược phòng.

Từ trong ngăn kéo tìm ra cái hộp màu vàng óng, nháy mắt mở ra, Cửu Chỉ dại ra.

Bảy thứ màu sắc của thuốc bột đã bị trộn chung một chỗ, hơn nữa cái muỗng dùng để múc thuốc bột hiện tại lại ở trong hộp, mà không phải ở trong ngăn kéo!

Loại sai lầm cơ bản này, mình chưa từng phạm phải.

Rốt cuộc là ai, len lén động vào đồ của dược phòng?

Trong đầu đột nhiên nhớ lại sự khác thường của Bích Lạc hôm đó, nàng kêu nàng có bệnh, nhưng lại không cho mình kiểm tra. Mỗi lần mình có ý tốt muốn kiểm tra cho nàng một chút, nàng lại tìm mọi loại lý do để chối quanh, lừa gạt.

Trước kia chỉ cho là trò đùa dai của nàng, bây giờ mới biết, nàng là vì che giấu một chuyện, che giấu một bí mật.

Nắm chặt cái hộp màu vàng óng trong tay, sau đó sải bước, tính đi tìm Bích Lạc hỏi rõ ràng. Không ngờ được chính là người ta lại tự mình đến đây, hơn nữa còn là đặc biệt tới nhận tội, còn bày ra bộ dáng nếu người không phải tha thứ cho ta…ta sẽ lấy cái chết để tạ tội.

"Ta hỏi ngươi……" Hắn cầm cái hộp trong tay run rẩy…… Cảm xúc kích động, tức giận!

Bích Lạc cũng không đợi hắn nói xong, lập tức thừa nhận: "Là ta làm."

"Ngạch?" Nàng thừa nhận nhanh như vậy, thật sự khiến hắn không được tự nhiên, ho nhẹ hai tiếng: "Ngươi biết ta muốn hỏi chuyện gì sao?"

"Không phải là chuyện tình cổ của Tuyết Nhi sao, tại sao đã qua bảy ngày, hiệu quả còn chưa biến mất."

"Đúng vậy." Cửu Chỉ chớp mắt một cái, gật đầu một cái!

Coi như ngươi thông minh.

"Vậy ngược lại ngươi nói một chút, ngươi đã làm gì."

"Ta làm theo phương pháp điều chế ngươi nói, vốn định điều chế 70 ngày độc tình, muốn trong quá trình Tuyết Nhi ở có thai cũng có người hầu hạ ở bên cạnh, nhưng mà không ngờ lại làm đổ thuốc trong hộp, làm cho bảy thứ màu sắc của thuốc bên trong trộn lẫn với nhau."

"Nếu đổ, vậy ngươi dùng cái gì để điều chế độc tình?"

"Thì thuốc bột trong tay ngươi, chỉ là ta giảm lượng dùng xuống mà thôi."

"Ngươi nói cái gì?!" Cửu Chỉ dùng ngón tay che lại huyệt Thái Dương đang đau nhức của mình, nặng nề xoa: "Nhưng lời ngươi nói là thật?"

"Vô cùng…… Thật!"

"……" Lần này hỏng bét.

Bảy thứ thuốc bột này trộn chung với nhau, thời gian nhất định sẽ dài hơn lúc trước, ít nhất chính là một năm, nhiều hơn là không có thời hạn.

Bảy thứ này có một công thức tính toán vô cùng phức tạp, nhưng cho tới bây giờ, còn không người nào có thể tính chính xác thời gian được.

Cái này là sau này, trọng điểm là nó sẽ sinh ra tác dụng phụ. Sau khi hài tử của hai người ra đời, có thể khiến cho cơ thể rơi vào trạng thái hôn mê khác nhau, hơn nữa linh hồn có thể tiến vào trạng thái hư không.

Nghe nói vào giai đoạn này, thân thể không ăn không uống, giống như thi thể, không có chút cảm giác nào.

"Ngươi! Ai

" nặng nề thở dài một tiếng, Cửu Chỉ đã không còn sức để truy cứu việc khác: "Thật là quá không hiểu chuyện!"

"Ta?" Bích Lạc chỉ chỉ vào lỗ mũi của mình, trên mặt là vẻ không phục.

Mình đường đường Chiến thần, có không biết bao nhiêu kinh nghiệm trên chiến trường, người mình giết còn nhiều hơn người hắn thấy, hắn lại còn dám nói mình không hiểu chuyện! Xem ra, trên cõi đời này người nói dối tốt nhất, đồng thời cũng là người ngây thơ nhất, hẳn là hắn đi!

"Ngươi còn không chịu thừa nhận."

"Vậy ngược lại ngươi nói một chút, tại sao lại bảo ta ngây thơ không hiểu chuyện?"

Cửu Chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Cái này tương lai ngươi tự sẽ biết, bây giờ người biết càng ít càng tốt."

Yêu Vương đáng chết, nhưng ông trờ có đức hiếu sinh, con dân Yêu Giới là vô tội.

Ngộ nhỡ ngày sau Tích Phong hắn tiến vào trạng thái hôn mê, Thần giới nhất định cũng sẽ không bỏ qua, đến lúc đó phái binh tấn công, sợ chẳng mấy ngày là có thể bắt được cả Tướng của Yêu giới.

Mấy vạn năm Yêu Giới và Ma giới đều là nước sông không phạm nước giếng, nhưng trong lòng mọi người đều là rõ ràng, so sánh quan hệ không bình thường của hai giới, phải nói là đạt tới trình độ môi hở răng lạnh.

Trong ngũ giới, bàn về lực lượng cường đại nhất là của Thần giới, người của Thần giới ỷ vào việc này khắp nơi chèn ép con dân của Tứ Giới còn lại.

Quỷ Giới, không động vào được. Nhân giới, bọn họ khinh thường động vào.

Cho nên đối với Ma giới và Yêu Giới còn dư lại, có thể nói là mắt nhìn chằm chằm,

Nhưng bọn họ lại sợ nhất là hai giới này bắt tay với nhau, tấn công mình, cho nên từ trước đến giờ chỉ là xem một chút, cũng tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại Ma giới và Yêu Giới kết thù kết oán, có lẽ người đời đều đã biết chuyện.

Chỉ là Ma Quân biến mất, Thần giới đã muốn nhao nhao tới khiêu khích, huống chi là Yêu Giới, cho nên bọn họ không có động thủ, chẳng qua là cảm thấy Yêu Giới đã là vật trong tay áo, không chạy trốn được.

Đến lúc Ma Quân sống lại, Ma giới có thể phồn thịnh lần nữa, nhưng một khi Yêu Giới bị bắt…… Ma giới muốn sống cũng là sẽ trở nên tương đối khó khăn.

Hơn nữa một giới bị một giới khác thu phục, nhất định là muốn xảy ra một cuộc Đại Sát, đến lúc đó Yêu Giới máu chảy thành sông, không biết được mất đi bao nhiêu sinh mạng vô tội.

"Ngươi có rãnh rỗi thì đi gặp nương nương nhiều một chút, dù sao các người cũng là bạn bè thân thiết, tránh khỏi đến lúc đó có lời gì giao phó cũng không kịp"

"Ừ, ta biết rồi." Bích Lạc thuận miệng đáp qua loa. Lời này quá thừa, nàng không muốn tiếp tục: "Cửu Chỉ, ngươi trừng phạt ta đi." Nhìn mặt hắn, chuyện lần này thật sự là nghiêm trọng, để cho hắn chửi mình mấy câu hoặc là đánh mình một chút, tim của mình có lẽ còn có thể dễ chịu hơn chút.

"Muốn chịu trừng phạt, cũng không phải hiện tại. Ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó đi đi."

"Được rồi."

Thấy nàng uất ức xoay người rời đi, bộ dáng lo lắng này, thật sự làm hắn đau lòng: "Ngươi cũng đừng suy nghĩ lung tung, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tất cả còn có ta."

"Được được." Vừa đi tới ngưỡng cửa Bích Lạc nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó gật đầu lia lịa.

Mặc kệ bây giờ phát sinh chuyện gì, nàng đều tin chắc, tất cả rồi sẽ tốt.

151. Chương 150: Tình Yêu Cảm Động Trời Đất

Editor: Ngoc Luyen

Bởi vì trạng thái hôn mê này phải sau khi hài tử của hai người ra đời mới có thể hiện rõ ràng, nói cách khác, hài tử là mồi lửa, nếu cả đời hai người không sinh hài tử, tác dụng phụ này có thể không tồn tại.

Cho nên Cửu Chỉ không nói, người khác cũng không biết, vì thế những ngày tháng an nhàn cứ như vậy trôi qua, bụng của Diệp Tuyết càng ngày càng to… sóng gió lại tới

Rốt cuộc có một ngày, Cửu Chỉ đã chuẩn bị xong một loại thuốc tốt, bảo Tiểu Nhất sắc cho Diệp Tuyết uống.

"Không phải ta đang yên lành sao? Tại sao vẫn phải uống thuốc?"

"Nương nương, ngày mai chính là ngày dự sinh, thuốc hôm nay, là thuốc để người an thần ạ."

"Ngày mai sao?" Thật là nhanh!

Phong Hệ Linh Miêu đã có được, chỉ cần hài tử vừa sinh ra, chính là lúc có thể cứu Lạc Băng sống lại.

Băng, ngày không có thiếp, hi vọng chàng có thể sống tốt hơn.

Chàng nhất định sẽ làm được!

"Nương nương cũng không cần quá khẩn trương, đến lúc đó Cửu Chỉ còn có thể kê ra một loại thuốc để nương nương uống vào, là có thể giảm bớt đau đớn cho nương nương." Thấy vẻ mặt mê mang của nàng, Cửu Chỉ cho là nàng sợ đau, trong lòng hồi hộp, cho nên dùng hết khả năng của mình để an ủi nàng.

Diệp Tuyết cũng lười giải thích, chỉ là gật đầu một cái coi như đáp lại.

Đôi tay xoa bụng vừa tròn vừa lớn của mình, ánh mắt rất phức tạp.

"Tuyết Nhi đừng sợ, ta cũng vậy sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, cho nên ngày mai nhất định phải dũng cảm đối mặt." Tích Phong nắm chặt tay của nàng, nhu tình nói.

"Thiếp biết."

Thật ra mặc dù sinh con khổ sở, nhưng cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Có thể sinh ra kết tinh tình yêu của mình và người mình thích, là nguyện vọng lớn nhất mỗi nữ nhân.

Nàng, cũng giống như vậy.

Mỗi ngày trôi qua đầy hoảng sợ, suốt đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai, Tiểu Nhất bưng nước đi qua hầu hạ Diệp Tuyết rời giường rửa mặt.

Vừa tới cửa phòng, đã nghe thấy tiếng rên rỉ đầy thống khổ của nàng và tiếng an ủi hốt hoảng của Tích Phong.

"Tuyết Nhi, đừng sợ, nàng kiên nhẫn một chút, để ta đi gọi người……"

Ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập vang lên, chạy về phía cửa phòng.

Tiểu Nhất vội vàng tiến lên, đẩy cửa ra trước một bước: "Làm sao vậy, nương nương muốn sinh sao?"

Tích Phong cũng đã đến cửa, một tay nhận lấy cái chậu mà nàng đang bưng: "Đúng vậy, ngươi nhanh đi gọi Cửu Chỉ tới đây."

"Được, nô tỳ đi ngay."

Xoay người tiện tay đặt cái chậu trên bàn, lại vội vã đi qua cầm tay người trên giường, dùng áo giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán: "Tuyết Nhi, Cửu Chỉ sẽ nhanh tới thôi, nàng yên tâm đi……"

"Thiếp biết, thiếp biết……" Mặc dù khổ sở, nhưng trên mặt Diệp Tuyết lại mang theo nụ cười hạnh phúc. Bảo bảo sẽ ra đời, bảo bảo của mình và Phong……

Bởi vì hôm qua đã tính ngày sinh, cho nên sớm chuẩn bị tốt, Tiểu Nhất đi thông báo, Cửu Chỉ lập tức dẫn theo người và đồ vật tới ngay.

Hai nữ y đi vào, còn những người có liên quan bị đuổi ra bên ngoài.

Cửu Chỉ đứng ở bên ngoài trông coi, để phòng ngừa trường hợp xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tứ đại Thần Thú cũng đến ngay sau đó, chia mỗi người một hướng Đông Tây Nam Bắc để bảo vệ.

"Băng Phượng, hỏa Hoàng, hai người các ngươi cũng đi giúp một tay, coi chừng trên không trung." Bích Lạc phân phó.

Lúc này, sợ nhất là có người tới đánh lén, trên trời dưới đất, phải phòng thủ chặt chẽ, không để bất kỳ kẻ nào có cơ hội để lợi dụng.

Hai ánh sáng hào quang bảy màu bay lên trời, biến bầu trời thành màu thất thải, tuyết nhẹ nhàng đong đưa rơi xuống, nhìn qua là có thể thấy được rất nhiều màu sắc khác nhau!

Nhưng ngàn tính vạn tính, cuối cùng có một lỗ hổng.

Mọi người đang bên ngoài yên lặng coi chừng, hai nữ y ở bên trong đã ngất xỉu ngã trên đất.

Mà giờ phút này, pháp lực trên người Diệp Tuyết tựa hồ bằng không, cho nên khi thấy Ngu Cơ ở bên giường, muốn hô cứu mạng cũng không kịp, bị nàng dùng một tay bịt miệng.

"Ha ha…… Ha ha ha…… Diệp Tuyết, kết quả ngày hôm nay, hẳn là ngươi đã sớm nghĩ tới." Ngu Cơ phát ra tiếng cười dữ tợn: "Nhưng đáng tiếc, tuy mấy ngày này ngươi đề phòng ta vô cùng cẩn thận, nhưng vào lúc cuối cùng lại lật thuyền. Ở bên ngoài bảo hộ kín hơn nữa cũng có tác dụng gì, chỉ cần trong phòng này có nước, ta có thể ra vào dễ như trở bàn tay!"

"Diệp Tuyết, ngươi vất vả trù tính chỉ vì chờ đợi một ngày này, nhưng mà bây giờ lại thất bại trong gang tấc."

"Đừng có dùng loại ánh mắt này nhìn ta, đến bây giờ ngươi không có giết ta, cũng bởi vì ta còn có giá trị lợi dụng. Chờ sau khi chuyện ngươi muốn làm đã xong, việc đầu tiên ngươi muốn làm chính là giết ta! Hiện tại ta lấy mạng của ngươi, cũng chỉ là vì tự vệ."

"Diệp Tuyết, chịu chết đi!"

Tay trái Ngu Cát che miệng của nàng, tay phải giơ lên cao, hiện ra một lưỡi dao sắc bén, tỏa ra ánh sáng lạnh lẻo, đâm thẳng về phía bụng đang nhô lên của nàng……

Không……

Trong lòng Diệp Tuyết hô to.

Sau những cơn đau bụng sinh, có cái gì đó rời khỏi cơ thể, từ dưới thân ra ngoài……

Trong phòng ánh sáng rực rỡ, đồng thời ánh sáng cũng ngăn cản lưỡi dao đang đâm xuống của Ngu Cát, nổ tung cửa sổ trên tường.

Mọi người ở bên ngoài mới biết có chuyện không ổn, mọi người đang muốn đi vào, chỉ thấy một con hồ ly màu đen, trên trán lóe lên một vầng trăng lưỡi liềm màu vàng, hình dáng còn lớn hơn cái phòng, đang đứng phía sau phòng, trên miệng ngậm một người.

Chỉ hơi vung đầu một chút, người trong miệng đã bị quăng xuống đất, trừ Ngu Cát còn có thể là ai!

"Linh hồ?" Trong kinh ngạc, Bích Lạc là người trấn định lại đầu tiên, mặc dù cảm giác không thể tin được, nhưng vẫn nói ra suy đoán trong lòng mình.

Hồ ly màu đen há mồm gầm thét một tiếng về phía nàng, như đang nói giỡn, sau đó thu nhỏ thân thể lại, đi vào trong phòng lần nữa, nằm ở bên cạnh Diệp Tuyết, hóa thành một đứa bé gào khóc đòi ăn.

Thánh Kỳ Lân bắt Ngu Cát lại, mọi người đi vào trong phòng.

Thấy sàn nhà bừa bãi và hai nữ y đang nằm trên đất, trong lòng khó tránh khỏi căng thẳng.

"Cửu Chỉ, ngươi mau kiểm tra cho Tuyết Nhi một chút, nhanh lên một chút." Tích Phong ngồi bên giường, nhìn người đang bất tỉnh nhân sự (ngất xỉu), trong lòng oán hận chính mình làm sao có thể sơ suất như vậy. Người khác không biết bản lĩnh của Ngu Cát, làm sao mình cũng quên mất như vậy!

"Cửu Chỉ biết." Cửu Chỉ tiến lên, mở mí mắt của Diệp Tuyết ra nhìn một chút, sau đó lại cầm tay của nàng để bắt mạch, không bao lâu thì gật đầu, biểu hiện thật nhẹ nhõm: "Nương nương không có việc gì, chỉ là bị kinh sợ một chút, hơn nữa mất sức một chút, chỉ là ngất đi mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, rất nhanh sẽ khỏe lại."

"Có thật không?" Tích Phong vén tóc dài trên trán Diệp Tuyết sang hai bên, thâm tình nhìn: "Tuyết Nhi, Tuyết Nhi của ta, vất vả cho nàng rồi." Tầm mắt rơi vào trên người hài tử mới sinh đang trần truồng, nụ cười lập tức sâu hơn, cẩn thận ôm nó từ trên giường vào trong ngực, ánh sáng trong mắt càng thêm nhu hòa: "Hài tử, đây là hài tử của ta!" Hàng ngàn suy nghĩ hiện lên, nhớ tới hài tử Hoa Niệm của mình bây giờ không biết đang ở đâu, không nhịn được dâng lên cảm giác hổ thẹn.

Hoa Cơ chết rồi, chỉ còn lại hài tử kia, nhưng kể từ sau khi hắn mất tích, mình vì vướng phải các loại nguyên nhân, cũng không thể tìm nó về, cũng không biết hiện tại nó đang ở chỗ nào, có khỏe không?

"Phụ thân không cần đau lòng, bây giờ đại ca rất tốt, đợi sau này nhất định sẽ có ngày gặp gỡ." Giọng nói non nớt phát ra từ trong miệng con nít, không chỉ kiến một mình Tích Phong bị dọa sợ.

"Hài nhi, là con đang nói chuyện sao?"

"Là hài nhi đang nói chuyện, phụ thân không cần kinh ngạc, hài nhi là linh hồ thừa hưởng vạn năm tu vi của phụ mẫu, cho nên vừa sinh ra đã có tu vi một vạn năm." Giọng nói non nớt lại vang lên lần nữa, hơn nữa vì chứng minh độ tin cậy của việc mình biết nói chuyện, nó còn giơ cánh tay nho nhỏ mập mạp lên, thân thể trần truồng nhập tức được che lại bằng áo bông.

"Nhưng hài tử, làm sao con biết được suy nghĩ trong lòng phụ thân?"

"Phụ thân có điều không biết, bản lãnh lớn nhất của hài nhi là biết được suy nghĩ trong lòng mọi người và biết trước chuyện tương lai, cho nên mới có thể biết."

Mọi người xôn xao.

"Vậy……" Ánh mắt Tích Phong sáng lên, vừa muốn mở miệng, lại bị tiểu anh hài trong ngực chặn lại: "Phụ thân không cần đặt câu hỏi, về chuyện của mẫu thân và phụ thân cùng với Lạc Băng thúc thúc, sẽ sớm có thể biết được, bây giờ thì…… Thiên Cơ Bất Khả Lộ! Nhưng mà phụ thân cứ yên tâm, kết quả là vô cùng hạnh phúc."

Lời nói từ trong miệng của một đứa con nít mới sinh lại làm ra vẻ người lớn, nếu như vào ngày thường, mọi người nhất định là chẳng thèm để ý, nhưng hôm nay, trong lòng mọi người lại không có bất kỳ nghi ngờ nào, đều vô cùng tin tưởng.

Có lẽ là bởi vì…… Kết cục hạnh phúc, cũng là mong đợi trong lòng của tất cả mọi người!

……

Thoáng một cái đã ba ngày trôi qua, tất cả Ma giới đều khẩn trương và bận rộn.

Mà tại đây trong ba ngày ngắn ngủn này, tiểu anh hài đã lớn lên đến ba tuổi.

Tất cả hài tử đều có tính thích ầm ĩ, nó cũng không ngoại lệ. Đáng thương chính là năm Thần Thú thủ hạ của Diệp Tuyết, bị nó ngược đãi đủ mọi thể loại. Mỗi lần năm người đều bị nó chơi đùa đến kiệt sức, thế nhưng sức lực của nó vẫn là mười phần như cũ, không chịu bỏ qua.

"Chủ nhân, cứu mạng với."

"Đứng lại, thánh thánh thúc thúc, người không cần hẹp hòi như vậy nha, chúng ta lại tỷ thí thêm một trận, một trận nữa thôi."

"Tiểu Chủ Nhân, trời sinh người Pháp Lực Vô Biên, thuộc hạ thật sự không phải là đối thủ của người."

"Không muốn không muốn, thánh thánh thúc thúc, một lần cuối cùng thôi."

"Được rồi Hồ Nhi, không nên náo loạn nữa, mẫu thân có lời muốn nói với con." Diệp Tuyết đứng ở đàng xa ngoắc ngoắc tay về phía nó. Thứ nhất là thật sự có lời nói, thứ hai cũng coi là giải vây thay Thánh Kỳ Lân.

"Vâng" tiểu hồ ly ngược lại rất nghe lời, lập tức ngoan ngoãn chạy tới, ngửa lên khuôn mặt nhỏ bé phấn điêu ngọc mài cung kính nói: "Mẫu thân có lời gì căn dặn hài nhi ạ?"

"Theo mẫu thân đến một nơi."

"Vâng."

……

Đây là ngọn núi cao nhất của Ma giới, đứng ở chỗ này phóng tầm mắt có thể nhìn thấy —— ngàn dặm băng tuyết, vạn dặm tuyết bay, khí thế hào hùng.

Diệp Tuyết lẳng lặng ngắm nhìn cái Thế Giới Băng Tuyết này, đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, ngược lại tiểu hồ ly lại nói chuyện trước: "Mẫu thân đang nhớ Lạc Băng thúc thúc sao?"

"Hồ Nhi, Lạc Băng thúc thúc của con chàng……"

"Hài nhi biết, Lạc Băng thúc thúc là vì cứu mẫu thân mà chết, cho nên mẫu thân hi vọng dùng tính mạng của mình để cứu thúc thúc ấy về, nhưng mẫu thân lại không muốn rời khỏi hài nhi, bởi vì nếu hài tử không có mẫu thân, sẽ là người đáng thương nhất trên đời này."

"Hồ Nhi, mẫu thân thực xin lỗi con. Nhưng là mẫu thân hi vọng, nếu ngày sau không có mẫu thân con…con vẫn có thể trải qua những ngày tháng vui vẻ như vậy." Diệp Tuyết không thể tự kiềm chế, nước mắt không nhịn được chảy ra. Đáng thương cho tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ, ai có thể rời khỏi hài tử của mình mà đi khi nó còn nhỏ như vậy!

Tiểu hồ ly rất hiểu chuyện, dùng cánh tay nhỏ bé mập mạp nhẹ nhàng vỗ trên lưng của nàng: "Mẫu thân không cần đau lòng, rất nhiều chuyện đều là do trời định, mẫu thân hãy cứ làm việc mà mẫu thân muốn làm." Mỗi người đều có hạnh phúc vui vẻ, ai cũng vậy!

Diệp Tuyết vội vàng lau đi nước mắt, xì cười ra tiếng: "Tốt Hồ Nhi của ta!"

Ngay cả tiểu hài tử cũng có thể hiểu chuyện như thế, tại sao nàng vẫn đau lòng như vậy?

Xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, sau đó mới cầm lấy tay của nó: "Ngày mai chính là ngày làm phép, bây giờ chúng ta trở về, cùng mọi người ăn một bữa thật ngon."

"Vâng vâng, mẫu thân, hài nhi muốn Bích Lạc cô cô tự mình xuống bếp nấu món ăn, cô cô làm món ăn ngon nhất."

"Vậy phải xem mặt mũi của tiểu tử con có đủ lớn hay không á!"

"Cái này còn không dễ sao, mẫu thân người xem." Tiểu hồ ly nói xong lập tức phồng má của mình lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức phình ra: "Có to không ạ?"

"Ha ha ha……" Diệp Tuyết cười đến chảy cả nước mắt: "Vẫn là đợi lát nữa con tự mình đi hỏi cô cô đi." Món ăn Bích Lạc làm, thật ra đều là những món xào trong bữa cơm gia đình của thế kỷ 21, nhưng đến lúc dị thế này, lại thành một loại mỹ vị đặc biệt. Thật hy vọng có cơ hội dẫn hài tử xuyên qua thời không, đến 21 thế kỷ đi chơi một chút.

Hiện tại đường hầm Thời gian và Không gian đã mở ra, qua lại tương đối thuận tiện, chỉ tiếc…… Thời gian không cho phép!

"Mẫu thân, người đang nhớ cái gì vậy?" Trong mắt tiểu hồ ly lộ ra ánh sáng giảo hoạt. Thế kỷ 21 sao? Sẽ có cơ hội đi, nhất định sẽ có. Nhưng mà ở nơi đó thức ăn cũng ngon như Bích Lạc cô cô làm sao? Nếu sự thật là như vậy, người bên kia chẳng phải là vô cùng hạnh phúc sao?

Diệp Tuyết thu hồi suy nghĩ, trừng mắt nhìn nó: "Con cũng biết, sao phải hỏi."

"(*^___^*) hì hì……"

……

Sự thật chứng minh, mặt mũi của tiểu hồ ly quả thật khá lớn, Bích Lạc làm đầy một bàn đồ ăn, từng món, đều là những món mà người nơi này chưa từng thấy qua.

Một buổi tối, trừ tiểu hồ ly ăn ngấu ăn nghiến ở bên kia, ăn được cực kỳ vui vẻ, những người còn lại mặc dù mang nụ cười trên mặt, nhưng mà trong nội tâm lại là khổ sở.

Ngày mai, thật có thể giống như Tiểu Hồ nhi nói sao, tất cả đều tốt sao?

……

Sáng sớm ngày thứ hai, thời tiết âm u tản ra, tuyết trên bầu trời ngừng rơi.

12 Thần Thú trừ Tử Long, toàn bộ đã đứng ngay ngắn bên Thần Đàn.

"Tuyết Nhi, cũng đã đến giờ, có muốn mình quay lại Thần giới nhìn một chút không?" Bích Lạc đang nhìn về phía bầu trời, dáng vẻ nóng nảy. Nữ Oa này từ trước đến giờ nói lời giữ lời, chưa bao giờ nuốt lời, nhưng hôm nay chuyện này rất đặc biệt, nàng đồng ý sẽ mang đá Nữ Oa tới đây, chỉ sợ……

"Không cần, chờ một chút." Diệp Tuyết uyển nói lời cự tuyệt.

Nếu như Nữ Oa thật sự chơi xấu không đến, giờ phút này Thần giới nhất định là đã sớm phái binh canh giữ, Bích Lạc đi lần này chắc chắn sẽ lành ít dữ nhiều.

"Nhưng nương nương, nếu bọn họ không đến, những gì chúng ta chuẩn bị toàn bộ đều phí công, nếu không để cho Cửu Chỉ đi trước……" Cửu Chỉ tiến lên xin tấu. Lúc này, dù là trói, cũng phải trói Trăm Đao và Nữ Oa từ Thần giới tới đây.

"Cửu Chỉ bình tĩnh chớ nóng vội, ta biết nên làm như thế nào." Diệp Tuyết khoát tay, ý bảo hắn không cần nói nhiều.

Nếu như quả thật người của Thần giới nuốt lời, nàng nhất định sẽ tự mình xuất chinh, đập Thần giới thành bình địa!

……

Thời gian chầm chậm trôi qua, mắt thấy đã đến bắt đầu thời gian hành lễ, mọi người bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, chân trời mây Tường hiện ra, rốt cuộc Nữ Oa cũng hiện thân.

Phía sau của nàng, Trăm Đao đang đứng cung kính.

"Thật xin lỗi các vị, Bổn cung đến muộn."

"Không sao, vừa đúng lúc." Diệp Tuyết liếc nhìn đồng hồ cát bên cạnh, chỉ còn lại một chút xíu: "Bây giờ có thể bắt đầu sao?" Đối phương đến đây một mình, có thể thấy được cũng không có hai lòng, lần này coi như là có thể yên tâm.

"Dĩ nhiên." Nữ Oa gật đầu, chỉ chỉ Thần Đàn: "Mọi người xin trở về vị trí cũ."

Mười hai thiên can, lấy Ngân Hồ đẫm đầu, đứng trong từng vị trí.

Vị trí trung gian kia, để lại cho Diệp Tuyết, nhưng nàng cũng không có lập tức đi lên, mà là ung dung nhìn Nữ Oa: "Hình như còn thiếu một thứ."

"Yên tâm." Nữ Oa mỉm cười: "Chuyện bổn cung đã đồng ý, nhất định là nói được là làm được."

Nhắm mắt lại, vận khí, có cái gì từ trán bị đẩy ra, là một tảng đá trong suốt bóng loáng to như nắm tay.

Thì ra là, Đá Nữ Oa này lại để ở chỗ đó của Nữ Oa, khó trách người đời đều chưa từng nhìn thấy.

"Bắt đầu đi!"

Chỗ ai người đó đứng, Đá Nữ Oa đang trôi lơ lửng trên không trung.

12 Thần Thú hiện ra nguyên hình, nhanh chóng chạy vòng tròn trên Thần Đàn, cuối cùng bắn ra 12 Đạo ánh sáng, tập trung quanh người Diệp Tuyết.

Ánh sáng mãnh liệt như vậy, giống như là muốn hòa tan nàng ra.

Bích Lạc vô ý thức nắm chặt tay Cửu Chỉ ở bên cạnh, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

"Yên tâm, tất cả rồi sẽ tốt, sẽ không có chuyện gì." Cửu Chỉ nhỏ giọng an ủi, giọng nói như ma chú.

Đầu độc nàng, cũng là đầu độc chính mình.

"A……" Một tiếng hét xông lên trời, phá vỡ phía chân trời.

"Tuyết Nhi……" Bích Lạc nghe được tiếng hét, không nhịn được nữa muốn xông lên.

Mà không thể tưởng tượng được Nữ Oa lại đứng trước mặt nàng: "Bích Lạc, giờ phút này trận đã khởi động, ngươi không thể đi lên đột ngột như vậy, chỉ làm tổn thương người ở bên trong mà thôi."

"Nhưng Tuyết Nhi thật sự khổ sở!" Tiếng hét thê thảm như vậy, mình cũng không thể nào tưởng tượng được bây giờ cậu ấy đang đau khổ đến mức nào.

"Đó là bởi vì Băng Hồn đã và nàng hợp chung lại làm một, nếu muốn bức ra bên ngoài cơ thể, sao có thể dễ dàng."

"Tuyết Nhi!" Bích Lạc đau lòng hô, ngược lại không có làm hành động gì: "Mình sẽ không để cậu gặp chuyện gì, tuyệt đối sẽ không."

Tuyết Nhi là vì người yêu mới có thể chịu loại đau đớn này, trong lòng của nàng là cam tâm tình nguyện, là hạnh phúc. Mình vẫn nên để lại chút hơi sức, chờ sau khi trận hoàn thành, bảo vệ cậu ấy cho tốt.

Nhưng mà lời nói tiếp theo của Nữ Oa, cũng trực tiếp đẩy nàng vào hầm băng: "Bích Lạc, Diệp Tuyết đã mất đi hồ đan một lần, lần này, cho dù như thế nào cũng không có cách nào cứu được nàng nữa."

"Không thể nào, người lừa ta!"

"Bích Lạc, ngươi thân là người Thần giới, nên biết chuyện Bổn cung nói ra, từ trước đến giờ không có sai."

"Không…… Nhưng…… Có thể!" Trong miệng Bích Lạc nói như vậy, thân thể lại xụi lơ. Lời nói của Nữ Oa, quả thật cho tới bây giờ cũng chưa từng sai, nếu quả thật là như thế, vậy Tuyết Nhi……

Không cần, nàng không nên có kết cục như vậy, tin tưởng cho dù là Tích Phong hay là Lạc Băng, cũng đều không hy vọng kết cục như vậy.

……

Rốt cuộc Diệp Tuyết cũng đã tách được Băng Hồn trong suốt ra, từ trong cơ thể nàng từ từ đẩy ra.

Đồng thời, thân thể nàng giống bị rút đi linh hồn, tê liệt ngã xuống Thần Đàn……

Tích Phong thấy vậy, áp chế hốt hoảng trong lòng, lập tức vận khí, bức ra nội đan của mình, tiếp nhận trận thế còn chưa dừng lại, đẩy nội đan vào trong cơ thể nàng……

Nhìn thấy một màn vừa mới xảy ra, Nữ Oa đột nhiên mở to hai mắt, quay đầu lại nhìn chằm chằm Thần Đàn: "Nhìn đi…… Lần này Bổn cung sai lầm rồi……"

Bích Lạc thấy thế, bắt được cánh tay của nàng hỏi cho ra nhẽ: "Rốt cuộc là làm sao? Tuyết Nhi được cứu rồi?"

"Không ngờ, Ngân Hồ này đối với bạch hồ, lại có thể si tình như vậy." Nữ Oa không có trực tiếp trả lời, mà là phát ra một tiếng cảm thán. Vốn là loại thời điểm này, cho dù có bổ sung nội đan cho Diệp Tuyết, nàng cũng không thể sống được nữa. Nhưng mà tình yêu của Tích Phong làm cảm động trời đất, ngay cả ông trời cũng rủ lòng thương xót rồi.

Giống như một hồn một phách của Lạc Băng ngày đó, yêu quá sâu, cho nên không đành lòng rời đi.

Mà bây giờ, cũng bởi vì yêu quá sâu, cũng không phải hồ đan cứu mạng của nàng, mà tình yêu của hắn!

Nhìn hồ đan của bản thân từ từ tiến vào trong cơ thể Tuyết Nhi, trên mặt Tích Phong hiện ra một nụ cười: "Tuyết Nhi, chúc nàng và Lạc Băng…… Thiên trường địa cửu, ân ái đến già."

Tất cả lỗi lầm đều từ mình mà ra, đã như vậy, hãy để tất cả tội nghiệt một mình mình chịu đựng thôi.

Mình chết rồi, cũng coi là giảm bớt gánh nặng cho Tuyết Nhi, giúp nàng không cần giống như đời trước vì không cách nào lựa chọn mà đau khổ trong lòng.

"Tuyết Nhi, ta yêu nàng!"

"Tích Phong…… Không cần Tích Phong……" Trong hôn mê Diệp Tuyết nghe được giọng nói từ biệt của chàng, vươn tay muốn bắt lấy chàng, nhưng mà như thế nào cũng không bắt được.

Thật ra thì buổi sáng, tác dụng của độc tình đã biến mất. Nhưng tình yêu của hai người, cũng là không có giảm bớt chút nào.

Sáng nay, rốt cuộc nàng cũng nhận rõ được tình cảm của mình.

Mình hận Tích Phong, nhưng cũng bởi vì yêu quá sâu, cho nên mới phải hận.

Hôm đó mình đã nói: nếu như còn có cơ hội, tuyệt sẽ không yêu chàng nữa.

Nhưng vừa rồi giây phút nhìn chàng chết đi, rốt cuộc mới biết được mình không sao buông bỏ được, giống như ban đầu không bỏ được Lạc Băng!

Biết trong tình yêu cần nhất là chung thủy một lòng, nhưng mình không làm được. Nàng hận mình yêu nhiều, nhưng…… Mình yêu cả hai, không muốn thương tổn hai người!

Cho nên, mình chết, là biện pháp giải quyết tốt nhất!!!

"Phong……"

"Tuyết Nhi, trân trọng!" Giọng nói của Tích Phong bắt đầu lâng lâng, thân thể bắt đầu tiêu tan từng chút.

Không cần……

Diệp Tuyết muốn hô to, nhưng mà giọng nói cũng không phát ra được chút nào, giọng nói giống như bị khóa lại!

Giọng nói đã lâu không nghe thấy kia, cũng đột nhiên xuất hiện: "Tuyết Nhi……"

Băng? Là chàng sao?

Diệp Tuyết như cũ không phát ra được tiếng nào, gấp đến độ nàng nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Nhưng Lạc Băng giống như có thể nghe được giọng nói trong lòng nàng: "Tuyết Nhi, đừng khóc, là ta."

Băng, chàng trở về rồi sao?

"Tuyết Nhi, Tích Phong là thật tâm yêu nàng."

Thiếp biết, thiếp biết.

Diệp Tuyết đương nhiên biết, hơn nữa nàng cũng biết, không chỉ Tích Phong, Lạc Băng hắn cũng là thật lòng đối với mình.

"Cho nên, nàng nên ở cùng với hắn."

Băng, thiếp không cho phép chàng làm chuyện ngốc nghếch.

Dự cảm xấu, mãnh liệt như vậy, kiến cho cả người nàng nhịn không được run rẩy.

Loại thời điểm này, nàng thật hận mình, thật thật sự rất hận, hận mình tại sao lại có cái Giác quan Thứ Sáu chính xác kia!!

"Tuyết Nhi, không nên như vậy, ta không muốn nàng phải tương tâm." Nếu Tích Phong chết, trong lòng nàng nhất định là không dễ chịu. Những ngày về sau, nàng sao có thể chịu đựng được?

Nhưng nếu chàng xảy ra chuyện gì, thiếp cũng sẽ đau lòng như vậy.

"Tuyết Nhi, ta sẽ không có việc gì."

Chàng gạt người.

"Thật, Tuyết Nhi, nàng phải tin tưởng ta, chỉ cần nàng chờ ta…cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta gặp lại."

Có thật không?

Diệp Tuyết lắc đầu: chàng gạt thiếp, nhất định là gạt thiếp.

"Tuyết Nhi, đã khi nào ta gạt nàng." Lạc Băng cưng chìu nói, giống như dùng tài nghệ nhạc công cao siêu khiêu khích tiếng lòng của nàng, để cho nàng không tin không được: "Tuyết Nhi, coi như nàng đồng ý… ta cũng không bỏ được nàng. Ta sẽ chờ nàng ở một một nơi khác!"

"Nơi nào?"

P/s: vì Diệp Tuyết cũng đã nói yêu Lạc Băng nên ta đổi xưng hô cả hai cho thân mật. thêm nữa là mấy chương cuối sao mà dài vậy. Và cuối cùng, đây là bộ đầu tiên của ta mà sao lại ntn? Tại sao? Tại sao?? Tại sao???

152. Chương 151: Nàng Đã Mang Thai Bảy Ngày (đại Kết Cục Hoàn Mỹ)

Editor: Ngoc Luyen

"Nơi nào?" Diệp Tuyết vội vàng hỏi, bỗng nhiên lúc này mới phát hiện ra mình lại có thể nói chuyện, nhưng đáng tiếc chính là nàng chờ thật lâu, Lạc Băng không trở lại nữa.

Cho là mình nói quá nhỏ, chàng không nghe được.

Vì vậy vội vàng nâng cao giọng nói, cơ hồ là lớn tiếng gọi ra: "Lạc Băng, chàng sẽ ở nơi nào chờ thiếp? Trả lời thiếp đi?"

Nhưng……

Không có!

Cái gì cũng không trở lại.

Thế giới chung quanh đột nhiên an tĩnh như thế, an tĩnh lại có chút quỷ dị, ngoại trừ tiếng hít thở từ từ tuyệt vọng của nàng, ngoài ra không có gì cả.

"Băng……"

……

Người chung quanh Thần Đàn, đều cho rằng kết cục đã định: Băng Hồn đã tách ra, Lạc Băng chuẩn bị sống lại; tình yêu của Tích Phong cảm động trời đất, lấy mạng đổi mạng, Diệp Tuyết được sống lại. Từ đó về sau, hai người Diệp Tuyết và Ma Quân tương thân tương ái, nắm tay nhau đến chân trời góc bể, trở thành một đôi trời đất tạo nên khiến tất cả mọi người trong ngũ giới phải hâm mộ!

Nhưng kết cục cũng không phải như vậy……

Thế trận mới ngưng lại, trong lúc bất chợt một cỗ lực lượng thần bí được khởi động.

Ánh sáng còn mãnh liệt hơn hồi nãy nữa, nhưng mà quỹ đạo vận hành của trận này lại hoàn toàn khác so với trận trước……

"Chẳng lẽ đây là……"

Từ trước đến giờ Nữ Oa là người gặp chuyện luôn trầm ổn không sợ hãi, hôm nay đã luống cuống hai lần. Thần Nhãn mở thật to, môi cũng khẽ nhếch lên, bày tỏ đối với chuyện đã phát sinh không thể tưởng tượng nổi!

"Nương nương, rốt cuộc làm sao vậy?" Bích Lạc không nhịn được đặt câu hỏi.

Cho dù người cao thâm như nàng, nhưng cũng là không nhìn ra manh mối nào trong đó, chỉ có thể xin chỉ bảo từ phía thần cao nhất ở đây!

Hỏi thế gian tình là gì, mà đôi lứa hẹn thề sống chết!

Nữ Oa thở dài một tiếng, nghe không ra là vui hay là buồn: "Quay ngược thời gian, thân thể không chịu được bổ sung, cứu trị không có hiệu quả!"

"Có ý gì?" Thân thể chịu đựng là ai? Người nào cứu trị không có hiệu quả??

"Nương nương, người có thể nói rõ ràng chút được không?"

Nữ Oa lại mím chặt miệng, không lên tiếng nói chuyện nữa.

Duyên đến duyên đi duyên như nước, lưng đeo vạn trượng cõi hồng trần, chỉ vì một câu, chờ một lần gặp lại!

Trận thế rất nhanh ổn định lại, khôi phục lại dáng vẻ lúc ban đầu: Diệp Tuyết vẫn là Diệp Tuyết, Tích Phong vẫn là Tích Phong như cũ!

"Nương nương……" Nữ Oa đưa tay xuống thu hồi lại Đá Nữ Oa, Bích Lạc không nhịn được cầm lấy cánh tay của nàng: "Rốt cuộc đây là ý gì? Rốt cuộc Lạc Băng có sống lại hay không?" Thật ra thì đáp án đã bày ở trước mắt rất rõ ràng! Quay ngược thời gian, có nghĩa là chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, cho nên…… Băng Hồn của Lạc Băng, giờ phút này vẫn còn trong cơ thể Tuyết Nhi.

"Bích Lạc, thông minh như ngươi, nên biết có một số việc không thể cưỡng cầu. Nhưng mà……" Nói đến đây, Nữ Oa ngước đầu nhìn lên phía chân trời, ý vị sâu xa nói ra một câu: "Yêu, là lực lượng cường đại nhất trên đời này, chỉ cần trong lòng có yêu, sẽ có kỳ tích xảy ra!"

"Nương nương……"

"Không cần nói nhiều, người hữu duyên, nhất định có thể hiểu thiên cơ trong này." Nữ Oa chặn lời của nàng. Từ từ bay lên không trung, mây Tường quấn quanh người: "Trăm Đao, trong lòng nổi lòng tham, có lòng muốn lật đổ ngũ giới, trở thành người đứng đầu ngũ giới, chuyện hôm nay, ngươi cũng không thoát khỏi có liên quan, ngươi có biết tội của mình không?"

"Nguyện ý nghe nương nương trách phạt." Trăm Đao quỳ xuống đất nhận phạt.

Lúc mười hai thần thú tập hợp lập trận, trong lúc mơ hồ hắn thấy được Nguyệt Oa, nữ nhân hắn vì một đời quyền thế mà quên đi.

Cho tới nay, hắn cũng không dám tự mình đối mặt với việc này, nhưng giờ phút này, hắn đột nhiên mới hiểu.

Năm đó nhìn Nguyệt Oa tự sát trong kế hoạch của mình, mặc dù hắn không có chết, nhưng lòng lại bị nàng mang đi. Từ đó về sau, hắn trở thành người vô tâm, hỉ nộ ái ố (vui, buồn, yêu, giận), nhưng mà biểu tình có biến hóa, hắn ít có thể cảm nhận được.

Người cũng không biết đến vui vẻ là gì, quyền thế lớn hơn nữa, thì có ích lợi gì?!

"Bổn cung hôm nay phạt ngươi trở thành người phàm, trải qua nỗi khổ bảy bảy bốn mươi chín đời luân hồi, rồi trở lại Thần giới, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Nương nương, thuộc hạ nguyện rút đi thần hồn, giáng thành thân thể người phàm." Thật ra thì làm người phàm cũng không có gì không tốt, từ đó về sau không cần lại nhớ đến chuyện kiếp trước, cũng có thể sẽ không vì tình cảm kiếp trước mà phiền muộn!

"Trăm Đao, ngươi có biết một khi rút đi thần hồn, chính là không thể nữa phục hồi lại như cũ không!"

"Thuộc hạ biết, xin nương nương thành toàn!"

"Ngươi đã quyết định như thế, Bổn cung cũng không tiện nói thêm gì nữa, tất cả tùy theo ý của ngươi." Ánh mắt Nữ Oa quét một vòng về phía mọi người: "Ngươi còn có mong muốn gì sao?"

"Có." Trăm Đao gật đầu một cái.

Tầm mắt rơi vào trên người Ngu Cát, nhưng không có đi tới phía nàng, mà là chuyển về phía đồ nhi của mình: "Bích Lạc, vi sư chưa bao giờ cầu xin con điều gì, nhưng hôm nay có một chuyện muốn con giúp đỡ, con có thể đồng ý với vi sư không?"

"Sư phụ mời nói!" Mặc dù vô cùng không muốn sư phụ rời đi, nhưng nàng biết, đây là nguyện vọng của người, người nào cũng không thể khuyên được!

"Vi sư có hai nữ nhi, một là nàng…… Ngu Cát, còn một người chính là Nguyệt Tiểu Điệp đã từng sai khiến Thất Thải Phượng Hoàng của con. Sở dĩ việc ác bọn chúng làm hôm nay, đều là do vi sư không có cách nào dạy dỗ, hi vọng con nể mặt mũi của sư phụ, lúc muốn giết chúng, có thể cho chúng một cái chết thoải mái!"

"Sư phụ……"

"Có thể có một đồ đệ như con, là sự kiêu ngạo của sư phụ. Đồ nhi, bảo trọng!" Trăm Đao nói xong, ngồi xếp bằng ở trên đất ngay tại chỗ, chuẩn bị vận khí tự hủy thần hồn……

Chết với hắn mà nói, thật ra lại là giải thoát, tiếc nuối duy nhất là…… Trước khi chết không thể nhìn thấy Tiểu Điệp của mình! Đã nhiều năm như vậy, mình cũng không dám đi gặp nó, sợ nó biết phụ thân này của mình chưa chết……

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng từ phía chân trời tới đây, tiếng gió vù vù mang theo tiếng gọi đầy khổ sở: "Phụ thân…… Phụ thân……"

"Tiểu Điệp……" Trăm Đao bị rung động kiến cả người run lên, lẩm bẩm ra tiếng.

Ánh sáng rơi xuống trên đất, hóa thành hai người, một là Nguyệt Tiểu Điệp, một người khác cũng là một Mỹ Thiếu Niên tuấn dật tiêu sái.

"Phụ thân, người muốn cứ như vậy quên đi nữ nhi rồi rời đi sao?" Trong mắt Nguyệt Tiểu Điệp rưng rưng, khóc đến đau lòng, càng nói lại càng đáng thương hơn.

"Tiểu Điệp, phụ thân thực xin lỗi con, tất cả lỗi đều là lỗi của phụ thân, đáng hận lại làm liên lụy tới nữ nhi vô tội của ta!"

"Phụ thân……" Nguyệt Tiểu Điệp cũng biết rõ phụ thân phạm tội, lại thêm chính mình, phụ thân còn sống trên đời, chỉ biết càng thêm khổ sở. Cho nên muốn nói cái gì, nhưng mà cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể tiến vào cái ôm của phụ thân, hai người ôm nhau mà khóc.

Tích Phong đứng ở đàng xa, chỉ cảm thấy Mỹ Thiếu Niên có chút quen mắt, không ngờ người ta lại có thể đi về phía hắn, sau khi đến bên cạnh đột nhiên giang hai cánh tay, ôm lấy hắn: "Phụ thân!"

"…… Con là…… Niệm Niệm?"

"Phụ thân còn nhớ rõ con, thật tốt!" Hắn bị phong ấn nhiều năm như vậy, cho nên trong một lần duyên cơ xảo hợp (có duyên), cư nhiên trong một đêm đã trưởng thành rồi.

"Niệm Niệm, Niệm Niệm, phụ thân làm sao có thể quên con!" Mặc dù nó bị chính mình phong ấn lâu như vậy, nhưng thời gian mình ở chung với nó cũng không ít: "Niệm Niệm, vì sao hôm nay con lại đến đây?"

"Đại ca!" Sau lưng vang lên giọng nói nũng nịu, trừ Tiểu Hồ nhi còn có thể là ai! Tiểu tử một ngày một tuổi, hôm nay đã bốn tuổi rồi.

"Hồ Nhi! Cám ơn đệ kịp thời thông báo, để Điệp nhi có thể gặp nhau phụ thân mình lần cuối."

"o(n_n)o ha ha ~ đại ca khách khí, đệ và huynh là huynh đệ ruột, cho nên chuyện của đại tẩu cũng chính là chuyện của đệ."

"Đại tẩu?" Tích Phong đang bên cạnh nghe được mơ mơ màng màng.

Hoa Niệm còn chưa kịp giải thích, ngược lại Tiểu Hồ nhi mở miệng trước: "Phụ thân còn không biết sao, Điệp nhi tỷ tỷ đã cùng đại ca bái thiên địa, kết thành vợ chồng. Thê tử của đại ca, đương nhiên là đại tẩu của Hồ Nhi á."

"……"

Bên kia, Trăm Đao nhẹ nhàng đẩy người trong ngực ra, cẩn thận lau đi nước mắt trên mặt nữ nhi: "Tiểu Điệp, nếu kiếp sau được đầu thai lần nữa, nhất định không nên tìm gia đình có phụ thân như ta, biết không?"

"Phụ thân, nếu có kiếp sau con vẫn muốn làm nữ nhi của người."

"Ai!" Trăm Đao nặng nề thở dài một tiếng, sau đó dùng một tay đẩy người trong ngực ra, ngồi xếp bằng xuống.

Thần hồn trên người lập tức nổ tung, nhẹ nhàng bay về bốn phương tám hướng……

Đã được gặp mặt nữ nhi lần nữa, nếu lại kéo dài nữa, cũng chỉ càng thêm đau khổ mà thôi.

Gặp lại sau, các vị! Gặp lại sau, nữ nhi!

"Phụ thân……"

Nguyệt Tiểu Điệp muốn nhào qua ôm lấy hắn, nhưng chỉ chụp hụt. Một điểm trắng từ từ dâng lên, xuyên qua thân thể của nàng, sau đó bay đến trong tay Nữ Oa.

"Trăm Đao, đi đi!" Bàn tay Nữ Oa phát ra hàng ngàn ánh sáng, đưa Hồn phách vào đường hầm luân hồi.

"Nương nương, Tiểu Điệp tự biết nghiệp chướng nặng nề, xin nương nương cho phép Tiểu Điệp đi theo phụ thân." Nguyệt Tiểu Điệp quỳ dưới đất, khổ sở cầu khẩn.

Ngu Cát ở bên kia vẫn luôn không mở miệng, đột nhiên mở miệng: "Ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu bị người ta tính kế lợi dụng, có tội gì!"

"Ngươi là……"

"Ta là tỷ tỷ ruột của ngươi."

"Tỷ tỷ của ta?" Nguyệt Tiểu Điệp không thể tin được nhìn nàng. Bởi vì cho dù là phụ thân hay mẫu thân, cũng chưa từng nói qua…… Mình còn có một tỷ tỷ!

Ngu Cát cũng là không tính tiếp tục trả lời nàng..., mà là lạnh nhạt nhìn những người còn lại trên hiện trường: "Mọi người nghe kỹ cho ta, Tiểu Điệp muội ấy còn nhỏ, chẳng qua là một đứa trẻ, trước đây làm chuyện gì cũng đều là do ta và Trăm Đao tính kế. Các ngươi muốn trách, thì trách ta đi, sau khi ta chết, hi vọng các ngươi không cần làm khó muội ấy!"

"Tỷ……"

Nguyệt Tiểu Điệp muốn ngăn cản nàng tự vẫn, nhưng tốc độ của nàng sao có thể so sánh với Ngu Cát, trong lòng bàn tay vận khí, nặng nề đánh vào trán của mình.

Phun ra một ngụm máu tươi……

Từng giọt nước mắt trong của nàng chảy ra, đều biến thành những viên dạ minh châu.

Nước mắt của giao nhân biến thành dạ minh châu, nghe nói là dạ minh châu cực kỳ trân quý trên đời này. Nhưng Giao nhân chưa bao giờ khóc, có người vì muốn lấy được nước mắt của bọn chúng, bắt bọn chúng phải chịu những hình phạt dã man, nhưng chưa bao giờ thành công.

Nhưng vào giờ phút này, nước mắt kia như thế nào cũng không ngừng được, dạ minh châu như trân châu đứt dây lăn xuống……

Mắt dừng lại trên người Tích Phong, không hề rời, có hối hận, có thoải mái……

Sư đệ, từ nay về sau, giữa ta và chàng…… Rốt cuộc sẽ không còn dây dưa gì nữa!

"Bùm!" Một tiếng, nàng thân thể nổ tung.

Người khác chỉ cho là nàng tự sát, đến giờ phút này, mới biết ngay cả hồn phách của mình nàng cũng hủy đi.

Chết, cũng không phải giải thoát, hồn bay phách tán, mới là cái chết cuối cùng……

"Tỷ tỷ……"

Nguyệt Tiểu Điệp khóc đến té xỉu ở trên đất.

"Phụ vương, xin cho hài nhi và Điệp nhi cùng nhau chịu phạt." Hoa Niệm phi thân bay qua, đón nàng vào trong ngực, quỳ dưới đất nói.

Nói thật, Tích Phong không hề có ý xử trí Nguyệt Tiểu Điệp này, càng không muốn con trai mình bị liên lụy, thế nhưng ở đây có nhiều người như vậy, hắn làm sao có thể bao che được?

Nhưng mà hắn thật không ngờ, hắn đang rối rắm, Nữ Oa ngược lại lên tiếng: "Tội của Nguyệt Tiểu Điệp, đã do Trăm Đao và Ngu Cát chịu thay, cho nên, từ hôm nay trở đi, nàng không có tội gì. Bổn cung sẽ giúp nàng xóa đi những ký ức không mấy vui vẻ này, từ nay về sau, nàng là Nguyệt Tiểu Điệp, hơn nữa chỉ là Nguyệt Tiểu Điệp, phụ thân của nàng là Trăm Đao, từ ngàn năm trước đã chết vì tình với Nguyệt Oa, mọi người có ý kiến gì không?"

"Mọi việc tùy Nữ Oa sắp xếp."

Mọi chuyện đến đây coi như kết thúc viên mãn, đúng lúc này lại nghe được Tiểu Hồ nhi khẽ hô một tiếng: "Không thấy mẫu thân đâu!"

Mọi người mới rối rít tìm bóng dáng của Diệp Tuyết, phát hiện quả thật nàng không có ở hiện trường.

Trong lúc nhất thời, tiếng gió ào ào vang lên, là mọi người bay khỏi mặt đất, muốn đi tìm tung tích của nàng.

Nhưng mà bị Tích Phong gọi lại: "Mọi người chờ. Hồ Nhi, con thử cảm ứng một chút, xem mẫu thân con ở nơi nào?"

"Vâng vâng." Tiểu Hồ nhi nhắm mắt lại, bắt đầu tìm kiếm trong thế giới rộng lớn.

Mở mắt ra lần nữa, ánh mắt đã có đáp án: "Mẫu thân ở tiêu hàn điện!"

……

Mọi người lập tức chạy tới tiêu hàn điện, đẩy cửa đi vào, thấy ngay một bóng dáng trắng ngời như tuyết đang nằm trên giường Hàn Ngọc tỏa ra ánh sáng tối tăm.

"Mẫu thân mẫu thân, sao một mình người lại nằm trong này, người làm con sợ muốn chết!" Tiểu hồ ly chạy lên, đẩy cánh tay Diệp Tuyết một cái: "Mẫu thân, người đang đau lòng vì không cứu được Lạc Băng thúc thúc sao? Thật ra thì đây không phải là lỗi của mẫu thân, mẫu thân không cần tự trách. Mẫu thân, sao người lại không để ý tới Hồ Nhi? Mẫu thân…… Mẫu thân……"

Mọi người vốn tưởng rằng nàng chỉ ngủ say thôi, bị tiểu hồ ly gọi như vậy, mọi người mới phát hiện ra sự khác thường.

Tích Phong dẫn đầu đi lên, một tay ôm lấy nàng từ trên giường, ôm vào trong ngực: "Tuyết Nhi, nàng làm sao vậy? Nàng đừng làm ta sợ! Tuyết Nhi?" Cảm nhận thân thể của nàng, nhịp tim bình thường, hô hấp bình thường, nhưng không có ý muốn tỉnh lại, "Tuyết Nhi…… Nàng tỉnh tỉnh lại đi!"

"Mẫu thân……"

"Tuyết Nhi……" Bích Lạc đứng ở bên cạnh, cũng lo lắng hô lên.

Trong lòng Cửu Chỉ như có cái gì dịch chuyển, lập tức tiến lên, đứng ở bên giường: "Yêu Vương trước tiên hãy đặt nương nương xuống, đợi Cửu Chỉ kiểm tra một chút." Bởi vì hắn cũng không biết độc tình giữa hai người đã biến mất, cho nên tưởng rằng bắt đầu xuất hiện tác dụng phụ.

Nhưng kiểm tra mới phát hiện, trên thực tế cũng không phải là như thế.

"Cửu Chỉ, rốt cuộc Tuyết Nhi nàng như thế nào?"

"Cửu Chỉ…… Cửu Chỉ cũng không rõ!"

"Cái gì?" Bích Lạc giống như gặp phải chuyện khó có thể tưởng tượng nhất trên cõi đời này: "Không phải ngươi là thần y giỏi nhất của Ma giới sao? Sao mà ngay cả ngươi đều không biết!"

"Thứ lỗi cho Cửu Chỉ vô năng (không có năng lực)!" Tình huống của Diệp Tuyết vô cùng kỳ lạ, từ khi mình theo nghề y đến bây giờ, đừng nói là qua tay, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói tới!

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Chỉ có thể chờ nương nương tự mình tỉnh lại thôi!"

Trong Tích Phong đau đớn, trong lúc vô tình lại nghiêng mắt nhìn thấy đứa con thứ hai của mình đang ở bên cạnh cười đến gian trá: "Hồ Nhi, mẫu thân thành ra như vậy rồi, vì sao con còn có thể cười được?"

"Phụ thân yên tâm, mẫu thân là ở hiền gặp lành, không có việc gì." Tiểu hồ ly từ từ nói tới: "Nhưng mà……"

" Nhưng mà cái gì?"

" Nhưng mà mẫu thân ngủ một giấc, thì phải nửa tháng, về sau mỗi tháng đều như thế."

"Hồ Nhi, con thông minh như thế, cái gì cũng biết, nên chắc con cũng biết cách cách chữa căn bệnh kỳ lạ này của mẫu thân con chứ?" Tích Phong cuống cuồng nói. Một tháng muốn ngủ mê man nửa tháng, mình làm sao có thể yên tâm!

Nhưng tiểu hồ ly nghe lời của hắn, lại sưng mặt lên: "Phụ thân, làm người không thể tham như vậy chứ, mẫu thân yêu ngươi, cũng yêu Lạc Băng thúc thúc."

"Chẳng lẽ……" Tích Phong đột nhiên nghĩ đến, thật ra thì vừa rồi Lạc Băng nói chuyện với Tuyết Nhi, chính mình cũng nghe được. Lạc Băng nói sẽ gặp Tuyết Nhi ở một nơi khác, chẳng lẽ chính là kiểu hình thức này? Ở thế giới hư vô?

"Phụ thân biết là tốt rồi, chỉ hy vọng phụ thân không cần ghen là được."

Tích Phong ôm Diệp Tuyết vào trong ngực, vân vê mái tóc dài như tơ lụa của nàng từng chút: "Chỉ cần Tuyết Nhi có thể hạnh phúc, tất cả đều tốt

"

Mẫu thân, người hạnh phúc không?

Tiểu hồ ly nhìn phụ mẫu ở trên giường, ở trong lòng hỏi, bởi vì nó biết, mẫu thân đang ở một thế giới khác mà người khác không đến được, nhất định có thể nghe được……

***

Mẫu thân……

Người hạnh phúc không……

Giọng trẻ con non nớt truyền đến từ thế giới xa xôi……

Diệp Tuyết ngẩng đầu từ trong lồng ngực ấm áp lên, nhìn mặt trăng to như khay bạc trên bầu trời, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

"Tuyết Nhi, nàng đang cười cái gì vậy?" Lạc Băng cúi người, ở bên tai của nàng nói nhỏ. Ấm áp hơi thở phun lên cổ của nàng, thật là nhột, cũng rất thoải mái.

"Không có cười cái gì cả." Diệp Tuyết thu hồi tầm mắt, lần nữa chui vào trong ngực của hắn, "Băng, chàng nói có phải thiếp rất tham lam không?" Đồng thời chiếm thân thể của hai người, lòng của hai người, chính mình có phải quá xa xỉ rồi không!

"Không tham lam, Tuyết Nhi của ta làm chuyện gì cũng đúng." Lạc Băng nói xong, lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm vành tai của nàng.

Làm cho Diệp Tuyết không nhịn được cười khanh khách.

"Tuyết Nhi, nàng cảm thấy có gì thay đổi không?"

"Hả?" Nàng ngẩng đầu lên, thật cẩn thận nhìn thân thể chàng lần nữa: "Không có, Băng vẫn đẹp trai như cũ vậy!"

"Ta chỉ đẹp trai thôi sao?" Nhìn nàng dân lên đôi môi mọng nước, thân thể Lạc Băng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

"Đâu có cái gì khác?" Diệp Tuyết nghiêm túc nói. Hai tay hai chân đều rất tốt, nàng thật sự không phát hiện ra có gì khác thường!

Lạc Băng cũng không đợi thêm được nữa, dùng môi ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, gặm cắn cánh môi trơn mượt này một chút.

Đầu lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, tìm kiếm cái lưỡi thơm tho của nàng, để lưỡi của hai người quấn chung một chỗ, chơi đùa, triền miên……

Một cái hôn, thật sâu, thật lâu, chỉ hôn mà thân thể nàng giống như nhũn ra, tê dại ngã vào trong ngực của chàng, chàng buông nàng ra: "Nàng có cảm thấy có gì khác lạ không?"

"Chàng…… Chàng trở lên xấu xa hơn rồi!" Diệp Tuyết đỏ mặt. Lớn như vậy, còn giống như người chưa tưng được hôn, cho dù ở chung với Tích Phong, cũng không có lâu như vậy……

"Hư? Vậy ta muốn nàng nhìn một chút, cái gì mới là xấu xa thật sự!" Lạc Băng cười, một tay đẩy nàng trên bãi cỏ, trừng phạt bằng cách giơ tay đặt lên mềm mại của nàng, nhẹ nhàng bóp một cái……

Mình không còn là Băng Hồn, nàng cũng không phát hiện ra thân thể mình đã có nhiệt độ? Xem ra từ trước đến giờ nàng không có để ý mình, không có việc gì, sau này mình sẽ cố gắng thật tốt, kiến Tuyết Nhi từ từ nhớ đến mình!

"A……" Diệp Tuyết không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Tay Lạc Băng từ từ dời khỏi mềm mại của nàng, bắt đầu cởi y phục của nàng, nhưng mà bị nàng ngăn lại: "Không cần…… Nơi này là bên ngoài……"

"Không sao, nơi này trừ nàng và ta, sẽ không còn có người khác! Tuyết Nhi, nghe lời, lấy tay ra, nàng biết ta đã đợi ngày này bao lâu rồi không? Chẳng lẽ nàng không muốn bồi thường cho ta sao?"

Gương mặt của Diệp Tuyết trở nên đỏ bừng, nhưng vẫn nghe lời buông lỏng tay.

Trên người chợt lạnh, y phục đã bị cởi ra toàn bộ……

Dưới ánh trăng, da thịt của nàng trắng như tuyết, dáng người có lồi có lõm, khiến toàn bộ năng lực kiềm chế của Lạc Băng đều sụp đổ……

Hắn chỉ biết mình giờ phút này chính là một con sói đói bụng, muốn ăn hết nàng……

Cúi người, từng chút hôn lên thân thể nàng, cho đến khi thân thể nàng mềm xuống, hắn mới dùng nội lực cởi hết y phục trên người ra, thấp giọng đầu độc bên tai của nàng: "Tuyết Nhi, tách chân ra một chútt, ta muốn tiến vào……"

……

Quan hệ hòa hợp gắn bó, có lẽ ánh trăng và bầu trời cũng phải xấu hổ, trốn vào trong tầng mây……

……

***

Bây giờ Ma giới và Yêu Giới đã hợp hai làm một, do Tích Phong quản lý.

Sau khi Tích Phong thay đổi, không có chuyện gì Tích Phong không xử lý được, đến bây giờ, cho dù là Ma giới hay là Yêu Giới đều vô cùng ủng hộ hắn.

Tiểu hồ ly đã trưởng thành một tiểu tử anh tuấn, nhưng mà sau khi mười tám tuổi, hắn cũng không cao hơn nữa, bởi vì hắn nói mình không thể lớn lên còn cao hơn đại ca được, như vậy rất không lễ phép.

Rốt cuộc Thanh Long cũng không phụ công, tìm Yên Yên trở lại. Thì ra lúc đầu sau khi Yên Yên được Ưng Vương Lôi Ngao cứu đi đã ẩn cư nơi núi rừng, tính không ra ngoài nữa.

Sau khi Lôi Ngao biết Thanh Long sống lại, lập tức đã vào trong núi, nói tin tức tốt này cho Yên Yên, rốt cuộc thì người có tình sẽ thành thân thuộc.

……

Ngày hôm đó, Diệp Tuyết đã ngủ mê man mười lăm ngày, sáng sớm, Tích Phong đã tới đây đợi.

Thời gian vừa đến, nàng quả thật từ từ tỉnh dậy, nhưng…… Vừa tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong dạ dày buồn nôn, muốn ói, lại phun không ra.

Vội vàng gọi Cửu Chỉ đang trong thời gian nghỉ phép với Bích Lạc đến.

Cửu Chỉ kiểm tra sự thay đổi, sau đó quỳ dưới đất: "Chúc mừng nương nương, người đã mang thai bảy ngày……"

……

Đây là lời của tác giả:

(wow, kha kha kha, mọi người đoán, mọi người đoán, mọi người đoán thử xem, đứa bé này là của ai?)

(Hì hì, đến đây là Đại Kết Cục, Ngữ Phàm cảm thấy kết quả như thế là tốt nhất, đây chính là kết mà ta đã nghĩ mấy ngày mấy đêm, cái kết này được chọn từ trong hơn mười cái kết.)

(Mong ước người trong thiên hạ có tình sẽ thành thân thuộc!)

(Phía sau còn có ngoại truyện, o o, muốn biết Ngữ Phàm sắp xếp như thế nào? Mỏi mắt mong chờ a ~~)

153. Chương 152: Ngoại Truyện: Dị Thế Đào Nguyên 1

Editor: Ngoc Luyen

Nắng vàng trút xuống, chiếu trên gò đất nhấp nhô cao thấp nối liền nhau không ngớt. Trên gò đất đầy những cây cỏ nhỏ xanh tươi, sắc nét và non nớt. Phía trên có một bông hoa nhỏ không biết tên nở ra, không lộng lẫy như mẫu đơn, nhưng cũng không có mùi thơm như hoa nhài, cho nên khi nhắm mắt lại nằm ở phía trên, vô cùng thoải mái.

"Tuyết Nhi."

Diệp Tuyết vốn nằm song song với Lạc Băng, tay nắm tay.

Không biết đã qua bao lâu, hắn đột nhiên mở mắt, nghiêng người, đối mặt với nàng.

"Hả? Làm sao vậy?" Diệp Tuyết cũng mở mắt ra.

Trên mặt là nụ cười ôn nhu, như những cơn gió thổi qua lòng hắn……

"Tuyết Nhi, ta lo lắng……" Chàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng đang nhô lên của nàng. Đứa nhỏ này đã ở trong bụng Tuyết Nhi ròng rã sáu tháng rồi, vượt xa thời gian sinh sản của hồ ly, nếu thêm nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện!

"Chàng đang lo lắng hài tử trong bụng sẽ gặp nguy hiểm sao?"

"Ừm!" Lạc Băng cau mày gật đầu một cái, trên mặt là vẻ mặt khổ sở: "Tuyết Nhi, nếu không chúng ta không cần hài tử này nữa." Mặc dù mình vô cùng thích hài tử này, nhưng mình không thể dùng tính mạng của Tuyết Nhi làm tiền đánh cuộc được!

Thật vất vả mới có thể ở cùng nhau, cuối cùng cũng có thế giới thuộc về hai người, hắn không muốn tách khỏi nàng!

"Chàng nói cái gì!" Diệp Tuyết vừa nghe, nhất định là không đồng ý.

Lập tức ngồi dậy từ trên bãi cỏ, đẩy chàng ra: "Đây là hài tử của chàng và thiếp, thiếp tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm tổn thưởng nó." Nhìn chàng sau khi bị mình đẩy ngã xuống đất, chán nản không có ý đứng dậy, trong lòng lại có chút áy náy.

Nàng biết mới vừa rồi mình quá kích động, chàng muốn làm như vậy, cũng là vì suy nghĩ cho mình.

Hơn nữa…… Chàng còn dùng giọng bàn bạc, mình có cái gì không thể nói được sao!

"Thật xin lỗi Băng, thiếp dùng quá nhiều sức rồi, chàng có bị ngã không?"

"Không có." Chàng từ từ phun ra hai chữ.

"Được rồi, thiếp biết là chàng vì muốn tốt cho thiếp, nhưng mà hài tử này là kết tinh tình yêu của thiếp và chàng, tại sao có thể nói không cần là không cần đây? Chẳng lẽ địa vị của thiếp trong lòng chàng cũng chỉ như con của chúng ta, nói không cần là có thể không cần sao?"

"Dĩ nhiên không phải, Tuyết Nhi, ta đối với nàng là yêu, trời đất chứng giám. Trong lòng ta nàng vĩnh viễn đều quan trọng nhất, hơn nữa cũng là duy nhất, nàng nhất định phải tin tưởng ta!" Lạc Băng lập tức khẩn trương, vụng về giải thích, thậm chí còn kéo tay của nàng, giống như là sợ nàng lại đột nhiên biến mất.

"Ha ha…… Nhìn bộ dáng của chàng như vậy, thiếp cũng chỉ là chỉ đùa một chút mà thôi." Trên mặt Diệp Tuyết là nụ cười hạnh phúc rực rỡ. Lạc Băng càng ngày càng đáng yêu, cái loại ngây ngốc đáng yêu.

"Tuyết Nhi, lời như vậy có thể tùy tiện nói giỡn sao." Chàng tức giận, nhưng mà trong nội tâm lại thở phào một cái. Chàng sợ nhất chính là Tuyết Nhi nghi ngờ mình, kể từ đó, địa vị của mình trong lòng Tuyết Nhi nhất định sẽ rớt xuống, đến lúc đó khóc cũng chỉ có một mình!

"Thật sao, thiếp bảo đảm sau này sẽ không nói nữa." Nói xong, đưa bàn tay về phía chàng: "Kéo thiếp."

"Muốn đi đâu?" Lạc Băng đầu tiên tự mình bò dậy từ trên bãi cỏ, sau đó vô cùng cẩn thận đỡ nàng từ trên bãi cỏ đứng dậy: " Nàng muốn cái gì, ta lấy giúp nàng là được."

Ngay từ lúc hai tháng bụng này đã vô cùng to, khi đó cho là sẽ phải sinh, nhưng mà vẫn luôn luôn chờ cho đến hôm nay, sáu tháng rồi, bụng cũng không có lớn hơn nữa, nhưng hài tử bên trong cũng không có ý định đi ra.

Phải biết, nữ nhân mang thai hài tử rất vất vả, nhất là đến đủ tháng, nữ nhân mang thai cả ngày phải nâng cao cái bụng bự, có thể nói là không chịu nổi gánh nặng. Huống chi thân thể Tuyết Nhi còn mỏng manh như vậy, mình thực sợ sẽ làm lưng của nàng bị thương.

Diệp Tuyết cũng sờ sờ bụng mình: "Bụng có chút đói đói rồi." Bởi vì bây giờ là hai người, mình ăn thật khỏe, thèm ăn, gấp 2-3 lần so với trước!

Nhưng mà nói mệt mỏi, thật ra thì cũng khá tốt.

Có lẽ trải qua một thời gian dài, bụng vẫn giữ tình trạng này đã được bốn tháng, nàng đã thích ứng rất nhanh rồi.

"Ta sẽ đi lấy đồ ăn cho nàng, nãng hãy tiếp tục nằm ở đây nghỉ ngơi đi." Lạc Băng nói xong, lại muốn dìu nàng ngồi xuống.

Diệp Tuyết khoát tay lia lịa: "Ngồi cả ngày rồi, mới kêu có mệt không. Mấy ngày nay đều chàng chuẩn bị thức ăn, hôm nay thiếp muốn đi cùng chàng."

"Nơi này đầy đủ thức ăn, ta chuẩn bị một chút cũng không phiền toái, không mất bao nhiêu hơi sức, nhưng mà nàng……"

"Băng……" Diệp Tuyết nắm lấy cánh tay của chàng làm nũng: "Người ta muốn cùng đi với chàng nha, có được không, có được không……"

"Được rồi được rồi, nhưng phải cẩn thận một chút, biết không?" Sao Lạc Băng có thể là đối thủ của nàng, nàng chỉ cần hơi tính kế một chút, là chàng đã phải ngoan ngoãn đầu hàng.

"Vâng vâng, thiếp biết."

Lạc Băng ngự kiếm, sau khi đỡ nàng đứng trên thân kiếm rồi mới thấy mình cũng khó có thể đứng được, từ phía sau ôm lấy nàng: "Đứng vững." Nhưng mà trong lòng lại là tính toán, nếu lúc đầu có thể triệu hồi Băng Long ra, làm xe Băng Long hay gì đó, cũng giảm đi việc nàng phải hứng gió.

Chỉ tiếc…… Bây giờ pháp lực của mình vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, muốn triệu hồi Băng Long vẫn còn có chút khó khăn.

"Tốt lắm, lên đường!"

Bảo kiếm gào thét lên, sau đó vững vàng bay đến nơi không phải quá cao.

Bởi vì Lạc Băng khống chế tốc độ, cho nên gió không phải rất lớn, nhưng cũng đủ để cho hai người bay lâu trong gió, ống tay áo tung bay.

Tình cảm của Diệp Tuyết nhất thời dâng lên, không nhịn được nhắm mắt lại, giang hai cánh tay cảm nhận vui vẻ khi bay lượn.

Bộ dáng hạnh phúc thỏa mãn này, giống như lần đầu tiên được bay trong không trung……

"Băng, thật muốn ca hát, thật muốn khiêu vũ, thật muốn nói……Thiếp yêu chàng……" Diệp Tuyết lớn tiếng ra ngoài, sau đó đột nhiên nghiêng đầu hôn lên môi chàng.

Lạc Băng lập tức ý loạn thần mê, mặc dù hai người ở chung một chỗ đã lâu như vậy, hôn cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng chàng vẫn không khống chế được mình, mỗi lần chạm vào bờ môi mềm mại của nàng, đầu óc lập tức trống rỗng, khó thở.

"A…… Cẩn thận……"

Cho đến khi bên tai vang lên thét chói tai, chàng mới biết bởi vì mình mất hồn, hai người đã rớt khỏi kiếm, đang nhanh chóng rơi xuống……

Lập tức niệm chú, ôm nàng vào trong ngực đồng thời ngự phong (bay) lên, sau đó từ từ hạ xuống mặt đất.

"Tuyết Nhi, nàng có sao không? Có bị dọa không?" Chàng vội vàng hỏi, ngay cả việc đặt nàng xuống đất cũng quên mất. Nữ nhân mang thai là không thể bị dọa, đây là ngày đó Cửu Chỉ nói với mình đấy!

"Không có việc gì..., thiếp đâu có yếu ớt như vậy." Diệp Tuyết dí dỏm le lưỡi về phía chàng.

Chờ sau khi xác định nàng thật sự không sao, chàng mới nặng nề thoải mái miệng: "Tuyết Nhi, đều là ta không tốt, ta thật sự vô dụng."

"Không cho chàng nói như vậy." Nàng lập tức lấy tay che miệng của chàng, trong mắt là thương yêu: "Chàng đã làm rất tốt, ngược lại là thiếp, luôn gây ra phiền toái cho chàng, mới vừa rồi nếu không phải trong lúc bất chợt hôn chàng...chàng cũng sẽ không khiến chúng ta rớt xuống."

"Đứa ngốc!" Nghe nàng nói như vậy, Lạc Băng không nhịn được dùng đầu củng đầu của nàng: "Nàng đã cũng biết nàng sai, lần này làm sai, có phải nên nhận trừng phạt hay không?"

"Ừ, vậy chàng phạt thiếp thế nào?"

"Cái này..... Phạt về nàng sau mỗi ngày đều phải hôn ta mười lần, nếu không hoàn thành thì bổ sung trên giường."

"Mới không cần!"

"Thật sao?"

"Ba lần!"

"Tám lần!"

"Năm lần!"

"Được, đồng ý!" Lạc Băng dâng lên đôi môi khêu gợi của mình lên: "Hiện tại bắt đầu đi, hôm nay còn có 4 lần."

"Không cần, ngày mai bắt đầu."

"Hôm nay bắt đầu!"

"Băng, thiếp đói bụng....." Biết nếu tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp, cho nên Diệp Tuyết lựa chọn sáng suốt nói sang chuyện khác.

Quả nhiên, vừa nghe đến nàng nói đói bụng rồi, Lạc Băng không dây dưa chuyện mới vừa rồi nữa. Nhìn vòng quanh một vòng bốn phía, mới nói: "Xem nơi này có nước có cỏ, nhất định là có nai con thỏ con gì đó đi qua. Tuyết Nhi, hôm nay nàng muốn ăn thịt gì?"

"Ừ....." Diệp Tuyết vô ý thức dùng ngón tay đặt lên khóe miệng của mình: "Hôm nay muốn ăn cá."

"Cá?" Trong ấn tượng của Lạc Băng, hồ ly rất ít ăn cá.

Nhưng nàng lại nghiêm túc gật đầu một cái: "Đúng vậy, bỗng nhiên nghĩ ra."

"Được, ta sẽ đi bắt." Cái này không thành vấn đề, cách đây mấy trăm thước, có một cái hồ lớn, bên trong nhất định có rất nhiều cá tươi ngon: "Nàng ở chỗ này chờ ta, ta đi bắt." Nơi này là dị thế, bởi vì không biết rốt cuộc nơi này là nơi nào, cho nên tạm thời gọi là dị thế, thức ăn thật sự vô cùng phong phú. Cho dù là bay trên trời, hay là chạy dưới đất, hoặc là bơi trong nước, cái gì cần có đều có, nhưng mà ở nơi này động vật thuần túy chỉ là động vật, không có yêu, cũng không có ma.

Các loại trái cây rau dại nhiều vô cùng, chỉ cần nơi có thể nhìn thấy cây, cơ bản là có thể tìm thấy trái cây để giải khát.

"Đợi chút." Diệp Tuyết kéo chàng lại: "Thiếp cũng muốn đi."

"Được rồi, vậy ta ôm nàng." Biết coi như mình kiên trì, nàng nhất định cũng sẽ đi, cho nên không bằng đồng ý.

"Thiếp tự đi."

"Nàng vẫn nên ở lại đây, không nên đi."

"Thật sự không được sao……" Diệp Tuyết lùi một bước. Không ngờ Băng mới vừa còn ngốc nghếch, bỗng nhiên lại trở lên phúc hắc rồi, cũng biết uy hiếp người khác! Người xấu!

……

"Oa, thật là xinh đẹp." Từ xa nhìn không cảm thấy đặc biệt, cho đến khi đến bên hồ, Diệp Tuyết mới phát hiện việc mình kiên trì muốn đi qua chính xác đến mức nào!

Hồ có hình bán nguyệt, một bên lõm vào, một bên lồi ra.

Ở bên lõm vào, có một bãi cát cực kỳ rộng lớn, vẫn luôn chiếu ra ánh sáng bảy màu. Chỉ cần đứng nhìn từ xa, là có thể tưởng tượng được đứng trên bãi cát mềm mại đó, cảm giác được những hạt cát bao bọc mát xa cho đôi bàn chân……

Ở bên lồi ra kia, có một hàng cây rất dài và thẳng, hơi giống cây dừa trên bờ biển, nhưng nếu cẩn thận phân biệt, vẫn còn có chút khác biệt.

"Nhanh, mau buông thiếp xuống."

Cho đến khi Lạc Băng ôm nàng đứng trên bãi cát trắng mịn lên, Diệp Tuyết mới nhìn rõ những thứ chiếu ra ánh sáng bảy màu này là những viên bảo thạch thiên nhiên tinh khiết, Hồng Ngọc, Ngọc Bích, Thạch Anh đen…… Từng viên từng viên, cho đến khi hai mắt nàng hiện ra ngôi sao màu đỏ.

Nữ nhân đối với những đồ lấp lánh luôn vô cùng si mê, nàng cũng giống vậy.

Lạc Băng không biết tại sao nàng lại phấn như vậy, nhưng mà đối với nàng ra lệnh y hệt yêu cầu, không thể không nghe, cẩn thận đặt nàng từ trong ngực xuống, dặn dò: "Đi chậm một chút, bây giờ cơ thể nàng bất tiện."

"Thiếp biết……"

154. Chương 153: Ngoại Truyện Dị Thế Đào Nguyên 2

Editor: Ngoc Luyen

Sau khi Diệp Tuyết đứng trên bờ cát, khom lưng đi nhặt đủ loại bảo thạch màu sắc khác nhau trên đất, nhưng tiếc rằng bụng to, không thể cúi xuống được, chỉ có thể sốt ruột trừng mắt lo lắng suông.

Lạc Băng thấy vậy, vội vàng nhặt thứ nàng muốn nhặt để vào trong tay của nàng: "Nàng nhặt tảng đá này làm cái gì?"

"Đá gì, những viên này là kim cương, rất đáng tiền." Diệp Tuyết cầm vào tay mới biết, đây không phải là bảo thạch, mà là kim cương. Trong lòng càng thêm kích động, kim cương lớn như trứng gà vậy, nếu mang cái này tới 21 thế kỷ, có thể bán được bao nhiêu tiền! Mặc dù mình chỉ sống ở cái thời không kia 20 năm, nhưng mà tình cảm đối với bên kia cũng rất sâu đậm, mấy ngày nay, vẫn muốn lúc nào có thể trở về một chuyến, ở đó vui vẻ mấy ngày.

Đến lúc đó, chỉ cần cầm một viên kim cương này trở về, là có thể ở bên kia sống cuộc sống mấy chục năm!!

Nghĩ như vậy, chống nạnh, lại muốn cúi xuống nhặt lên viên màu tím ở bên cạnh. Viên màu tím, mặc dù không có to như viên kia, nhưng cũng to bằng quả trứng chim ngói, rất đáng tiền a a a……

"Nàng muốn cái gì, chỉ cần nói một tiếng, ta nhặt giúp nàng là được, không nên lộn xộn." Lạc Băng nhìn nàng đang miễn cưỡng khom lưng xuống, trong lòng nhanh chóng. Nếu Tuyết Nhi đã muốn như vậy, mình ở bên cạnh nên giải quyết thế nào?

"Muốn nhặt viên kia, nàng chỉ cho ta dễ hơn."

Thật ra thì mấy ngày nay chàng cũng hơi gắng sức.

Cùng đi chung với Tuyết Nhi tất nhiên là hạnh phúc, chỉ có hai người nàng và mình, cũng không ngại. Bởi vì những ngày Tuyết Nhi không có ở đây, chàng chỉ có thể ở đây tìm vật liệu xây nhà, còn có thể thuần hóa mấy động vật làm bạn. Lúc tối chính là có thể xếp chân tu luyện, tăng tâm pháp của mình lên.

Chỉ cần có đủ thời gian, tin tưởng mình có thể không bị hạn chế bởi không gian, đi ra từ nơi này, như vậy cũng đỡ mất công Tuyết Nhi phải chạy qua chạy lại giữa hai thế giới! Nhưng mà…… Nhưng cơ thể từ một nhánh linh khí đến khi tạo thành Băng Hồn, thân thể đầy đủ ước chừng cũng phải mất thời gian một vạn năm, trong lúc này, phương pháp như vậy, có lẽ sẽ còn lâu hơn!

Những thứ này đều không quan trọng, trước mắt quan trọng nhất là bụng của Tuyết Nhi, không biết ngày lâm bồn kia, nhưng từ trước tới giờ mình chưa từng trải qua loại chuyện sanh con như vậy, vạn nhất đến lúc đó sinh ở bên cạnh mình, mình nên bắt đầu làm như thế nào??

Nhưng bây giờ lực chú ý của Diệp Tuyết toàn bộ đều đặt trên mặt kim cương lấp lánh kia, hưng phấn vô cùng, không chút khách khí sai bảo: "Không cần viên kia, chàng đi tìm sọt, thiếp muốn mang tất cả những thứ này về nơi chúng ta sống."

"Tuyết Nhi…… Thế nhưng đây là những viên đá……"

"Ai nha, thiếp nói đây không phải là đá, là kim cương, là kim cương!!" Diệp Tuyết ra sức trình bày.

"Được được, là kim cương." Trong quá khứ Lạc Băng rất ít khi tiếp xúc với nữ nhân, Ma giới lấy đồ trăng sức bằng băng làm chủ, cho nên việc Tuyết Nhi yêu thích đối với mấy viên đá này chàng thật sự không giải thích được vì sao: "Cái này có thể làm gì?"

"Chàng không cảm thấy nó rất xinh đẹp sao? Hơn nữa, một viên như vậy, có thể đổi được rất nhiều tiền."

"Tiền là thứ gì?"

"Ai nha, nói cái này với chàng cũng không hiểu, đợi khi có cơ hội, thiếp dẫn chàng đến một nơi, đến lúc đó chàng có thể biết những cái này có thể dùng làm gì." Diệp Tuyết vừa nói vừa nhớ lại. Với Yêu Giới mà nói, hình như các loại trân bảo cũng không ít, nhưng cực phẩm hoàn toàn từ thiên nhiên, cũng không thấy nhiều.

O o, đến lúc đó lên mặt trước mặt Tích Phong, cảm giác kia nhất định là không tệ.

Đúng rồi, còn phải đưa một chút cho A Bích, đến lúc đó nàng khẳng định cũng giống như bản thân khi nãy, con chàng thiếu chút nữa rớt ra.

"Tốt." Thật ra Lạc Băng muốn nói là: ta có thể không đi chỗ đó không? Nhưng vì không phá hư không khí, chàng chỉ gật đầu một cái. Tay chỉ về phía cái cây xa nhất, vỏ cây lập tức tróc ra, trở thành một cái sọt tinh sảo.

Cột cái sọt vào ngang hông, chàng bắt đầu nhặt từng viên kim cương màu sắc khác nhau trên đất.

Diệp Tuyết thì chàng bắt ngồi trên một tảng đá chơn nhẵn, đang ngồi yên lặng, chỉ nhìn một chút, nàng đã không nhịn được cười " xì" ra tiếng.

"Làm sao vậy? Những thứ này thật có thể làm cho nàng vui vẻ đến thế?"

"Không phải." Diệp Tuyết khoát khoát tay, "Không phải những viên kim cương này, mà là chàng…chàng biết không, bộ dáng lúc này của chàng, khiến cho thiếp nghĩ đến tiểu cô nương nhặt ốc."

"Đây là Tuyết Nhi đang cười nhạo ta sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Diệp Tuyết lập tức sửa lại lời của chàng: "Thiếp đang khen chàng, khen chàng bây giờ đang hình tượng hoạt bát đáng yêu, phong tình vạn chủng."

"Hoạt bát đáng yêu với phong tình vạn chủng có thể đồng thời hình dung một người sao? Hơn nữa…… Cái này giống như là hình dung cô nương chứ?"

"Ha ha ha……" Nhìn bộ mặt phớt tỉnh phân tích của chàng, rốt cuộc Diệp Tuyết không nhịn được cười lớn: "Bởi vì…… Bởi vì giờ phút này chàng là tập hợp của hai cái cực đoan, ha ha ha……"

"Ta biết ngay, nàng đang chê cười ta!"

"Ha ha……" Diệp Tuyết lần này chỉ cười không nói. Cũng chỉ nhìn vào tay.

Lạc Băng bắt đầu tiếp tục nhặt những viên đá, chỉ trong chốc lát, bên cạnh nàng đã có hai cái sọt.

"Không kém nhiều lắm chứ?" Đi nhặt toàn bộ, rõ ràng là không thể nào, vì nó dày đặc trên cát, hơn nữa chàng vừa nhìn trong nước một cái, trong nước hình như còn nhiều hơn: "Nếu Tuyết Nhi thật sự thích, lần sau ta sẽ xây phòng ở đây, nàng có thể ngắm tùy lúc."

"Ân Ân, cũng tốt." Diệp Tuyết gật đầu.

Thật ra thì đến lúc này, hưng phấn của nàng với kim cương đã đi xuống.

Vào giờ phút này, chúng có trân quý hơn nữa, nhưng ở chỗ này cũng không khác gì đá bình thường.

Vẫn là thức ăn có vẻ tốt: "Băng, thiếp đói bụng."

"Chờ, ta sẽ đi bắt cá ngay bây giờ." Lạc Băng cởi cái sọt trên hông xuống, đặt ngay ngắn chung một chỗ với hai cái sọt khác, sau đó từ trên mặt đất nhặt một nhánh cây dài hơn hai mét, đi về phía nước sâu một chút.

Vốn Diệp Tuyết tưởng rằng chàng sẽ học những người trong võ hiệp, dùng nhánh cây vót nhọn xiên cá, không nghĩ tới là chàng học một chiêu khác, trực tiếp sử dụng nhánh cây đập trên mặt nước. Chỉ thấy bọt nước vẩy ra, những con cá to khoảng hai bàn tay bị chàng vỗ ra ngoài từ trong nước. Sau một khắc, tất cả những con cá kia đều bị xâu trên nhánh cây……

"Oa, băng, chàng thật giỏi a ~~" Diệp Tuyết ở bên cạnh vỗ tay, khen ngợi thêm không keo kiệt chút nào.

Cái thời không này thật là kỳ diệu, sáu tháng rồi, mỗi ngày đều vui vẻ, mà chàng, còn là vui mừng trong vui mừng!

Lạc Băng cũng vui vẻ giơ chiến lợi phẩm trong này về phía nàng, nhưng đột nhiên, hình như chàng phát hiện cái gì, ném xâu cá đang cầm trong tay lên bờ, chính mình phốc một tiếng nhảy vào trong nước……

"Băng? Chàng muốn làm gì?" Diệp Tuyết cẩn thận đi xuống khỏi tảng đá đang ngồi, sau đó chạy ra bên bờ, muốn cá nhặt lên, nhưng là một chuỗi phía trên có bảy tám con, quá nặng, nàng cầm không nổi, chỉ có thể đứng ở bên bờ nhìn vào trong nước.

Nhưng đợi một lúc lâu, mặt nước đã dần dần bình tĩnh lại, Lạc Băng cũng thật lâu chưa từng xuất hiện. Lần này nàng sốt ruột rồi, nữ nhân rất thích suy nghĩ lung tung, nữ nhân mang thai lại càng nghiêm trọng hơn, các loại hình ảnh không tốt hiện lên trước mắt: "Băng…… Băng xuất hiện đi, chàng đang làm cái gì vậy……"

Đáp lại nàng, chỉ là những tiếng gió và ngẫu nhiên có con cá nhảy lên mà phát ra tiếng nước.

"Hu hu…… Băng, chàng cũng không nên làm thiếp sợ…… Băng, chàng trở lại đi……" Diệp Tuyết suy nghĩ một chút đi vào trong hồ, nhưng mà, tự nàng biết cơ thể nặng nề, nàng sợ sau khi mình tiếp tục đi xuống sẽ không lên được nữa: "Hu hu…… Băng……"

Vì vậy chờ đến khi mặt nước đột nhiên vỡ ra, khi Lạc Băng bay lên trời, thấy nàng đứng ở mép nước, khóc đến mặt mũi toàn là nước mắt.

Cuống quít xuống, nóng nảy hỏi thăm: "Làm sao vậy Tuyết Nhi, xảy ra chuyện gì?"

Nàng lại không nói hai lời, nhào vào trong ngực của chàng: "Thiếp cho là chàng xảy ra chuyện gì, hu hu, làm thiếp sợ muốn chết……"

Lạc Băng vừa nghe, trong lòng tràn đầy áy náy, nhưng cũng vì sự để ý của nàng mà có một chút ngọt ngào. Nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, dịu dàng an ủi: "Thật xin lỗi, ta không nên không có nói một tiếng với nàng đã rời đi thời gian lâu như vậy. Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng, vĩnh viễn cùng với nàng, ngoan……"

Diệp Tuyết nức nở, một lúc lâu mới bình phục lại.

Lạc Băng dùng tay áo của mình, từng chút giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt: "Đã là mẹ người ta rồi, còn thích khóc như vậy."

"Hừ, lại dám cười nhạo thiếp, không để ý tới chàng nữa." Diệp Tuyết thở phì phò hất tay của chàng ra, quay lưng lại với chàng.

"Được rồi được rồi, đùa với nàng một chút, đừng nóng giận." Lạc Băng đi nửa vòng, đi tới trước mặt nàng, trong tay đã cầm một con cá có nhiều màu sắc khác nhau: "Nhìn xem, đây là cái gì?"

"Oa……" Tức giận của Diệp Tuyết lập tức bị ném ra ngoài chín tầng mây: "Thật là xinh đẹp, thật thần kỳ……" Nàng đưa ngón tay tinh thế trắng nõn của mình ra chọc chọc trên lưng con cá, "Ah, cảm giác này thật kỳ lạ, tại sao lại cứng như vậy?"

"Nàng cầm lấy nhìn xem." Lạc Băng đề nghị.

Nàng ngoan ngoãn đưa tay ra, chàng cẩn thận đặt cá vào trong tay của nàng: "Như thế nào?"

"Chuyện này……" Trên mặt Diệp Tuyết là vẻ kinh ngạc như dự kiến. Nặng nề, trọng lượng này, chẳng lẽ con cá này…… Nhưng khi nhìn rõ ràng là đang sống!

"Không sai, cái này giống với kim cương mà nàng nói." Lạc Băng vẫy tay, lập tức từ phía xa có cái cây giống như là chuối đang cuộn lại thành một cái chậu rửa mặt lớn, chàng cầm đi múc nước trong hồ, sau đó đến bên cạnh Diệp Tuyết: "Đến, nàng thả nó xuống đây."

"Cái gì?"

"Thả nó trong nước."

"Hả?" Diệp Tuyết rất nghi ngờ, không biết tại sao chàng muốn thả kim cương hình cá vào trong nước.

Nhưng vừa thả xuống, nàng đã biết, thì ra con cá này…… Thật sự còn sống……

"Mới vừa rồi ta dùng Định Thân Chú với nó, nó chạy trốn quá nhanh, hơi sức quá lớn, sợ làm nàng bị thương." Lạc Băng thản nhiên nói. Mới vừa rồi khi ở trong nước, chính mình cũng phải mất sức của chín trâu hai hổ mới bắt được nó lại.

"Oa, Băng, thiếp yêu chàng chết mất!" Diệp Tuyết nhón chân lên, hôn bẹp một cái trên mặt chàng.

Lạc Băng sờ sờ mặt của mình, cười đến vui vẻ. Một tay cầm bể cá làm từ lá cây, một tay nắm lấy tay của nàng: "Đi thôi, nàng ngồi ở bên cạnh từ từ xem, ta đi hầm cách thủy cá cho nàng ăn."

"Ừ, tốt." Diệp Tuyết cảm kích gật đầu một cái.

Lần đó trong lúc vô tình mình nói với chàng, nói phụ nữ có thai không thích hợp ăn đồ nướng gì đó, vì vậy cho dù ở nơi nào, chàng cũng sẽ nghĩ hết biện pháp làm thức ăn cho mình.

Nam nhân tỉ mỉ như vậy, nữ nhân nào có thể không thích đây!

Ngoại truyện chi đào nguyên dị thế 3

Diệp Tuyết ngồi trên tảng đá trêu chọc con cá nhỏ có thành phần giống như kim cương phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, bên cạnh nơi có thể đưa tay đến đặt hai đĩa trái cây, có chua có ngọt, đã được rửa sạch sẽ.

Nhìn Lạc Băng ở cách đó không xa, chàng mới mò lên một chậu ngọc trai từ trong hồ, dùng kiếm nhanh chóng lấy ra. Có lẽ vừa khéo trượt vào thịt trai bên trong, lập tức có một viên dạ minh châu to bằng nắm tay lăn xuống.

"Oa, cho thiếp cho thiếp, thiếp muốn." Diệp Tuyết nhét trái cây vào trong miệng, hét lên không rõ ràng.

Lạc Băng nhếch miệng mỉm cười, đứng dậy nhặt dạ minh châu lên, sau khi rửa sạch sẽ trong nước mới đặt vào trong tay của nàng: "Cái này đã gặp nhiều, có cái gì kỳ lạ sao?"

"Cái này không giống như vậy, ở cái thế giới này, đây là lần đầu tiên thiếp nhìn thấy nha, hơn nữa còn là chàng tự tay mò được." Diệp Tuyết cầm lấy ngắm nghía trong nước, trơn bóng, nặng nặng. Mặc dù nàng là ngoài ngành, nhưng cũng biết dạ minh châu này là cực phẩm trong cực phẩm.

"Tay nghề của ta tốt như vậy sao? Vậy……" Trên mặt Lạc Băng xuất hiện nụ cười xấu xa.

Diệp Tuyết lập tức cầm một quả chua nhét vào trong miệng của chàng: "Thật ra thì thiếp thích chàng tự tay làm thức ăn hơn." Mỗi lần nhìn nụ cười xấu xa của chàng, chắc chắn chàng sẽ nghĩ ra việc gì đó không đứng đắn, cho nên…… Nàng muốn bóp chết ý nghĩ tà ác của chàng ngay từ khi mới sinh ra!

"Quá chua ~~" Lạc Băng bị chua kiến nụ cười xấu xa cũng biến thành mặt cười khổ, bất đắc dĩ sờ sờ đầu của nàng nói: "Được, ta đi ngay làm đồ ăn cho nàng, rất nhanh sẽ được ăn."

"Được được." Nhìn chàng xoay người rời đi, Diệp Tuyết hả hê làm mặt quỷ phía sau lưng chàng, sau đó mới cầm trái cây bỏ vào trong miệng mình, mới cắn một cái, đã "Phốc" một tiếng phun ra……

Quả thật quá chua, gần đây càng ngày càng không chịu nổi vị chua rồi.

Nhưng ở hiện đại thường nói, chua sinh nữ nhi, nghi ngờ trong bụng mình chính là một nữ nhi sao?

Ha ha……

Tay không tự giác xoa bụng, cả người tỏa ra ánh sáng tình mẫu tử lấp lánh……

Ở bên kia Lạc Băng đã xây được một cái bếp đơn giản, dùng vỏ trai trong hồ làm nồi, dùng con cá to như hai bàn tay mới bắt được rửa sạch thịt cá trong nước, sau đó thả vào trong vỏ trai, thêm chút nước, thêm gia vị, sau đó bắt đầu đốt lửa.

Chỉ chốc lát sau, trong không khí đã tràn ngập mùi canh cá, vốn Diệp Tuyết đã đói bụng rồi, lần này, còn đói hơn.

Nhưng vuốt ve dạ minh châu trong tay rồi thả chung vào chỗ con cá kim cương, sau đó thận trọng đứng dậy từ trên tảng đá, tuy chậm rãi nhưng lại nóng lòng đi về phía Lạc Băng ở bên kia, hoặc là nói, nàng đi theo mùi thơm tới……

"Đói bụng?" Lạc Băng cười nhìn nàng.

"Đúng vậy." Người nào đó nặng nề gật đầu một cái, tỏ rõ mình vô cùng đói bụng.

"o(n_n)o ha ha ~ rất nhanh sẽ xong, đến, ngồi bên cạnh ta." Chàng vẫy vẫy tay, trên đất lập tức xuất hiện một cái ghế tựa được tạo thành từ những hạt cát, nhìn qua vô cùng thoải mái, nhưng mà……

Diệp Tuyết chọc chọc cái ghế kia: "Cái này có thể ngồi sao?" Hạt cát xếp thành, cái thế giới này hình như không có cái loại gọi bê tông gì đó chứ? Nàng sợ mình ngồi lên một cái, là sụp ngay.

"Yên tâm đi, chẳng lẽ ta lại hại nàng sao?"

"Cái này không biết được." Trong miệng Diệp Tuyết nói như vậy, cái mông đã ngồi lên phía trên.

Do giờ phút này Lạc Băng ngồi dưới đất, mà nàng ngồi ở trên ghế, cho nên từ vị trí của chàng nhìn sang, vừa lúc thấy cái mông của nàng, kiến cho chàng không nhịn được hạ thân có cảm giác……

Vội cúi đầu, ra lệnh mình nghiêm túc nhóm lửa.

Bụng của nàng lớn như vậy, nói không chừng một ngày kia có thể sinh ra hài tử, mình quyết không thể mạo hiểm.

Nhưng mình cũng cấm dục hơn bốn tháng rồi, lúc nào thì mới có thể đây??

"Băng, chàng làm sao vậy? Mặt của chàng thật đỏ." Diệp Tuyết không rõ chân tướng, rất là quan tâm hỏi thăm.

"Không có…… Không có việc gì, có thể là…… Là nhóm lửa, quá nóng……" Lạc Băng ấp úng nói, sau đó chột dạ lau trán của mình một cái. Vừa lúc canh cá cũng nấu xong, chàng như chạy trốn chạy đi rửa mặt trong hồ. Nước kia lành lạnh, vỗ vào trên mặt vô cùng thoải mái. Tuy nhiên nó không thể dập tắt lửa trong người chàng, vì vậy nếu không làm thì thôi, đã làm thì làm cho xong, định trực tiếp nhảy vào trong hồ……

Chờ lần nữa chàng đi lên đã là một lúc sau, lửa đã được dập, nhưng lần này nhảy xuống nước không dùng bế thủy chú giống hai lần trước, cho nên cả người ướt nhẹp, đôi môi có chút đông thành màu tím.

Thấy vậy Diệp Tuyết càng không rõ chân tướng: "Băng, chàng nóng sao?" Cư nhiên cần đông lạnh mình thành bộ dáng này?

"Ha ha, giờ thì ổn rồi, giờ thì ổn rồi." Lạc Băng vận khí, làm nước trên người mình bốc hơi đi, nhưng tóc dài còn hơi ướt một chút, cứ như vậy tùy ý khoác lên người.

Đi lên trước, dùng hai cái vỏ trai nhỏ đã sớm chuận bị xong làm chén, cẩn thận múc canh vừa mới nấu vào trong vỏ trai, sau đó gắp thịt cá, thả vào trong vỏ trai nhỏ, lúc này mới mang đến đặt trong tay của nàng: "Nếm thử một chút, mùi vị thế nào?"

Diệp Tuyết dùng hai tay nhận lấy, tầm mắt lại nhìn trong vỏ trai lớn, do dự một chút mới nói: "Mang thịt cá ngon nhất cho thiếp, chàng làm sao bây giờ?"

"Đứa ngốc, không phải còn nhiều cá như vậy sao? Ta có thể làm tiếp."

"Nếu không chúng ta mỗi người ăn một nửa đi, ăn xong rồi làm tiếp." Diệp Tuyết cảm thấy, làm tiếp một nồi khẳng định vẫn mất nhiều thời gian như vậy, bụng của Băng, bây giờ khẳng định cũng đói bụng.

"Không cần, bây giờ ta không đói, nàng mau ăn đi." Lạc Băng đẩy cái chén nàng đưa tời trở về.

Diệp Tuyết lại dùng sức đẩy qua chỗ chàng: "Không cần, thiếp muốn cùng ăn chung với chàng, mỗi người một nửa."

"…… Được!" Lạc Băng suy nghĩ một chút, nhận lấy cầm trong tay, nhưng không có ý chia làm hai phần, mà là cầm thìa nhỏ, mình ăn trước một miếng. Sau đó dùng thìa nhỏ múc, đưa lên trước khóe miệng thổi thổi, đưa đến miệng Diệp Tuyết: "A…… Há mồm."

"Chàng làm gì đấy?" Diệp Tuyết nhìn chàng, lặng lẽ cách xa cái muỗng một chút.

Buông ra nói. Lạc Băng dù bận vẫn ung dung, cười ha ha nói: "Tuyết Nhi không phải nói mỗi người một nửa sao? Ta sợ chia không đều, cho nên mỗi người một miếng, là công bằng nhất rồi."

"Không cần……" Nàng không phải cái loại người buồn nôn này, cho nên không làm được loại chuyện buồn nôn này.

"Nếu Tuyết Nhi không cần, vậy thì ta không ăn, nàng ăn đi." Lạc Băng nhét canh cá lại trong tay của nàng.

"Cái này……" Diệp Tuyết đang cầm canh, rối rắm một lúc lâu, mới lần nữa chầm rì rì mở miệng: "Chàng đút cho thiếp." Nhìn chàng tức giận, biết rõ là giả vờ, nàng vẫn sẽ đau lòng.

"o(n_n)o ha ha ~" Lập tức Lạc Băng giống như mèo ăn trộm được cá, cười đến vui vẻ: ", ngoan ngoãn há mồm……"

……

Một chén canh cá, mặc dù là một người ăn một muỗng, nhưng vẫn là nàng ăn nhiều nhất, bởi vì khi múc cho Lạc Băng, cái muỗng ít hơn rất nhiều. Diệp Tuyết kháng nghị, nhưng bị chàng dùng lý do "nàng là hai người, ta là một người" chặn trở về.

……

Sau khi ăn uống no đủ, Diệp Tuyết có chút mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi.

Lạc Băng đã nhặt tảng đá nhỏ bỏ vào trong tay áo mình, để Tuyết Nhi ôm cái hồ cá được làm từ thân cây, mình thì đành ôm ngang nàng vào trong ngực, ngự phong trở về chỗ ở. Ở tại một nơi có ba mặt là núi, Lạc Băng dùng thời gian 15 ngày xây lên mấy gian phòng vô cùng tinh sảo, khi mà lần đầu tiên Diệp Tuyết nhìn thấy, vui mừng chừng mấy ngày.

Lạc Băng trực tiếp ôm nàng đến phòng, nhẹ nhàng đặt trên giường gỗ rộng lớn.

Còn nhớ rõ đêm hôm đó, khi Diệp Tuyết ngây thơ hỏi chàng tại sao phải làm giường lớn như vậy, Lạc Băng cười đẩy ngã nàng, sau đó dùng hành động thực tế nói cho nàng biết tồn tại của từ "lăn giường". Nhưng mà sau khi xong chuyện, chàng ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng nói cho nàng biết: nếu không phải bởi vì nàng đang có thai, sẽ biết tác dụng lớn hơn của giường.

Diệp Tuyết chỉ nhớ rõ, đêm hôm đó, mặt của nàng vẫn luôn hồng hồng.

Lạc Băng giúp nàng đặt hồ cá trên bàn, sau đó giúp nàng đắp kín chăn: "Nghỉ ngơi cho tốt."

Nhưng mới vừa ăn cơm có chút mệt rã rời, nhưng bây giờ một chút buồn ngủ cũng không có, Diệp Tuyết nhắm hai mắt một lúc, không nhịn được mở ra, phát hiện Lạc Băng đứng ở bên cạnh nhất định không nhúc nhích.

"Sao lại không ngủ?" Thấy nàng mở mắt, chàng ngồi xổm người xuống, nằm ở trên mép giường.

"Không sao cả, chính là đột nhiên lại không buồn ngủ nữa. Băng, nếu không chàng nói chuyện với thiếp."

"Tốt, nói gì?"

"Ừ……" Diệp Tuyết suy nghĩ một chút, nhớ lại lúc trước chàng sợ hài tử có điều bất thường nên có suy nghĩ muốn bỏ nó, lại cảm thấy mình cần thiết phải giảng giải cho chàng, để cho chàng có thể yên tâm, vì vậy mở miệng nói: "Thật ra thì thiếp vẫn luôn không nói với chàng, thiếp với A Bích ngây người ở một thời không khác hai mươi năm."

"Hả? Hai mươi năm? Khi nào?"

"Đó là một cái thời không, nhân loại nơi đó mới là Chúa Tể."

"Không có yêu không có ma?"

Diệp Tuyết suy nghĩ một chút: "Không có, ngẫu nhiên cũng sẽ có mấy con lâm vào yêu ma, nhưng cũng muốn tìm biện pháp trở về." Bởi vì nơi đó không phải thế giới của bọn họ, sẽ làm bọn họ cảm thấy cô độc.

"Tuyết Nhi ban đầu chính là như vậy sao? Nghĩ tới biện pháp trở về?"

"…… Khi đó thiếp chưa khôi phục trí nhớ……"

"Phải ha, ta quên mất, Tuyết Nhi trở về như thế nào?"

"Chúng ta trước không nói cái này, thiếp muốn nói tới thế giới kia, là muốn nói cho chàng biết một chuyện. Ở nơi đó, tiểu bảo bảo từ khi mang thai đến khi sinh ra cần khoảng thời gian mười tháng, cho nên…… Hiện tại thiếp mang thai sáu tháng nhưng chưa sinh ra, có lẽ cũng là bình thường. Dù sao từ nhỏ đến lớn thiếp đều sống ở nơi đó, hơn nữa còn được sinh ra từ con người, thừa kế đặc tính của con người cũng là chuyện đương nhiên."

"Mười tháng sao?" Lạc Băng nghe đến đó, nổi khổ trong lòng còn sâu hơn. Vậy mình chẳng phải là còn phải cấm dục thật lâu thật lâu……

Nhưng mà nghĩ lại một chút, không đúng, nếu còn có bốn tháng, hiện tại phải là lúc thai nhi ổn định nhất, nói cách khác……

Trong lòng tro tàn lại cháy, trong mắt bắt đầu sáng lên, ánh sáng sắc lang……

"Tuyết Nhi……" Trong lúc bất chợt chàng vô cùng nhu tình gọi lên.

"Hả?" Diệp Tuyết nhẹ nhàng ừ một tiếng, chờ phía sau nàng.

Nhưng mà không có, ngay khi nàng nhìn kỹ chàng đã bò lên giường, nằm nghiêng ở bên cạnh nàng, sau đó mới nói: "Tuyết Nhi, để ta ôm nàng được không?"

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ma-phi-khuynh-the-doc-sung-nang